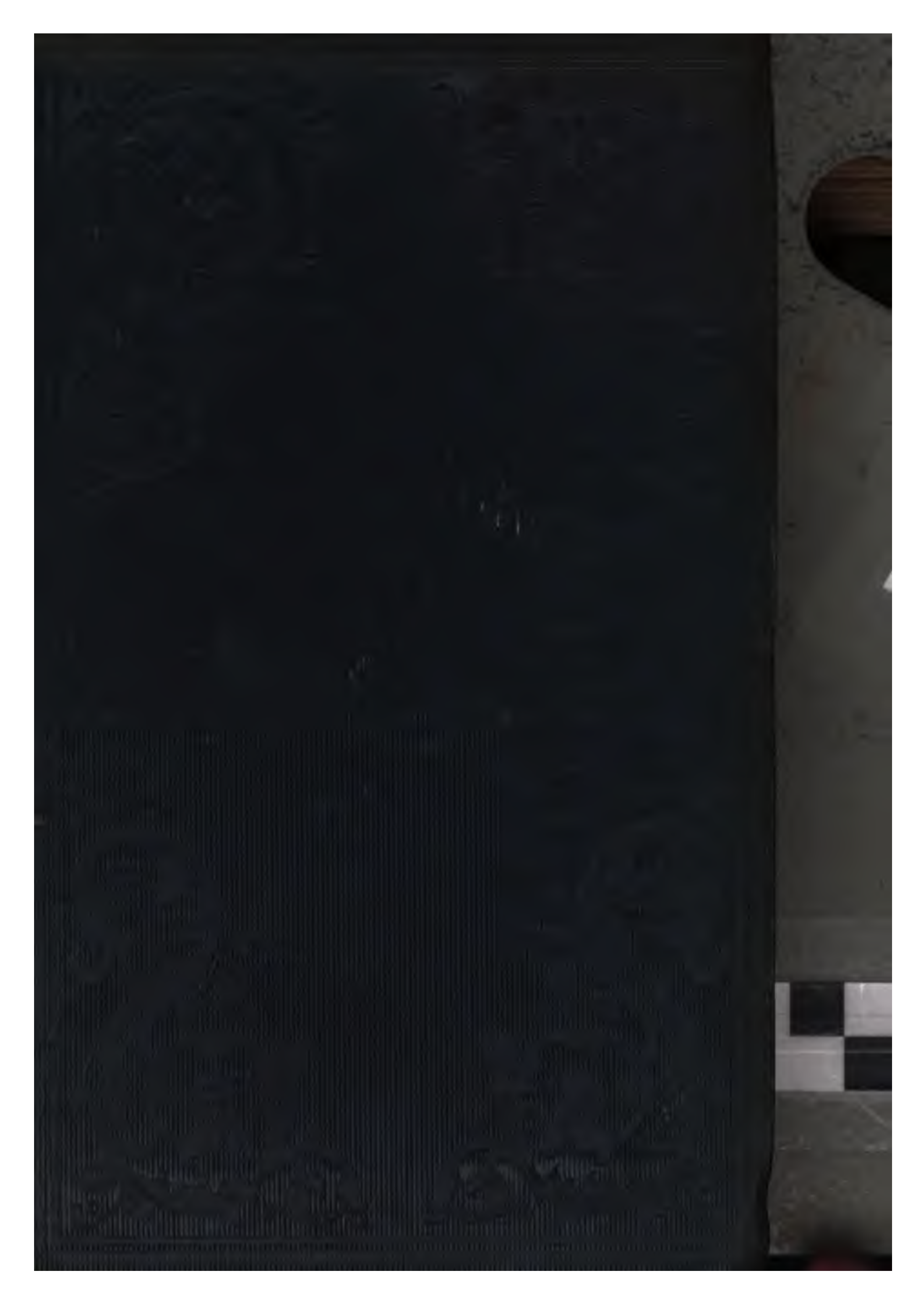
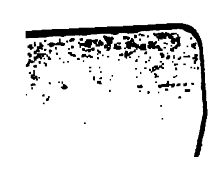



LELAND STANFORD JUNIOR UNIVERSITY
ORGANIZED 1891
STANFORD UNIVERSITY LIBRARIES



Arthur Frederick Wyatt

from his affectionate Father

August 1857.

EURIPIDIS

OPERA OMNIA.

LUDOV. CASPAR. VALCKENÆRII

DIATRIBE

IN

EURIPIDIS

PERDITORUM DRAMATUM

RELIQUIAS.

ILLUSTRISSIMIS ACADEMIÆ LUGDUNO-BATAVÆ

CURATORIBUS,

NATALIUM, MUNERUM, VIRTUTUM GLORIA SPLENDIDISSIMIS,

GULIELMO, COMITI DE BENTINCK,

RHOONÆ ET PENDRECHTÆ DOMINO, EQUESTRI HOLLANDIÆ ORDINI ADSCRIPTO, EJUSQUE NOMINE INTER DELEGATOS PRÆPOTENTIUM HOLLANDIÆ ORDINUM PRINCIPEM LOCUM TENENTI, AGGERIBUS ET VIIS RHENOLANDIÆ CURANDIS SEPTEMVIRO, ETC. ETC. ETC.

CORNELIO DE WITT, I. C.

JAARSVELDIÆ DOMINO, CIVITATIS DORDRACENÆ SENATORI, ET CONSULI, ETC. ETC. ETC.

PETRO STEYN, I. C.

PRÆPOTENTIUM HOLLANDIÆ ORDINUM CONSILIARIO ET SYNDICO SUPREMO, MAGNI SIGILLI CUSTODI, SUPREMÆ CURIÆ FEUDALIS PRÆSIDI, EJUSQUE TABULARII PRÆFECTO, AGGERIBUS ET VIIS RHENOLANDIÆ CURANDIS SEPTEMVIRO, ETC. ETC. ETC.

EORUMQUE COLLEGIS,

NOBILISSIMIS AMPLISSIMISQUE VIRIS, CIVITATIS LEIDENSIS CONSULIBUS,

JOANNI VANDER MARCK, ÆG. F. I. C.

JOANNI VANDER MARCK, I. C.

ADRIANO CRUCIO, I. C.

PETRO CAAUW.

NEC NON GRAVISSIMO, CONSULTISSIMOQUE VIRO,

JANO VAN ROYEN, DAVIDIS FILIO, I. C.

CIVITATIS LEIDENSIS SYNDICO, ILLUSTRI ACADEMIÆ CURATORUM CONSULUMQUE COLLEGIO AB ACTIS.

QUI mihi honorificum in Academia, quam sapienter moderamini, Lugduno-Batava locum adsignastis, viri perillustres, ne hoc quidem meæ erga vos observantiæ quantulumcunque pignus accipere dedignabimini. Nec sane videri poterit libellus indignus qui vobis offeratur: continet enim exquisitas ante duo annorum millia clari scriptoris sententias, quem virum longe sapientissimum fuisse judicabat, ne dicam Apollinem Delphicum, (quamvis et hoc memoriæ sit proditum,) illud multo certius et veracius Amstelædamensis civitatis oraculum, quod in adminis-

tranda republica vos hodieque, viri magnifici, frequenter adhibetis, Petrus Cornel. Hoofdius. Quique juvenis divini poëtæ præ reliquis vim mirabatur, Hugo Grotius, ad rempublicam vocatus in eodem erga Euripidem semper affectu perstitit. Danieli Heinsio videbatur *sapientiæ non tam auctor bonus Euripides, quam oraculum, neque dux modo ad virtutem, sed certissimus prudentiæ antistes.* In amabili Academiæ vestræ umbra a Josepho Scaligero formati, natura quippe sua veterum admiratoris, Heinsii si vos forte minus movet auctoritas, tantam tamen in animis vestris vim arbitror habiturum par illud popularium admirabile, ut Grotii Hoofdiique judicium centenis, quæ fortasse proferri possent, laudum testimoniis anteferendum, atque Euripidem judicaturi sitis dignissimum, cujus ex perditis tragœdiis excellentia dicta vobis dedicata ante offerantur, quam cum harum literarum studiosis hominibus communicentur. Ea veterum fuit poëtarum ratio, ut carminum suavitate homines allicerent, ferosque mores ad humanitatis amorem cultumque emollirent. Præ omnibus Euripides sub fabularum velo eam sapientiæ partem tractavit in tragœdiis, quæ moribus civium formandis emendandisque, quæque humanæ societati in universum maxime esset accommodata. Qua claruit, ætas in pacis etiam artibus magnorum fuit inter Græcos ingeniorum feracissima. Præter Periclem, Socratem, Anaxagoram, vidit illa Democritum, Hippocratem, Herodotum, Thucydidem, Sophoclem, Eupolin, Cratinum, Aristophanem, quorum vel unicus seculo suffecisset illustrando. Socratis familiaris gravissima quoque religionis capita frequenter attigit Euripides. Osor formidolosæ superstitionis, quæ cives etiam Atticos agitabat, de uno Deo universi conditore, de provida divinæ mentis circa res humanas cura, de virtutis amore, de anima post funera superstite, de

certo scelerum vindice, de præmiis piorum, de rebus divinis in universum sic sensit, ut in ista terrarum orbis caligine solus ille poëtarum sapuisse, dignusque Socratis consortio fuerit visus Christianorum veterum eruditissimo Clementi Alexandrino, atque inter paucos proximus accessisse veritatem, quam Christiani profitemur. Morum disciplinæ nullam equidem partem arbitror a philosopho veteri excogitatam, quam ille non pertractaverit, veræ virtutis et honesti laudator constantissimus. Suæ ætatis et civitatis morum censor, reipublicæ præsertim administrandæ, sed et privatim quibusvis saluberrima dedit præcepta. Hujus autem in scena philosophi dramata, olim regum quoque deliciæ, studiose legebantur ab Alexandro Macedone, Antigono, Ptolemæo Euergete, Cæsare Augusto, ut illinc regni administrandi præcepta peterent, aut in Musicis his elegantiis a negotiis vacui jucunde conquiescerent. Æquiora quidem ille posterorum, quam suæ ætatis hominum expertus judicia, ab Archelao tamen rege vocatus in Macedoniam et blande fuit exceptus, qui cum poëta summam communicare consiliorum non dubitavit. Adeo rerum scena fuit mutata, ut hoc seculo cum Euripide præclare agi arbitremur, si versuum illius dulcedine tanquam Sirene capti Græcis literis erudiendi, qui quidem indolis sint generosioris, ad amorem humanitatis veterisque philosophiæ se commoveri patiantur. Hanc vel in primis partem mihi a vobis, viri perillustres, demandatam credidi, dum scriptores mihi Græcos in Academia vestra commisistis interpretandos; ut, qui meam se darent in disciplinam, non Græci magis sermonis, quam veteris memoriæ rerum priscæque sapientiæ cognitione quadam imbuerentur; non ut verborum ornamentis rhetorumque formulis ditati ingenium tantum excolerent, aut doctiores evaderent; sed ut antiquitatis monumenta tractantes animum etiam emendarent,

atque his in literis exercitati cives patriæ quisque suæ meliores evaderent. Hæc in Academia Frisiaca per quinque et viginti annos mea fuit ratio, ut, veteris sapientiæ fontibus demonstratis, observationum aliarum tædium rerum ab antiquis scriptoribus traditarum jucunditate minuerem, juvenesque ad illa discenda cohortarer, quæ viris etiam essent utilia futura. Poëtarum autem dicta in animos bene moratorum facilius influunt, et memoriæ firmius inhærent: a nugis vero, quibus rectam indolem sibi juvenes necari patiuntur, potente poëtarum lenocinio sunt avocandi, atque hoc tanquam calcari ad amorem humanitatis exstimulandi. Et videri fortasse potueram pretium operæ tulisse, nisi ingenio claros nonnullos, ab Anglis eruditis et Germanis laudum præmio honestatos, literarum commodis inimica mors rapuisset ante diem. Quantumvis autem

Vitæ summa brevis spem nos vetet inchoare longam,

si Deus O. M. cœptis adspiraverit, in Academiæ vestræ frequentia damnum illud insigne erit aliquando reparabile. Jam nunc inveniuntur, qui severa lege his studiis invigilantes in hoc genere literarum viri sint futuri. Nam, quorum pectora semel percusserit honestus antiquitatis amor, ad hæc studia deserenda nulla conditione, nullis verborum tormentis permovebuntur. Ea quidem est harum literarum, ea veri, quantulum illud cunque sit, delectatio, ut hoc sint earum cultores præmio contenti. Nihil tamen his literis in Academia Batava promovendis majus attulit incrementum et decus potenti patrocinio et benigno favore, quo vos, viri perillustres, harum cultores et professores, non ultimos Academiæ decus promovisse judicantes, dignati semper fuistis atque etiam nunc dignamini. Quum ante hos triginta annos valde juvenis unum hic maxime mirarer Albert. Schul-

tensium, nobilissimorum decessorum vestrorum exquisita me benignitas ditavit; dum, aditu ad recondita Bibliothecæ scrinia patefacto, amplissimam mihi fecere quascunque vellem veteres membranas contrectandi potestatem. Istius beneficii temporisque memoriam dum sæpe recolo jucundissimam, gratus recordor illustris consulis Joannis Van den Bergh, pacis bellique temporibus viri permagni, quique illustrissimo curatorum et consulum erat consessui ab actis, excellentis etiam doctrina Davidis Royeni, qui, cum ad ceteras laudes eam homines adjicerent eruditissimi, ut Academiæ literarumque commodis semper invigilarent, sua tum perfecerunt commendatione, ut hoc ego commodo per biennium perfruerer. Ingentis beneficii semper memori sæpe mihi fuit occasio subnata de Leidensi Bibliotheca bene merendi, ex qua huic etiam libello quædam accesserunt ornamenta minime pervulgata; in quo poëtæ philosophi dicta disjecta componere, atque illuminare conatus, quibus longi temporis ætas obscuritatem quamdam intulerat, philosophiam etiam Euripidis, tum alia tradidisse videor, quæ harum rerum intelligentibus inexspectata sint neque injucunda futura. Hunc vos libellum non dubito quin comiter et benigne sitis excepturi, eum etiam in finem editum, ut Academiæ Batavæ hac in parte decus meo quodam modulo nonnihil amplificaretur. Quod si quis forte tenue opusculum personis vestris non satis dignum judicet, vos, Mæcenates optimi, levem tamen officii honorem, et gratum offerentis animum humanissimi judices non adspernabimini, illustrissimorum nominum vestrorum,

Cultoris devotissimi,

L. C. VALCKENÆR.

Scribebam Lugduni-Batav.
III. Id. Sept. CIƆIƆCCLXVII.

INDEX CAPITUM DIATRIBES.

VALCKENÆRII DIATRIBE

IN

EURIPIDIS FRAGMENTA.

Numeri marginales paginas ed. Valck. indicant.

CAPUT I.

DE FRAGMENTIS PERDITORUM EURIPIDIS DRAMATUM.

Euripidis perditarum Trag. reliquias præstare fragmentis aliorum poëtarum. Barnesio negligenter tractatas. Pro Euripideis dedisse B. quae essent Grotii. In Barnesianis optima Bentleio deberi. Latinorum poëmatum fragmenta diligentius collecta, quam Græcorum. Reliquias tales colligere periculosum. Quid in editore requiratur. Emendantur fragmenta quædam Danaës Eurip. φθίνειν, *perire*. Προσφερὴς, *similis*. Annuæ commutationes, ἔτειοι μεταλλαγαί. Ἔτειον ἱερὸν restitutum Xenophonti. Amorem Ἔφηβον dictum. Τιμάορος· ξυνάορος. Τίθεσθαι, pro ἡγεῖσθαι, νομίζειν.

Euripidis in scena philosophi sententiæ pleræque, ad humanitatis virtutisque pulcritudinem commendandam, aut emendandos mores, vitamque bene informandam, aut rempublicam administrandam sunt comparatæ; ex perditis autem tragœdiis exquisitissimas quasque nobis Veteres custodiverunt, hujus inprimis tragici versibus tanquam veris optimi morum magistri præ- 2
ceptis usi, vel tanquam sapientissimi viri testimoniis. Hoc quum cadere nequeat in dubitationem, multum erraret opinione sua, qui reliquias dramatum Euripideorum cum cujusvis Græci poëtæ vel alterius scriptoris fragmentis æquipararet, Sophocleis verbi gratia, vel Callimachi, vel Nicandri. Ut enim his similibusque soli delectantur antiquitatis amatores, quæque his insumitur redintegrandis opera non magnam in universum præ-

stare plerisque videtur utilitatem, Euripidea neminem arbitror A
vilipendere posse, qui quidem illa paulo propius cognoverit, at-
que usu didicerit, quantam in animis hominum bene moratorum
vim habeant paucis expressa magnorum virorum dicta præ pro-
lixis philosophantium disputationibus; quique, præter alios
veteres Christianos, Clementem legerit Alexandrinum, atque ex
locis, huic uni conservatis, perceperit, quam prope in isthac ca-
ligine superstitionis ad veritatis lucem Euripides accesserit.

Non vulgarem itaque laudem ab omnibus Barnesius fuisset
promeritus, qui ex perditis illius tragœdiis sua nobis in edi-
tione plusquam duo mille et quadringentos versus adnumeravit,
si per tot libros veteres dispersas dramatum istorum reliquias,
aut prout legerentur, aut emendate scriptas in unum libellum B
collegisset; et, si quid esset a se mutatum, et, qua in sede singu-
læ legerentur, magna cum cura nobis adnotasset. Sed mini-
mum duo millia horum versuum vir illustris H. Grotius inter-
pretatus Latine partim in Stobæo suo dederat, partim in Ex-
cerptis ex Tragœdiis et Comœdiis Græcis, viamque demonstra-
verat, qua diversorum dramatum inveniri possent fragmenta,
facillimam. Hanc viam Barnesius ingressus alteri tamen frag-
mentorum ex duobus istis libris describendorum munus deman-
davit; in qua re dici vix potest quanta ubique incuria Barnesi-
anus ille amanuensis fuerit grassatus. Apud Stobæum reperta
sedis incertæ fragmenta cum ad illud pleraque drama retulisset, C
e quo præcedens petitum diceretur, multa dedit velut ex perdi-
tis tragœdiis, quæ legerentur aut in tragœdiis integris, aut ad
alia loca pertinerent: postquam typis jam essent descripta, non-
nunquam erratum Barnesius animadvertit, cujus in Cressas, v.
21. Inon. v. 72. v. 80. notas inspicienti patebit quod dicebam;
illud etiam, alterius hac in re opera usum editorem, ob hanc
negligentiam jure culpandum. Gravioribus negotiis occupato
doctori satius fuisset hæc non attigisse, quæ poscebant mentem
ab omnibus aliis curis vacantem. Sive autem huic debeantur
additamenta, seu alteri, quæ accesserunt ad Grotiana, sunt illa
oppido pauca; nam ne trecentos quidem versus conficiunt quo-
rum forte dimidia pars multo rectius fuisset prætermissa. Si

A Veterum libros, ipsius etiam Stobæi Florilegium, diligentius
tractassent, alia plurima reperiri potuerant, quæ sine controver-
sia de perditis essent Euripidis dramatibus repetita. Sedes frag- 3
mentorum a Barnesio raro fuit indicata; vix unquam prisca
lectio versuum, a Grotio sic interpolatorum, ut vulgatas tamen
ille lectiones in notis suis plerasque fideliter exhiberet. Utrum-
que autem in hoc instituto pernecessarium fuisse fatebuntur,
quotquot harum rerum sunt scientes. Inimitabilis ille Græco-
rum poëtarum interpres multa Grotius librariorum peccata felici-
ter emandavit, sæpenumero tamen etiam in Euripideis *Virorum
maximus legitimum Atticae scenæ sermonem violavit*, quod sane
verissimum judicium ut omnibus adprobarem verbis proposui
B Tiberii Hemsterhusii, sic scribentis ad Scholion in Lucian. p.
556. In his Euripidis locum invenit vel inprimis, quod de
poëtis veteribus in universum scribit Porphyrius in Quæst.
Homer. c. VIII. τὰ ποιήματα σχεδὸν ἀνάπλεω πάντα τυγχάνει ἁμαρτη-
μάτων γραφικῶν, καὶ τῶν ἄλλων παραδιορθωμάτων πάνυ ἀγροίκων. Tantum
non omnia τὰ τοῦ πάνυ παραδιορθώματα in versus admisit Euripideos
Barnesius, recepitque tanquam senarios solutam interdum ora-
tionem, cui speciem quamdam versuum indiderat Grotius, velut
in Œdipum V. 3—6. et alibi, quorum similes et ipse poëta tor-
pavit in Stheneb. v. 11. Phryxi, v. 33. Inc. Trag. v. 442, 443,
&c. Ista talia si cautos lectores doctosque minime fallunt, qui-
C bus fontes accedere licet; alios tamen sæpius in errores abduxe-
runt, velut Euripidea nobis excitantes, quæ Grotii sint aut al-
terius. Olim quanto opere doctis hominibus illud facinus dis-
pliceret, præter ceteros, fratres monstrant Canteri, Gulielmus,
Nov. Lect. VI. c. 23. Theodorus Var. Lect. II. c. 17. ex qui-
bus Variarum Lectionum libris æstimare licet juvenem eruditis-
simum in Euripidis aliorumque tragicorum inter se comparan-
dis reliquiis fuisse occupatum; qui, si hoc viveret ævo, unus
omnium foret his tractandis aptissimus. Nec periit Theodori
Canteri labor, clariss. Jacobo Philippo D'Orvillio laudatus in
Vanno Crit. p. 251. et hodiedum ornat præstantissimi Joannis
D'Orvillii Bibliothecam. Sed, ut illuc redeam, nihil in hac
certe postrema parte protulit Euripidis editor, quod absque illo

homines ignorassent literati, et ne unicam quidem suam alicu- A
jus momenti correctionem. In quorum quidem manus nondum venisset illa R. Bentleii ad Jo. Millium Epistola, cum prodiret Euripides Barnesii, in his fragmentis nonnulla forte laudaverint velut nova, 'Αλκμαίωνα τὸν διὰ Ψωφῖδος· diversa dramata inscripta Κρῆτες et Κρῆσσαι, et alia quædam minime vulgata, Barnesiis certe ante incognita, quam ista, qui solus forte viderat, primus monuisset Bentleius in perdocta epistola; in qua cum hæc scripserit, p. 20. *non placere* sibi *eorum rationem, qui, cum meræ corniculæ sint, emendicatis hinc inde plumis germanos pavones se pollicentur;* quanta Bentleii debuit esse indignatio, cum sic a populari suo, Græcæ tamen linguæ peritissimo, dilaceratas tragici videret B
reliquias, quas ipse, juvenis, tam sollicita cura composuis-
4 set; nam ex eadem didicimus epistola, *fragmenta omnium poëtarum Græcorum cum emendationibus et notis grande opus edere* olim Bentleium constituisse. Hoc quale fuisset opus pars ejus exigua demonstrat, quæ publicata prostat, exhibens operum Callimachi perditorum reliquias; qua nihil in hoc genere præstantius prodiit aut magis elaboratum. In Lysiacis reliquiis colligendis Bentleii laudem æmulatus est, rebus nuper humanis, quod dolemus, ereptus, clarissimus Demosthenis editor Joannes Taylor. In Latinorum tamen poëtarum aliorumque scriptorum componendis fragmentis tanta cum cura versati sunt C
Hier. Columna, Franc. Dousa, Jos. Scaliger, Jan. Rutgersius, Petr. Scriverius, aliique, ut horum ad exemplum sua concinnasse videri queat Bentleius; sed in Græcis plerique infra laudem istam substiterunt, a qua Barnesius quam longissime abfuit in Euripideis. In his plurimos errores nuper profligavit vir clariss. Benj. Heathius Notis suis in Euripidem, cujus fragmentis Barnesianis ejecit multa, addidit etiam non pauca, de tragicis in universum bene meritus. Sed Heathius etiam, vir doctissimus, variis exemplis monstravit, quam sit illud perditorum dramatum reliquias colligentis *Periculosæ plenum opus aleæ:* illorum specimen duæ tresve operis utilissimi paginæ præbere poterunt. Velut incertorum dramatum omissa Barnesio fragmenta posuit ex Ammonio verba Euripideæ Antiopes;

A ex Etymologico M. mendosa, quæ recte scripta præbet ejusdem libri p. 537, 34,

Κρήμνη σεαυτὴν ἐκ μέσης ἀντηρίδος.

præterea verba Medeæ Euripidis, v. 1382. Ex Scholiis in Pindarum, quæ prostant in Inone, v. 15. Ex Eustathio quatuor fragmina; quorum primum exstat in Eurip. Phœn. v. 1471. (in Phœn. v. 70. et 965. leguntur prolata ex Scholiis in Hesiodum et Plutarchi, T. II. p. 407. D.) secundum supra recte mecum ad Palamedem retulerat. Tertium,

Ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλει,

B Hippolyti versus est 103. Quartum tanquam ex Euripidis Polyido minus vitiosum Scholion exhibet ineditum in Homer. Il. Κ΄. v. 56. In istis suis ad Homerum commentariis centena nobis excitans Euripidea, unicum, quod mirandum est, ex Aristophane Grammatico tantum præbet senarium Eustathius, omnibus prætermissum, ex incerta tragœdia deperdita petitum; hunc nimirum ad Il. Ε΄. p. 429, 52. qui proverbii vim obtinuit:

Ἔνδον γυναικῶν καὶ παρ' οἰκέταις λόγος.

prout scribendum pro *οἰκέτας*. Quæ tanquam Euripidea Suidas exhibet in v. *Λογισμὸς*, Sophoclis esse monuit clariss. Jo. Toupius 5
C Em. in Suid. II. p. 133. Dum egregia nobis in eadem pagina describeret ex Strabone Heathius, olim, ut equidem arbitror, in Cresphonte lecta, cur suavissimum versum omisit intermedium, neque interpreti animadversum, VIII. p. 563. B?

Παμισὸν, εἰς θάλασσαν ἐξορμώμενον.

In hac vero parte addendorum si permultum deficere dixero, qua est humanitate vir clariss. moleste non feret, quam sibi sumit more suæ gentis libertatem laudabilem aliis non denegaturus.

Quod si quis igitur, omnibus ad eam rem præsidiis instructus, his etiam brevioribus tragicorum reliquiis edendis manum admoverit, multa reperiet, quæ priores sibi peragenda reliquerint; a quo non sane postularem, ut incertæ sedis fragmenta laboraret ad certam reducere, aut operose Veterum nobis loca designaret,



qui quidem ad singula tragicorum dicta nobiliora respexerint A
tantum; quorum hoc in multis præstare potuisset theologorum
literatissimus Th. Gatakerus; utrumque non nisi a perpaucis,
qui proximi Bentleium, aut Hemsterhusium accessuri sint, ex-
spectandum videtur: sed illud tamen requirerem, ut ex omnibus
Veterum libris, quibus sua Grotius, Barnesius, Heathius, deriva-
runt, aut etiam aliis collecta, in ordinem legitimum disposita,
maxima cum fide, etiam depravatissima quævis, nobis repræsen-
tarentur. Huic inprimis ceterisque φιλευριπιδείοις hæc opella mea
proderit, tametsi non deteriora dari potuissent in Sophocleis,
Euripideis præsertim Fragmentis, hinc inde selectis, illuminan-
dis emaculandisque dicata. Quando de Barnesio forte plura dixi B
quam necesse erat, is autem primo loco Danaës Euripideæ col-
locavit ex Stobæo reliquias, Danaës ἀποσπασματίῳ, quod Hieron.
invenerat Commelinus, subjectas, de his primum pauca ponam,
quibus a me dicta confirmentur.

Primos octo versus, Plutarcho servatos T. II. p. 306. A. Gro-
tius in Excerptis ad Danaën retulit: Grotium sequutus Barnes.
in nota, *Hunc*, ait, *locum alii ad Dictyn fabulam referendum pu-
tant:* cur Bentleium non nominat? qui in Epist. ad Jo. Millium,
Barnesio lecta, p. 15. solus monstraverat, locum ex Euripidis
esse Dictye repetitum. Danaës ex Stobæo fragmenta, qualia
dederat Grotius, exhibuit pleraque Barnes. illius conjecturas, C
non Euripidæ verba, nobis mox in primi fragmenti postremis
versibus exhibens:

Οἱ ζῶσι σὺν κακοῖσιν, οἱ δ' ὄλβου μέτα·
Φθίνουσι δ' αὐτοὺς πρόσφοροι μεταλλαγαί.

His deceptus clar. Heathius scribendum putabat, Φθίνουσι δ' αὖ
6 τοὺς —— ut, τοὺς pro τινὰς posito, sensus esset: *quosdam porro
perdunt etiam mutationes istæ, quæ utilitatem adferre videntur.* Ne
reliqua dicam, præter insolentissimum illud τοὺς, quo nobis argu-
mento persuadebunt, Φθίνειν verbum esse transitivum? Sua se
Grotius e conjectura dedisse fatetur in Ecl. Stob. p. 141. pro
vulgatis a Cantero, p. 16. Ζῶσίν τε σὺν κακοῖσιν, —

Φθίνουσ' αἰτίαις προσφόροις μετ' ἀλλαγαῖς.

A Hæc, sic legitimo more redintegrata, nobis, ut puto, restituent Euripidea:

Φθίνουσ', ἐτείοις προσφερεῖς μεταλλαγαῖς.

Intereunt, annuis similes commutationibus. Ponam et vicinos versus, prout legendi videntur:

Οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα, τῶν μὲν εὐτυχεῖ
Λαμπρᾷ γαλήνῃ· τῶν δὲ συννεφεῖ πάλιν,
Ζῶσίν τε σὺν κακοῖσιν· οἱ δ' ὄλβου μέτα
Φθίνουσ', ἐτείοις προσφερεῖς μεταλλαγαῖς.

Φθίνειν *non perdere*, sed significat *perire*, sive *deficere*: ut in hac B ipsa ῥήσει· Θάλλειν τε καὶ μὴ, ζῆν τε καὶ φθίνειν ποιεῖ. Soph. Œd. in Col. v. 603. Φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος. apud Etymol. p. 602, 2. et in Euripideæ Inonis fragm. (v. 59.) quod partim ex Stobæo Gesn. p. 561, 20. Grot. p. 435. Plutarch. II. p. 104. B. Gataker. in M. Antonin. VII. 40. sic debuerat vulgari:

Ἄνασσα, πολλοῖς ἐστιν ἀνθρώπων κακά·
Τοῖς δ' ἄρτι λήγει· τοῖς δὲ κίνδυνος μολεῖν.
Κύκλος γὰρ ὡὐτὸς καρπίμοις τε γῆς φυτοῖς,
Θνητῶν τε γέννᾳ. τῶν μὲν αὔξεται βίος,
Τῶν δὲ φθίνει τε, καὶ θερίζεται πάλιν.

C *Interire* dicuntur, ἐτείοις προσφερεῖς μεταλλαγαῖς, *anniversariis vicissitudinibus non dissimiles*: *Similes* non tantum ἐμφερεῖς, παρεμφερεῖς, προσεμφερεῖς, sed et Euripidi dicuntur προσφερεῖς· Or. v. 402. νυκτὶ προσφερεῖς κόρας. Herc. v. 130. Cycl. v. 435. Helen. v. 558, 590. Ἑλένῃ προσφερὴς, quæ transsumsit Philostr. de Vit. Soph. II. p. 570. — Ubi paulo ante mentio facta fuerat θέρους et χειμῶνος, facile patebat attendenti, ἐτείους μεταλλαγὰς esse τὰς τῶν ὡρῶν μεταβολὰς, *anniversarias vicissitudines*, Ciceroni de N. D. II. c. 38. *annuas commutationes*, de Invent. I. c. 34. Herodot. II. c. 77. in Ægypto οὐ μεταλλάσσουσι αἱ ὧραι· ἐν γὰρ τῇσι μεταβολῇσι — τῶν ὡρέων, &c. *Annuus*, ἐτήσιος, et ἐπέτειος, hic paulo insolentius dicitur ἔτειος. ut in Rhes. v. 432. Pindaro Ἰσθ. IV. 114. ὥρας ἐτείους præbet Diogenes Lib. IX. 10. Suidas: Ἔτειον, ἐνιαύσιον. Hesych. Ἔτειον, τὸ 7

κατ' ἔτος, ἐτήσιον. In Epist. Socrat. XVIII. Xenophon suos e A
schola Socratis sodales invitat in secessum Scillunteum, ad agendum illic *festum diem anniversarium in honorem Deæ venatricis;* ubi vulgatur: ἄγοντες τὴν εὔτον ἑορτὴν τῇ Ἀρτέμιδι. *festum fortunatumque diem,* L. Allatio; unius literæ mutatione scribendum, ἐτειον ἑορτήν eodem errore in iisdem Epist. p. 73. v. 8. Ἀρόταν transiit in Ἀρύαν. Sed hic persequar Euripidea ex Danaës dramate; in quorum versum 84. scripti Cod. Paris. lectio, Πρέπει, admitti posset, Grotio memorata; in versum 91. Plutarchea:

Ἔρως γὰρ ἀργὸν, κἀπὶ τοιούτοις ἔφυ.
(Otia si tollas, periere Cupidinis arcus.)

uti legendum vidit B. Martinus Var. Lect. II. c. 6. ante Jo. B
Piersonum Verisim. I. c. 11. p. 135. Ad vocem, τοιούτοις, quempiam adscripsisse reor τοῖς ἀργοῖς, atque inde natam lectionem, quæ prostat in Stobæi Florilegio. Ejusdem loci versus, aliis etiam tentatus, sic forsan legi posset:

Ἐν τοῖς δ' ἔχουσ' ἔφηβος ἐμπέφυχ' ὅδε.

Pro νὴ τὸν Ἔρωτα, Meleager in Epigr. inedito scripsit:

Ναὶ τὸν ἁβρὸν ἔφηβον ἐπόμνυμαι, Ἀντίοχος μὲν
Ἦν ἂν Ἔρως, ὁ δ' Ἔρως τοὔμπαλιν Ἀντίοχος.

Sed præstiterit fortasse versum, voce tantum transposita, cum
Joanne Nostro Luzacio legisse: C

Ἐν τοῖς δ' ἔχουσι πέφυκεν ἡβητὴς ὅδε.

Huic senario qui proxime subjiciuntur apud Stobæum, p. 399. 5. tanquam ejusdem poëtæ, ad Danaën in edit. Barnesii sunt relati: si illinc sumti sunt, a præcedentibus separari saltem debuerant.

Paulo post duo versus (106, 107.) collocantur ex Stobæo Grotii, p. 301. (Ed. Gesn. p. 432, 3.) ad quos alii duo recte adjiciuntur in Addendis: junctos hos quatuor præbet Stobæus, p. 452. 38. Grotii, p. 330.

Γυνὴ μὲν, ἐξελθοῦσα πατρῴων δόμων
Οὐ τῶν τεκόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τοῦ λέχους·



A Τὸ δ' ἄρσεν ἕστηκ' ἐν δόμοις ἀεὶ γένος
Θεῶν πατρῴων καὶ τάφων τιμάορον.

Τιμάορον corrigendum, pro τιμᾷ ὅρον, vidit Th. Stanlei. ad Æschyl. in Choëph. v. 141. σοῦ, πάτερ, τιμάορον, *tui, pater, ultorem:* idem H. Valesio venit in mentem ad Harpocrat. p. 33. scribenti tamen τιμήορον. hoc velut suavius Apollonius Rhod. aliique probarunt: formam τιμάορον, magis congruam gravitati scenæ tragicæ, 8
adhibuit Æschylus l. c. in Agam. v. 523. v. 1587. Suppl. v. 43. Æschylum sequutus Euripides, *vindicem*, τιμάορον, *conjuges* (συνηόρους aliis) ξυναόρους dixit; *uxorem* non tantum ξυνάορον in Or. v. 647. 1573. 1583. Phœn. v. 1709. Alc. v. 840. et apud Clem. Alex.
B Strom. IV. p. 621. 22. sed et *maritos* ξυναόρους· in Or. v. 1135. Νύμφας [τ'] ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων. illinc Hesychius: Ξυναόρων, ἀνδρῶν. *Idem:* Ξυνάορον, τὴν συμβιοῦσαν γυναῖκα γαμετήν. Ad eamdem rationem Τέτρωρον ἅρμα scribitur et τετράορον. est autem horum similiumque ut origo sic eadem significationis translatæ ratio, attendenti non obscura.

Possent et alia quædam ad Danaës fragmenta notari; sed unum nunc tantum attingam, sic vulgatum:

Φιλοῦσι μέν τοι τῶν μὲν ὀλβίων βροτοὶ
Σοφοὺς καλῆσαι τοὺς λόγους.

Plerique plenum judicant sapientia.
C Quicquid profantur divitus. — *Grotius.*

vulgaris quidem ista sententia, verbisque aliis Euripidi sæpius expressa; eleganter in senario, quem dedit Sextus Empir. p. 277.

Κάλλιστα Μουσῶν φθέγγεται πλουτῶν ἀνήρ.

Sed, nisi egregie fallor, sibilis in Attica scena fuisset exceptum, doctis auribus inauditum, illud καλῆσαι, æque ac κομπῆσαι, alibi male positum. Ubi vulgavit ista Grotius in Stobæi sui Tit. XCVII. p. 391. in notis, *Quia,* ait, *Euripidi asscribuntur hi versus, putavi* καλῆσαι *a poëta scriptum: quod autem hic legitur* ἡγεῖσθαι *esse ex glossemate.* In Stobæo Gesneri legerat, p. 519. 40.

Σοφοὺς ἡγεῖσθαι τοὺς λόγους. —

Sine cunctatione corrigendum arbitror: A

Σοφοὺς τίθεσθαι τοὺς λόγους. —

Hic velut interpretamentum scribi potuit ad Τίθεσθαι] ἡγεῖσθαι, νομίζειν. potuit etiam genuina vox in illam depravari, ut sæpe TI et H inter se male transmutata varia nobis loca corrupere. *Putare, reputare*, τὸ ἡγεῖσθαι sæpe Veteribus dicitur Τίθεσθαι ob eam rationem, quam indicarunt Casaubonus, et Hemsterhusius in Misc. Obs. V. 3. p. 66. — In versu Medeæ 572. Τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα Τίθεσθε· scribi etiam ab Euripide potuit Ἡγεῖσθε· sic paulo ante, πάντ' ἔχειν νομίζετε. Soph. Elec. v. 1282. Δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ. Philoct. v. 513. τὸ κείνων Κακὸν τῷδε κέρδος Μέγα τιθέμενος·
9 *illorum damnum huic velut in lucro ponens*, vel *in lucri rationes* B *referens:* proximum accedit ad illud hoc in Xenophontis qui dicitur Agesil. p. 66. ἐχθρὸν μὲν οὐδένα ἡγούμενος πολίτην, — σώζεσθαι δὲ πάντας κέρδος νομίζων, ζημίαν δὲ τιθεὶς εἰ καὶ ὁ μικροῦ ἄξιος ἀπόλοιτο. Sapiunt et ista Sophistam, qui meminerat ἡγεῖσθαι et τίθεσθαι vel τιθέναι in multis loquendi formis promiscue poni: Heliodor. VIII. p. 404. 30. φιλίους μᾶλλον ἢ πολεμίους τοὺς ἐπιόντας ἐπιτιθεμένη· paulo post, pro τίθεσθαι, πείθεσθαι ex Codicibus, hic scribendum τιθεμένη· sic v. p. 210. 14. *malum* ἀγαθὸν μέγιστον τιθέμενοι. et VIII. p. 375. 29. *Pro nihilo ducere* Græcis dicebatur παρ' οὐδὲν ἄγειν· παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι· vel ἡγεῖσθαι, vel τίθεσθαι. quorum hoc est in Æsch. Agam. v. 238. Lu- C cian. I. p. 528. παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὸν εὐεργέτην. Clem. Alex. p. 539. 1. παρ' οὐδὲν ἡγοῦνται τὸ ζῆν· quod ἐν οὐδενὸς τίθεσθαι λόγῳ Pausaniæ p. 875. 76. aliisque. *Aliquid* sive *aliquem* ἐν τιμῇ τίθεσθαι, vel ἐν αἰσχρῷ, sunt Euripideæ phrases; aliorum, τίθεσθαι ἐν γενναίοις· ἐν φιλοσόφοις· ἐν οὐδενί· ἐν λόγῳ πολλῷ· ἐν μεγάλῳ· *in magno habere*, Sueton. Cæs. c. 23. Casaub. *in gloria ponebant*, Livii XXVI. c. 37. Thomas Mag. Ἐν σπανίοις ἐτίθει, κάλλιον, ἢ σπάνιον ἡγεῖτο.

CAPUT II.

DE NUMERO PERDITORUM EURIPIDIS DRAMATUM.

Euripidis perdita dramata minimum LVI. Multo plura vulgo numerari. Apollodori Chronica senariis scripta. Fueruntne Ψάλτριαι Euripidis et Κάδμος. Schol. in Aristoph. et Probus emend. Scripsitne Eurip. Atrea, Thyesten, Carcyona, Nioben, Sisyphum, Phrygas. Carcini Alopes fragmen em. Niobe Sophoclis et Æschyli. Athenæi locus explic. Socratis amicus Eurip. Tentatur locus Æliani. Indice dramatum Eurip. ejicienda nomina. Terea Sophoclis fuisse, non Eurip. Βάκχαι ἢ Πενθεὺς unum drama. Interlocutores dramatum sæpe peperisse ficta nomina. Aufertur Diphilo Comœdia. Euripidis Λικύμνιος. Photii peccata ex dramatum nominibus poëtas efformantis, Dictyn, Hypobolimæum, &c.

Euripidem *quinque et septuaginta Tragœdias* scripsisse M. Varro testatur apud A. Gellium N. A. XVII. c. 4. Totidem nobis etiam innotuerunt: nam, præter XIX. quæ supersunt dramata, (Rhesum etiam Euripidi tribuerunt) ex perditis tragœdiis sex et quinquaginta pervenerunt ad nos fragmenta. Dramatum deperditorum, quæ sine ulla dubitatione nobilissimo tragico contribui debent, hæc sunt nomina:

Αἰγεύς.	Γλαῦκος.	Μελέαγρος.
Αἴολος.	Δανάη.	Οἰδίπους.
Ἀλεξάνδρα, ἢ Ἀλέξανδρος.	Δίκτυς.	Οἰνεύς.
Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος.	Ἐρεχθεύς.	Οἰνόμαος.
Ἀλκμήνη.	Εὐρυσθεὺς Σατυρικός.	Παλαμήδης.
Ἀλόπη.	Θερισταὶ Σάτυροι.	Πειρίθους.
Ἀνδρομέδα.	Θησεύς.	Πελιάδες.
Ἀντιγόνη.	Ἰνώ.	Πηλεύς.
Ἀντιόπη.	Ἰξίων.	Πλεισθένης.
Ἀρχέλαος.	Ἱππόλυτος καλυπτόμενος.	Πολύειδος.
Αὔγη.	Κρεσφόντης.	Πρωτεσίλαος.
Αὐτόλυκος Σατυρικός.	Κρῆσσαι.	Ῥαδάμανθυς.
Βελλεροφόντης.	Κρῆτες.	Σθενέβοια.
Βούσιρις.	Λαμία.	Σίσυφος Σατυρικός.
	Λικύμνιος.	Σκείρων Σατυρικός.
	Μελανίππη ἡ σοφή, ἢ δεσμῶτις.	Σκυρίαι.
		Συλεύς.

Τήλεφος.	Ὑψιπύλη.	Φοίνιξ.
Τήμενος.	Φαέθων, ἢ Κλυμένη.	Φρίξος.
Τημενίδαι.	Φιλοκτήτης.	Χρύσιππος.

A

In hoc numero cum Varrone consentiunt ista Suidæ in Εὐριπίδης· — δράματα δὲ αὐτοῦ κατὰ μέν τινας οε'. sed addit Suidas: κατὰ δὲ ἄλλους ἐνενήκοντα δύο· σώζονται δὲ οζ'. quæ postrema demonstrant antiquitatem Grammatici, cui debentur. Præter ceteros, de numero Tragœdiarum Euripidis probabiliter egerat in Chronicis Apollodorus Grammaticus nobilissimus; ex quibus ista de Menandro nobis servavit A. Gellius N. A. XVII. c. 4.

> Κηφισιεὺς ὢν ἔκγε Διοπείθους πατρὸς,
> Πρὸς τοῖσιν ἑκατὸν πέντε γράψας δράματα, B
> Ἐξέλιπε πεντήκοντα καὶ δυεῖν ἐτῶν.

vocem δυεῖν dedit MS. Franeq. pro ἐκ in versu primo scripsi ἔκγε.
11 hinc quoque liquet, quod ex Stephano Byz. noveramus, et ex Diogenis Laërt. VIII. 52. (ubi senarios latere primus forte vidit Adrianus noster Heringa,) Chronica sua versibus scripsisse senariis iambicis Apollodorum, quod disertis etiam verbis Scymnus Chius testatur in Periegesi, v. 33. &c. cujus eam in rem testimonio Th. Galeus jam usus est in Dissert. de Script. Mythol. c. VI. — Numerum Tragœdiarum etiam XCII. explevit superavitque Jo. Meursius in Euripide; sed præter istas LVI. a me designatas, quæ Meursio, Barnesio, aliisque commemorantur velut C
Euripidis Tragœdiæ, aut nulla nituntur, aut certe dubia auctoritate. Harum classe tamen excipi duæ fortasse poterunt, atque ad Euripideas LXXV. adjici,

Κάδμος,
et
Ξάντριαι.

Euripidis Ξαντρίας, Asclepiadis auctoritate munitas, nobis præbet, atque illinc decerptum fragmentum, Scholion in Aristoph. Ran. v. 1385. Νύμφαι ὀρεσίγονοι] Ἐκ τῶν Ξαντριῶν Εὐριπίδου φησὶν Ἀσκληπιάδης, — Νύμφαι ὀρεσιγόνιαι θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου, ὑπὸ ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. In his literas primum ὑπὸ, ex proximis male

A repetitas, delendasque mecum vidit elegantiss. Jo. Piersonus. Quænam tragico dicta fuerit *ἀγείρουσα*, latuisset, opinor, absque Platone, qui Lib. II. de Republ. p. 381. D. *nec in tragœdiis*, ait, *neque in aliis quis poëmatibus* εἰσαγέτω Ἥραν ἠλλοιωμένην ὡς ἱέρειαν, ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. prout recte vulgavit pro βίου δῶρα H. Stephanus. Junonem itaque, adsimilantem anum sacerdotem, quæ *Nymphis montanis Deabus Inachi filiabus almis stipem cogeret*, ista tragicus in scena fecerat dicentem, hoc forte modo constituenda:

Νύμφαισιν ὀρεσσιγόνοισι θεαῖς
Ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου
B Ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις.

Sed Euripides ista dixerit an Æschylus dubitari poterit: Æschyli Ξάντριαι citantur et aliis; Euripideæ nusquam alibi; et similia Æschyli peccata plura damnat etiam in viciuia Plato, p. 380. et p. 383; Euripidis, quod meminerim, nullum.

Velut ex Euripidis Cadmo quædam excitat Probus in Virgil. Eclog. VI. v. 31. quæ sic mendosa feruntur in editionibus: "*aëra — Euripides in Cadmo* Χάος *appellavit sic*: οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς καινῶς φοιτῶν ἔδος δαιμώνιον, τόδ' ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος." his paulo emendatius scriptis usus est Jos. Scaliger. Conj. in Varron. p. 81. οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς κενὸς, φώτων ἕδος δαιμόνιον. τὸ 12
C δ' ἐν μέσῳ οὐρανοῦ, &c. ut erant, vitiosa protulit clar. Benj. Heathius Not. in Eurip. Fragm. p. 171. Meliora quidem, necdum tamen sincere scripta prout olim prodierant, præstare ausim, si sic legantur:

οὐρανὸς θ' ἡμᾶς ὕπερ
Καὶ Γῆ, βροτῶν κοινόν τε δαιμόνων θ' ἕδος·
Τὸ δ' ἐν μέσῳ τοῦ τ' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς
Χάος μὲν ὀνομάζουσιν.

Hujus nominis si scripsit Euripides tragœdiam, in illa forte Cadmus dixerit, dum in anguem mutaretur, quæ velut Euripidea nobis servavit Hermogenes, p. 226. et 227.

Οἴμοι· δράκων μου γίγνεται τόγ' ἥμισυ·
Τέκνον, περιπλάκηθι τῷ λοιπῷ πατρί.

Illic nullam quidem Rhetor Cadmi facit mentionem, sed p. 484. A
Κάδμος, inquit, δράκων ἐγένετο ἐξ ἀνθρώπου· et res manifesta est: Euripidea quinimo spectabat Ovidius IV. Met. 584.

me tange, manumque
Accipe, dum manus est; dum non totum occupat anguis.

Dubia nituntur auctoritate, quæ dicuntur Euripidis

Ἀτρεύς.	Νιόβη.
Θυέστης.	Σίσυφος.
Κερκύων.	Φρύγες.

Euripidis Atreo et Thyestæ quæ tribuuntur, desumta videntur ex ejus Cressis, quarum argumentum ante ignotum plerisque, B
certe Barnesio, primus patefecit vir in hoc quoque genere literarum maximus R. Bentleius in Epist. ad Jo. Mill. p. 23, 24. vid. celeberr. P. Burmannus in Ovid. II. Trist. v. 391. — Euripidis Κερκυόνα ex unico J. A. Fabricius memorat Eustathii loco; quinque vicibus citantis Euripidem ἐν Κερκυόνι, ad Hom. Il. Ζ'. p. 522. 15. Od. Θ'. p. 324. 28. Γ'. p. 371. 46. Λ'. p. 430. 38. Φ'. p. 749. 7. Sed diversis istis locis, et ad Il. Φ'. p. 1321. 31. ubi nomen tantum legitur tragici, duo duntaxat attigit fragmina, Cercyonis filiam Alopen spectantia, ex Neptuni compressu — γέμουσαν κύματος θεοσπόρου, in quem illa dixerit nativa simplicitate sua,

Πλήσας δὲ νηδὺν οὐδ' ὄναρ κατ' εὐφρόνην C
Φίλοις ἔδειξεν αὐτόν.

Probabiliter Clar. Heathius ad Euripidis Alopen referenda censuit. Excitans autem ista Veterum Scholiis in Homerum Eus-
13 tathius nullam certe legerat Euripidis aut alterius tragœdiam, quæ nobis perierit. — ὁ Καρκίνου ἐν τῇ Ἀλόπῃ Κερκύων nominatur Aristoteli Ethic. Eudem. VII. 7. p. 175. 3. in quibus errantes notavit P. Leopard. Em. XII. c. 21. hic, opinor, locus ex Aristotelis Eth. Eud. obversabatur H. Valesio ad Harpocr. in Καρκίνος, ubi ex Orat. Lysiæ c. Mnesimachum laudatur Καρκίνος ὁ ποιητής, εἰπών, Οὐ (Νοῦ, Vales.) κεῖνος ἐξέστησε, &c. vitia quando viri doctissimi reliquerunt intacta, egregiam Carcini tragici sententiam, si-

A milem Euripideæ in Bacch. v. 311. ponam hic emendatius scriptam, suoque modulo illigatam,

> Νοῦ κεῖνος ἐξέστηκε· τὰς γὰρ ἐν φύσει
> Ὀρθῶς φρένας παγείσας
> Οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν.

Hujus quoque tragici nomen ut Euripidei dramatis dederat Jo. Meursius: sed Carcino recte dictum vindicarunt Grotius et Th. Gatakerus.

Nioben scripserunt Æschylus et Sophocles: hoc nomine fabulam Euripidem docuisse non ante credam, quam alicunde fulcrum accesserit obscuro loco Aristotelis de Poët. c. XVIII. p.
B 244. 15. nam, quod excitat Zeno Diogenis Laërt. VIII. 29. ἐκ τῆς Νιόβης· Ἔρχομαι, τί μ' ἀΰτεῖς, aut Æschyleum est, aut, quod probabilius, Sophoclis, cujus dicto legitur usus etiam Zeno, §.19. Utriusque Nioben frequenter laudant Veteres, Euripideam nemo, si [illegible]ponas locum Aristotelis. In Aristoph. Vesp. v. 578. Οἴαγρος — οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν Ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν τὴν καλλίστην ἀπολέξας. Scholiastæ dicitur is actor *repræsentasse* τὴν Νιόβην, ἢ Σοφοκλέους ἢ Αἰσχύλου· In Niobe definiverat Æschylus numerum Niobidarum; Euripides autem in Cresphonte, quod liquet ex Schol. in Eurip. Phœn. v. 161. — In Athenæi loco prima facie dubites Sophoclis an Æschyli Niobe sit intelligenda Lib. XIII. p. 601. A. καὶ
C Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς ἔρωτας, ὁ μὲν τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον· ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ τὸν τῶν παίδων. ad Æschyli Nioben hæc retulit Stanleius; male: formula ὁ μὲν — ὁ δὲ monstrat prius ad Æschylum, ad Sophoclem posterius esse referendum, ut in simili loco, p. 602. E. et alibi sæpius; sed scripsisse puto Athenæum: ἦγον εἰς τὰ θέατρα — τοὺς τῶν παίδων ἔρωτας (ut p. 602. A.) ὁ μὲν τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον, ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ τὸν τῶν Νιόβης παίδων. Nioben hic Sophoclis esse intelligendam, hoc plane demonstrat Plutarchi T. II. p. 760. D. τῶν τοῦ Σοφοκλέους Νιοβίδων (L. Νιοβιδῶν) βαλλομένων καὶ θνησκόντων ἀνακαλεῖταί τις οὐδένα βοηθὸν ἄλλον οὐδὲ σύμμαχον, ἢ τὸν ἐραστήν. Alterum Æschylo certe tribuendum (forsan in Myrmidonibus traditum,) liquet ex Platonis Symposio, T. III. p. 180. A. Αἰσχύλος δὲ φλυα-

ρεῖ φάσκων Ἀχιλλέα Πατρόκλου ἐρᾷν, &c. Sed tota mihi videtur ob- A
servatio docti lectoris, verbis Platonis ex Scholio marginis interjecta.

14 Sisyphum, drama satyricum, una cum Alexandro, Palamede, Troasin, atque adeo tetralogiam istam quo anno detulerit Euripides in certamen docet Ælian. V. H. II. c. 8. atque ex illa, velut fabula satyrica, perexigua quædam nobis innotuere fragmenta; sed istiusmodi fabulæ minime congrua prolixa ῥῆσις, quam ex ejus Sisypho Grotius et Barnesius exhibent, illa, meo judicio multum ab Euripideo scribendi colore diversa, Critiæ tanquam auctori tribuenda est cum Sexto Empir. p. 562. De hac re quid sibi videretur mallem non dixisset vir eximius, sed in hoc genere B
literarum minus exercitatus, quam judicem decebat, Jo. Laur. Moshemius ad Cudworthi Syst. Intell. p. 793.

Phrygum nomine scripsisse fabulam Euripidem mihi quidem non liquet ex frigido Mnesilochi joco apud Diog. Laërt. II. 18.

Φρύγες ἐστὶ καινὸν δρᾶμα τοῦτ' Εὐριπίδου,
Ὦ, καὶ Σωκράτης τὰ φρύγανα ὑποτίθησι.

Recte, ni fallor, restituit secundum versum Jo. noster Piersonus,

Ὦ, καὶ τὰ φρύγαν' ὑποτίθησι Σωκράτης.

Si signum his subjiciatur interrogantis, nihil inde conficias nisi id unum, visum fuisse Socratem adjutasse tragicum in scribendo, συμποιῶν Εὐριπίδῃ· ibidem ex Aristophanis editione Nubium per- C
dita duo versus proferuntur, sic, ni fallor, emendandi:

Εὐριπίδου δ' ὁ τὰς τραγῳδίας ποιῶν
Τὰς περιλαλήτους οὗτός ἐστι τὰς σοφάς.

Socratem certe noveramus et aliunde Nostri fuisse studiosissimum, ex his etiam Æliani V. H. II. c. 13. εἴποτε Εὐριπίδης — ἠγωνίζετο καινοῖς τραγῳδοῖς, τότε γε ἀφικνεῖτο. Καὶ Πειραιοῖ δὲ ἀγωνιζομένου τοῦ Εὐριπίδου καὶ ἐκεῖ κατῄει. Quid sit καινοῖς τραγῳδοῖς ἀγωνίζεσθαι docuit vir summus in Luçian. I. p. 166, 167. nemo autem, quod sciam, quid sit Πειραιοῖ ἀγωνίζεσθαι· neque in Piræeo ullæ fabularum fuisse leguntur commissiones. Pro καὶ Πειραιοῖ δ. ἀ. corrigendum suspicabar, καὶ ἐπὶ Ληναίῳ δὲ ἀγωνιζομένου. Quod si rectum

A est, qui raro theatra frequentabat Socrates, non ille tantum nobilissimis ludis adesse scenicis dignatus fuit, cum novæ Dionysiis urbanis, τοῖς ἐν ἄστει, committerentur Euripidis tragœdiæ, sed et Lenæis interesse, quum illic inter cives jam ante actæ repræsentarentur Euripideæ fabulæ, Lenæis enim aderant μόνοι Ἀθηναῖοι, χωρὶς τῶν συμμάχων καὶ ξένων, ut scribit Schol. in Aristoph. Acharn. v. 503.

Αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, οὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών.

Huic vero conjecturæ parum tribuo, cum illam adprobare non potuerim Cl. D. Ruhnkenio, qui de Dionysiis perdoctam nuper edidit dissertationem in Auctario Emend. ad Hesychium. Sed
B hic agere cœperam de tragœdiis Euripidis, quarum catalogo, præter illud Καρκίνου, hæc quoque nomina meo quidem arbitratu sunt eximenda :

Ἀλεάδαι.	Οἰλεύς.	Σκύλλα.
Δίδυμοι.	Πασιφάη.	Τέννης.
Ἑλένης ἀπαίτησις.	Πενθεύς.	Τηρεύς.
Καπανεύς.	Πηνελόπη.	Τρῶες.
Κλεῖδες.	Πολύδωρος.	Φαίδρα.
Κτίμενος.	Πολυνείκης.	

Ad Aleadas vel Ἀλωΐδας Euripidis duo retulit fragmenta Barnesius, quorum prius aut Sophoclis, aut ex incerta Euripidis est
C tragœdia; posterius velut ex Sophoclis Aloadis (Ἀλωάδαι genuinum dramatis esse nomen docuit Ti. Hemsterhusius ad Lucian. p. 495.) exhibet Stobæus Gesneri, p. 239. 34. Grotii, p. 162. hac ratione scribendum :

Κοὐκ οἶδ' ὅ, τι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν,
Ὅταν οἵ γ' ἀγαθοὶ πρὸς ἀγεννήτων
Κατανικῶνται·
Ποία πόλις ἂν τάδ' ἐνέγκοι ;

vulgatur v. 2. ὅταν οἵ τ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγεννῶν, vel ἀγενῶν. Sophocleum, Ἀγεννήτων, δυσγενῶν interpretatur Hesychius. — Ἑλένης ἀπαίτησιν, quo nomine dramata scripserunt Sophocles et Timesitheus, cur Euripidi tribueremus nihil esse causæ Jo. Piersonus

ostendit ad Mœr. p. 172. et Benj. Heathius in Fragm. Eurip. A
p. 168. Monitumque fuit partim ab aliis, partim a Clar. Hea-
thio, in Κλεισὶ, Κτιμένῳ, Οἰλεῖ, Τρωσὶ, vitiose scriptis, Euripidis latere
Cretenses, Temenum, Sylea, (alter locus, ad Œlea relatus, So-
phoclis est ex Ajace Locro:) Troades. —

Ad Tennem unicum fragm. refertur: duo sunt diversorum
senarii: Stobæus Gesneri, p. 30. 39. eorum alterum exhibet tan-
quam ex Euripidis Tenne: in Τεννε vel Τημε. latet opinor Τημένῳ·
alterum tanquam Sophoclis;

Σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται·

quem Sophocleum esse ipsa etiam indicat verborum structura:
Tennes tamen, quod minime negem, aptam tragœdiæ præbere B
potuit materiem; sed, quantum recordor, nullius drama hoc no-
mine memoratur alibi. — Ex Sophoclis Tereo petitus videtur
versus apud Stobæum, p. 145. 25.

Θάρσει λέγων τἀληθὲς οὐ σφαλῇ ποτε.

quem, sic scribendum, absque ulla ratione retulit ad Euripidis,
16 incognitam ceteris, Terea, Meursium sequutus sive Barnesius
seu potius is, cujus in his summa incuria describendis opera Bar-
nesius fuit usus. Nostri quoque Terea sibi Meursius apud Cle-
mentem Alex. detexisse videbatur; errantem notavit Thom.
Gataker. A. M. P. c. XI. p. 533. F. quid verum esset hac in
parte non ante constitit, quam emendata Clementis scriptio fuis- C
set eruta Tib. Hemsterhusio, et indicata ad Schol. in Aristoph.
Plut. p. 227. Præter ceteros, Cl. P. Burmannum ad Ovid.
Trist. II. 389. in Tereo decepit Euripidis dramatum catalogus;
quo Capanea, Penthea, Polynicen jam vidit Gatakerus ejicien-
das; Pasiphaën, et Phædram, Fabricius. — Nulla, opinor, ve-
teribus Polydori nomine memoratur tragœdia: et crederemus
Euripidis Polydorum innotuisse recentiori grammatico de dialectis
scribenti? citat ille quædam ex nostri Hecuba, in qua prodit in
scenam εἴδωλον Πολυδώρου, ac si legerentur ἐν τῷ Πολυδώρου δράματι·
illo doctiori debetur forte Vaticani Codicis lectio ἐν Πολυΐδῳ; doc-
tissimo G. Kœnio memorata ad Gregor. de Dialect. p. 8. Unam
legerat Euripidis Oresten Fulgentius; in Oreste lecta *in tragœ-*

A *dia* scribit Electræ reperiri Mythol. III. c. 5. in Plautinis citandis simili fraude usus. — Argumentum nobilissimum, vulgatis Penthei nomine tragœdiis, tractarunt Thespis, Æschylus, Chæremon, et Jophon; si hujus tamen Pentheus a Bacchabus fuit diversa. Certe suspicor apud Suidam in Ἰοφῶν scribendum Βάκχαι ἢ Πενθεύς· Æschyleam quoque binominem fuisse tragœdiam; et in veteri catalogo τῶν Αἰσχύλου δραμάτων κατὰ στοιχεῖον nomina Βάκχαι et Πενθεὺς male distracta: ex Euripidis Pentheo quæ pauca citantur, leguntur in ejus Bacchabus, quæ tragœdia in eximio Codice Florentino Euripidis Πενθεὺς inscribitur, ut in eodem Codice Euripidis Hippolyto præfigitur Φαίδρα· huc spec-
B tabat Is. Vossius ad Catull. p. 221. cujus industriæ debetur ad istum Codicem Euripidis aliquot dramatum instituta accuratissima collatio, quam Bibliotheca præbet Leidensis. Quandoquidem Sophoclis Phædra valde fuit nobilitata, minime mirandum est, hic illic sub Phædræ nomine citari, quæ sint ex Euripidis Hippolyto derivata: sæpe numero evenit, ut interlocutores dramatum veteribus commemorati tanquam dramatum nomina ab interpretibus aliisque viris literatis considerarentur: hinc prodierunt velut Euripidis Capaneus, Polynices, Pasiphaë, &c. errores etiam plures in indice dramatum Sophoclis. Comœdiæ quoque recensentur nonnullæ, nusquam olim inventæ: ut unam memo-
C rem, Diphili nobis Ἡμέραι excitantur Zenobio. In hujus Cent. IV. Pr. 18. Ἢ κρίνον ἢ κολοκύντην vulgatur: μέμνηται ταύτης Δίφιλος λέγων ἐν Ἡμέραισιν, Αὐτὸς ἑπτά σοι γέρων, &c. Forma vocis productior erroris admonere viros doctos debuerat; obliterabunt comœdiæ nomen senarii comici sic restituti:

Ἐν ἡμέραισιν αὐτὸν ἑπτά σοι, γέρων, 17
Θέλω παρασχεῖν ἢ κολοκύντην ἢ κρίνον.

Intra dies septem ipsum tibi, mi senex, tradam vel sanum vel mortuum. — Fragmentum Antiopes Euripideæ apud Clementem Alex. Strom. V. p. 716. 1. hinc in Euseb. Præp. XIII. p. 679.
D. ipsi Frid. Sylburgio videbatur recentioris cujusdam Amphionis, his Clementis decepto, Ἀμφίων λέγει τῇ Ἀντιόπῃ. Non recordabitur vir eruditissimus Amphionis et Zethi, ex Antiope Nyc-[illegible]natorum, quos in isto dramate egregio pro sua quem-

que arte fecerat Euripides concertantes; præter Antiopen Euripidis nullam hujus nominis legerat tragœdiam Clemens: huic citatorum auctorum indicem qui confecit J. A. Fabricio, præter istum, errores in hoc etiam genere turpissimos commisit. Accurate Schol. in Aristoph. Ran. v. 1114. prolato loco ex Euripidis Phryxo subjecerat: ἀλλ' ὁ λέγων ἐστὶ Φρύξος· *sed qui dicit ista* in dramate ipse Phryxus est: sic litera mutata corrige vocem vulgatam, ἀλλ' ὀλίγων ἐ. Φ. — Sed non erat omittenda, quam inter fictas sub Euripidis nomine tragœdias secundo loco posui, Δίδυμοι. In Stobæi Eclogis Ed. Canteri, p. 10. ad versum Euripidis legitur Εὐριπ. διδύμοις, videturque alibi in istius operis Codice scripto id ipsum invenisse Grotius: vid. viri magni Excerpta ex Eurip. p. 380. et Gataker. A. M. P. c. XI. Hi dum nobis aliunde Gemini demonstrentur, tanquam apta tragœdiæ, vel satyricæ saltem fabulæ, materia, suspicabor in illis latere nomen Λικυμνίου, tragœdiæ Euripidis, ut et alio loco in iisdem Eclog. p. 129.; ubi ex Porphyrii de Styge libello multa nobis exhibentur Apollodori, hæc præter cetera: κατωνομάκασιν Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχη· ὡς καὶ Μελανιππίδης ἐν Περσεφόνῃ· hujus verbis ista subjiciuntur: ἔτι καὶ Λικυμνίοι φησὶ, Μυρίαις, &c. quæ, eleganter emendata, — μυρίαις παγαῖς | Δακρύων Ἀχέρων ἀχέων τι βρύει, caute velut incerti posuit Grotius Ecl. Stob. p. 164. Mihi prorsus congrua videntur Euripidis ingenio, frequenter ἐτυμολογοῦντος, atque ex ejus petita Licymnio, ut adeo restituendum [illegible]trer: καὶ Εὐριπίδης Λικυμνίῳ φησὶ, — μυρίαις πηγαῖς, &c. Poëta quidem fuit raro memoratus Licymnius, ut minime mirer, quæ velut Licymnii dederat G. Canterus, sub hujus nomine protulisse Hier. Columnam ad Ennii Fragm. p. 243. et Th. Galeum Diss. de Scriptor. Mythol. p. 28. Illud lætor, quam veram arbitror, lectionem in Stobæo dudum ante me detexisse Th. Reinesium V. L. III. p. 346.; nollem vero, virum literatissimum ab inventa veritate retractum auctoritate Photii, poëtas inter, e quibus excerpta dederit Stobæus, Licymnium quoque recensentis, Cod. 167. Non alibi fateor Licymnii factam Stobæo mentionem præterquam in isto loco; sed quid mirum illius etiam Codicem hoc loco fuiss[illegible]itio-
18 sum? Peccata autem Photii similia in hac ipsa rec[illegible] non

A animadverterat Reinesius: inter poëtas, quibus usus fertur ad excerpta concinnanda Stobæus, Photio p. 195. numerantur, Δικτὺς— Πολυειδῆς — Λικύμνιος — 'Υποβολιμαῖος. In Polyïde non nescio quid disputari possit ex Aristot. Lib. de Poët. c. 16. et 17. sed illud etiam novi, nullam istius in Stobæi collectaneis factam mentionem; sæpius Euripidis in Polyïde, prout in margine scribi solet. Sed quæro cui tandem ex tota antiquitate innotuerint velut poëtæ Dictys, et Hypobolimæus? Non certe Stobæo, qui multorum genuina tamen scripta triverat, quorum ne nomina quidem aliunde haberemus cognita. Ut philosophos, ex sodalitio Pythagoreorum, Sthenidam, Phintin; sic Photius nomina dramatum in poëtas transformavit. Menandri comœdia fuit 'Υποβολιμαῖος·
B Euripidis fuere tragœdiæ, Δίκτυς· Πολύειδος· Λικύμνιος. De Photio cum plerisque nimis benigne judicans, Reinesius his animadversis de conjectura certe sua non dubitasset.

CAPUT III.

EXHIBET CHRYSIPPI FRAGMENTA.

Chrysippi dramatis Fragmenta; unum perinsigne. Verba ficta a literis affectus indicibus, ἄζων· οἴζων· ἄζων· &c. Versus incertæ sedis ad Chrysippum relati. Laïi sententia; *video meliora, deteriora sequor.*
C Laïum auctorem inter Græcos dici τοῦ τῶν ἀῤῥένων ἔρωτος· Chrysippum, non a Jove raptum, sed secundum Praxillam forsan ab Œdipode, morte dedecus expiasse. Tradita Pisandro sequutum Euripidem. Pelopis diræ. Tantalo et Minoi imputari, quod ab aliis datur Laïo.

Perpauca nobis reliqua sunt ex Euripidis Chrysippo, ultima fabularum in Dramatum Indice: in his exemplum ponam, ad quod perditarum tragœdiarum reliquiæ mihi viderentur posse collocari, veterumque locis, in quibus leguntur, adnotatis muniendæ. Quod primum ponam Chrysippi fragmentum sanequam eximium, nec ulla parte defectum, sæpius repetitum, harum elegantiarum studiosis semper placiturum confido.

A

19 I. ΣΤΑΣΙΜΟΝ ΜΕΛΟΣ.

Γαῖα μεγίστη, καὶ Διὸς αἰθὴρ,
Ὁ μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ,
Ἡ δ', ὑγροβόλους σταγόνας νοτίους
Παραδεξαμένη, τίκτει θνατοὺς,
Τίκτει δὲ βορὰν, φῦλά τε θηρῶν·
Ὅθεν οὐκ ἀδίκως
Μήτηρ πάντων νενόμισται.
Χωρεῖ δ' ὀπίσω, τὰ μὲν ἐκ γαίας
Φύντ' ἐς γαῖαν· τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου
Βλαστόντα γονῆς εἰς οὐράνιον B
Πόλον ἦλθε πάλιν· θνήσκει δ' οὐδὲν
Τῶν γιγνομένων, διακρινόμενον δ'
Ἄλλο πρὸς ἄλλου
Μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξεν.

Horum versuum septem primos Sextus præbet Empir. 'Αντ. VI. §. 18. p. 360. in exemplum *στασίμου μέλους*, qualia ad lyram canerentur in scena. Septem versus posteriores, velut tragici, Philo Judæus *περὶ ἀφθαρσίας κόσμου*, p. 948. c. d. Postremos, *θνήσκει δ' οὐδὲν*, &c. dederat et initio libri, p. 939. d. quos repetit p. 963. e. ubi vocat *τὸ φιλοσοφηθὲν ὑπὸ τοῦ Τραγικοῦ*.—Ex Euripidis esse Chrysippo Grotius in Excerptis didicit ex Clemente Alex. C Strom. VI. p. 750, 22. ubi, positis Empedoclis versibus, nisi quædam exciderint, quod suspicor, hæc proxima subjecit: *Εὐριπίδης ἐν Χρυσίππῳ μεταγράφει, Θνήσκει δ' οὐδὲν τῶν γινομένων· διακρινόμενον δὲ ἄλλο πρὸς ἄλλο μορφὴν ἑτέραν ἐπέδειξεν.* Accidit autem ut dissita sollertissime Grotius componens inter excerpendum duo versus apud Sextum relinqueret intactos, 6 et 7. quos, proinde etiam Barnesio prætermissos, illinc repetendos monuit Heathius.—V. 8, 9, 10. et pars sequentis minus emendate scripti ubi citantur M. Antonino VII. 50. docta notat Gatakerus, ultimo versu, vulgatæ *ἰδίαν* præferens lectionem alteram *ἑτέραν· ἰδίαν* recte nuper tuitus est Heathius, repertum, ni fallor, Vitruvio, cujus verba ad sola Euripidea, apud Clementem reperta, comparavit Theod.

A Canterus Var. Lect. II. c. 15.—Hæc si viris doctissimis in- 20
notuere loca, non viderant, opinor, partem horum citatam Heraclito Allegor. Homer. p. 440, *πᾶν*, inquit, *τὸ φυόμενον ἔκ τινων εἰς ταῦτα ἀναλύεται διαφθειρόμενον, ὡσπερεὶ τῆς φύσεως, ἃ δεδάνεικεν ἐν ἀρχῇ, χρέα κομιζομένης ἐπὶ τέλει. διὸ δὴ τοῖς Κλαζομενίοις δόγμασιν ἑπόμενος Εὐριπίδης φησὶ, Χωρεῖ δ' ὀπίσω*, &c.—et Plutarcho qui dicitur de Placitis Philos. V. c. 19. *Ἀγέννητον τὸν κόσμον*, et *ἐκ μεταβολῆς τῆς ἀλλήλων γεννᾶσθαι τὰ ζῶα· μέρη γὰρ εἶναι τοῦ κόσμου τούτου· ὡς καὶ Ἀναξαγόρας, καὶ Εὐριπίδης, θνήσκει, μεταμειβόμενα δὲ ἄλλο πρὸς ἄλλο, μορφὰς ἔδειξεν.* in his, vitiose scriptis, nostra Euripidis latere, et in horum versuum pæne ultimo, pro *Ἄλλο πρὸς ἄλλο*, scribendum, *Ἄλλο πρὸς ἄλλου*, monitum fuit in notis ad Eurip. Phœn. p. 313. monueratque
B jam ante, qui opus illud Plutarchi Florentiæ eleganter edidit Eduardus Corsinus.

II. *Γνώμῃ σοφός μοι, καὶ χέρ' ἀνδρείαν ἔχοι·*
Δύσμορφος εἴην μᾶλλον, ἢ, καλὸς, κακός.

Sic leguntur in Stobæi Flor. Gesn. T. LXIV. p. 409. Grotii T. LXIV. p. 271. Adhibuit et cum ejusdem sententiæ dictis contulit Gataker. A. M. P. c. XII. p. 542.—Versu secundo scribendum videtur, *Δύσμορφος εἴη μᾶλλον*, *sit potius deformis, quam formosus et ignavus :* ut Pelopis fortasse sit votum, vel alterius, de filio loquentis.

C III. *Ὦ δέσποτ', οὐδεὶς οἶδεν, ἄνθρωπος γεγὼς,*
Οὔτ' εὐτυχοῦς ἀριθμὸν, οὔτε δυστυχοῦς.

Ex Stob. T. CIII. p. 560, 53. Grot. p. 433. In his, quamvis *duriusculum* videretur, Dan. Heinsius in Jani Rutgersii Var. Lect. IV. p. 405. *εὐτυχοῦς* et *δυστυχοῦς* accipiendum censuit *ἀντὶ τοῦ, εὐτυχίας ἢ δυστυχίας.*

IV. *Εἰάζων.*

Hesychius: *Εἰάζων, εἶα ἐπικελεύων. Εὐριπίδης Χρυσίππῳ.*—[Ab *εὖα* sic formarunt *Εὐάζειν·* ab *αἶ, αἶ, Αἰάζειν·* atque ad eamdem ra-
tionem ab aliis voculis, literisque, quas velut affectus notas inter- 21
serunt orationi, verba produxerunt : ab *ἆ* formarunt *Ἄζειν.* Grammat. Sangerm. MS. penes Clar. Ruhnken. *Ἄζειν, τὸ στένειν· Σοφο-*

κλῆς. et Ἄζειν. τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν Ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοί, A μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος. οὕτως Νικόχαρις. sic a Φεῦ, Φεύζειν· ab οἲ lamentantis Οἴζειν· (ut ab οἴμοι, οἰμοῖζειν, Οἰμώζειν·) ab ὦ admirantis Ὤζειν. Hesychius: Ὤζειν, βοᾷν † Ὦζεν, ἐβόησεν. † Ὤζοντες, βοῶντες, καὶ λέγοντες ὦ ὦ, καὶ θαυμάζοντες. Ælius Dionysius Eustathii ad Il. X'. p. 1384, 39. Ὤζειν, τὸ θαυμάζειν, ὡς ὦ (L. ὢ ὢ) λέγειν. καθὰ καὶ Οἰμώζειν, τὸ οἴμοι λέγειν. καὶ Φεύγειν, τὸ Φεῦ λέγειν. scribendum utique καὶ Φεύζειν· ejulanti Cassandræ Φεῦ, Φεῦ, in Æschyli Agam. Chorus, v. 1317. Τί τοῦτ' ἔφευξας; sed hæc, fateor, nihil ad Euripidem faciunt.]

V. ΛΑΙΟΣ. Λέληθεν οὐδὲν τῶνδέ μ', ὧν σὺ νουθετεῖς·
Γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται.

VI. ΛΑΙΟΣ. Αἶ, αἶ, τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακὸν, B
Ὅταν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, χρῆται δὲ μή.

Huc ista duo non dubitanter refero Laïi Euripidei dicta, quibus, ut equidem opinor, in nullo dramatum Euripideorum locus fuit præterquam in Chrysippo. — Horum prius, longe elegantissimum, Laïo in scena attributum fuisse novimus ex his Clementis Alex. Strom. II. p. 462, 17. ὁ μὲν Λάϊος ἐκεῖνος κατὰ τὴν τραγῳδίαν φησὶν, Λέληθεν οὐδὲν, &c. τουτέστι τὸ ἔκδοτον γεγενῆσθαι τῷ πάθει. ἡ Μήδεια δὲ αὐτὴ ὁμοίως ἐπὶ τῆς σκηνῆς βοᾷ,

Καὶ μανθάνω μὲν οἷα δρᾷν μέλλω κακά·
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. C

In Scholis ista philosophorum fuere decantata Medeæ Euripidis v. 1074, 1075. sic Latine leguntur apud Chalcidium in Tim. Platon. p. 273.

22 Nec me latet nunc quam cruenta cogitem;
Sed vincit ira sanitatem pectoris.

ut hæc ex Euripidis Medea, sic illa sunt ex ejusdem Chrysippo, quæ Grotius velut incerti tragici posuit in Excerpt. p. 467; in Stob. Ecl. p. 173, tanquam *incerti ex Laïo*, atque ita convertit:

Ego esse vera et recta quæ memoras scio:
Sed improbata cogit ingenium sequi.

A huic tamen fragmento locum dedit Barnesius inter Euripidea incertæ Tragœdiæ, v. 278, 279. Nihil habebat causæ Gatakerus, cur ex Æschyli Laïo petitum suspicaretur A. M. P. c. X. p. 529; in quo cum Euripide paulo familiarius versati τὸν Εὐριπίδειον mox agnoscent χαρακτῆρα. — Alterum fragmentum, una cum parte præcedentis exhibuit Plutarchus T. II. p. 446. A. αἱ δὲ τῆς ἀκρασίας (φωναὶ,) Γνώμην ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται. καὶ, Αἶ, αἶ, τὸ δὴ (L. τόδ' ἤδη) θεῖον ἀνθρώποις κακὸν, Ὅταν, &c. Leguntur et hi duo senarii sincere scripti in ejusdem Plutarchi lib. de Aud. Poët. p. 33. E. ubi graviter philosophus sententiam vituperat. Laïi fuisse dictum, quem amabat, Chrysippum rapientis, atque adeo decerptum ex Euripidis Chrysippo mihi quidem liquet ex his Al-
B cinoi Isagoge in Platonis Doctrinam, c. XXIV. ὁρᾶται δέ γε ἐπὶ μὲν τῆς, Μηδείας ὁ θυμὸς λογισμῷ μαχόμενος· λέγει γοῦν τὸ, Καὶ μανθάνω μὲν, &c. — ἐπὶ δὲ τοῦ Λαΐου τὸν Χρύσιππον ἁρπάζοντος ἐπιθυμία λογισμῷ μαχομένη, λέγει γὰρ οὕτως,

Αἶ, αἶ, τὸ θεῖόν ἐστιν ἀνθρώποις κακὸν,
Ὅταν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, χρῆται δὲ μή.

Dan. Heinsius expressit:

Heu majus illud crimine humano malum,
Si quis bonum non nescit, et spernit tamen.

C His usus Stanleius, ad Argum. in Sept. c. Theb. Æschyli, vitiosa dedit Euripidea, et P. Pantinus in Mich. Apostolii Cent. II. Prov. 4. Αἶ, αἶ, τὸ ἡδὺ (L. τόδ' ἤδη) θεῖον, &c. Illud his in rebus exercitatus fortasse miretur, cur philosophi ceterique, qui plurimi Medeæ Euripidis verba protulerunt, his Euripidei Laïi tamen ex Chrysippo præter unum alterumve omnes abstinuerint. Non tamen ista Stobæus adnotare prætermisit, in cujus leguntur Florileg. T. V. p. 63, 22. velut incerti tragici, atque hinc in Excerptis ex Stob. Grotii, p. 35. ex Trag. p. 465. Velut Euripidis ista Barnesius recepit in Fragm. incertæ tragœdiæ, bis 23
male repetita, v. 56, 57. et v. 276, 277. Postremo loco pro χρῆται δὲ μὴ, cum Grotio in Exc. ex Trag. dedit δράσῃ δὲ μή. In altero versu lectioni, quam Heinsii præbet Alcinous, Αἶ, αἶ, τὸ

θεῖον ἐστιν — vulgatam prætuli: Αἶ, αἶ τόδ' ἤδη θεῖον tanquam A
Euripideam, Androm. v. 1054. Οἴμοι, τόδ' ἤδη δεινόν. Bacch. v. 879. Οἴμοι, τόδ' ἤδη δόλιον. — Ceterum hæc et similia Laïi Euripidei, amori turpissimo, quem damnabat, obsecundantis, et deteriora sequentis, dum probaret meliora, Ciceroni videntur obversata, scribenti in Tusc. Disp. [illegible]33. *Quis aut de Ganymedis raptu dubitat, quid poëtæ ve*[illegible] *aut non intelligit quid apud Euripiden et loquatur et cupiat Laius?* ubi commode Chrysippi meminit Euripidei Jo. Davisius, ex quo dramate petita, quæ supra posui, hæc quoque Ciceronis demonstrant.

VII. Λάϊος — τοῦ τῶν ἀῤῥένων ἔρωτος — Ἑλλήνων πρώτιστος ἄρξας
in Chrysippo ferebatur Euripidis: Ælianus de N. A. VI. c. B
15. de Delphino agens pueri Iasensis cadaveri intabescente, Λάϊος, ait, ἐπὶ Χρυσίππῳ, ὦ καλὲ Εὐριπίδη, τοῦτο οὐκ ἔδρασε, καίτοι τοῦ τῶν ἀῤῥένων ἔρωτος, ὡς αὐτὸς λέγεις, καὶ ἡ φήμη διδάσκει, Ἑλλήνων πρώτιστος ἄρξας. Ubi morem flagitiosum in Creta natum, hinc in Græciam propagatum scribit Timæus, Heraclidæ hac in parte consentiens, ἄλλοι δὲ φασὶν, inquit Athen. XIII. p. 602. F. τῶν τοιούτων ἐρώτων κατάρξασθαι Λάϊον, ξενωθέντα παρὰ Πέλοπι, καὶ ἐρασθέντα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Χρυσίππου, ὃν καὶ ἁρπάσαντα, &c. miror quod addit Athenæus, p. 603. A. Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία ὑπὸ Διός φησιν ἁρπασθῆναι τὸν Χρύσιππον. Flagitia Jovis utiliter noverant etiam Christiani, quique semichristianus Homilias scripsit Clementinas illa percalluit; (vid. Hom. IV. C
16.) Jovi tamen omnivolo Chrysippi raptum nemo alius, ut opinor, objecit; fortasse ne Praxilla quidem, si verum est, quod suspicor, in istis apud Athenæum ὑπὸ Διὸς, (ΥΠΟΔΙΟΣ) latere verum nomen Οἰδίποδος ut scripserit, ὑπ' Οἰδίποδος φησὶν ἁρπασθῆναι τὸν Χρύσιππον. Œdipus certe a nonnullis Chrysippi Pelopidæ habitus fuit ἐραστής· Scholiastes in Eurip. Phœn. v. 66. *quosdam tradere* scribit, ὅτι Λάϊος ἀνῃρέθη ὑπὸ Οἰδίποδος, ὅτι ἀμφότεροι ἤρων Χρυσίππου. Œdipodi itaque raptus Chrysippi potuit a Praxilla imputari, non Jovi. Auctor antiquus argumenti septem c. Thebas Æschyli, *Pelopiden*, inquit, *Chrysippum* ὁ Λάϊος ἥρπασεν ἐρασθεὶς αὐτοῦ, καὶ αὐτῷ συνεγένετο, καὶ πρῶτος ἐν ἀνθρώποις τὴν ἀῤῥενοφθορίαν ὑπέδειξε, καθώσπερ δὴ καὶ ὁ Ζεὺς ἐν θεοῖς, τὸν Γανυμήδην ἁρπάσας. — Si licet in his perexigui

A momenti rebus hariolari, hariolor equidem in hoc Euripidis dra- 24 mate Chrysippum expiasse morte voluntaria dedecus sibi a Laïo illatum; atque hac in parte, ut sæpius in aliis, secedentem tragicum a reliquis historiæ veteris enarratoribus, qui fratrum invidia, aut etiam novercæ, patri præ ceteris dilectum filium sublatum tradiderant, sequutum Pisandrum in Heraclea; quo prolixo poëmate sic Pisander Herculis acta cecinit, ut, *a nuptiis Jovis et Junonis incipiens, universas historias, quæ mediis omnibus seculis usque ad ætatem ipsius Pisandri contigerunt, in unam seriem coactas redegerit;* quæ verba sunt Macrobii Saturn. V. c. 2. Ex isto poëmate Pisandri multa nobis enarrantur in Schol. ad Eurip. Phœn. v. 1773. hæc præter cetera, (*ὅτι*) *πρῶτος ὁ Λάϊος* B *τὸν ἀθέμιστον ἔρωτα τοῦτον ἔσχεν ὁ δὲ Χρύσιππος ὑπὸ αἰσχύνης ἑαυτὸν διεχρήσατο τῷ ξίφει.* Ne illud quidem indignum notatu, quod sub eodem teste traditur ibidem; a Junone (*cui vincla jugalia curæ,*) immissam idcirco Thebanis Sphinga, quod Laïi nefandum amorem reliquissent impunitum, *ὅτι Λάϊον, ἀσεβήσαντα εἰς τὸν παράνομον ἔρωτα τοῦ Χρυσίππου, — οὐκ ἐτιμωρήσαντο.* Diræ, quibus Pelops Laïum propterea devovit, Apollinis oraculo sunt decantatæ, quo Scaliger usus in Euseb. p. 44. ad ista Hieronymi, Laïus Chrysippum *rapuit;* neque fidem meretur quod de Laïo scribit mendacissimus auctor Parall. inter Plutarchi Opera T. II. p. 313. E. *ἐλέους ἔτυχε παρὰ τοῦ Πέλοπος διὰ τὸν ἔρωτα, propter amorem,* in Pelopis tamen familia non inauditum; cujus patri Tantalo veterum nonC nulli raptum tribuere Ganymedis apud Eustath. in Il. Υ'. p. 1280. 21. huic narrationi Mnaseam dat auctorem Scholion vetus ex MS. Cod. vulgatum in Dissertat. de Schol. in Hom. p. 136. ubi pro Tantalo Minoa nominat Dosiades, et *ἐξ αὐτῶν* (a Tantalo et Minoë) *πρῶτον ἡ παιδεραστία* dicitur *ἄρξασθαι.* De Tantali e filia Niobe nepotibus nonnulla dici possent ex Athen. XIII. p. 601. A. B. Plutarch. T. II. p. 760. D. Huc non pertinent quæ de aliis traduntur, et de Thamyra, et Orpheo, qui, secundum Stobæi Phanoclem, *πρῶτος ἔδειξεν ἐνὶ Θρήκεσσιν ἔρωτας Ἄῤῥενας.* Quo argumento Jovem Socrates in Xenoph. Symp. 523. 35. eodem Barnesius excusavit Euripiden, qui ferebatur *τὸν Χρύσιππον, τὸ δρᾶμα Ἀγάθωνι χαριζόμενος διαφροντίσαι,* Ælian. V. H. II. c. 21.

25 ## CAPUT IV. A

IN EURIPIDIS ANAXAGOREA QUÆDAM.

In quibus Anaxagoram sequutus sit Eurip. ut ille, ἀγέλαστος. Illius in physicis divina delectatio expicta verbis discipuli. ἡ Γεωμετρία, dicta γῆς ἱστορία. Uni philosophiæ vacantis imago Platonica. Physicorum veterum vanæ conjecturæ rejectæ tragico, laudatori dictorum Anaxagoræ. Ciceronem multa mutuatum esse a Chrysippo Stoico. Hunc libros suos opplevisse versibus poëtarum. Pater ut sator, mater ut humus spectantur Euripidi secundum Anax. cujus opiniones de Nili incremento, de sole massa ignita, expressæ tragico. Hujus versus de sole magis urente remotiora; de causa pleuritidis. Τὰ πόῤῥω et τἀγγύθεν opponi.

Fragmentorum, quæ caput exhibet præcedens, primo quædam insunt, quæ scripsisse perhibetur Euripides Heraclito in Allegor. Hom. p. 440. τοῖς Κλαζομενίοις δόγμασιν ἑπόμενος. Quandoquidem in aliis quoque dictis suis Anaxagoram traditur Clazomenium sequutus, ea de re sic pauca dicam, ut variis in locis dispersa hic legi possint collecta, nonnulla quoque meliora, quam alibi. Singulæ propemodum Euripidis γνῶμαι nobis monstrant, quod et aliunde noveramus, in Socratis illum exercitum fuisse palæstra: et hæc præsertim popularis nobis in Euripide placet ad vitam regendam utilis philosophia. Physica si multa nobis dedisset istius ævi, vel metaphysica, illa quo vivimus seculo non magni pleraque faceremus. In physicis tamen ante, quam familiariter uteretur Socrate, diligenter illum versatum fuisse cognovimus; suumque amorem, quo præceptorem in his rebus Anaxagoram prosequeretur, aliquoties nobis testatum voluit. Ingenio quoque moribusque præceptori discipulum suspicor fuisse simillimum. Utriusque lineamenta duci forte possent nonnulla: hic satis erat unum attigisse.

B (beside line 3: "...ἑπόμενος. Quan-")
C (beside line 14: "...in his rebus Anaxa-")

De Anaxagora Ælianus V. H. VIII. c. 13. Ἀναξαγόραν — φασὶ μήτε γελῶντά ποτε ὀφθῆναι, μήτε μειδιῶντα τὴν ἀρχήν. Duo ipsius discipuli, ingenia capitalia, Pericles et Euripides etiam fuisse feruntur ἀγέλαστοι. De tragico testis est apud A. Gellium, N. A. XV. c. 20. Alexander Ætolus, (vid. in Eurip. Phœn. p. 588.)

26 Ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρόφιμος χαιοῦ στρυφνὸς μὲν ἔμοιγε προσειπεῖν,
Καὶ μισογέλως, καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς, ——

Viri optimi Anaxagoræ, quem constat omnia postposuisse *discen-*

A *di quærendique divinæ delectationi*, imago Euripidis animo, ni fallor, obversabatur, dum philosophi nobis physici laudes caneret et geometræ in versibus, quos ex incerto dramate servavit Clemens Alex. Strom. IV. p. 634.

* Ὄλβιος, ὅς τις
Γῆς ἱστορίας ἔσχε μάθησιν,
Μήτε πολιτῶν ἐπὶ πημοσύνας,
Μήτ' εἰς ἀδίκους πράξεις ὁρμῶν·
Ἀλλ' ἀθανάτου καθορῶν φύσεως
Κόσμον ἀγήρω, πῇ τε συνέστη.
Τοῖς γε τοιούτοις οὐδέποτ' αἰσχρῶν
Ἔργων μελέτημα προσίζει.

B Hic addam et Latina Grotii,

Felix animo quisquis doctas
Imbibit artes: non ille malum
Quærit populo: sed nec ad actus
Fertur iniquos. Senii ignarum,
Natura, tuum speculatur opus; 27
Ubi constiterit, qui, quoque modo.
Factu quicquid turpe est, animis
Id nunquam talibus hæret.

* Versus anapæsticos paulo aliter, C quam vulgo fit, dispositos adscripsi prout emendandos arbitror. Pro τῆς ἱστορίας, scripsi Γῆς ἱστορίας. quæque versui sexto, πῇ τε συνέστη, legebantur subjecta, καὶ ὅπῃ καὶ ὅπως, prætermisi tanquam interpretamenta voculæ πῇ· pro Τοῖσδε τ. scribens Τοῖσγε τοιούτοις. — Velut Euripidea dedit ista Grotius in Excerpt. p. 433. descripta ex Clem. Alex. l. c. Sed illic cujus ista sint tragici non traditur: Euripidis indicium Polluci debemus II. 14. hinc ut Euripidis citanti κόσμον ἀγήρω, et Themistio, secundum quem in Orat. XXIV. p. 307. D. (ψυχαὶ ἐρωτικαὶ καὶ φιλόκαλοι,) τὰ ἐν ποσὶν ἀτιμάσασαι, περιπολοῦσι τὸν [illegible] καὶ αὐταί εἰσιν, ἃς Εὐριπίδης ὁ σοφὸς Οὔτε πολιτῶν [φησὶν] ἐπὶ πημοσύνας, Οὔτ' εἰς ἀδίκους πράξεις ὁρμᾷν, Ἀλλ' ἀθανάτου καθορᾷν φύσεως Κόσμον ἀγήρων. ad sententiam ille suam accommodavit verba tragici. — Ceteris suo loco relictis, auctoritate Themistii v. 3. recepi cum Scaligero ἐπὶ πημοσύνας· pro vulgato apud Clem. Alex. ἐπὶ πημοσύνῃ, potuerat etiam scribi ἐπὶ πημοσύνην, cum Jo. Piersono Verisim. p. 128. Ex vulgatis, Πῇ τε συνέστη (σύνεστιν vitiosum est) καὶ ὅπῃ καὶ ὅπως, postrema recte opinor me rejecisse: neque enim sunt Euripidea; quæque substituit Heathius, χ' ὅπῃ χ' ὅπως, tragici non conveniunt τῇ γλαφυρότητι. ad Πῇ interrogantis, hic paulo insolentius positum, adscriptum fuisse videtur, καὶ ὅπῃ καὶ ὅπως. — Quod primum posui, docto me spero lectori adprobaturum, Γῆς ἱστορίας. In schola quidem Pythagoræ per excellentiam geometria dici potuit ἱστορία. v. Jambl. V. P. sect. 89. sed alibi quamcunque quis disciplinam scripto mandaret, illius tradere dicebatur ἱστορίαν· Musices ex. gr. arithmetices, geometriæ, &c. Eudemi Γεωμετρικὴν ἱστορίαν citat Eutocius Præf. Comm. in Archimed. de Dimens. Circuli, p. 49.

Talem nobis philosophum Platonis Socrates expingit ab omni A
re alia semotum, qui toto animo suæ se dedit delectationi, in Theæteto, p. 173. D. cujus mens, quæ mirantur reliqui mortales, *ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρὰ, πανταχῇ φέρεται κατὰ Πίνδαρον, τά τε γᾶς ὑπένερθεν, καὶ τὰ ἐπίπερθεν γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομοῦσα, καὶ πᾶσαν πάντη φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων, ὅλως εἴς τι τῶν ἐγγὺς οὐδὲν αὑτὴν συγκαθιεῖσα.* sic ista Platonem scripsisse puto, sæpe veteribus usurpata. Talem fuisse Anaxagoram monstrant vel Menagio collecta in Diog. Laërt. II. 6, 7.

Tortuosa autem de obscuris naturæ rebus philosophemata, qualia veterum quoque fuerunt in Ionia physicorum ante Anaxagoram, qui primus Deum, mentem puram et infinitam, a materia separavit, damnat Euripides in his apud Clem. Alex. B
Strom. V. p. 732, 8. quæ hic ponam, prout legenda suspicor:

* *Δυσδαίμων ὃς τάδε λεύσσων*
Θεὸν οὐχὶ νοεῖ . . . . . .
. . . . . . μετεωρολόγων δ'
28 *Ἑκὰς ἔῤῥιψεν σκολιὰς ἀπάτας,*
Ὧν ἀτηρὰ γλῶσσ' εἰκοβολεῖ
Περὶ τῶν ἀφανῶν,
Οὐδὲν γνώμης μετέχουσα.

In Anaxagoræ schola, ejusque exemplo didicerat Euripides, *præmeditatione futurorum malorum lenire eorum adventum* : hoc C

* Ex Clemente dedit ista Grotius in Excerpt. p. 433. (hinc Barnes. p. 509.) sic conjecturis suis interpolata, *ὦ δυσδαίμων, Ὃς τ. λ. Θ. ο. ν. Μετεωρολογῶν δὲ καταῤῥίπτει Σκολιὰς ἀπάτας οἷον ἀτηρὰς Γλῶσσ'*, &c. — Hæc leguntur apud Clementem: *ὁ μὴ πειθόμενος τῇ ἀληθείᾳ, διδασκαλίᾳ δὲ ἀνθρωπίνῃ τετυφωμένος δυσδαίμων ἄθλιός τε κατὰ τὸν Εὐριπίδην, ὃς τάδε λεύσσων Θεὸν οὐχὶ νοεῖ, μετεωρολόγων δ' ἑκὰς ἔῤῥιψεν σκολιὰς ἀπάτας, ὧν ἀτυρὰ γλῶσσα*, &c. in quibus *ἀτηρὰ* scribendum vidit Potterus: in reliquis ante vulgatas lectiones substitui conjecturis Grotii; suspicatus intermedia quædam excidisse, ubi defectus indicia posui: ut hæc versuum istorum sit sententia: *Miser ille, qui spectans ista Deum animo non cernit:* (contra, *τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας — Τὰ σεμνὰ ταῦτα*, ut loquitur Menander Stobæi, p. 608, 23. felicem judico, qui, Deo universi conditore animadverso,) *longe projicit tortuosos physicorum laqueos, quorum lingua noxia sensus omnis vacuas leves periclitatur de rebus tenebricosis conjecturas.* Si vel ista fuit, vel similis istius Euripidis sententia, exciderunt certe nonnulla. Vocem *μετεωρολόγων*, cujus loco scribi quoque potuit *μετεωροπόλων* [Hesych. *Μετεωροπόλων, τῶν τὰ οὐράνια σκοπούντων.*] Grotius in participium convertit *μετεωρολογῶν*. sed vellem vir magnus nos docuisset, quid esset *καταῤῥίπτειν ἀπάτας*, quid hoc loco valeret *οἷον ἀτηρὰς γλῶσσα*. vulgatum *ὧν* pertinet utique ad *μετεωρολόγων*, *ἀτηρὸς*, *noxius*, est in Eurip. Hipp. v. 626. Andr. v. 353.

A in vita quotidiana perutile monitum a viro se didicisse sapiente sub Thesei persona testatus in scena, Anaxagoram Atticis spectatoribus notissimum designavit: Cicero Tusc. III. c. XIV. *apud Euripiden a Theseo dicta laudantur. — Nam qui hæc audita a docto meminissem viro*, &c.—*Quod autem Theseus a docto se audisse dicit, id de se ipso* (legendum arbitror, *de se ipse, Euripides* nempe, sub persona Thesei,) *loquitur Euripides: fuerat enim auditor Anaxagoræ, quem ferunt nuntiata morte filii dixisse: sciebam me genuisse mortalem.* Literatissimi Stoici, Chrysippi si nobis superessent commentarii, intelligeremus, ex illis quam multa Cicero quoque derivasset in opera sua philosophica; ista quidem certe præter cetera sumsit a Chrysippo, e
B cujus scriptis cum multa refutanda sibi Galenus excerperet in opere *περὶ τῶν καθ' Ἱπποκράτην καὶ Πλάτωνα δογμάτων*, hæc habet Lib. IV. T. I. p. 283, 48. *καὶ τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου παρείληφεν ἐνταῦθα* (Chrysippus,) *ὡς ἄρα τινὸς ἀναγγείλαντος αὐτῷ τεθνάναι τὸν υἱὸν, εὖ μάλα καθεστηκότως εἶπεν, ᾔδειν θνητὸν γεννήσας, καὶ ὡς τοῦτο λαβὼν Εὐριπίδης τὸ νόημα τὸν Θησέα πεποίηκε λέγοντα,*

Ἐγὼ δὲ τοῦτο παρὰ σοφοῦ τινὸς μαθὼν,

— sequuntur ibi decem senarii, ex eadem scena Thesei Euripidei sumpti; quibus versus subjicitur ex Eurip. Alc. 1085. rectius scriptus quam vulgatur. Euripidæ præsertim, cujus erat
C studiosissimus, sed et aliorum poëtarum sententiis *velut quibus-* 29
dam testimoniis, quæ proposuerat confirmans, (Quinctil. Inst. O. p. 96.) adeo scripta quædam sua Chrysippus oppleverat, ut hoc etiam ipsi vitio verterint adversarii, quos Stoicus habuit eruditissimos: certe Galenus ipsi objicit ejusdem operis, Lib. III. p. 265, 37. *τὸ, ἐμπιμπλάναι τὸ βιβλίον ἐπῶν ποιητικῶν·* et v. 54. *τὸ, πλῆθος ἐπῶν παραγράφειν ἐξ ἁπάντων τῶν ποιητῶν ἐκλέγοντα.* Dicitur et Diogeni Laërtio Chrysippus VII. 180. *πλείστῃ τῶν μαρτυριῶν παραθέσει χρώμενος, ὥστε καὶ —ἔν τινι τῶν συγγραμμάτων* (in libris forte, *περὶ παθῶν*) *παρ' ὀλίγον τὴν Εὐριπίδου Μήδειαν ὅλην παρετίθετο.* Ad nos si pervenissent laboriosi hominis scripta, nobis quidem ista talia antiquitatis amatoribus non displicerent.

Sed missis, quæ similia possent non pauca dari, potius Anax-

agoræ quædam placita colligam, ab Euripide expressa. Aris- A
toteli *περὶ Ζώων γενέσεως*, IV. p. 269, 14. statuisse dicuntur *Ἀναξαγόρας καὶ ἔνιοι τῶν φυσιολόγων, γίνεσθαι ἐκ τοῦ ἄῤῥενος τὸ σπέρμα, τὸ δὲ θῆλυ παρέχειν τὸν τόπον.* Eamdem doctorum hominum in Ægypto fuisse opinionem testatur Diodorus Siculus I. p. 91, 66. *τὸν πάτερα μόνον αἴτιον εἶναι τῆς γενέσεως, τὴν δὲ μητέρα τροφὴν καὶ χώραν παρέχεσθαι τῷ βρέφει.* Hæc constans Euripidæ quoque fuit sententia, qui, dum patrem adpellat *τὸν φύσαντα· τὸν φυτεύσαντα· τὸν φυτοῦργον· τὸν ἀροτῆρα· τὸν τοῦ γένους ἀρχηγέτην·* huic ut originis auctori omnia liberos debere statuit; matri *τῇ τροφὰς ὑποστάσῃ* nihil adeo præter *nutrimenta*, quam instar humi semen recipientis considerabat: ejus Ores-
tes in Oreste, v. 545. B

Πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς,
Τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα.

In Fragm. incerti dramatis Eurip. ap. Stobæum, p. 455, 22. filius ad matrem sic loquitur, ut multo se plus patri debere significet:

30 *Στέργω δὲ τὸν φύσαντα τῶν πάντων βροτῶν*
Μάλισθ', ὁρίζω τοῦτο, καὶ σὺ μὴ φθόνει.
Κείνου γὰρ ἐξέβλαστον οὐδ' ἂν εἷς ἀνὴρ
Γυναικὸς αὐδήσειεν, ἀλλὰ τοῦ πατρός.

ultimum illud, quod moris fuisse negat Euripides, solis Lyciis
consuetudine receptum scribit Herodotus I. c. 173. *ἓν τόδε ἴδιον* C
νενομίκασι· — καλέουσι ἀπὸ τῶν μητέρων ἑωϋτοὺς, καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῶν πατέρων. — Quod de matre Noster, didicerat id ipsum a physicis Æschylus, quam in rem notata quædam sunt in Eurip. Phœn. v. 34.

Increscentis in Ægypto Nili causam Æschylus etiam quæsivit in nivibus Æthiopiæ solis calore liquefactis: qui duabus in tragœdiis idem tradidit Euripides hac in re Anaxagoræ præceptoris dicitur sententiam sequutus Diodoro Sic. I. p. 46. *Ἀναξαγόρας ὁ φυσικὸς ἀπεφήνατο τῆς ἀναβάσεως αἰτίαν εἶναι τὴν τηκομένην χιόνα κατὰ τὴν Αἰθιοπίαν· ᾧ καὶ ὁ ποιητὴς Εὐριπίδης μαθητὴς ὢν ἠκολούθηκε·* adfertur tum Helenæ Euripidis initium, adhibitum et Aristophani Thesmophor, v. 862. atque in eamdem rem in Schol. ad Apollon. Rhod. IV. v. 269, ubi *Ἀναξαγόρας φησὶ διὰ τὴν τῆξιν τῆς χιόνος πληθύνειν*

A (τὸν Νεῖλον) ᾧ ἕπεται καὶ Εὐριπίδης λέγων. εἰλουμένη δὲ, &c. scribendum, λέγων,

Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαὶ,

versum Helenæ Eurip. secundum illic restituendum vidit procul dubio celeberr. Wesseling. Quod præter ista præbet ex Euripidis Archelao scriptor incertus de Nili incremento in Edit. Herod. renovata, p. 788. scribi sic potuerat emendatius,

Νείλου λιπὼν κάλλιστον ἐν γύαις ὕδωρ,
Ὃς ἐκ μελαμβρότοιο πληροῦται ῥοαῖς
Αἰθιοπίδος γῆς, ἡνίκ' ἂν τακῇ χιὼν,
Τέθριππ' ὀχοῦντος ἡλίου κατ' αἰθέρα.*

B Fertur Anaxagoras solem, velut indignum divino cultu, *massam* dixisse *lapideam ignitam*, μύδρον διάπυρον· ex ejus sententia, λίθον διάπυρον dixit Xenophon Ἀπομν. IV. p. 474, 41. quo illud sensu capiendum sit, optime mihi tradidisse videtur Rad. Cudworth. Syst. Intell. c. III. Sect. 24. et c. IV. Sect. 20. p. 460. Nec 31 sane mirum, Athenis a forensi rabula Periclis amicum impietatis propterea accusatum; si Deorum beneficentissimus ob simile dictum (μύδρον εἶναι τὸν ἥλιον) jam olim Tantalum pœna gravissima dignum censuit; quod ex quorumdam traditione narrant Eustath. in Od. Λ'. p. 457, 51. et Scholiastes in Pindari Ol. I. v. 97. addens, καὶ Ἀναξαγόρου δὲ γενόμενον τὸν Εὐριπίδην μαθητὴν πέτρον εἰρηκέναι τὸν ἥλιον ——— καὶ βῶλον quibus firmandis ejus adfert ex Oreste
C verba v. 6. et 9[illegible]. posteriori loco certe solem dixisse videtur, *cœlum inter et terram* τεταμέναν Αἰωρήμασι πέτραν Ἁλύσεσι χρυσέαις, et φερομέναν Δίναισι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου. quo loco de lapide βῶλον cepit Thomas M. in v. Ab his diversum e perdita tragœdia locum respexisse videntur Scholiastæ in Apoll. Rhod. I. 498. et in Eurip. Hippol. v. 597. Secundum utrumque ex præceptoris Anaxagoræ placito Noster χρυσέαν βῶλον τὸν ἥλιον εἶπεν. In Anax-

* Primo versu positum ἐν γύαις. *in arvis*, pro ἐκ γαίας, ex emendatione docti juvenis, Joannis Luzac. Mutavi ῥοὰς in ῥοαῖς. pro τιθρίππου ὄντος, et versum æque vitiante Codicum lectione Τεθριπποσύνοντος· quae probari nuper non debuerat, eximiam recepi Grotii lectionem Τέθριππ' ὀχοῦντος ἡλίου· *Sole quadrigas agitante*: Solis enim currus, ut *quadrigæ* Latinis, alibi etiam Euripidi τέθριππα fuit dictus.

agora Diogenes Laërt. II. 10. Solem χρυσέαν βῶλον Euripidem A
dixisse scribit ἐν τῷ Φαέθοντι. Phaëthontis Euripidei locus, quo spectant, latuit plerosque; non tamen clar. Nath. Forsterum, qui Notis in Platon. Apolog. Socratis, p. 345, 346. locum etiam ex Phaëthonte eumdem in finem attigit. In hujus dramatis prologo, ni fallor, scripserat Euripides Clymenen elocatam regi Æthiopiæ,

Ἦν ἐκ τεθρίππων ἁρμάτων πρώτην χθόνα
Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει.

ad filium Ovidii Clymene,

Unde oritur, terræ domus est contermina nostræ,

Met. I. 774. Apud Strabonem, qui quinque nobis ex Eurip. B
Phaëthonte versus servavit I. p. 58, 59. alter eorum quos posui legitur,

Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέᾳ βάλλει φλογί.

Barnes. ad ista scripsit "*al.* χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει." quod cui debeat equidem ignoro; valde autem probabile sic ut posui versum præter grammaticos legisse Diogenem Laërtium, sive potius,

Φοῖβός γ' ἀνίσχων χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει.

Quando Phaëthontis Euripidei dramatis mentionem feci, at- C
que ex illo versus superstes poëtam philosophum monstrat in rebus naturæ, ut erant tum tempora, exercitatum, hunc etiam versum emendatiorem adponam quam vulgari solet. Versum nobis servavit Vitruvius Lib. IX. c. iv. p. 188. ubi, *Si radii*, (Solis, inquit) *per omnem mundum fusi circinationibus vagarentur, neque extentionibus porrecti ad trigoni formam linearentur, propiora flagrarent. Id autem etiam Euripides animadvertisse videtur: ait enim, quæ longius a Sole essent, hæc vehementius ardere, propiora vero contemperata* (leg. *eum temperata*, ex MSS. Codd. cum clar. P. Bondamo Var. Lect. II. c. iii. p. 137.) *habere: itaque scribit in fabula Phaëthonte sic,*

A Καίει τὰ πόῤῥω, τὰ δ' ἐγγὺς εὔκρατ' ἔχει.*

Non dubitanter corrigo,

Καίει τὰ πόῤῥω· τἀγγύθεν δ' εὔκρατ' ἔχει.

Hoc etiam fortasse παράδοξον in Anaxagoræ schola didicerat 33
Euripides: talibus certe delectatum Clazomenium physicum vere monuit clar. Ed. Corsinus in Dissert. I. ad Plutarch. de Placitis Philos. p. 29.

In ea quoque physiologiæ parte quæ morbos eorumque spectat curationem, versatum tragicum præcepta monstrant quæ medicis dat utilissima. Sed unicum hic tantum ponam Scyriarum Euripidis fragmentum, quod Sexto Empirico perplacuit:
B ut ostendat epitheton a poëta adjectum sæpenumero illius in arte peritiam ostendere, præter Homerica Sextus excitat Ἀντιῤῥ. I. p. 285. τὸ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐπὶ τῇ Λυκομήδους θυγατρὶ Δηϊδαμείᾳ λεγόμενον,

† A. Ἡ παῖς νοσεῖ σοῦ κἀπικινδύνως ἔχει·
ΛΥΚ. Πρὸς τοῦ; τίς αὐτὴν πημονὴ δαμάζεται;
Μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῇ.

* Sic ista Grotius, voce tamen, quam vulgatis interjecit, indicata, scripsit in Excerpt. p. 411.

Καίει τὰ πόῤῥω μὲν, τὰ δ' ἐγγὺς εὔκρατα
Ἔχει.

quæ ut totidem Euripidea dedit Barnes. in Phaëthonte, sollerter tamen [illegible] Eclogis Stobæi Grot. p. 157. [illegible]m ex
C eadem fabula senarium istis [illegible]gens. In εὔκρατα, cujus penultima producitur, claudicare metrum animadvertit Heathius, atque eam in sanando hoc versu medicinam adhibuit, quam, reperta veritate, nunc ipsemet pro candore suo repudiabit. A Schottus Obs. Hum. V. c. 25. ex Vitruviani Codicis MS. vestigiis correxisse videtur, τἀγχίγυια· sed more suo scripserat Euripides, ut arbitror,

Θερμὴ δ' ἄνακτος φλὸξ ὑπερτέλλουσα γῆς
Καίει τὰ πόῤῥω· τἀγγύθεν δ' εὔκρατ' ἔχει.

In talibus ἐγγύθεν sic solet usurpari. Rhesi versus est 478. Μή νυν τὰ πόῤῥω, τἀγγύθεν μεθεὶς, σκόπει. Eurip. Ion. v. 587.

Οὐ ταυτὸν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων
Πρόσωθεν ὄντων, ἐγγύθεν θ' ὁρωμένων.

Soph. Philoct. v. 468. Plutarch. II. p. 625. c. senes πόῤῥω τὰ γράμματα τῶν ὀμμάτων ἀπάγοντες ἀναγινώσκουσιν· ἐγγύθεν δὲ οὐ δύνανται. ibid. Sophocles, Πόῤῥω δὲ λεύσσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός. Apud eumdem Plutarch. T. II. p. 1124. F. duo leguntur ex tragœdia versus:

Ἔστιν Δίκης ὀφθαλμὸς, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.

καὶ,

Πέλας γὰρ ἑστὼς ὁ θεὸς ἐγγύθεν βλέπει.

quorum secundum alibi me legere non memini; suspicor autem voce mutata corrigendum:

Ἑκὰς γὰρ ἑστὼς ὁ θεὸς ἐγγύθεν βλέπει.

Deus enim stans longe remotus prope tamen spectat: ἑκὰς in talibus etiam adhiberi solet: Eurip. Herc. v. 197. Phœn. v. 921. Bacch. v. 387. Æsch. Agam. v. 1113.

† Hoc modo versus leguntur apud Sextum, nisi quod χολῇ scripserim pro χολῆς. Suspectum mihi quoque verbum γυμνάζει, in χυμάζει, vexat, mutandum

34 Hoc versu quæsitum putat Sextus, *μήτι πλευριτικὴ γέγονεν*; et paucis tradidisse poëtam, quid accidat ex frigore laborantibus lateris dolore, quem acuta febris comitatur et tussis, per quam excreatur pituita biliosa: *διὰ τὸ τοὺς πλευριτικοὺς βήσσοντας ὑπόχολον ἀνάγειν*. Pleuritide laborans *ἀναζήσσει ὑπόχολα* Hippocrati, p. 493, 30. in peripneumonia *ἀποχρέμπτεται* —— *ὑπόχολον*, p. 518. 5.—Ad ista ex Scyriis non absurde Barnes. hunc versum adjecit Euripidis, A

Ψύχος δὲ λεπτῷ χρωτὶ πολεμιώτατον.

in quo scribi malim *λεπτόχρωτι* cum Grævio in Ciceronis Lib. XVI. Ep. VIII. ad Tironem, ubi de Euripide Cicero, *cui tu*, ait, *quantum credas nescio; ego certe singulos ejus versus singula testimonia puto.* B

CAPUT V.

EXHIBET EURIPIDIS ANAXAGOREA.

ANAXAGOREA quædam Euripidis placita ex Chrysippo dramate Vitruvium enarrasse. Tragici sententia de Diis fictis, de Deo vero; de Æthere et Terra, principiis genitalibus, sive conjugibus omniparentibus. Deorum et fabularum irrisor sua receptis opinionibus accommodavit. Deus Euripidi *αὐτοφυὴς*, universi co[illegible]tor, *ὁ Δημιουργὸς Νοῦς*, mens pura Anaxagoræ. Alia tragici de Deo dicta veritati [illegible]. Preces ad Deum optantis malorum humanorum depulsorem. C

PERVENUSTUM Euripidis ex Chrysippo dramate canticum hic mihi sumam retractandum, atque unicum de multis hoc et sequenti capite consideratius expendendum, ut Euripidis de uno Deo, hujus universi conditore, rerumque creatarum duobus prin-

conjecit clar. Ruhnkenius.—A Grotio interpolata in Exc. p. 431. Barnesius recepit, edoctus a Gatakero A. M. P. c. x. (p. 520.) ad quam fabulam pertinerent. Achilli, in Lycomedis gynæceo latenti, Veneris furto cognita Deidamia, Statio Achill. III. 172.

silet ægra, premitque
Jam commune nefas:

adhibita clandestinis amoribus socia puellæ nutrix (v. 275.)

raptumque pudorem
Surgentemque uterum atque ægros in pondere menses
Occuluit.

A cipiis, sententia in sua luce collocetur, et simul manifestum fiat, quid ex Anaxagoræ præceptoris disciplina haustum isto cantico posuerit. Hæc mea comparanti ad Systema Intellectuale R. Cudworthi cap. IV. sect. XIX. antiquitatis Græcæ minus perito, ut sunt operis eximii laudatores non pauci, suspicari jure licebit, multa virum minime vulgarem aliis hoc in genere reliquisse peragenda, in quo sæpenumero criticum desideres, mendosis decepto, et sine controversia sive ab homine * Judæo, seu a Christianis fictos, velut versus Orphei, Sophoclis, et aliorum nobis adnumerante iis etiam in locis, ubi, sæpe verbosus, tacet clar. Moshemius. Sed Euripidis illud, quod dicebam, canticum hic primum repo-

B nam: *δὶς γὰρ, κατὰ Πλάτωνα, τόγε καλῶς ῥηθὲν οὐδὲν βλάπτει.*

Γαῖα μεγίστη καὶ Διὸς αἰθὴρ,
'Ο μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ,
'Η δ', ὑγροβόλους σταγόνας νοτίους
Παραδεξαμένη, τίκτει θνατοὺς,
Τίκτει δὲ βορὰν, φῦλά τε θηρῶν·
῞Οθεν οὐκ ἀδίκως
Μήτηρ πάντων νενόμισται.
Χωρεῖ δ' ὀπίσω, τὰ μὲν ἐκ γαίας
Φύντ' ἐς γαῖαν· τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου
Βλαστόντα γονῆς εἰς οὐράνιον
Πόλον ἦλθε πάλιν· θνήσκει δ' οὐδὲν
Τῶν γιγνομένων· διακρινόμενον δ'
C *῎Αλλο πρὸς ἄλλου*
Μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξεν.

Hæc eadem Euripidis obversabantur Vitruvio, ista scribenti in Præfatione Lib. VIII. *omnium rerum principium professus est —Euripides, auditor Anaxagoræ,—Aëra et Terram; eamque, ex cœlestium imbrium conceptionibus inseminatam, fœtus gentium et omnium animalium in mundo procreavisse: et quæ ex ea essent prognata, cum dissolverentur, temporum necessitate coacta, in eadem* (legendum puto, *in eamdem*, nempe terram) *redire: quæque*

* Judæis cur hanc fraudem imputari malim, quam Christianis, exemplo mendacis Judæi nitar aliquando demonstrare, qui si homines etiam primarios decepit, quid de aliis erit existimandum?

de aëre nascerentur item in cœli regiones reverti, neque interitiones A *recipere, sed, dissolutione mutata, in eandem recidere, in qua ante fuerant, proprietatem.* Partem tantum Euripideorum, quæ ipsi ex Clem. Alex. nota erat, Theod. Canter. Var. Lect. II. c. 15. cum his comparavit Vitruvii, adhibitis etiam J. A. Fabricio ad Sextum Empir. 'Αντιῤῥ. Χ'. p. 685. ubi Sextus, ut demonstret,
36 universi originem Euripidi ex duobus principiis repetitam *terra* et *æthere*, non eximium illud Chrysippi dramatis fragmentum, quod supra posuerat Sextus, p. 360. sed excitat versum hexametrum velut Euripidis, B

Αἰθέρα καὶ Γαῖαν πάντων γενέτειραν ἀείδω.

quem ex hymno quodam Euripidis sumptum suspicatur Fabricius, probabiliter admodum; nam illorum simillima leguntur et in Orphicis Hymnis: H. III.

Οὐρανὲ παγγενέτωρ,
ἀρχὴ πάντων, πάντων τε τελευτὴ,
Κόσμε πατὴρ, σφαιρηδὸν ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν.

H. xxv.

Γαῖα, θεῶν μῆτερ μακάρων, θνητῶν τ' ἀνθρώπων.

prout ibi, pro Γαῖα θεὰ, corrigendum esse vidit sagacissimus me- C dicus Frisius Adrianus noster Heringa. Sed ista de Terra, una Deorum hominumque matre poëtis satis sunt vulgata: Pindarus Nem. Od. VI. initio,

Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος, ἐκ
Μιᾶς δὲ πνέομεν
Ματρὸς ἀμφότεροι

Matrem illic sive terram accipias cum Scholiaste, seu *materiam*, τὴν ὕλην, cum Clem. Alex. Strom. V. p. 710. 2. res eodem recidit; attigit et ista Pindari Cudworthus Syst. Intell. p. 431. Secundum Hesiodum quoque Dii

Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,

Theog. v. 106. et a ceteris Γενεαλόγοις fingebatur Οὐρανὸς γήμας Γῆν.

A Secundum Lucretium II. 589. *Tellus habet in se corpora prima:* —v. 598.

> Quare magna Deûm mater, materque ferarum,
> Et nostri genetrix hæc dicta 'st corporis una.

Telluri tum eleganter accommodat poëta, quæ de magna Deûm matre

> veteres Graiûm docti cecinere poëtæ.

Ab his ceterisque longe diversus Euripides quid mihi sensisse
videatur, re altius repetita, paucis dicam. "Deorum, quales a
" Græcis vulgo colerentur, contemptor, Euripides unicum ag-
" novisse Deum videtur αὐτοφυῆ· mentem puram, æternam, atque
B " adeo infinitam, nulliusque rei indigam: non ille, quæ aliorum
" fuit opinio, Deum mentem esse censuit, quæ, materiæ velut
" infusa, ac cum illa arcte conjuncta, hanc molem instar spiritus
" agitaret; sed puram et a materia longe semotam; cui mate-
" riæ natura sua quiescenti et confusæ mens ista divina motum
" indiderit atque ornatum, creatrix cœli et terræ. Cœlum au-
" tem, sive Æthera, et Terram, velut duo elementa consideravit,
" ex quibus omnia in hoc universo nascerentur, et in quæ om-
" nia, cum viderentur mori, in suum quodque, resolverentur.
" Sed, ut carminum poëta consuleret suavitati, atque ingenio
" elegantissimo morem gereret, veluti quodammodo συνάρχοντας
C " τῷ μεγίστῳ δαίμονι, omniparentes Æthera et Terram εἰδοποιήσας,
" connubio junxit; suasque hic poëta ἐρωτικὸς Amori qui diceba-
" tur partes elegantissimas adsignavit: ex hoc conjugio omnia
" primum enata cecinit, atque etiam nunc per hos conjuges,
" vernis præsertim temporibus in mutuos ruentes amplexus in
" ordine quidque suo vegetatum custodiri conservarique." Quæ
dixi pleraque advocatis Euripideis non difficulter demonstrari
possunt.—Dii, quales a primis theologis poëtis confictos vulgus
Græcorum venerabatur, omnibus vitiis, quæ in hominem cadunt,
deformes, huic in scena philosopho probari certe non poterant:
de illis quid sentiret sæpenumero neque illud obscure significa-
vit; et his homines eruditi inter Christianos quibusdam com-

mode sunt usi, ad Deos istos nihili Gentilis poëtæ verbis irriden- A
dos, eorumque cultores velut testimoniis domesticis confutandos.
Præter cetera, quæ plurima possent excitari, satis erit legisse
Eurip. Ionem v. 445 — 455. Herc. Fur. v. 1306 — 1312.
v. 1332—1337. Andromach. v. 1153. conferri poterit Cud-
worthi Syst. Intell. c. IV. §. 19. p. 424. et p. 433. Vere scripsit
in Bellerophonte,

Εἰ θεοί τι δρῶσιν αἰσχρὸν, οὐκ εἰσὶν θεοί.

Adversariorum calumniis, et exemplis motus aliorum cautius
postea mercari didicit, quodque Pindarus dicebat, τόγε λοιδορῆσαι
θεοὺς, ἐχθρὰν esse σοφίαν animadvertit, *insanientem sapientiam* Ho- B
ratio. Sic olim orsus Euripides suam Melanippen,

Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν, οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ
Κλύων.

primo versui hunc postea substituit,

Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο,——

correctum versum præbet Aristoph. Ran. v. 1275. adhibitum
etiam Hermogeni, p. 555. Priora leguntur apud Athenag. p.
23. Justin. M. p. 41. E. Luciano hinc facile restituenda T.
II. p. 689. Ad Plutarch. T. II. p. 756. B. C. comparari poterit C
Theod. Canter. Var. Lect. I. c. 25. Post obitum poëtæ demum
actis, Bacchabus insunt Euripidis non pauca, quibus receptam
civibus suis religionem videri voluit tueri; editamque fabulam a
38 poëta, *ut impietatis a se crimen amoveret*, suspicabatur amicus
elegantissimus S. Musgravii Emend. in Eurip. p. 151. Istorum
unum adhibet perdoctus defensor patriæ superstitionis Plutar-
chus l. c. B. *in iis quæ Deos spectant*, ἀρκεῖ, inquit, ἡ πάτριος καὶ
παλαιὰ πίστις, ἧς οὐκ ἔστιν εἰπεῖν οὐδ᾽ ἀνευρεῖν τεκμήριον ἐναργέστερον, οὐ δί᾽ ἄ-
κρας τὸ σοφὸν εὕρηται φρενός. in his syllaba fuit elisa a vicina: corrigen-
dum enim, Οὐδ᾽ εἰ δί᾽ ἄκρας, &c. sive prout legitur in Eurip. Bacch.
versu 196. quem cum vicinis sic adscribam ut emendandos arbi-
tror.

A * Οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσιν
Πατρίους παραδοχὰς, ἅς θ' ὁμήλικας χρόνῳ
Κεκτήμεθ', οὐδεὶς αὐτὰ καταβαλεῖ λόγος,
Οὐδ' εἰ δι' ἄκρων τὸ σοφὸν εὕρηται φρενῶν.

Sed in istis aut plebis indignatur superstitionem, et poëtarum de Diis figmenta damnat (ut in Hercule, v. 1337. ἀοιδῶν, ait, οἵδε δύστηνοι λόγοι, quæ valde vitiata leguntur apud Plutarch. II. p. 1052. E.) aut, quod sæpenumero callide fecit Plato, ad suæ se civitatis mores accommodat.

De Deo quid vere senserit Euripides, in choris aliquoties declaravit, ex sua sæpe persona chori ministerio loquutus: comicos hoc in parabasi fecisse ubi scribit Pollux IV. 3. atque illud
B tragicis monet inusitatum, ἀλλ' Εὐριπίδης, inquit, αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. Tale Χορικὸν ᾆσμα fuisse suspicor in ejus dramate Pirithoo, cujus hanc nobis partem dedit Clemens Alex. Strom. 39
V. p. 717. ex illo Eusebius Præp. Ev. XIII. p. 681. B.

† Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
'Ρύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ',

* Exhibent in his edd. σοφιζόμεσθα· Πατρὸς παραδοχὰς,—et καταβάλλει. Comparandus ad h. l. Chorus in Bacch. v. 879, &c. In Erechthei Fragmentis versus est 108. Προγόνων παλαιὰ θεσμὰ οὔτις ἐκβαλεῖ. Pietatem veteres Athenienses sitam putabant ἐν τῷ μηδὲν κινεῖν ὧν αὐτοῖς οἱ πρόγονοι παρέδοσαν, Isocrat. Areopag. p. 145. D. Attico autem more scripserit Πατρίους
C παραδοχὰς, ut τιμὰς scribunt πατρίους, et θυσίας πατρίους.—Ut versuum istorum secundo Κρόνῳ scribi quoque potuerit, cum de antiquissimis Κρόνιοι quoque νόμοι dicantur; vulgatum χρόνῳ mutari nolim: αἰὼν χρόνου παῖς dicitur in Eurip. Heraclid. v. 900. eidem οὐδενὸς ἔκφυς χρόνος, in Bellerophonte apud Stobæum Grot. p. 11.

† Vulgata versu primo lectione non deterior, quam præbet Eusebius, Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, σὲ τὸν αἰθερίῳ—(qui in v. 2. 'Ρόμβῳ præter ceteros Grotio præbuit in Exc. p. 399. pro ὄμβρῳ·) Sed illam Clementis adfirmat Schol. in Eurip. Orest. v. 972. priores hinc duo versus excitans: Schol. in Apollon. Rhod. IV. 144. ad v. 'Ρυμβόνας, citat ut ex Euripidis Pirithoo: σὲ τὸν αὐτοφυῆ πάντων θεῶν αἰθέρα ῥύμβῳ. τουτέστι κινήσει. ὅθεν καὶ τὸ κινούμενον τροχίσκιον, &c. Euripidea corrupit interpolator; scripserat, opinor, grammaticus: Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ ῥύμβῳ· et rectius posuisset δινήσει et δινούμενον· cum enim duplex sit motus, κίνησις intelligenda τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ στρεφομένου· vid. Plato Theæt. p. 181. c. Parmenid. p. 138. c. Theocrit. II. 30. ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος—Ὡς κεῖνος δινοῖτο. huc pertinens Scholion male Calliergus adscripsit ad v. 18. 'Ρόμβος δὲ, ὃν οἱ Ἀττικοὶ ῥύμβον καλοῦσι· sic recte Piersonus emendavit apud Ruhnken. in Tim. Lex. Platon. p. 164. Nostro certe loco 'Ρύμβῳ scribendum vidit accuratiss. Ed. Twaites ad ista Eustathii in Dionys. Perieg. v. 1134. τινὲς δὲ 'Ρύμβον γράφουσι διὰ τοῦ υ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πειρίθῳ αἰθέριον ῥύμβον φησὶν, ὅ ἐστι στροφὴν καὶ τροχοειδῆ κίνησιν· monuitque clar. P. Wesseling. ad Itiner. Hieros. p. 603. huc pertinere Hesychianum Αἴθερος (vel Αἰθέριος) ῥύμβος, οὐρανός, ubi de Pirithoi scripta fragmento a cl. Jo. Alberti mallem omissa. In Orphico Hymno III. εἰς Οὐρανὸν versus est 4.

Οἶκε θεῶν μακάρων, ῥόμβου δίνοισιν ὁδεύων.

Ὃν περὶ μὲν φῶς, περὶ δ' ὀρφναία A
Νὺξ αἰολόχρως, ἀκριτός τ' ἄστρων
Ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

Hæc sunt Latina Grotii:

Te voco, te non aliunde satum,
Qui naturam turbine versas
Totam æthereo, quem lux circum,
Noxque atricolor, semper et ingens
Circumsultat chorus astrorum.

His ex Pirithoo versibus usus est R. Cudworthus Syst. Intell.
p. 434. Recte meo judicio Clemens, ἐνταῦθα, inquit, αὐτοφυῆ, τὸν
δημιουργὸν νοῦν εἴρηκεν *hoc in loco* tragicus αὐτοφυῆ *dixit mentem divi-* B
nam, sive *Deum opificem universi*: mundi enim opificem Deum
vocabant δημιουργὸν, et τῶν ὅλων, sive τῶν ὄντων δημιουργόν. veritatem,
quæ Christianis innotuit, proximi videntur Indi accessisse, a
40 quibus τὸν λόγον, ὃς ἐς τὸν δημιουργὸν τῶν ὅλων εἴρηται, dicuntur Ægyptii
transsumsisse Apollonio in Apologia ad Domitian. Philostr. de
V. A. VIII. c. 7. p. 337. ὁ λόγος δὲ, inquit, τῆς μὲν τῶν ὅλων γενέσεώς τε
καὶ οὐσίας Θεὸν δημιουργὸν οἶδε. Multis quidem veterum philosophorum
dicebatur rerum omnium quæ sunt in universo auctor Deus, et
pater, et opifex, ἀρχά τε καὶ αἰτία τᾶς τῶν ὅλων διακοσμάσιος Callicra-
tidæ Stobæi, p. 486. 24. sed qui dixerit non tantum rerum uni-
versi γενέσεως, sed et οὐσίας, atque adeo ipsius etiam *materiæ* crea- C
torem, δημιουργὸν, neminem equidem novi.

Cur autem Clemens, non Θεὸν τὸν δημιουργὸν, sed scripserit τὸν δη-
μιουργὸν νοῦν, ratio mihi videtur in Euripidæ præceptore Anaxago-
ra quærenda: Thales in Ionica Schola statuerat νοῦν τοῦ κόσμου
τὸν Θεὸν, sed primus vidit inter Græcos Anaxagoras νοῦν κοσμοποιὸν
τὸν Θεόν· sic recte physicorum istorum opiniones in Eclogarum
initio distinguit Stobæus: Deo, quem puram mentem esse atque
a materia longe semotam percepit, hujus universi tribuit Anaxa-
goras omnem ornatum: omnia secundum illum in unum con-
gesta et permixta nihil erant *nisi pondus iners*; inerti ponderi
motum, formam, atque ornatum mens indidit divina, atque ita
hoc universum condidit: Diogenes Laërt. Procem. §. 4. Ἀναξα-

A γόρας πάντα ἔφη χρήματα γεγονέναι ὁμοῦ· Νοῦν δὲ ἐλθόντα αὐτὰ διακοσμῆσαι. Plutarch. de Placitis Philos. I. c. VII. ὁ Ἀναξαγόρας φησὶν, ὡς εἱστήκει κατ᾽ ἀρχὰς τὰ σώματα, Νοῦς δὲ αὐτὰ διεκόσμησε Θεοῦ, καὶ τὰς γενέσεις τῶν ὅλων ἐποίησεν. ipsa nobis verba videtur Anaxagoræ servasse I. c. 3. si pro ἀήρ, Græcis inusitato, ἀήρει, atque ita scripserit ista more Ionico, ὁμοῦ πάντα χρήματα ἦν· Νόος δὲ αὐτὰ ἀήρει καὶ διεκόσμει. *erant res omnes congestæ: congeriem Mens dirimebat atque in ordinem omnia disponebat.* ibidem propterea laudatur, ὅτι τῇ ὕλῃ τὸν Τεχνίτην προσέζευξεν. Diogen. Laërtius II. 6. πρῶτος, ait, τῇ Ὕλῃ νοῦν ἐπέστησεν. Plutarch. in Pericle, p. 154. B. C. τοῖς ὅλοις—πρῶτος—διακοσμήσεως ἀρχὴν—νοῦν ἐπέστησε καθαρὸν καὶ ἄκρατον. nonnulla dederunt P. Merula ad Ennii Ann. p. 123. et Æg. Menag. in Dio-
B gen. Laërt. sed data opera sententiam exposuerunt Anaxagoræ Cudworthus Syst. Intell. c. IV. Sect. 20. p. 458—460. et clar. Heinius *dans l'Histoire de l'Acad. Royale de Berlin de l'année* 1753. p. 363. et seqq. Qui jam contulerit Diodor. Sic. I. p. 11. Dionysium Halicarn. T. II. p. 85. 16. p. 102. 45. et Nath. Forsterum in Platonis Phædon. p. 374. non dubitaturum puto, quin Clemens ex Anaxagoræ sententia τὸν δημιουργὸν Νοῦν intelligi voluerit, atque optime fuerit Euripidis ista ex Pirithoo interpretatus. Deum itaque, qualem in Anaxagoræ schola cognoverat, hic invocat Euripides, tanquam

τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
C ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ᾽,

Non aliunde satum, sed natura sua æternum, *atque universi con-* 41
ditorem. Ῥύμβος αἰθέριος Hesychio est ὁ οὐρανός· Cœlum autem, sive ὁ κόσμος, secundum veteres περιέχει τὰ πάντα, terram, mare, quæque in iis sunt omnia complectens: in talibus τὴν φύσιν, sive τὰ πάντα dicant, sive τὴν τῶν πάντων φύσιν, nihil interest: *quique adeo omnia mundo intexuit,* ὁ ἐν αἰθερίῳ ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξας, Deus est *ædificator mundi.* Est autem eximie ῥύμβος αἰθέριος, Aristophani Nub. v. 379. αἰθέριος δῖνος, ἡ τῶν ἀστέρων δίνησις (vid. Markland. ad Max. Tyr. XXII. fine;) sive κύκλῳ περιφορὰ, prout Platoni dicitur de LL. V. p. 747. A. VII. p. 818. C. ἡ περιφορὰ τῆς ὅλης συντάξεως apud Athen. IX. p. 378. D.

Deus Αὐτοφυὴς dicitur ὁ ἔχων ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ εἶναι, (τὸ εἶναι veteribus A
φῦναι dicebatur et πεφυκέναι·) *qui est a se ipso:* αὐτόθεος· vim istam
vocis αὐτὸς in composito sic explicat Ulpian. ad Demosth. de
Cor. p. 180. ὃς (hoc inserendum) οἴκοθεν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχει τὸ, &c.
virtute nonnihil diversa apud Platonem de LL. I. p. 642. c. ὅσοι
Ἀθηναίων εἰσὶν ἀγαθοὶ διαφερόντως εἰσὶ τοιοῦτοι—μόνοι γὰρ ἄνευ ἀνάγκης αὐτοφυῶς
εἰσὶν ἀγαθοί· *natura,* φύσει, *boni:* sic ista lego rejectis in marginem
istis, θείᾳ μοίρᾳ, ἀληθῶς καὶ οὔτι πλαστῶς, commodis interpretamentis
vocis αὐτοφυῶς·—Deus dicitur αὐτοφυὴς, ut αὐτοτελὴς, *in se et natura sua perfectus:* Hippodamus Stobæi, p. 553. 24. αὐτοτελέα ex-
plicat, ὅσα δι' αὐτὰ τελέα ἐντὶ καὶ οὐδενὸς ἐπιδεῆ τῶν ἔξωθεν, οὔτε ποτὶ τὸ ἦμεν,
οὔτε ποτὶ τὸ καλῶς ἦμεν. τοιοῦτος δέ κεν εἴη ὁ θεός· Euryphamo, p. 556.
42. homo dicitur non αὐτοτελὴς — ἀλλὰ τέλειος· sic enim leg. pro B
ἀλλ' ἀτελής. Deus nullius indigus, ut philosophis ceteris, sic et
Euripidi Herc. Fur. v. 1336.

Δεῖται γὰρ ὁ θεὸς, εἴπερ ἔστ' ὄντως θεὸς,
Οὐδενός.

Aristæo quoque Pythagoreo in Stobæi Eclog. p. 45. 33. Deus
est ἀγένατος καὶ αὐτοτελής. Sed quæ dixit Hymno in suum Jo-
vem omnium efficacissima Aristides, T. I. p. 5. apte congruunt
in Deum Euripidis τὸν αὐτοφυῆ· ὅδε ἐστὶ πρῶτός τε καὶ πρεσβύτατος, καὶ
ἀρχηγέτης τῶν πάντων, αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ γενόμενος· ὁπότε δὲ ἐγένετο οὐκ ἔστιν
εἰπεῖν· ἀλλ' ἦν τε ἄρα ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἔσται ἐσαεὶ, αὐτοπάτωρ τε καὶ μείζων ἢ ἐξ C
ἄλλου γεγονέναι. καὶ — αὐτὸς ἑαυτὸν ἐξ ἑαυτοῦ ἐποίησε, καὶ οὐδὲν προσεδεήθη
ἑτέρου εἰς τὸ εἶναι. In his Euripideis tractandis modum forte vide-
bor excessisse.

Ejusdem alia quædam de Deo dicta, ex uno Alexandrino Clemente collecta, simpliciter ponam. Loco, jam ante prolato, Δυσδαίμων, aiebat, Δυσδαίμων, ὃς, τάδε λεύσσων, (hujus puta universi ordinem) θεὸν οὐχὶ νοεῖ. In Clementis Protrept. p. 59, 19.

Θεὸν δὲ ποῖον εἰπέ μοι νοητέον;
Τὸν πάνθ' ὁρῶντα κ' αὐτὸν οὐχ ὁρώμενον,

Εὐριπίδης λέγει. In ejusdem Strom. V. p. 691. istis Iesaiæ, λέγει

A κύριος, — ποῖον οἶκον οἰκοδομήσετέ μοι; &c. παγκάλως καὶ ὁ Εὐριπίδης συνᾴδει τούτοις, γράφων, 42

Ποῖος δ' ἂν οἶκος, τεκτόνων πλασθεὶς ὕπο,
Δέμας τὸ θεῖον περιβάλοι τοίχων πτυχαῖς;

Parietibus includere Deos Persis etiam, ut notum est, absurdum videbatur. Uno præterea hic contentus ero Euripidis cantico, quod perinsigne solus etiam nobis Clemens Alex. servavit Strom. V. p. 688. ubi πάνυ, inquit, θαυμαστῶς ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλόσοφος Εὐριπίδης τοῖς προειρημένοις ἡμῖν (nempe περὶ τοῦ γνωστικοῦ βίου) συνῳδὸς διὰ τούτων εὑρίσκεται, Πατέρα καὶ Υἱὸν ἅμα οὐκ οἶδ' ὅπως αἰνισσόμενος. Filium Patris æterni, quem eximie sic dictum adoramus Christiani,
B Græco poëtæ veteri vel obscurissimis verbis adumbratum, hoc quidem ævo nemo sibi facile persuaderet; estque sane verissimum, quod de Clemente scribit alia occasione Moshemius ad Cudworthi Syst. p. 427. n. 6.

Sed μέλος illud Euripidis adponam, hic illic paulo rectius scriptum, quam a Grotio in Excerptis, p. 431. Barnesio, p. 510.

* Σοὶ, τῷ πάντων μεδέοντι, χοὴν,
Πέλανόν τε φέρω, Ζεὺς εἴτ' Ἀΐδης
Ὀνομαζόμενος στέργεις· σὺ δέ μοι 43
Θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας
C Δέξαι πλήρη προχυθεῖσαν.
Σὺ γὰρ, ἔν τε θεοῖς τοῖς οὐρανίδαις
Σκῆπτρον τὸ Διὸς μεταχειρίζων,
Χθονίων θ' Ἀΐδη μετέχεις ἀρχῆς·
Πέμψον μὲν φῶς ψυχαῖς ἀνέρων
Τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν,
Πόθεν ἔβλαστον, τίς ῥίζα κακῶν,

* In his a Grotio recessi: V. 1. τῷ revocavi ex Clem. pro τῶν. V. 4. θυσίαν ἄπυρον in θ. ἄπυρον mutavi obsequutus Abreschio Anim. ad Æsch. p. 256. Heathio in Fragm. Eurip. p. 185. et Toupio Emend. in Suid. III. p. 319. Pro παγκαρπίας recepi Grotianum παγκαρπείας· Sophocles Polyido: Ἐνῆν δὲ παγκάρπεια συμμιγὴς ὀλαῖς.—V. 5. paulo forsan audacius scripsi (θυσίαν ἄπυρον) προχυθεῖσαν (ut οἶνον προχυθέντα Demetrius Phal. π. Ἑρμ. §. 173.) ubi Clemens προχυτίαν præbet, Grotius προχύτην τι· Heathius, προχυταίαν· Non recordabatur vir clar. incolam insulæ cujusdam prope Siciliam προχυταῖον dictum; cetera vocem esse æque inusitatam ac προχυτίαν et pæne dixeram προχύτην isto sensu: hoc quoque versu quid aptius ut et præcedenti aliquando excogitabitur.—V. 9, 10. resti-

Τίνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένοις A
Εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν.

hæc sunt Latina Grotii,

Tibi cunctorum domino vinum
Salsamque molam fero, seu Ditis
Tu sive Jovis nomine gaudes.
Cunctis larga defusa manu
44 De frugibus accipe dona.
Tu namque Deos superos inter
Sceptrum tractas sublime Jovis,
Idem regnum terrestre tenes.
Tu lucem animis infunde virûm, B
Qui scire volunt, quo sata mentis
Lucta sic ortu, quæ causa mali,
Cui cœlicolûm rite litando
Requiem sit habere laborum.

His precibus ad Summum rerum Moderatorem fusis hoc in genere nihil illustrius esse vere judicabat Rad. Cudworthus Syst. Intell. c. IV. §. 19. Illud equidem non exputo, quamobrem ad ista, Θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας, et qua mente adscribi potuerit ab Alexandrino, ὁλοκάρπωμα γὰρ ὑπὲρ ἡμῶν ἄπυρον (sic leg. v. 19. p. 688.) Θῦμα ὁ Χριστὸς, quibus alludere Paulina videtur τὸ πάσχα—ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστὸς, ex 1 Epist. ad Corinth. v. 7. Nec miror

tui Clementina, nisi quod ψυχᾶς posuerim pro ψυχὰς· Grotius dederat, ψυχαῖς ἀνέρων Ταῖς βουλομέναις·—et in v. 12. Τίνα δεῖ μακάρων εὖ θυσαμένοις, pro vulgatis apud Clem. Τίνα δὴ μακάρων ἐκθησαμένοις· ubi Lowthii conjecturam, legentis ἐκθυσαμένοις, firmatam Codice MS. recepi ad Herodotum, p. 480.—Quod paulo ante dicere incipiebam, nec Grotii lectio, προχύταν τι, locum invenit in horum versuum quinto: sic poculum quoddam dicebatur; *salsæ fruges*, in victimam ignemque sacrum defusæ, Προχύται, plurali semper numero, (ut οὐλαὶ, et οὐλοχύται,) appellantur Euripidi Elec. v. 803. Iph. Aul. v. 1112. 1471. Sed *molæ*, in memoriam ritus antiqui *sparsæ*, in his sobriis sacris vereor ut locus fuerit: erat enim frugum omne genus oblatio et ἄπυρος θυσίαι· mirorque adeo cur Grotius χοὴν Πελανόν τι, *vinum Salsamque molam* reddiderit: nota lex vetus Attica ap. Petit. p. 69. qua jubebantur Deos et heroas honorare ἀπαρχαῖς καρπῶν πελάνοις τε ἐπετείοις· Apud Pausan. in Atticis, p. 62. f. Διὸς memoratur Ὑπάτου βωμὸς, ἔνθα ἔμψυχον θύουσιν οὐδὲν, πέμματα δὲ θέντες οὐδὲν ἔτι οἴνῳ χρήσασθαι νομίζουσιν· isti Jovi suo C Cecrops πέμματα ἐπιχώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθήγισεν, ἃ πελάνους καλοῦσιν ἔτι καὶ ἐς ἡμᾶς Ἀθηναῖοι, Pausan. VIII. p. 600. m. de his ἀπύροις ἱεροῖς, apud Eleos, Arcadas Phigalenses, Delios, aliosque usitatis multa dici possent quæ hujus non sunt loci, præter illa quæ dedere Ez. Spanhemius ad Callim. p. 494, 616. ad Aristoph. Plut. V. 659, 660. et Jac. Perizon. in Ælian. V. H. XI. c. 5.

A tamen ista Clementis de Euripide, *ὅτι τὸν σωτῆρα αὐτὸν οὐκ εἰδὼς λέγει.* sic enim ultima scripta sunt poëtæ philosopho, ut videri quodammodo queat Deum quemdam desiderasse salutiferum, qui malis, quibus homines insanabilibus premebantur, aliunde non exspectandum præsentissimum adferret remedium. Invocat Deum gubernatorem universi, cujus nomen sibi fatetur incognitum; quemque, ut verbis utar Pauli Lucaneis, *ἀγνοῶν — εὐσέβησαν* huic frugum offert suarum primitias in animi grati testificationem ob benefacta: hujus in superis inferisque agnita potentia, petit ab illo supplex, ut mentes illuminare dignetur veritatis amatorum, atque hos edocere, præter cetera,

Τίνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένοις
B *Εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν.*

Cui cœlicolûm rite litando
Requiem sit habere laborum.

CAPUT VI. 45

EURIPIDIS EXHIBET DE DUOBUS RERUM CREATARUM PRINCIPIIS SYSTEMA.

C

EURIPIDIS Anaxagorea. Cœlum, sive Æther, et Terra duo rerum creatarum principia. Æther tragico genitor hominumque deûmque, vulgo Jupiter dictus, Terram complexus ut conjugem. Nomina Jovis, Ætheris, Cœli in talibus permutari. Æthera semen genitale in Terram omniparentem defundere. Horum conjugum amorem venuste tragicis enarrari. Nilum amorem Telluris dictum ex mente Ægyptiorum. In Ægypto versatum et Anaxagoram. Secundum Eurip. nihil mori; in suum quodque resolvi corpus genitale. Corpus in terram redire; in cœlum, seu Æthera animum, sive illud in mente quod sit immortale.

UT orsa capite præcedenti detexam, etiam secundum Euripidem, præter Opificem, *τὸν αὐτοφυῆ*, nihil ante conditum hoc universum fuit, nisi *rudis indigestaque moles.* Sectam congeriem *in* duo *membra* Deus *redegit* ædificator, *cœlum* et *terram:* hæc duo consideravit velut corpora genitalia, sive rerum postea cre-

atarum principia, hac in re quoque præceptorem sequutus A Anaxagoram: Diodorus Siculus, Lib. I. exposita veterum sententia statuentium ante mundum conditum *μίαν ἔχειν ἰδέαν Οὐρανόν τε καὶ γῆν, μεμιγμένης αὐτῶν τῆς φύσεως*, &c. *ἔοικε δὲ*, inquit, p. 11. *περὶ τῆς τῶν ὅλων φύσεως οὐδ' Εὐριπίδης διαφωνεῖν τοῖς προειρημένοις, μαθητὴς ὢν Ἀναξαγόρου τοῦ φυσικοῦ· ἐν γὰρ τῇ Μελανίππῃ τίθησιν* (corrigendum *φησίν*, syllabam *τι* peperit litera præcedens,) *οὕτως*,

Ὡς οὐρανός τε γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία·
Ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα,
Τίκτουσι πάντα κἀνέδωκαν εἰς φάος,
Δένδρη, πετεινὰ, θῆρας, οὕς θ' ἅλμη τρέφει,
Γένος τε θνητῶν.

his versibus, quos Melanippen *τὴν σοφὴν* fecit in scena dicentem, B istum præfixerat poëta:

46 *Οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα, Ὡς*, &c.

quo versu suam erga præceptorem Anaxagoram benevolentiam insinuasse dicitur Dionysio Halic. Arte Rhetor. p. 85. 21. *ἡ ἀρχὴ τοῦ λόγου αὐτῷ αἰνίττεται τὴν πρὸς τὸν διδάσκαλον εὔνοιαν·* illic non lectum, initium istud exhibet infra, p. 103, 3. ubi paulo ante, *Ἀναξαγόρᾳ*, inquit, *προσεφοίτησεν Εὐριπίδης· Ἀναξαγόρου δὲ λόγος ἐστὶν ὅτι Πάντα ἐν πᾶσιν* (addendum videtur *ἦν*·) *εἶτα ὕστερον διεκρίθη.* Ista tamen, personæ minime congrua dum mulierem poëta dicentem facit, hanc esse arbitror *τὴν τῆς Μελανίππης ῥῆσιν*, quam velut ex- C emplum *τοῦ ἀπρεποῦς καὶ μὴ ἁρμόττοντος* notabat Aristoteles de Poët. c. xv. Primum autem versum eleganter alludens in Symposio Plato T. III. p. 177. A. *ἡ μέν μοι ἀρχὴ τοῦ λόγου ἐστὶ κατὰ τὴν Εὐριπίδου Μελανίππην, οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλὰ Φαίδρου τοῦδε·* habuit non in Sophistis tantum sed et poëtis imitatores: errat in Aristide Scholiasta Jebbii, T. II. p. 33. excitans diversæ sententiæ hemistichium ex Eurip. Hippolyto, v. 352.

Quæ quidem philosophanti Melanippæ *cœlum* et *terra*, propria Euripidi adpellatione dicuntur *æther* et *terra*. Si res ipsa spectetur, verum videri poterit quod posuit Casaubonus Anim. in Athen. X. c. v. ejusdem Euripidem fuisse sententiæ cum Ho-

A mero et Xenophane Colophonio: sed in Euripidis Sthenobœæ fragmento, quod tractat Casaubonus, explicando a viro summo dissentirem; et, velut ab illorum opinione diversam, Euripidis de rerum principiis sententiam considerarunt veteres; quorum loca pro istius ævi ratione Theod. Canterus attigit Var. Lect. II. c. 15. Sextus Empir. p. 685. Vitruvius Præfat. L. VIII. Probus in Virgil. Eclog. VI. v. 31. qui, memorata Xenophanis opinione, duo statuentis creationis principia terram et aquam, *consentit*, ait, *in numero Euripides, sed speciem discriminat; Terram enim et Aëra inducit principia.* Aëra et Terram dixit et Vitruvius; sed Sextus, aliorum recensitis hac in re placitis, ἐκ Γῆς δὲ, inquit, καὶ Αἰθέρος [γεγενῆσθαι τὰ πάντα θέλει] Εὐριπίδης, hic qui-
B dem vocem adhibens Euripidis genuinam Αἰθέρος, in quam frequentandam tragicum huncce εὐεπίφορον fuisse vere scribit Schol. in Aristoph. Ran. v. 919. quo versu

Αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα,

inquit Euripides, si quis alius præter Socratem, indignissimus, qui toties turpiter violatus a comico in scena agitaretur: Euripidis de æthere sententiam ridendam exponit Aristoph. in Thesmoph. v. 13.

οὕτω ταῦτα διεκρίθη τότε.
Αἰθὴρ γὰρ ὅτε τὰ πρῶτα διεχωρίζετο,
C Καὶ ζῶ' ἐν αὐτῷ ξυνετέκνου κινούμενα,
Ὧι μὲν βλέπειν χρὴ πρῶτ' ἐμηχανήσατο, &c.

Æther Euripidi, velut genitor, ex Terra matre omnia pro- 47
creavit animantia et inanima: in Chrysippi dramatis nobili fragmento,

Γαῖα μεγίστη, καὶ Διὸς αἰθὴρ,

hic quidem hominum deorumque γενέτωρ, illa animantium et frugum alma genetrix,

Μήτηρ πάντων νενόμισται.

Præter flumina, mare, Solem, injuriæ testes invocantur Æschyli Prometheo, v. 88, 90. Ὦ δῖος αἰθὴρ, — παμμῆτόρ τε γῆ. Sed Euri-

pidæ mentem atque ex diversis locis verba Pacuvius expressit in A
Chryse: locum a Scaligero ad Varron. p. 31. Gatakero in M. Antonin. IV. 23. G. J. Vossio, aliisque emendatum, versu in suam, ut puto, sedem reposito, hic adscribam:

Hoc vide circum supraque, quod complexu continet
Terram; nostri cœlum memorant, Graii perhibent æthera:
Quidquid est hoc omnia is animat, format, auget, alit, creat,
Sepelit, recipitque in sese omnia; omnium idem est Pater;
Mater est terra; ea parit corpus; animam æther adjugat;
Indidem eademque oriuntur; de integro atque eodem occidunt.

Præter ista ex dramate Chrysippo, respexit in his vel inprimis Euripidea, forsan e Cressis petita, quæ, sæpe veteribus et recen- B
tioribus adhibita, ne hic quidem omitti possunt:

Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα,
Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις·
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ Θεόν.

ut nec Enniana,

Aspice hoc sublime candens, quem invocant omnes Jovem.

præ reliquis, qui hic plures nominari possent, huc spectantia collegit Thom. Gataker. l. c. peregregia: ubi stoïcus Chrysippus disputabat, ut scribit Cicero de N. D. I. c. 15. *Æthera esse* C
eum, quem homines Jovem appellarent, Euripidis præsertim nitebatur hanc in rem testimoniis: Euripidi vero, cæterisque poëtis Græcis et Latinis hac etiam in parte præivit Homerus, cui in Il. Τ'. 357.

ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται·

Nihil interest utrum in talibus dicatur ἐκ Διός, an ἐξ οὐρανοῦ, vel ἐξ
48 ἀέρος· illic ἐκ Διὸς interpretatus ἐξ οὐρανοῦ qui docte scripsit de Arati Vita et Opere, p. 273. D. ut monstret per Δία etiam τὸν ἀέρα posse intelligi, testem ait citari Philemona comicum, p. 274. B. cujus illic verba sic scribi debuerant:—"Ον οὐδὲ εἷς λέληθεν (οὔτε κακὸν οὔτε ἐσθλὸν πεποιηκώς, sensum tantum dat a se omissorum Grammati-

A cus, quæ Stobæus nobis exhibet in Eclogis Cant. p. 6. et p. 25.) —οὗτός εἰμ' ἐγὼ

'Αὴρ, ὃν ἄν τις ὀνομάσειε καὶ Δία.

his tandem subdit, ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ βίῳ φαμὲν, τὸν Δία ὕειν. in hanc quotidianam loquendi formulam nonnulla adscripta sunt ad Herodotum p. 109. conf. Toupio notata in Suid. II. p. 139. G. J. Vossius de Orig. et Progress. Idol. II. c. ult. et Jo. Potter. in Lycophr. Cass. v. 80. Secundum Macrobium in fine Saturn. *Alcman Lyricus dixit rorem aëris et Lunæ filium:* sumsit ex Plutarchi Sympos. II. p. 759. B. ubi Alcman, οἷα, φησὶ, Διὸς θυγάτηρ μέγα τρέφει καὶ σελάνας. non μέγα, sed ἔρσα dederat hic Plutarch. ut B p. 918. A. 940. A. Alcman autem: Οἷα Διὸς θυγάτηρ ἔρσα τρέφει Καὶ σελάνας δίας. attigit Victorius V. L. XIV. c. 17. Chrysippo alisque stoicis, quibus Jupiter erat Æther, *aër interjectus inter mare et cœlum,* (Cicero de N. D. II. c. 26.) *Junonis nomine* censebatur consecratus: *qui diligentius eruunt veritatem* secundum Macrobium Saturn. III. c. 4. *dixerunt, esse — medium æthera Jovem, Junonem vero imum aëra cum terra.* Sed solius ferme Euripidæ locis hic uti constitueram.

Æther tragico pater hominumque deûmque, atque adeo est is ipse, qui vulgo Jupiter dicebatur; quam Æther *tenero circumjectu amplectitur,* Terram Ætheri tragicus stabili connubio C junxit: ex perdita su[illegible]ripidis tragœdia, nec Grotio neque aliis, quantum recordo[illegible]animadversa, quæ præbet Cornutus de N. D. p. 184. Κορυφὴ δὲ θεῶν, κατ' Εὐριπίδην, ὁ περὶ χθόνα ἔχων φαεινὸς αἰθήρ· ex Chorico carmine procul dubio petita sunt:

Κορυφὴ δὲ θεῶν, ὁ περὶ χθόν' ἔχων
Φαεινὸς αἰθήρ.

id est, ὁ περιέχων χθόνα αἰθὴρ,—Scripserat Lucretius, II. 1065.

—avido complexu quam tenet æther.

non *quem,* sed *quam,* nempe *materiam,* sive *terram:* Lib. V. 319.

Hoc circum supraque, quod omnem
Continet amplexu Terram: quod procreat ex se
Omnia, (quod quidam memorant) recipitque peremta.

49 nota sunt illa Lucretii excellentissima, II. 990. A

Denique cœlesti sumus omnes semine oriundi:
Omnibus ille idem pater est, unde alma liquentes
Humorum guttas mater cum Terra recepit, &c.

Lib. I. v. 251.

pereunt imbres, ubi eos pater Æther
In gremium matris Terraï præcipitavit,
At nitidæ surgunt fruges, &c.

quæ cum aliis quibusdam poëta philosophus ab Euripide mutuatus est, cui in talibus sæpenumero Ζεὺς, αἰθὴρ, Διὸς αἰθὴρ, et οὐρανὸς usurpantur promiscue; quod partim jam liquet ex dictis, B
multisque aliis adfirmari posset: in illis Terræ matri jungitur velut omniparens, *Æther*, *cœlum*, *Jupiter*, *dius* sive *Jovis Æther*: in Amatorio Plutarchi, p. 747. D. Euripidis ὁ πετάμενος ἱερὸν ἀνὰ Διὸς αἰθέρα Γοργοφόνος, fuit, ut suspicor, in Andromeda Perseus: neque illud inter Euripideas retulere reliquias, nec quod ponam, in ejus Melanippe lectum: in Aristoph. Thesmoph. Euripides, v. 279.

Ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.

In istam fabulam Scholia vetera non pauca possunt apud Suidam C
reperiri: sed versum Euripidis,

Ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρ', οἴκησιν Διὸς,

quem præbet Suidas in v. Παρακεκινδυνευμένον, velut illius legerat in Scholiis ad Arist. Ran. v. 100. ubi nostris prostat in exemplaribus tanquam ἐκ Μελανίππης Σοφοκλέους. infrequens corrector Steph. Bergler. in notis ad Thesm. v. 279. docte emendat ἐκ Μελανίππης σοφῆς, sive τῆς σοφῆς· facilis fuit error describentis, qui sic nomen Sophoclis sæpe legerat compendifactum; cujus, quæ nulla fuit, Melanippe nititur isthac voce mendosa. Euripidea præsertim spectabat in Ibide scribens Ovidius, v. 71.

Ipsaque tu Tellus,
Ipse meas Æther accipe summe preces.

A Ut in vita communi indignitate rei commoti, *cœlum*, *terram*, *mare*, *Solem*, inclamabant, apud Euripidem Jovem et Terram invocant jurantque: Orestes in Elec. v. 1177. Ἰὼ Γᾶ, καὶ Ζεῦ πανδερκέτα βροτῶν, Ἴδετε τάδ᾽ ἔργα. Chorus in Medea, v. 148. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ Γᾶ, καὶ φῶς, Ἰαχάν Eurip. Hippolytus, v. 1029. Νῦν δ᾽ ὅρκιόν σοι Ζῆνα καὶ πέδον χθονὸς Ὄμνυμι· Medea, v. 744. Ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ᾽ ἥλιον πατρὸς Τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος. Medea 50 more gentis suæ cœlo et terra matre potuerat esse contenta: nam apud Apollonium Rhod. III. v. 699. sorori dicenti, Ἀλλ᾽ ὄμοσον γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν, morem Medea gerens, v. 714.

Ἴστω (Κόλχων ὅρκος ὑπέρβιος, ὅντιν᾽ ὀμόσσαι
B Αὐτὴ ἐποτρύνεις·) μέγας οὐρανὸς, ἥ θ᾽ (ed. ἠδ᾽) ὑπένερθε
Γαῖα, θεῶν μήτηρ· ——

Euripides apud Macrob. Saturn. I. c. 23.

Καὶ Γαῖα μῆτερ· Ἑστίαν δέ σ᾽ οἱ σοφοὶ
Βροτῶν καλοῦσιν, ἡμένην ἐν αἰθέρι.

In Æthere sedentem dixit terram, quam pater Æther circumjectus περιεῖχε, *amplectebatur*: τοῦ χθόν᾽ ἐγκυκλουμένου Αἰθέρος meminit in Bacchabus, v. 288. Troadum versus 877.

Ὦ γῆς ὄχημα, κἀπὶ γῆς ἔχων ἕδραν,

C —Ζεὺς, cum seqq. hic me non detinebit: vid. clar. Nath. Forster. in Platonis Phædon. p. 390.—Æthera Terramque tanquam Omniparentes Chrysippi nobis expingit Euripidei fragmentum: alius ex perdita tragœdia locus ejusdem ferme sententiæ, ni fallor, obversabatur Porphyrio π. Ἀ. III. 25. p. 135. ista scribenti: συγγενὲς ἡμῖν τὸ τῶν λοιπῶν ζώων γένος· καὶ γὰρ τροφαὶ πᾶσαι αἱ αὐταὶ πᾶσιν αὐτοῖς, καὶ πνεύματα, ὡς Εὐριπίδης, καὶ,

φοινίους ἔχει ῥοὰς
Τὰ ζῶα πάντα·

καὶ κοινοὺς ἁπάντων δείκνυσι γονεῖς, Οὐρανὸν καὶ Γῆν. *Communes omnibus animantibus parentes monstrat cœlum et terram*; omnibus etiam mortalibus alio sensu communes, *ceu lumina Solis et auræ*, Ovid.

Met. I. v. 135. ut VI. 350. *usus communis aquarum ; Nec Solem* A
proprium Natura, nec aëra fecit. Claudian. Rapt. Pros. II. 260. *alii quascunque tulerunt Raptores, saltem communi Sole fruuntur ;* ut Menander dixit Τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, p. 184. et p. 260. ἔσπασας τὸν ἀέρα Τὸν κοινὸν, Philemon, τὸν αὐτὸν ἀέρα Ἑτέροις συνέλκεις. Euripides Helena, v. 905.

Κοινὸς γάρ ἐστιν οὐρανὸς πᾶσιν βροτοῖς
Καὶ Γαῖ'; ἐν ᾗ, &c.

51 Elegantissime Cœlum sive Æther secundum Euripidem maritus, sæpius alias, sed præsertim verno tempore genitale semen desiderantis conjugis in gremium sese

Rejicit, æterno devinctus vulnere amoris ; B

ex hoc autem Ætheris compressu

alma liquentes
Humorum guttas mater cum Terra recepit.
[Ἡ δ'] ὑγροβόλους σταγόνας νοτίους
Παραδεξαμένη, τίκτει, &c.
Fœta parit nitidas fruges, arbustaque læta,
Et genus humanum, et parit omnia sæcla ferarum.

interprete Lucretio, II. 991, &c. Eustath. in Hom. Il. Ξ'. p. 966, 31. τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν (*) συνδυάζει ἀλλήλοις ὁ μῦθος, τὸν μὲν ὡς γόνιμον, τὴν δὲ, ὡς ἐκεῖθεν τὰς τοῦ γεννᾷν αἰτίας ἔχουσαν. Amorem horum C
conjugum castissimum, quo omnia in mundo animantur, formantur, aluntur que, nativa sua suavitate sic cecinit Noster, ut, quod imitandum habebat, exemplar Æschyli, meo certe judicio longe superaverit, nihilque scribi posse videatur venustius.—Partem Eclogæ tantum proferam, quam, tredecim versibus constantem, nobis ex perdita Euripidis tragœdia servarunt Athenæus, XIII. p. 599, et 600. et Stobæus Ecl. Phys. Canteri, p. 21, 22. Grotii, p. 149. Sex primis versibus cum egisset Euripides de la-

* Συνδυάζει significat *connubio jungit :* συνδυασθέντες ἄῤῥεν θηλείᾳ, Plato de LL. VIII. p. 840. D. hinc Ælian. de N. A. III. c. 44. Ἀφροδισιαστικῶν συνδυασμῶν meminit Athen. X. p. 457. D. Clem. Alexandr. p. 558, 21. Gregor. Nazianz. T. I. p. 564. A.

A tissime patente Veneris imperio; (et Venus apud Statium Sylv. I. Ecl. ii. v. 185. *ipsum*, inquit,

ipsum in connubia Terræ
Æthera, cum pluviis rarescunt nubila, solvo.)

hi septem versus emendate, ut arbitror, scripti subjiciuntur:

* Ἐρᾷ μὲν ὄμβρου Γαῖ', ὅταν ξηρὸν πέδον,
Ἄκαρπον αὐχμῷ, νοτίδος ἐνδεῶς ἔχει·
Ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς Οὐρανὸς, πληρούμενος
Ὄμβρου, πεσεῖν ἐς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο.
Ὅταν δὲ συμμιχθῆτον ἐς ταὐτὸν δύο, 52
Τίκτουσιν ἡμῖν πάντα, κἀκτρέφουσ' ἅμα,
Ὅθεν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει γένος.

B Exiguam in paucis scripturæ diversitatem nunc non expendam. Et quibus ista nota sunt, hic tamen non illibenter legent Æschyli locum e Danaïsin paulo melius scriptum, quam vulgarunt Grotius et Stanleius:

† Ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς Οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα·
Ἔρως δὲ Γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν·
Ὄμβρος δ', ἀπ' εὐνάεντος οὐρανοῦ πεσὼν,
Ἔδυσε γαῖαν· ἡ δὲ τίκτεται βροτοῖς

* Partem fragmenti quæ huc spectat, ex Athenæo repetitam, Eustathius protulit C in Il. π'. p. 967, 6. attigit omnium primus tribus in locis Aristoteles Ἠθικ. Νικ. IX. p. 136, 8. Ἠθ. Μεγ. II. p. 65, 6. Ἠθ. Εὐδημ. VIII. p. 186, 5. Plutarch. II. p. 770. A. et M. Antonin. X. 21. Aristotelis loca jam indicata Victorio, V. L. XX. c. 20. Gatakerus designavit ad M. Antonin. p. 305. et diligenter enotata protulit loca poëtarum Latinorum ex istis Euripidæ vel Æschyleis derivata: huic omissa pauca quædam legi poterunt apud Stanleium ad Æschyli Agam. v. 1400. et Christ. Schœttgenium ad Columellæ, X. v. 206. Sed ab his ante omnes laudari debuerant, ne Turnebum, Columnam, aliosque dicam, Jos. Scaliger Conj. in Varron. de LL. p. 27. et Fulv. Ursinus in Virgil. Collat. Græc. ill. p. 135, 136. ex quo solo discimus Euripidæ ῥῆσιν ex ejus Œdipode decerptam, quod dramatis nomen MS. Stobæi Codex Ursino monstrasse videtur.

† In v. 1. τρῆσαι· frustra posuit Grotius pro lectione Athenaica τρῶσαι· amoris *vulnus* nemini displicet: Phædra Euripidis in Hippol. v. 394. Ἐπεί μ' ἔρως ἔτρωσεν. frequentius, fateor, *amore saucia* dicitur πληγεῖσ' Ἔρωτι, quam τρωθεῖσα. et hic τρῶσαι novo quodam modo poneretur: mihi non displiceret—βρέξαι χθόνα. quod libenter Moscho restituerem in Epigramm. in Cupidinem aratorem:

Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διΐ, βρέξον ἀρούρας.

Xenophon Œconom. p. 501, 26. πρὸς τὸν θεὸν ἀποβλέπουσιν, ὁπότε βρέξας τὴν γῆν ἀφήσει αὐτοὺς σπείρειν. in epigramm. Moschi pervenusto vulgatur,

τρῆσον ἀρούρας
Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω.

—V. 3. ἀπ' εὐνοοῦντος dedit Grotius pro vulgata voce ἀπ' εὐνάεντος· cujus loco, monente Clar. Ruhnkenio, Athenæi præbet Epitome MS. Paris. ἀπ' εὐνάοντος. ex

Μήλων τε βοσκὰς, καὶ βίον Δημήτριον, A
Δένδρων τ' ὀπώραν, ἧ 'κ νοτίζοντος γάμου
Τέλειός ἐστι. τῶνδ' ἐγὼ παραίτιος.

Illinc recte Stanleius explicuit Æschylum in Agam. v. 1400. quo satis absurde tragica Clytæmnestra se mariti cruore respersam dicit,

53 Χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον, ἢ Διὸς νότῳ
Γᾶν

In ejusdem Supplicibus vulgata, v. 886. Ὃς ἐρωτᾷς· ὁ μέγας Νεῖλος ὑβρίζοντά σε ἀποτρέψειεν in margine libri sui, quem servat Leidensis Bibliotheca, sic emendabat Jos. Scaliger, ne litera quidem adjecta: B

Ὁ ἔρως γᾶς, ὁ μέγας
Νεῖλος·

quæ perdocta magni viri correctio nititur, ut puto, Ægyptiaca veteri traditione, quam nobis Heliodorus conservavit Æth. IX. p. 423. et 424. θεοπλαστοῦσι τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι,—ἀντίμιμον οὐρανοῦ τὸν ποταμὸν σεμνηγοροῦντες [Ὃς ἀντὶ Δίας ψεκάδος Αἰγύπτου πέδον—ὑγραίνει, Eurip. Helenæ, v. 2.]—ἃ δὲ ἐκθειάζουσιν ἐκεῖνα· τοῦ εἶναι καὶ ζῆν ἀνθρώπους ὑγρᾶς τε καὶ ξηρᾶς οὐσίας σύνοδον μάλιστα νομίζουσιν·—καὶ τὴν μὲν ὑγρὰν τὸν Νεῖλον, θατέραν δὲ τὴν Γῆν τὴν αὐτῶν ἐμφαίνειν·—πρὸς δὲ τοὺς μύστας Ἶσιν
54 τὴν γῆν, καὶ Ὄσιριν τὸν Νεῖλον καταγγέλλουσι·—ποθεῖ γοῦν ἀπόντα ἡ θεὸς, καὶ χαίρει συνόντι. hæc minime protrita miror omissa clar. Jablonskio de Nilo agenti Panthei Æg. IV. 1. ubi conferri poterit, p. 168. accedant ista Philostrati de V. A. VI. c. I. de Indo et Nilo: ποταμοὶ ἀμφοῖν ὅμοιοι· περαίνουσι γὰρ τὰς ἠπείρους ἐν ὥρᾳ ἔτους, ὁπότε ἡ γῆ ἐρᾷ τούτου. nempe τοῦ περαίνεσθαι· cujus sensum turpem cogitabat sophista. C

Cum Ægyptiaca traditione de duobus vitæ animalis princi-

qua vera forsan lectio detegetur: mihi venit olim in mentem εὐρώεντος, *tenebrosi*, vox poëtis sed non de cœlo pluvio frequentata.—V. 4. pro Ἕκυσι, vel Ἕλυσι, vel Ἕλευσι, quod placet Heathio, posui Ἕδυσι γαῖαν· *terram subire solet*; eleganti conjectura corrigebat clar. Ruhnkenius: Ὄμβρος—Ἔπλησε γαῖαν, memor in Alope dedisse tragicum, Πλήσας δὲ νηδύν.—Versu 6. vulgata apud Athen. Δένδρων δέ τις ὥρα ἐκ ν. Grotio scripta, Δένδρων δέ θ' ὥρα ἐκ ν. Stanleio, Δένδρων δέ τις ὥρ' ἐκ ν. Heathio, Δένδρων δέ πως ὥρ' ἐκ ν. recte a me arbitror emendata,

Δένδρων τ' ὀπώραν, ἢ 'κ νοτίζοντος γάμου
Τέλειός ἐστι·

Et fruges arboreas, quæ ex maritis imbribus suam adipiscuntur maturitatem.

A piis, et Nilo terram Ægypti instar Dei fœcundante, Euripidea si conferantur sive etiam Anaxagorea de Cœlo sive Æthere et terra, hæc sane videri poterunt ex eodem fonte ducta, quo multa veteres Græcorum physici derivarunt: inter illos qui ad Ægyptios *ἐξεδήμησαν φυσιολογίας χάριν καὶ θεολογίας ἀκριβεστέρας* memoratur etiam Anaxagoras Clazomenius Procopio in Librum III. Regum, p. 185. inter illos nec Clementi Alex. neque Plutarcho nominatus, nec Diogeni Laërtio, qui itineris in Ægyptum comitem Platoni dat Euripidem, III. 6.

Sed undecunque sua hauserit Euripides de Æthere et Terra, velut rerum creatarum principiis duobus, (quibus et Ægyptii arbitrabantur *τὰ ἄλλα στοιχεῖα συνυπάρχειν τε καὶ συναναφαίνεσθαι*, Helio-
B dor. p. 424. 1.) cum Anaxagora, aliisque physicis veteribus, Euripides nullam rerum creatarum mori statuit, aut ad nihilum interimi, sed in suum quidque genitale corpus resolvi: statuerat Anaxagoras, *τὴν φύσιν εἶναι σύγκρισιν καὶ διάκρισιν, τουτέστι γένεσιν καὶ φθοράν·* statuit Euripides, in terram redire quod esset e terra; quodque ex æthere natum divinioris esset originis in æthera reverti:

Χωρεῖ δ' ὀπίσω, τὰ μὲν ἐκ γαίας
Φύντ' ἐς γαῖαν, τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου
Βλαστόντα γονῆς εἰς οὐράνιον
Πόλον ἦλθε πάλιν· θνήσκει δ' οὐδὲν
Τῶν γιγνομένων· διακρινόμενον δ'
C *Ἄλλο πρὸς ἄλλου*
Μορφὴν ἰδίαν ἀπέδειξεν.

Euripidei simillimum nobile dictum Epicharmi bis terve hanc in rem adhibuit, præter cetera, Th. Gatakerus de S. N. I. p. 48. A. M. P. p. 327. ad M. Antonin. p. 225. Epicharmea Menander respiciebat in istis, p. 184.

Τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω,
Ὅς τις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
Τὰ σεμνὰ ταῦτ', ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ·

qui celeriter illuc abiit, unde venerat: cujus, corpore in terram recedente, anima cœlo demissa illuc sublimis abiit: nam

55 Nec sic interimit mors res, ut materiaï A
Corpora conficiat, sed cœtum dissupat ollis:

Lucret. II. 1001, 2.

quidque in sua corpora rursum
Dissolvit Natura, neque ad nihilum interimit res,

Idem I. 216. Ex suis placitis interpretandus Ovidii Pythagoras Met. XV. 165.

Omnia mutantur; nihil interit:

v. 244. *omnia fiunt ex ipsis, et in ipsa cadunt:* in elementa nempe sua, sive corpora genitalia: v. 252.

Nec perit in tanto quicquam (mihi credite) mundo, B
Sed variat faciemque novat:

Philosophorum hic loca possent excitari loquentium περὶ τῆς συγκρίσεως καὶ διακρίσεως, sed ad ultima Euripidis ista pauca sufficiunt illuminanda; cui constans hæc fuit de corpore et anima doctrina, ut de Euripide Socratis familiari vere dici possit, quod de Socrate scribit Cicero in Lælio, c. IV.—*non tum hoc, tum illud, ut in plerisque, sed idem dicebat semper, animos hominum esse divinos, iisque (piisque* legendum arbitror) *cum e corpore excessissent reditum in cœlum patere:* hoc dixit in Tuscul. I. c. XI. *animos, cum e corporibus excesserint, in cœlum quasi in domicilium suum pervenire.* I. c. 49. *emittique nos e custodia et levari vinclis* C *arbitremur, ut — in æternam et plane in nostram domum remigremus:* dantur in hanc sententiam Platonis, et Platonicorum multa: cum philosophis Manilius non dubitanter statuit, IV. 891. ex emendatione Bentleii:

esse et nobis terrenæ corpora sortis
Ætheriasque auras animo.

ubi subdubitabat Nemesianus Ecl. I. v. 39.

si sublimes animæ cœlestia templa,
Sidereasque colunt sedes, mundoque fruuntur:

Barthius locum etiam Euripidis adnotavit, neque Gatakero ne-

A glectum, ex Supplic. v. 541. nuper adeo sic eleganter emendatum a Jo. Toupio Emend. in Suid. II. p. 6.

Ἐάσατ' ἤδη γῇ καλυφθῆναι νεκρούς·
Ὅθεν δ' ἕκαστον εἰς τὸ ζῆν ἀφίκετο,
Ἐνταῦθ' ἀπελθεῖν· πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
Τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν.

In Eurip. Oreste, v. 1085. 56

Μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
Μὴ λαμπρὸς αἰθήρ·

Scholiasta Pindari recte supplet, τὸ πνεῦμά μου δηλονότι. Euripidis autem Schol. qui legisse videtur,

B Μὴ σῶμά μου δέξαιτο. κ. τ.

interpretatur μὴ ἐνωθείην τοῖς στοιχείοις τελευτήσας. absurde secundum Eurip. in Hypsipyle apud Stobæum, p. 568, 12.

ἄχθονται βροτοὶ
Εἰς γῆν φέροντες γῆν.

Reddenda terræ est terra: tum vita omnibus
Metenda, ut fruges; sic jubet necessitas.

Euripides apud Ciceron. Tusc. III. c. 25.

Insigne perditæ tragœdiæ fragmentum Grotius in Excerpta ex Eurip. retulit sic scriptum, p. 423.

C Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα, διοπετὴς ὅπως
Ἀστὴρ ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς εἰς αἰθέρα,
Νεκρὸν δὲ σῶμα κἂν μίμημα δαιμόνων.

Ad postrema Grotius in notis: *Apud Plutarchum μικρὸν et καί, libro cur oracula defecerint. Explicans, ait homines Deorum esse effigiem:* his omissis, ut sine dubio Euripidea dedit ista Barnesius, p. 511. Vitiosa voce μίμημα notata, Heathius, p. 180. magis etiam mendosa legi monuit apud Plutarchum. Pro Euripideis verba viri docti nobis dedere Plutarchi, in eo occupati, T. II. p. 416. c. D. ut monstret præter Deos et homines medium quoddam genus dari, Δαίμονας· ἡ δὲ φύσις, inquit, αἰσθητὰς εἰκόνας

ἐξέθηκε καὶ ὁμοιότητας ὁρωμένων Θεῶν, ὡς ἥλιον καὶ ἄστρα· Θνητῶν δὲ, σέλα A
καὶ κομήτας καὶ διάττοντας (*ὡς Εὐριπίδης εἴκασεν, ἐν οἷς εἶπεν,*

Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα, διοπετὴς ὅπως
Ἀστὴρ ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς εἰς αἰθέρα,
Μικρὸν δὲ σῶμα·)

καὶ μίμημα δαιμόνιον (sive *Δαιμόνων*) *ὄντως τὴν σελήνην, τῷ*, &c. Signa
tantum posui parentheseos; in Luna quæsivit imaginem *Δαιμό-
νων·* ut Deorum, in Sole et astris; hominum mortalium, in subi-
tis cœli fulgoribus et cometis, stellisque istis quæ vulgo videban-
tur *Præcipites cælo labi*, et *multa cum luce currentes; vulgi sequi-
tur* in his *opinionem*, Servio quoque judice, Virgil. Georg. I.
57 365. Æn. II. 694. v. 527. Vocem forte non invenit Apuleius B
in libello de mundo, qua in his, *σέλα τε καὶ διάττοντες καὶ κομῆται*,
mediam nobis interpretaretur. Cum his fulgoribus, subito ex-
tinctis, ad mentem Plutarchi hominem in medio ætatis splendore
extinctum comparaverat Euripides; cujus ille verba suis interje-
cit: sed primum, ut puto, scripserat Plutarchus: *καὶ διάττοντας*
(*οὓς Εὐριπίδης εἴκασε θνητοῖς, ἐν οἷς εἶπεν*, tum Euripidea hac ratione
posuerat:

Ὁ δ' ἄρτι θάλλων σαρκὶ, διοπετὴς ὅπως
Ἀστὴρ, ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς ἐς αἰθέρα,
Μιαρὸν δὲ σῶμα.)

nempe *γῇ καλυφθῆναι ἀφεὶς τὸ μιαρὸν σῶμα·* ista vox, huic apta sedi, C
sæpe transiit in *μικρόν·* vid. Eurip. Hippol. v. 1439. Corpus spi-
ritu vacuum sive inanimum, *μιαρὸν*, cujus *θανάσιμοι ἐκπνοαὶ* contage
sua polluebant. Sed ne in his quidem Euripidem ab Anaxago-
ræ discessisse sententia monstrat comparatio, et verbum *ἀπέσβη*,
censuit enim Anaxagoras, *τοὺς καλουμένους διάττοντας ἀπὸ τοῦ αἰθέρος
σπινθήρων δίκην καταφέρεσθαι, διὸ καὶ παραυτίκα κατασβέννυσθαι* quæ legun-
tur eadem in opere de Placitis Philos. III. c. 2. et in Stobæi
Ecl. Phys. p. 63.—*Θάλλων σάρκα* legatur in Euripideis, an *σαρκὶ*,
nihil interest: hoc ut usitatius prætuli, etiam oblatum a Plutar-
cho, priora hujus fragmenti iterum adhibente, T. II. p. 1090. c.
Hoc usus est loco clar. Noster Ruhnkenius in Timæi Lexicon,

A p. 28. ad Ἀπίσζη· pro ἀπίστη restituendum et in Euripidis Medea, v. 1215.

> Χρόνῳ δ᾽ ἀπίσζη, καὶ μεθῆχ᾽ ὁ δύσμορος
> Ψυχήν.

Sed, ut alia mittam ex Helena et Supplicibus loca, non erat omittendus nobilis Euripidæ de animo immortali, atque in æternam suam domum retrocedente, locus ex Helenæ v. 1013.

> ὁ νοῦς
> Τῶν κατθανόντων ζῇ μὲν οὔ, γνώμην δ᾽ ἔχει
> Ἀθάνατον, εἰς ἀθάνατον αἰθέρ᾽ ἐμπεσών.

egregie Grotius :

B
> anima post fati diem
> Jam non, ut ante, vivit ; at sensus tamen
> Servat perennes, hospes æterni ætheris.

Hic quoque locus copiose tractari posset, nisi hoc jam capite in his Euripideis modum excessissem. Legi poterunt atque ad examen revocari de hoc loco subtiliter disputata Cudwortho, ejusque interpreti clarissimo Moshemio, p. 1039, 1040.

CAPUT VII. 58

IN FRAGMENTA DRAMATIS ANTIOPES.

C Antiopes Euripideæ nomen Aristoteli restitutum ; fragmenta quædam exiguntur ad historiam veterem. Asii Samii poëma perpaucis, Pausaniæ lectum. Geminos Antiope quando pepererit, et ubi. Pastor juvenum educator. Præter nominum notationem nil ex Antiopa reprehensum comico. Cum ignota matre loquentis Amphionis versus. Jovem dictum rem habuisse cum puellis sub tegmine Satyri, anseris, &c. Antiopes ad filium verba, Deo culpam tribuentis. Dramatis fragmen de Dirce raptata. Matre vindicata Pæan Amphioni cantatus. Fratrum, quorum ingenia diversissima, colloquium de Musica concertantium, Ciceroni memoratum aliisque.

Ut physica quæque illuc in Euripideis spectant attigimus pleraque, sic et alia tractari possent non pauca, politica præsertim, quibus sua jam ætate labentis Atticæ reipublicæ mores perversos notavit, aut rem publicam gerentibus vera dedit præcepta. Sed, ut equidem arbitror, plerique harum literarum amantes libentius legent cujuscunque generis Euripidæ reliquias emendatius

scriptas, quam prostant vulgatæ. Hoc mihi capite sumam re- A
liquias quasdam Antiopes Euripideæ. Sed nomen ante nobilissimi dramatis restituere conabor Aristoteli de Poët. c. XIV. illud inprimis in tragœdia probanti, si fingat poëta *τὸν μέλλοντα ποιεῖν τι τῶν ἀνηκέστων δι' ἄγνοιαν ἀναγνωρίσαι πρὶν ποιῆσαι.* In tali temporis articulo factam laudat Aristoteles agnitionem in Cresphonte, et in Iphigenia: hæ cum sint Euripidis tragœdiæ, ejusdem alia pro-
59 babiliter latet in proximis, p. 239, 22. *καὶ ἐν τῇ Ἕλλῃ ὁ υἱὸς τὴν μητέρα ἐκδιδόναι μέλλων ἀνεγνώρισεν* nullum autem fuisse arbitror Euripidis drama, in quo talis matris *ἀναγνωρισμὸς* locum invenerit præterquam in Antiope: *ἐν Τηλέφῳ* dramate, filius quidem matrem Augen *agnovit*, nec tamen *ἐκδιδόναι μέλλων·* at in Antiope: hoc vero nomen cum a vicinis (fac scriptum ΕΝΤΗΙΕΠΗ.) facile potu- B
erit absorberi, corrigendum suspicor: *καὶ ἐν τῇ Ἀντιόπῃ ὁ υἱὸς, τὴν μητέρα ἐκδιδόναι μέλλων, ἀνεγνώρισεν· et in Antiope, cum filius.* (Zethus nempe) *jam jam in eo esset, ut exposcenti* (Dircæ) *dederet matrem, agnovit.*

Historiam Antiopes,

Ἡ δὴ καὶ Διὸς εὔχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι,

plerisque perturbate traditam, unus omnium, sic ut suis singula temporibus videantur illigata, nobis breviter enarravit Scholiastes Apollon. Rhod. IV. 1090. Cum quis, Jovem mentitus, formosam Nycteïda vitiasset, iram illa patris verita, instante partu, Sicyona aufugisse videtur ad Epopea. Sed ante, quam illuc C
perveniret, quos utero gerebat, geminos in antro montis Cithæronis enixa reliquisse, vel pastori educandos commendasse; onere tum levata sic Epopeo jam ante nota placuisse, ut hic illam sibi duceret uxorem.—Sed hinc diversa facies fuit narrationis in Euripidei dramatis prologo, quo non ante fecit Zethum et Amphiona parientem Antiopen, quam post mortem patris, et mariti Epopei, a Lyco patruo, Sicyone vi Thebas *reduceretur:* habuit et ille suæ narrationis auctores, quos sequutus est Apollod. III. p. 144. qui re sic narrata de Lyco victore, *τὴν Ἀντιόπην,* ait, *ἤγαγεν αἰχμάλωτον· ἡ δὲ ἀγομένη δύο γεννᾷ παῖδας ἐν Ἐλευθεραῖς τῆς Βοιωτίας.* et de eodem Lyco Hygin. Fab. VIII. *Interfecto Epopeo Antiopam vinctam abduxit in Cithæronem: parit geminos, et reliquit.* His

A forte veriora Pausanias tradidit II. p. 124; sed et hoc auctore post mortem Epopei Lyco tradita, ὡς ἐς Θήβας ἤγετο, ἐνταῦθα καθ' ὁδὸν τίκτει secundum (*) Asium illic olim citatum,

> Ἀντιόπη δ' ἔτεκε Ζῆθον κ' Ἀμφίονα δῖον
> Ζηνί τε κυσαμένη, καὶ Ἐπωπέϊ ποιμένι λαῶν.

Quod dicebam de serie narrationis Euripideæ mihi constitit ex 60
Antiopes fragmento, quod ope Eustathii ex Ammonio eruam, tradente differentiam inter Κύειν et Τίκτειν, p. 86. vulgatur illic: Εὐριπίδης ἐναντίον, Ἡ κύουσα τίκτω (εἶπεν) ἡνίκ' ἡγόμην πάλιν. Illic ne juvenis quidem cogitare debueram de Euripidis Antigone: quid verum sit Eustathius monstrat in Od. Π'. p. 601. l. 45. ubi pro-
B latis Ammonii verbis ista subjicit: καὶ φέρεται εἰς τοῦτο χρῆσις ἐξ Ἀντιόπης τὸ, Κύουσα τίκτον ἤγουν κατὰ γαστρὸς φέρουσα εἶτα ἔτεκον. Utrum jam scribatur apud Ammonium Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ, an, propter illud εἶπεν interjectum, et quia ipsius erant Antiopæ verba, Εὐριπίδου Ἀντιόπη — εἶπεν, nihil refert; nec multum sane, utrum in versu probes Euripidis Κύουσ' ἔτικτον· ad ductum Eustathii; an, quod ego malim,

> Κύουσα, τίκτω δ' ἡνίκ' ἡγόμην πάλιν.

ut copula pendeat ab iis quæ præcesserant: præter alia, præsens τίκτω de re sic adhibetur Euripidi dudum præterita, Androm. v.
C 9. Iphig. Aul. v. 1164. Taur. v. 23. 1320. Bacch. v. 2, 43. Ion. v. 359. Helenæ v. 8. Illud vero minime dubitandum, quin in hoc versu, qui tantum poni potuit in prologo, verba sint Antio-

* Asium illic olim citatum dico: nam pro vulgatis, καὶ ἔπη τούτῳ πεποίηκεν Ἄγις ὁ Ἀμφιπτολέμου, scribendum, καὶ ἔπη ἐς τοῦτο πεποίηκεν Ἄσιος ὁ Ἀμφιπτ. Asii Samii, Amphiptolemi filii, poëtæ antiquissimi, (τὸν Σάμιον ποιητὴν Ἄσιον, τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον dixit Athen. III. p. 125. B.) carmen epicum, quo historias ille veteres complexus inprimis ἐγενεαλόγησε, nescio an ulli eorum, qui nobis supersunt, fuerit lectum, præterquam Pausaniæ; nam quæ illinc exhibent Strabo VI. p. 406. c. et Athen. XII. p. 525. E. aliis accepta retulerunt: sed ut alia multa solus, sic et hoc Asii poëma legit et sæpe laudat Pausanias, cui dicitur Ἄσιος ὁ Ἀμφιπτολέμου Σάμιος, VII. p. 530. A. alibi simpliciter Ἄσιος ὁ τὰ ἔπη ποιήσας citatur, et Ἄσιος ἐν τοῖς ἔπεσιν. Lib. IV. p. 282. præter cetera incertorum poëmata ad rem, quam tractabat, inquirendam evolvisse se narrat ἔπεα — Ἄσιος ἐγενεαλόγησεν· οὐ μὴν ἔγωγε ταῦτα ἐν σφίσιν οὐδὲν πεποιημένον. Lib. VIII. p. 599. πεποίηται — Ἀσίῳ τοσάδε ἐς αὐτόν. ex hoc more scribendi Pausaniæ, in primo loco corrigebam ἐς τοῦτο πεποίηκεν Ἄσιος, cujus nomen semel etiam alibi vitiose scribitur Ἄριος, III. p. 239. F. Sed hic Ἄσιος ponendum jam vidit Jac. Palmerius in Pausan. p. 384. Conferatur Magni G. J. Vossii libellus de Poëtis Gr. in *Asio*.

pæ gravidam se peperisse narrantis, cum iterum Thebas reduceretur. A

A patrui conjuge, Dirce, Thebis omnibus injuriis vexata cum iterum aufugisset Antiope, nescia mater incidit in filios; a Zetho autem, cujus sibi opem implorabat, repulsam passa, cum jam esset dedenda Dircæ, quæ illam insequuta exposcebat, aut quum jam a sæva muliere abriperetur, commodum intervenit pastor juvenum educator, certisque documentis facile quidem Amphioni, sed et duro agrestique Zetho, fugitivam illam matrem esse tandem persuasit: si itaque Zethus est filius, qui τὴν μητέρα, ἐκδιδόναι μέλλων, ἀνεγνώρισεν, vere Aristoteli videor restituisse voces ἐν τῇ Ἀντιόπῃ.

Dicitur illa quidem Apollodoro ad filiorum ἔπαυλιν venisse δεχθῆναι ἀπ᾽ αὐτῶν θέλουσα· et a filiis agnita; sed commodum dramatis Euripidis (sive Pacuvii dicere malis cum Th. Reines. V. L. p. 374.) et Enniani nobis argumenta servavit Hyginus, Fab. VII. et VIII.; in hoc, ni fallor, Ennii dramatis argumento unius fit B
61 Zethi, matri primum reluctantis, mentio: "devenit *Antiope* ad filios suos; ex quibus Zethus existimans fugitivam non recepit. In eundem locum Dirce — delata ibi Antiopam repertam ad mortem extrahebat. Sed, ab educatore pastore adolescentes certiores facti eam esse matrem suam, celeriter consecuti matrem eripuerunt."

Multo facilius, et dudum ante Zethum, matrem tacitum Amphiona agnovisse mihi persuadeo: Amphiona C

Musarum comitem, cui carmina semper
Et citharæ cordi, numerosque intendere nervis,

ingenium mite et natura potentior jam commoverant. Ecce testem in historia veteri idoneum Propertium III. El. XIII. de Antiope canentem, v. 29.

Et durum Zethum, et lacrymis Amphiona mollem,
Experta est stabulis mater abacta suis.

(Huc pertinet ex Antiopa Pacuvii versus apud Nonium in Amolimini,

A Nonne hinc vos propere stabulis amolimini ?)

v. 35.

Sera tamen pietas: natis est cognitus error:
Digne Jovis natos qui tueare senex,
Tu reddis pueris matrem.

Hujus educatoris nomen *tam fuisse ignorabile* mirabatur Broukhusius: Ὀρδίων dicitur Cedreno, p. 22. c. et Jo. Malelæ, p. 55, et 56. sed istiusmodi testes mecum Broukhusius, credo, repudiaret, qui veteres nobis historias suis emblematis atque insulsis mendaciis contaminant: hoc in fabulis facile ferendum putabunt hujus ætatis sophi, suam quisque Helenam nempe veridicam mi-
B rati. De pastore isto, ejusque uxore minime vulgata tradit Dio Chrysost. Orat. XV. p. 237. B. C. illinc discimus pastores istos, Eleutheris degentes, servos Œnei fuisse, nothi filii Pandionis; corrigendum enim illic est: πλήν γε τῆς Οἰνέως (pro τῆς οἰήσεως) τοῦ Πανδίονος — νόθου παιδός. τῆς Οἰνέως nempe δούλης· quod illic relinquitur ex iis quæ præcedunt supplendum; sæpius omissum: v. in Herodotum, p. 168. 55. nexum orationis non attendens, Jo. 62
Meursius τοῦ Οἰνέως refingebat de Reg. Athen. II. c. 15. Dicuntur autem Dioni pastor ejusque uxor quos invenissent ἐν τῇ ὁδῷ expositos infantes, cujus essent ignari, cupide sustulisse proque suis educasse.

Prope Eleutheras antrum monstrabatur Pausaniæ I. p. 93. F.
C de quo narrabant, ὡς Ἀντιόπη τεκοῦσα κατάθοιτο ἐς αὐτὸ τοὺς παῖδας. Secundum Euripidem partus doloribus pressa Antiopa fœtum geminum *in via, sive bivio*, fuit enixa prope Eleutheras: ab hoc oppido Hysiæ non longe aberant, ad Cithæronem etiam sitæ. Meminit et Hysiarum Euripides, sed forte tanquam oppidi, quod a Nycteo conditum (κτίσμα Νυκτέως dicitur Eustathio in Il. B′. p. 200. 43.) filiæ Antiopæ fuerat natale: Harpocration, Ὑσιαί, — τῆς Βοιωτίας πόλις, ἧς μνημονεύει καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ. Apud Stephanum Byz. in Ὑρία, Hesiodus ἐν Ὑρίᾳ τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι· Εὐριπίδης δ' ἐν Ὑσίᾳ. Leg. ἐν Ὑσιαῖς. In bivio peperisse secundum Euripidem vel ex his Hygini solis suspicari licuisset: c. VII. *dolor eam in ipso bivio coegit partum edere. Quos pastores*

pro suis educarunt, et appellarunt Zeton ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον· *Alterum* A
autem Amphionem ὅτι ἐν διόδῳ ἢ ὅτι ἀμφὶ ὁδὸν αὐτὸν ἔτεκε. Nollem his ineptiis tragicus eximium illud suum drama dedecorasset: in quo lecta fuere Etymologo servata,—p. 411, 13. velut Euripidis, Τὸν μὲν κίκλησκε, sive

Τὸν μὲν κικλήσκει Ζῆθον· ἐζήτησε γὰρ
Τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν.

(vox ultima νιν in Etymol. MS. transiit in γυνή.) et horum similia de Amphionis nomine: nam, in eodem libro, p. 92. 4. λέγει Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολόγος τὸ Ἀμφίων (scrib. ὁ τραγικὸς, ἐτυμολογῶν τὸ Ἀμφίων·) ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη παρὰ τὸν ἄμφοδον, ἤγουν παρὰ τὸ παρὰ (sic MS.) τὴν ὁδὸν γεννηθῆναι. ibidem dicitur Aristophanes ista ridendo exagi- B
tasse: hujus versum servavit nobis Pollux IX. 36. ex altera editione Thesmophor.

Ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοὔνομα.

Præter ista, digna sane quæ sibi sumeret comicus irridenda, pauca suspicor hoc in dramate elegantissimo Euripidis reperta quæ mordacissimus Aristophanes arrodere potuerit: Antiopes certe Euripidis nusquam fit Aristophani vel in Scholiis ad comicum mentio, nisi semel in his cum laude: nam ubi meminit comicus sæpius vexatæ Andromedes in Ran. v. 53. quæstionem ponit criticus, cur non potius meminerit nuper actorum dramatum Euripidis, τῶν καλῶν, Ὑψιπύλης, Φοινισσῶν, Ἀντιόπης· et respon- C
det ad illam, ἐπειδὴ οὐ συκοφαντητέα ἦν τὰ τοιαῦτα.

Paulo ante memini diversitatis ingeniorum in his Antiopæ geminis: cum durus Zethus stabulis illam velut mulierem abegisset fugitivam, lacrymis miseræ mulieris motum Amphiona
63 casus suos atque infortunia narrantem aure benigna suspicor audivisse; et lacrymis mollitum ad durum fratrem dixisse, quæ præbet Stobæus Gesn. p. 153. 24. Grot. p. 91. Barn. v. 61.

Ἀμουσία τοι μήδ' ἐπ' οἰκτροῖσιν δάκρυ
Στάζειν, κακὸν δὲ, χρημάτων ὄντων ἄλις,
Φειδοῖ πονηρᾷ μηδὲν εὖ ποιεῖν βροτῶν.

A sed cum amorem mulier memoraret, quo virginem Jupiter dignatus, satyri sub tegmine, gemino fœtu frustra Deo reluctantem implevisset, in scena respondisse suspicor Amphiona,

[Οὐκ ἔστι ταῦτά γ',]

et quæ apud Clem. Alex. Strom. V. p. 716. 1. Ἀμφίων λέγει τῇ Ἀντιόπῃ,

οὐδὲ γὰρ λάθρα δοκῶ,
Φωτὸς κακούργου σχήματ' ἐκμιμούμενον,
Σοί τήνδ' ἐς εὐνὴν, ὥσπερ ἄνθρωπον, μολεῖν.

Causa vix videtur cur τήνδ' ἐς εὐνὴν dixerit: una litera mutata B Jovis nomen, Ζῆνα, restituet:

Σοὶ Ζῆν' ἐς εὐνὴν, ὥσπερ ἄνθρωπον, μολεῖν.

noverat Amphion solere puellas isthoc sævo sæpius,

Εἰς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἁμαρτίαν λέχους·

qui versus est Eurip. Bacch. 29. Secundo versu *Satyri celatum imagine*, qualem dixerat Antiope, Amphion designasse videtur. Ovidius Met. VI. 109.

Fecit olorinis Ledam recubare sub alis:
Addidit, ut Satyri celatus imagine pulcram
Jupiter implerit gemino Nycteida fœtu.

C Σατύρῳ ὁμοιωθεὶς, Schol. Apollon. IV. 1090. Diserte satyri meminisse tragicum hic non falsus testis est Cedrenus, p. 22. B. ὁ μὲν Εὐριπίδης — τὸν Δία φησὶν, εἰς Σάτυρον μεταβληθέντα, τὴν Ἀντιόπην φθεῖραι. paria dedit Jo. Malelas, p. 58. quæ paucis tradit Cedrenus, eadem mendacia verbose nobis enarrans: cum his nugatoribus nullo modo comparandus perdoctus scriptor Clementin. Homiliar. V. c. 13. de Jove, μίγνυται, inquit, καὶ Ἀντιόπῃ τῇ Νυκτέως, Σατύρῳ παρεικασάμενος· — Νεμέσει τῇ Θεστίου, τῇ καὶ Λήδᾳ νομισθείσῃ (malim, ὀνομασθείσῃ,) Κύκνος, ἢ Χὴν γενόμενος. ex ultimis pro ἀναγράψαντες scri- 64
bendum χῆνα γράψαντες, Hom. VI. c. 23. loco, qui Davisii diligentiam præteriit, sic ni fallor restituendo: τὸν δὲ αὐτῶν ὄντα πατέ-

ρα θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, ὃν οἱ πολλοὶ Δία λέγουσι, Λήδᾳ συνεσχηματισμένον A χῆνα γράψαντες ἐν πίναξι δημοσίᾳ ἀνατιθέασιν.

Amyclæo formosior ansere Ledæ,

Ciris dicitur Virgilio, v. 489. scripserat forte Clemens Alex. Protrept. p. 53. 7. τῇ Λήδᾳ ἐπιπετώμενον τὸν ὄρνιν — ἐναποτυποῦσι ταῖς σφενδόναις. vid. Eurip. Helena, v. 18, &c. Venuste Manilio, I. v. 346.

Deus in niveum descendit versus olorem,
Tergaque sidenti subjecit plumea Ledæ.

Amphionis Euripidei ad Antiopen verbis ista Clemens Alex. p. 716. proxima subdit Sophocles de Hercule dicta: B

Τὴν τοῦδε γάρ τοι Ζεὺς ἔγημε μητέρα,
Οὐ χρυσόμορφος, οὐδ' ἐπημφιεσμένος
Πτίλον κύκνειον, ὡς κόρην Πλευρωνίαν
Ὑπημβρύωσεν, ἀλλ' ὁλοσχερὴς ἀνήρ.

Sophoclea miror in Excerptis prætermissa Grotio, nec non Amphionis ad Antiopen ista; qui si præterea dixerit in Euripidis dramate, Jovem, æterna pace beatum, atque omnibus in cœlo rebus bonis affluentem, Deorum regina conjuge cum frueretur, turpiter ab hominibus fingi formas in terris quotidianas venantem, et hominis istar cum illis rem habentem; hoc, vel simile C quid si dixerit Amphion Euripidis, ad ista respondere potuit Antiope, præter alia, quæ prostant ex Euripidis Antiopa in Stobæi Florileg. p. 386. 25. Grot. p. 239. Barn. v. 86.

Κόρος δὲ πάντων· καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων
Λέκτροις ἐν αἰσχροῖς εἶδον ἐκπεπληγμένους.
Δαιτὸς δὲ πληρωθείς τις ἄσμενος πάλιν
Φαύλῃ διαίτῃ προσβαλὼν ἥσθη στόμα.

Horum versuum quartum, cum forte legeretur Athenæo citatus X. p. 421. F. Grotius retulit inter Excerpta ex incerta trag. p. 435. et Barnes. p. 514. hic tamen ab eruditissimo populari Gatakero veram versus sedem discere potuisset ex A. M. P. c. x.

A p. 519. qui similis sententiæ dicta, hoc etiam Antiopes adscripsit ad M. Antonin. VI. 46.

Si similia quoque dixerit in Jovem Antiope his Propertii: III. El. xiii. 19.

> Jupiter Antiopæ nusquam succurris habenti
> Tot mala? corrumpit dura catena manus.
> Si Deus es, tibi turpe tuam servare puellam?

quæ præcedunt, et quæ sequuntur,

> Invocet Antiope quem nisi vincta Jovem?

monstrant, opinor, scripsisse Propertium:

> Si Deus es, tibi turpe, tuam servire puellam.

B quod aliquoties in ista versus sede, etiam absque casu, collocavit. Solent autem malis pressi sic apud Euripidem sæpe loqui, Phœn. 84. Cycl. v. 355. Herc. v. 347. Elec. 583, &c.—Amphiona non dedecent quæ habet ex Antiopa Stobæus, p. 439. 53. Grot. p. 320. Barn. v. 96.

> Οὐ σωφρονίζειν ἔμαθον, αἰδεῖσθαι δὲ χρὴ,
> Γύναι τό, τε λίαν, καὶ φυλάσσεσθαι φθόνον.

Euripidis formam scribendi φυλάσσεσθαι præbet Stobæus Gesn. sed ubi vulgarunt, Γύναι, τὸ λίαν voculam interjeci, quia primam in λίαν, comicis aliisque etiam productam, vicies corripit Euripides; cujus perpauca loca, quæ possent objici, facillimam omnia C medelam admittunt.—Nec in hac scena cum Amphione loquenti Antiopæ disconvenirent ista apud Stob. p. 538. 28. Grot. p. 417. Barn. v. 28. partim Erotiano in Κατιφρόνω ex Antiope citata,

> Φρονῶ δ' ἃ πάσχω, καὶ τόδ' οὐ σμικρὸν κακὸν
> Τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ
> Νοσοῦντα· κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία.

Agnita matre, quum injurias filii cognovissent multiplices, quibus illam imperiosa Dirce tanquam mariti concubinam ut mulier ferociter vexaverat, nihil tale meritam, supra naturam et ipsi sævientes sævam mulierem crudeli supplicio necarunt: hoc quoque supplicium in scena narratum ab Euripide ex uno novimus Antiopes fragmento, quod Longinus protulit in exemplum rebus

aptæ verborum compositionis, qua in parte fuit artifex Euripides admirabilis. Miserationem movebant de Hippolyto narrata, furiis equorum distracto, Eurip. Hipp. v. 1233. qui, curru suo excussus, et resupinus hærens, A

ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς
Δεσμὸν δυσεξήνυστον ἕλκεται δεθεὶς,
Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτραις φίλον κάρα,
Θραύων δὲ σάρκας.

66 Seneca Hipp. v. 1093.

Late cruentat arva, et illisum caput
Scopulis resultat; auferunt dumi comas:
Et ora durus pulcra populatur lapis.

Contra spectatoribus dramatis Antiopes perplacuerunt a nuncio B
de Dirce relata, per montes, per scopulos, a truci tauro huc illuc raptatâ: hinc ista pauca, plena latentis artificii, nobis dedit Longinus π. Ὑ. XXXIX. 7.

εἰ δέ που τύχοι
Πέριξ ἑλίξας [ταῦρος,] εἷλχ' ὁμοῦ λαβὼν
Γυναῖκα, πέτραν, δρῦν, μεταλλάσσων ἀεί.

Qui quidem Euripideum norunt in scribendo χαρακτῆρα, hi, ni fallor, recte me vocem ταῦρος interseruisse vulgatis, atque ista, Πέριξ ἑλίξας, versus initio collocasse fatebuntur.

Chori verba quædam Dircen a scelerum vindice tarde quidem, C
punitam tamen, canentia illa suspicor esse, quæ sunt ex Antiopa in Stobæi Eclog. p. 9. ed. Grot. p. 123. Barn. v. 31—34.

Feceritne etiam Euripides in Antiopa lætum Amphiona hymnum sive pæana canentem, non temere dixerim: et hoc tamen aliquis suspicaretur ob ista Philostrati in Hippodromo V. S. II. 27. §. 4.

Καὶ κρεῖττον ὄλβου κτῆμα,

ἐκάλει [τὴν μελέτην] ἐκ τῶν Εὐριπίδου τε ὕμνων καὶ * Ἀμφίονος. canentem certe, matre vindicata, fecit Propertius III. El. XIII. v. 41.

* Amphionis illic, ut poëtæ, hymnos citari, præter Olearium, censuit eruditiss. Petrus Joannes Burette dans les Memoires de Litterat. de L'Acad. R. des Inscr. T.

A Prata cruentantur Zethi; victorque canebat
Pæana Amphion rupe, Aracynthe, tua;

cantare sæpe *solitus* (Virgil. Ecl. II. 23.)

si quando armenta vocabat,
Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

hoc etiam ab Euripide sumsit Virgilius: nam, teste Probo, 67
Amphionem et Zethum Euripides, Jovis ex Antiopa Nyctei filia natos, ait cantando potuisse armenta vocare.

Musicus Amphion, Zethus pastor et rusticus, pro sua quisque arte disputarunt in Euripidis dramate; sed more hominum facientes, qui suarum quisque opinionum studio abrepti causam, de qua agere cœperint, in aliam sæpe derivare solent, motam de sola Musica, essetne utilis necne, controversiam ad alia fratres
B traduxerunt Euripidei: suas poëta delicias philosophiam, veri nominis Musicam, amantem fecit Amphiona; cumque hic in artis suæ defensionem sapientiæ virtutisque utilitatem commendasset, agrestis ille Zethus, primum Musicam ad majora nato inutilem esse contendit et noxiam, quippe quæ rectam indolem necaret; tum, omnibus conquisitis, quæ dici possent in nimium philosophiæ studium, altius provectus studium in universum sapientiæ virtutisque vituperavit, effecitque adeo, ut, seposita tantisper lyra, fratris severitati morem gesserit Amphion, atque ad armenta remque familiarem tuendam augendamque animum adjecerit. Quod ultimum dicebam, si non Euripidis, nititur saltem Horatii testimonio 1 Epist. XVIII. v. 39.

C Nec tua laudabis studia, aut aliena reprendes;
Nec, cum venari volet ille, poëmata panges.
Gratia sic fratrum geminorum Amphionis atque
Zethi dissiluit; donec suspecta severo
Conticuit lyra: fraternis cessisse putatur
Moribus Amphion.

Acroni Amphion citharam omisisse dicitur *causa discordiæ vitan-*

X, p. 194. Apud Harpocration. in Ἑκατομβαιὼν legitur Ὑπερείδης ὁ τοῦ Ἀμφίονος φησίν· ubi corrigendum puto, Ὑπερείδης· ὁ γοῦν Ἀμμώνιος φησὶν, &c. ut Lamprensis Ammonius designetur nostro citatus in v. Βωμὸς, et sæpius Harpocrationi, cujus verba in v. Ἀμαζόνιον hoc videntur modo restituenda: διείλεκται περὶ τῆς Ἀμαζονίου ἀφιδρύσεως Ἀθήνησιν Ἀμμώνιος.

dæ. Platonis illic Gorgiæ meminit D. Lambinus, præbetque A
huc spectantis Stratonici dictum.

Cetera quæ dixi de hac Euripidea fratrum disputatione par-
tim ex reliquiis, illinc a Stobæo aliisque decerptis, demonstrari
possunt, partim Platonis, Ciceronis, Dionis Chrysostomi, alio-
rumque hac de re dictis. Auctor Rhetoricorum ad Herenn. II. c.
27. *Verendum*, inquit, *est*, *ne de alia re dicatur*, *cum alia de re*
68 *controversia sit*, *inque hujusmodi vitio considerandum est*, *ne — to-
ta caussa mutata in aliam derivetur*; *uti apud Pacuvium Zethus
cum Amphione*, *quorum controversia cum de Musica inducta sit*
(MSS. *est*: malim *esset*), *disputatio in sapientiæ rationem et vir-
tutis utilitatem consumitur.*—Cicero de Orat. I. c. 37. *miror*, *cur
philosophiæ*, *sicut Zethus ille Pacuvianus*, *prope bellum indixeris.* B
Utrum Pacuvii Zethum aut Amphiona dicant, an Euripidis, res
eodem recidit; Pacuvius enim Antiopam Euripidis Latinam
fecit, atque adeo eadem geminos hos disputantes, quæ multo fe-
cerat elegantius Euripides Græcis senariis dicentes. Citero de
Invent. I. c. 51. *Amphion apud Euripidem*, *item apud Pacuvium*,
— *vituperata* (a fratre Zetho, nempe) *Musica*, *sapientiam laudat*:
sed disertum Ciceronis est testimonium de Fin. I. c. 2. *Quis
tam inimicus pene nomini Romano est*, *qui Ennii Medeam aut
Antiopam Pacuvii spernat aut rejiciat*, *qui se iisdem Euripidis
fabulis delectari dicat*: paulo ante, has ipsas intelligens, fabulas
dixerat *Latinas ad verbum de Græcis expressas*: hoc usus est
loco R. Bentlei. in Epist. ad J. Mill. p. 17. ceteris etiam P. C
Scriverius in Pacuvii tragœd. reliquiis, p. 75. Bentleium miror
Antiopam Euripidis leviter attigisse tantum; Scriverium nihil
invenisse reliquiarum, quod videri possit in ista scena, quam to-
ties attigerunt veteres, locum reperisse, qua tam animose verbis
fratres concertarunt Euripidei. Claudam hoc caput verbis Dio-
nis Chrysost. ex Orat. LXXIII. p. 635. B. C. quibus istius Eu-
ripideæ scenæ nobis argumentum traditur: *τί δὴ βουλόμενος ταῦτα
ἐγὼ διῆλθον; οὐ γὰρ δὴ νουθετῶν σε τοιαύτην νουθεσίαν οὐδὲ ἀποτρέπων τοῦ
πιστὸν εἶναι· πολὺ γὰρ ἂν εἴην Ζήθου φαυλότερος τοιαῦτα ἐπιτιμῶν ὡς ἐκεῖνος
ἐνουθέτει τὸν ἀδελφὸν, οὐκ ἀξιῶν φιλοσοφεῖν αὐτὸν, οὐδὲ περὶ Μουσικὴν διατρίβειν,
ἐάσαντα τὴν τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν· ἔφη δὲ αὐτὸν ἄτοπόν τινα καὶ ἀσύμφορον μοῦ-
σαν εἰσάγειν·* mox senarium exhibet Euripidei Zethi,

A Ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις.

sumseritne ista sua Dion ex ipso Euripide, an e Platone dubito. Sed de Euripideis ex Antiopa, quæ multo nobis plura dedit Plato, et de ista dramatis parte nobilissima dicam capite sequenti.

CAPUT VIII. 69

EX ANTIOPE PARTEM SCENÆ PRÆBET.

B Amphionis et Zethi colloquentium versus ex Antiopa in suum locum relati. Quid sibi velit in Platone Ἀμφίονος ῥῆσις. Critoni locus non in Critia, sed in cognomine dialogo. τραφεὶς ἐξ redditum Euripidi. D. Heinsii quædam gloriatio. Διαστρέφειν, *pervertere, leges, musicam, &c.* ψυχῆς γενναίαν φύσιν. τοιαῦται φύσεις, *ingenia ejusmodi.* Euripidis dictum, Qua pote quisque in ea conterat arte diem. Πολὺ νέμειν τινί, *multum alicui tribuere.* Unus vir sæpe præstat multitudini. Athletices contemptor Eurip. Non agenda esse multa. Diphilus abutitur Euripideis. Παῦσαι δ' ἀοιδῶν. *ut desine querelarum.* Ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ, *quin da te mihi.*

Amphionis Euripidei tres nobis senarios, quos et aliunde notos habuissemus, exhibet in Gorgia Plato I. p. 484. e. vellem totam Amphionis ῥῆσιν objecisset Callicli philosophiæ vituperatori Platonis Socrates; ille semper amabilis εἴρων, cum jam ad angustias redactus Callicles interruptum colloquium cuperet, Gorgia cete-
C risque dissentientibus, neque ipse, inquit, illibenter cum Callicle usque eo verba commutassem, ἕως [ἂν] αὐτῷ τὴν τοῦ Ἀμφίονος ἀπέδωκα ῥῆσιν ἀντὶ τῆς τοῦ Ζήθου· p. 506. b. hinc, Platonem refutans satis acerbe, τὴν τοῦ Ἀμφίονος ῥῆσιν memorat Aristides T. III. p. 167. Zethi scilicet Euripidei versus aliquot, suis tamen verbis accommodatos, Callicles adhibuerat Platonis, p. 485. et 486. ut, quibus ille fratrem in scena nonnihil moverat, iisdem argumentis Socratem abstraheret a philosophia, quam juvenibus pulcram atque utilem fassus, si quis ætatem in illa contereret, seni præsertim inutilem, et, si forte aliquando in jus traheretur, forensis eloquentiæ rerumque quotidianarum ignaro noxiam esse contendebat. Calliclea autem quem in finem dederit ista Plato, et de

qua philosophia non noluerit intellecta, recte mihi declarasse A
videtur A. Gellius N. A. X. c. 22. quo Calliclis ista Platonis e
70 Gorgia transscripsit, Euripidea quæ dicebam continentia. Sententiam Calliclis sic paucis expressit Olympiodorus in Gorgiam Platonis MS. *Προφέρει — ἀπὸ 'Αντιόπης τοῦ δράματος Εὐριπίδου ἰαμβεῖα διάφορα, προτρεπόμενος τὸν Σωκράτη μὴ φιλοσοφεῖν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν πολιτικὸν βίον ζῆν· καὶ λέγει αὐτῷ, ὅτι τὸ μειράκια παιδία μεταχειρίζεσθαι φιλοσοφίαν ἐπαινῶ. τὸ δὲ γέροντας μὴ καταφρόνειν μωρόν.* Ubi Callicles ore Platonis ad Socratem, *κινδυνεύω*, inquit, *πεπονθέναι νῦν ὅπερ ὁ Ζῆθος πρὸς τὸν 'Αμφίονα ὁ Εὐριπίδου.* Olympiodori commentarius ista dat: *πρὸς τὸν 'Αμφίονα] 'Ο 'Αμφίων οὗτος Μουσικὸς ἦν. ὁ οὖν Ζῆθος, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἔλεγεν αὐτῷ, ὅτι ῥίψον τὴν λύραν, καὶ κέχρησο ὅπλοις. κἀγὼ οὖν λέγω σοι, ὅτι ῥίψον* B
τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν δεῦρο, καὶ δίκαζε.—Ad ista Calliclis, p. 486. A. *εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ.* hæc habentur ibidem: *Κατὰ ἀλήθειαν ὁ Καλλικλῆς ὡς εὐνοῶν ἔλεγεν ἀλλ' ὁ Σωκράτης κελεύει αὐτὸν σκοπῆσαι, εἰ τῷ ὄντι ἡ εὔνοια αὕτη ἐπωφελής ἐστιν. Οὕτω γοῦν καὶ ἐν τῷ* (*) *Κριτίᾳ πρὸς τὸν Κρίτωνα φησί.* Hæc olim in Frisia adhuc hærente mecum communicavit amicissimus D. Ruhnkenius ex libro nondum edito descripta; alia quoque, quæ, cum ad verba spectent Euripidis, suis locis commodius collocabuntur.—Præter tres quatuorve senarios, quæ latebant in Gorgia Platonis Euripidea, nec Ficino neque Serrano animadversa, aliis forsan ante detecta, primus indicavit G. Canterus C
Nov. Lect. VII. c. 27. Ex ineditis in Gorgiam commentariis etiam Olympiodori quædam alia quoque dedit Dan. Heinsius Notis in Horatium, p. 55. Ab his in nonnullis diversa concinnavit H. Grotius in Excerptis ex Eurip. p. 373. Horum diligentiam hac in parte superavit Th. Gatakerus, et Platonis Euripidea quibusdam additamentis, sagaciter in Stobæi Florilegio

(*) Critiam Dialogum Platonis mors interrupit imperfectum; sed in Critia neque Critoni fuit inter interlocutores locus, neque huic Socratis correctioni. Scripserat procul dubio Olympiodorus *ἐν τῷ Κρίτωνι πρὸς τὸν Κρίτωνα φησί.* In Critone Platonis loquitur in carcere Socrates cum uno Critone, ut erat amantissimus præceptoris, animose cupiente ut se sineret amicorum ope quantocius carcere liberari: istam Critonis *προθυμίαν* ceterorumque laudat Socrates; sed multis demonstrat indignum esse persona sua, [illegible] carcere se sinat educi: ad ista Plato[illegible] Phædone, p. 171. *ᾜδειν, ἔφη ὁ Κρίτων·* Olympiodorus ista dixisse scribit Critonem, *διότι πεῖραν αὐτοῦ εἶχεν ἐν ὁμωνύμῳ διαλόγῳ, ὡς καταφρονητικῶς ἔχοντος περὶ τὸν θάνατον.* ista nobis excerpsit ex ejus commentariis Clar. Forster. De Critone Platonis sæpe miratus sum quod Platoni frequenter injurius scribit Athen. XI. p. 506. D.

A detectis, locupletavit A. M. P. c. x. p. 510. Excerpta Grotii, prout auxerat illa Gatakerus emendaveratque, Barnesius repræsentavit, subjectis ex Stobæi Florilegio Grotiano, quæ illic velut ex Euripidis Antiope decerpta reperiuntur: ex vitiosis, quæ reliquit Gatakerus, more suo ne literam quidem emendavit. De multis hic in exemplum attingam unicum versum, inter Barnesianos ex Antiope 17.

[Ἀνὴρ γὰρ, ὅστις εὖ βίον κεκτημένος] 71
Τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελίᾳ παρείασιν,

Quantillum erat Euripidæ manum restituisse, corrigendo:

B Τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελίᾳ παρεὶς ἐᾷ·

In Stobæi legitur Florileg. p. 209, 40. ἀμελείᾳ παρειάσιν· in suo dederat Grotius, p. 139. — ἀμελίᾳ παρειάσιν· Gatakerus, qui primus hæc ex Antiopa esse docte suspicabatur, legebat, quod exhibet editio Barnesii, ἀμελίᾳ παρείασιν. Ad hæc Heathius notis in Fragm. Eurip. p. 165. *Verbum, ai[illegible] penultimam necessario producit*, &c. *Forsan reponi* [illegible] *subaudita ad τα μεν κατ' οικους præpositione κατα.* Sed ἀμελίᾳ tolerari non potest in ista sede senarii tragici; nil dicam de παρίεται fatebitur, qua est facilitate vir humanissimus, ex παρειάσι, ne litera quidem mutata, recte efformasse me,

C Τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελίᾳ παρεὶς ἐᾷ·

Apud Euripidem multo frequentius quam ceteros παρείς, παρεῖσα· πάρεις· vicies minimum, reperiuntur: Gesnerus, Grotius, Barnesius (v. 97.) ut Euripidea vulgarunt ex Bellerophonte:

Ἐγὼ γὰρ, εἰ νοῦν εἶχ' ἐμ' ὁ σπείρας πατὴρ,
Ἠπιστάμην ἂν Μουσικὴν παρειστονεῖν

vidit mecum Heathius, de quo nemo dubitabit, scribendum,

Ἠπιστάμην ἂν, Μουσικὴν παρεὶς, πονεῖν.

In Ione, v. 745. μὴ πάρες κόπῳ nempe σεαυτὸν, eleganter emendabat amicus Musgravii Emend. in Eurip. p. 168. In Troadum 72

v. 697. Ἄφθογγός εἰμι καὶ παρεῖσ' ἐῶ στόμα· verbum ἐῶ sollicitari non A debuerat. Sophocles Œd. in Col. 355. τὰ μὲν — Παρεῖσ' ἐάσω. Sed illud ipsum παρεὶς ἐᾷ legitur in Euripideis apud Plutarch. II. p. 24. c.

Ζεὺς γὰρ τὰ μὲν τοιαῦτα φροντίζει βροτῶν,
Τὰ μικρὰ δ' ἄλλοις δαίμοσιν παρεὶς ἐᾷ.

Incerti tragici Grotio visa in Excerpt. p. 467. et Davisio in Ciceron. de N. D. II. c. lxvi. non dubitanter Euripidi tribuo cum Gatakero ad Antonin. VII. 31. Euripidis certe sunt apud eumdem Plutarch. II. p. 464. A.

τῶν ἄγαν μὲν ἅπτεται
Θεὸς, τὰ μικρὰ δ' εἰς τύχην ἀφεὶς ἐᾷ.

B

Quod legitur p. 811. D. in eodem dicto, — ἀνεὶς ἐᾷ· Grotius recepit in Exc. ex Eurip. p. 429. hinc Barnes. Incert. v. 360. alterum equidem cum Heathio rectius arbitror ἀφεὶς ἐᾷ. Pro ἀφίεσα, Heringa noster Posidippo comico recte restituit ἀφεὶς ἔα, Observ. c. xxviii. p. 286. Eurip. in Electra, v. 379.

Κράτιστον εἰκῆ ταῦτ' ἐᾷν ἀφειμένα·

de isto versu miror quod nobis narrat Diogenes, Lib. II. 33. Eurip. Stobæi, p. 437, 20.

Οὐ γάρ ποτ' ἄνδρα τὸν σοφὸν γυναικὶ χρὴ C
Δοῦναι χαλινοὺς, οὐδ' ἀφέντ' ἐᾷν κρατεῖν.

ad reliqua propius accedit hoc Sophoclis Aj. v. 765. Ajacem μήδ' ἀφέντ' ἐᾷν. *Aliquid vel aliquem missum facere* dicitur quis in talibus sæpe ἐᾷν· ἀφιέναι· et ἀφεὶς ἐᾷν.

Dan. Heinsius notis suis in Horatium, p. 55. concinnatis quodammodo Zethi Euripidei ex Platone nonnullis, "nullo, "inquit, negotio, partim ex ipso, partim nondum editis duobus, "qui penes nos sunt, interpretibus, totam ῥῆσιν continuare possis, "et eximium præstantissimi autoris locum a tenebris vindicare: "quod fortasse operæ pretium sit." In his pæne dixerim Heinsium νεανιεύεσθαι. in cujus Lectionibus Theocrit. alicubi *juvenilem*

A *jactantiam* notare memini Tib. Hemsterhusium in Scholia ad Aristoph. II. p. 180. istiusmodi vero ingeniis a quibusvis insultari hoc sane permoleste ferimus. *Duo cum faciunt idem non est idem.* Sed, si verum licet fateri, quæ dedit illic tanquam Euripidea, non optime sunt tornata: potuisset tamen poëta Heinsius, 73
solius ope ingenii, Zethum atque Amphiona elegantissimis Græcis etiam senariis fecisse pro sua quemque arte probabiliter disputantes. Sed Atticorum veterum et Euripidis amantes, non quidem *attoniti* legeremus, duros tamen ex Antiopa Pacuvii verrucosa hoc quidem in loco versus suavissimis Heinsii Græcis anteponeremus: ad ductum enim Pacuvii ex multis incertæ sedis versibus Euripidæ forsan inveniremus ex hac Antiopæ scena de-
B scriptos: *ἀλλὰ ταῦτα δὴ εὐχαῖς ἐστιν ὅμοια·* hic unicus Pacuvii trochaicus a Gellio servatus N. A. XIII. c. viii. recte scriptus G. J. Vossio,

Ego homines odi ignava opera, et philosopha sententia,

Zethi personæ non disconvenit: neque illo cum viris doctis versum Euripidis,

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός.

sed alium opinor expressum qui nobis perierit. Quandoquidem vero cum Heinsio operæ pretium fore videtur, si quoad ejus fieri poterit hic illic nonnulla in hanc scenam restituantur; ego,
C minime *ποιητικὸς*, in ejus reliquiis dispersis et sæpe retractatis redintegrandis concinnandisque periculum faciam.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΝΤΙΟΠΗΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ. 74

ΖΗΘΟΣ. ΑΜΦΙΩΝ. ΧΟΡΟΣ.

ΖΗ. *Ἀμφίων, ἀμελεῖς ὧν ἐπιμελεῖσθαί σε δεῖ,*
Αἰσχρῶς τι, ψυχῆς ὧδε γενναία φύσις,

ZETHUS. AMPHION. CHORUS.

[Latina, pleraque Grotii, interdum ad Græca non respondent.]

ZE. *Omittis ea, quæ te respicere oporteat,*
Amphion: animi sicne generosi indolem

Ver. 1—3. De plerisque reliquis securus, hæc etiam spero me viris doctis adprobaturum, quæ nonnihil a vulgatis sunt diversa: nituntur primum his Pla-

Γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι. A

* * * * *

* * * * *

76 † AM. * * * ἐν τούτῳ γέ τοι

Λαμπρός θ' ἕκαστος, κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται,

In morem et habitum feminarum emasculas?

77 AM. Hac re triumphat quisque, in hanc connititur,

tonis ex Gorgia, p. 485. E. ubi Callicles ad Socratem, *καὶ ἐμοὶ*, ait, *τοιαῦτ' ἅττα ἐπέρχεταί πρός σε λέγειν, οἷάπερ* (ὁ Ζῆθος) *πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ὅτι ἀμελεῖς, ὦ Σώκρατες, ὧν δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι, καὶ φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι·* quid hinc velut Euripidis effecerit G. Canter. vid. in ejus N. L. VII. c. 27. Ut sequentia necterentur cum iis quæ præcedunt, posueram ex Platone: [*ἀμελεῖς, ὦ 'Αμφίων, ὧν δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι.*] Quibus apud me lectis feliciter doctiss. Jo. Noster Luzacius illinc senarium efformavit: *'Αμφίων, ἀμελεῖς ὧν ἐπιμελεῖσθαί σε δεῖ.* Ejusdem etiam adjacent Latina: mihi primum videbatur scripsisse Plato, *φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν — διαστρέφεις·* *adeo generosam animi indolem — pervertis.* Qui *jura, leges, Musicam*, &c., *pervertunt* dicuntur illa *διαστρέφειν.* opposite ad Orphea et Amphiona notantur *οἱ διαστρέψαντες καὶ κατάξαντες τὸ σεμνὸν τοῦ μέλους*, Dioni Chrys. Or. 32. p. 380. C. Non *oculi* tantum *perversi*, ut strabonum, *διάστροφοι*, sed *ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι* memorantur Soph. Ajac. 446. Æsch. Prom. v. 674. Thom. M. in *Διάστροφοι φρένες· — καὶ διάστροφος μορφή.* — Et sic a Platone scribi potuit, tametsi alterum esset Euripidis, in margine forsan adnotatum, sicut ad vocem Platonis *Μειρακιώδει* hæc leguntur in Olympiodori commentario MS. *'Ορᾷς πῶς, Εὐριπίδου, γυναικώδει, εἰρηκότος, αὐτὸς μειρακιώδει εἶπε.* Sed Euripidem posuisse *Γυναικομίμῳ*, didicit Grotius ex Philostr. de V. A. IV. c. 21. quo sui temporis Athenienses dicebat Apollonius in Bacchanalibus, *Γυναικομίμῳ μορφώματι, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, αἰσχρῶς διαπρέπειν·* hinc *διαπρέπεις* restituendum monuit et Heathius, quod Barnesius etiam exhibet v. 4. Grotius sic ista dederat: — *ψυχῆς ὧδε γενναίαν φύσιν Γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι.* Jo. Piersonus, Præfat. in Mœrid. Attic. ex Philostrati aliorumque locis suspicabatur, p. XLIV. sic expleri posse senarios Euripidæ,

Φθείρεις δὲ ψυχῆς ὧδε γενναίαν φύσιν
Γυναικομίμῳ διαπρεπὴς μορφώματι.

aut etiam putabat *διαπρεπὴν* legi posse. Qui corrumpunt indolem suam recte quidem dicuntur *τὴν φύσιν διαφθείρειν* ut Luciano in fine Somnii, *φύσιν οὐκ ἀγεννῆ διαφθείρειν.* et significatum voluit Zethus Euripidis, *Quid — necas rectam indolem?* sive *præclaram ingenii indolem.* B
Sed neque illud *φθείρειν* sic, ut puto, adhibetur apud tragicos, neque adeo liquet quo nitatur. Quum vero præberet *αἰσχρῶς* Philostratus, hoc adfirmatum a Platone, p. 485. A. et 486. A. recepi tanquam optimum; utque ad *διαπρέπεις* cetera congruerent, *γενναίαν φύσιν* in *γενναία φύσις* mutavi, videorque adeo forma paulo rariori, hinc obscurata, expressam hanc Euripidis Zetho restituisse sententiam: Rem negligis familiarem, Amphion, *quique præclaram adeo habes ingenii indolem, forma muliebri turpiter speciosus incedis:* sive dicatur Amphion *ψυχῆς γενναία φύσιν·* C
sive *γενναίαν ἔχων τῆς ψυχῆς φύσιν*, aut etiam *ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῇ φύσει τὸ γενναῖον ἔχων·* idem his locutionibus significabitur: *ἐν τῇ φύσει Τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν*, Eurip. Bacch. v. 311. vid. Adnot. in Hippol. v. 79. ex loco Demosthenis ibi citato, quo scribit *juris et æqui pudorisque altaria maxime veneranda, inesse ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἑκάστου καὶ τῇ φύσει·* facile vox corrigi poterit in hujus Orat. contra Midiam, p. 371. §. 349. — Recte Schol. Soph. in Œd. T. v. 683. ad ista *αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις*, — scribit, *οἱ ἔχοντες ἄνθρωποι*, nempe *τοιαύτην φύσιν·* sic accipi debent *αἱ ὑμέτεραι φύσεις* bis apud Thucyd. VII. c. 14. *αἱ τοιαῦται φύσεις* in Isocratis Paneg. p. 64. B. Terent. And. 1, 1, 64. *qui cum ingeniis conflictatur ejusmodi.*

Ver. 4—7. In hac, poëtis Græcis et Latinis decantata, notissima sibi sententia

A Νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος,
Ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνει κράτιστος ὤν.
* * * * *
† Τὸ δ' ἀσθενές μου καὶ τὸ θῆλυ σώματος
Κακῶς ἐμέμφθης· καὶ γὰρ, εἰ φρονεῖν ἔχω,

In hac diei maximam partem terit,
Excellere in qua maxime se senserit.
Tu corpus in me molle et infirmum [secus]
Non jure culpas, si mihi sapientia

miror errare potuisse Grotium: Cicero de Off. I. c. 31. *ad quas res aptissimi erimus, in iis potissimum elaborabimus:* et elaboramus plerique: nam *trahit sua quemque voluptas;* et *Naturæ sequimur*
B *semina quisque suæ*, Propert. III. El. VII. 20. Latinis itaque Grotii substitui quæ dedit Gatakerus Dissert. de N. I. S. c. XXV. qui citatis auctoribus sic ibi sententiam tractavit Euripidis, et in M. Antonin. v. 1. ut ejus observatis frustra quid adjiceretur: Cicero ad Att. v. Ep. x. in istis: *O illum! verum*, ἔρδοι τις, *dices:* nobilem respexit versum sive Aristophanis, seu illo antiquiorem, in ejus certe Vespis 1422.

Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.
Qua pote quisque, in ea conterat arte diem:

quem versum frustra sollicitabat Gatakerus. Recte etiam versu ult. pro τυγχάνῃ, quod fraudi fuit Grotio, et Davisio ad Max. Tyr. XXIII. sect. 1. restituit τυγ-
C χάνει, et κράτιστος ex Plutarcheis; sed in initio loci constituendo labuntur ambo. Ex his apud Platonem, p. 484. E. συμβαίνει τὸ τοῦ Εὐριπίδου, Λαμπρός τε ἐστιν ἕκαστος ἐν τούτῳ, κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται, Νέμων, &c. vide mihi quæso quid efformaverit Grotius velut Euripidis! Excerpt. ex Eurip. p. 427.

λαμπρὸς ἐν
Τούτῳ 'σθ' ἕκαστος

sequutus hoc Gataker. in Antonin. in Dissert. aliud substituit deterius adhuc:

λαμπρὸς ἐν τούτῳ τε γὰρ
Ἕκαστός ἐστι,

Barnes. v[illegible] prorsus inusitatam dedit, — ἐν τούτῳ γὰρ Λαμπρός θ' ἕκαστος. — Isthæccine, ἐν τούτῳ· ἐν τούτῳ τε γάρ· ἐν Τούτῳ 'σθ', doctissimis Græcorum versuum artificibus excidisse! quorum nihil usquam simile legerant in fine senariorum, in quo cum apud Eurip. ceterosque frequenter sit in gnomis — γέ τω, hoc posui: legi tamen etiam commode posset:

ἐν τούτῳ γε πᾶς
Λαμπρός τις ἐστὶ, κἀπὶ τ. ἐ.

prout aliquoties loquitur Euripides; sed laudo Barnesium, qui hæc primus ad Antiopen retulerit: mihi hæc in scena fuisse videntur Amphionis. Esse ex Antiope tum ex Platone suspicari licet, tum ex Olympiodoro, cujus huc etiam ista pertinere puto: προφέρει ἀπὸ Ἀντιόπης Εὐριπίδου ἰαμβεῖα διάφορα. — In hanc sententiam Amphionem plura dixisse non opinor, tametsi his senariis ista proxime subjiciat Plato: ὅπου δ' ἂν φαῦλος ᾖ, ἐντεῦθεν φεύγει, καὶ λοιδορεῖ τοῦτο· τὸ δ' ἕτερον ἐπαινεῖ. — Eleganter autem, in qua re cupide quis elaborat, *cuique* adeo *maximam tribuit diei partem*, Euripidi dicitur Νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος· errantem in his G. Budæum Comm. L. G. p. 791. recte corrigit H. Steph. Thes. L. G. T. II. p. 1017. c. Sed utrumque latuit Euripidæ locus, quo spectabat philosophus: hinc commode explicari possunt locutiones, πολὺ, πλέον, πλεῖστον τινὶ νέμειν· *multum, plus, plurimum alicui tribuere;* et ἔλασσον, vel οὐδὲν τινὶ νέμειν. sic bis terve, (semel plene, p. 169, 36.) loquutus, Thucyd. scripserat, VI. c. 88. p. 433. 17. ἵνα μηδὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἔλασσον δοκῶσι νέμειν· pro δοκῶσιν εἶναι· de quo dubitare non debuit Dukerus. Similiter loquutum Euripidem ostendit Jer. Markland. in Eurip. Suppl. v. 390.

8—10. Huc retraxi quæ dat ex Antiopa Euripidis Stobæus Gesn. p. 36, 1. Grot. p. 17. Barnesius, v. 46—48. Rectius Gesnerus dederat, v. 1. *corpus meum*

Κρεῖσσον τόδ' ἐστι καρτεροῦ βραχίονος. A
† Γνώμη γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις,
Εὖ δ' οἶκος· εἴς τ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα·
Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας
Νικᾷ· σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία πλεῖστον κακόν.
† Καὶ μὴν, ὅσοι μὲν σαρκὸς εἰς εὐεξίαν
'Ασκοῦσι βίοτον, ἢν σφαλῶσι χρημάτων,
Κακοὶ πολῖται· δεῖ γὰρ ἄνδρ', εἰθισμένον
'Ακόλαστον ἦθος γαστρὸς, ἐν ταὐτῷ μένειν.
* * * * *

Concessa, plus hoc quam lacertorum tori.
Sapiente cura civitas feliciter
Domusque regitur: eadem et ad bellum valet. B
Sententia una vincit innumeras manus.
Multi imperiti plena res discriminis.
Hi qui saginæ manciparunt corpora,
Periculosum civitatibus genus,
Pecunia fugiente: ventri obnoxios
Manere iisdem rebus optandum foret.

imbecillum ac muliebre, quam Grotius, — *infirmum secus*, non sane suspicatus Amphionis esse verba ad ista fratris quæ præcedunt respondentis: ne jam dicam vocem *secus* Romanis sic non usurpatam, quod e summo liquet J. F. Gronov. ad Liv. XXVI. c. 47.—v. 9. ἐμέμφθης recte ceperunt, *vituperasti*: quomodo μεμφθῆναι etiam pro μέμψασθαι aliquoties adhibetur Euripidi. — In eodem versu, Heathio adnotatam præbet lectionem Maximus: εἰ γὰρ εὖ φρονῶν ἔχω· hæc leviter mutata, in εἰ γὰρ εὖ φρενῶν ἔχω, mihi quidem perplaceret; hoc tamen fateor minime necessarium.

11—14. Ex Eurip. Antiopa lecta in Stobæo Gesn. p. 359. Grot. p. 205. ad hanc scenam pertinere vidit Th. Gataker. A. M. P. c. x. p. 510. G. qui sententiam utramque ex similibus veterum dictis illuminavit, iis etiam plerisque nominatis, qui ipsa repræsentarunt Euripidis verba: quatuor hos versus exhibet Scriptor vitæ Hom. p. 366, 67. in his autem Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα a Grotio mendosæ voci recte substitutum, et πλεῖστον κακὸν, quod, pro πλέον, etiam dat Sextus Emp. 'Αντιῤῥ. 1. p. 277. Conferri possunt, his partim usi, Plutarch. T. II. p. 790. A. Polybius I. p. 50. Diogen. Laërt. VI. 104. Galenus in Protrept. p. 5. v. 57. ubi vitiosissima leguntur, Eustath. in Il. B'. p. 182. 24. Latent Euripidea in Themistii Orat. XV. p. 191. A. οὐχ οὕτω σοφὸν (L. σοφὸν ἓν) βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, ὡς εὐσέβεια καὶ φιλανθρωπία. non item in ejusdem Or. XVI. p. 207. D. Hæc eadem Platoni suspicor obversata scribenti quæ leguntur in Amatoribus T. I. p. 138. B. C.

15—18. Hæc etiam, ex Antiope, velut Amphionis, huc revocavi ex Stob. Gesn. C p. 79. 31. Grot. p. 43. Barn. v. 54—57. — Grotii Latina Græcis, v. 18. non saue respondent, nec satis intelligo quid sibi velint; neque etiam illa, quæ Grotianis nuper vir clarissimus substituit. Euripidea — δεῖ γὰρ ἄνδρ', εἰθισμένον 'Ακόλαστον ἦθος γαστρὸς, ἐν ταὐτῷ μένειν· significant: *adsuetus enim intemperantiæ semper ventrem expleat necesse est.* His lectis sententiam metro præstans animi juvenis Joannes Luzacius sic eleganter illigavit:

qui se pugilice nutriunt
Gulæ necesse semper est sic obsequi.

opibus autem destitutus [illegible]nque tandem modo sibi parabit, quo corpus possit saginare, atque adeo evadat malus civis: contra qui tractat artem musicam sibi patrisque civis est utilissimus: congruunt

A † Εἰ δ' εὐτυχῶν τις, καὶ βίον κεκτημένος, 80
Μηδὲν δόμοισι τῶν καλῶν πειράσεται,
Ἐγὼ μὲν οὔποτ' αὐτὸν ὄλβιον καλῶ,
Φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.
* * * * *

† Τοῖος δὲ θνητῶν τῶν ταλαιπώρων βίος·
Οὐδ' εὐτυχεῖ τὸ πάμπαν, οὔτε δυστυχεῖ·
Εὐδαιμονεῖ τε, κ' αὖθις οὐκ εὐδαιμονεῖ.
Τί δῆτ', ἐν ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες,
Οὐ ζῶμεν ὡς ἥδιστα μὴ λυπούμενοι.

Quicunque largis opibus et gaza affluens
B Monumenta sortis nulla molitur suæ, 81
Non hic beatus jure nuncupabitur,
Custos sed auri fortuito munere.
Plena est laborum vita data mortalibus:
Non semper est infesta, non semper favens
Fortuna: nunc res læta, nunc improspera.
Quando ergo nostra tam vaga est felicitas,
Quin absque curis discimus vita frui?

ad hæc Euripidis ista Ciceronis Tusc. II. c. 16. *anicula sæpe inediam biduum aut triduum ferunt. Subduc cibum unum diem athletæ, Jovem, eum ipsum* (hic sciolus forsan adscripserat, *Jovem Olympicum,*) *cui se exercebit implorabit: ferre non posse clamabit:* notat ibi Davisius; athletas, eorumque saginam a poëta, certaminum istorum osore, notari, extra controversiam positum est: quid de omni hac C re sentiret nos docuit Euripides egregiis istis versibus, quos ex ejus Autolyco nobis servarunt Athenæus X. p. 413. et Galenus in Protrept. p. 4. Sumam inde tantum, quæ ad hunc locum pertinent:

Οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένους.
πῶς γὰρ, ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
Γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος,
Κτήσαιτ' ἂν ὄλβον·
Οὐδ' αὖ πένεσθαι κἀξυπηρετεῖν τύχαις
Οἷοί τ'· ἔθη γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλὰ
Σκληρῶς μεταλλάσσουσιν εἰς τἀμήχανα·

In tali ῥήσει perparum interest, utrum dicas ἔθη οὐ καλὰ ἐθισθέντας, an εἰθισμένον Ἀκόλαστον ἦθος γαστρός. Illud rarius quod legitur in Grammatico Sangerm. MS. Νόσον ἔχειν, ἀντὶ τοῦ φαῦλον ἔθος ἔχειν· Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ. — Athletæ, qui egestate coacti Σκληρῶς μεταλλάσσουσιν εἰς ἔργα ἀμήχανα, sive κακὰ, sunt utique Κακοὶ πολῖται. In istis ex Autolyco, κἀξυπηρετεῖν τύχαις ex Galeno dedit Grotius: apud Athenæum exstat, καὶ ξυνηρετεῖν· si legeretur, καὶ ξυνηρετμεῖν τύχαις· hoc altero minus usitatum hic non esset deterius, et certe pro ξυνηρετμεῖν in fine senarii, quo nonnullos offendit, Sophocli restituendum est ex Codicibus et aliunde in Aj. v. 1346. Schol. Ξυνηρετμεῖν] Συμφωνεῖν, συντρέχειν· — ἐκ μεταφορᾶς τῶν κοινῶς ἐρεσσόντων. 81

19—22. Hæc quidem Amphiona vel inprimis decent, ex Antiopa prolata Stobæo Floril. Gesn. p. 153, 20. Grot. p. 91. Barn. 58—61. Horum versuum secundo quod legitur in Maximi sententiis, (p. 188.) Μηδὲν δ' ὅμως τι τῶν καλῶν πειράσεται· vulgata lectione rectius judicabat clar. Heathius.

23—27. Quia cum v. 26, 27. apte cohærere videbantur v. 28, 29. Amphioni sine controversia tribuendi, hac in sede collocavi ex Antiopa petita Stobæo, p. 560, 43. Grot. p. 433. Barn. v. 104—108. — versus 26 et 27. iterum posuit Grotius, ut ex incerta Euripidis Trag. in Exc. p.

† Ἐγὼ μὲν οὖν ᾄδοιμι, καὶ λέγοιμί τι A
Σοφόν, ταράσσων μηδὲν ὧν πόλις νοσεῖ.
82 † Ὅστις δὲ πράσσει πολλά, μὴ πράσσειν παρόν,
Μωρός, παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα.
† ΧΟ. Ἐκ παντὸς ἄν τις πράγματος δισσῶν λόγων
Ἀγῶνα θεῖτ' ἄν, εἰ λέγειν εἴη σοφός.
† ΖΗ. Καὶ πῶς σοφὸν τοῦτ' ἔστιν, εἴ τιν' εὐφυᾶ
Λαβοῦσα τέχνη φῶτ' ἔθηκε χείρονα;
* * * * *

Cantare promtum, dicere est promtum mihi,
Quod juvet, et urbis neutiquam incendat mala.
83 Vitam otiosam qui potest traducere,
Negotium si quærit, haud recte sapit. B
Cho. In utramque partem facile de re qualibet
Disserere, si quis valeat eloquii artibus.
Ze. Sapientiæ quid in arte, quæ recta accipit
Ingenia, sed pejora discendo facit?

435. ex Clem. Alex. Strom. VI. p. 744, 9. ex Antiopa esse monuit Gatakerus A. M. P. X. p. 520. In his pro Τί δῆτ' ἐν ὄλβῳ· Clementis exhibent Edd. Τί δήποτ' ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες· alterum tamen verius arbitror; ne cui vero suspectum sit, ὄλβος μὴ σαφὴς Euripidi idem est ac οὐκ ἀσφαλὴς vel οὐ βέβαιος. μὴ σαφεῖ cum βεβηκότες aptius convenire videbatur.

28, 29. Leguntur ut ex Antiope in Stob. Gesn. p. 38, 17. Grot. p. 23. non, ut hic, duo, sed quinque versus continui; quos omnes etiam Euripidis Editor Barnes. ad Antiopen retulit, v. 49—53. Nec meminerat etiam Gataker. in Antonin. II. 13. tres istorum quinque versuum ex Eurip. Electra petitos v. 294, etc. quod monuit Heathius: leguntur autem illic paulo melius scripti, quam in edita Electra, et prout scribendos vidit amicus Musgravii Emend. in Eurip. p. 174.

82 30, 31. Hoc dramatis fragmentum primum est in Excerptis Stobæi περὶ ἡσυχίας, p. 374. Grot. p. 21. voces, παρὸν ζῆν ἡδέως, hinc transsumsit Apollodorus comicus apud Stob. Floril. p. 153, 13. — Ad sententiam illustrandam hæc et similia dedit Gatakerus in M. Antonin. IV. 24. ad illud Democriti ὀλίγα πρῆσσε, εἰ μέλλεις εὐθυμήσειν· *Qui tranquille volet vivere, nec privatim agat multa, nec publice.* Secundum Euripidem, Τὰ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίῳ, Hippol. v. 785. hic dicitur μωρόν· Sophocli Antig. v. 68. τὸ — Περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα. Musicam artem tractantibus, *qui nihil præter suum negotium agunt*, placuit semper laudabilis ista ἀπραγμοσύνη, præsertim Amphioni; Julianus in Epistola apud Suid. in Ἀμφίων· περίεστί σοι καὶ σχολή, καὶ φύσεως ἔχεις εὖ, καὶ φιλοσοφίας ἐρᾷς· quæ tria scribit effecisse Amphiona τῆς παλαιᾶς μουσικῆς εὑρετήν. Amphiona τῆς κιθαρῳδικῆς ποιήσεως inventorem statuit Heraclides apud Plutarch. T. II. p. 1131. F. C

32, 33. Ex Antiope habet Stobæus Gesn. p. 472, 44. Grotii, p. 345. qui ad mentem Scaligeri dedit δισσοῖν λόγοιν, pro δισσῶν λόγων· sed hoc etiam præbet Athen. XV. p. 677. B. distichon excitans ut Euripidis, atque illinc Eustath. in Il. Υ'. p. 1262. v. 51. Grotius iterum in Excerpt. p. 373. et Gataker. Diss. de N. I. S. c. XV. Casaubonus Anim. in Athen. XV. c. 6. "hoc, inquit, vult Eurip. facile esse diserto et facundo viro de quacunque re orationem instituere, aut aiendo aut negando; κατάφασιν et ἀπόφασιν vocat δισσοὺς λόγους." — mihi verba Choro convenire, atque in hac sede apte hærere videbantur.

34, 35. Grotius in Exc. ex Eurip. Antiopa, p. 373. primus eruit ex his Calliclis

A † Ἀνὴρ γὰρ ὅστις, εὖ βίον κεκτημένος,
Τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελίᾳ παρεὶς ἐᾷ,
Μολπαῖσι δ' ἡσθεὶς τοῦτ' ἀεὶ θηρεύεται,
Ἀργὸς μὲν οἴκοις καὶ πόλει γενήσεται,
Φίλοισι δ' οὐδείς· ἡ φύσις γὰρ οἴχεται,
Ὅταν γλυκείας ἡδονῆς ἥσσων τις ᾖ·

* * * * *

* * * *

† Οὐδ' ἐν δίκης βουλαῖσιν ὀρθῶς ἂν λόγον 84

Quicunque, magna copia florens opum,
Domus regendæ deserit custodiam,
Soloque cantu gaudet, et fidium sono,
B Non civitati, non domo prodest suæ,
Non ille amicis: ipsa natura excidit
Ubi quis subactus dat voluptati manus.
[Nec quicquam idonei, frater, aut recte in foro
Dices, bonive consules; sed nec manu 85

ad Socratem in Platonis Gorg. p. 486. A. καί τοι πῶς σοφὸν τοῦτό ἐστιν, ὦ Σώκρατες, ἥτις (εἴ τιν' εὐφυᾶ scribi malui cum Jo. Luzacio) εὐφυᾶ λαβοῦσα τέχνα φῶτα ἔθηκε χείρονα, μήτε αὐτὸν αὑτῷ δυνάμενον βοηθεῖν, μηδ' ἐκσῶσαι ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων, μήτε ἑαυτὸν, μήτε ἄλλον μηδένα. — His versibus olim subjecti perierunt; nec enim dubito quin alia quoque Zethus hic dederit Euripidis, et ex Platonicis hunc forte senarium eruas,

C Μήτ' αὐτὸν αὑτῷ δυνάμενόν γ' ἐπαρκέσαι.

Sed in istis dum εὐφυῆ scribebat, non recordabatur Grotius moris Attici: εὐκλεᾶ· δυσκλεᾶ legerat et in Euripideis: vid. Thomas M. in v. Ὑγιᾶ, et Pierson. ad Mœr. p. 375. Ceterum hoc dicto sæpius nituntur verba Calliclis ad Socratem, p. 484. C. D. et p. 485. D. ὑπάρχει τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ, (in senectute etiamnum philosophanti) κἂν πάνυ εὐφυὴς ᾖ, ἀνάνδρῳ γενέσθαι, φεύγοντι τὰ μέσα τῆς πόλεως καὶ τὰς ἀγοράς.

36—41. Hos versus ex Euripidis esse Antiope, et cum sequentibus ad unam pertinuisse scenam sagaciter suspicatus est Gatakerus, p. 510. — Leguntur hi sex velut Euripidis in Stobæo Gesn. p. 209. Grot. p. 133. Eorum quatuor apud Sextum Empir. Ἀντιῤῥ. VI. p. 363. ubi cum nomen etiam omissum esset poëtæ, Menandreos esse, neque absurde, suspicabatur J. A. Fabricius: uno omisso posuit ex Sexto Grotius in Exc. ex Tragicis incertis p. 467. exhibens illic inventam lectionem v. 40. φίλοισι δ' οὐδείς, (quod posui pro οὐδεὶς) ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται. quæ properanti videntur excidisse. — In hujus ῥήσεως versum secundum, pro παρεάσει, meum recepi παρεὶς ἐᾷ· tanquam supra satis adfirmatum. — Primum horum versuum sic suis Diphilus comicus interjecit, ut Euripidem urbano simul joco mulierum osorem perstringat apud Athen. VI. p. 247. B. C. *mulieres ille in Tragœdiis,*

στυγεῖ,
Τοὺς δὲ παρασίτους ἠγάπα· λέγει γέ τοι,
Ἀνὴρ γὰρ ὅστις, εὖ βίον κεκτημένος,
Μὴ τοὐλάχιστον τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφει,
Ὄλοιτο, νόστου μή ποτ' εἰς πάτραν μόλοι.
(τύχοι poscere videtur sententia)
B. Πόθεν ἐστὶ ταῦτα, πρὸς θεῶν; A. Τί δέ σοι μέλει
Οὐ γὰρ τὸ δρᾶμα, τὸν δὲ νοῦν σκοπούμεθα.

42—45. Ex his Calliclis Platonici in Gorgia, T. I. p. 486. A. καὶ οὔτ' ἂν δίκης βουλαῖσι προσθεῖο ἂν ὀρθῶς λόγον, οὔτ' εἰκὸς καὶ πιθανὸν ἂν λάβοις, οὔθ' ὑπὲρ ἄλλου νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιο· speciem quam-

Προθεῖο πιθανὸν, οὔτ' ἂν ἀσπίδος ποτὲ A
Κύτει γ' ὁμιλήσειας, οὔτ' ἄλλων ὕπερ
Νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό τι.
*   *   *   *
*   *   *   *
*   *   *   *
† *   *   * ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ·

Clypeo vibrato rem juvabis publicam:]
Non alta capias mœnia, aut pro innoxii
Salute calida capere consilia audeas.
*   * Audi me igitur; hos cantus leves

dam versuum efformavit G. Canterus N. L. VII. c. xxvii. hiantes aliquot senarios Grotius in Excerpt. ex Eurip. p. 373. instructus Olympiodori in Gorgiam Platonis
85 commentario; ubi hæc leguntur scripta: καὶ οὔτ' ἂν δίκης βουλαῖσι] Ὁ Εὐριπίδης εἶπεν καὶ οὐκ ἂν ἀσπίδος κύτει προσομιλήσης. οὗτος δὲ φησὶ, δίκαις σχολάζει, ὦ Σώκρατες. ultima sic potius scripsisse videtur Olympiod. οὔτ' ἂν δίκαις σχολάσαις, ὦ Σώκρατες. Quæ Grotius dedit ut Euripidea, hoc modo corrigenda censuit Gatakerus A. M. P. c. x. p. 510.

Οὔτ' ἐν δίκης βουλαῖσιν ὀρθὸν ἄν ποτε
Λόγον προθεῖ' ἢ πιθανόν· οὔτ' ἐν ἀσπίδος
Κύτει ὁμιλήσας ἂν ὀρθώσαις στρατόν·
Οὐ τεῖχος ἂν λάβοις δή. οὔτ' ἄλλων ὕπερ
Νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό τι.

Horum versuum secundo cur posuerit προθεῖ' ἢ π. non exputo: sequentia sic dederat Grotius, ἂν ὀρθώσῃς στρατόν Οὐ τεῖχος ἂν λάβοις σὺ, οὔτ', &c. Græce quidem dicitur ὀρθῶσαι πόλιν· πατρίδα· sed quæro quis dixerit ὀρθῶσαι στρατόν; *Urbem* vero *capere* nemo mihi facile persuadebit dici posse τεῖχος λαβεῖν. Sed ut vel maxime Græca sint ista, qua tandem auctoritate vel quibus ista verbis nituntur Platonis? Οὐ τεῖχος ἂν λάβοις effinxit Grotius ex Platonicis, οὔτ' εἰκὸς — ἂν λάβοις· quæ sunt interpretantis Euripidea Calliclis: Antiphontis est, p. 115, 8. κἂν ὁτιοῦν εἰκὸς παραλάβητε. — His itaque rejectis, quinque versus in quatuor contraxi; nihilque in his dedisse videor, quod Euripidem dedeceat, quodque non possit adfirmari similibus tragici dictis. Ἀσπίδος κύτει ὁμιλῆσαι est Thucydideum πολέμῳ ὁμιλεῖν ex Lib. VI. c. lxx. Neque huic flexus optativus ὁμιλήσειας in versu displicebit Euripidis, qui quidem in Euripideis legere se meminerit τέρψειας· τείσειας· B πράξειας· γήμειας· φράσειας· κρύψειας· Med. v. 1132. Alc. 716. Androm. 463. Iphig. in Aul. v. 464. in Taur. 506. 1025.

46. ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ, &c.] Hæc quidem ausim Euripidea præstare, nonnihil emendatius nunc scripta, quam ante: Plato suum Calliclem ista facit dicentem, p. 486. c. ἀλλ' ὦ 'γαθὲ, ἐμοὶ πείθου, παῦσαι δ' ἐλέγχων, πραγμάτων δ' εὐμουσίαν ἄσκει, καὶ ἄσκει ὁπόθεν δόξεις φρονεῖν, ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς, εἴτε ληρήματα χρὴ φάναι εἶναι, εἴτε φλυαρίας, Ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις. conf. Dion. Chrys. finis Orat. LXXIII. In Platonis Gorgiam hæc præbet Olympiodorus: ὁ Ζῆθος, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ἔλεγεν αὐτῷ, ὅτι ῥίψον τὴν λύραν καὶ κέχρησο ὅπλοις. et paulo post ad ista, Πραγμάτων δ' εὐμουσίαν] Ἐκεῖνος εἶπε τῷ Ἀμφίονι, ὅτι πολέμων δὲ εὐμουσίαν ἄσκει· οὗτος δέ φησι, πραγμάτων. ad ultima, Ἐξ ὧν κε- C νοῖσιν] Παῦσαι τούτων, ἐξ ὧν ἐν κενοῖς καὶ ματαίοις κατοικήσεις οἴκοις· οὐδὲν γὰρ ἐκ τούτων κερδανεῖς. harum notarum prima hujus partis sensum tantum exhibere videtur: hinc tamen Heinsius effinxit in Horat. p. 55.

ῥίψον λύραν
Κέχρησο δ' ὅπλοισι, πολέμων δ' εὐμουσίαν
Ἄσκει.

mihi venerant in mentem velut Euripide non indigni senarii:

Ῥίψον λύραν, Ἀμφίων, ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ,
Κέχρησ' ὅπλοισι, πολεμίαν δ' εὐμουσίαν
Ἄσκει.

Sed ob eam, quam dicebam rationem, his omissis, Grotio posita recepi; nisi quod,

A Παῦσαι δ' ἀοιδῶν πολεμίων δ' εὐμουσίαν 86
Ἄσκει· τοιαῦτ' ἄειδε, καὶ δόξεις φρονεῖν,
Σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίοις ἐπιστατῶν·
Ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς σοφίσματα,
Ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις.

Omitte, teque ad Martis exerce sonum. 87
Ut judiceris sapere, quæ dico cane:
Fodias, aresque, pecora fac pascas tua:
Oblectet alios iste nugarum labor,
Per quas inani tibi sit habitandum domo.

B CAPUT IX. 88

DE RHESO DRAMATE.

In Rheso dramate nihil adeo legi de meteoris. De auctore dubitatum. Ex prologo perdito XI versus proferuntur, a Junone tragica pronunciati, Minervam alloquente. Prologum fuisse conditum ad exemplum Sophocleum. Hinc multum diversos Euripidis prologos, comico jure notatos. De Rhesi auctore doctorum hominum judicia. Illud drama perpaucis veterum citatum. Euripidæ varii. Rhesum scribi potuisse a tragici fratris filio. Certe non Sophoclis tantum, sed et indignum Euripidis esse persona. Euripidis abesse τὸ τραγικόν, τὸ γνωμικόν, τὸ ἀκριβές, τὸ γλαφυρόν, τὸ ἐκλέγειν κοινὰ καὶ δημώδη. Verba inesse de rarissimis permulta, qualibus abstinet Euripides.

C Quo capite physica quædam Euripidis attigi, *miretur forsan aliquis, Rhesi nullam a me factam fuisse mentionem, qui quidem

rejectis vocibus Ἄρειος, πραγμάτων· pro πολέμων Olympiodori, scripserim πολεμίων δ' εὐμουσίαν Ἄσκει· nempe τῶν πολεμικῶν πραγμάτων, quæ, ut notum est ex T. H. ad Lucian. T. I. p. 379. P. W. ad Diodor. I. p. 64. Abresch. Diluc. Thucyd. πολέμια vocabant. — Παῦσαι δ' ἀοιδῶν scribatur, an Παῦσαι δ' ἀείδων, utrumvis ex Euripide poterit adfirmari: ad prius respondet Horatianum, *desine mollium Tandem querelarum:* hoc idcirco prætuli, quia paulo post sequitur, τοιαῦτ' ἄειδε· sed neque in Euripide multum valet ista ratio. — Primum illud — ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ· est certe Euripideum, totidem literis in fine versuum scriptum in ejus Heraclid. 175. Helen. 322. Soph. Œd. in Col. v. 1437. μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ. Eurip. Bacch. v. 305. ἀλλ' ἐμοί, Πενθεῦ, πιθοῦ. hic nomen sua sede collocatur, quod ne in istis quidem Ἀμφίον, ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ, aliena poneretur: — Quæ v. 49. post Ἄσκει sequuntur, duo etiam sequentes versus commodum servaverat Stobæus Gesn. p. 369. 33. Grot. p. 217. cum prioribus sic jungenda vidit Gatakerus. In versu 49.

Σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίων ἐπιστατῶν·

ad evitanda ὁμοιοτέλευτα, quod suspicor Euripidem dedisse, restitui, ποιμνίοις. utrumque usitatum est: hoc Sophoclis Œd. T. v. 1038. ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν. — cum his conf. Alciphronis Lib. III. Ep. xiv. Versum ultimum Stobæanis jam adjecerat Grotius, a Platone et Dione subministratum.

in argumento Rhesi dramatis ista legere se meminerit: τὸ δὲ δρᾶμα A ἔνιοι νόθον ὑπενόησαν, ὡς οὐκ ὂν Εὐριπίδου· τὸν γὰρ Σοφόκλειον μᾶλλον ὑποφαίνει (scribendum ὑποφαίνειν) χαρακτῆρα· ἐν μέντοι ταῖς διδασκαλίαις ὡς γνήσιον ἐπιγέγραπται, καὶ ἡ περὶ τὰ μετάρσια δὲ ἐν αὐτῷ πολυπραγμοσύνη τὸν Εὐριπίδην ὁμολογεῖ. Sed mirari desinet, ubi cognoverit, in dramate Rhesi superstite, cui præfiguntur ista, nihil reperiri quod illuc referri potuerit, nisi forsan unum illud, quo Trojani vigiles, qui Chorum conficiunt, Pleiadum sideris jam apparentis, et Aquilæ medium cœli tenentis, meminere v. 523.

Τίνος ἁ φυλακά, τίς ἀμείβει
Τὰν ἐμάν; πρῶτα
Δύεται σημεῖα· καὶ ἑπτάποροι
Πλειάδες αἰθέριαι B
Μέσα δ' αἰετὸς οὐρανοῦ ποτᾶται.

98 quibus tragicus Homerica quodammodo expressit ex Iliad. Κ'. v. 251.

ἐγγύθι δ' ἠώς·
Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε· παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ
Τῶν δύο μοιράων.

ista autem ex Rheso, quæ recte cepit clar. amicus Musgravii, p. 145. velut ab astronomiæ peritissimo poëta scripta Jos. Scaliger admiratur in Prolegom. ad Manilium, p. 6. et 7. ubi, præter cetera, *Auctor*, inquit, *Rhesi vetustissimus scribit Vergilias eminere supra finitorem Aquila culminante.* Qui Rhesum Euripidis esse tragœdiam cum Scaligero negat, Sam. Petitus Scaligeri tamen super hoc loco observata conatus est labefactare Miscell. III. c. xxii. — Ab hoc uno loco si discedas, nulla hoc in dramate deprehendetur περὶ τὰ μετάρσια πολυπραγμοσύνη· neque ista pauca videntur hac potuisse nota designari, tanquam quæ censeri deberent Euripidem χαρακτηρίζειν quum contra minus accurate de sideribus loquatur Euripides; hoc monuit Scaliger ibidem, et Castig. in Catull. p. 92.

Si hujus nominis drama scripsit Euripides Mnesarchides, posset quis suspicari, ex istius argumento sumta, quæ supra posui;

A prout Scaliger putabat, de duobus argumentis, quæ Sophoclis præfiguntur Philoctetæ, alterum, versibus scriptum senariis, non istius esse dramatis, sed alterius cognominis sive Æschyli seu Euripidis; nam ad istud argumentum hæc sua manu scripsit vir summus in exemplari edito Bibl. Leidensis: ἔστιν ὑπόθεσις οὐ τοῦ παρόντος δράματος, ἀλλὰ τοῦ ἐπωνύμου, ἢ τοῦ Αἰσχύλου ἢ τοῦ Εὐριπίδου· ἀμφοτέροι γὰρ Φιλοκτήτην δρᾶμα ἐδίδαξαν.

Sed Rhesi drama superstes cujuscunque sit auctoris, videtur ad nos imperfectum pervenisse. Ex ejus prologo, qua parte deficit, versus aliquot, atque adeo dramatis initium, quod huc usque latuit in tenebris, hic in lucem proferam. Verbis ex argumento vulgato paulo ante descriptis, in Euripidis Codice MS.
B Florentino, quem Is. Vossius adhibuit, hæc proxima subjunguntur, ex libello descripta Leidensis Bibliothecæ: Πρόλογοι δὲ διττοὶ φέρονται. ὁ γοῦν δικαίαν ἐπιτιθεὶς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ῥήσου γράφει κατὰ λέξιν οὕτως,

Νῦν εὐσέληνον φέγγος ἡ διφρήλατος

Καὶ ἐν ἐνίοις δὲ τῶν ἀντιγράφων ἕτερός τις φέρεται πρόλογος, πεζὸς πάνυ, καὶ οὐ πρέπων Εὐριπίδῃ. καὶ τάχα ἄν τινες τῶν ὑποκριτῶν διεσκευακότες εἶεν αὐτόν. ἔχει δὲ οὕτως. Sequuntur tum undecim senarii, partim Is. Vossii, meo partim arbitratu sic leviter emendandi:

C * Ὦ, τοῦ μεγίστου Ζηνὸς ἄλκιμον τέκος, 90
Παλλὰς, παρῶμεν· οὐκ ἐχρῆν ἡμᾶς ἔτι
Μέλλειν Ἀχαιῶν ὠφελεῖν στρατεύματα.
Νῦν γὰρ κακῶς πράσσουσιν ἐν μάχῃ δορὸς,
Λόγχῃ βιαίᾳ γ' Ἕκτορος στροβούμενοι.
Ἐμοὶ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἄλγιον βάρος,
Ἐξ οὗ γ' ἔκρινε Κύπριν Ἀλέξανδρος θεὰν
Κάλλει προήκειν τῆς ἐμῆς εὐμορφίας,

* In his versibus, quæ Codicis Florentini contextus minus sincera dabat, erant in margine melius scripta. Sed v. 4. pro μακῇ δορὸς, quæ Codicis erat lectio, ponere malui, ἐν μαχῇ δορὸς (ut in Eurip. Cycl. v. 5. et apud Stobæum, p. 240. 17.) quæ cum Is. Vossio, ἐν ἀκμῇ δορός.—V. 5. vocem βιαίας in βιαίᾳ γ' immutavi; et prout oportebat sic scripta, v. 7. ἔκρινε Κύπριν Ἀλέξανδρον θεάν. Versum 9. sic Codex præferebat: καὶ σῆς Ἀθηνὰ, φίλτατ' ἐμοὶ θ' ἐῶν· Is. Voss. emendabat: Καὶ σῆς, Ἀθηνᾶ, φιλτάτη ἐμοὶ θεῶν. turpis hiatus facile monstrabat formam legitimam φιλτάτης.

Καὶ σῆς, Ἀθάνα, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν, A
Εἰ μὴ κατασκαφεῖσαν ὄψομαι πόλιν
Πριάμου, βίᾳ πρόῤῥιζον ἐκτετριμμένην.

Re minus considerata his versibus Is. Vossius subscripserat: *sunt autem hæc verba Ulyssis.* Imo vero sunt sine ulla dubitatione verba Junonis in scenam prodeuntis, Minervam, quam adloquebatur Trojanis non minus iniquam, ad auxilium Argivis suis ferendum graviter cohortantis, nocte istum diem sequuta, quo Græcos Hector maxima clade affecerat: hujus ubi meminit Homerus Il. κ'. (v. 48—52.) in ista quidem parte carminis, quam Δολωνοφονίαν καὶ Ῥῆσον inscripsere, hujus dramatis argumento præcipuo, Junonis nullam fecit mentionem, sed ejus Scholiastes in Il. κ'. v. 435. de Rheso agens, δείσασα, inquit, Ἥρα περὶ τῶν B
Ἑλλήνων Ἀθηνᾶν ἐπὶ τὴν τούτου διαφθορὰν πέμπει. illic etiam oraculo significatum scribit Rheso, invictum fore, ἐὰν οἱ ἵπποι αὐτοῦ τοῦ Σκαμάνδρου πίωσι, καὶ τῆς αὐτόθι νομῆς γεύσωνται. sed qua nocte venerat (αὐτονυχεὶ, inquit Eustathius) in castra Trojana, Rhesi tentoria *multa cæde cruentus* vastavit Diomedes, ejusque equos albicantes avertit in Græcorum castra,

priusquam
Pabula gustassent Trojæ, Xanthumque, bibissent;

91 Virg. Æn. I. v. 476. qui de Diomede et Ulysse Homero narrata in par illud amabile Nisum et Euryalum, artifice manu disposita, C
transtulit.

Et, ne quis dubitet, tragœdiæ non optimæ pater, hac etiam in re, sicut in multis, verbis tamen potius, quam rerum apta dispositione, Homerum sequutus, Minervam fecit Ulyssi et Diomedi benignam adjutricem in Rheso contrucidando. Nam cum, interfecto speculatore Dolone contentus, in castra sua retrocedere cuperet Ulysses, adparet ex improviso Minerva, quidque facto opus esset amicos admonet. Ut Homeri Ulysses

ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης,

Il. β'. v. 182. et Tydides in Dolonia, Il. κ'. v. 512.; sic Ulysses tragici Deam suam agnovit tutelarem Rhesi, v. 604.

A Δέσποιν' Ἀθάνα, φθέγματος γὰρ ᾐσθόμην
Τοῦ σοῦ συνήθη γῆρυν· ἐν πόνοισι γὰρ
Παροῦσ' ἀμύνεις τοῖς ἐμοῖς ἀεί ποτε.

quæ partim ex Homereis, v. 278. ἥτε μοι αἰεὶ Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, expressa sunt: sed cum his, et supra positis ex Flor. Cod. comparet mihi quis ex Ajace Sophoclis ejusdem Ulyssis simillima, v. 14.

Ὦ φθέγγμ' Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
Ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως
Φώνημ' ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενί.

In his imitatorem Homeri agnovit Eustathius, qui Rhesi tra-
B gœdiam non memorat in suis ad Homerum commentariis. Ut in Rheso Juno, sic in Ajace Sophoclis prima prodibat in theatrum Minerva, nec pro more Euripidis sola, sed Ulyssem adloquens, qui tentorium Ajacis adstabat speculator. Ad illud initium Rhesi,

Ὦ, τοῦ μεγίστου Ζηνὸς ἄλκιμον τέκος,
Παλλάς,

exigantur primi versus dramatum Sophoclis; Electræ,

Ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ 92
Ἀγαμέμνονος παῖ.

C Œdipodis Tyranni,

Ὦ τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,

Œdipodis in Colono,

Τέκνον τυφλοῦ γέροντος, Ἀντιγόνη,

Antigones,

Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα.

Quisquis demum Rhesi drama scripserit, istius prologi conditor hac in parte non Euripidis morem, sed Sophoclis expressit artificium, qui, quantum apta valeret fabulæ dispositione præ Euripide, dramatum quoque suorum prologis demonstravit. Sopho-

cleis, aut huic etiam Rhesi prologo, nihil simile deprehendetur A
in viginti qui supersunt prologis Euripideis.

In his Euripidis prologis, versibus elegantissimis, et sæpe magna cum cura κατεῤῥινημένοις, sed ad Homeream tamen Sophoclis majestatem neutiquam æquiparandis, totum dramatis argumentum, ea interdum enarrantur, quæ omnem ex ultima demum parte capiendam auditoribus intervertant voluptatem.

Sæpe nimis sunt verbosi; quique primus in scenam prodit
solus verba facit, nec raro γενεαλογεῖ. Plus æquo mordax, justam
tamen in Euripidis prologos meo quidem judicio censuram exer-
cuit Aristophanes, acerbe διαβάλλων τὴν ὁμοειδείαν τῶν εἰσβολῶν τῶν δρα-
μάτων, in Ranis v. 1230.—ad v. 1277. hoc vix uno potuit exem- B
plo refelli,

Ἵν' οὗτος οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.

Tanquam in prologis ἡδέως ἀπαγγέλλων τὰ γένη ridetur in Acharn. v. 47, &c.

Sed undecim isti versus ex Rhesi prologo sic sunt facti, ut
ipsa verborum σύνθεσις ex Sophocleis potius videatur quam ex
Euripideis expressa: mirorque adeo grammatici Græci judicium,
cui πρόλογος iste videbatur πεζὸς πάνυ, καὶ οὐ πρέπων Εὐριπίδῃ. nec
multum vereor, ne illius hac in parte judicium ab elegantiarum
93 veterum doctis spectatoribus meo anteponatur. Ista naturæ con- C
grua simplex oratio, σεμνὴ καὶ εὐπρέστατα ἔχουσα μεγαλοπρέπεια, ne
Sophocle quidem est indigna, et, si ad paucos istos versus Rhesi
totum drama, quod legimus, responderet, suspicaremur cum
Scaligero Sophoclem Rhesi dramatis esse auctorem.

Sophoclem tamen, nec mirum, dubitanter nominat Scaliger, sed Euripidem fabulam scripsisse confidenter negat Prolegom. ad Manil. p. 7. ubi *auctor* inquit *Rhesi Tragœdiæ vetustissimus, qui sine dubio non est Euripides:*—Comment. in Culicem, p. 31. *auctor Trag. Rhesi, non enim est Euripides.* et habuit vir summus huic suæ sententiæ suffragatores, Flor. Christianum, Dan. Heinsium, Andream Schottum, et Sam. Petitum; hic, satis absurdam de Aristarcho tanquam auctore suspicionem suam exhibens, docte tamen Sophocli fabulam abjudicat et Euripidi, utiturque

A in eam rem argumentis minime contemnendis Miscell. III. c. xxii.

Euripidis editorem clarissimum non sane miror ista scribentem in Rhesi v. 427. "si qua mihi in his rebus perspicacitas, "non modo Sophoclei characteris omnino nihil sapit, sed totum "penitus Euripidem ad vivum exprimit. Hoc centum plus in-"stantiis possem probare." Sic ex cathedra poterat S. T. B. Barnesius probabiliter loqui, et, nemine contradicente, si liberet, Ῥησίζειν. scripto mandata verba duntaxat videntur et neminem movent.

Illud sæpe miratus, tam pauca ex Rhesi dramate veteribus, Euripidea libenter adhibentibus, excitata, tandem animadvertisse
B mihi videor, hoc drama veterum perpaucis fuisse lectum. Illinc sumtos quinquaginta minimum versus, aut integros, aut leviter ad suam in scribendis versibus infantiam accommodatos, incertus auctor inseruit tragœdiæ suæ Χριστοῦ πάσχοντος. In Jo. Tzetzæ (Chiliad. IV. v. 965, &c.) ἱστορίᾳ περὶ Ῥήσου κατὰ Εὐριπίδην duo leguntur senarii qui sunt in Rhe[illegible] 506. 507. — Ex Rheso quoque voces in Lexicon suum tragicum [illegible]ceperat Didymus; hinc præbet Hesychius, Γοργωπὸν ἕδραν, sumtum ex Rhesi v. 7. * vidit A. Heringa; Observ. p. 212. Κερόδετα τόξα, ex v. 34. E. Spanhem. in Callim. H. Apoll. v. 33. Ὕπαφρον, ex v. 706. P. Wesseling. Probab. p. 47. Ἐδένασεν, ex v. 922. et 947. (ubi scripserat, opinor:

C Μάτην ἄρ' ἡμᾶς Θρῄκιος † τροχηλάτης 94
Ἐδέννασ', Ἕκτορ·)

Τολυπεύσας, Homericum, ex v. 741. Προταινί, ex v. 519. et ex proxi-

* Versui 7. Λῦσον βλεφάρων γοργωπὸν ἕδραν· hic præmittitur in Cod. Flor.

Ὄρθου κεφαλὴν πῆχυν ἐρείσας.

dignus qui restituatur in sede, qua excidit. Paulo post ex eodem Cod. scribendum:

Τίς ὅδ', ἢ φίλιος φθόγγος; τίς ἀνήρ;
Τί τὸ σῆμα; Θρόει.

† Vulgatam, Θρήκιος στρατηλάτης sic corrigo: viditque Portus *aurigam* fuisse Rhesi, quod liquet ex v. 767. 777. 800, &c. Speciem vulgatæ voci Barnesius conciliavit; et apud Homerum excitat Apollo cognatum Rhesi Θρηκῶν βουληφόρον Ἱπποκόωντα· Il. K. 518. sed in tragœdia famulus fuit auriga Rhesi; nec nominatur propterea. Poëtis Latinis dictus *agitator equorum*, his poëtis est διφρηλάτης, ἁρματηλάτης et τροχηλάτης. Eurip. Phœn. v. 39. Λαΐου τροχηλάτης· in hujus Troasin v. 444. ubi recte scriptum, Δαναϊδῶν στρατηλάτα· Codex Flor. exhibet ἀρχηγέτα.

mo versu 520. Ἐγερτί, nam ubi vulgatur Ἐγρηγορεῖ, γρηγορεῖ, scribendum videtur, Ἐγερτί, ἐγρηγόρως. hæc forma vulgaris, Homericum est ἐγρηγορτί, in Il. Κ'. v. 182. illud in loco Rhesi legitur, et sensu nonnihil diverso in Soph. Antig. v. 419. — Ubi testis laudari potuerat Herodotus I. c. clxxiii. laudatur Εὐριπίδης ἐν Ῥήσῳ Eustathio in Dionysii Perieg. v. 270. respicienti versum Rhesi 29, 30. ubi pro τὸν eleganter γόνον corrigebat Jo. noster Piersonus: A

> Τίς δ' εἶσ' ἐπὶ Πανθοΐδαν, ἢ γόνον
> Εὐρώπας, Λυκίων ἀγὸν ἀνδρῶν.

Quis huc arcesset Polydamanta Panthi f. aut filium Europæ Sarpedona? Idem ille Piersonus in Verisim. I. c. vi. p. 82. alium Rhesi locum emaculavit ex Etymologico MS. curatius elimatum Toupio Emend. in Suid. II. p. 21. In edito etiam Etymologico B memoratur Εὐριπίδης Ῥήσῳ· et, velut Euripidis, Rhesi versus 211 adhibetur a Mario Victorino Artis Grammat. Lib. I. Quantum recordor unicum tantum ex Rheso dictum in Excerpta sua Stobæus retulit, p. 360, 7. versum nempe 105. cum tribus sequentibus.

Tametsi non sit Euripidis istius nobilissimi drama, potuit ut Euripidis adhiberi, siquidem jam olim inter Euripidea locum repererit. Etiam florente republica Attica cognomines aliquot nobis innotuere; Euripides notatus Aristophani Eccles. v. 821. quem rempublicam gessisse vidit St. Bergler. Euripides comicis irrisus recentioribus Anaxandridæ et Ephippo apud Athen. XI. C p. 482. c. d. Duo quoque tragici poëtæ, alter antiquior nostro; alter ipsius, Suida teste, ἀδελφιδοῦς. Secundum eumdem Suidam Noster filium etiam habuit sibi cognominem: hic Euripides, ut puto, post patris obitum, dramata paterna Iphigeniam in Aulide, Alcmæona, Bacchas, Liberalibus urbanis in certamen detulit, et quintæ, ut suspicor, victoriæ honorem paterno nomini compara-
95 vit: hoc partim nititur fide veterum criticorum in Schol. ad Aristoph. Ran. v. 67. αἱ Διδασκαλίαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου, τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμωνύμως ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας. Bacchas præ ceteris, Luciano quoque judice T. III. p. 114. βιβλίον κάλλιστον, perplacuisse suspicor Atheniensibus,

A et hoc drama designatum Suidæ, ubi Euripides Mnesarchi F. quinta honoratus dicitur victoria μετὰ τελευτὴν, ἐπιδειξαμένου τὸ δρᾶμα τοῦ ἀδελφιδοῦ αὐτοῦ Εὐριπίδου. Euripidis cognominis fuisse suspicatur Heathius in Eurip. p. 83. quæ profert ex Eurip. Iphig. Ælianus. Huic cognomini fratris filio, velut auctori tragico, tria Suidas attribuit dramata, Oresten, Medeam, Polyxenam: *ego et Rhesum illi tribuerim*, inquit Mart. Anton. Delrio Prolegom. in Senecæ Trag. p. 22. Quæ non sanequam absurda est suspicio: nec enim tum longe quærendum, cur alterius Euripidis dramati inter nobiliora locus fuerit concessus.

Quidquid hujus sit, id mihi quidem et cum aliis et cum eruditissimo Jacobo Hardionio jam ab aliquot annis (olim aliter sen-
B tiebam, re nondum satis explorata) visum fuit manifestum, Rhesi drama nec Euripidis esse, neque Sophoclis. Sophoclea quidem insunt, non pauca; loquendi quoque formulæ ab Æschylo et Euripide transsumtæ; sed, ab Æschyleis diversissimum, drama in universum non Sophocle tantum sed et indignum arbitror Euripidis persona. Horum ingenia qui cognoverint mecum opinor fatebuntur ab utriusque ingenio alienissima huic fabulæ inesse lineamenta. Verum sic hoc genus natura comparatum est, ut, quos in multis similes facile tanquam diversos dignoscas, difficulter tamen demonstres dissentienti.

Præter prologum, de quo ante dictum fuit, tota œconomia
C fabulæ variis casibus implicitæ abhorret a more fingendi Euripideo. Qua parte semper habitus fuit ab antiquis criticis Euripides admirabilis, nihil est in hoc dramate, quod spectatoribus Atticis videri potuerit miserabile atque adeo dignum tragica majestate. Euripidæ proprium in omnibus tragœdiis, πολὺ τὸ γνωμικὸν hinc abest, ubi more potius Sophocleo hic illic brevissimæ quædam interseruntur, aptæ pleræque sententiæ. Nullum est Euripidis drama, in quo Chorus non admisceat ab actione quædam remota, aut non attingat historias, quæ spectatoribus
etiam Atticis videri debuerunt tenebricosæ: ad Eurip. Phœn. 96
v. 1026. quædam prostant ea de re scripta: nihil in Rheso Chorus

medios intercinit actus, A
Quod non proposito conducat et hæreat apte;

ubique contra, oratione, nisi vitiata sit a librariis, intellectu facillima, in Rheso, et multo quidem constantius quam debuerat,

Actoris partes chorus officiumque virile
Defendit.

Rhesi quidem conditor Sophocleæ Sirenis dulcedinem studuit, et Euripidis repræsentare τὸ ἀκριβὲς καὶ γλαφυρὸν, sed ab utriusque virtutibus, inprimis a verborum utrique propria συνθέσει, abfuit quam longissime. Dionysio Halic. judice solus inter tragicos usus est Euripides τῇ γλαφυρᾷ καὶ ἀνθηρᾷ συνθέσει. illa secundum Dionys. T. II. p. 46. et 47. εὔφωνά τε βούλεται εἶναι πάντα [τὰ] ὀνόματα καὶ λεῖα καὶ μαλακὰ καὶ παρθενωπά· τραχείαις δὲ συλλαβαῖς καὶ ἀντιτύποις ἀπέχθεταί που· τὸ δὲ θρασὺ πᾶν καὶ παρακεκινδυνευμένον καὶ δι' εὐλαβείας ἔχει. ad hanc normam qui cum Euripideis Rhesum comparabit, diversi patris filiolum fatebitur. — Aristot. Rhetor. III. p. 120. 4. ubi artem, ne offendat auditorem, in dicendo occultandam præcipit, κλέπτεται δ' εὖ, inquit, ἐάν τις ἐκ τῆς εἰωθυίας διαλέκτου ἐκλέγων συντιθῇ, ὅπερ Εὐριπίδης ποιεῖ, καὶ ὑπέδειξε πρῶτος. B

Recedens ab Homerica Sophoclis et Æschyli præsertim magniloquentia, vocibus poëticis, quantum fieri poterat, evitatis, ex usitatis in sermone Atheniensium quotidiano selegit optimas et elegantissimas, atque his orationem suam artificio latente contexuit: usus Euripides κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι, (natura minime μεγαλοφυὴς ὢν) quantam tamen suis versibus vim indiderit διὰ μόνου τοῦ συνθεῖναι καὶ ἁρμόσαι ταῦτα, docet Longinus π. Ὕ. xxxix. 3, &c. xv. 6. C

In tot millibus Euripidæ senariis, perpauca verba reperientur, quæ harum rerum gnaris, poëtis censeri queant solis usitatæ, aut illiteratis istius ævi Atticis incognitæ; quales Homericas fuisse plurimas, tum aliunde satis noveramus, tum demonstrat comici Stratonis locus perinsignis apud Athen. IX. p. 382. et 383. Istiusmodi λέξεις, vulgo inusitatæ, plures in uno Rhesi dramate reperiuntur, quam in undeviginti tragœdiis Euripidæ, perditarumque reliquiis omnibus. Euripidi quidem inusitatæ, sive

A Sophocleæ λέξεις seu Æschyli, hic a me longe plurimæ designari possent: de multis ex Rheso, quæ sunt ad manum, paucas adponam, quibus, me judice, sic nunquam fuisset usurus Euripi- 97
des, prout illas adhibuit Rhesi poëta: V. 177. Τίν' οὖν Ἀχαιῶν ζῶντ' ἀποσπᾶσθαι θέλεις; V. 505. — κακῷ δὲ μερμέρῳ παλαίομεν. V. 625. πολεμίων μεμβλωκότων. V. 772. Ἤκουσα. V. 922. ἐδάμασεν, et v. 948. V. 813. μάραγνά γ', ἢ καρανιστὴς μόρος. V. 741. Θρῃξὶν πένθος τολυπεύσας· quæ paulo post male repetita legi vidit amicus Musgravii. V. 519. χρὴ προταινὶ τάξεων Φρουρὰν ἐγερτί. *Noctis caliginem* lecta voce sæpe dixit et Euripides εὐφρόνην· semel aut bis ὄρφνην. Rhesi conditor κατ' ὄρφναν ἐν ὄρφνῃ· δι' ὄρφνας· singula posuit plus semel repetita. Talia vero, quæ dantur plurima, nunc non attingere statueram.

B Priora pleraque nemo miraretur, in Sophoclis si sparsa legerentur tragœdiis. Hic vocabulorum fuisse fertur novator: sed nova prorsus verba procudere, nisi a sono quædam ficta, ne Homero quidem licuit: potuit et obsolefacta Sophocles in usum revocare; et sæpius usu cognitis novam quamdam indidit significandi vim, qua parte summus tragicus habuit in Herodoto se dignum imitatorem.

CAPUT X.

C

DE RHESO INCERTI DRAMATE.

De Rheso dramate brevis disputatio. Legem Sophocli servatam hic ubique violari. Hectorem qualem pinxerit poëta. Totum tum enarratur drama, ut liqueat neutri convenire. Libro Flor. vulgatis meliores excitantur lectiones. Dolon Eumedides. Hominis ventosi commentum. Tertius in hoc dramate miles gloriosus Rhesus: huic amata Arganthone. Equos tantum Rhesi Diomedem et Ulyssem, tum primum equitantes, in castra sua avertisse. Ocius ventis nihil Homero fingi; equos veloces tantum ἱππαίμονας. In hymno veteri dictos videri πνοιῆς ἀνέμων θάσσονας. Hectori tribui responsa frigida ad accusationes aurigæ Thraciæ. Superstitiosus Nicias ἐνθυμούμενος. Ἐνδοιάζεσθαι, dubitare. Musæ in ultimo dramate minus probabilis oratio. Ἕτερον de malo. Ἕτερος δαίμων. mala ῥέζειν et ῥέζοντα φέρειν.

* Rhesi drama neutri equidem, sed, si alterutri tribuendum esset, libentius tamen Euripidi tribuerem quam Sophocli, a cujus in-

* Hæc mea de Rheso quæque leguntur capite nono, prout hic vulgantur, ante scripta sunt, quam legissem Jacobi Harduinii de hoc Dramate Dissertationem,

98 genio castigatissimo, ordine fabulam legitimo disponentis, œco- A
nomiæ Rhesi, prorsus in multis ἀνοικονόμητος, planissime abhorret.
Hanc in rem nonnulla S. Petitus jam indicavit turpissima hujus
tragici peccata, qualia certe neque Euripides admisisset, εἰ καὶ (τὰ
πλεῖστα) μὴ εὖ οἰκονομεῖ, ut scribit Aristoteles de Poët. c. XIII. p. 237.
27. sed quæ multo magis dedecent Sophoclem. Hic præterea,
laudis semper æmulus Homereæ, quales tragœdia requirebat,
heroas in scena semper σπουδαίους repræsentavit, οἵους δεῖ εἶναι. Hæc
ab eodem summo Doctore sæpius in eodem libello inculcata lex
(p. 255. 4. 225. 27. 228. 27. 229. 12.) turpiter ab auctore Rhesi
fuit violata.

Non Hectorem, præcipuum dramatis heroa, suis nobis colori-
bus expinxit, quem Sophocles sic fecisset loquentem, *ut fluere* B
omnia ex ejus natura viderentur; sed, absurde meo judicio, ut
superbum et *sine pectore* militem, *qui nil nisi prælia* nosset, cu-
jusque temeritatem inconsideratam confutare debuerint et Æneas,
et qui pro castris excubabant vigiles. Habuit in Ænea quem
sequeretur: ex antiquis Philostratus in Heroicis, p. 723. ἐκάλουν
οἱ Ἀχαιοὶ τὸν μὲν Ἕκτορα χεῖρα τῶν Τρώων, τὸν δὲ Αἰνείαν, νοῦν. Fueritque
Trojanorum fortissimus Hector θρασὺς, manu melior, quam con-
silio, Hectora tamen dedecent quæ tragicus ipsum facit dicen-
tem; quasque dat Æneæ partes, rectius, ut apud Homerum,
sustinuisset Polydamas,

Πανθοΐδης· ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω· C
Ἕκτορι δ᾽ ἦεν ἑταῖρος, ἰῇ δ᾽ ἐν νυκτὶ γένοντο·
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὁ δ᾽ ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα.

Il. Σ'. 250. Hujus æqualis providentissimi, atque eo nonnunquam
timidi, consiliis sæpe reluctatus, interdum utiliter se præbuit
Hector Homeri morigerum. Ἕκτωρ [ὤνατο] Πολυδάμαντος, ubi
scribit Ælianus V. H. XII. c. XXV. nonnulla notarunt Kuhn. et
Perizonius. — Initio Rhesi vigiles, ne noceat officio defuisse,

dans les Memoires de Litterature de l'Acad. Royale des Inscriptions et B. L. T. X. p. 323—337. Tragici peccata notat vir egregius, p. 329. et seqq. Nec Sophocli drama tribuendum neque Euripidi decernit, p. 334, &c. Lectis Hardionii meisque observatis videbit lector eruditus, raro in eadem nos [illegible] incidisse cogitandi vestigia, nisi quod rem eamdem nostro quisque modo conati simus probabilem reddere.



A somno Hectorem excitant, indicaturi tota nocte in castris Græcorum ignes collucere, v. 41.

> Πῦρ αἴθει στρατὸς Ἀργόλας, Ἕκτορ,
> Πᾶσαν ἀν' ὄρφναν.

Hoc audito sibi mox Hector persuadet, fugam Græcos moliri; clamat ad arma; atque isthac ardet nocte fugientes insequi. Verbis illum satis intempestivis a suspicione retrahere frustra vigiles conantur. Loquentibus intervenit Æneas; hic, re cognita, tanquam juvenis rector, regaliter damnat Hectoris audacem temeritatem. Si habuisset utrumque poëta probe cognitum, non
B tam arroganter ista fecisset Æneam dicentem v. 105.

> * Εἴθ' ἦσθ' ἀνὴρ εὔβουλος, ὡς δρᾶσαι χερί·
> Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν
> Πέφυκεν ἄλλῳ δ' ἄλλο πρόσκειται γέρας·
> Σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖσδε βουλεύειν καλῶς.

Τὸ καλῶς βουλεύειν tribuit, opinor, Antenori, Priamo, ceterisque curiæ Trojanæ senatoribus, *queîs ætas longa magistra fuit*: suam tamen etiam Æneas tragicus βουληφόρου personam hic, modeste, sustinuit. Ad Creusæ suæ fratrem, maximum Hectora,

> tota salus in quo Trojana manebat,

ista dixisset Æneas, si quis alius, magni imperatoris admirator, 100
C umbram Hectoris qui sic in somno compellabat:

> O lux Dardaniæ, spes O fidissima Teucrûm!

* Εἴθ' ἦσθ'] Præter Stobæum, p. 360, 7. quatuor versus istos leviter immutatos adhibuit Auctor Trag. Christ. v. 2373. Dum quartum sic exhibet, Σοὶ μὲν μάχεσθαι, τοῖσδε δ' αὖ χρόνον εἰδέναι invenisse videtur in suo Codice Σοὶ et τοῖς· quod (τοῖσδε hic malui, quam τοῖς δὲ, vel τοῖσδε δὲ) recepi, probatum H. Stephano Annot. in Eurip. p. 116. qui magis accommoda, quam dederat P. Victorius V. L. X. c. 5. comparavit Homerici Polydamantis verba ex Il. Ν'. 729. Hectori movendo multo dicentis aptiora. Sallustii Jugurtha (B. I. c. VII.) *quod difficillimum in primis est, et prælio strenuus erat, et bonus consilio; quorum alterum ex providentia timorem, alterum ex audacia temeritatem adferre plerumque solet*: dedit ibi nonnulla Jos. Wassius. A *fortitudine* quantum distet *temeritas* monstrat auctor Rhetor. ad Herenn. IV. c. 25. Qui dicitur Eusebius apud Stobæum, p. 359, 37. Θάρσος τὸ πρὸς τὰ φοβερὰ σὺν λόγῳ εἶναι, (ἀνδρεῖα γὰρ,) τὴν δὲ μετὰ ἀλογίας ἐπ' αὐτὰ ὁρμὴν, Θράσος νόμιζε, καὶ ἀποστύγει. Ille itaque fortissimus Hector secundum Æneam tragici fuerit miles odiosus inconsiderata temeritate.

Virgil. Æn. II. 281. Ad intolerabilem tamen istam superbiam A
nihil respondet Hector tragicus, et Hector Homeri prudentissimo sibique carissimo Polydamanti, votis contraria loquuto, nisi meum, inquit, consilium sequaris,

Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις,

Il. Μ'. 250. — Decebat Augusti personam ad Romanos duces scribentis Euripidæ trochaicus ex Phœn. v. 608.

'Ασφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης.

sed Trojanos vigiles dedecet in Hectora dictum, Rhesi, v. 132.

Σφαλερὰ δ' οὐ φιλῶ στρατηγῶν κράτη.

Mittere speculatorem in castra Græcorum dramatis Æneæ sua- B
denti cum vigiles adstipularentur, quid Hector? — *quantum mutatus ab illo Hectore!* Νικᾶτ', inquit, v. 137.

Νικᾶτ', ἐπειδὴ πᾶσιν ἁνδάνει τάδε.

Verbis victus Hector Trojanos rogat vigiles, quis ex ista cohorte (οἵπερ εἰσὶν ἐν λόχῳ, v. 149. ut optime cepit Heathius:) vellet intra Græcorum ire munimenta quid agitarent speculatum; neque enim se dicit unum ad omnia sufficere; veritus videlicet, ne sibi
101 regi et imperatori has speculatoris partes Æneas vellet demandatas. Sic certe loquitur, v. 152.

Οὔτοι πάντ' ἐγὼ δυνήσομαι C
Πόλει πατρῴᾳ, συμμάχοις θ', ὑπηρετεῖν.

Non *magno laudum perculsus amore*, sicut apud Homerum Diomedes et Ulysses, Virgilii Nisus et Euryalus, suam sibi virtutem sat præmii reputantes, sed offert se periculo spe lucri motus quidam * Dolon. Hic in dramate primum alienissimo tem-

* Vocula τὶς, hominem nobis in Dolone contemtum Homerus indicavit Il. Κ'. 314.

Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·

cujus Diomedes nil magni fuerat de se pollicitus; Dolon, quod recte veteres in Homerum Critici monuerunt, αἰτεῖ μὲν ἀδύνατα, ὑπισχνεῖται δὲ πράξειν ὑπέρογκα. Homerum sequutus, Phryga *timidum* dixit Ovidius, *imbellemque Dolona.* vid. Salvagnius in Ovidii Ibin, v. 629. Hæc etiam, ita suspicor, fuisset emendaturus retractata Virgilius Æn. XII. 346. quibus dicitur Æneæ comes Eumedes.

antiqui proles bello præclara Dŏlonis,
Nomine avum referens, animo manibusque parentem.

A pore multa super præmio cum Hectore loquutus, tandem (Æn. XII. 350.)

Ausus Pelidæ pretium sibi poscere currus,

se domum ait abiturum, ut ad opus se furtivum comparet. Fraudem, quam moliretur Dolon, intelligere desideranti Choro, hac adjecta ratione,

Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν,

Sophus iste commentum suum pandit, quod isthoc ævo bellatoribus æque ac nostro perridiculum videri debuit: Homeri Dolon Il. Κ'. 334.

B Ἕσσατο [δ'] ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο

sive λυκέην, v. 459. hinc vide quid effecerit tragici Dolon, v. 208.

* Λύκειον ἀμφὶ νῶτον ἅψομαι δορὰν,
Καὶ χάσμα θηρὸς ἀμφ' ἐμῷ θήσω κάρᾳ,
Βάσιν τε χερσὶ προσθίαν καθαρμόσας,
Καὶ κῶλα κώλοις, τετράπουν μιμήσομαι
Λύκου κέλευθον.

In Iliadis Epitome, (quod elegans carmen, Pindari nomen præferens, utinam etiam ante diem rapto Higtio nostro li-
C cuisset expolire, centenis mendis expurgatum,) v. 712. legitur in Edd. *Trojanus juvenis*, in optimo Cod. MS. *Trojus Eumenides*: corrigendum arbitror, *Trus Eumedides*.

* Sic versus istos emendate scriptos ex Cod. Flor. exhibui in Eurip. Phœn. p. 152. b. Χάσμα θηρὸς obtulit etiam a se excogitatum clar. Jo. Toupius Emend. in Suid. III. p. 308. Cimbrorum equites in Plutarchi Mario, p. 420. B. gestasse dicuntur κράνη εἰκασμένα θηρίων φοβερῶν χάσμασι. — Codicis istius Florentini lectiones aliquot in Rheso, probabiles plerasque, si hic illic enotavero, facturus videor harum literarum studiosis rem minime ingratam. Rhesi v. 40. illic scribitur, Οὐδὲν τερπνῶς ἀπέδειξας· seq. Πῦρ αἶθε. V. 49. Σὺ δ' ὕπνωττ. V. 73. λελειμμένῳ (scribendum, λελημμένα.) V. 79. ἐμῇ φρενί. [In v. 92. Λόχος κρυφαῖος recte legit auctor Trag. Χριστοῦ Π. v. 93. Sequentia quædam prostant in Eurip. Phœn. v. 751.] V. 151. Τίς ἂν γένοιτό γ' ὧδε (scripserat, opinor, ὅδε γῆς εὐεργέτης; *quis tanto beneficio patriam mactabit?*) V. 160. Νῦν δὶς τόσως ἔθηκας εὐκλεέστερον· et v. 281. — λόγου δὲ δὶς τόσου μ' ἐκούφισας quam lectionem ex duobus Codd. Parisinis enotavit etiam clar. Jac. Hardionius dans L'Histoire de L'Acad. des Inscr. T. IX. p. 47. (ut v. 753. Eurip. Elec. 1092. et sæpius alibi: δὶς τόσως ex eodem Cod. scribi poterit in Eurip. Medeæ, v. 1191. et δὶς τόσως δὲ πλείονα in fragm. incertæ Trag. inter Barnesiana pæne ultimo.) V. 169. Χρυσοῖς τάρπεσσιν —. V. 180. πρὸς δόμους. V. 203. Κἀκεῖθεν ἥσω —. V. 205. κλωπικοῖς τε βήμασι. V. 220. σύμβολον σαφὲς δ' ἔχων (leg. δ' ἔχων σαφὲς quod ex duobus Codd. præbet Hardionius, p. 46.) V. 239. Ἀχαιὸν Ἄρη. V. 249. Ἐνὶ δὲ θάρσος· et in antistrophe v. 257. Ὃς ἐπὶ πτόλιν. ubi vulgatum πόλιν absurdum est.

102 Aptum illud παρθένῳ ἠϊθέῳ τε videri poterat terriculum; et hinc di- A
versa facies Orniti venatoris in Virgil. Æn. XI. 679.; recte
Longus τέχνην judicavit ποιμένι πρέπουσαν, Pastoral. I. p. 14. cujus ope
Dorcon puellam terrefactam ad obsequium cogeret: in illum
enim decore Longus transtulit, quæ mihi quidem in Trojano
milite videntur absurda: Λύκου μεγάλου δέρμα λαβὼν, — περιέτεινε τῷ
σώματι ποδῆρες καταγωτισάμενος· ὡς τούς τ' ἐμπροσθίους πόδας ἐφηπλῶσθαι
ταῖς χερσί, καὶ τοὺς κατόπιν τοῖς σκέλεσιν ἄχρι πτέρνης, καὶ τοῦ στόματος τὸ
χάσμα σκέπειν τὴν κεφαλήν. hæc Longi verba nobis interpretantur
emendata tragici Dolonis, quem, natura timidum, recte Rhesi
nobis poëta paucis versibus, 219—223. militem pingit arrogan-
tem; nam se cum spoliis rediturum gloriatur, Ulyssis et Tydidæ
cæde peracta, cujus omne robur erat B

Ventosa in lingua, pedibusque fugacibus.

Sed indigna sunt Sophocle et Euripide, quæ tragicus Hectori
contribuit.

Actu II. prodit ex Ida monte pastor regius, gratissimum, ut
putabat, nuncium allaturus Hectori super adventu sæpe Trojanis
desiderati Rhesi cum exercitu Thracico. Pastorem primum vix
alloquio dignatus Hector, tanquam de armentis verba facturum,
ubi rem tandem intellexit, superbe respondet, nec Thracum se
nunc auxilio, neque Trojam indigere Rheso defensore, qui, cum
vocatus tempori non advenisset, nunc tandem post festum veni- C
103 ret; Trojam sua solius dextra defensam, et defensum iri, quando-
quidem die, qui instaret, Græci tandem essent debellandi. Ad
hanc magniloquentiam cum non inepte rusticus dixisset, non ta-
men auxiliatorem, Dea natum, temere repellendum videri, cujus
sola præsentia formidinem hostibus incuteret; Chorus autem
vigilum, si non ut auxiliarem, instar hospitis saltem Rhesum re-
cipere suaderet; mox iterum totus a se mutatus Hector, utrius-
que sententia collaudata, Rhesum se tanquam socium recepturum
pollicetur, pastoris, quem paulo ante despexerat, judicio motum,
ut scilicet! Rhesus aureis armis, et clypei splendore

Oculorum præstringeret aciem in acie hostibus.

A Hectoris mutati verba sunt, v. 335.

* Σύ τ' εὖ παραινεῖς, καὶ σὺ καιρίως σκοπεῖς.
Ὁ χρυσοτευχὴς δ' οὕνεκ' ἀγγέλου λόγων
Ῥῆσος παρέστω τῇδε σύμμαχος χθονί.

Ad ista Chorus, priorum immemor, et Hectoris securus, laudes accinit Rheso, tanquam Deo tutelari, cujus unius præsentia, facile debellatis Græcis, antiquum Trojæ splendorem restitueret.

Satis odiosa Hectoris tragici videbatur arrogantia; sed illam tamen longe superat qui Actu III. prodit in scenam tertius gloriosus miles, ad cujus *virtutes ne* suas Mars *ausit æquiparare:* 104
nam

B Meri bellatores gignuntur, quas hic prægnantes fecit.

Neque tamen amatam sibi puellam Arganthonen Rhesus causam fuisse moræ fatetur, quod e Parthenio † noveramus, at bellum commemorat Scythicum: sed cur non etiam

Istas tu legiones difflavisti spiritu
Quasi ventus folia?

* In his deterior est lectio Flor. παρέσται. Sed in hoc actu recte scriptos Codex exhibet v. 263. Καὶ γὰρ σὺ ποίμνας δεσπόταις τηλεσφόρους· v. 266. Οἷ χρὴ γεγωνεῖν σ' εὐτυχοῦντα ποιμνίων. In v. 273.
C τῇδε γῇ. V. 276. εἰς Τροίαν. V. 298. Ἑστῶτ' ἐν ἀσπίδεσσι Θρηκίοις ὄχοις. V. 299. Ζυγηφόρον. V. 306. ἄπλατον. V. 309. ἀμαρτῇ, Θρηκίαν στολὴν ἔχων. V. 314. πρὸς τἀγαθά. V. 319. Ἔδρασας λαίφη. V. 320. Τροίᾳ φίλος. V. 323. Ὀρθῶς ἔλεξας [hoc tragicis usitatum: suum, Ὅρα ὡς ἀτίζεις, ne sibi quidem ipse clar. Heathius nunc, opinor, adprobaret] V. 325. οἱ σώζοντες Ἴλιον πάλαι. V. 327. τοὐπιὸν Θεοῦ σέλας. [V. 329. βοηδρομεῖν hic in Cod. et recte legitur, v. 409. hoc tamen loco βοηδρόμον præstiterit.] V. 343. Ἐπλάσθης Φρυγίαν πρὸς αὐλάν. V. 352. Ἥκεις διφρεύων. V. 381. Παρὰ ποτάμων κελαδοῦντας.

† Parthenio auctore π.'Ε. Π. c. 36. bello Trojanis coorto, μετήεσαν αὐτὸν οἱ βασιλεῖς ἐπίκουρον· ἡ δὲ Ἀργανθώνη, εἴτε δι' ἔρωτα, — εἴτε καὶ ἄλλως καταμαντευομένη τὸ μέλλον, βαδίζειν αὐτὸν οὐκ εἴα. Fatum illa forsan morari voluit, quod suspicari potuit ex oraculo, memorato Eustathio et Schol. in Hom. Il. Κ'. 435. — In istis Parthenii μετήεσαν αὐτὸν, non utique significat *miserunt eum* reges, sed Rhesum *arcessiverunt* Priamus et Hector missis legationibus; de quibus vid. Rhesi, v. 396. et v. 932. ubi clar. Hardionio, p. 48. jure laudatam Codd. Reg. lectionem adfirmat tragœdia Χριστοῦ Πασχ. V. 1376. ἀλλά σ' Ἕκτορος Πρεσβεύομαι, αἵτε μυρίαι γερουσίαι Ἔπεισαν ἐλθεῖν, κἀπικουρῆσαι φίλοις. — Ubi Steph. Byz. meminit Ἀργανθώνης, Ῥήσου γυναικὸς, L. Holstenius commodum recordabatur Eustathii in Dionys. Perieg. v. 322. sed non vidit ex istis, Μυσοὶ — ἀπὸ Μυσοῦ υἱοῦ Ἀργανθώνης τῆς γενναίας τῆς Ὀρεσιβίου, mendosis, hæc effingenda sincera, Ἀργανθώνης, Ῥήσου γυναικὸς, τῆς Ὀρεσιβίου. ignoto patri nomen imposuisse putem conveniens vitæ venatricis puellæ, quæ solo amore venandi percussa homines ante oderat, quam pulcerrimum Rhesum cognovisset; in montibus et sylvis degens, τὴν κατ' οἶκον δίαιταν καὶ μονὴν ἀπέστυγεν, inquit Parthenius.

qui quidem hoc in dramate gloriaris, unicum tibi diem satis futurum, ad id omne conficiendum, quod per solidos annos decem perficere non potuisset Hector. Hectoris exceptus asperrima oratione, cum satis apte respondisset ad accusationis Hectoreæ singula capita, tarde quidem, tempori se tamen venisse testatur; effecturum enim, ut uno die sit cum Græcis debellatum; sequenti die, re confecta, domum se abiturum. En totidem pæne verba Pyrgopolinicis istius, v. 440. A

Ἀλλ' ὕστερον μὲν ἦλθον· ἐν καιρῷ δ' ὅμως.
Σὺ μὲν γὰρ ἤδη δέκατον αἰχμάζεις ἔτος,
Κοὐδὲν περαίνεις· ἡμέραν δ' ἐξ ἡμέρας
* Ῥίπτεις κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρην.
Ἐμοὶ δὲ φῶς ἓν ἡλίου καταρκέσει, B
Πέρσαντι πύργους, ναυστάθμοις ἐπεισπεσεῖν,
Κτεῖναί τ' Ἀχαιούς. θ' ἁτέρᾳ δ' ἀπ' Ἰλίου
Πρὸς οἶκον εἶμι.

Sed horum immemor, Troja liberata periculo, spoliisque Diis consecratis, velle se dicit Hectore comitatum in Græciam proficisci, ut illam ferro et igne popularetur, v. 467.

Ξὺν σοὶ στρατεύειν γῆν ἐπ' Ἀργείων (MS.) θέλω,
Καὶ πᾶσαν ἐλθὼν Ἑλλάδ' ἐκπέρσαι δορί.

Græcorum fortitudinem in alieno quoque solo pugnantium decem annorum experimentis edoctus Hector, cum arroganter dicta refutasset philosophica moderatione, Thracem tandem interrogat, qua parte velit cum suis in prælio collocari: hic redit ad C

* Ῥίπτεις legendum pro Πίπτεις, monuerunt Claudius Sallierius dans L'Histoire de L'Academ. des Inscr. T. v. p. 125. et Ti. Hemsterhusius ad Schol. in Aristoph. Π'. p. 205. Nollem vir clariss. F. L. Abreschius hanc quoque rejecisset conjecturam, quam jure felicissimam vocat Benj. Heathius. Unam in v. 446. literam mutavi ex MS. Flor. in quo deerat v. 397. ab alia forsan manu ex vicinis factus. V. 401. servandum quod vulgatur Σὺ δ' ἐγγενὴς ὤν, — sed v. 410. scribendum puto, Οἱ δ' οὐδὲν ἡμῖν ἐν γένει πεφυκότες· ut in Eurip. Alc. v. 929. Dicæogeni in Stob. Grot. p. 261, etc. — Meliora dat vulgatis Cod. MS. v. 413. Οἱ δ' ἐν θ' ὅπλοισι, καὶ παρ' ἱππείοις ὄχοις. V. 421. κατ' ὄμμα σὸν λέγω. V. 428. φόνος. V. 439. Ξὺν τοῖσδ' ἄϋπνος οἶδα τλὰς πορπάσμασιν, (de hoc versu miror eruditorum virorum judicia: subjecta τελείᾳ στιγμῇ voci ἐρείσματα, scriberem: Οἶδ', ὡς σὺ — Οὐκ' ἐν) V. 452. μόνον. V. 473. νομὸν τὸν Ἑλλάδος. V. 475. ἀριστεῖς. V. 489. λόγος γ' ἦν. V. 492. Τί δαί; V. 502. πυλῶν παραστάτας. V. 508. κλωπικὰς ἕδρας. V. 510. ἀμπείρας. V. 556. εἰσπαίσας.

A ingenium Rhesus; ad Hectoris regnum tutandum facere se velle ceteris otium significat, et solum pugnare: quod si sibi minus illud decorum judicaret Hector, adversus Achillem ceterosque Græcos se unum collocaret in prima acie: jám ante dixerat, v. 448.

> Ὑμῶν δὲ μήτις ἀσπίδ' αἴρηται χερί.

(sic MS. Flor. pro αἰρέτω·) hic v. 484. 106

> Μόνος μάχεσθαι πολεμίοις, Ἕκτορ, θέλω·
> Εἰ δ' αἰσχρὸν ἡγῇ μὴ συνεμπρῆσαι νεῶν
> Πρύμνας, πονήσας τὸν πάρος πολὺν χρόνον,
> Τάξαι μ' Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα.

B Ajace tum Hector, Diomede, Ulysse collaudatis, Rhesi plenum arrogantiæ sermonem silentio refutans ab exercitu reliquo separatum Thracibus locum adsignat, ubi castris positis noctem istam exigerent quieti.

Quartum dramatis Actum, conditum non sine artificio, quod attigit R. P. Brumœus dans son Theatre des Grecs, T. IV. p. 401. dedecorant interventu suo Minerva et Alexander, ut recte Sam. Petito fuit animadversum Miscell. III. p. 192, 193. Neque Euripides, nedum Sophocles, Deam in scenam introduxisset in Paride decipiendo tam turpiter mendacem; Minervæ Homericæ, et Sophocleæ in Ajace dispar est ratio. Hujus dramatis poëta Minervam non mendacem tantum repræsentat, sed mulie-
C briter enarrantem illius hostis formidandi virtutes, (quibus dicta hominis non conveniunt;) tandem, quibus favebat, Ulyssi et 107
Diomedi, nec mirum, adjutricem in obtruncando Rheso, carissimæ sibi Musæ filio unico.

Indice Dea non egentes heroës apud Homerum adventum Rhesi sedemque separatam ab exercitu cognoverant ex Dolone; tragici vero Dolon ante castris jam exierat, quam Rhesus ab alia parte venisset ad Hectora. Illud autem, sæpe ferendum in his antiquis poëmatis, non adeo plerisque mirum videbitur, pauxillo temporis momento, quo Minerva, Veneris faciem mentita, cum Alexandro loquebatur, confectam a Tydide fingi Rhesi

comitumque cædem; equos ab Ulysse abductos. Alexandrum A fraudibus suis amolita Dea, mox amicos retrahit ab incœpto,

(Sensit enim nimia cæde atque cupidine ferri,

Virgil. Æn. IX. 354.) his verbis usa:

* Ὑμᾶς δ' αὐτῶ, τοὺς ἄγαν γ' ὁρμωμένους,
Λαερτίου παῖ, θηκτὰ κοιμίσαι ξίφη·
Κεῖται γὰρ ὑμῖν Θρῄκιος στρατηλάτης,
Ἵπποι τ' ἔχονται.

108 Hic subito Dea vigilum adventus admonitos amicos suos destituit: nec mirarer, ex Dolone cognita tessera istius noctis militari,

* In his dubitanter ὑμῖν, sed persuasus ὁρμωμένους restitui, pro ἱεμένους· quod hinc alienum in his rebus exercitati fatebuntur, qui norunt ὁρμώμενον et ὡρμημένον in talibus aliquoties reperiri: ubi recte vulgatur in Eurip. Hippol. v. 1147. πρὸς δόμους ὁρμώμενον· MS. Flor. præfert ὁρώμενον· quantillum hoc differt ab ἱέμενον; — Ex hoc quoque loco liquet, Diomeden Ulysse comitatum equos tantum Rhesi in sua castra avertisse, non currum: Scaligerum fefellit, notis in Culicem, p. 51. versus Rhesi 795. quo dicuntur ὄχημα πωλικὸν λαβόντες ἵππων· sed his quoque, more scribendi Euripideo, *equos* solos designari ostendit clar. Heathius. De curru cogitantem Tydiden retraxit Homeri Minerva, Il. K'. 504—509. cui probabiliter fingitur Ulysses equos arcu propellens, quia ne scuticam quidem ex Thracico curru rapere cogitaverat,

In sua captivis castra revectus equis,

Sabini Ulysses, v. 17. Nusquam *equitatus* fit apud Homerum mentio; et ne hos quidem heroas nisi Minervæ monitu equis Rhesi velut equites usos contendit doctiss. Nicolaus Freretius dans les Memoires de Litterature de L'Acad. des Inscr. T. VII. p. 287, 288. — In Iliadis Epitome, Pindari quæ dicitur, v. 735. *multo candore nitentes* (versus interjectus recte omittitur in MS.) Thraces (leg. Thracis) *equos rapiunt, quos nec præcederet Eurus,* (sic MS.) *Nec posset volucri cursu superare sagitta.* Homero pinguntur Il. K'. 437.

Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
Qui candore nives anteirent, cursibus auras,

Virgilio Æn. XII. 84. sed secundum B Homeri Schol. χιόνος δύναταί τι λευκότερον γίνεσθαι, ἀνέμου θᾶσσον οὐδέν. Neque, opinor, inveniemus in Iliade Homeri vel Odyssea, *Vincentem pedibus ventos, Manilii*, v. 79. *cursuque pedum prævertere ventos*, Virgil. Æn. VIII. 807. XII. 345. Ipsius Achillis equi Homero ἅμα πνοιῇσι πετέσθην, Il. Π'. 149. ἀελλάδες et ἀελλόποδες ἵπποι, Lucian. vid. T. II. p. 500. Callimachus scripserat, ut puto, — ἀλλὰ θείοντας Ἰσανέμους· vel Ἴσ' ἀνέμοις· non Ὡς ἀνέμων, ut vulgatur in Fragm. CXXXV. Achillem ἰσάνεμον ποδοῖν dat Eurip. Iphig. in Aul. v. 206. In ejusdem tamen Callim. H. Dian. v. 94. Pan Deæ dedit venatrici Θάσσονας αὐράων κυνοσουρίδας. Quos ventis velociores dicere noluit Homerus, equos dixit Θάσσονας ἱρήκων, Il. N'. 819. Solis equos ventis, credo, velociores dixerat qui hymnum Soli scripsit, C inter istos qui velut Homeri vulgantur, p. 106. Ed. nuperæ, quam debemus clariss. Ernesto,

καλὸν δὲ περὶ χροῒ λάμπεται ἔσθος
Λεπτουργὲς πνοιῇ ἀνέμων· ὑπὸ δ' ἄρσενες ἵπποι.

Solis etiam ἄρσενες ἵπποι sunt sane notissimi; sed ista, πνοιῇ ἀνέμων, dum quis nobis interpretetur, suspicabor equidem dedisse poëtam:

ἔσθος
Λεπτουργές· πνοιῇς δ' ἀνέμων ὑπὸ θάσσονες ἵπποι.

His lectis, ὑπὸ in πολὺ quoque mutandum eleganter suspicabatur Jo. Luzacius. Nihil ista faciunt ad Rhesi drama, in cujus actu quarto destituit nos Codex Florent.

A Ulyssem solum præsentissimo se periculo potuisse liberare: sed vix intelligerem quomodo manibus vigilum elabi potuerint ambo, dum equos Rhesi albedine ardentes illinc averterent, nisi Deæ potentissima machina ad omnia sufficeret.

Versum dramatis 682. vigilum partim semichoro, partim Ulyssi contribuendum,

ἩΜ. Ἦ σὺ δὴ Ῥῆσον κατέκτας; ΟΔ. ἀλλὰ τὸν κτανοῦντά σε.

Petito non optime tentatum, p. 196. probabiliter interpretatur clar. Heathius: sed vigilibus, si noverant obtruncatum in tentorio Thracum regem, versus quomodo convenit 687?

B Ἀλλὰ συμμάχους ταράσσειν δεινὸν ἐν νυκτῶν φόβῳ.

Noverant quidem, prope castra Græcos venisse speculatores; 109
ignorasse tamen truncum Rhesi sanguine singultantem, manifestum est ex v. 741. (quod vidit etiam Petitus,) et v. 755. quibus respondent ad lamenta Thracis aurigæ.

Hic, graviter ipse quoque vulneratus, actu quinto * sic suum infortunium et domini cædem lamentatur, ut primum de cladis auctore dubitasse videatur, quam Græcis imputat exploratoribus Chorus, v. 800.

† Ἡνίοχε Θρῃκὸς, τοῦ κακῶς πεπραγότος,
Μηδὲν δυσοίζου πολεμίους δρᾶσαι τάδε.

C * Quinti actus initium recte figit in v. 725. Hardionius dans les Memoires de Litterat. &c. T. X. p. 328.

† Si scripsit poëta πολεμίους, quod additur, Μηδὲν δυσοίζου nequit explicari: verbo rarissimo speciem conciliat δυσοίζων, *moleste ferens*, supra positum, v. 720. quodque præbet Hesychius, Δυσοίζου. huc Rhesi locum, dubitanter tamen, viri docti retulerunt, et multo magis alienum Clementis Romani. Si lenissima mutatione refingas Hesychianum, in Δυσοίστου, οἰωνιζομένου, καὶ ἄγαν ὑποπτεύοντος· nihil aliud desideres: duplicem in talibus significandi vim sæpius attigit Thomas M. vid. T. H. in Lucian. p. 179. isto sensu Δύσοιστος dici potuit cautus ille dux Atheniensium Nicias, καὶ φύσει δεισιδαίμων, ut dicitur Diodoro Sic. XII. c. xii. f. Thucyd. p. 478. 2. Scripserat, opinor, Schol. in Aristoph. Eq. v. 857. δυσοιώνιστος (pro δυσοίωνιστος) γὰρ ὁ [illegible]. quam vocem adhibet in Lysistr. v. 506. Lucian. II. p. 355. Nusquam nobis lectum verbum Δυσοιωνεῖν ex Phrynichi Sophist. Appar. mihi suppeditavit clar. Ruhnkenius; Δυσοιωνεῖν, inquit Phryn. τὸ δυσφήμως καὶ ἐναντίως ἐπί τινι πράξει μελλούσῃ διαλέγεσθαι. — Nihil horum quadrat in hunc Rhesi locum, ubi nescienti famulo, quis herum obtruncasset, sinistri tamen aliquid de *sociis* suspicanti, hos nisi memoraverint, respondere debuerunt vigiles: *dubitare omnino noli, quin hostes hoc facinus patraverint:* scripseratne itaque poëta, Μηδὲν δοιάζου, aut, quod malim,

Μήδ' ἐνδοιάζου πολεμίους δρᾶσαι τάδε.

In τοιοῦτος, ποιεῖν, corripitur et a tragicis interdum οι, multo tamen rarius ab Euri-

Sed cum vigilibus propter officium neglectum mortem Hector A minaretur, omnem auriga Rhesi modum exsuperat, in ipso Hectore velut auctore facinoris palam accusando; Hectora dicit ipso Paride fratre magis sceleratum; quippe qui suum hospitem obtruncaverit, turpi motus equorum ejus adipiscendorum cupidine: hoc quibuscunque poterat argumentis auriga Rhesi demonstrare conatur, v. 830—850.

Ne his quidem dictis Hectoris exardescit violentia: dixisse saltem potuerat, qualia Virgilii Turnus in Drancen, Æn. XI. 408.

> Nunquam animam talem dextra hac (absiste moveri,)
> Amittes.

Sed ad ista vix ferenda convitia mitissime respondet Hector tragici, de Dolone, quem miserat exploratorem, multo magis B sollicitus, quam de fama, castrisque suis, Rhesi regis, et socii, hospitisque, tristi cæde turpiter violatis. Cumque vulneris dolore Thrax irritatior impudenter instaret criminationi, Hectora dicentem facit, v. 865.

> Σὺ δ' οὖν νόμιζε ταῦτ', ἐπείπερ σοι δοκεῖ.

Illo saltem, si sibi moriendum esset, in patria terra mori desiderante, Sithonia nive frigidior est versus, (Hecubam non dedecet in dramate Eurip. cognomine, v. 278. Μηδὲ κτάνητε· τῶν τεθνηκότων ἅλις·) quo respondet Hector: C

> Μὴ θνῆσκ'· ἅλις γὰρ τῶν τεθνηκότων ὄχλος.

Quo se verteret domini tutela destitutus, nescienti famulo vide quam benigne Hector dicat,

> Οἶκός σε κεύθων οὑμὸς ἐξιάσεται.

Fabulæ conditoris, *Credo*, —

> Sic maternus avus dixerit, atque avia.

pide, quam a ceteris. Ἐνδοιάζειν et ἐνδοιάζεσθαι est ἐν δοιῇ εἶναι, vel ἐστηκέναι· *dubitare*: Thucyd. I. p. 28. 75. p. 78. 84. ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ, Sylla Plutarchi I. p. 457. B. Herod. VII. p. 589. 99. οὐδ' ἔτι ἐνδοιαστῶς. Parthen. π. Ἐ. Π. c. IX. p. 363. φράζειν ἐκέλευε ταῖς ἀδελφαῖς, μὴ (μηδ') ἐνδοιάσασθαι, ὡς τῆς πράξεως ἐπὶ τέλος ἀχθησομένης, εἰ μὴ ἐκεῖνοι ἐνδοιασθεῖεν.

A Hoc humanitatis officium auriga Rhesi propterea repellente, quod manibus curari nollet homicidis; mansuetus instar ovis, qui semet ipse supra, v. 58. satis absurde leonem dixerat, Hector,

Οὐδ' αὖ τὸν αὐτὸν μῦθον οὐ λήξει λέγων.

Ad tot convitia, impudenter jactata, qui ne gemitum quidem de- 111
derat indignabundus, quid mirabimur si suis iste vigilibus facile fuerit placatus, quibus paulo ante, cœlo teste, mortem minabatur, v. 813.

Ἤτοι μάραγνά γ', ἢ καρανιστὴς μόρος,
Μένει σὲ δρῶντα τοιάδ', ἢ τὸν Ἕκτορα
Τὸ μηδὲν εἶναι καὶ κακὸν νομίζετε.

B His duo dat Hector mandata; primum ut aurigam Rhesi vulneratum in ædes suas (*tentorium* dicere potuerat,) deducant, atque illic affatim omnia curent ipsi necessaria subministrari, ut ne haberet scilicet! quod amplius criminaretur, v. 874.

* Δάζυσθ' ἄγοντες αὐτὸν εἰς δόμους ἐμούς,
Οὕτως θ', ὅπως ἂν μὴ 'γκαλῇ, πορσύνετε.

Alterum Hectoris mandatum Priamum spectat et senatum, quibus urbem ingressi cadavera honorifice sepelienda præciperent, v. 877.

νεκροὺς
Θάπτειν κελεύειν λεωφόρους πρὸς ἐκτροπάς.

C Sed tot jam versibus agitata lis ne maneret indecisa, Dea erat ex machina evolvenda, quæ cladis auctores indicaret. Jam ante cœlo Junonem devocaverat et Minervam, ἀνθρώπινα φρονούσας. Hic una de Musis in aëre apparuit: Euterpe fuerit, an Calliope, vel Terpsichore Rhesi mater, poëtæ non satis constitit. Apparuit

* Δάζυσθ' — Οὕτως θ' optime restituit Reiskius: Eurip. Phœn. v. 1674. Δάζυσθε τήνδε, κεἰς δόμους κομίζετε. — Πορσύνετε, quod perperam acceperunt, significat *subministrate*. — Paulo post, pro λαοφόρους, alteram formam hic aptiorem prætuli, λεωφόρους πρὸς ἐκτροπάς. huic sæpe vulgarem substituerunt: Μενίλεων, pro Μενίλαον positum, in oraculo quod ex Œnomao dat Euseb. Præp. Ev. V. p. 223. B. versum vitiatum emendabit: apud Harpocr. in Ἀργαῖος, Ἀρχίλεων scripsisse Theopompum monstrat Aldinum ἀγγίλεων.

autem in ulnis gestans cruentum filii cadaver, hoc minus miserabile spectaculum, quod superba magniloquentia sibi vivus auditorum odium conciliaverat. Visa Dea Chorus, v. 882. A

* Ἐὰ ἐά, ὦ, ὤ,
Τίς ὑπὲρ κεφαλῆς θεὸς, ὦ βασιλεῦ,
Τὸν νεόδμητον [Ῥῆσον] χειροῖν
Φοράδην πέμπει;
Ταρβῶ λεύσσων τόδε πῆμα.

Musa cædis auctorem designat Ulyssem, et, more cœlestium,
112 vindictæ cupida, hoc punito se sperat animum expleturam. Diris etiam devovet Diomeden, et, primam malorum causam, Helenam. Tum satis frigide suos uni Strymoni mutatæ virginis amores, ereptamque adeo sibi virginitatem spectatoribus B
enarrat, suamque pro filio sollicitudinem, quem fati non nescia frustra mater ab hac studuerit expeditione avertere. Hoc alienissimo loco captavit occasionem tragicus dicendi, quæ placitura noverat ingeniis Atticis. Velut oblita Dea priorum, hic nihil Ulyssem, nihil adeo fecisse fatetur Tydiden; omnem facinoris culpam in unam conjicit Minervam, v. 935.

† Καὶ τοῦδ', Ἀθάνα, παντὸς αἰτία μόρου,
(Οὐδὲν δ' Ὀδυσσεὺς, οὐδ' ὁ Τυδέως γόνος
Ἔδρασε, δράσας·) μὴ δόκει λεληθέναι.

* In his vulgari solet versus 884. vitiosus: Τὸν νεόδμητον ἐν χειροῖν· elidi potuit a vicinis nomen Ῥῆσον, et explet versum anapæsticum: Ῥῆσον χειροῖν itaque posui pro ἐν χειροῖν· ἐνὶ χειροῖν scribens, Heathius vocem ξεῖνον vel similem excidisse suspicabatur. — Πέμπει versu seq. vitiosum puto: πενθεῖ forte non displicebit? *quas Dea manibus gestans Rhesum luget?* Sed hos versus qui proximi præcedunt, partim cum Reiskio et Heathio, sic opinor restituendos:

Τίς ποτ' εὐτυχίας
Ἐκ τῆς μεγάλης Τροίαν ἀνάγει
Πάλιν εἰς πένθη
Δαίμων ἴτερόν τι φυτεύων;

Sic veteres ἴτερον et ἴτερόν τι per εὐφημισμὸν dicebant τὸ κακόν. quique *causa mali* Pythagoreis, Philolao, Timæo, Archytæ, C
ἁ κακοποιὸς ἀρχὰ, Plutarcho ὁ τῶν φαύλων δημιουργὸς, dicebatur et ἴτερος δαίμων. Plutarch. de Is. et Os. Ed. Squir. p. 116. οἱ δὲ τὸν μὲν ἀμείνονα, Θεὸν, τὸν δὲ ἴτερον, Δαίμονα καλοῦσιν, ὥσπερ Ζωροάστρης·— (Zoroastris de Deo magnifica dabit Euseb. Præp. Ev. I. p. 42. A.) hinc calamitates et infortunia ἴτερος δαίμων Phalaridi Epist. XII. Καλῶς et ἰτέρως opponuntur Demostheni de Cor. p. 150. §. 150. Platonem in Theæteto scripsisse, p. 173. D. εὖ δὲ ἢ ἰτέρως τι γίγονεν ἐν πόλει· suspicor ex Jamblichi Protr. c. XIV. p. 84. 25. Miror quæ scripsit Bentleius ad censuram Boylei, p. 129.

† Hæc posui, prout eleganter a S. Musgravio fuere collocata Exercitat. in Eurip. II. c. 9. — In versu 955. hic quidem scribere ausus sum ἐφήδομαι pro συνήδομαι·

A Deam Diva criminatur velut immemorem beneficiorum *, quibus urbem Palladi dilectam sorores Musæ semper honorassent; suæ se arguit in Athenas benevolentiæ præmium referre, quod gestaret, cruentum filii cadaver. — Qui tam sollicitam famuli Thracis curam gesserat paulo ante Hector, hic ne verbo quidem debita matri dedit

solatia luctus
Exigua ingentis.

Indicat non obscure, se, vel absque Dea indice, cædis auctorem 113
habuisse cognitum, v. 949. Legerat hic tragicus Homeri verba in Od. Υ. 331. Teucri Sophoclei Aj. v. 1008. sententiam
B Archilochi,

Οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσιν.

Animi turpissimi vitium ne sibi Dea imputaret, Hector tragicus a se suspicionem removet, quæ nemini, nedum Deæ, poterat in mentem venire, v. 955.

Οὐ μὴν θανόντι γ' οὐδαμῶς ἐφήδομαι.

Hæc mea qui sibi sumserit examinanda, si voluerit ista per figuram λιτότητος tueri, quid proximis faciet, ubi se Deæ narrat Hector paratum ad honorem tumuli mortuo deferendum? Sed
C hoc officium aspernata Dea quos filio duraturos pararet honores indicat; neque ipsa muliebriter mortuum lamentata Thetidis, filii casum multo gravius laturæ, semet ipsa solatur exemplo, v. 971.

† Ῥᾷον δὲ πένθος τῆς θαλασσίας θεοῦ
Οἴσω· θανεῖν γὰρ καὶ τὸν ἐκ κείνης χρεών.

narrat quidem Pollux III. 101. Isocratem συνηδόμενοι scripsisse, ἀντὶ τοῦ ἐφηδόμενοι. quo nihil aliud conficias, quam Codicem grammatici hac in voce fuisse vitiatum: ἐφησθησόμενοι recte nostræ præferunt Edd. (p. 176. c.) hoc verbum, non illud, in talibus adhibebant veteres.

* Istam partem dramatis, v. 938. et seqq. docte Jac. Hardionius interpretatur, p. 335. quodque putat Socratem obscure poëtæ designatum mihi minus displicet, quam Heathio.

† Pro Βαιὸν δὲ πένθος — hic quoque recepi S. Musgravii conjecturam ex ejus Exercit. in Eurip. p. 95. legentis Ῥᾷον δὲ πένθος τῆς θαλασσίας θεοῦ Οἴσω. Humanissimo viro non ingratum fore puto, si dixero, mihi dudum id ipsum in mentem venisse; qui cum Musgravio noveram, *moderate ferentes luctum, injurias, mor-*

114 Unius tandem filioli Musa mater in locum excurrit communem, A et vitam sterilem, quia vacat istiusmodi sollicitudinibus, fœcundo præponit matrimonio. Hector denique, curis istis solutus, Rhesi sociorumque Thracum immemor, redit ad ingenium; ignes in Græcorum se naves jaculaturum pollicetur, atque isthoc die bello finem impositurum, v. 985.

Hæc in sua luce collocata qui non putat indigna pleraque Æschylo, Sophocle, vel Euripide, hunc equidem existimabo cum istiusmodi ingeniis nondum satis consuevisse familiariter. Eum etiam in finem hæc scripsi, ne *φιλευριπίδειος*, Euripidis, ut tragici, nimius viderer admirator, cui verum videtur Aristotelis judicium, de Poët. c. VI. *ἐάν τις ἐφεξῆς θῇ ῥήσεις ἠθικὰς, καὶ λέξεις καὶ διανοίας εὖ πεποιημένας, οὐ ποιήσει ὃ ἦν τῆς τραγῳδίας ἔργον.* In Euripidem etiam B sæpe dici potest, quod Plutarchi Leonidas (T. I. p. 52. B.) *ἀκαίρως τινὸς περὶ πραγμάτων οὐκ ἀχρήστων διαλεχθέντος, ὦ ξένε, ἔφη, οὐκ ἐν δέοντι χρέῃ τῷ δέοντι.*

CAPUT XI.

EXHIBENS PROLOGUM PHILOCTETÆ.

Euripidis Philoctetæ dispositio partim indicatur, ab Æschylea et Sophoclis diversa. Prologus Euripidei dramatis exhibetur, qualem oratione soluta Dion præbet Chrysost. Qui supersunt ex prologo versus, suis sedibus collocati quibus debeantur. Tentamen in C eruendis ex Dione senariis aliquot Euripideis. Attica forma loquendi, *τί σοὶ πρέπει τοῦδε;* Morbi vis interquiescens dicitur *λωφᾶν*. Vulnus ubi Philoctetes acceperit. *Χρύση* et Minerva dicta fuit, et insula, olim Lemno vicina, a mari absorpta. Philoctetes in Lemnum expositus, in insula Chryse fuerat ictus ab angue venenato.

Ut ex Rhesi prologo quosdam in lucem revocavi, sic ex prologo Philoctetæ Euripidis hoc capite versus aliquot restituam ex ejus paraphrasi, quam dedit nobis Dion Chrysostomus Oratione

bos, calamitates alias, ista dici *ῥᾷον* et *ῥᾷστα φέρειν*· Euripidi Hipp. v. 205. *Ῥᾷον δὲ νόσον — οἴσεις.* Dictye, *βλέπουσα δ' εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ Ῥᾷον φέροις ἄν.* Helenæ, v. 253. Elec. v. 72. Soph. Œd. T. v. 693. Timocli Stobæi Grot. p. 511. Xenoph. K. Π. VIII. p. 136. 6. Adrastum sic solatur Crœsus Herodoti I. c. XXXV. *συμφορὴν ὡς κουφότατα φέρων κερδανέεις πλεῖστον.*



A quæ dicitur LIX. Dramatis enim Euripidis esse prologum, quod etiam aliunde nobis constitisset, liquet ex ejusdem Orat. LII. 115 qua *Dion Philocteten Æschyli, Euripidis, ac Sophoclis, tanquam unus ex judicibus commisit*, ut scribit Dan. Heinsius Prolegom. in Aristarch. p. 643. sic autem de tribus tragicis judicat Dion, ut, cum Quinctiliano, *iis qui se ad agendum comparant* longe utiliorem Æschylo et Sophocle Euripidem voluerit lectori commendatum, et Or. XVIII. p. 255. D. et in hac elegantissima trium virorum comparatione, p. 551. A. et D. ubi *δι' ὅλου*, inquit, *τοῦ δράματος πλείστην μὲν ἐν τοῖς δράμασι* (leg. *πράγμασι*) *σύνεσιν καὶ πιθανότητα ἐπιδείκνυται, ἀμήχανον δὲ καὶ θαυμαστὴν ἐν τοῖς λόγοις δύναμιν.* Œconomiam quoque Euripidei Philoctetæ partim saltem illinc novimus, B prologum egisse Ulyssem; hunc in Lemnum venisse Diomede comitatum; Chorum dramatis ex indigenis fuisse Lemniis æque ac in Æschyli dramate; p. 549. D. *ἄμφω ἐκ τῶν Λημνίων ἐποιήσαντο* (leg. *ἐποίησαν τὸν*) *χορὸν*, sed Euripides *εὐθὺς ἀπολογουμένους πεποίηκε περὶ τῆς πρότερον ἀμελείας, ὅτι* (leg. *οἵγε*) *δὴ τοσούτων ἐτῶν οὔτε προσέλθοιεν πρὸς τὸν Φιλοκτήτην, οὔτε βοηθήσαιεν οὐδὲν αὐτῷ.* Neque omni tamen Lemniorum auxilio tam longo tempore destituit suum Philocteten poëta, sed Dione teste, p. 550. D. *Ἄκτορα εἰσάγει ἕνα Λημνίων, ὡς γνώριμον τῷ Φιλοκτήτῃ προσιόντα, καὶ πολλάκις συμβεβληκότα.* Sophoclis Ulysses in Lemnum venit cum Neoptolemo; Euripideus cum Diomede: p. 551. D. *πεποίηκε τὸν Ὀδυσσέα παραγινόμενον—μετὰ τοῦ Διομήδους. Ὁμηρικῶς καὶ τοῦτο.* hac in parte sequitur Euripiden Dosiades in ara C secunda, ubi Philocteten ex Lemno

φὼρ
Δίζωος, Ἶνίς τ' ἀνδροβρῶτος Ἰλιοραίστας,
Ἦρ' ἀρδίων, εἰς Τευκρίδ' ἄγαγον τρίπορθον.

fur bis vivus (Ulysses) *filiusque virivori* (Tydei,) *Trojæ vastator, sagittarum gratia, duxerunt in Troada ter vastatam.* Finxit autem Euripides, ut materiam sibi dicendi pararet, legatos Trojanos regnum offerentes Philoctetæ, si secum venire Trojam vellet adversus ingratos Achivos cum telis invictis auxiliator: hoc patet e Dione, p. 551. D. et p. 575. D. Oratores istos Trojanos non dedecent quæ dedit ex Euripidis Philoctete Justinus M. sive

alius auctor libelli περὶ Μοναρχίας, p. 41. E. Ὁρᾶτε δ' ὡς χαλὸν, sic A forte scribenda:

Ὁρᾶς γ', ὅπως κἀν θεοῖσι κερδαίνειν καλὸν,
Θαυμάζεται δ' ὁ πλεῖστον ἐν ναοῖς ἔχων
Χρυσόν &c.

vides, quam pulcrum deorum quoque judicio lucrum sit, &c. —
116 Ad hæc vel similia a Græcis exploratoribus dici potuit ille olim nobilis ex Euripidis Philoctete senarius:

Αἰσχρὸν σιωπᾷν, βαρβάρους δ' ἐᾷν λέγειν.

De hoc versu quæ leguntur adscripta Quinctiliano I. O. III. c. I. p. 215. conf. cum notatis Th. Gatakero A. M. P. c. X. p. 525. B Qui præter istos e Philoctete supersunt Euripidis versus, sunt e prologo nonnulli. Quod inter tragœdiæ fragmenta primum collocatur, ex Stobæi Eclog. Grotii, p. 171. descriptum, olim a me temere fuit tentatum:

Τί δῆτα, θώκοις ἀργικοῖς ἐνημένοι,
Σαφῶς διόμνυσθ' εἰδέναι τὰ δαιμόνων
Οἱ τῶνδε χειράνακτες ἄνθρωποι λόγων.

postrema recte tuetur Heathius: in primo versu sine controversia corrigendum:

θώκοις ἀρχικοῖς ἐνημένοι·

altera vox ne Græca quidem; hæc est usitatissima, et hac in sede C commoda: ἀρχικὸς, ἀρχικὸν γένος· τέχνη ἀρχικὴ et similia frequentantur: ἐφορικῶν δίφρων meminit Xenophon, p. 402. 10. Herod. VI. c. LXIII. Aristoni ἐν θώκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἐφόρων. — ἀρχικῶν θρόνων, Basilius T. III. p. 190. A.

Euripideo more solus prologum egit Ulysses: Schol. Soph. ad initium Philoct. Καὶ παρὰ τούτῳ προλογίζει Ὀδυσσεὺς, καθάπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ, ἐκεῖνο (ἐκείνῳ) μέντοι διαφέρει, παρ' ὅσον Εὐριπίδης πάντα τῷ Ὀδυσσεῖ περιτίθησιν. — Prologi Euripidei paraphrasin quam dedit nobis Dion (Or. LIX.) p. 574—577. paulo emendatiorem quam vulgatur, interjectis aliquot Euripidæ senariis, hic descripsisse non pœnitebit.

A # EURIPIDIS PHILOCTETÆ PROLOGUS 117

EX PARAPHRASI DIONIS CHRYSOSTOMI.

Προλογίζει ὁ Ὀδυσσεύς.

"Φοβοῦμαι μή ποτε μάτην κατ' ἐμοῦ φανῶσι ταύτην οἱ σύμμαχοι τὴν δόξαν εἰληφότες, ὡς ἀρίστου δὴ καὶ σοφωτάτου τῶν Ἑλλήνων. 118

Πῶς δ' ἂν φρονοίην, ᾧ παρῆν ἀπραγμόνως,
Ἐν τοῖσι πολλοῖς ἠριθμημένῳ στρατοῦ,
Ἴσον μετασχεῖν τῷ σοφωτάτῳ τύχης.
Ἀλλ' οὐδὲν οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ·
B Τοὺς γὰρ περισσούς, καί τι πράσσοντας πλέον,
Τιμῶμεν, ἄνδρας τ' ἐν πόλει νομίζομεν.

" Καί τοι ποία τις ἡ τοιαύτη σοφία καὶ φρόνησις, δι' ἥν τις ἀναγκάζεται

1. In hanc Euripidei prologi paraphrasin recepi, quæ Casaubonus, Reiskius, Heathius, alii, vulgatis dederant meliora: si quid præterea fuit mutatum, verbo indicabitur.

3. Πῶς δ' ἂν φρονοίην,] Hac in sede dudum a me collocatos, versus huc referendos ex Dionis paraphrasi vidit, monuitque clar. Heathius Notis in Fragm. Eurip. p. 182. — Primos etiam versus cum Dionis paraphrasi jam contulerant Theodor. Canter. V. L. I. c. II. et Jac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. VI. c. XVIII. agentes uterque de loco Aristotelis, quo tres C primi horum versuum adhibentur, Ethic. Nicom. VII. c. VIII. Ethic. Eudem. V. c. VIII. Eosdem protulit Plutarch. T. II. p. 544. c. — In quarto horum versuum, quo spectat Hesych. in Γαῦρος, voculam, hac in serie necessariam, restitui, Ἀλλ' οὐδὲν — pro Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον, ὡς ἀνὴρ ἔφυ· ut legitur in Schol. ad Aristoph. Ran. v. 284. citatus ex Euripidis Philoctete: hinc a studioso lectore positus in margine in contextum irrepsit Dionis Chrys. Orat. LII. p. 551. B. versus enim sententiam et illic paraphrasi Dion jam expresserat. — Senarium 5 et 6 ut incerti positos in Stobæo Gesneri, p. 199. Grotii, p. 127. ex Philoctete petitos observavit Th. Gataker. in M. Antonin. IV. 3. et dudum ante Theod. Canterus. Sextum versum, re non satis considerata, Gatakerus suspicabatur Aristoteli restituendum; ego quintum etiam illinc auferendum judico cum Th. Cantero et Jac. Nic. Loënsi. — Versui, quem interjeci, emendato commode subjicitur, Τοὺς γὰρ περισσοὺς — ubi, tragicis inusitatam, Homeri voculam ἄρ posuit Grotius in Exc. p. 413. quem sequutus Barnesius, non recordatus, eosdem sibi versus supra male jam collocatos, ut ex Eurip. Archelao, p. 458. — Ulyssis Euripidei, hic abhorrentis a vita negotiosa, hujusque adeo loci meminerat Plato, dum elegantissima fabula finem imponebat libro x. de Rep. p. 620. animas illic fingens defunctorum, quam quis in luce probasset, vivendi rationem eligentes; (ex qua opinione Virgilius Æn. VI. 654.

vivis quæ cura nitentes
Pascere equos, eadem sequitur tellure repostos.)

animam Epei εἰς τεχνικῆς γυναικὸς ἰοῦσαν φύσιν, Thersitæ, πίθηκον ἐνδυομένην, sed Ulyssis animam, μνήμῃ τῶν προτέρων πόνων, φιλοτιμίας λελωφηκυῖαν, ζητεῖν περιιοῦσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος. καὶ μόλις εὑρεῖν κείμενόν που καὶ παρημελημένον ὑπὸ τῶν ἄλλων. Ad hæc componantur Euripidei Ulyssis ista,

Πῶς δ' ἂν φρονοίην, ᾧ παρῆν ἀπραγμόνως, &c.

9. Καί τοι ποία] In ista sex versuum paraphrasi, v. 10. posui πλείω τῶν ἄλλων pro vulgata voce Ἑλλήνων. recepi v. 12, 13. μεγαλόφρον et ὡς· quod, oblatum in

" πλείω τῶν ἄλλων πονεῖν ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας καὶ νίκης· ἐξὸν, ἕνα A
" δοκοῦντα τοῦ πλήθους, μηδενὸς ἔλαττον ἐν τούτοις ἔχειν τῶν ἀρίστων.
" ἀλλὰ γὰρ ἴσως χαλεπὸν εὑρεῖν οὕτω μεγαλόφρον καὶ φιλότιμον ὁτιοῦν,
" ὡς ἀνὴρ πέφυκε. Τοὺς γὰρ φανεροὺς, καὶ πλειόνων ἅπτεσθαι τολμῶν-
119 " τας, σχεδὸν τούτους ἅπαντες θαυμάζομεν, καὶ τῷ ὄντι ἄνδρας ἡγού-
" μεθα.

Ὑφ' ἧς φιλοτιμίας κἀγὼ προάγομαι πλεῖστα πράγματα ἔχειν, καὶ ζῆν ἐπιπόνως παρ' ὁντινοῦν

'Οκνῶ δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν,
Καὶ τοὺς πιτνοῦντας οὐκ ἀπωθοῦμαι πόνους.

" ἀεὶ δέ τινα προσδεχόμενος καινὸν κίνδυνον, ὀκνῶ διαφθεῖραι τὴν ἐπὶ
" τοῖς ἔμπροσθε γεγονόσιν εὔκλειαν." Νῦν οὖν κατὰ πρᾶξιν πάνυ ἐπι-
σφαλῆ καὶ χαλεπὴν δεῦρο ἐλήλυθα εἰς Λῆμνον, ὅπως Φιλοκτήτην καὶ B
120 τὰ Ἡρακλέους τόξα κομίζοιμι τοῖς συμμάχοις· ὁ γὰρ δὴ μαντικώτα-
τος Φρυγῶν, Ἕλενος ὁ Πριάμου, ὃς ἔτυχεν αἰχμάλωτος ληφθεὶς, κατεμή-
νυσε, ἄνευ τούτων μήποτ' ἂν ἁλῶναι τὴν πόλιν. Πρὸς μὲν δὴ τοὺς βασιλέας
οὐχ ὡμολόγησα τὴν πρᾶξιν, ἐπιστάμενος τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἔχθραν, ᾧγε αὐτὸς
αἴτιος ἐγενόμην καταλειφθῆναι, ὅτε δηχθεὶς ἔτυχεν ὑπὸ χαλεπῆς καὶ ἀνιά-
του ἐχίδνης· οὐκ ἂν οὖν ᾤμην, οὐδὲ πειθὼ τοιαύτην ἐξευρεῖν, ὑφ' ἧς ἄν
ποτε ἐκεῖνος ἐμοὶ πρᾴως ἔχοι· ἀλλ' εὐθὺς ἀποθανεῖσθαι ᾤμην ὑπ' αὐτοῦ·
ὕστερον δὲ, τῆς Ἀθηνᾶς μοι παρακελευσαμένης καθ' ὕπνους, ὥσπερ εἴωθε,
θαῤῥοῦντα ἐπὶ τὸν ἄνδρα ἰέναι· αὐτὴ γὰρ ἀλλάξειν μου τὸ εἶδος καὶ τὴν
φωνὴν, ὥστε λαθεῖν αὐτῷ ξυγγενόμενον· οὕτω δὴ ἀφῖγμαι θαῤῥήσας. Πυν-

Anecdotis Gr. Wolfii I. p. 280. probat Heath. v. 13. *claros* et *illustres* dixisse videtur φανερούς. V. 14. Malui τούτους ἅπαντες, quam ἅπαντας. neque aliter scripsit his usus Gatakerus in Antonin. p. 97.
119 a. — Ut Ulysses Euripidis versibus senariis, in hac quoque paraphrasi ipse loquitur Ulysses, atque adeo poëtam sequutus hic paraphrastes, διὰ μιμήσεως. Sed alibi Dion, tanquam διηγητὴς, sententiam Ulyssis expressit Or. LII. p. 551. B. ἐξὸν γὰρ αὐτῷ ἀλύπως καὶ ἀπραγμόνως ζῆν, ὁ δὲ ἑκὼν ἀεὶ ἐν πράγμασι καὶ κινδύνοις γίνεται. τούτου δὲ φησὶν αἴτιον εἶναι τὴν τῶν εὐφυῶν καὶ γενναίων ἀνδρῶν φιλοτιμίαν, &c. paraphrasis, in qua poëtæ μίμησις, Iliadis initio, facta fuit ἁπλῆ διήγησις, specimen dedit Plato de Rep. III. p. 393, 394. ad cujus imitationem Sophistæ sæpius in talibus ingenium exercuerunt; in iisdem etiam Homericis Aristides in Ed. Jebb. C
T. II. p. 487.

18. Ὀκνῶ δὲ] Hos etiam duo senarios apud Plutarch. repertos, T. II. p. 544. c. Grotius jam retulit ad Philocteten. Eorum primum ut Menandri dederat in Stobæo suo, p. 127. et in illo, prout Gesnerus ediderat, ἐκχέας· ubi scribendum ἐκχέαι, jam monuerat Th. Canter. V. L. II. c. v. In secundo pro πίπτοντας, quod versum vitiat, cum Heathio posui πιτνοῦντας formam tragicis adhibitam, ubi altera modulo reluctabatur: ὀκνῶ servandum credidi, ponendumque in proximis Dionis pro ὀκνῶν, ubi pro ἀεὶ nexus requirebat ἀεὶ δέ.

22. δεῦρο ἐλήλυθα] In his paraphrastes exemplaris vestigiis proxime videtur institisse: senariorum hic apparent Euripidis moduli:

A θάνομαι δὲ καὶ παρὰ τῶν Φρυγῶν πρέσβεις ἀποστάλθαι κρύφα, ἐάν πως δύνωνται τὸν Φιλοκτήτην πείσαντες δώροις, ἅμα καὶ διὰ τὴν ἔχθραν τὴν πρὸς ἡμᾶς, ἀναλαβεῖν εἰς τὴν πόλιν αὐτὸν καὶ τὰ τόξα. Τούτου προκειμένου ἄθλου πῶς οὐ πάντα χρὴ ἄνδρα γίνεσθαι πρόθυμον; ὡς διαμαρτάνοντι τῆς πράξεως ταύτης πάντα τὰ πρότερον εἰργασμένα μάτην πεπονῆσθαι ἔοικε. Παπαί, πρόσεισιν ὁ ἀνήρ, αὐτὸς ὅδε ὁ Ποίαντος παῖς, οὐκ ἄδηλος τῆς ξυμφορᾶς, μόλις καὶ χαλεπῶς προβαίνων. Ὦ τοῦ χαλεποῦ καὶ δεινοῦ ὁράματος ὄντως· τό, τε γὰρ εἶδος ὑπὸ τῆς νόσου φοβερόν ἥ τε στολὴ ἀήθης, δοραὶ θηρίων καλύπτουσιν αὐτόν. Ἀλλὰ σὺ ἄμυνον, ὦ δέσποινα Ἀθηνᾶ, καὶ μὴ μάτην φανῇς ἡμῖν ὑποσχομένη τὴν σωτηρίαν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ. 121

Τί δὴ βουλόμενος, ὅστις εἶ ποτὲ σύ, ἢ τίνα τόλμαν λαβών, πότερον ἁρπα-
B γῆς χάριν ἥκεις ἐπὶ τήνδε τὴν ἄπορον στέγην, ἢ κατάσκοπος τῆς ἡμετέρας δυστυχίας;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Οὔτοι γε ὁρᾷς ἄνδρα ὑβριστήν.

ΦΙΛ. Οὐ μὴν εἰωθώς γε πρότερον δεῦρο ἥκεις.

ΟΔ. Οὐκ ἄρ' εἰωθώς. εἴη δὲ καὶ νῦν ἐν καιρῷ ἀφῖχθαι.

ΦΙΛ. Πολλήν ἔοικας φράζειν ἀλογίαν τῆς δεῦρο ὁδοῦ.

ΟΔ. Ἓν τοίνυν ἴσθι, οὐ χωρὶς αἰτίας με ἥκοντα, καὶ σοίγε οὐκ ἀλλότριον φανησόμενον.

ΦΙΛ. Πόθεν δή; τοῦτο γὰρ πρῶτον εἰκός με εἰδέναι.

ΟΔ. Ἀλλ' εἰμὶ Ἀργεῖος τῶν ἐπὶ Τροίαν πλευσάντων.

C
Νῦν οὖν . . . . δεῦρ' ἐλήλυθα
Εἰς Λῆμνον, . . . τὸν Φιλοκτήτην ὅπως
Ἡρακλέους τε τόξα τοῖσι ξυμμάχοις
Φέροιμ'· ὁ γὰρ δὴ μαντικώτατος Φρυγῶν
Ἕλενος ὁ Πριάμου δουρίληπτος [ἐμήνυσεν,]
Ἄνευ γε τούτων μήποτ' ἂν πέρσαι πόλιν.

De Heleno conf. Soph. Phil. 606, &c. Qui his immorari voluerit, exercitatus in Euripideis, ex paraphrasi nobis Dionis aliquando plures eruet senarios, tragico non indignos; κατεμήνυσε in verbis Dionis sua sede reposui: mox πρέφως ἔχειν in πρέφως ἔχοι mutavi.

38. Παπαί,] Paulo ante pro τοῦ videbatur sufficere τούτου [προκειμένου ἄθλου] et sæpe memini τούτου in τοῦ mutatum.—In his iterum facile restituas Euripidea quædam:

Παπαί, πρόσεισιν· αὐτός ἐστ' ἀνὴρ ὅδε
Ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς, ...
Μόγις προβαίνων. ὦ θεάματός γε δὴ
Δεινοῦ.

hoc certe Euripideum in Med. v. 1164. δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν. est et in Soph. Phil. v. 263. Ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης. 121

52. Πόθεν δή;] Paulo ante, v. 51. χωρὶς pro χάριν restitui in istis diversimode tentatis, οὐ χωρὶς αἰτίας με ἥκοντα. Hinc iterum Euripideos senarios efficias:

ΦΙΛ. Πόθεν δή; τοῦτο πρῶτά μ' εἰκὸς εἰδέναι.
ΟΔ. Ἀργεῖος εἰμὶ τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.
ΦΙΛ. Πόθεν; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.

Mitto reliqua tanquam incertiora; sed in tribus istis senariis nihil est, quod non similibus possit tragicorum locis adfirmari.

ΦΙΛ. Πόθεν; εἰπὲ πάλιν, ὡς εἰδῶ σαφέστερον. A

ΟΔ. Οὐκοῦν ἔτι δεύτερον ἀκούεις, τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων Ἀχαιῶν εἶναί φημι.

ΦΙΛ. Καλῶς δῆτα ἔφης ἐμὸς εἶναι φίλος, ὁπότε γε τῶν ἐμοὶ πολεμιωτάτων Ἀργείων σέφηνας· τούτων δὴ τῆς ἀδικίας αὐτίκα μάλιστα ὑφέξεις δίκην.

122 ΟΔ. Ἀλλ' ὦ, πρὸς θεῶν, ἐπίσχες ἀφεῖναι τὸ βέλος.

ΦΙΛ. Οὐ δυνατὸν, εἴπερ Ἑλλήνων τυγχάνεις, τὸ μὴ ἀπολωλέναι σε ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ.

ΟΔ. Ἀλλὰ πέπονθά γε ὑπ' αὐτῶν τοιαῦτα, ἐξ ὧν δικαίως σοὶ μὲν ἂν φίλος εἴην, ἐκείνων δὲ ἐχθρός.

ΦΙΛ. Καὶ τί δὴ τοῦτό ἐστιν ὃ πέπονθας οὕτω χαλεπόν;

ΟΔ. Φυγάδα με ἤλασεν ἐκ τοῦ στρατοῦ Ὀδυσσεύς.

ΦΙΛ. Τί δὲ ἔδρας, ἐφ' ὅτῳ τῆσδε τῆς τύχης ἔτυχες;

ΟΔ. Οἶμαί σε γινώσκειν τὸν Ναυπλίου παῖδα Παλαμήδην.

ΦΙΛ. Οὐ γὰρ δὴ τῶν ἐπιτυχόντων οὐδὲ ὀλίγου ἄξιος συνέπλει, οὔτε τῷ στρα- B τῷ, οὔτε τοῖς ἡγεμόσι.

ΟΔ. Τὸν δὴ τοιοῦτον ἄνδρα ὁ κοινὸς τῶν Ἑλλήνων λυμεὼν διέφθειρε.

ΦΙΛ. Πότερον ἐκ τοῦ φανεροῦ μάχῃ κρατήσας, ἢ μετὰ δόλου τινός;

123 ΟΔ. Προδοσίαν ἐπενεγκὼν τοῦ στρατοῦ τοῖς Πριαμίδαις.

ΦΙΛ. Ἦν δὲ κατὰ ἀλήθειαν οὕτως ἔχον, ἢ ἐπεπόνθει κατεψευσμένος;

122 60. Ἀλλ' ὦ,] Senarius evadet Euripideus:

ΟΔ. Ἐπίσχες ὦ, πρὸς θεῶν, ἀφιέναι βέλος.

Respondere potuit præter cetera Philoctetes:

ΦΙΛ. Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ κατθανῇ τῇδ' ἡμέρᾳ.

Sed nec a Dione scribi potuit, opinor, εἴπερ Ἑλλήνων τυγχάνεις, neque, quæ clar. Reiskii est conjectura, Ἕλλην ὤν. Græcis enim in Lemnum delatis lætabatur inprimis Philoctetes Soph. v. 234. dicente enim Neoptolemo, Ἕλληνές ἐσμεν· exclamabat, Ὦ φίλτατον φώνημα· V. 242. ὦ φίλης χθονός. Paulo post ex Ilio se venire narranti respondet: Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης Ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου. — si scripserat Dion, οὐ δυνατὸν, εἴπερ Ἑλλήνων [τῶνδε εἷς ὢν] τυγχάνεις, — Critico manifestum videbitur, voces sic positas, ut centies alibi, etiam hic inter describendum omissas.

65. Καὶ τί δὴ] Hinc efformatos ponam iterum aliquot versus tragicos:

ΦΙΛ. Τί δὴ πέπονθας ὧδε δεινὸν, [ὦ ξένε;]

ΟΔ. Φυγάδα μ' Ὀδυσσεὺς τοῦ στρατοῦ γ' ἀπήλασεν.

ΦΙΛ. Τί δρῶν γε τῆσδε τῆς τύχης ἐτύγχανες;

ΟΔ. Οἶμαι Παλαμήδην σ' εἰδέναι τὸν Ναυπλίου.

Paulo post ex v. 72. hunc senarium formavit Jo. Piersonus in Mœr. p. 407. C

Μάχῃ κρατήσας, ἢ δόλου τινὸς μέτα;

75. τοῦ μηδενὸς] Hæc et proxima hic ad mentem constitui clar. Heathii; Reiskii τοῦτον τὸν ἄνδρα præter alia recepi. V. 79. ἥπερ in ἧσπερ, id est ὥσπερ, leviter mutavi. V. 78. Heathio servandum videbatur ὃς οὐδὲν ἧττον ὠφέλιμος ἦν τοῖς ξυμμάχοις· mihi cum Casaubono legendum, ὃς οὐδενὸς ἧττον· — eadem forma loquendi Dioni Or. XVII. p. 248. D. dicitur Εὐριπίδης οὐδενὸς ἧττον ἔνδοξος ὢν τῶν ποιητῶν. imitabatur illic oratorem Æschinem c. Tim. p. 21. 27. ubi legitur ὁ τοίνυν οὐδενὸς ἧττον σοφὸς τῶν ποιητῶν Εὐριπίδης.

83. Ἀλλὰ τί δὴ] Versum arbitror Euripidæ fuisse:

A ΟΔ. Πῶς δ' ἂν δικαίως γένοιτο τῶν ὑπ' ἐκείνου γιγνομένων ὁτιοῦν, τοῦ μηδενὸς ἀποσχομένου τῶν χαλεπωτάτων;

ΦΙΛ. Ὦ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ πανουργότατε ἀνθρώπων Ὀδυσσεῦ, οἷον αὖ τοῦτον τὸν ἄνδρα ἀνῄρηκας; ὃς οὐδενὸς ἧττον ὠφέλιμος ἦν τοῖς ξυμμάχοις, ἥπερ, οἶμαι, τὰ κάλλιστα καὶ σοφώτατα ἀνευρίσκων καὶ συντιθείς· ὥσπερ ἀμέλει κἀμὲ ἐξέθηκας, ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας τε καὶ νίκης περιπεσόντα τῇδε τῇ ξυμφορᾷ, δεικνύντα τὸν Χρύσης βωμὸν, οὗ θύσαντες κρατήσειν ἔμελλον τῶν πολεμίων· εἰ δὲ μὴ, μάτην ἐγίγνετο ἡ στρατεία. Ἀλλὰ τί δή σοι προσῆκον τῆς Παλαμήδους τύχης;

ΟΔ. Εὖ ἴσθι, ὅτι ἐπὶ πάντας τοὺς ἐκείνου φίλους ἦλθε τὸ κακὸν, καὶ πάντες 124
ἀπολώλασιν, ὅστις μὴ φυγεῖν ἠδυνήθη. Οὕτω δὲ κἀγὼ τῆς παροιχομένης νυκτὸς διαπλεύσας μόνος δεῦρο ἐσώθην. Σχεδὸν μὲν οὖν ἔγωγε ἐν ὅσῃ χρείᾳ καθέστηκας αὐτός. Εἰδ' οὖν ἔχων τινὰ μη-
B χανὴν ξυμπροθυμηθείης ἡμῖν περὶ τὸν οἴκαδε ἀπόπλουν, ἡμᾶς τε εὖ πεποιηκὼς ἔσῃ, καὶ ἅμα ἄγγελον ἀποπέμψεις πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ οἴκαδε τῶν σοι παρόντων κακῶν.

ΦΙΛ. Ἀλλ', ὦ δύστηνε, πρὸς τοιοῦτον ἕτερον ἥκεις ξύμμαχον, αὐτόν τε ἄπορον καὶ ἔρημον φίλων, ἐπὶ τῆσδε τῆς ἀκτῆς ἐρριμμένον, γλίσχρως καὶ
μόλις ἀπὸ τῶνδε τῶν τόξων πορίζοντα καὶ τροφὴν, καὶ ἐσθῆτα, ὡς 125
ὁρᾷς. ἣ γὰρ ἦν ἡμῖν ἐσθὴς πρότερον ἀπὸ τοῦ χρόνου ἠνάλωται. Εἰ

ΦΙΛ. Ἀτὰρ τί σοι προσῆκε Παλαμήδους τύχης; Thomas M. Προσήκει [et Προσῆκε] μοι τοῦδε, ἀντὶ τοῦ μετοχή ἐστι μοι. Aristoph.
C Avib. v. 970. Τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων; *Quid vero mihi cum Corinthiis est?* In his similibusque pendet secundus casus a voculis τί et οὐδὲν· Xenoph. Κ. Α. III. p. 176. 23. τούτῳ γε τῆς Βοιωτίας προσήκει οὐδέν. Ἑλλ. VII. p. 345. 37. τί τοῦτο (leg. τούτου) αὐτονομίᾳ προσήκει; Antiphon, p. 145. 15. οὐδέν μοι προσήκει τῆς αἰτίας ταύτης, p. 147. 2. Andocides, p. 5, 7. τούτων ἐμοὶ τῶν λόγων ἢ τῶν ἔργων τί προσήκει; p. 33. 29. ἐμοὶ μὲν οὐδαμόθεν προσήκει τούτου τοῦ πράγματος· — Ἀλκιβιάδης (leg. — δῃ) δὲ μάλιστα πάντων Ἀθηναίων. Lysias, p. 121. 1. οὐδὲν προσήκει Ἀνδοκίδῃ τῶν συνθηκῶν, &c.

86. Οὕτω δὲ κἀγὼ] Non indigni mihi quidem Euripide viderentur versus:

ΟΔ. Οὕτω δὲ κἀγὼ τῆς πάροιθεν εὐφρόνης
Δεῦρ' ἐξεσώθην [ὧδε] διαπλεύσας μόνος.

Noctem etiam Euripides aliquoties dixit εὐφρόνην. — τῆς πάροιθεν ἡμέρας, est in Eurip. Phoen. 867.

89. οἴκαδε] Legi potuit in fine senarii; hic etiam subjungi:

Τῶν σοὶ παρόντων ἄγγελον πέμψεις κακῶν.

93. ἔρημον φίλων,] Voces aliter collocatæ dabunt versum iambicum:

Φίλων ἔρημον, κἀπὶ τῆσδ' ἐρριμμένον
Ἀκτῆς.

95. ἣ γὰρ ἦν] Quid si dederit Euripides:

ἣ πρὶν γὰρ ἦν
Στολὴ μακρῷ δὴ πᾶσ' ἀνάλωται χρόνῳ.

Εἰ δὲ δὴ τοῦδ'] Ex his etiam faciles ef- 125
formantur iambi:

ΦΙΛ. Εἰ δ' οὖν θελήσεις τοῦδε κοινωνεῖν βίου,
Ἔστ' ἂν πόλιν σοι παρουσίᾳ σωτηρία
Οὐκ ἂν φθονοῖμι· δυσχερῆ δὲ θεάματα
Τἄνδον, ξέν', ἐστίν.

Ex proximis Dionis vox excidit: Reiskius

δὲ δὴ τοῦδ' ἐθελήσεις κοινωνεῖν τοῦ βίου μεθ' ἡμῶν ἐνθάδε, ἕως ἂν ἑτέ- A
ρα σοι παραπέσῃ σωτηρία ποθὲν, οὐκ ἂν φθονοῖμεν. Δυσχερῆ γε μὴν τἄνδον ὁράματα, ὦ ξένε, τελαμῶνές τε . . . . . ἀνάπλεοι, καὶ ἄλλα σημεῖα τῆς νόσου. αὐτός τε οὐχ ἡδὺς ξυγγενέσθαι, ὅταν ἡ ὀδύνη προσπέσῃ· καί τοι λελώφηκε τῷ χρόνῳ τὸ πολὺ τῆς νόσου,

κατ' ἀρχὰς δ' οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν.

supplebat, τελαμῶνές τε λύθρου ἀνάπλεοι· de ulceris sanie πύον rectius diceretur: dici forte potuerunt ἀνάπλεοι νοσηλίας Τελαμῶνες. ut Sophocli Phil. v. 39. Ῥάκη, βαρείας τοῦ νοσηλείας πλέα. Nec tamen istam, ut puto, vocem adhibuisset Euripides; cujus est in Oreste, v. 1172. Εἴ ποθεν ἄελπτος παραπέσοι σωτηρία.

100. καί τοι λελώφηκε] Postrema sola, quod miror, hinc Grotius enotaverat, ut senarium Euripidis ex Philoct.

Νόσος κατ' ἀρχὰς οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν.

Gatakerus, ubi supplet et corrigit Grotiana, A. M. P. c. x. p. 505. duo velut Euripidis versus efformavit; cumque dixisset eodem pertinere senarium Aristoteli laudatum de Poët. c. XXII. quem attigerat et Jac. Nic. Loënsis Misc. Epiphyll. VIII. c. VIII. tres nobis senarios ut in eadem sede lectos Barnes. adnumerat:

Καίτοι πολ' ἤδη τῷ χρόνῳ λώφησί μοι
Νόσος· κατ' ἀρχὰς δ' οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν
Φαγέδαινά γ', ἥ μου σάρκα θοινᾶται ποδός.

126 sic, opinor, editum voluit Barnesius, non Καίτοι πόλλ' ἤδη —· πολ' ἤδη, nusquam, opinor, lectum, posuit Gatakerus l. c. et iisdem usus in M. Antonin. X. 22. Horum versuum primum, *ex Dionis paraphrasi satis infeliciter consarcinatum* jure merito censet Heathius. Clar. D'Orvillius in Charit. p. *355. sic*, inquit *lege:*

Καίτοι πολὺ ἤδη τῷ χρόνῳ λώφησί μοι
Νόσος.

Suo more leniter non nominatum D'Orvillium corrigit humanissimus Jer. Markland. in Eurip. Suppl. v. 120. Non sane πολὺ νόσος μοι ἐλώφησε· sed Græcum mihi videtur, quod præbet Dion, λελώφηκε τὸ πολὺ τῆς νόσου· *interquiescit morbi sævitia:* Photius in Lex. MS. Λωφᾷν, τὸ ἠρεμεῖν καὶ τὸ ἐνδεδωκέναι καὶ ἀναπαύεσθαι δηλοῖ, οὐ τὸ πεπαῦσθαι δὲ παντελῶς. non longe distat hoc Platonis de LL. IX. p. 854. c. ἐὰν μὲν σοὶ δρῶντι ταῦτα λωφᾷ τι τὸ νόσημα. Eadem forma loquendi quidni scribi potuit ab Euripide? (hujus errorem corrigit Sophoclis Philoctetes, v. 258. cui νόσος Ἀεὶ τέθηλε κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται.

Καί τοι τὸ πολὺ δὴ τῆς νόσου 'λώφησέ μοι
Χρόνῳ· κατ' ἀρχὰς δ' οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν B
Φαγέδαινά γ', ἥ μου σάρκα θοινᾶται ποδός.

Sed hunc tamen versum in dramate sedem diversam tenuisse suspicor. Ortum fuerat ulcus tæterrimum, quo pes ejus annum jam decimum erodebatur, ex morsu viperæ, vel hydri sub fatali Chryses Minervæ latentis altari: supra v. 81. Philoctetes Euripideus Dionis se dicit περιπεσόντα τῇδε τῇ ξυμφορᾷ, δεικνύντα τὸν (τῆς) Χρύσης βωμὸν, οὗ θύσαντες κρατήσειν ἔμελλον τῶν πολεμίων. Hic Χρύσης nomine insulam Chrysen Lemno vicinam, an Minervam insulæ cognominem Chrysen designatam voluerint vix definiri poterit: in hac historia fit et alibi mentio τῆς Χρύσης καλουμένης Ἀθηνᾶς· et in argumento, quod primus, opinor, (non enim reperitur C in Edd. Aldina aliisque antiquioribus:) Sophoclis Philoctetæ præfixit in MS. Cod. repertum Turnebus:

Χρύσης Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐπικεχωσμένον,
Ἐφ' οὗπερ Ἀχαιοῖς χρηστὸν ἦν θῦσαι, μόνος
Ποίαντος ἤδει παῖς, ποθ' Ἡρακλεῖ συνών·
Ζητῶν δὲ τοῦτον ναυβάτῃ δεῖξαι στόλῳ,
Πληγεὶς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν.

his emendatius scriptis, quam vulgata prostant, partim usus est Salmasius in Addendis ad notas in Aram Dosiadæ primam, p. 243. et Philostrati Jun. verbis ex Icone Philoctetæ, p. 889. tentatis Jo. Meursio in Lycophr. Alex. v. 912. Recte docuit Salmasius, a Stephano Byzant. aliisque confundi Chrysen Homeri Troicam, et Chrysen sive Lemni, sive Lemno vicinam; sed, re minus considerata, sta-

A

CAPUT XII. 128

PRÆBET HOLOBOLI SCHOLIA IN ARAM DOSIADÆ.

ALTARE Minervæ Χρύσης loqui fingitur in ara secunda Dosiadæ. Salmasio probabiliter non visa, proferuntur Holoboli Rhetoris Scholia. Illuminantur obscura quædam istius carminis. Jason Χρύσας ἀΐτας. Medeæ nomen aufertur e Scholio in Aristoph. Medorum regio χώρα σιλιάς. Non templum Jason in insula Chryse, sed altare Minervæ condidit, septo distinctum ab agro vicino; neque Διὸς ἄβατον in monte Lycæo templum fuit. Talus Cretæ custos ter quotannis insulam circumibat. Vulcanus ἀπάτωρ. Ultimi carminis versus illustrantur.

MINERVÆ Chryses altare, de quo dicere cœpi in fine capitis
B XI. in insula, Lemno vicina, Chryse dedicatum ab Jasone testatur in ara prima Dosiades; qui in altero poëmatio ipsam illam ab Jasone conditam aram facit loquentem; et hæc quidem de Philoctete:

tuit Salmas. hanc Chrysen, ad cujus altare fuerit ictus a vipera vel hydro Philoctetes, in ipsa fuisse Lemno promontorium istboc nomine dictum: insulam Chrysen fuisse Lemno vicinam, negat Salmasius notis in Aram Dosiadæ secundam, p. 147. et alibi. Non recordabatur ista scribens Salmas. Pausaniæ VIII. p. 668, 669. narrantis Lemno non longe dissitam olim fuisse vulnere Philoctetæ
C nobilitatam (πλεῦν ἀπεῦχιν οὐ πολὺν) Chrysen insulam, quæ mari absorpta postea non amplius fuerit reperta: κατέδυ τε ἡ Χρύση καὶ ἠφάνισται κατὰ τοῦ βυθοῦ. Recte itaque Leo Allatius Pausaniæ locum præter cetera Salmasio objecit in libello de patria Homeri, p. 129. docuitque Chrysen insulam fuisse Lemno vicinam; conf. Salvagnius in Ovidii Ibin, v. 255. Neque in Lemno, sed alibi percussum ab angue Philocteten ipsa monstrat a plerisque tradita narratio: nam expositus dicitur in Lemnum insulam, postquam Græci satis diu sustinuissent tæterrimi vulneris putorem, et Philoctetæ lamenta, sacra sæpius interturbantis. Dionis Philoctetes Euripideus in Ulyssen, κἀμὲ inquit, ἐξέθηκας· Ulysses Sophoclis in Philoct. initio, *hæc*, inquit, *est acta Lemni*, in quam v. 5.

Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε,
Νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα,
Ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμῖν οὔτε θυμάτων
Παρῆν ἑκήλοις προσθιγεῖν, ἀλλ' ἀγρίαις
Κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις
Βοῶν, στενάζων.

V. 257. dicuntur illum in Lemnum ἐκβαλόντες Atridæ et Ulysses. V. 265.

Ἔῤῥιψαν αἰσχρῶς ὧδ' ἔρημον, ἀγρίᾳ
Νόσῳ καταφθίνοντα, τῆς ἀνδροφθόρου
Πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι.

de venenato morsu loquentis Æschyli Philoctetæ duo senarios, omissos Stanleio, hos emendatos eruas ex Plutarchi T. II. p. 1087. F. 128

Οὐ γὰρ δράκων ἐνῆκεν, ἀλλ' ἐνῴκισε
Δεινήν γε στομάτων ἔκφυσιν, ποδὸς λαβών.

In insula Chryse Minervæ, de insula Chrysæ dictæ, Jason olim altare construxerat. Huic altari, in quo cóntra Trojam profectus Hercules, puero tum Philoctete comitatus, sacra fecerat, serpens ille custos fuerat adpositus.

129 Ἐμὸν δὲ τεῦγμ' ἀθρήσας A
Θεοκρίτοιο κτάντας,
Τρισπέροιο καύτας,
Ἄϊξεν, αἶν' ἰΰξας·
Χάλεψε γάρ νιν ἰῷ
Σύργαστρος ἐκδὺς γῆρας.

Mea structura (sive *me*) *visa Philoctetes, qui Parin interfecit, et Herculem cremavit, subsiliit formidabilem in modum exclamans; nam serpens, qui positis exuviis juvenescere solet, illum veneno læserat.* Hoc tenebricosum poëma, cui idem atque alteri præfigitur in Codicibus MSS. Dosiadæ nomen (quod absque scriptis Codicibus detexit Jo. Meursius Att. Lect. Lib. III. c. xvii.) dubium nullum est quin Salmasio rectius Is. Vossius sit interpreta- B
tus ad Melæ II. c. vii. ipse etiam, quod nec diffitetur, Scholiis adjutus ineditis Holoboli Rhetoris. Quum in aram secundam nusquam Scholia vetera memoret Salmasius, nonnulla quoque male ceperit, his illum equidem suspicor fuisse destitutum, quantumvis Isaac. Vossius illum *Holoboli Rhetoris Scholia ubique* dicat *ad verbum descripsisse.* Ea de re judicandi ut fiat omnibus copia, Holoboli Rhetoris Scholia, ex Vossiano Codice Bibliothecæ Leidensis olim a me juvene descripta, quæ quidem ad hanc aram spectant, iterum descripsisse non pœnitebit. Suspicor autem ex antiqua membrana veteri quædam Scholia descripsisse Manuelem Holobolum; nam hominem Ecclesiasticum ævo C
Michaëlis Palæologi, et Andronici, cujus fata sæpius attigit in istorum temporum historia Georgius Pachymeres; hominem, inquam, istius ævi, absque subsidio Grammatici veteris, obscurissima quævis, nec Scaligeris neque Salmasiis intellecta, probabiliter adeo interpretari potuisse non opinor. Hujus quidquid fuerit, hæc sunt in istam aram Dosiadæ secundam, quæ ara legi poterit emendatius quam alibi scripta in Isaac. Vossii Observ. ad Melæ Lib. II. c. vii. Scholia.

A
IN ARAM DOSIADÆ 130

ἙΡΜΗΝΕΙ͂ΑΙ

ΤΟΥ͂ ὉΛΟΒΏΛΟΥ ῬΉΤΟΡΟΣ, ΚΥ͂ΡΟΥ ΜΑΝΟΥΗ͂Λ, ΚΑῚ ΜΕΓΆΛΟΥ ΠΡΩΤΟΣΥΓΓΈΛΟΥ.

Ὡς ἀπὸ τοῦ Βωμοῦ ὁ λόγος, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ βωμὸς, ὃν Ἔτευξε καὶ κατε-
σκεύασεν Ἰάσων, ὁ ΜΈΡΟΨ, ἤτοι ὁ Θεσσαλὸς, ὁ ΔΙΣΑΒΟΣ δὲ, ὁ δὶς 131
ἡβήσας, τὸ μὲν τῇ φύσει, τὸ δὲ τῆς Μηδείας ἑψήσει, καὶ τῇ ἐντεῦθεν ἀνα-
νεώσει. ὁ ΠΟ΄ΣΙΣ καὶ ὁ ἀνὴρ, διὰ τὸ μέτρον ἈΙ͂ΤΗΣ καὶ ἐραστὴς, τῆς
ΣΤΗ΄ΤΑΣ καὶ τῆς γυναικὸς, τοῦ ἌΡΣΕΝΟΣ καὶ τοῦ ἀνδρός· ἐπιβουλεύσα-
σα γὰρ Μήδεια Θησεῖ, καὶ φωραθεῖσα, ἔφυγεν εἰς τὸ μέρος τῆς Ἀσίας, ὃ νῦν
B Μηδία ἐξ αὐτῆς καλεῖται, ἀνδρῴαν περιβαλοῦσα στολήν. οὐχὶ ὁ ΣΠΟ-

3. ὃν Ἔτευξε] Posuerat hic ex MS. Is. Voss. ὅν ποτ' ἔτευξεν ex alio Cod. adscripserat, ἐμὲ τεῦξε. mox, Ἰάσων ὁ μέροψ. Inter ipsius poëmatii versus hic illic in antiquissimo Cod. hæc erant interpretamenta adscripta: V. 1. Στήτας] Γυναικὸς καὶ τῆς Μηδείας. V. 2. Ἀνὴρ Θεσσαλὸς ὁ Ἰάσων. V. 3. Ἐμπούσας] Θέτιδος. V. 4. Τεύκρου βοῦτα] Ἀλεξάνδρου. V. 7. Ἀπάτωρ] ὁ Ἥφαιστος. (Leg. Ἥφαιστος.) V. 9. Τεῦγμ'] Οἰκοδόμημα. V. 10. Θευκρίτοιο] Ἀλεξάνδρου. V. 11. Καύτας] Ἐντυφιαστής. V. 14. Ἐκδὺς] Καταδυόμενος. Ad versum ultimum hæc scripserat Is. Vossius: "Ἦρ' ἀρδίων] ἦρα hic plurale est, ut sæpe, pro χάριν. itaque ἦρ' ἀρδίων hic est χάριν ἀρδίων." *Propter hospitalitatem*, ἕνεκα vel χάριν τῆς φιλοξενίας, Callimachus
C dixit ἦρα φιλοξενίης· in fragm. Bentl. XLI.

6. διὰ τὸ μέτρον Ἀίτης] Quid hic ista velint non adsequor; nisi versum spectent quintum; ubi Χρύσας ἀΐτας quis esset veteres ignorasse videntur grammatici: nec mirum adeoque, Holobolum ista non attigisse: aliorum ne commenta memorem, Salmasius intelligit Apollinem, in Troadis urbe Chryse cultum eximia religione: multum vero sudavit vir magnus, ut vicina lectori viderentur Apollini convenire: vulgata lectione servata Is. Vossius ad Melam, Chrysæ, inquit, *amator* hic dicitur *Achilles propter Chryseïdem, quæ Chrysensis erat.* Ne Chryseidis quidem amator Atrides in istiusmodi carmine dici posset Χρύσας ἀΐτας· amata vero Pelidæ Briseïs non utique Chrysensis erat; sed Lyrnessis: quid itaque? una litera interserta scriberem Χρύσας δ' ἀΐτας·— *sed amator Chryses Minervæ;* idem ille Medeæ maritus, μέροψ δίσαβος· non Achilles,—sed Jason, 131
qui hoc altare (Χρύσης Ἀθηνᾶς βωμὸν dictum in argumento Sophoclis Philoctetæ,) in honorem Deæ sibi carissimæ construxerat.

7. τοῦ Ἄρσενος] Ex alio Codice his Is. Voss. adscripserat, τῆς ἄρσενος καὶ τῆς ἀνδρείας· ex quo στολὴν, pro πόλιν, in proximis recepi; ἀνδρείαν περιβαλοῦσα στολὴν, quia virilem induta stolam in Asiam profecta dicitur Medea, rectissime Voss. initio carminis emendasse videtur Εἰμάρσενός με στήτας· causa enim nulla est cur Ἡμάρσενα *semimasculam* dixisset, quam tamen lectionem dubio vacuam putabat Salmas. Εἶμ' ἄρσενος (Ἐγὼ ὁ βωμὸς εἰμὶ,) ut vulgatum erat, hic legisse videtur et Holobolus. — Quod ait de Medea in Asiam fugiente, et de Media ab illa denominata, traditum etiam ab aliis, nemo adhibebit, opinor, ad tuendum nomen Μηδείας in Scholio quod sic vulgatur in Aristophanis Equit. v. 603. ἀντὶ λόχου (corrige, λώτου) Μηδικοῦ· ἐδόκει γὰρ ἡ Μηδικὴ χώρα Μηδείας τι οὖσα καὶ κάθυγρος εὔφορος εἶναι εἰς τὰς τῶν κτηνῶν τροφάς. ubi cum docto lectore correctionem communicavero Tib. Hemsterhusii, quam mihi vir summus olim indicavit, Μηδείας nomini, quod sciolo debetur originis memori, feliciter substituens, πεδιάς τι οὖσα καὶ κάθυγρος· *regio campestris et plana.* talis etiam fuit Thessalia; ἡ τῶν Θετταλῶν, πεδιὰς, atque idcirco equis alendis accommoda: vid. Plato L. I. de LL. p. 625. D. ne plures nominem.



ΔΕΥ´ΝΑΣ, ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ ἐν σποδῷ καὶ πυρᾷ εὐναζόμενος παρὰ τῆς A
132 οἰκείας μητρὸς Θέτιδος, ὡς δηλοῖ Λυκόφρων. πάλιν οὐχ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ
ἽΝΙΣ καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἘΜΠΟΥ´ΣΑΣ, ἤτοι τῆς Θέτιδος. φάσμα γάρ τι ἡ
Ἔμπουσα νυκτερινὸν εἰς μυρίας μορφὰς ἀλλοιούμενον, ὡς φησὶ καὶ Φιλό-
στρατος· μετεβάλλετο δὲ καὶ ἡ Θέτις εἰς μυρίας μορφὰς, ὅτε μιγῆναι αὐτῇ ὁ
Πηλεὺς ἔσπευδεν· ἣ καὶ ἐμίγη σηπίας εἴδει. Πάλιν οὐχ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ
ΜΟ´ΡΟΣ καὶ ὁ θάνατος, τοῦ ΒΟΥ´ΤΑ καὶ τοῦ βουκόλου, ἢ τοῦ Ἀλεξ-
άνδρου, τοῦ ΤΕΥ´ΚΡΟΥ καὶ τοῦ Τρωὸς, τοῦ ΤΕΚΝΩ´ΜΑΤΟΣ τῆς ΚΥ-
133 ΝΟ`Σ, ἢ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἑκάβης. Τοῦτο δὲ λέγει, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ ναὸς, ὃν κα-
τεσκεύασεν ὁ ἀνὴρ τῆς Μηδείας, οὐχ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ τοιόσδε καὶ τοῖος, ἀλλ' ὁ
Ἰάσων· δύο γὰρ Θεσσαλοὺς ἄνδρας ἔσχεν ἡ Μήδεια, τὸν Ἰάσονα ἐν Θετταλίᾳ,
καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐν ταῖς νήσοις τῶν μακάρων.——Πότε δ' ἐμὲ ἔτευξεν ὁ Ἰάσων;
ἫΜΟΣ καὶ ἡνίκα ἔσυρε καὶ ἜῬΡΑΙΣΕ καὶ ἔφθειρεν ἡ Μήδεια τὸν ΟΥ῏- B
ΡΟΝ καὶ τὸν ὁρμητικὸν, ΓΥΙΟ´ΧΑΛΚΟΝ καὶ χάλκεον ἄνδρα, τὸν Τάλων,
134 κωλύοντα τοὺς Ἀργοναύτας διελθεῖν, ὃς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ περιώδευε τὴν Κρήτην
νῆσον καὶ ἐφύλαττεν. [ὃν ΜΟ´ΡΗΣΕ] καὶ μετὰ μόρου καὶ κακοπαθείας ὁ

10. πυρᾷ] Πυρὶ potius scribendum. — Lycophronis Alex. designatur, v. 179. quo de septem liberis Achillem canit Μοῦνον φλέγουσαν ἐξαλύξαντα σποδόν. — Pro Ἶννις hic et infra scripsi Ἶνις more usitato.

13. Φιλόστρατος] Ἐμπουσῶν mentionem fecit Philostr. V. A. II. c. 4. IV. 25. p. 165, 166. conf. Jo. Meursii Lect. Att. III. c. 17.

18. ὁ ναὸς] Dici debuit ὁ βωμὸς, sed Chryses Minervæ templum etiam memoratur in Schol. ad Soph. Philoct. v. 1321. ubi dicitur Philoctetes,

Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ
Σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις.

Hinc discimus ab agro reliquo separatum altare fuisse sepimento pro more istius ævi. Nullum ibi templum fuit; neque ævo Lycaonis in Arcadiæ Lycæo monte Διὸς ἄβατον ἱερὸν, ut dicitur fuisse in Eratosth. Catast. c. I. hinc Hygino et Scholiastæ Germanici; sed tantum Διὸς ἄβατον, ut Eratosthenem arbitror scripsisse, nempe τέμενος, a reliquo monte sepimento distinctum: quod liquet ex Pausan. VIII. p. 678. Plutarchi T. II. p. 300. A. Λυκαίου πλησίον σηκώματος est in Euripidis Electra, v. 1272.

22. ἔσυρε καὶ] Ex alio Cod. Vossius enotaverat εὗρε καὶ. — in his latere videtur vox Dosiadæ ἴψανδρα· cujus explicatio vel ab Holobolo vel a librario fuit omissa.

τὸν Οὖρον] Recte cepit Isaac. Vossius, Cretæ *custodem* interpretatus: Salmasius legit in ipso poëmatio τὸν γυιόχαλκον θῦνον· *Achillem* intelligens: in Cod. MS. altero οὖνον· in altero recte legebatur οὖρον, ut hic in Scholiis, ubi male redditur ὁρμητικός· rectam lectionem sequutus est Thom. Galeus in Apollodor. p. 31. Talon juxta Apollon. Rhod. IV. v. 1643. Εὐρώπῃ Κρονίδης νήσου πόρεν ἔμμεναι οὖρον.

23. τὸν Τάλων,] In Codd. hic erat πάλων et πάλλων. Ad ista Catulli, *Non custos si fingar ille Cretum*, Is. Vossius, p. 122. hæc attulit Holoboli Rhetoris, et in iis τὸν Τάλω κωλύοντα τοὺς Ἀργοναύτας διελθεῖν· — De Talo, Argonautas litore Cretæ navem religare vetante, Medeæ magicis artibus tandem confecto, quæ hic narrantur pleraque, præter alia, cecinit Apollon. Rhod. IV. v. 1638—1689. Illic primum Τοὺς δὲ Τάλως χάλκειος — εἶργε χθονὶ πείσματ' ἀνάψαι· 1645. — δέμας καὶ γυῖα τέτυκτο χάλκεος (Dosiadæ γυιόχαλκος·) qui tandem a Medea confectus, 1688. ἀμειναὸς ἀπείρονι κάππεσε δούπῳ. Talus ille Cretensis, χαλκοῦς — τῆς Κρήτης περίπολος Luciano dictus, T. III. p. 47. secundum Simonidem, quem hac in parte sequitur Dosiades, fuit Ἡφαιστότευκτος· quod ex Suida licet æstimare in Σαρδώνιος γέλως· et meminit Eustathius in Od. Υ'. p. 735, 50. τοῦ δοθέντος ὑπὸ Διὸς τῇ Εὐρώπῃ φύλακος Ἡφαιστοτεύκτου. apud Zenobium Cent. v.

A Ἥφαιστος ἐπεκτήνατο, ὁ ἈΠΆΤΩΡ· ἐκ γὰρ τῆς Ἥρας μόνης ἐγεννήθη. ὡς φησὶν Ἡσίοδος ἐν τῇ Θεογονίᾳ, ἣ καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὸν ὡς ἐτώσιον ἄχθος· ὁ ΔΥΣΕΥΝΟΣ, ὁ δύο γυναῖκας ἔχων, τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν Χάριν· ἘΜΟ͂Ν δὲ ΤΕΥ͂ΓΜΑ, καὶ τὴν ἐμὴν κατασκευὴν, ἰδὼν ὁ Φιλοκτήτης, ὁ ΚΤΆΝΤΑΣ, καὶ ὁ φονεὺς, τοῦ ΘΕΟΚΡΙ͂ΤΟΥ, ἢ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ τὰς θεὰς κρίναντος· ὁ ΚΑΥ͂ΤΗΣ, καὶ ὁ ἐνταφιαστὴς, τοῦ Τρισπέρου Ἡρακλέους· γνώριμοι αὗται αἱ ἱστορίαι ἐν τῷ Λυκόφρονι. Καὶ τί ἐποίησεν; ἊΙ͂ΞΕ, καὶ ὥρμησεν, ἈΝΙΥ͂ΞΑΣ καὶ κράξας. ἤτοι ἐμὲ ὕμνησε καὶ ἐδόξασεν ἰδὼν ὁ Φιλοκτήτης· εἰς δὲ ἀντίχαριν (οὕτω γὰρ τιμῶσι δαίμονες τοὺς τιμῶντας αὐτοὺς) ΧΆΛΕΨΕ, καὶ χαλεπῶς ἔτρωσέ, ΝΙΝ, καὶ αὐτὸν, ἐν ἸΟ͂Ι, καὶ 135 φαρμάκῳ, ὁ ΣΥ͂ΡΓΑΣΤΡΟΣ, ἢ ὁ ὄφις ὁ τῇ γαστρὶ συρόμενος, ὁ ἘΚΔΥ͂Σ τὸ ΓΗ͂ΡΑΣ. νεάζει γὰρ ὁ ὄφις τῇ τῆς παλαιᾶς λεβηρίδος ἀπεκβολῇ. Τοῦτον δ' ἘΛΙΝΝΥ͂ΟΝΤΑ, καὶ βραδύνοντα, ἐν τῇ ἈΜΦΙΚΛΥ͂ΣΤΩι, B Κρήτῃ, μετὰ χρόνους εἰς τὴν ΤΕΥΚΡΙ͂ΔΑ, ἢ τὴν Τροίαν, τὴν ΤΡΙ͂ΠΟΡΘΟΝ, καὶ τρὶς πορθηθεῖσαν, παρὰ Ἡρακλέους, τῶν Ἀμαζόνων, καὶ τῶν Ἑλλήνων, ἬΓΑΓΕΝ, ἕνεκα τῶν ἈΡΔΙ͂ΩΝ, καὶ τῶν βελῶν τοῦ Ἡρα-

Prov. 85. Minoi dicitur a Vulcano datus Cretæ custos, *quam*, τρὶς ἑκάστης ἡμέρας τὴν νῆσον περιερχόμενος, ὁ Τάλως ἐτήρει. hoc, ut erat, absurdum videbatur Apollonio; dixitque adeo v. 1644. τρὶς περὶ χαλκείοις Κρήτην ποσὶ δινεύοντα. *Ter*, quotannis nempe, *circumeuntem Cretam*: τρὶς περιῄει τοῦ ἐνιαυτοῦ, ut scribit in Minoë Plato, fabulæ velum removens T. II. p. 320. a. Platonis locum dedit, et alia de Talo J. Meursius in Creta c. XIV.

25. ἐν Μόρησι] Ista posui, pro scripta lectione μόρου. Ex grammaticis solis nobis innotuit Μορῆσαι isto significatu, pro C πονῆσαι μετὰ κακοπαθείας, qui Homeri Μορόεντα nobis interpretantur τὰ μετὰ πολλοῦ καμάτου πεποιημένα, in Γεωμόρος quærentes τὸν γεωπόνον.

26. Ἥφαιστος — ὁ Ἀπάτωρ·] Hæc eadem si Salmasius ad manum habuisset Scholia, ab errore non uno sibi cavisset, Parin intelligens, ubi Vulcanus designabatur, ὁ ἀπάτωρ, *matrimus*, ut Minerva *patrima*, secundum Scaligerum ad Catullum. conf. P. Wesseling. Observ. II. c. x. p. 181. — Laudans hic Hesiodum Holobolus, sive potius illo longe vetustior grammaticus, versum spectabat Theogon. 927. quo fratrem et maritum, Τριτογενείας patrem, imitata Ἥρη (δ') Ἥφαιστον κλυτὸν, οὐ (sic pro ἐν recte fuit emendatum: vid. Galeus in Apollodor. p. 8.) φιλότητι μιγεῖσα, Γείνατο — ibidem paulo post Ἀγλαΐην Vulcanus v. 946. [illegible]Ὀπλοτάτην Χαρίτων, θαλερὴν ποιήσατ' [illegible]ἄκοιτιν. Veneris et Aglaiæ maritus quanto rectius Dosiadæ δίευνος dicitur, quam Paris? — Excidit paulo post Μητρόῤῥιπτος· quo pertinent ista, ἣ καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὸν ὡς ἐτώσιον ἄχθος· in uno Cod. περὶ ἑώσιον, in altero erat ὡς ἐτώσιον· hoc sincerum: ἐτώσιον ἄχθος est in Hom. Il. Σ'. v. 104.

31. Ἡρακλέους·] Reposui, ubi Voss. ex Codd. scripserat τοῦ τρισπερεοῦ κλέους· et paulo ante, τοῦ τὰς θεὰς κρίναντος· pro κρίνοντος· ex altero Cod. enotatum ibi, τοῦ τῆς θ. κρίναντος. — Ubi mox ex Codd. absque sensu legebatur, καὶ ἐποίησεν· αἶξε· scribendum censui καὶ τί ἐποίησεν; — *ecquid fecit Philoctetes?* sic in his Scholiis infra, v. 39. Τίς; supra v. 20. πόσε δ' ἐμὲ ἔτευξεν ὁ Ἰάσων;

33. Ἀνιύξας,] Posui pro ἀνιύξας· quantumvis mihi quoque cum Vossio carminis conditor dedisse videretur: Ἄϊξεν, αἶν' ἰύξας. ex Codicum altero Voss. notaverat Θώϋξεν ἀνιύξας· ex altero, αἶξεν ἀνιύξας — Sequentia Scholiastæ, ἤ τοι ἐμὲ ὕμνησε (in alio Cod. erat ἡ ἐμὲ. ὑμνήσας) καὶ ἐδόξασεν, etc. aliam spectant lectionem, nostra tamen deteriorem, forsan Ἄεισεν.

39. Κρήτῃ,] Error est sive Holoboli seu librarii, cujus memoriæ supra memorata Creta inhærebat: a veteri grammatico scribi debuit ἐν τῇ ἀμφικλύστῳ Λήμνῳ· tum dubito scripseritne μετὰ χρόνους, an μετὰ

κλέους· Τίς; ὁ ΦΩ῀Ρ, καὶ ὁ κλέπτης τοῦ Παλλαδίου· ὁ ΔΙ´ΖΩΟΣ, ὁ εἰς Ἅιδου A
κατελθὼν καὶ ἐκεῖθεν ἀνελθών· ὁ ΕΥ´ΝΕ´ΤΑΣ τῆς ΜΗΤΡΟ`Σ τοῦ Πανὸς, ἢ τῆς Πηνελόπης· ἢ ἔτεκε τοῦτον ἐκ τῆς μίξεως πάντων τῶν μνηστήρων.
136 Καὶ ἄλλος τὶς ἤγαγε τοῦτον τὸν Φιλοκτήτην εἰς τὴν Τροίαν ὁ 'ΙΛΙΟΡ'-Ρ'ΑΙ´ΣΤΑΣ, ὁ τῆς 'Ιλίου φθορεύς, ἤτοι ὁ Διομήδης. ὁ 'ΙΝΙΣ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Τυδέως, τοῦ 'ΑΝΔΡΟΒΡΩ῀ΤΟΣ· ἔφαγε γὰρ οὗτος ὁ Τυδεὺς τὴν κεφαλὴν τοῦ Μελανίππου, καταῤῥοφήσας τὸν ἐν αὐτῷ μυελόν.

137

CAPUT XIII.

IN EURIPIDIS MELEAGRI FRAGMENTA.

Versus aliquot ex Meleagri prologo. Diana sæpius Euripidi dicta Διὸς κόρη. Althææ forte tragicæ dictum, 'Ηδὺ τὸ φῶς βλέπειν. In Creontis Soph. dicto τηλικόσδε tantæ vir B ætatis, et tantillus. Meleagri dramatis exiguntur reliquiæ. 'Εσθλὸν ἂν φῦναι γόνον positum pro ἐσθλὸν ἀμφοῖν ἔκγονον. In Atalanten dicta. Pro παρ' ἐκ Περσῶν, παρεσκευασμένον redditum Æschylo. 'Αθῆναι Διάδες in Eubœa, prope τὸ Κήναιον promontorium. 'Ακτὴν Εὐβοΐδα scripsisse tragicos, vel Εὐβοΐδα. Ἕλη ἐγκαρπα, sive τεμένη. In Meleagro descripti qui adversus aprum conveneru[illegible]dlydonium: hos inter Γυῖα δ' ἔπαλλ' Ancæus, bipennifer.

Ex Euripidis Meleagro pars quoque prologi superest: hoc dramatis fuit initium:

Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπείας χθονὸς
'Εν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσ' εὐδαίμονα.
Οἰνεὺς δ' ἀνάσσει τῆσδε γῆς Αἰτωλίας,
Πορθάονος παῖς· ὅς ποτ' 'Αλθαίαν γαμεῖ,
Λήδης ὅμαιμον, Θεστίου δὲ παρθένον. C
[Οὗτός] ποτ', ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,

χρόνους ι', id est δέκα· *post decennium*; tamdiu enim in Lemno hæserat Philoctetes. *Annum* recentiores Græci Χρόνον vocabant: Schol. Æsch. in Argum. Trag. VII. c. Theb. Schol. in Eurip. Or. v. 894. 1667. Eustath. in Hom. Il. Β'. p. 172, 9. μετὰ τοὺς ἐννέα δηλαδὴ χρόνους. conf. Jo. Mill. ad finem Ev. Matthæi et Marci. T. H. in Aristoph. Plut. p. 178. et p. 407.

45. 'Ιλιοῤῥαίστας] In ultimis Dosiadæ Is. Vossium miror cum Salmasio ἰνοῤῥαίσταν scribentem, et ἀνδροβρῶ, genitivum, ut ait, Doricum pro ἀνδροβρῶτος· hoc postremum erat in utroque Cod. quorum alter dabat Δίζωος, Ἶνις τ' ἀνδρόβροτος ἰνοραίσταν· alter Δίζ· Ἶνις τ' ἀνδροβρῶτος ἰλιοῤῥαίστας. Ingeniosa Jos. Scaligeri conjectura in Theocrito Heinsii, p. 254. velut de Ulysse posita, qui Cyclopi oculos eruit, legentis Οὖνις τ' ἀνδροβρῶτος ἰλλοραίστας, illa versum vitiat. Pæne ultimi duo carminis versus iambici sunt dimetri hypercatalectici; postremi ejusdem generis trimetri, sic, opinor, scribendi:

Δίζωος, Ἶνίς τ' ἀνδροβρῶτος 'Ιλιοραίστας
Ἠρ' ἀρδίαν εἰς Τευκρίδ' ἤγαγον τρίπορθον.

ut hic Diomedes 'Ιλιοραίστας, Nero dicitur 'Ο Μητροραίστης in senario, quem emendavit vir clar. P. Wesseling Dissertat. Herod. p. 181.

A Θύων ἀπαρχὰς οὐκ ἔθυσε [παρθένῳ]
Ἀρτέμιδι.

Œnea namque ferunt pleni successibus anni
Primitias, frugum Cereri, sua vina Lyæo,
Palladios flavæ latices libasse Minervæ, &c.
solas sine thure relictas
Præteritæ cessasse ferunt Letoïdos aras.

Furtivum Martis cum Althæa concubitum, quo gravida Meleagrum Œneo pepererit, forsan etiam, si qua fides ficto Plutarcho, T. II. p. 312. A. in prologo tragicus attigerit; quodque modo nato infanti Parcæ fatum cecinerant,

B Tum suæ vitæ finem ac fati internecionem fore 138
Meleagro, torris quum esset interfectus flammeus.

quæ nobis ex Attii Meleagro dedit Nonius, p. 15. ex prologo probabiliter Euripidis (nam hujus fabulam Latinam fecerat Attius) petita. In prologo potuit et sedem reperire versus Etymologo servatus in Μελέαγρος, p. 576. 30.

Μελέαγρε· μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύσεις ἄγραν.

vel ἀγρεύεις, ut editum. Sed Euripidis solos desideramus versus; argumentum enim Euripideæ fabulæ peti posset vel ex Hygino F. 174. olim forte præfixa dramati Latino Attii, aut ex Schol. in Aristoph. Ran. v. 1269. ubi Euripidis versuum, quos posui, pri-
C mus dramatis fuisse dicitur initium, et μετὰ ἱκανὰ τῆς ἀρχῆς legi, quæ sibi sumsit comicus vexanda,

Οἰνεύς ποτ', ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,
Θύων ἀπαρχὰς,

τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ στίχου fuisse dicitur in Scholiis,

οὐκ ἔθυσεν Ἀρτέμιδι.

isthac in sede vitioso Dianæ nomini substitui posse suspicabatur Heathius Ἐνοδίᾳ. In Choricis carminibus Euripidis, et Sophoclis, Εἰνοδίας, semel Ἐνοδίας, *Triviæ*, nomen in senario legerat vir clariss. hinc alienum: fatebitur, elegantem esse conjecturam, quam exhibui, clarissimi juvenis Joannis Piersoni legentis:

Θύων ἀπαρχὰς, οὐκ ἔθυσε παρθένῳ A
Ἀρτέμιδι.

nusquam tragici senarium claudit nomen Ἀρτέμιδος· sæpius orditur, Iphig. in Aul. v. 91. 358. 433. 1114. 1463. Iph. in Taur. v. 9. 36. quibus ad firmandam conjectúram Piersonus fuit usus, Ez. Spanhemium laudans de Diana virgine agentem ad Callim. h. Dianæ, v. 6.

Quantumvis autem voces in vicinia positas repetere sæpe soleat tragicus easdem, si disjectos versus sic a me probabiliter junctos vidisset nostras, cum nec adpareat ratio, cur hic virginitatem poëta Deæ memorasset, quæ in Hippolyto, v. 17. et alibi est manifesta, virginis titulo hic mecum prætulisset:

οὐκ ἔθυσε Διὸς κόρῃ B
Ἀρτέμιδι.

139 ut in Hippol. v. 15. Ἄρτεμιν, Διὸς κόρην. Iphig. Aul. v. 1468, 69.—Διὸς κόρην Ἄρτεμιν. V. 1542, 3. Ἐπεὶ γὰρ ἱκόμεσθα τῆς Διὸς κόρης Ἀρτέμιδος ἄλσος. — si, quos posui, versus ultimi hac in sede commode hærent, non male, versu sexto, nomini Οἰνεὺς videbitur a me substitutum pronomen Οὗτος.

Ultima hujus ῥήσεως Luciani fuissent instituto magis accommoda T. III. p. 436. ubi nunc primi duo versus prostant, etiam laudati Demetrio, qui dicitur Phalereus, περὶ Ἑρμ. §. 58. olim ambo, ni fallor, lecti in Aristot. Rhetor. III. p. 131. 9. ubi quæ Σοφοκλέους vocantur ἰαμβεῖα sine controversia sunt Euripidis, quamvis ad eamdem rationem suum Philoctetæ drama Sophocles ordiatur: C

Ἀκτὴ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς
Λήμνου.

Ad primos duo, tres senarios Heath. addidit ex commentatore Artis Rhetor. Aristotelis: ut illic legitur, Porthaonides Euripidi, ni fallor, dictus fuit Œneus Πορθάονος παῖς· nec tamen formam nominis, Παρθάονος, Ætolicam, temere rejecerim: huic alteram prætulerunt Th. Galeus, et Th. Munckerus; utramque probat N.

A Heinsius in Ovid. Met. VIII. 541. — In primo versu stare nequit Πιλοπίης, apud Lucian. relictum: Πιλοπίας scribatur, an Πιλοπείας, perparum refert: hoc tamen ex Aristotele recepi et Demetrio: hanc in sedem senariorum προμηθείας, ἱππείου, et similia libentius admiserunt tragici, quam προμηθίας, ἱππίου &c.

Quod inter Meleagri dramatis fragmenta collocavit ultimum Barnesius, primus Grotius ex MS. Paris. protulit in lucem in Stobæi Florileg. sic interpolatum, p. 491.

> Τερπνὸν τὸ φῶς μοι, τὸ δ' ὑπὸ γῆν ᾅδου σκότος
> Οὐδεὶς ἂν εἶδεν αὖ ἐς ἀνθρώπους μολών.
> Ἐγὼ μὲν οὖν γεγῶσα τηλίκη δόμου
> B Ἀπέπτυσ' αὐτὸ κοὔποτ' εὔχομαι θανεῖν.

Scripti Codicis Grotio memoratis lectionibus omissis, nec indicata loci sede fecit Barnesius, vel quem is habuit ad manum in his describendis, ut nemo his sanandis ausus sit manum commodare: ipsum quinimo Barnesium intolerandus in secundo versu videtur hiatus offendisse: voculæ itaque αὖ, furtim substituit, ἄψ, in Attica scena prorsus inauditum. Sed fac Græca: τὸ δ' ὑπὸ γῆν ᾅδου σκότος Οὐδεὶς ἂν εἶδεν αὖ ἐς ἀνθρώπους μολών; isthæccine, obsecro, significare possunt:

> inferûm nigra est domus,
> Cui nemo semel inclusus in lucem redit?

C an Græca sunt γεγῶσα τηλίκη δόμου et Latine convertenda, *nata* — 140
nobili inprimis domo? Hæc quidem facillimam admittunt medelam, si sic emendentur:

> Ἐγὼ μὲν οὖν, γεγῶσα τηλικήδ', ὅμως
> Ἀπέπτυσ' αὐτὸ,

ego quidem certe, quæ sum adeo grandæva, mortem tamen abominor. Quæ præcedunt Grotius se testatur effinxisse de his scriptis in Cod. Reg. Paris. (cui plura debebit aliquando Stobæus) ἄτερπνον τ. φ. μ. τὸ δ' ὑπὸ γῆν δι' ᾅδου σ. οὐδεὶς ὄνειρον οὐδεὶς ἀνθρώπους μολεῖν. — Ex his, sane vitiosissimis, ista dudum efformavi, tragico minus indigna:

Ἡδύ γε τὸ φῶς μοι· τὸ δ' ὑπὸ γῆν ᾅδου σκότος A
Ἄτερπνον οὐδεὶς εἶλετ' ἀνθρώπων ἰδεῖν.

Quid si ad hos quatuor versus Euripideus adjiceretur, qui proximus subjicitur in Stobæo Grotii; alter item, quem ex Euripidis Meleagro profert Auctor Etymologici M. p. 803. 46. in v. Φῷ, ἀντὶ τοῦ φωτί, quo κατὰ mutandum in κάτω? Sex sic versus adipisceremur continuos, ab Althæa forte scenica pronunciatos:

Ἡδύ γε τὸ φῶς μοι· τὸ δ' ὑπὸ γῆν ᾅδου σκότος
Ἄτερπνον οὐδεὶς εἶλετ' ἀνθρώπων ἰδεῖν.
Ἐγὼ μὲν οὖν, γεγῶσα τηλικήδ', ὅμως
Ἀπέπτυσ' αὐτὸ, κοὔποτ' εὔχομαι θανεῖν.
Ψυχῆς ἄρ' οὐδέν ἐστι τιμιώτερον· B
Τὸ μὲν γὰρ ἐν φῷ· τὸ δὲ κάτω σκότος κακόν.

Ultima siquis hinc remota voluerit, non valide sic sentienti reluctabor: sed, quæ tanquam Euripidea restitui, arbitror æquis me judicibus, nec solis, ubi similia quædam comparavero, adprobaturum. Familiarem Euripidi sententiam esse constabit ex notatis Gatakero in M. Antonin. X. 34. et Hemsterhusio in Luciani, T. I. p. 434. qui eamdem expressit, p. 444. ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς, καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν καὶ φευκτέον. illic etiam adhibita Solano, hic duo reponam Euripidis ex Iphig. in Aul. loca: v. 1218.

Μή μ' ἀπολέσῃς ἄωρον· ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς
Βλέπειν· τὰ δ' ὑπὸ γῆς μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσῃς. C

hæc paulo aliter scripta apud Plutarchum, T. II. p. 17. D. cum absque nomine poëtæ legerentur, ut incerti tragici versus in Excerpta retulit Grotius, p. 467. Eadem Euripidis Iphigenia, v. 1250.

141 Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν·
Τὰ νέρθε δ' οὐδέν. μαίνεται δ' ὃς εὔχεται
Θανεῖν.

vulgatur οὐδεὶς, alterum præbet Stobæus, p. 601. 24. et 608. 50. hæc ex Euripidis nobis ignota tragœdia:

A Οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου·
Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν. τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρίᾳ
Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου.

quibus paria dedit, aliis expressa verbis, Euripidea nutrix Phædræ philosopha Hippol. v. 191. Timidum Phryga decet in Oreste versus 1524.; sed indigna dicit Socrate Luciani Cerberus T. I. p. 421. ubi legitur itidem εἶδε τὸν ζόφον ut nostro loco et alibi τὸ σκότος ἰδεῖν. cui tamen verbo si quis præferat hoc in loco μολεῖν· uti poterit eam in rem præter cetera versu ex Œnomao Eurip. inter illos Barnesii 20.—Τὸ δ' ὑπὸ γῆν, vel ὑπὸ γῆς (hoc præfert, ut magis Atticum Thomas M. in 'Υπὲρ,) ᾅδου σκότος, quia le-
B gitur in MS. Cod. δι' ᾅδου, scribi quoque posset ἀεὶ σκότος· ut legimus τὸν ἀεὶ χρόνον· τῆς ἀεὶ τύχης· et similia plurima: in δι', ἀεὶ latere potuit, et ᾅδου velut interpretamentum adscribi.

Illud, 'Εγὼ μὲν οὖν, γεγῶσα τηλικήδ', ὅμως — dubio caret. Admetus ad patrem, in Eurip. Alc. v. 659. "Ος, τηλικόσδ' ὤν, κἀπὶ τέρμ' ἥκων βίου, Οὐκ — ἐτόλμησας θανεῖν. Animose Sophoclis Creon Antig. v. 737.

Οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ
Φρονεῖν παρ' ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν.

Ego scilicet tantæ vir ætatis talisque sapere docebor a tantillo juvene: ἀνιαραὶ γὰρ τοῖς τηλικοῖσδε — νουθετήσεις, Hierocles Stobæi, p.
C 462. 48. Sophoclea, quæ rectius cepit H. Stephanus Annot. in Soph. p. 43. quam Ill. Ez. Spanhem. in Julian. Or. I. p. 116. gestu juvabantur ab actore, sicut ista Terentii: *Quem ego* (homo senex) *puerum modo tantillum*, &c. Idem Sophocles litera scripserat auctius Œd. in Col. v. 728.

ἄνδρα τόνδε τηλικόνδ' ἀπεστάλην

est enim idem τηλικόσδε, ac τηλικοῦτος· conf. Sophron apud Demetrium περὶ 'Ερμ. §. 151. Lesbonax Protrept. p. 174. 36. Lucian. T. III. p. 85..90. Aristid. Jebb. T. II. p. 430. 6. Philostr. V. A. VI. c. xi. ὢν δ' ὅμως τηλικόσδε — οὐκ ὀκνήσω, &c. Scripserat, ut puto, fictus Phalaris Epist. 92. p. 72. 2. τηλικοῦτος ὢν absque voce γέρων.

Nunc porro paucis exigam Euripidis Meleagri reliquias ple- A
rasque: Inter fragmenta secundum collocavit Barnes. quale Gro-
142 tius dederat ex Schol. in Pind. Nem. X. 12. Hic τῷ σπάσας, aptissimo, ne Græcum quidem isto significatu πάσας (*gustare* πάσασθαι dicebatur) substituit: et nomini hinc alienissimo Περσεὺς, genuinum Τυδεὺς, quod Scaliger etiam adscripserat ad Pindarum: altero revocato, Heathius πυρσαῖς γένυσι scribendum censuit, quomodo scripserat Salmas. ad aram Dosiadæ secundam, p. 157. ubi Tydides Diomedes dicitur filius ἀνδροβρῶτος *hominum voratoris:* τοῦ κρατοβρῶτος παιδὸς meminit et Lycophron Alex. v. 1066. Polyphemi γνάθον Τήνδ' ἀνδροβρῶτα dixit Eurip. Cycl. v. 93. Mihi scripsisse videtur Euripides Meleagro:

Εἰς ἀνδροβρῶτος ἡδονὰς ἀφίξεται B
Κάρηνα Τυδεὺς γένυσι Μελανίππου σπάσας.

His subjectum versum, quem præbet etiam Lexicon Photii MS. e Suida in Νῦν δὴ, repetiit Grotius, litera forte mutata scribendum:

'Ορᾷς σὺ νῦν δή γ', ὡς ἐπράϋνας τύχην.

in Suidæ Cod. MS. Leid. legitur: ὁρᾷς σ. ν. δή με, ὡς ἐπρ. τύχη.

Reliqua Meleagri fragmenta Barnesio sunt ex Grotii Stobæo transscripta: omiserunt hos duo versus, post decimum Barnesii collocandos, ex Stobæo Grot. p. 260. Gesn. p. 399. 19.

'Η γὰρ Κύπρις πέφυκε τῷ σκότῳ φίλη· C
Τὸ φῶς δ' ἀνάγκην προστίθησι σωφρονεῖν.

alios etiam duo versus, quos dat Stobæus Gesn. p. 433, 4, 5. Μισῶ γυναῖκας, &c. ex Meleagro petitos indicat Codex Stobæi Leidensis MS.

Ex Stobæo Grotii p. 307. (Gesn. 431, 2.) dedit Barnes. v. 16—18.

'Ηγησάμην οὖν, εἰ παραζεύξειέ τις
Χρηστῷ πονηρὸν λέκτρον, οὐκ ἂν εὐτεκνεῖν·
'Εσθλοῖν δέ τ' ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἀμφοῖν ἔκγονον.

Ultima, sine controversia vitiosa sic, insistens literarum vestigiis, corrigo:

A ᾿Εσθλοῖν δέ γ᾿ ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἂν φῦναι γόνον.

utrique bono prolem etiam egregiam nasciturum. φῦναι transierat in φοῖν ἐκ· errore notissimo: eadem sententia et alibi, et in Alcmæone:

᾿Εσθλῶν ἀπ᾿ ἀνδρῶν ἐσθλὰ γίγνεσθαι τέκνα.

Ne singulis adfirmandis immorer, istis versibus in dramate proximos fuisse subjectos suspicor v. 11—15. ex Stob. Grot. sumtos p. 290. (Gesn. p. 425. 40.) voce ἀεὶ in τινὶ mutata, hac ratione, ni fallor, scribendos:

Εἰ δ᾿ εἰς γάμους ἔλθοιμ᾿, (ὃ μὴ τύχοι ποτε,) 143
Τῶν ἐν πόνοισιν ἡμερευουσῶν τινὶ,
B Βελτίον᾿ ἂν τέκοιμι δώμασιν τέκνα·
᾿Εκ γὰρ πατρὸς, καὶ μητρὸς, ὅστις ἐκπονεῖ
Σκληρὰς διαίτας, οἱ γόνοι βελτίονες.

Insignis est in eam rem locus in Lycurgo Plutarchi, p. 47. F. Hæc in dramate dicta videntur occasione Atalantæ, quæ cum juvenum nobilissimis ad aprum convenerat confodiendum

Venatrix, non illa colo calathisve Minervæ
Fœmineas adsueta manus:

cui, præter Meleagrum plerisque faventibus, suæ civi hoc virile decus invidebant Ancæus et Cepheus, Arcades ambo, sed inprimis Thestiadæ, Meleagri avunculi: horum alterutri congruunt et ex Attii Meleagro quædam reliquiæ, et in Euripideis versus 28—32, 33, 34. ex Stobæo Gesn. p. 432. 47. 439. 42. Grot. p. 309. 320. quos aliter collocatos atque emendatius scriptos, quam vulgantur, hic ponam:

C (placed at "mis Thestiadæ" line above)

῎Ενδον μένουσαν τὴν γυναῖκ᾿ εἶναι χρεὼν
᾿Εσθλήν· θυραῖον δ᾿ ἀξίαν τοῦ μηδενός.
Εἰ κερκίδων γὰρ ἀνδράσιν μέλοι πόνος,
Γυναιξὶ δ᾿ ὅπλων ἐμπέσοιεν ἡδοναὶ,
᾿Εκ τῆς ἐπιστήμης παρεκπεπτωκότες,
Κεῖναί τ᾿ ἂν οὐδὲν εἶεν, οὔτ᾿ ἡμεῖς ἔτι.

horum secundo vulgatur, θυράσι δ᾿ ἀξίαν scribi potuit: θύραθεν ἀξίαν· quod posui magis Euripideum videbatur: si sic isti versus

olim cohæserunt, tertio γὰρ poni a me debuit pro μὲν quod illinc A
distractus a Stobæo versus accepit: versu quinto contra Grotius μὲν substituit pro γάρ. ex γὰρ ἐκπεπτωκότες hic, ut opinor, aptissimum feci παρεκπεπτωκότες.

Idem illud participium, sed paulum diverso significatu positum, miram subiit corruptelam in Æschyli versu, quem ex ejus Γλαύκῳ ποντίῳ vita præbet Arati, post Victorium, vulgata D. Petavio in Uranolog. p. 269. A. εἰσὶ δὲ καὶ τῆς Εὐβοίας Ἀθηναίων Δαΐδαις μέμνηται (in margine corrigitur Ἀθῆναι ὧν μέμνηται) ἐν Γλαύκῳ Ποντίῳ Αἰσχύλος,

Κἄπειτ' Ἀθήνας Δαΐδας παρ' ἐκ Περσῶν

Petavius Latina dedit sensu vacua: *Exinde Athenas Daïdas e Persis.* Persas hinc fugabit una duntaxat ablata litera; una B
etiam transposita senarium nobis Æschyli restituet:

Κἄπειτ' Ἀθήνας Διάδας παρεκπεσών.

144 *Cumque deinceps furtim Athenas Diadas se subduxisset.* Facillime jam vicina sic corrigi poterunt: εἰσὶ δὲ καὶ τῆς Εὐβοίας Ἀθῆναι Διάδες, ὧν μέμνηται — Αἰσχύλος. hæc non attigerunt Stanleius, aut commentatores Stephani Byz. qui eadem forsan olim posuerat in Ἀθῆναι ubi enim istius nominis urbs sexta memoratur in Eubœa, atque ista prostant, τὰς δ' Ἀθήνας καὶ Διάδας λέγεσθαι· primitus forte scripserat Grammaticus: ταύτας τὰς Ἀθήνας καὶ Διάδας λέγεσθαι Αἰσχύλος μαρτυρεῖ. Quando autem Stephanus, sequutus Strabonem X. p. 684. A. Δῖον urbem fuisse scribit Eubœæ περὶ τὸ Κήναιον, a qua C
prope abfuerint (πρὸς ταύτῃ ἦσαν) Διάδες Ἀθῆναι καλούμεναι, suspicor equidem, quos eâdem laudat e tragœdia Strabo, p. 687. A. versus Æschyli versui paulo ante emendato jungendos:

Εὐβοΐδα καμπὴν, ἀμφὶ Κηναίου Διὸς
Ἀκτὴν, κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα.

nihil interest Εὐβοΐδα scribatur an Εὐβοΐδα. Euripides apud Strabon. VIII. p. 546. B. Οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα· apud eumdem I. p. 104. A. ex Ionis Omphale lecta sic corrigo:

Εὐβοΐδα μὲν γῆν λεπτὸς Εὐρίπου κλυδὼν
Βοιωτίας ἐχώρισ' ἀκτῆς, ἐκτεμὼν,
Πρόβλημα, πορθμόν.

A vulgatur absurde: Πρὸς Κρῆτα πορθμόν. Soph. Trach. v. 74. Εὐϐοΐδα χώραν. Ibidem v. 241.

> Ἀκτή τις ἔστ' Εὐϐοιΐς, ἔνθ' ὁρίζεται
> Βωμούς θ', ἔλη τ' ἔγκαρπα, Κηναίῳ Διΐ.

sic corrigendum puto pro Βωμοὺς, τέλη τ' ut *lucus* possit designari: nisi quis malit τεμένη, raptim ut dissyllabum pronunciatum: nam v. 767. prope Cenæum promontorium Jovi Hercules

> Βωμοὺς ὁρίζει, τεμενίαν τε φυλλάδα.

conf. Jani Rutgers V. L. II. c. 6. et Jos. Wasse in Thucyd. p. 224.

Sed nihil ista faciunt ad Euripidis Meleagrum, in cujus frag-
B mentis, v. 35—42. ex Stobæo Grotii, p. 327. 357 descriptis nihil adeo desideres, nisi v. 37. Heathii lectionem, κἂν πένησι δώμασιν. — Versus 43, 44. ut sæpe solet, Stobæus ad duo diversa retulerat excerptorum capita xcviii. et cxxiii. p. 527. 36. 609. 41. nec bis tamen Barnesio debuerant describi, absque ulla specie ad Pirithoum relata, quum priori loco dicantur ex Meleagro sumta, quod monuit Gataker. in M. Antonin. X. 31. Videtur autem ex diversis hæc vera scriptio:

> Τοὺς ζῶντας εὖ δρᾷν. κατθανὼν δὲ πᾶς ἀνὴρ
> Γῆ καὶ σκιά· τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν βλέπει.

C Non facile dixerim, cui votum tribuendum sit: (Ovidii, *Phœbe*, 145
ait Ampycides, Met. VIII. 351.

> Da mihi quod petitur, certo contingere ferro,)

sed quem præbet Hermogenes, p. 564. versum,

> Ὦ Ζεῦ γένοιτο καταϐαλεῖν τὴν σῦν ἐμέ.

hariolor tamen in Eüripidis Meleagro lectum.

Qui ad aprum coïere Calydonium conficiendum, aliunde nobis notissimos vellem numeris etiam Euripideis legeremus laudatos: istius scenæ, qua secundum Macrobium Saturn. V. c. 18. *nuncius inducebatur describens quo quisque habitu fuerit ex ducibus, qui ad aprum capiendum convenerant*, istius scenæ pars tamen exigua nobis fuit a Macrobio servata: illic, præter Telamonem, Ata-

I 3

lanten, Thestiadas, Arcadis nobis Ancæi nomen, dudum oblite- A
ratum, felicissima conjectura repræsentavit amicus clar. Joannes Schraderus Observ. I. p. 15. Hos quoque versus emendate scriptos hic adponam:

Τελαμὼν δὲ χρυσοῦν αἰετὸν πέλτης ἔπι,
Πρόβλημα θηρὸς, βοτρύσι δ' ἔστεψεν κάρα,
Σαλαμῖνα κοσμῶν πατρίδα τὴν εὐδαίμονα·
Κύπριδος δὲ μίσημ', Ἀρκὰς Ἀταλάντη, κύνας,
Καὶ τόξ' ἔχουσα· Πελέκεως δὲ δίστομον
Γένυν γ' ἔπαλλ' Ἀγκαῖος· οἱ δὲ Θεστίου
Κόροι, τὸ λαιὸν ἴχνος ἀνάρβυλοι ποδὸς,
Τὸν δ' ἐν πεδίλοις, ὡς ἐλαφρίζον γόνυ
Ἔχοιεν, ὃς δὴ πᾶσιν Αἰτωλοῖς νόμος.

In ultimis memoratum Ætolorum morem attigi ad Schol. in B
Eurip. Phœn. v. 140. conf. Jo. Brodæus Miscell. III. c. viii. v. 7. Κόροι positum pro Παῖδες ob Aristotelis apud Macrobium verba. v. 4. olim lecta Καὶ πρὸς δὲ μίσημ'. in Κύπριδος δὲ μ. egregie mutavit Th. Canter V. L. I. c. xxi. *Securim* Sophocles aliquoties dixit γένυν *ancipitem securim*, ἀμφήκη γένυν, in Elec. v. 488. et nescio quis Ἀμφίγενυν. vid. Hesych. et in illum notata: Idem Ἀμφακῆς, ἀξίνη pertinuit, opinor, ad locum Sophoclis Ἀμφάκης [γένυς] ἀξίνη. Πέλεκυν δίστομον, *latam bipennem*, dixit Euripides, v. 5. *maxillam securis ancipitem*, πελέκεως δίστομον γένυν nisi tamen, quod suspicor, scripserit,

Γενῆδ' ἔπαλλ' Ἀγκαῖος·

certe pro Γένυν, γένειον, γενῆδα, scripserunt et Γενῆδα, Hesych. Γενῆδα, ἀξίνην, πέλεκυν· ex hoc forte loco. — Ista autem — ἔπαλλ' (aut ἀνέπαλλ') Ἀγκαῖος — pro vitiosis πέπλ' ἀλλακάταιος, vere emendavit eximius criticus, Jo. Schrader.

A

CAPUT XIV. 146

IN FRAGMENTA VARIORUM DRAMATUM.

Ex Æolo sententia, de vi consilii robori corporis anteponenda. Versus ex Alexandro, 'Αγλωσσίᾳ ληφθείς. Locus ex Hippol. priore. Orationis εὔροια· multas fluens Python orator. Ἵν' ἦσαν, ἵν' εἶχον, &c. Alcmæonis exiguntur reliquiæ. Τί τοῦτ' αὐτοῖς πλέον; πλέον ποιεῖν, *proficere*, et πλέον ἔχειν. Dramatis fragmentum male cepit Pindari Schol. Œdipi filius non Οἰδίπους dictus, sed 'Ωδίπου. 'Ω'χαρνῆθεν κισσὸς in epigramm. Vitiose scripta decepisse Grammaticos; rarius Eustathium.

QUA ratione paucorum dramatum Euripidis, Danaës, Chrysippi, Antiopæ, Philoctetæ, Meleagri, sunt a me reliquiæ tractatæ, si ceterorum quoque sumerem singulas pensiculatius expendendas,
B liber excresceret instituto meo minus aptus, quique mole quoque sua plerisque displiceret. Quando vero non nimis operosam scribere Diatriben institueram, curam istam futuro reliquiarum editori relicturus, mutata nunc ratione, hinc illinc unum alterumve Tragœdiæ Fragmentum, prout fors tulerit, decerpam, quod hac opella mea possit illuminari.

Ex Æoli dramate sumam unicum quod primum se offert inter Barnesiana, decerptum ex Chori carmine, quo vim animi consiliique corporis robori tragicus anteposuerat, et probabiliter ostenderat, unus vir quantum sæpe præstet multitudini, quod omnis ævi historia luculentis nos docet exemplis in Epaminonda, Philippo Amyntiade, Juda Maccabæo, Archimede, similibusque.
C Particulæ, quæ nobis illinc decerpta superest, hæc est sententia; homini quidem exiguas tantum corporis esse vires, sed animi vim tantam, qua corporis robore secum minime comparandas feras, quævis animantia maxime formidolosa, edomare valuerit. Ex Stobæo partim, cui debetur dramatis nomen, p. 360. 1. indicatum, partim ex Plutarchi T. II. p. 959. C. D. in Excerpt. ex Eurip. dedit ista Grotius:

Βραχύ τοι σθένος ἀνέρος·
Ἀλλὰ ποικιλίαις πραπίδων
Δαμᾷ φῦλα πόντου
Χθονίων τ' ἀερίων τε παιδεύματα.

147 ultima dividit in duo versus Heathius: quæ Grotius, eadem totidem literis similiter collocata dederat Theod. Canter. V. L. II. c. xx. et sane miror, quotquot istorum Euripidis meminere, unius tantum Plutarchi fuisse loci recordatos, nisi quod isti tamen duumviri vocem ἀερίων aliunde repetierint: nam Plutarchi loco cit. mendosa prostant: ἢ βραχύ τοι σ. ἀνέρος· ἀ. ποικιλίαις π. δαμᾷ φῦλα πόντου, χθονίων τ' ἐανά τε παίδευματα. ex quibus tanquam sincere scriptis S. Bochartus, vir in suo genere Maximus, hæc fecit Latina Hieroz. I. Lib. III. c. xxvii. "*sibi subjicit maris belluas, et terrestrium subtilem scientiam*, id est quicquid in terrestribus feris est vaferrimum." Sed Plutarchi liber de Fortuna, p. 98. D. E. ista nobis præbet: Τραχὺ μὲν σθένος ἀνδρὸς, ἀλλὰ ποικιλίᾳ πραπίδων, δεινὰ μὲν πόντου, χθονίων τ' ἀερίων τε δάμναται παιδεύματα. Hinc voces B aliquot Euripidis lucrati, duobus locis inter se comparatis, sic versus auctiores melioresque adipiscemur:

Ἠ βραχύ τοι σθένος ἀνέρος·
Ἀλλὰ ποικιλίᾳ πραπίδων
Δεινὰ μὲν φῦλα πόντου,
Χθονίων τ', ἀερίων τε,
Δάμναται παιδεύματα.

In his ποικιλίᾳ prætuli vulgato, tanquam Stobæo teste firmatum: *formidabiles belluæ marinæ*, ἀναιδέα δείματα πόντου, Oppiano, 'Αλ. v. 24. apte dicuntur δεινὰ φῦλα πόντου· nec adeo commode dici poterant πόντου, ut terrestrium ferarum et volucrium, παιδεύματα. C Quin verbum Δάμναται huic sedi conveniat dubium nullum est, adhibitum Homero, Alcæo, Archilocho, Theocrito ἐν Παιδικοῖς, Æschylo Prom. v. 162. Δάμναται οὐρανίαν γένναν.

Euripidis hoc loco sententiæ simile quid dederat Æschylus in Choëph. v. 583, &c. eamdem explanatius exsequitur Chorus in Sophoclis Antig. v. 349. &c. et Oppianus 'Αλ. V. v. 1—43. Ubi S. Jacobus in Epist. III. 7. πᾶσα, inquit, φύσις θηρίων τε, καὶ πετεινῶν, ἑρπετῶν τε καὶ ἐναλίων δαμάζεται — τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ· alia Jo. Pricæus, sed sola dedit omnium aptissima Euripidea Grotius.

Ut unicum attingam Alexandri dramatis Fragmentum; inter Barnesianos, v. 8, 9, 10. ex Stobæo Grotii, p. 160. (Gesn. p. 238. 20.) petiti sunt: eorum medium emendavit jam olim

A Theod. Canter. V. L. II. c. 5. ut legendum vidit Heathius ex Clem. Alex. I. p. 340.

Ἀγλωσσίᾳ δὲ πολλάκις ληφθεὶς ἀνὴρ,
Δίκαια λέξας, ἧσσον εὐγλώσσου φέρει.

Primum illud ἀγλωσσίᾳ postulat oppositum εὐγλώσσου· diciturque
ἀγλωσσίᾳ ληφθεὶς ut νόσῳ ληφθεὶς Sophocli Trach. v. 452, &c. ἔρωτι 148
ληφθεὶς Xenophonti, p. 91. 1. aliisque, δυσπραξίᾳ ληφθεὶς non Menandro, quod putabat J. A. Fabricius ad Sextum Empir. p. 282. sed probabiliter Euripidi apud Plutarch. T. II. p. 51. E.

Qui versibus ex Alexandro paulo ante positis proximi duo
B subjiciuntur apud Clementem Alex. tanquam ex eodem loco petiti,

Νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι τἀληθέστατα
Κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν ἃ χρὴ δοκεῖν.

mihi non videntur cum vicinis cohærere, et, tanquam ex alio loco derivati, vocula καὶ interposita, a prioribus separandi: fuerunt in prima editione Hippolyti lecti, ex qua hos quatuor profert continuos Stobæus Gesn. p. 472. 38. Grot. p. 345.

Φεῦ, φεῦ, τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν
Φωνήν, ἵν' ὦσι μηδὲν οἱ δεινοὶ λόγοι.
Νῦν δ' εὐρύθμοις πιστώμασι τἀληθέστατα
Κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν ἃ χρὴ δοκεῖν.

C horum tertio, ne sedem quartam pes occuparet antibacchius, Barnesius edidit τἀληθέα· dumque hujus mutationis lectorem non admonet, viam obstruxit, qua vera posset detegi. Cum forte legeretur εὐρύθμοισι στώμασι sciolum, qui hæc in oratores Atticos dicta noverat, πιστώμασι posuisse suspicor: dudum emendaveram:

Νῦν δ' εὐρύθμοισι στόμασι τἀληθέστατα.

postea lectione versus apud Clem. Alex. conjecturam vidi confirmatam. τὰς περὶ τὴν λέξιν εὐρυθμίας, quibus nimium studuit, Isocrates memorat ad Philipp. p. 87. F. Sed magis etiam placet alterum,

Νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι

Phædrus Platonis T. III. p. 238. C. παρὰ τὸ εἰωθὸς εὔροιά τις σε εἴληφε.

est *libere fluens oratio:* jussus Macedonas laudare Callisthenes A dicitur εὐροῆσαι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, Plutarcho T. I. p. 695. D. sed odiosa plerumque censebatur *linguæ volubilitas, flux de bouche:* hanc in Philippi Pythone notabat Orator, p. 162. §. 246. πολλῷ ῥέοντι, *multo fluente*, sive *ruente:* vid. clar. Toupius in Demosth. Taylori, T. II. p. 697. In istorum Euripidis versuum secundo legendum ex Plutarchi T. II. p. 802. A.

ἵν' ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν.

hic quoque convenit *mixta quodammodo ex ut et ubi vocis* ἵνα *sig-*
149 *nificatio*, quam attigit Bentlei. in Menand. p. 41. Ad oram libri sui sincera Sophoclis Œd. T. v. 1388. Ἰν' ἦν τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν· sic mutanda censebat Scaliger, Ἰν' ᾖ τυφλόν τε καὶ κλύον μηδὲν non attendens ad Atticum scribendi morem: Eurip. Hippol. v. 643. ἵν' εἶχον· Lexicon Biblioth. Coisl. p. 497. Ἵνα μετὰ B παραταπικοῦ· ἐκ τοῦ κατὰ Ἀνδροτίωνος, ἵνα ἐκεῖ περὶ χιλίων ἐκινδυνεύομεν· ista Demosthenis ex Or. c. Androt. leguntur, p. 387. 39. 389. 51. et apud eumdem hujus generis alia p. 511. 25. 624. 23. p. 695. 6. ubi nostrum ἵν' ἦν. In orationis Isæi fragm. apud Dionys. Halic. T. II. p. 169. 29. ἵνα βελτίων τε δοκῇ πᾶσιν εἶναι — καὶ — παρεῖχεν· παρέχῃ scribi maluisset Sylburg. ego παρεῖχεν servandum judico, scribendumque ἵνα βελτίων τ' ἐδόκει. hoc ipsum ἵνα ἐδόκει legitur et alibi plus semel: conf. H. Stephan. de Dial. Att. p. 137. et Markland. in Lysiæ Or. I. P. 22.

In Alcmæonis fragmentorum primo duo confundi suspicabatur apud Erotianum Jo. Piersonus, quorum prius sic esset constituendum, C

Γυναῖκες, ὀρμήθητε, μήδ' ἀτιμίαν
Σχεθρὴν τις ὑμῶν (καταχέῃ. vel simile quid.)

Posterius hoc modo:

ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὁρᾷν
Ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.

Secundum, sive versum inter Barnesiana fragmenta Grotii, 4. et 5. emendavi in Phœn. v. 431. Senis illic memorati Phegei filia, quam habuit uxorem pristinæ sanitati restitutus Alcmæon, fuit

A Arsinoë. Maniaco filium filiamque Manto pepererat filia Tiresiæ secundum Euripiden apud Apollodor. III. p. 162. — v. 6. Grotio scriptus in Exc. Ἐπεὶ τεκόντος· aliter in Eurip. Phœn. p. 217. scribi poterit cum Barnesio; cum Heathio v. 8. et 15. quem miror formam non offendisse Doricam v. 18. μεγίσταν. quod attigit ἐκδιδάσκετ' est e conjectura Grotii, qui hæc ne Græca quidem, nedum Euripidea,

Γυνὴ καὶ ὠφέλειαν ἀνδρὶ καὶ νόσον
Φέρει μεγίσταν, ἐκδιδάσκετ' ἐμῷ λόγῳ·

effinxit in Stobæo suo p. 287. ex his in Stobæo Gesneri, p. 423. [illegible]8. Γυναῖκα καὶ ὠφέλειαν καὶ νόσον ἀνδρὶ φέρει μεγίσταν, ἐδίδαξα τοὐμῷ λόγῳ. Quæ de choro petita si sic collocentur,

B Γυναῖκα δ' ὠφέλειαν
Καὶ νόσον ἀνδρὶ φέρειν μεγίσταν,
Ἐδίδαξα τῷ 'μῷ λόγῳ.

nihil in his præterea desiderem.

In istis v. 22. Ἢ τί πλέον, &c. ex Stob[illegible] Gesn. p. 455. 12. Grot. p. 339. literam ἢ peperit sequens τί. corrigatur,

Τί πλεῖον εἶναι παῖδας ἀνθρώποις, πάτερ,
Εἰ μὴ 'πὶ τοῖς δεινοῖσιν ὠφελήσομεν;

Si non, rebus afflictis, opem feramus, quid, pater, ex liberis homines commodi percipient? sive *quid proderunt hominibus liberi?* τὸ εἶναι παῖδας τί δῆτα πλέον ἔσται ἀνθρώποις. Crates Athenæi VI. p. 267. F.

C B. Τί δῆτα τοῦτ' αὐτοῖς πλέον; [A. πρόσεισιν αὐθέκαστον]

Plato Symp. p. 217. c. οὐδέν μοι πλέον ἦν· *nihil proficiebam:* Aristoph. Plut. v. 531.

Καί τοι τί πλέον πλουτεῖν ἐστιν πάντων τούτων ἀποροῦντι;

sic libenter legerem, non ἀποροῦντας· attigit Muretus V. L. XII. c. xiii. ubique dativus accedit in hac formula vere Græca: vid. Soph. Antig. v. 274. Antiphon, p. 140, 42. Xenoph. K. Π. V. p. 86. 33. τί γὰρ ἐμοὶ πλέον τὸ τὴν γῆν πλατύνεσθαι, αὐτὸν δὲ ἀτιμάζεσθαι; In alias sæpe formas ista locutio variari solet; Bentleium mira-

bar ista scribentem in Philemonis Reliquias, p. 117. "Græci A
πλέον ἔχειν *proficere* dicunt, *non* πλέον ποιεῖν·" imo vero æque ac illud; Amphis Athen. II. p. 69. c. Theocritus Chius VIII. p. 344. B. Andocides, p. 19. 27. (scripserat: οὐδέ γέ τι πλέον ποιήσετε) Eurip. Hippol. v. 284. et dederat, opinor, Philemon:

> Τί δὴ ποιεῖς πλέον; Δ. οὐδὲν, ἡ λύπη δ' ἔχει,
> Ὥσπερ γε δένδρον, τοῦτο καρπὸν, δάκρυα.

Alterum πλέον ἔχειν olim etiam lectum fuit in versu Menandri (Fragm. p. 240.) nam ubi vulgatur in Stobæi Flor. p. 497. 6. Οὐδ' ἕνα δ' ἔχοις ἰδεῖν ἂν οὐδ' εἰπεῖν ὅτῳ — Codex hujus Florilegii MS. pleraque saltem exhibens veterum poëtarum dicta, quem, in Leidensi Bibliotheca cum multis latentem, nuper adeo adhibui, obtulit eadem quæ dat Ed. Veneta Trincavelli: οὐδὲν ἔχουσι πλεῖον, B
οὐδ' ἐρεῖ ὅτῳ. Hinc sincera lectio facile eruitur:

> Οὐδὲν δ' ἔχουσι πλεῖον, οὐδ' ἐρεῖς ὅτῳ
> Οὐκ εἰσὶ πάπποι.

In Addendis Barnesius, p. 518. ad Euripidis Alcmæona retulit hos primum versus:

> ΑΛΚ. Ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς.
> ΑΔΡ. Σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρὸς ἥ σ' ἐγείνατο.

151 sic Grotius ista posuerat in Exc. ut incerti tragici, p. 463. quæ tanquam Alcmæonis et Adrasti tragici dederat Plutarch. T. II. p. 35. D. et p. 88. F. 89. A. legat mihi quis Barnesio hunc in lo- C
cum notata: mihi versus isti Sophoclei videntur, atque ex hujus Alcmæone sumti.

Sed et hæc habet ibidem Barnesius,

> Ὅ, σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Οἰδίπους δέ με
> Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

sua Barnes interpretatur, *Hic* (Ὅ,) *tibi parentem perdidit*, *Virum mihi*, &c. Heathius, "pessime ait, hæc vertuntur; ita redde; *Quod tibi patrem perdidit*, *me vero*, &c." Barnesius ne hic quidem monito lectore πατέρα substituit voci χρυσοῦν. Hæc invenit in Scholiis ad Pindari N. IV. 32. Ἀμφιτρύωνος] Ἀντὶ πατρωνυμικοῦ, τοῦ Ἀμφιτρυωνίδου. — καὶ Εὐριπίδης.

A *Ὃ, σοι χρυσοῦν ἀπώλεσ', Οἰδίπους δέ με,*
Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

οὐ γὰρ ὁ Οἰδίπους ἤνεγκε χρυσοῦν ὅρμον εἰς Ἄργος, ἀλλ' ὁ Πολυνείκης, καὶ ἔδωκεν Ἐριφύλῃ. ἔστιν οὖν (ἀντὶ τοῦ) Οἰδιποδίδης. De Polynice verum est, aureum monile, *Harmonies dotale* (Statio Theb. IV. 106.) primum Argiæ dedisse conjugi; hac, abeunte in bellum marito, illud gerere recusante, proditi mariti pretium fuisse Eriphylæ: vid. Columna in Ennii Alcmæonis fragm. p. 282. Latini tragici verba, de Euripideis facta, mihi videntur in istis apud Ciceronem latere de Inv. I. c. l.

avarum est mulierum genus;
(Nam) Eriphyle . . . . auro vitam viri vendidit.

B De Eriphyles scelere libenter loquentis Euripidis verba Chrysippus adhibuerat; quod liquebit Galenum comparanti T. I. p. 282. 11. quæque supra scripta sunt.

Sed quo tandem modo nobis persuadebit, qui tot suæ nobis dedit imperitiæ documenta, Pindari Scholiastes, Euripiden filio dedisse nomen paternum Œdipodis, toties in suis fabulis commemorati? Corrige Grammatici peccatum, vel Codicis quo fuit usus: nam mihi vix dubium est, quin scripserit Euripides,

ἀπώλεσ'· Ὠιδίπου δ' ἐμὲ,
Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

C *Χρυσὸς* * *γέ τοι σ'* — impleret forsan minus absurde versum pri- 152
mum. Sintne ista ex Alcmæonis dramate vel aliunde petita definiri nequit; sed Polynices, Œdipi filius, *ὁ Οἰδίπου* Euripidi Suppl. v. 160. *Ὁ δ' Οἰδίπου, τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών*; hic scriptum Euripidi *Οἰδίπου·* et more postea recepto *Ὠιδίπου·* ut *ὁ οἶνος, ὁ οἰνοχόος* contracta leguntur in *ᾦνος, ᾠνοχόος*, Eurip. Cycl. v. 556. Istiusmodi crases sæpe viris etiam doctis fraudi fuerunt.

Ut diversi generis quid interjiciam, clar. Reiskius in Epigram-

* His editioni paratis (Adnotationes in Hippol. typis jam erant descriptæ) pervenit ad me libellus elegantissimus Toupii, Partem III. exhibens Emend. in Suid. in cujus præfatione ingeniose corrigit hunc versum, p. xi.

Οὔ σοι πατέρα γ' ἀπώλεσ', Οἰδίπους δέ με

sed primum in verbis Scholiastæ Euripideis substituit vocem *πατέρα* voci *χρυσοῦν*, per omnes editiones a Romana Z. Calliergi ad Oxoniensem usque vulgatæ: deinde difficulter mihi persuadebit, Polynicen a tragico potuisse designari nomine Œdipodis.

matum a se publicatorum 497. Euphorionis, vulgavit, Ὥσπερ γῆθεν A dubitans tamen, hoc sincerum esset an ὡς χερσῆθεν, pro lectione MS. ὡς χαρνῆθεν. In meo apographo legitur optime:

Ὠ' χαρνῆθεν * ἀεὶ κισσὸς ἀεξόμενος.

Ἀχαρνεὺς κισσὸς et Ἀχαρνίτης κισσὸς memorantur et in epigrammatis Anthol. editæ I. c. lxvii. 17. III. 26. ep. 42. quorum hoc, ejusdem formæ ac Ἀταρνίτης ab Ἀταρνεὺς, Suidas interpretatur Ἀθήνηθεν ibi Kustero placebat Ἀχαρνῆθεν· nihil mutandum persuadebit Alciphron II. Ep. 3. p. 238.

Sed ut illuc redeam, qui paulo legerit attentius in Pindarum Scholia, nemo mirabitur adeo errorem in Œdipodis nomine commissum. Si libri molem spectes, errores istius generis non magno numero reperientur in Eustathii commentariis in Homerum. B Codicum tamen ille suorum vitiis interdum fuit deceptus, etiam in Euripideis: exemplo sit quod habet in Il. Η'. p. 548. 40. ex tragico: ἓν γὰρ ἐκτεινῖ σ' ἔπος, ἤγουν εἷς (σε) λόγος ἐκτάδην ῥίψει. Nostris in exemplaribus recte legitur in Eurip. Medeæ, v. 585.

ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος.

153 Etymologus in Τρέφοιν, p. 764. 52. hunc nobis dat Euripidis versum e perdita tragœdia sumtum:

Ἄφρων ἂν εἴην εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

in quo τρέφοιν, pro τρέφοιμι, ex τρεφοίην, συγκοπῇ τοῦ η contractum narrat: ἀλγοίην· ὁμιλοίην· φρονοίην· θαρσοίην· et similia reperientur et C in tragicis; nusquam, puto, τρεφοίην· sed vitiosum certe est τρέφοιν. Corrigamus mendam Codicis antiqui legendo:

Ἄφρων ἂν εἴην ἐκτρέφων τὰ τῶν πέλας.

Insanirem, si aliorum liberos enutrirem. verbum ἐκτρέφειν frequentat Eurip. Iphig. Aul. v. 1450. Troad. v. 383. 761. Bacch. v. 273. Cycl. v. 142. Ion. v. 360. 820, &c. In Euripidis versu scribi quoque posset cum Jo. Nostro Luzacio, — εἰ τρέφοιμι τὰ τῶν πέλας.

* Hoc etiam in loco clar. Toupius, Em. in Suid. III. p. 63. Ὡς ἀρχῆθεν reponens, dum *veram* se putabat *lectionem* restituere, Ἥμβροτεν, οὐδ' ἔτυχεν. Atque in hoc genere literarum sæpius evenit, ut, quos velut genuinos veritatis filiolos amplectimur, *amore refrigerato*, tanquam ἀμβλωθρίδια projicere non recusemus.

A Pindari Scholiastes in Nem. IV. 3. ut ostenderet τοὺς μεθ' Ὅμηρον οὐκ ἀκριβεύειν τὴν ἀντωνυμίαν, ex Euripide profert, Τοιγάρ νιν αὐτὰς, &c. non vidit scribendum, Τοιγάρ νυν (id est Τοιγαροῦν) αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγώ· prout legitur in Bacchabus v. 32.

CAPUT XV. 154

DE AMORE, EJUSQUE PATRE.

B Dramatis Antigones fragm. de puero Diones. Non illic cum Schol. Pind. Bacchus intelligendus, sed Cupido. Puer Veneris et Liber sæpe junguntur. Hæmonis nomen versui insertum. Quem urget Amor, huic Deus est intolerandus. Amor, μέγιστος θεῶν etiam Socrati, altari demum honoratus Athenis ætate Pisistrati. De hoc altari Hermiæ quædam non protrita. Euripidi θεὸς μέγιστος, rex hominumque Deûmque. Dictus expertis malus puer, sævus, improbus. Veneris puero fueritne pater atque avus idem Jupiter? ὁ Διὸς παῖς vulgo dici videtur Euripidi; hinc Eustathio fabulatori. Nec poëtis veteribus Græcis, nec genealogis, neque Christianis scriptoribus Græcis Jovis et Veneris filiolus innotuisse videtur.

Error Scholiastæ Pindari hic dicendi mihi præbebit materiam. Harum rerum scientibus mirum videri quoque debuit, quod legitur in Scholiis in Πυθ. III. 176. Θυώνῃ] Τῇ Σεμέλῃ φησὶ, διωνυμίᾳ γὰρ ἐκέχρητο. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν αὐτὴν Διώνην λέγουσιν, ὥσπερ Εὐριπίδης ἐν
C Ἀντιγόνῃ,

Ὦ παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεὸς,
Διόνυσε, θνητοῖς τ' οὐδαμῶς ὑποστατός.

Pro ὃς — ὑποστάτης, sic correxit in margine libri Scaliger, et Grotius in Exc. ex Euripidis Antigone, p. 371. qui de Dionyso Diones filio non videntur dubitasse. Quod scriptum in Anim. ad Ammon. p. 208. istius Scholiastæ solius dubia fide nititur. In cœlum illata Semele mater a filio dicta fuit Θυώνη· vid. Jo. Davies in Cicer. de N. D. III. 23. et P. Wesseling in Diodor. I. p. 232. Semelen qui Διώνην dixerit, inter veteres neminem, quæ Bacchum dixisse videatur Diones aut Veneris filium, unicam ex antiquitate Praxillam novi: hoc tamen ubi tradit Hesy-

chius, alii Διώνης nomine Semelen intellexerunt, ubi poëta nobis A
ignotus meminerat Βάκχου Διώνης. unicum in suo genere locum adscribam Hesychii: Βάκχου Διώνης· οἱ μὲν βακχευτρίας Σεμέλης. οἱ δὲ
155 Βάκχου, τοῦ Διονύσου, καὶ Ἀφροδίτης, τῆς Διώνης· παρόσον διωνυμία περὶ τὰς Θεάς. Πράξιλλα δὲ ἡ Σικυωνία Ἀφροδίτης παῖδα τὸν Θεὸν ἱστορεῖ· quem? Βάκχον opinor, diversum a Διονύσῳ. ad Aristidis Panathenaici T. I. p. 167. ista, ὥσπερ ἐν πομπῇ· hæc leguntur in Scholiis quæ sunt penes clar. P. Burmannum Secundum MSS. ἐν ταῖς πομπαῖς ὁ μὲν Διονύσου, ὁ δὲ Σατύρου, ὁ δὲ Βάκχου ἀνελαμβάνετο (leg. ἀνελάμβανε τὸ) σχῆμα. Sed Bacchum istum Veneris filium Cicero, quique præter illum Deos recensuere cognomines, ignorarunt omnes. An
itaque Dionysum, Veneris, aut certe Diones filium isthoc Euri- B
pidis loco designatum credemus? Non opinor. Primum quia non solet in his ab opinione recepta tragicus dissentire, nedum talia consectari.

Ipse Amor, puer Diones,

ut in Veneris dicitur Pervigil. v. 76. meo judicio hic etiam intelligendus est. Sed dicat quis Dionysum tamen nominari; et hic loca mihi poëtarum excitet, qui plurimi cecinere Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτα· quod Sophoclem in choricis fecisse carminibus scribit Hermesianax Athen. XIII. p. 598. D. de se senex amabilis Solon apud Plutarch. in Solone, p. 96. E.

Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα καὶ Διονύσου, C
Καὶ Μουσέων, ἃ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

Cum Veneris puero non male Bacche facis,

Ovid. Art. Am. III. 762. Achilli Tat. II. p. 71. Ἔρως καὶ Διόνυσος jure dicuntur δύο βίαιοι Θεοί·

Amor, et Liber, durus uterque Deus,

Propertio I. El. III. 14. — Sed præterea in Bacchum, præ Euripideis, aptius conveniunt ista Diphili apud Athen. II. p. 35. D.

Ὦ πᾶσι τοῖς φρονοῦσι προσφιλέστατε
Διόνυσε, καὶ σοφώτατ', ὡς ἡδύς τις εἶ.

et Baccho quis locus, obsecro, dabitur in Antigones dramate,

A quo solus Amor ardore suo corripuerat Hæmona Creontis F. etiam in Euripideo; quod liquet ex argum. Sophoclis Antigones, et ultimo in illam Scholio. Hujus ad Hæmonem Euripidea verba si nobis servavit ista Stobæus, p. 567. 45. (ex Antigone esse Eurip. e Grotii novimus Stobæo, p. 446. sive MS. Paris.)

μή νυν θέλε
Λυπεῖν σεαυτὸν, [Αἶμον,] εἰδὼς, πολλάκις
Ὅτι καὶ τὸ λυποῦν ὕστερον χαρὰν ἄγει.

jure videbor egregii juvenis (ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγοῦντος, Soph. 156
Ant. 690. interjecto nomine correxisse vulgata:

B Μὴ οὖν ἔθελε λυπεῖν σαυτὸν εἰδὼς πολλάκις

sic Grot. posuit pro Μὴ οὖν θέλε ut evitaret anapæstum secunda sede, quarta nobis pedem dedit Creticum; nam Μὴ οὐ tragicis et comicis Atticis in unam semper syllabam contrahuntur; nusquam, si bene memini, μὴ οὖν. Ad hæc accedant vitiosi Codices, quibus toties se decipi passus est iste Pindari Scholiasta, neque temere videbor sic Euripidis ex Antigone versus restituisse:

Ὦ παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεὸς,
Μόνος τε θνητοῖς οὐδαμῶς ὑποστατός.

O puer Diones, quam magnus es Deus, et solus (Deorum) *mortalibus nequaquam tolerandus:* de Græcis hos fecit Latinos senarios
C Joann. Noster Luzac:

Puer Diones, quantus es! mortalibus
Tu parvule, Deus, solus intolerabilis!

Loquitur non

Felix, cui placidus leniter afflat Amor,

sed unus ex miseris, *quos hic graviter Deus urget,* Tibull. II. El. I. 79.

ex omni *quem* premit ille Deus,

Propert. III. El. XX. 6. in quem *tota ruit Venus,* Horat. I. Od. xix. 9. — Μόνος τε scripsi totidem literis pro Διόνυσε, quod nomen ex versu præcedente facile potuit in hunc irrepere. Sed

hic commodum memini, Ruhnkenio nostro, quocum olim hanc A
conjecturam communicabam, placuisse quidem meam de errore
Grammatici sententiam, sed in mentem mox venisse vocem non
minus aptam,

Δεινός τι, θνητοῖς τ' οὐδαμῶς ὑποστατός.

Joannes Piersonus, cui primus ad has literas auctor fui tractan-
das, quas ingenio felicissimo, longiori vita dignissimus, unus
omnium inter nostrates maxime exornasset, hæc posuerat in
schedis suis, quas pater eruditissimus Jacobus Piersonus, filio
clarissimo etiam nunc inter Frisios meos superstes mecum com-
municavit: " In Διόνυσι gravissima hærere videtur macula, nam
" Scholiasten decipi certum est et loquitur Euripides de Amore B
" Diones filio. Forte

" Θεοῖσι, θνητοῖς τ'

157 " ut Διόνυσι e præced. versu fluxerit, vid. fragm. Androm. ubi
" Τύραννος θεῶν καὶ ἀνθρώπων." Hæc nostra quod ad summam rei
conspiratio non nihil efficiet ad Grammaticum erroris arguen-
dum. — Venus autem sæpe Dione dicitur, et Dionæa, a matre,
quam Διώνην vocantem Homerum Il. E'. 370. plerique sequuti
sunt; Euripides etiam in Helenæ v. 1097. Κούρη Διώνης Κύπρι.
hoc matris nomen, Διώνην, reponendum pro Δωδώνην in Clement.
Hom. IV. 16. in quibus infra H'. v. 13. vulgatur Κύπρις, ἣν καὶ C
Δωδώνην λέγουσιν· ubi recte vir D. Διώνης nomen ponendum censuit.—
De puero Diones nihil hic dicitur, quod non conveniat in Amo-
rem. Hic μέγας θεὸς et μέγιστος θεῶν Euripidi, hac etiam in re
Socratem sequuto, qui Amorem vocabat δαίμονα μέγαν et μέγιστον
τῶν ἄλλων δαιμόνων, teste Themistio Or. XIII. p. 162. B. Præter
cetera, in Platonis Sympos. Socratis Phædrus indignatur T. I.
p. 177. A. cum tot poëtæ Diis ὕμνους et pæanas cecinerint, τῷ
Ἔρωτι, τηλικούτῳ ὄντι καὶ τοσούτῳ θεῷ, ne unum quidem illorum πε-
ποιηκέναι μηδὲ (sic pro μηδὲν scribendum) ἐγκώμιον. Euripides
Hippol. v. 540. Ἔρωτα δὲ, τὸν τύραννον ἀνδρῶν, — οὐ σεβίζομεν. Deo-
rum potentissimo Pisistrati ævo primus Amori statuit altare
Charmus ad Academiam: Clemens Alex. Protrept. p. 38. 33.
τὸν Ἔρωτα — ἐτίμα πρότερον οὐδεὶς, πρὶν ἢ Χάρμον μειράκιόν τι ἐλεεῖν, καὶ

A *βωμὸν ἱδρύσασθαι ἐν Ἀκαδημίᾳ, χαριέστερον* (lege *χαριστήριον*) *ἐπιτελοῦς γενομένης ἐπιθυμίας.* vid. Jo. Meursii Ceramic. c. xxv. et H. Vales. in Harpocr. p. 96. Quæ mecum ex Hermiæ Commentario MS. in Platonis Phædrum communicavit, quem mihi collegam vel in primis gratulor, clar. Ruhnkenius, minime protrita hic docto lectori proponam: *Καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἐφεῖτο ἐρᾷν* (leg. *τὸ ἐρᾷν*) *καὶ τοῦ Ἔρωτος βωμοὶ καὶ ἀγάλματα ἦσαν, καὶ Ἀντέρωτος* (conf. Servius in Æn. IV. 520) *ὡς καὶ ἐπιγράμματά γε ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων ἐγέγραπτο ἐπαινούντων τὸ ἐρᾷν. καὶ ὁ δρόμος ὁ μακρὸς τοῖς Παναθηναίοις ἀπὸ τοῦ Βωμοῦ τοῦ Ἔρωτος ἐγένετο. ἐντεῦθεν γὰρ ἀψάμενοι* (*ἅψαντες* requiri videtur,) *οἱ ἔφηβοι τὰς λαμπάδας ἔθεον, καὶ τοῦ νικήσαντος τῇ λαμπάδι ἡ πυρὰ τῶν τῆς θεοῦ ἱερῶν ἐφήπτετο.* quibuscum conferri unus Plutarchus poterit in
B Solone, p. 79. A. B. Superest insigne fragmentum Auges, Euripidei dramatis, apud Stob. Grot. p. 243.

Ἔρωτα δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν,
Καὶ τῶν ἁπάντων δαιμόνων ὑπέρτατον,
Ἢ σκαιός ἐστιν, ἢ, καλῶν ἄπειρος ὢν,
Οὐκ οἶδε τὸν μέγιστον ἀνθρώποις θεόν.

Cæcilius comicus apud Ciceron. Tusc. IV. c. xxxii. ex conjectura Bentleii:

[*Ego vero, Amorem*] deum qui non summum putet,
Aut stultum, aut rerum esse imperitum existimo.

C sua probabiliter Menandro debet, qui libenter exprimebat Euri- 158
pidea, quod vere monuit illic Davisius. Eadem Stobæi pagina hoc ex comœdia dat Alexidis: *Εἶτ' οὖν* — corrige:

Εἶτ' οὐ μέγιστός ἐστι τῶν θεῶν Ἔρως,
Καὶ τιμιώτατός γε τῶν πάντων πολύ;

Indignantis illud *Εἶτ'*, *οὐ* sequente, frequens apud comicos; etiam in ipsius Alexidis versibus apud Athen. III. p. 123. F. X. p. 443. F. &c. — Mirabili Abderitanorum morbo probabilem sane causam adsignat Lucianus T. II. p. 2, 3. per plateas ex Euripidis Andromeda versus magna voce recitantium, præsertim *τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν*, cujus, ut literatis hominibus notissimæ, primum tantum versum ponit:

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων Ἔρως· A

Luciani itaque beneficio didicit Gatakerus, docuitque Barnesium, septem versus continuos, quos exhibet Athen. XIII. p. 561. B. ad Andromedam esse referendos Euripidis; sed hanc fabulam, de qua multa dici possent, nunc suo loco relinquam. Mos fuit Euripidi versum interdum eumdem in diversis repetere tragœdiis; duobus versibus istius ex Andromeda ῥήσεως simillimis in Stobæo Grotii præfigitur alius diversæ sententiæ, p. 261.

Σὺ δ' ὦ κάκιστε παῖ θεῶν τε καὶ βροτῶν

Viderentur itaque et ista ex alio dramate petita. Sed videamus tamen: versus iste Scaligero debetur; hoc ubi nos docet Grotius, vulgatam nobis exhibet ex Stobæo Gesn. p. 399. 5. lectionem, quam præbet etiam Codex Stobæi Leidensis:

Σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κἀνθρώπων. B

Fac scriptum:

Σὺ δ' ὦ . . . . θεῶν τε κἀνθρώπων . . . .
Ἢ μὴ δίδασκε τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ,
Ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο.

ubi sequentia sunt eadem, quis tandem ex Athenæo supplere defectum primi versus dubitaret?

Σὺ δ' ὦ [τύραννε] θεῶν τε κἀνθρώπων [Ἔρως,]

ego quidem ista præferrem, supplemento scioli literatoris vitio- C
sissimo, [κάκιστε πάντων] ipsius etiam Scaligeri πάντων, in παῖ· κἀνθρώπων commutantis, absque ulla auctoritate, in καὶ βροτῶν. Neque
159 etiam vetulus iste Puer (qui de se ipse testatur in alis Simmiæ; τόσος ὢν δάσκια βέβριθα λάχνα γένεια·) diceretur Euripidi παῖς κάκιστος βροτῶν, nedum θεῶν. Ut erat tamen, sæpenumero expertis dicebatur etiam *Malus ille Puer; sævus; improbus; ferus;* Virgilio Ciri v. 133. Æn. IV. 412. Tibull. I. vii. 3. Horat. II. Od. 8. 14. Apollon. Rhod. IV. 446, &c. Oppiano Ἁλ. IV. 11, &c. ipsa matre teste in Moschi Eid. I. Bion πάντεσσι κακὸν τὸν Ἔρωτα dixit in istis apud Stobæum versibus (p. 401. 23. Grot. p. 267.) quos Ursino Bionis reliquias colligenti monuit omissos Theod. Canter

A V. L. I. xx. et nemo tamen bene monenti morem gessit. Neque in eodem dramate hoc negaverat Euripides, cujus tribus versibus paulo ante positis hæc ex Andromeda subjicit Stobæus:

Ἔρωτα δεινὸν ἔχομεν· ἐκ δὲ τῶν λόγων
Ἑλοῦ τὰ βέλτισθ'· ὥστ' ἄπιστον ἔστ' Ἔρως
Κἂν τῷ κακίστῳ τῶν φρενῶν οἰκεῖν φιλεῖ.

In hunc locum hæc erant in schedis Piersoni: — "Corrige: — "ὡς κάκιστον ἔστ' Ἔρως In Stob. Grot. legitur ὥστ' ἄπιστον quod "non video quomodo explicari aut servari queat. Rectissime "autem κάκιστον ponitur, ubi sequitur ἐν τῷ κακίστῳ. Sic in fr. e "Danaë a nobis emendato Verisim. p. 134, Ἔρως γὰρ ἀργὸν κἀπὶ "τοῖς ἀργοῖς ἔφυ."

B Quem in his primum attigi, ponam locum e Ciri Virgilii, v. 133.

Sed malus ille puer, quem nec sua flectere Mater
Iratum potuit, quem nec pater atque avus idem
Jupiter.

hoc si verum est,

ille sorore
Natus avoque suo,

ut Veneri dilectus Adonis Ovidio Met. X. 520. Recentiores hic niti poterant auctoritate Virgilii. Qui ante Virgilium, aut ejus C ætate, vel proxima, dixerit Cupidinem Jove natum et Venere, neminem, opinor, habemus. Dicitur nostris quidem in exemplaribus Euripidis Hippol. v. 536.

Ἔρως ὁ Διὸς παῖς·

sed quum eodem in loco more solemni videatur dictus ὁ τᾶς Ἀφροδίτας· Veneris filius, videor mihi probabilem meam fecisse conjecturam legentis,

ὁ τᾶς Ἀφροδίτας
Ἔρως ὀλίγος παῖς.

Hanc conjecturam ante hoc ferme decennium per literas memini 160 me communicare cum clar. Musgravio, cum suo me donasset Hippolyto. Hic postea vulgatæ se lectionis, prolatis aliisque

sed istis inprimis versibus Virgilianis, patronum professus est A
Exercit. in Eurip. II. c. iv. Nostra nihil refert, utrum inter tot
alia hoc quoque flagitium imputandum Jovi sit, nec ne: libenter
tamen viro elegantissimo, mecum Euripidis et veritatis amatori,
persuaderem, hac in parte cum ceteris popularibus conspirasse,
cum vulgo certe loquutum tragicum. Hoc futurum autumo, si
quæ in istum Hippolyti locum a me scripta sunt Musgravio non
displicent. Ex antiquitate Græca veterem certe neminem arbi-
tror testem citari posse, qui patrem et avum Cupidini Jovem de-
derit. Recentior ille conditor fabulæ satis absurdæ de Amor.
Ismen. Eustathius, ut ex Euripide longe plurima descripsit, hæc
etiam habet IX. p. 342. Ὦ παῖ Διός, τύραννε Ἔρως, &c. X. p. 393.
Ἔρως ὁ Διὸς παῖς ἐκστρατεύει κατὰ τοῦ πατρός. is itaque id ipsum in suo B
Cod. legit, quod in omnibus qui supersunt Euripideis Codd.
probabiliter invenietur. Virgilium quoque juvenem (si Ciris est
Virgilii, quod erudite probabile reddidit clar. Jo. Schraderus
Observ. L. II. c. iii.) voce vitiose scripta potuisse decipi, quis
tandem auderet suspicari? Si rem tradidit aliunde notam, ad-
mirabile videbitur nemini poëtarum veterum (*Nonnum* excipio
qui centena sine teste protulit:) Amorem usquam dici in patrem
quoque suum imperium exercere, ubi toties ipsum Jovem cœlo
detraxisse suisque sagittis victum domuisse narratur, et Venus
aurea celebratur, ut amatori Helena,

Jove digna viro, ni Jove nata foret. C

Cum ubique *Puer Veneris*, nusquam a veteribus filius ille Jovis vocatur; ne ab illis quidem, qui in Anthologia sive edita, seu inedita, tot centena nobis epigrammata condidere, qui toties Amoris, ut Veneris filioli meminere, quique, ut sua homuncionum excusent vitia, pristina Maximi Jovis et omnivoli furta tam libenter commemorant: exercitatus in hac palæstra Meleager patrem se Cupidinis ignorare fatetur:

Πατρὸς δ' οὐκέτ' ἔχω φράζειν τίνος·

Anthol. VII. Ep. 16. Non ille Veneri natus, ut Minerva Jovi, Junoni Vulcanus, habuit inter cœlicolas patrem ὁ ἀμφιθαλὴς Ἔρως

A Aristophani Av. v. 1735. Amorem honeste quidem vulgus hominum, secundum Senecam Octav. 560.

> Genitumque credit Venere, Vulcano satum. 161

oculatiores Vulcani conjugi natum noverant ex furtivo cum Marte, vel fratre Mercurio, concubitu: Simonidea legantur in Schol. ad Apollon. Rhod. III. 26. ubi variorum opiniones recensentur de patre Cupidinis: id quoque peculiare fuit Alcæo Lyrico, ut Amorem Zephyri statueret et Eridis filiolum: in Etymologico MS. Parisiis ista legit D. Ruhnkenius in v. Ἵμερος· — τὰ ἄνθη λέγουσιν Ἵμερα, ἐπεὶ ἐν τῷ ἔαρι φύονται, ὅτε καὶ τὰ ἐρωτικὰ θερμότερα ἐστί. τούτου χάριν καὶ ὁ Ἀλκαῖος Ζεφύρου καὶ Ἴριδος τὸν Ἔρωτα φησίν.
B Scripsisse Grammaticus Ἔριδος videbitur L. Gyraldi comparanti Hist. Deor. Synt. XIII. p. 405. F. et Michaëlis Fourmontii Dissert. de Venere insertam Actis Academ. Reg. Inscript. T. VII. p. 25, 26. — Mars, Vulcanus, alii nominantur Servio in Virgil. Æn. I. 664. veterum Genealogorum, qui diversis Cupidinibus diversos etiam dedere genitores, quis tandem Jovem suspicatus est? nemo. Cicero de N. D. III. c. xxiii. *Cupido primus Mercurio et Diana prima natus dicitur; secundus Mercurio et Venere secunda; tertius Marte et Venere tertia:* hæc tertia, *Jove nata et Diona*, Vulcano nupta, *cum Marte se miscuit, unde Cupido natus esse dicitur*, ut scribit Ampelius, c. ix. Tredecim Cupi-
C dines, Gyraldum sequutus, invenit apud veteres Fourmontius, nullum Jove natum et Venere. Sed Christiani Scriptores Græci, qui tot nobis Jovis flagitia commemorant, hoccine prætermisissent intactum, si legissent alicubi, Jove natam Venerem patri filiolum peperisse?

Si ne hæc quidem Jovem hujus unius flagitii poterunt absolvere, sit sanequam *Malus ille puer*, nec tamen deterior *avo genitore creatus;* fueritque secundum nonnullos, præter ceteras, Jovi Venus,

> quod Pelopea Thyestæ,
> Myrrha suo patri, Nyctimeneque suo.

162 A

CAPUT XVI.

IN FRAGMENTA VARIORUM DRAMATUM.

Ex Archelao dramate sententia; in liberis enitescit patrum virtus. Aoristi de re fieri solita. Cratini duo versus ex Athenæi, Lib. II. MS. Auges, cujus nomen in αὐτῆς transiit, fragmentum. Quæ onus ex Hercule conceptum deposuerat, ἀποτέρασθαι dicta. Νήσασθαι. Acrocorinthus ὄχθος Ἀφροδίτας. Bellerophontis reliquiis Barnesianis eximuntur aliquot versus. Improba quædam dicta, personis tragicis forte congrua. Hecate Ἐνοδία. Sophoclis ex Ῥιζοτόμοις anapæsti; Euripidei Erechthei pacem cupientis. Aranearum pleno Catulli sacculo similia poëtarum Græc. dicta. Πατρὸς et πρὸς permutantur. Σελλοὶ sacerdotes Dodonæi, Γηλεχίες, Τόμουροι. Eurysthei Satyrici duo fragm. Locus ex Cyclope.

Nimis iterum ab instituto me locus abduxit ex Euripidis Antigone. Archelai dramatis initium si nobis præbet Aristophanes Ranis v. 1237. hujus quoque tragœdiæ duplex fuisse videbitur editio. Duo fragmenta Barnesius suis locupletavit supplementis, quibus libenter carebimus; versum scilicet 60 implevit adjecto nomine Ἀρχέλας· versuique 49. Μὴ πλούσιον θῇς, &c. ista præfixit a se excogitata: — στρατιώτην δὲ σὸν, qui in tot millibus senariis ista certe sede nusquam vocem legerat στρατιώτην. — In versu 46 Ἐνέλαβε vulgavit, Grotium sequutus in Stobæo, p. 359. B

Ἐν τοῖς τέκνοις γὰρ ἡ ἀρετὴ τῶν εὐγενῶν
Ἐνέλαβε· κρείσσων τ' ἐστὶ πλουσίου γάμου.

In Stobæo Gesneri legitur: ἐν ἔλαβε· mihi corrigendum omnino C
videtur,

Ἐν τοῖς τέκνοις γὰρ ἡ 'ρετὴ τῶν εὐγενῶν
Ἐνέλαμψε·

Fortes creantur fortibus et bonis:
Est in juvencis, est in equis patrum
Virtus;

163 Horat. IV. Carm. IV. 29. — Significant Euripidea: *In liberis enim parentum virtus solet enitescere:* qua vi significandi noster etiam cum ceteris interdum aoristos adhibuit; διώλεσεν, in Suppl. v. 238. Ἔβαψεν, in Or. v. 699, &c. usum attigere præter H.

A Steph. de Dial. Att. p. 139. 143, &c. Græviús, Hemsterhusius, in Lucian. I. p. 516. Gataker. de S. N. I. c. vi. et R. Bentleii. in Horat. III. Od. xxiii. v. 19. — Ut Latinis *virtus nitet* sive *enitescit:* (Sallust. vid. Cat. c. liv. v. et Cortius :) Græcis λάμπειν dicitur; hic in liberis indoles generosa parentum ἐλλάμπειν. Nec auro, neque argento, sic neque ingenio nec virtuti suus est color, *nisi temperato splendeat usu,* Horat. II. Od. II. 3. sua Ovidius, I. Amor. VIII. 51.

> Aëra nitent usu:
> Canescunt turpi tecta relicta situ;

B sumsit e Sophocleis:

> Λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν, ὥσπερ εὐπρεπὴς
> Χαλκὸς, χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος.

quæ servavit Plutarch. T. II. p. 792. A. 1129. D. et p. 788. B. Ejusdem fortasse sunt senarii, qui velut incerti leguntur initio Florilegii Stobæi:

> Ἀρετὴ δ', ὅσῳπερ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς,
> Τοσῷδε μᾶλλον αὔξεται τελειουμένη.

in his vitioso τελειουμένη nihilo melius Grotianum τελεουμένη· corrigo, dubitanter tamen,

> αὔξετ' ἠγλαϊσμένη.

C *Tanto magis crescit virtus quanto magis splendet usu:* ἠγλαϊσμένος et ἐπηγλαϊσμένος nonnunquam adhibentur; hoc etiam in Cratini versibus, quos in Codice Parisino clar. Ruhnkenius invenit: in Epitome, quam legimus Libri secundi Athenæi, hæc tantum ut Cratini prostant, p. 49. A. τράπεζαι τρισκελεῖς σφενδάμνιναι. illinc apud Eustath. in Od. Λ'. p. 29. 50. Ex integro Opere Athenæi, præter alia quædam loca poëtarum, clarissimus amicus hæc etiam Cratini invenit: Γαυριῶσαι δ' ἀναμένουσιν ὧδ' ἐπηγλαϊσμέναι μείραξ φαιδραὶ τράπεζαι τρισκελεῖς σφενδάμνιναι. Duo trochaici sic videntur scribendi,

> Γαυριῶσαι δ' ἀναμένουσιν ὧδ' ἐπηγλαϊσμέναι
> Μείρακες φαιδραὶ τραπέζας τρισκελεῖς σφενδαμνίνας.

Ad Augen Euripidis recte retulit Grotius quæ prostant apud Clem. Alex. Strom. VII. p. 841. 34. A

164 Σκῦλα μὲν βροτοφθόρα
Χαίρεις ὁρῶσα, τῶν νεκρῶν ἐρείπια·
Κοὐ μιαρά σοι ταῦτ' ἔστιν. εἰ δ' ἐγὼ 'τεκον,
Δεινὸν τόδ' ἡγῇ.

ipsius enim Auges verba sunt ad iratam Minervam, in cujus illa virginis templo suum fuerat onus enixa, quod vim Herculis passa conceperat: ἡ αὐτὴ Potterum decepit in Clemente: scripserat is: ἡ Αὔγη, δικαιολογουμένη πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ἐπὶ τῷ χαλεπαίνειν αὐτῇ τετοχυίᾳ ἐν τῷ ἱερῷ· eamdem mendam ex Euripidei Telephi prologo apud Dionys. Halic. II. p. 59. 17. sustulit primus P. Leopard. B
Em. III. c. xxiv. et plus semel apud Pausaniam F. Sylburgius, nec tamen vidit VIII. p. 698. Αὔγην ἐν γόνασι, legendum pro αὐτήν. Sed ad Euripidea Clementis opportunum tragici locum adfert Potterus; potuit et excitare Iphig. in Taur. v. 74.

Θριγκοῖς δ' ὑπ' αὐτοῖς σκῦλ' ὁρᾷς ἠρτημένα.

Ammian. Marcellin. XXII. c. viii. p. 341. *immolantes advenas Dianæ — cæsorum capita fani parietibus præfigebant.* In Epistola Mariæ Cassobelensis ad Ignat. p. 97. Josias Deorum θυσιαστήρια νεκροῖς (leg. νεκρῶν) λειψάνοις μιαίνει. Sed in Euripidis Auge spolia designantur hostium cadaveribus detracta: scribendum C
enim censui τῶν νεκρῶν ἐρείπια· pro vulgatis in Clemente, [Χαίρεις ὁρῶσ'] ἀπὸ νεκρῶν ἐ. Grotio, X. ὁρῶσα, κἀπὸ ν. ἐ. — Ubi comicus in Ran. v. 1112. — κατέδειξ' οὗτος Καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς. Scholiasta: ἔγραψε γὰρ τὴν Αὔγην ὠδίνουσαν ἐν ἱερῷ.

De onere hoc deposito fortasse Chorus in Auge verbum adhibuerat ἀπονήσασθαι. Hesychius: Ἀπενήσω, ἀπέβαλες. Εὐριπίδης Αὔγῃ. hoc Is. Vossio et L. Kustero de menda suspectum esse non debuerat, quod satis tuebitur ejusdem Hesychii, Ἀπονησαμένη, ἀποσωρεύσασα. alibi vitiose scriptum, Ἀποθησαμένη, ἀποσωρεύσασα· hic, fateor, Ἀποσεισαμένη poterat etiam in mentem alicui venire, sed sincerum est alterum Ἀπονησαμένη, Euripideum quippe: nam, ubi vulgatur in Ione v. 873.

A Οὐκ ἔτι κρύψω λέχος, ὡς στέρνων
Ἀπονισαμένη ῥᾴων ἔσομαι.

nemo monitus dubitabit mecum restituere Hesychianum hinc sumtum,

Ἀπονησαμένη·

illic Barnesius Ἀπονιψαμένη nescio cujus absurdam conjecturam (nam talia non debebant Scaligero tribui) in contextum intulit, suamque meliorem, Ἀποσεισαμένη, in margine posuit: unice verum est quod dicebam: Ἀπονήσασθαι, est *onus deponere*. Erotianus: Ὑπονησαμένη, ὑποσωρεύσασα. Apollon. Rhod. I. 364. ἀπὸ δ' εἵματα — 165
B νήσαντο· *vestes humeris deposuerunt*: νῆσα πυρὴν in Argonauticis quæ dicuntur Orphei, v. 952. restituit Amicus meus eruditiss. Adrian. Heringa. Νήσασθαι sive νήσασθαι est eximie in *cumulum congerere*; *congestum acervum diruere*, ἀπονήσασθαι· νεκρῶν ὁμοῦ ἐπ' ἀλλήλοις ξυννενημένων meminit Thucyd. p. 505. 5. σωροὺς νεκρῶν dabit Xenophon, p. 306. 36. Eurip. Phœn. v. 1211. Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ' ὁμοῦ. Lucretius VI. 1261.

Confertos ita acervatim mors accumulabat.

Reliquiis e dramate Bellerophonte Barnesius versus aliquot adjecit, quos ego quidem illic mallem prætermissos. Indicare
C saltem debuerat, qua ratione motus Euripidea retulerit ad hoc drama, quæ legerat apud Strabon. VIII. p. 582. in quibus basin anapæsticam efficere nequeunt Ἄκρον Κόρινθον· aut versum parœmiacum ista, Ἱερὸν ὄχθον πόλιν Ἀφροδίτας· Euripides forte dederat:

Ἥκω προλιποῦσα περίκλυστόν γ'
Ἀκροκόρινθον,
Ἱερὸν ὄχθον γ' Ἀφροδίτας.

Usitatum arcis Corinthiacæ nomen ex Mediceo Strabonis Cod. nobis præbuit clariss. Abr. Gronov. Animadv. p. 198. vocem πόλιν ut interpretamentum forte quis adscripserat: nam satis erat dixisse ἱερὸν ὄχθον, *sacrum collem Veneris*: arcem Athenarum ἐλαιοφόρον ὄχθον vocat in Herc. Fur. v. 1169. Ἀθάνας σκόπελον, Ione v. 1433. 1480. vid. Pindar. Nem. XI. 31. forte scripserat in

Electra noster v. 1287. *Χώρει πρὸς ὄχθον Κεκροπίας εὐδαίμονα·* non A *οἶκον.*

Ad Bellerophontem retulit etiam Barnesius duodecim senarios Latinos, quos tanquam ex Euripidis Bellerophonte dederat P. Scriverius in Tragic. Latin. Reliquiis, p. 184. ex Senecæ Epist. cxv. Sed de duodecim istis versibus quinque tantum huc referri debuerant postremi: hos enim ex Bellerophonte sumtos aliunde novimus: septem priores ex diversis videntur Euripidis et Sophoclis fabulis eum illic in finem a philosopho collecti, ut nec *apud tragicos deesse* monstraret, *qui lucro innocentiam, salutem, opinionem bonam* mutarent: ultimos tantum versus ex Bellerophonte petitos hæc Senecæ quoque monstrant: *cum hi novissimi versus in tragœdia Euripidis pronuntiati essent: — dabat in illa fabula pœnas Bellerophontes:* nec primi septem versus continui B potuerunt in scena pronuntiari, sed sunt e diversis sedibus. Ne Grotius quidem hic satis attentus in Excerpt. ex Eurip. p. 379. ad primum ex versibus Senecæ,

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.

hunc posuit Græcum:

Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν.

Sed invenerat Grotius in Carminibus Gregor. Nazianz. [p. 210. B. T. II.] inter veterum dicta *τὰ μὴ καλὰ*, hos tres versus continuos, atque in una tragœdiæ sede positos: C

Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν·
Κρεῖσσον γὰρ, ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους
Πένητα ναίειν, δόξαν ἠμπολῃκότα.

hos duo Grotius reliquit suo loco, quia Senecæ Latinos omnes esse arbitrabatur ex Bellerophonte: secundus autem et tertius illic legebantur,

An dives, omnes quærimus; nemo, an bonus:
Non quare, et unde; quid habeas, tantum rogant.

Isti tres versus Græci e quo dramate sint petiti prorsus latet; et ne quidem satis constat sintne Euripidis an Sophoclis; mihi ta-

A men Eurīpidei videntur vel Ixionis aut alterius; ex hujus Ixione similia quædam dant Stobæus, p. 30. 8. et Plutarch. T. II. p. 18. E. 987. A. Nisi legum meminisset divinarum, sententia Sophocli non disconveniret, cujus ista velut dicta non optima dat Athen. III. p. 122. B. *τὰ μὲν Δίκαι' ἐπαίνει· τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου·* hoc quoque: *μηδὲν εἶναι ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.* Ex Aloidis et Creusa Sophoclis similia reperientur in Stobæi Florilegio Grot. p. 371. et 373.

Quod inter Bellerophontis reliquias ultimo loco posuit dramatis fragmentum Barnes. ad Phœnissas emendavi; pæne ultimum, ex Stobæo Grot. p. 441. Gesn. p. 565. 9. sic mihi videtur corrigendum:

Θνήσκοιμ' ἂν· οὐ γὰρ ἀξιῶ λεύσσειν φάος,
B *Κακοὺς ὁρῶν πᾶσ' ἐκδίκως τιμωμένους.*

vulgatur: *οὐ γὰρ ἄξιον λ. φ.* et *Κακοὺς ὁρῶντας.*

Ipsius Bellerophontis, *Cui cœlum campus fuerat*, Manilio v. 97.
verba præbet Scholiastes in Aristoph. Vesp. v. 754. quibus ille
videre desiderabat, *τίν' ἔχει στάσιν Εἰνοδία· quam sedem haberet Luna.*
vulgatam vocem *ἐνοδίας* in *εὐοδίας* Flor. Christianus, D'Orvillius in
Charit. p. 192. in *εὐδίας* mutatam voluit: recte Heathius mecum 167
restituit Hecates sive Lunæ nomen *Εἰνοδία·* sic scriptum in Eurip.
Ione, v. 1048. Orphei Precibus ad Musæum (v. 45.) subjecto
hymno in Hecaten, Anthol. I. c. v. ep. 24. Reisk. Ep. 454. et in
C Sophoclis *'Ριζοτόμοις* apud Schol. Apollon. Rhod. III. 1213.;
cujus dramatis istud fragmentum adponam paulo emendatius
quam vulgatur in Scholiis, aut in Exc. Grot. p. 139. vel Scaligeri Conj. in Varron. p. 108.

Ἥλιε δέσποτα,
Καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς εἰνοδίας
*'Εκάτης ἔγχος, τὸ δι' * Οὐλύμπου*
Πολλὸν γε φέρῃ, καὶ γῆς ναίουσ'
'Ιερὰς τριόδους, στεφανωσαμένη

* *Οὐλύμπου*] Hanc in anapæstico versu formam fortasse non rejiceret clar. Toupius, quam senarium Atticum *respuere* putabat in Suid. III. p. 155. tum forte non recordatus formarum *μοῦνος· οὔνομα· γούνατα· δουρίληπτος·* et similium, quas Ionicas Attica scena vetus admisit.

Δρυσὶ, καὶ πλεκτοῖς A
Ὠμῶν σπείρησι δρακόντων.

vulgantur ultima, πλείστοις ὤμῳ σπειρήμασι δραx. Scaliger dedit, πλείσταις Ὠμῶν σπείραισι. πλεκτοῖς ponatur an πλεκταῖς parum refert, sed alterutrum arbitror requiri: designatur eadem, ni fallor, in fragmento Argonauticorum Varronis Atacini (Atacinus pro Acinnius recte correxit Is. Voss. in margine libri sui) apud Nonium in v. Angues,

Cujus ut adspexit torta caput angue revinctum.

versu 3. non ausim ἔγχος cum Scaligero in φέγγος mutare, quia novator est Sophocles etiam in voce ἔγχος, in qua vid. Etymolog. M. p. 313. 3. In Ῥιζοτόμοις *Sophocles Medeam descripserat maleficas herbas secantem*, teste Macrob. Saturn. V. c. xix. ubi quæ B
leguntur inde sumta, Αἶδε καλύπτραι, &c. sic commode restitui poterunt:

Αἶδε καλυπταὶ
Κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομὰς,
Ἃς ἥδε βοῶσ', ἀλαλαζομένη,
Γυμνὴ χαλκέοις ἦμα δρεπάνοις.

hæ radicum
Cistæ condunt segmina tectæ,
Quæ vociferans, nudaque oberrans
Hæc desecuit falcibus æneis. C

168 ut eleganter expressit Græca, ex patrueli mea natus, doctiss. Joann. Luzacius; hinc Ovidii Medea, quod Micyllum non latuit, *herbas — succidit curvamine falcis aënæ*, Metam. VII. 227. vulgantur ultima, Χαλκέοισιν ἦμα δρεπάνοις τομάς. hæc vox e præcedentibus male fuerat repetita: βοῶσα forsan sequentis est interpretamentum: *operculis tectæ cistæ* dicuntur καλυπταὶ κίσται Sophocli; cujus in Antig. v. 1023. Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.

Sophocleis succedant Euripidis aliquot anapæsti, hic emendatius scribendi quam leguntur alibi. De certamine, quo Hercules

Æripidis quarto tulit aurea cornua cervi,

A sic in Temenidis Euripides cecinit teste Æliano de N. A. VII. c. xxxix.

> Ἦλθε δ' ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον,
> Μεγάλων ἄθλων τινὰ δεινὸν ὑπο-
> στὰς, κατ' ἐναύλους ὀρέων, ἀβάτους
> Ἐπὶ λειμῶνας, ποίμνιά τ' ἄλση.

Versuum secundo ἵνα mutavi in τινὰ, quod, quamvis certamen ἄθλος diceretur ἀρσενικῶς, alia tamen voce magis accommoda libenter mutatum legerem: ultima vulgantur, ἐπί τε Λειμῶνας ποιμένια τε ἄλση.

Ex Euripidis Erechtheo nobis anapæstos aliquot præbere
B videtur Stobæus T. LIII. p. 367. 37. vitiose scriptos:

> Ἀρκείτω μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχνα,
> Μετὰ δ' ἡσυχίας πολιῷ γήρᾳ συνοικοίην, &c.

Grotius, p. 211. Salmasii dedit conjecturam,

> Ἄρκυϊ τώμῷ μίτον ἀμφιπλέκῃ ἀράχνα,

non optimam, me judice: nam *rete* dicitur ἄρκυς eximie venatoris, quocum nihil adeo commune fuit Erechtheo: quid hujus personam deceret sensit Grotius, cujus ista sunt Latina:

> Araneæ circa meam decurrat orsus hastam.

Redeat in suum locum *hasta* regis, dum vigebat juventâ, bellato-
C ris: scripserat tragicus,

> Κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν
> Ἀράχναις.

Hasta mea inserviat araneis, quæ circa illam texant telam; μίτον proprie, *pede quod gracili deducit aranea filum,* Ovid. Amor. I.
14. 7. Quam proposui lectionem sic emendatam nuper mihi 169
præbuit eamdem Stobæi Codex Vossianus MS. voce δόρυ hic auctior, et verbi ἀρκείτω literis postremis dans inscriptas, σθω. Illam jam ante inveneram in Nicia Plutarchi T. I. p. 529. A. ἐπόθουν τὸν — ἀπόλεμον βίον, ἡδέως μὲν ᾀδόντων τὰ τοιαῦτα χορῶν ἀκούοντες, Κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχναις. *Quiescat hasta aranei*

telis revincta, Xyland. quæ certe sunt eadem atque illa Stobæi. A Pacis amatoris Theocriti votum idem est Eid. XVI. 96.

ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μήδ' ὄνομ' εἴη.

huc spectat Eustath. in Hom. Od. Π'. p. 593. 1. Et alia pacis sunt commoda secundum Bacchyliden,

Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν
Ἔργα πέλονται.

apud Stobæum p. 367. 28. Plutarch. Numa T. I. p. 73. C. (comparavit P. Leopard. Em. IV. c. xxi.) ex quo ἀραχνᾶν ἔργα recepi, pro lectione Stobæi ἀραχνᾶν Ἱστοί, quod legitur apud Interpretem B Iesaiæ LIX. 5. *telas araneorum*, et *operas araneorum* dixit Plautus: ἔργον ἀράχνα Suidas in v. Ἀράχνη profert ex Callimacho; genitivus est Doricus pro ἀράχνου· quod et monuit Toupius in Suid. III. p. 211. Ibidem præbet Suidas (adjiciamus enim ista, quæ Kustero videbantur adeo obscura:) Sophoclis anapæsticum ex Inacho,

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει·

Omnia telam texentibus araneis sunt oppleta : habet et Suidas in esurientem Cratini senarium,

Ἀραχνίων μεστὴν ἔχεις τὴν γαστέρα· C

Ventrem habes aranearum plenum ; qualis sacculus erat Catulli; ad quem Cratini versum comparavit Janus Dousa filius Conjectan. in Catullum c. iii. His Cratini subjiciuntur apud Suidam ista: Φερεκράτης Τυραννίδι· Ἀράχνεια ὥσπερ ταῖς σικυαῖσι ταῖς κεναῖς. excidit primum syllaba quæ legitur infra v. Συκυαῖσι· Φερεκράτης Τυρ. Ἄρ' ἀράχνι' ὥσπερ ταῖς συκυαῖσι· Hæc, in editionibus frustra repetita, absunt a præstantissimo Codice MS. Suidæ Leidensi, qui, suo loco in Ἀράχνη eadem exhibens veterum loca, in Pherecrateis præbet, ἄρ' ἀράχνια — sed neque in *cucurbitulis* locus erat araneis æque commodus ac in *panariis* inanibus, ταῖς ἀρτοθήκαις· litera tantum mutata corrigo,

Ἄρ' ἀράχνι', ὥσπερ ταῖς σιπυαῖσι ταῖς κεναῖς.

A In Aristoph. Pluto, Ἡ μὲν σιπύη μεστὴ 'στ' v. 807. ἔστι δὲ [ἡ Σιπύη] πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κωμικοῖς, Harpocrat. in. v. In Theo- 170
phylacti Simoc. Epist. XXVI. [ἡ δὲ σιπύη κενὴ] καὶ ἡ ἄλως λιμοῦ μοι πεπλήρωται. voces uncinis inclusas, omissas in Edd. etiam in Aldina, præbuit Codex MS. olim Palatinus Themist. Or. XVIII. p. 221. B. οὔκουν αἱ σιτοθῆκαι μεσταὶ εὐρῶτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς καὶ ὑπέραντλοι. Propertius III. El. IV. 33.

Putris et in vacuo texetur aranea lecto:

sumsit ab Homero Od. Π'. 35. ubi Ulyssis εὐνὴ — κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα. Homerum et Hesiodum Ε. κ. Η. v. 473. sequuti sunt reliqui.

Sed Euripidis ex Erechtheo, quæ præter tractata plura præ-
B bet Stobæus, ut diversi generis versus disposuit Heathius; mihi paucis mutatis in anapæsticorum legem omnia facile cogi posse videbantur. In specimen partem eorum ponam:

Αἴδοιμι δὲ, καὶ, στεφάνοισι κάρα
Πολιὸν στεφανώσας, Θρηΐκιον
Πέλταν πατρός γ' ἐν 'Αθάνας
Περὶ κίοσιν ἀγκρεμάσας, &c.

sequentia premere malo, ne nonnullos offendat licentia, quæ jam nunc forte nimia videri poterit: ἀγκρεμάσας et 'Αθάνας in his subministravit Stobæi Codex MS. Ad columnam in Minervæ
C templo suspendere desiderabat Erechtheus peltam Thracicam, quam a socio Tereo, Thracum rege, pater ejus acceperat Pandion: pro vulgatis Πέλταν πρὸς 'Αθηνᾶς, paulo, fateor, audacius scripsi, Πέλταν πατρός γ' ἐν 'Αθάνας. Sæpe tamen vox πατρὸς, ut a librariis compendifacta ponebatur, in præpositionem πρὸς fuit mutata; ni fallor, etiam in Philostrati Hercule Furente, p. 848. m. ἱερεῖα δὲ προσέῤῥιπται τῷ βωμῷ βρέφη ἀγεννῆ, καὶ τῇ λεοντῇ. προσβέβληται, &c. corrigendum arbitror: βρέφη νεογενῆ (hoc dedit et J. Pierson Verisim. p. 234.) αὐτῇ λεοντῇ πατρός· βέβληται δ' ὁ μὲν κατὰ τοῦ λαιμοῦ, &c. In Demosthenis Orat. πρὸς Εὐβουλίδην, p. 713. 77. vulgatur ὁ πάππος ὁ τοῦ πατρὸς, sententia poscit, ut dicatur *avus paternus*, ὁ πάππος ὁ πρὸς πατρός· literæ eædem bis fuerant describendæ.

Sed hæc quæque dari similia possent nihil ad Euripidem faci-

unt, ejusque Erechthea, in quo dramate nondum exputo qua oc- A
casione memorari potuerint et Μίασμα δρυὸς, illinc sumtum in Append. Vatic. II. Prov. 67. et Dodonæi sacerdotes: de his enim dixerat in Erechtheo quæ cum Homericis comparat Clem. Alex. Strom. VI. p. 739. 17.

εὕδουσ' ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ,
Πήγαισι [Σελλοί] δ' οὐχ ὑγραίνουσιν πόδας.

171 attigit hæc Eustath. in Il. Π'. p. 1074. 41. vox versui deerat implendo: commodam, quam vicinæ literæ videntur absorpsisse, restitui, Σελλοὶ, nomen his sacerdotibus Dodonæi Jovis proprium: Hom. Il. Π'. 234. — ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι. Sophocl. Trach. v. 1183. Σελλῶν meminit ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν. Recte Philostrat. Jun. Icon. II. p. 859. ubi hos B
Sellos memorat ἀνιπτόποδας et χαμαιεύνας, αὐτοσχέδιοί τινές εἰσιν, inquit, καὶ οὔπω κατεσκευασμένοι τὴν βίον. Callimacho Γηλεχέες H. Deli v. 286. hæc enim forma melior altera Γηλοχέες, quam præbet Etymol. p. 230. 1. λέοντες ὀρειλεχέες χαμαιεῦναι sunt in Empedoclis versu apud Ælian. de N. A. XII. c. vii. qui versus cum sequente ut Orphei prostat in Ed. clar. Gesneri, p. 411. Dodonæi isti Τόμουροι, quia *caudam* sibi *demetebant* sic, ni fallor, dicti, hac in parte paucos, sed millenos habuerunt in vita horrida atque inculta imitatores inter illos, qui ceteris hominibus meliores sanctioresque videri voluerunt: similia narrantur de Essenis inter Judæos, de Gymnosophistis in Æthiopia et in India, Philoni Jud. p. 1115. D. Philostrato V. A. III. c. xv. VI. c. x. de monachis C
inter Christianos, quos inter hodiedum χαμαιευνάδες, οἰοχίτωνες, ut dicuntur Gregorio Nazianz. T. II. p. 118. B.

Ex Euripidis Eurystheo Satyrico quæ proferuntur in Scholiis ad Eurip. Hecubam v. 826. sic videntur scribenda,

Οὐκ ἔστιν, ὦ γεραιὲ, μὴ δείσῃς τάδε·
Τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ,
Βλέπειν τ' ἀγάλμαθ'· ὧδ' ἀνὴρ κεῖνος σοφός.

vulgatur illic, δοκεῖ, Βλέπει — ὅδ' ἀνὴρ, neque aliter ista leguntur in Jo. Tzetzæ Chil. I. 516. qui scripserat, v. 512.

Ὡς Εὐριπίδης γράφει μὲν ἐν δράματι Ἑκάβης.



A non ἐν γράμματι Ἑ. Euripidea Tzetzes male tribuit comico Platoni: Platonis exhibet in eamdem rem ista Scholiastes,

> Α. Οὗτος, τίς εἶ; λέγε ταχὺ, τί σιγᾷς; οὐκ ἐρεῖς;
> Ε. Ἑρμῆς ἔγωγε, Δαιδάλου φωνὴν ἔχων,
> Ξύλινος βαδίζων, αὐτομάτως ἐλήλυθα.

In his ex Euripidis Eurystheo apud Stobæum, p. 531. 39. Grot. p. 409.

> Οὐκ οἶδ' ὅτῳ χρὴ κανόνι τὰς βροτῶν τύχας
> Ὀρθῶς ἀθρήσαντ' εἰδέναι τὸ δραστέον.

docte Jo. Piersonus restituit,

> Ὀρθῶς σταθμήσαντ' εἰδέναι τ. δ.

B quid posceret sententia Grotium non latuit: *Non video, qua sint* 172
lance res mortalium Examinandæ: in Euripidis Cyclope v. 378. ubi socios dicitur Ulyssis devorasse:

> Δισσούς γ' ἀθρήσας, κἀπιβαστάσας χεροῖν,
> Οἳ σαρκὸς εἶχον εὐτραφέστατον πάχος.

ista Piersonus in schedis posuerat: "G. Canter. N. L. V. c. "xxix. legit, Δισσούς γ' ἀθροίσας. quod merito damnat Barnes. "Lege,

> " Δισσοὺς σταθμήσας

C " Hesychius: Σταθμήσας, ἐν ζυγῷ στήσας. Similiter in Eurystheo " Satyr. fragm. Barn. ult. Lege, Ὀρθῶς σταθμήσαντ' pro ἀθρήσαντ'. " conf. fragm. Soph. apud Athen. Lib. XIII. p. 564. c. (Eurip.) " Syleo v. 22. Valck. ad Ammon. p. 109. σταθμήσας Eurip. " Ion. v. 1137." In hoc Cyclopis loco dudum idem illud restitueram ex Hesychio:

> Δισσοὺς σταθμήσας κἀπιβαστάσας χεροῖν·

Cum duo manibus sublatos velut in lance ponderasset: porcas emptori rusticus Megarensis commendat in Aristoph. Acharn. v. 766.

> Ἄντεινον, αἰ λῇς, ὡς παχεῖαι καὶ καλαί.

Ἴστω δὲ μηδεὶς ταῦθ', ἃ σιγᾶσθαι χρεών A
Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον λέπας
Πρήσειεν ἄν τις, κᾂν πρὸς ἓν εἴποις ποτὲ,
Πύθοιντ' ἂν ἀστοὶ πάντες, ἃ κρύπτειν χρεών.

In horum tertio πρὸς ἕνα legitur in Edd. Gesn. Grotii, nec non in MS. Cod. Leidensi: πρὸς ἕνα γ' εἴποις corrigit clar. Heath. Emendetur versus ex Plutarchi T. II. p. 507. B.

καὶ πρὸς ἄνδρ' εἰπὼν ἕνα,
Πύθοιντ' ἂν ἀστοὶ πάντες, ἃ κρύπτειν χρεών.

Ad hos versus in isto dramate videtur Ino respondisse versibus a Stobæo servatis, p. 500. 29. Grot. p. 363. sic paulo melius scribendis, quam illic prostant, aut a Barnesio sunt vulgati, v. 41. B

Ἐπίσταμαι δὲ πάνθ' ὅσ' εὐγενῆ χρεὼν,
Σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν, ἵν' ἀσφαλὲς,
Ὁρᾶν θ' ἃ δεῖ με, κοὐχ ὁρᾶν ἃ μὴ χρεὼν,
Γαστρὸς κρατεῖν τε· καὶ γὰρ ἐν κακοῖσιν ὢν
Ἐλευθέροισιν ἐκπεπαίδευμαι τρόποις.

Sed si sunt ipsius Inonis verba, dicere debuisse videretur, καὶ γὰρ ἐν κακοῖσιν οὖσ' Ἐλ. neque sic elisa vocalis in fine senarii esset insolens: ὢν de femina poni potuit; ut de se Creusa θνητὸς ὢν ὑπερδράμω, Eurip. Ion. v. 973. Antigone Sophoclis v. 461. θνητὸν ὄντ' ὑπερδραμεῖν· quod posuit Dawesius Miscell. Crit. p. 317. multis labefactari potest, præter ista quæ dedit B. Heath. in Eurip. Med. v. 846. Hæc quamvis ad tuendam vulgatam lectionem dici possint, plerisque tamen placituram opinor elegantem conjecturam Jo. Luzacii, legentis, C

κᾂν γὰρ ἐν κακοῖσιν ὦ.

Esse autem ista Inonis liquet ex his Plutarchi de Garrul. p. 506. C. ἡ δ' Εὐριπίδειος Ἰνὼ, παῤῥησίαν ἄγουσα περὶ αὑτῆς, εἰδέναι φησὶ

Σιγᾶν θ' ὅπη δεῖ, καὶ λέγειν ἵν' ἀσφαλές.

Eumdem versum, Σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ, &c. profert Plutarch. de Exilio p. 606. A. Gellius N. A. XIII. c. xviii. comparat cum Æschyleo, ἐν τῷ Πυρφόρῳ Προμηθεῖ,

A Σιγῶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγων τὰ καίρια.

Is versus si fuit in Æschyli Prometheo Πυρκαεῖ, eamdem in quatuor dramatis Æschylus adhibuit sententiam, Choëph. v. 580. Sept. c. Theb. v. 625. Eumen. v. 277. qui locus postremus sua scribenti, ni fallor, obversabatur Euripidi:

> Ἐγὼ, διδαχθεὶς ἐν κακοῖς, ἐπίσταμαι
> Πολλοὺς καθαρμοὺς, καὶ λέγειν ὅπου δίκη,
> Σιγᾷν θ' ὁμοίως.

Noster in Oreste, v. 631.

> ἔστι δ' οὗ σιγὴ λόγου
> B Κρείσσων γένοιτ' ἂν, ἔστι δ' οὗ σιγῆς λόγος.

conf. Iphig. in Aul. v. 924, 925. Pindar. Nem, v. 32. Gataker. A. M. P. c. x. p. 508. Dissert. de N. I. S. c. 25. p. 130. — Præter ista duo dramatis fragmenta, lubet hic Inonis Euripideæ
reliquias Stobæanas attingere reliquas, locis, ubi prostant desig- 176
natis; sequar ordinem Barnesii:

Ver. 1, 2. leguntur in Stob. Gesn. p. 52. 45. Grot. p. 27.

Ver. 3—6. Retulit ad duo loca diversa Stobæus suorum Excerptorum Tit. X. et XCIII. Leguntur in Stob. Gesn. p. 127. 36. Grot. p. 71. et p. 507. 20. (tanquam ex Ione) Grot. p. 377. Latina Grotii sunt utrobique diversa: priori loco legitur, Βίᾳ νῦν ἕλκετ', ὦ — altero, Καὶ νῦν ἐφέλκετ', ὦ κακοὶ, τιμὰς, βροτοί.

C Ver. 7—13. Insignem de invidia locum, quem præbet Stobæus, p. 222. 20. Grot. p. 149. respicit Ælianus de N. A. III. c. xvii. Λέγει μὲν οὖν Εὐριπίδης δυσώνυμον ὄντα τὸν φθόνον. — Ver. 9. Ποῦ καὶ πότ' οἰκεῖ sic mihi videtur refingendus:

> Τί δή ποτ' οἰκεῖ σώματος λαχὼν μέρος;

versu 11. emendandum videri,

> Τομαῖς ἀφαιρεῖν, ἢ ποτοῖσι φαρμάκοις·

monitum fuit ad Eurip. Hippol. v. 518.

Ver. 14—17. Sedes jam ante fuit indicata.

Ver. 18—25. Nulla parte vitiati scribuntur in Stobæo Grot. p. 281. Gesn. p. 420. 32. Nam v. 21. me judice non est cum

viro doctissimo vox ἂν interserenda: ὡς, æque ac ἵνα, jungi solet A
temporibus verborum præteritis imperfectis.

Ver. 26—30. Sunt in Stobæo Gesneri, p. 432. 32. rectius scripti, quam in Stob. Grot. p. 309. illic enim reperitur, quod reponendum scribit Heathius, v. 27.

Ver. 31—33. sic leguntur in Stobæo Grot. p. 349. una litera minus in Ed. Gesn. 381. 31.

Τοιάνδε χρὴ γυναικὶ πρόσπολον ἐᾷν·

μ' ἐᾷν Grotius edidit; γ' ἐᾷν, Heathius, qui recte corrigit v. 33.— καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔχει. sed, v. 31. scribi malim, πρόσπολόν σ' ἐᾷν. fortasse περᾷν probabit, memor versus Eurip. in Hippol. 641. B

Χρῆν δ' εἰς γυναῖκα πρόσπολον μὲν οὐ περᾷν.

Ver. 34, 35. Stob. Gesn. p. 493. 15. Grot. p. 353.

Ver. 36, 37. Gesnero uno ductu posita, p. 498. 19. recte Grotius separavit, p. 361; neque enim iambicos tetrametros admisit tragœdia.

Ver. 38—40. ibidem leguntur.

Ver. 41—45. Sedes supra fuit designata.

Ver. 46—49. Leguntur in Stob. Gesn. p. 511. 51. hic prout a Grotio sunt interpolati; qui v. 47. pro τοὔνεχ' ὃν σέβειν πρέπει,
177 posuit, minus Græca, οὕνεχ' εὐσεβεῖ πρέπει. v. 48, 49. pro Μήδ' ὡς — ἀπώλεσεν, Μὴ, ὡς — ἀπωλέσῃς· utrumque vitiosum: mihi, v. 47. vi- C
sum fuit olim scribi commode posse, τοὔνδικον σέβειν πρέπει. Nunc, commodum ab Heathio monitus, in Stobæo Grotii, Tit. IX. hunc versum aliter scriptum legi, p. 55. (Gesn. p. 99. 51.) his inter se collatis versus Euripidis sic restituendos arbitror:

Κέκτησο δ' ὀρθῶς, ἃ ᾽ν ἔχῃς, ἄνευ ψόγου,
Καὶ σμικρὰ σώζου, τῇ δίκῃ ξυνὼν ἀεί·
Μήδ', ὡς κακὸς ναύκληρος, εὖ πράξας ποτὲ,
Ζητῶν τὰ πλείον', εἶτα πάντα γ' ἀπολέσῃς.

Ver. 50—54. Ut Euripidis leguntur in Stobæo Gesn. p. 559. 50. Grot. T. CV. p. 430. emendavit, atque ex Philostrati V. A. VII. c. v. ostendit ex Inone petitos Gatakerus, A. M. P. c.

A XI. In notis ad Eurip. Phœniss. v. 561. suspicatus sum hos quatuor olim hoc in loco dramatis lectos:

'Ο δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.
'Ορᾷς τυράννους διὰ μακρῶν ηὐξημένους
'Ως σμικρὰ τὰ σφάλλοντα· καὶ μί' ἡμέρα
Τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω.

si justa fuit suspicio, huic versui subjecti apud Stobæum oportet ex alio fuerint loco petiti:

'Υπόπτερος δ' ὁ πλοῦτος, οὓς γὰρ ἦν ποτε,
'Εξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὁρῶ.

B Versu 52. ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω, recte emendarunt Th. Canter. et Grotius, ut legitur apud Plutarch. T. II. p. 104. A. et in loco quem ex Joannis Lydi libello de mensibus inedito citat Leo Allatius in Socrat. Epist. p. 148. ἐν μιᾷ γὰρ, (leg. μία γὰρ,) ὥς ἔφη τις, ἡμέρᾳ (ρα) Τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω.

Ver. 55—59. His usus sum Diatribes c ii.

Ver. 60—62. Sunt e Stob. Grot. p. 461. Gesn. 580, 4, 6.

Ver. 63, 64. Stob. Gesn. p. 582. 28. Grot. p. 467. Pro Μὴ Barnes. posuit:

Μηδὲ σκυθρωπὸς ἴσθ' ἄγαν, πρὸς τοὺς κακῶς
Πράσσοντας ἄνθρωπος γεγώς.

Aliter ista collocari debuerant:

C μὴ σκυθρωπὸς ἴσθ' ἄγαν
Πρὸς τοὺς κακῶς πράσσοντας ἄνθρωπος γεγώς.

Ver. 65, 66. Velut ex Inone leguntur in Stobæo Grot. p. 468; 178
ex Œneo in Stob. Gesn. p. 583. 28. Alibi prostant ut ex Euripidis Antiope sumti.

Ver. 67, 68, 69. In Grot. Florileg. p. 468. leguntur ut ex Inone; in Stobæo Gesn. p. 583. 30. recte velut ex Ione; et Grotius in Excerptis ex Eurip. p. 332. erratum suum correxit: sunt autem in Ione, v. 730, 731, 732. quod monuit et Heathius: sed, pro versu vulgato 731.

Ἃ μὴ γένοιτο δ' εἴτι τυγχάνοι κακὸν,

hunc præbet Stobæus,

Εἰ δ' ἄρα συμβαίνοι τὶ δυσχερέστερον. A

et in v. 732. vulgato εἰσβλέψαι melius ἐμβλέψαι,

Εἰς ὄμματ' εὔνου φωτὸς ἐμβλέψαι γλυκύ.

quod Plutarchus adfirmat, bis minimum hoc usus senario T. II. p. 49. F. p. 69. A. qui hac voce vitiata legitur in Schol. ad Pindari Nem. VIII. 73.

Ver. 70. — Οὐκ ἔστι λύπης, &c. — 74. Leguntur ibidem apud Stobæum; nec tamen indicatur, ex Inone petitos. Sed in his:

Ὅς τις δὲ ταύτῃ τῇ νόσῳ (id est τῇ λύπῃ) ξυνὼν ἀνὴρ
Μόνος ταράσσει καὶ γαληνίζει φρένα,
Παραυτὰ δ' ἡσθεὶς ὕστερον στένει διπλᾶ. B

vitium latet: cur enim diceretur quis *illo solus ægrotans malo*, sive *solus turbare mentem turbatamque sedare*, causa nulla poterit excogitari: Gesneri nobis conjecturam exhibuit Grotius pro vulgata lectione, μεθ' ἧς ταράσσει, — sic facile corrigenda:

Ὅς τις
Μέθῃ ταράσσει καὶ γαληνίζει φρένα,
Παραυτίχ' ἡσθεὶς ὕστερον στένει διπλᾶ.

Μέθῃ dubio vacat, *ebrietate*, sive *vino*; *vino madidus*, Μέθῃ δὲ βρεχθεὶς τῆς ἐμῆς μητρὸς πόσις, Eurip. Elec. v. 326. quæ cur figurato sensu caperet M. A. Muretus V. L. v. 16. causæ nihil erat: Soph. Œd. Tyr. v. 789. ὑπερπλησθεὶς μέθης, *vino plenus*; qui τὸ μεθύειν quoque dixit πημονῆς λυτήριον, teste Athen. II. p. 40. A. quin Euripides etiam Τὴν παυσίλυπον ἄμπελον in Bacch. v. 761. et hunc imitatus Astydamas tragicus: τὴν ἀκεσφόρον λύπης — ἄμπελον, ibid. apud Athen. p. 40. B. Varro apud Nonium in Coagulum, p. 28. C

179 Vino nihil jucundius quisquam bibit;
Hoc ægritudinem ad medendam invenerunt.

Propius ad priora Dion Chrys. Or. VI. p. 93. C. νήφοντα ἐπιθυμεῖν μέθης, ὡς ἀπαλλαγησόμενον τῶν συμφορῶν. Præter ceteras, egregiam ex Lexico Sangerm. MS. quam ex Phrynichi Sophistico Apparatu putat haustam, hanc observationem debeo clar. Ruhnkenio: Ἄλυπον ἄνθος ἀνίας εἰ θέλοις εἰπεῖν ἐπί τινος πράγματος ὃ λύπης ἀπαλλάττει,

A οὕτως ἂν χρήσαιο ὡς Σοφοκλῆς ἐν τῷ Διονυσιακῷ Σατυρικῷ ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευσαμένῳ τὸν (leg. — νων τῶν, R.) κατὰ τὸν χορὸν Σατύρων· Πόθεν ποτὲ ἄλυπον ὧδε εὗρον ἄνθος ἀνίας. In his Sophocleis aptius mihi videretur ἄλυπον ἄνθος μανίας· in Trachiniis contra, v. 1017. quo vulgatur ἀκήλητον Μανίας ἄνθος, accommodatius futurum Ἀνίας ἄνθος, *insanabilem vim doloris*. Apollonii dictum, τῆς ὀξυθυμίας τὸ ἄνθος μανία, legitur apud Stobæum, p. 173. 49. Quam vero Grammaticus laudat fabulam Satyricam Sophoclis nusquam alibi memoratam invenimus Casaubonus aut ego, nisi ubi Hesychio Θωχθεὶς explicatur μεθυσθείς. In tertium versum de tribus istis supra positis, pro Παρ' αὐτὰ δ' ἡσθεὶς, recepi Gesneri conjecturam, Παραυτίχ' ἡσθεὶς, tum quia τῷ δὲ hic locus non erat, tum quia Παραυτίκα legebatur
B et apud tragicos, Æsch. Suppl. v. 774. Eurip. Or. v. 901. et apud quosvis scriptores Atticos; (Westen. vid. in Pauli Epist. II. ad Cor. IV. 17.) non item Παραυτὰ, in Epistolis Socraticis, Ignatii, apud Gregor. Nazianzen. similesque obvium.

Ver. 75, 76. In Stobæo Gesn. p. 615. 40. Grot. p. 507. ad flebilem Inonem probabiliter a mulierum Choro (φίλαι γυναῖκες dicuntur apud Plutarch. T. II. p. 566. A. ut Helenæ, v. 254. Hippol. v. 373. Med. v. 216.) dicti, consuetam præbent consolationis formulam:

Γίγνωσκε τἀνθρώπεια· μηδ' ὑπερμέτρως
Ἄλγει· κακοῖς γὰρ οὐ σὺ πρόσκεισαι μόνη.

C Cicero Tuscul. III. c. xxxiii. *consolatio — usitata — sæpe prodest: Non tibi hoc soli:* Sophocles Electr. v. 154. Οὔτοι σοὶ μούνᾳ, τέκνον, Ἄχος ἐφάνη βροτῶν. hic semel, sæpius Euripides usus est hac ratione: Hippol. v. 835. Οὔ σοι τάδ' ὦ 'ναξ ἦλθε δὴ μόνῳ κακά. Alc. 916. 949. Androm. v. 1041. In Med. v. 1013.

Οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
Κούφως φέρειν χρὴ, θνητὸν ὄντα, συμφοράς.

horum recordatus, qui Phalaridis nomine scripsit Epistolas, Epist. 144. f. οὐ, (leg. ὅτι οὐ,) μὰ τὸν Δία, μόνον σὺ τοιαύτης ἀπεσφάλης γυναικὸς, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐκείνη τοιούτου ἐστερήθη ἀνδρός. ἐπεὶ τοίνυν οὔτε πρῶτος, οὔτε μόνος τοιαύτῃ ἐχρήσω συμφορᾷ, λογίζου τὰ ἀνθρώπινα πρᾴως φέρειν. Qui sequuntur in editione Barnesii, p. 473. versus sunt ex Ionis 180

dramate, præter hunc unicum, apud Pollucem repertum VII. A
178.

Κοίλοις ἐν ἄντροις ἄλυχνος, ὥσπερ θὴρ, μόνος.

quæ forsan in Athamanta dici potuerunt: Hyginus in argumento dramatis Euripidei f. IV. *Athamas in venatione per insaniam Learchum majorem filium suum interfecit: at Ino eum minore filio suo Melicerta in mare se dejecit, et Dea est facta.* De matre et filio, divinos honores adeptis, Euripidis ex Inone versus, vel Sophoclis, præbet Athenagoras Legat. pro Christ. c. xxvi. καὶ Ἰνὼ μετὰ τὴν μανίαν — θεὸν δοξάζουσι γεγονέναι,

Πόντου πλάνητες Λευκοθέαν ἐπώνυμον.

καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς, B

Σεμνὸς Παλαίμων ναυτίλοις κεκλήσεται.

Ubi comicus Inonis meminit Euripideæ Vesp. v. 1405. Scholiastes, ex mente forsan Euripidis in Inone, Ἰνὼ, inquit, κατὰ χόλον Ἥρας μανεῖσα, ἔῤῥιψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ. Verum tamen, quod addit Scholiastes: Εὐριπίδης δ' ἐν Μηδείᾳ φησὶν αὐτόχειρα τῶν δύο παίδων γενομένην, Λεάρχου καὶ Μελικέρτου, αὐτὴν ὕστερον εἰς θάλασσαν ῥίψαι. quæ leguntur eadem in Scholiis ad Euripidis Medeam, v. 1281.; locum adscribam Euripidis, ut legitur in Cod. Flor. MS.

Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
Γυναικῶν ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις, C
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.

et paulo post:

Δυοῖν δὲ παίδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.

In diversis tragœdiis aliquoties Euripides diversos auctores fuit in fabulis narrandis sequutus; quod eo dico, ne quis hoc etiam utatur argumento in dramate Medeæ Euripidi abjudicando, quod antiqui scriptores gravissimi nostro tragico tribuerunt, quodque illi omnino tribuendum censeo.

CAPUT XVIII. 181

IN DUORUM DRAMATUM FRAGMENTA.

A Ex Cresphonte versus aliquot apud Strabonem. Meropes dicta, quæ Cresphontis fuit uxor, ut Atrei, Aërope. Theodorus, poëta dictus Æliano, actor fuit tragicus. Regis partes tributæ tertiarum actoribus. Demosthenis et Ciceronis explanantur loca leni mutatione. Ad illa tragicæ Meropes, verba Polyphontis. Duo fragm. dramatis Melanippes, quam cœlesti pondere Neptunus implevit. Plebis utilis opinio, de rebus humanis in Jovis tabulas relatis, a sapiente Melanippe rejecta. Ciceronis de Furiis sententia egregia. Secundum Eurip. rebus aderat humanis divina Justitia tacita spectatrix, et tarda quidem, certa tamen scelerum vindex. Stricto juri sapientibus prudens lenitas interdum videbatur anteponenda. De voce *αὐθέντης* disputatio satis verbosa, in qua de XXX Tyrannis Athen. nonnulla, tum de Socrate a judicibus ut sicariis interfecto. Observatio de Euripidis Palamede, sub cujus persona Socrates adumbratus.

IN Cresphonte locum videbuntur invenisse tredecim Euripidis
B versus, quos nobis Strabo servavit VIII. p. 563. si præter alia quis contulerit Pausan. IV. p. 285. et hæc ex Ennii Cresphonte apud Nonium: *An inter se sortiunt urbem atque agros?* — In hoc Euripidis dramate, Meropes, quam Cresphontes habuit uxorem infortunatissimam, dicta nonnulla Plutarchus custodivit, partim bis posita Barnesio; nam, quos jam ante dederat, versus infra reposuit, p. 529. omisit illuc sine controversia referendum fragmentum, quod præbet Plutarchus T. II. p. 998. E. *σκόπει καὶ τὴν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ Μερόπην, ἐπὶ τὸν υἱὸν αὐτὸν, ὡς φονέα τοῦ υἱοῦ πέλεκυν ἀραμένην, καὶ λέγουσαν, Ὠνητέραν,* [leg. e MSS.

Ὁσιωτέραν] *δὴ τήνδ' ἐγὼ δίδωμί σοι*
C *Πληγήν·*

ὅσον ἐν τῷ θεάτρῳ κίνημα ποιεῖ. Quem inscia mater parum aberat quin interfecisset, suum esse filium agnovit: Aristoteles de Poët.
c. xiv. *ἐν τῷ Κρεσφόντῃ ἡ Μερόπη μέλλει τὸν υἱὸν ἀποκτείνειν, ἀποκτείνει δὲ* 182
οὔ, ἀλλ' ἀνεγνώρισεν. Aëropen Cressam, Atrei uxorem, in scenam produxit Euripides in Cressis; in Cresphonte Meropen, infortunia sua lamentantem: hujus personam sic egisse suspicor coram Alexandro Pheræo Theodorum actorem tragicum, ut tyranno lacrymas expresserit: Ælianus V. H. XIV. c. 40. *Θεοδώρου τοῦ τῆς τραγῳδίας ποιητοῦ ὑποκρινομένου τὴν Ἀερόπην* (scribendum puto *τὴν*

Μερόπην) σφόδρα ἐμπαθῶς, ὅδε εἰς δάκρυα ἐξέπεσεν. Quæ nonnunquam A alios, et virum egregium J. A. Fabricium in Bibl. Gr. decepit Ælianum, opinor, adpellatio τραγῳδοῦ, sæpe huic actori nobilissimo data, qua tragicum credidit poëtam designatum: hic vero τραγῳδοποιὸς dicebatur. Ut histriones comici Κωμῳδοὶ, Τραγῳδοὶ veteribus erant *actores tragici;* recentiores et Ælianus ipsos poëtas sic dicere non dubitarunt.

Inter actores tragicos nobilissimos Theodorum recensens Plutarchus T. II. p. 348. E. sæpius illius meminit, etiam in Πολιτικοῖς παραγγέλμασι, p. 816. F. his notatu dignissimis: τὸν μὲν ἐν τραγῳδίᾳ πρωταγωνιστὴν, Θεόδωρον ἢ Πῶλον ὄντα, μισθωτῷ, τῷ τὰ τρίτα λέγοντι, πολλάκις ἕπεσθαι καὶ προσδιαλέγεσθαι ταπεινῶς, ἂν ἐκεῖνος ἔχῃ τὸ διάδημα καὶ τὸ σκῆπτρον. respicit ibi Plutarch. locum Demosth. de Falsa Legat. p. 253. §. 445. nec Valesio neque Tayloro satis, opinor, intellectum: ἐν πᾶσι δράμασι τοις τραγικοις ἐξαίρετόν ἐστιν ὥσπερ γέρας τι τοῖς τριταγωνισταῖς, τὸ τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιέναι. corrigatur, τὸ τούτους (nempe τοὺς τριταγωνιστὰς) τυράννους καὶ τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιέναι. conf. Plutarch. Lysandro. p. 446. D. Cur autem partes regis in tragœdiis datæ fuerint tertiarum partium actoribus tradit in Scholiis ad h. l. Demosthenis ὁ τὰς θεατρικὰς ἱστορίας συγγράψας· fuit is, ni fallor, Asclepiades in Tragodumenis. His commode succedent ista Ciceronis Divinatione in Q. Cæcil. Orat. I. 1. p. 325. *Ut in actoribus Græcis fieri videmus, sæpe illum, qui est secundarum aut tertiarum partium, quum possit aliquanto clarius dicere, quam ipse primarum, multum submittere, ut ille* C *princeps quam maxime excellat.* In his *actores Græci* jam displicuisse videntur Asconio; scripsisse suspicor Ciceronem: *Ut in actoribus tragicis fieri videmus,* — nam Græci fuerint actores an Latini, nihil ad rem faciebat determinasse: Latine loquentes videbant audiebantque Romani; et hos potius intellexisse Cicero videbitur legenti Tuscul. I. c. xliv. de Off. I. c. xxxi. Orator. c. xxxi. Tragicos actores designari non comicos monstrant et verba Demosthenis, Plutarchi, et ipsius Ciceronis, non vitæ quotidianæ speculo, sed tragœdiæ congrua magnificentiæ. Utrumque locum præter alia H. Valesius adhibuit in Notas Mauss. ad Harpocr. p. 293, 294. conf. J. F. Gronovii Observ.

A in Script. Eccles. c. xxv. p. 285. et Jo. Taylor. in Demosth. T. II. p. 354.

Nisi nobis in hoc scribendi genere liberrimo emansoribus esse liceret, ista nimium abire faterer ab Euripidis in Cresphonte Me- 183
rope, cujus ad Polyphontem dictum, criticis antiquis vexatum, egregie tuetur A. Gellius N. A. VII. c. iii.

Εἰ γάρ σ' ἔμελλεν, ὡς σὺ φῄς, κτείνειν πόσις,
Χρῆν καὶ σὲ μέλλειν, ἕως χρόνος δῆθεν παρῆν.

Duas literas adjeci vulgatis, Χρὴ — et ὡς· posuique Χρῆν, et ἕως, hoc tamen in unam syllabam contrahendum pronuncianti: *tu quoque tamdiu cessare debueras a cæde, usque dum tempus scilicet*
B *illud adesset*; quo frater, quod fingis, consilium exsequi aggrederetur: miror, quæ de Græcis, ὡς χρόνος δῆθεν παρῆν, Latina fecit vir clar. *cum occasio non esset omnino tibi defutura.*

Ejusdem Meropes ad patrem Cypselum argumentationem ex Ennii nobis Cresphonte, probabiliter Euripideo, dedit Auctor Rhetoricorum ad Herenn. II. c. xxiv.

Injuria abs te afficior indigna, pater;
Nam, si improbum Cresphontem existimaveras,
Cur me huic locabas nuptiis? sin est probus;
Cur talem invitum invitam cogis linquere?

C Supersunt, præter ceteros, quinque versus Ennii, quibus quatuor Euripideos, verbum de verbo propemodum, expressit. — Fratris viduæ scelus suum excusantis Polyphontis, ut suspicor, verba sunt, quæ nobis e Cresphonte dedit Schol. in Eurip. Med. v. 84.

Ἐκεῖνο γάρ πέπονθ', ὅπερ πάντες βροτοί,
Φιλῶν μάλιστ' ἐμαυτὸν οὐκ αἰσχύνομαι.

quam sententiam Victorius attigit V. L. XIV. c. vi. cum similibus dictis comparavit Gataker. in M. Antonin. XII. 4.

Duo tantum attingam e fragmentis dramatis Melanippes: hoc, Grotium sequutus, ordine tertium posuit Barnesius:

εἰ δὲ παρθένος
Φθαρεῖσά γ' ἐξέθηκέ τις τὰ παιδία,

petitum ex Dionys. Halic. Arte Rhetor. p. 103. illic Dionysio, A
vel cuicunque demum, scripta comparanti ad p. 185. mihi videtur ad patrem tragica dixisse Melanippe:

εἰ δὲ παρθένος
Φθαρεῖσά γ' ἐξέθηκεν εἰς βουφόρβια,
Φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ δράσεις φόνον;

184 his scriptis clar. Toupium vidi Emend. in Suid. III. p. 21. Euripidea paulo aliter constituisse.

Quos ex Neptuno conceperat infantes inter armenta posuerat Melanippe; inter vaccas repertos stulte pater puellæ Desmontes monstra credidit: mortem filiolorum ut averteret, ista patri dixit Melanippe. Dionysius, p. 85. 25. ὁ (σχηματισμὸς) τῆς Μελανίππης, τίς
(legerim, ὅτι τὶς) τὰ παιδία ἐξέθηκεν εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια. p. 103. B
6. ἡ δὲ Μελανίππη ἐπαιδεύθη μὲν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος· γέγονε δὲ ταύτῃ παιδία· ἐξέθηκε δὲ αὐτὰ εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια· &c. vitiosum est ἐπαιδεύθη· non longe recedit ἐπλήσθη μὲν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. Ingeniosa est doctissimi Toupii conjectura III. p. 20. qua legit ἐπαιδώθη· meo tamen judicio ne Callimacheum quidem παιδοῦσα, tanquam insolens, adhibuisset Dionysius; ut ille, βουφόρβια, vocem servavit Euripidis, sic et πλησθῆναι hac in re suspicor adhibitum tragico de Neptuno, qui puellam vitiatam impleverit κύματος θεοσπόρου, cujus γέμουσαν, ἐκ Ποσειδῶνος δηλαδὴ, teste Eustathio ad Od. I. p. 371. 46. dixerat Alopen Euripides in Cercyone:

Cœlesti tumidus pondere venter erat, C

Ovid. Fast. III. 42. Ejusdem Alopes Euripideæ, a Neptuno, postquam Deus libidinem expleverat, se neglectam questæ hæc nobis verba servavit Eustathius in Od. Φ'. p. 749. 6. simplicitate sua pervenusta.

Πλήσας δὲ νηδὺν οὐδ' ὄναρ κατ' εὐφρόνην
Φίλοις ἔδειξεν αὐτόν.

Sunt etiam voces Euripideæ βουφορβὸς, βουφορβεῖν, βουφόρβια, in Iph. in Taur. v. 238. Alc. v. 8. v. 1050.

Alterum dramatis Melanippes fragmentum generis est diversissimi; quo sapientiæ civibus non valde fructuosæ specimen

A præbuit Euripides. Atticam quoque plebem utilis ista continebat superstitio, qua credebant inter homines oculis humanis non spectabiles versari rerum laudabilium inspectores, scelerumque spectatrices et vindices, qui quæve bonorum malorumque nomina referrent ad suum imperatorem Jovem, suis quæque tabulis inscribenda. Qui prologum agit in Plauti Rudente Arcturus, v. 13.

> Qui falsas lites falsis testimoniis
> Petunt; quique in jure abjurant pecuniam;
> Eorum referimus nomina exscripta ad Jovem.

B v. 21.

> Bonos in aliis tabulis exscriptos habet.

Dum nomina factaque hominum in tabulas inscribi curabat Jupiter, dicitur illa ἀπογράφεσθαι. vid. in Herodotum a me notata 185
P. 400. et a clar. Jo. Aug. Ernesto in Callim. H. Cerer. v. 47. Sed Pater Optimus Max. tardus ad vindictam, non nisi sceleribus conduplicatis, tabulas illas suas pelliceas evolvebat: hac mente suspicor Æschylum, aliumve tragicum veterem scripsisse senarium, qui vim obtinuit proverbii,

> Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας·

postea pellibus pugillares et libros substituerunt: de teste veraci
C proverbium habet Lucianus de Merc. Cond. T. I. p. 667. ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς. Hoc velut populare figmentum Euripidis philosopha rejecit Melanippe in Stobæi Excerptis de Rer. Nat. Grot. p. 121.

> Δοκεῖτε, πηδᾷν τἀδικήματ' εἰς θεοὺς
> Πτεροῖσι, κἄπειτ' ἐν Διὸς δέλτων πτυχαῖς
> Γράφειν τιν' αὐτὰ, Ζῆνα δ', εἰσορῶντά νιν,
> Θνητοῖς δικάζειν;

quæ proxima sequuntur,

> οὐδ' ἅπας ἂν οὐρανὸς,
> Διὸς γράφοντος τὰς βροτῶν ἁμαρτίας,
> Ἐξαρκέσειεν

comparari possunt cum his apud auctorem Philopatridis (Lucian. A
T. III.) p. 603. v. 38. *πολλούς γε γραφέας φῂς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπαντα
ἀπογράφεσθαι.* dixerat ibidem Triephon. p. 599. *ἔστιν ἐν οὐρανῷ βλέπων
δικαίους τε κἀδίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφομένος.* hæc quem
in finem scripta sint neminem latet. Nec tamen impias opiniones
in vulgus serere voluit Euripides; sed qua mente sapienter et
animose Cicero scripsit Orat. in L. Pison. c. xx. *Nolite — putare, — ut in scena videtis, homines consceleratos impulsu Deorum
terreri Furiarum tædis ardentibus: sua quemque fraus, suum facinus, suum scelus, sua audacia de sanitate ac mente deturbat: hæ
sunt impiorum furiæ, hæ flammæ, hæ faces.* horum, ut opinor, recordatus Quinctilian. Declam. CCCXIV. p. 623. non tamen
sine causa traditum putat, *eos, qui aliquid commiserunt scelus,* B
Furiis agitari, et per totum orbem agi: ut nomina, inquit, *mentita sit* (sic scribendum, *sit, vetus ætas* nempe,) *ut aliquid fabulæ
affingant, ab aliquo tamen exemplo ista experimenta venerunt.*
Tabulas in cœlo fictas repellens Euripides, statuit tamen rebus
humanis Justitiam adesse facinorum spectatricem, quæ, mortalium oculis non nisi mentis spectabilis, omnia videret, et,
186 tacito lentoque gressu sceleratos sequuta, pœnæ tandem gravitate tarditatem suam compensaret. hunc ipsum locum, quem
tractavi, sic claudit Melanippe:

> ἀλλ' ἡ Δίκη
> 'Ενταῦθα ποῦ 'στιν ἐγγὺς, εἰ βούλεσθ' ὁρᾷν. C

nihil in his me quidem offendit: quos enim alloquuta primum,
Δοκεῖτε, *Nolite putare*, vel *Putatisne* potius, — ad eosdem nunc,
εἰ, inquit, βούλεσθ' ὁρᾷν· *si vultis* illam, oculis nempe mentis, *intueri, hic præsens* adesse deprehendetur *Justitia:* ingeniose tamen amicus quidam meus corrigere tentabat, εἰ κοὐκ ἔσθ' ὁρᾷν·
proferens ex Stob. Ecl. Grot. p. 123. versum 'Ορᾷς Δίκην ἄναυδον
οὐχ ὁρωμένην· et ex p. 127. 'Η δ' ἐγγύς ἐστιν· οὐχ ὁρωμένη δ' ὁρᾷ· hæc
Euripidis, Æschyli sunt priora apud Theophil. ad Autol. II.
p. 256.

De Justitia divina, tarda, certa tamen, scelerum vindice, locus
est Euripidis e perdito dramate peregregius apud Plutarch. de



A Sera Numinis Vindicta, p. 549. A. et Stobæum Ecl. Grot. p. 121. 123. his inter se collatis corrigendus, et forte versu Euripidis, alibi lecto, sic augendus:

Οὔ τοι προσελθοῦσ' ἡ Δίκη σε, μὴ τρέσῃς,
Παίσει πρὸς ἧπαρ, οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν
Τὸν ἄδικον· ἀλλὰ σῖγα, καὶ βραδεῖ ποδὶ
Στείχουσα μάρπτει τοὺς κακοὺς ἀεὶ βροτῶν,
Ὅταν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ, Δίκη.

huc pertinet etiam, alium in usum adhibitus, in Oreste versus 414.

Μέλλει τὸ θεῖον δ' ἐστὶ τοιοῦτον φύσει.

B de Deo Euripides Troad. v. 880.

πάντα γὰρ, δι' ἀψόφου
Βαίνων κελεύθου, κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγεις.

Raro antecedentem scelestum
Deseruit pede Pœna claudo,

Horat. III. Od. ii. 32.

Sera tamen tacitis Pœna venit pedibus,

Tibull. I. El. X. 4. βραδεῖ ποδὶ, vel δι' ἀψόφου κελεύθου. Themistio feliciter Euripidea restituit Jo. Toupius Emend. in Suid. ad Δίκης ὀφθαλμός. Æschyli locum Noster expressit, quem apud Theophilum Antiochen. Theod. Canter. jam emendavit V. L. I. c. iv.
C Versum proverbialem ore vulgi tritum præbet Sextus Empir. p. 279.

Ὀψὲ Θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά.

In Stobæi laudato Tit. sic vulgavit primus ex Cod. MS. Gro- 187
tius hos Euripidis e perdita tragœdia versus p. 125.

Συγγνώμονάς τοι τοὺς θεοὺς εἶναι δοκεῖ,
Ὅταν τις ὅρκῳ θάνατον ἐκφυγεῖν θέλῃ,
Ἢ δεσμὸν, ἢ βίαια πολεμίων κακὰ,
Ἢ παισὶν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων
Ἦ τ' ἄρα θνητῶν εἰσὶν ἀσυνετώτεροι,
Ἢ τἀπιεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

horum tres priores tamen jam ante legebantur paulo aliter scripti A
in Stobæi Floril. Gesn. p. 197. 37. Grot. p. 123. hinc excerpti inter Barnes. p. 507. 102. quibus tres reliquos adjiciendos Heathius monuit, p. 184. B. Ut sint isti versus sincere scripti, tribus certe reliquis insunt mendosa: ex quarto quæ Latina fecit Grotius, *Vel una dominis tecta quos pueris habent*, nullam admittunt his accommodam sententiam: corrigens ista vir clar. convertit: *Aut filios homicidas in domus receperit: filii* sint an *patres* nihil intererat: cum homicidis sub eodem tecto, aut in eadem esse navi, nefas arbitrabantur. Fac scriptum ἢ σίσιν facilis est mutatio in ἢ τοῖσιν αὐθ. Sequenti versu scribendum Euripideo more Ἦτ' ἆρα — ultimo, Εἰ τἀπιεικῆ. Sic itaque hos versus reficiendos arbitror, B

Συγγνώμονάς τοι τοὺς θεοὺς εἶναι δοκεῖς,
Ὅταν τις ὅρκῳ θάνατον ἐκφεύγειν θέλῃ,
Ἢ δεσμὸν, ἢ βίαια πολεμίων κακὰ,
Ἢ τοῖσιν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων;
Ἦτ' ἆρα θνητῶν εἰσὶν ἀσυνετώτεροι,
Εἰ τἀπιεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

Si quis perjurio mortem evitare studet, aut carcerem, vel tristia belli mala; aut cum homicidis sub eodem versatur tecto; huiccine tu Deos esse putas ad condonandum faciles? Sunt profecto mortalibus Dii minus sapientes, si juri et æquo nimiam lenitatem anteponunt. hic enim opponuntur τἀπιεικῆ τῇ δίκῃ, ut alibi opponit *æquitatem* C
stricto juri; τοὐπιεικὲς καὶ τὴν χάριν τῇ ἁπλῶς δίκῃ, sive noster tragicus, seu, quod credere malim, Sophocles (ob Plutarchea T. II. p. 761. F. facile emendanda) apud Clem. Alex. Strom. II. p. 494. 9. ubi Orcus, *Illacrymabilis Horatio*; ἄσπονδος θεὸς, Eurip. Alcest. v. 436. cujus

Panditur ad nullas janua nigra preces,

Propert. IV. El. XI. 2,

οὔτε τοὐπιεικὲς, οὔτε τὴν χάριν
Ἤδει· μόνον δ' ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην.

188 sic Cato Uticensis, justitiæ rigidæ satelles, dicitur τὸ περὶ τὴν

A *δικαιοσύνην ἀτενὲς, καὶ ἄκαμπτον εἰς ἐπιείκειαν καὶ χάριν, ὑπερηγαπηκὼς*, Plutarcho T. I. p. 761. D. Erat tamen boni regis ac judicis persona dignius *τὸ ἐπιεικὲς δίκαιον, τὴν αὐστηρὰν τῶν νόμων φωνὴν παραμυθούμενον*, magistratibus prudenter, neque inter Græcos frustra, commendatum a Sopatro Stobæi, p. 314. 2. et ejusdem Diotogeni, p. 331. 45. rex bonus dicitur futurus, *δίκαιός τε ὢν, καὶ ἐπιεικὴς καὶ εὐγνώμων* et v. 54. *ἁ ἐπιείκηα καὶ εὐγνωμοσύνα πάρεδροί τινες — τᾶς δικαιοσύνας, ἁ μὲν τὸ ἀπότομον τᾶς βλάβας μαλθαίνοισα, ἁ δὲ τοῖς ἐπὶ ποσὸν ἀμπλακίσκουσι συγγνώμας ἀπομερίζουσα.* eamdem rationem probabant Socrates, Plato, Aristoteles: hic vero ferme loquitur personæ serviens Euripides, ut postea solebant stoici, suum sapientem *ἐπιεικῆ* esse negantes. Sed, nostro nos modulo metientes, minutas potius lec-
B tionum varietates persequamur. Scribendum censui:

Ἦτ' ἄρα θνητῶν εἰσὶν ἀσυνετώτεροι,
Εἰ τἀπιεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

utrumque ex Euripidis more; de quo nonnulla scripta sunt in hunc locum Hippol. v. 482.

Ἦτ' ἄρά γ' ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἂν,
Εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν.

Pro *Οὔτ' ἄρ'*, Iphig. in Aul. loco nostri simillimo, scribendum puto v. 1189.

Ἦτ' ἄρ' ἀσυνέτους τοὺς θεοὺς ἡγοίμεθ' ἂν,
C *Εἰ τοῖσιν αὐθένταισιν εὖ φρονήσομεν.*

ultimum verbum vitiosum arbitror: *εὔφρονες γένοιντ'*, aut simile quidpiam, ad Deos referendum, sensus loci postulare videtur, qui commodum præbet, quod Euripidis versu præcedenti restitui:

Ἢ τοῖσιν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων.

Domini, *δεσπόται*, et *αὐτονόμοι*, quibus licebat *αὐτοδικεῖν*, *auctores* etiam, recentioribus *αὐθένται* dicebantur et *αὐθεντεῖν* veteribus istis Atticis, qui florente republica Græcorum viguerunt, ut equidem puto, nusquam: his vel sui vel aliorum *interfectores* *αὐθένται* vocabantur: locum Euripidis, qui potuerat obmoveri, (vid. Observ.

Miscell. V. I. p. 109. et Jo. Alberti ad Hesych. in Αὐθέντης) emendavit egregius criticus Jer. Marklandus in Suppl. Eurip. v. 452. A
Recte Thomas M. in v. Δεσποτεία, — Αὐθεντία, inquit, παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων ῥητόρων εὕρηται ἐπὶ τοῦ τῆς δεσποτείας ὀνόματος· — τὸ γὰρ Αὐθέντης οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ φονέως τάττουσιν. Sed ne hoc quidem sensu veteri-
189 bus Atticis valde vox fuit frequentata, si bene memini, nunquam adhibita Demostheni, nunquam Isocrati; *sui ipsius interfectorem* frequenter appellantibus αὐτόχειρα. miror adeoque vulgata nobis in Harpocrationis Lex. Αὐθέντης, ὁ αὐτόχειρ, ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν διὰ παρ' Ἰσοκράτει αὐθέντης· Mallem scripsisset ut veriora, Αὐθέντης, ὁ αὐτόχειρ, ἢ ἑαυτὸν ἀναιρῶν, παρ' Ἀντιφῶντι· διὸ παρὰ Σοφοκλεῖ, αὐτοέντης. certe, teste Phrynicho in Soph. Appar. Σοφοκλῆς λύσας τοὔνομα αὐτοέντης εἶπεν. conf. Eustath. Il. Ε'. p. 397. 3. sed ille Laïi interfectores αὐτοέντας B
dicit, Œd. Tyr. v. 107. Unus oratorum Antiphon τὸν αὐτόχειρα plus semel dixit αὐθέντην· cui hoc ipsum restituendum Orat. VIII. p. 122. 44. ὀῤῥωδῶ μὴ οὐ μόνον τῆς χρείας τοῦ παιδὸς ἀποστερηθῶ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν προκαταγνωσθέντα ὑφ' ὑμῶν ἐπίδω αὐτόν. corrigendum est, ἀλλὰ καὶ αὐθέντην προσκαταγνωσθέντα —. *sed et metuo, ne insuper illum videam a vobis condemnatum tanquam sui ipsius interfectorem:* conferatur accusatio in fine p. 120. et p. 123. 4. — Αὐθέντης eodem sensu legitur p. 123. 39. 125. 4. 6. P. 124. 17. respondens ad ista priora, σχετλιάζει, inquit, κακῶς ἀκούειν φάσκων τὸν παῖδα, εἰ μήτε ἀκοντίσας μήτε ποιήσας αὐθέντης ὢν ἀποδέδεικται· in his, pro μήτε ποιήσας, scribendum arbitror μήτ' ἐπινοήσας, scil. ἀκοντίσαι· ut p. 123. 2. dixit C
οὔτε ψαύσαντα τοῦ ἀκοντίου, οὔτε ἐπινοήσαντα ἀκοντίσαι. De *homicida* in genere semel adhibuit Antiphon Orat. de cæde Herodis, p. 130, 31. ὁ διώκων τὴν δίκην τοῦ φόνου ἵνα μὴ ὁμωρόφιος γένηται τῷ αὐθέντῃ· *ne actor cum homicida sub eodem esset tecto,* sive *scelerati contage pollueretur:* hoc esset Euripidi, μὴ — τοῖσιν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων. Antiphontis ultima Spanhemius attigit in Callim. H. Cereris v. 118. notatis quædam adjecit apposita Jacob. Elsnerus Observ. S. in Evang. Matthæi VIII. 8. — Quod præterea scribit Harpocration in v. Αὐθέντης, Lysiam in oratione quadam sua, nobis perdita, vocem sibi quodam peculiari modo, ἰδίως, posuisse de XXX. tyrannis, καίτοι δι' ἑτέρων εἰργάζοντο τοὺς φόνους· attendenti nemini mirum videbitur. Αὐθένται, *percussores* et *sicarii*, dici poterant qui per car-

A nifices suos tot centenos cives intra paucos menses e medio sustulerunt: *cædis* enim *auctores* non minus fuerunt, quam si suis ipsi manibus patrassent. Heraclit. in Allegor. Homer. p. 434. οἱ νομοθέται, inquit, τοὺς πατροτύπτας χειροκοποῦσι. Persarum rex, Τιθραύστην καταπέμψας, ἀποτέμνει αὐτοῦ (Tissaphernis) τὴν κεφαλὴν, Xenophon Ἑλλ. III. p. 293. 30. qui de his ipsis XXX. tyrannis sub persona Cleocriti, Lib. II. Histor. Græc. p. 278. 21. ὀλίγου δεῖν, ait, πλείους ἀπεκτόνασιν Ἀθηναίων ἐν ὀκτὼ μησὶν, ἢ πάντες Πελοποννήσιοι, δέκα ἔτη πολεμοῦντες. Secundum Senecam de Tranquill. c. III. p. 352. *mille trecentos cives, optimum quemque, occiderunt:* mille quadringentos, Diogen. Laërt. VII. 5. quinimo mille quingentos ἀκρίτως interfecisse non uno loco dicuntur Isocrati et Æschini; huic de
B mala Legat. p. 38. 15. contra Ctesiph. p. 87. 20. Isocrati in Areop. p. 153. c. contra Lochit. p. 397. D. hic nihil vetabat om- 190
nia loca adnotasse, partim tantum designata præceptoribus meis, Ti. Hemsterh. ad Schol. in Aristoph. Plut. p. 440. P. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 643. ubi hanc historiæ particulam attigerunt. Viros aliquot primarios, quos percussores isti sustulere, recenset Jo. Taylor V. C. in Lysiæ Vita, p. 47. — Horum impotenti dominationi, quantum poterat, obluctatus Socrates illud quidem evasit incendium; sed, anno post ejectos Tyrannos duodecimo, ab eodem isto populo, cujus jura fuerat et libertatem contra tyrannos tuitus, insons morti fuit damnatus: de Socrate
C Dion Chrys. Or. XLI. p. 507. A. B. ἐν μὲν τῇ τυραννίδι τῶν τριάκοντα ἔπραττε πάντα ὑπὲρ τοῦ δήμου· — ἀλλ' ὅμως ὑπὸ τοῦ δήμου, δι' ὃν ἐκινδύνευεν, ὕστερον εὖ πράττοντος, διαβληθεὶς ὑπὸ συκοφαντῶν τινῶν, ἀπέθανεν. In Socratem itaque pejores istis triginta sicariis in libera republica judices Atticos, eadem voce, qua tyrannos istos Lysias, αὐθέντας dixerat, ni fallor, Aristippus, seu qui sub ejus nomine scripsit Epistolam XVI. inter Socraticas: ἀνεχωρήσατε πάντες ἀπ' Ἀθηνῶν οἱ Σωκράτους ἐρασταὶ — δεδιότες μή τι ἐφ' ὑμᾶς ἔλθοι τῶν αὐτῶν ἄν, Corrigo, τῶν αὐθεντᾶν. *veriti, ne quid et vobis eveniat a sicariis.* Quæ quidem in istis Epistolis Aristippi nomen præferunt, Dorice scriptæ, IX, XI, XIII, XVI. nihil, quantum memini, continent indignum Aristippi persona; sed eidem inscriptam Epistolam XXVII. velut ad Areten filiam datam, qualem tamen memorat Diogen.

Laërt. II. 84. in qua nulla sunt Dorismi vestigia, illam tanquam A
spuriam rejicio, nec tamen omnes cum præstantissimo sane viro Jo. Pearsono Vind. Ignat. p. 361.

Non adeo hæc remota sunt, quam prima specie videbuntur, a reliquiis perditarum Euripidis Tragœdiarum, si Palamedis dramate sub hujus persona Socratem nobis expinxit, jam tum, cum illud prima vice ageretur Euripidis drama, sycophantarum Atticorum sæpe calumniis vexatum, atque in Attico theatro splendidis Aristophanis mendaciis turpiter agitatum: docuit enim suas Nubes mordacissimus comicus, in Socratis contumeliam scriptas, Olymp. LXXXIX. anno I.; octo demum annis post actas primum illius Nubes, suum drama Palamedem Euripides in certamen duxit, Olymp. XCI. a. 1. Quod dicebam tametsi mihi B
quidem videatur verisimillimum, non potuit tamen Euripides hoc in dramate sub fictis personis exprobrare civibus suis immane scelus in Socrate necando commissum. Ista nihilominus, oppresso calumniis Ulyssis et aliorum Palamede, in Euripidis Palamede cantata sunt a Choro:

'Εκάνετ', ἐκάνετε τὰν
Πάνσοφον, ὦ Δαναοὶ,
191 Τὰν οὐδέν' ἀλγύνουσαν
'Αηδόνα Μουσᾶν,
Τῶν 'Ελλάνων τὸν ἄριστον.

vid. in Eurip. Phœn. notata, p. 112. Et his auditis, intellecto C
quid vellet indicatum poëta, fertur totum theatrum illacrymasse: ista, sed ex incerto rumore, narrantur in argumento Busiridis Encomii Isocratei: καὶ νοῆσαν τὸ θέατρον ἅπαν ἐδάκρυσε, διότι περὶ Σωκράτους ᾐνίττετο. Atheniensibus in Palamede Socratis mortem exprobrasse, censuit et Diogenes Laërtius; nam narratis, quæ illam sunt Athenis consequuta, Lib. II. 44. Εὐριπίδης δὲ, inquit, καὶ ὀνειδίζει αὐτοῖς ἐν τῷ Παλαμήδει λέγων, 'Εκάνετ', ἐκάνετε τὰν Πάνσοφον, &c. sed quod mox addit Diogenes, Φιλόχορος δέ φησι, προτελευτῆσαι τὸν Εὐριπίδην τοῦ Σωκράτους, verissimum utique: Philochorus sub Archonte Callia mortem adnotaverat Euripidis; illam Socratis, octennio post sub Lachete: si quid in hoc genere certum, planissime constat, Euripidem rebus humanis ereptum, Olymp. XCIII.

A anno 1.; Socratem demum, Ol. XCV. 1. hoc a Jo. Meursio, Jo. Pearsono Vind. Ignat. p. 361. aliisque demonstratum neque Sam. Petitus negare potuit, Miscell. I. c. xiii. In historia levem errorem commisit Cl. *Sallierius dans les Memoires de Litterat. de L'Acad.* R. T. VI. p. 388. Sed quam Petitus illic iniit rationem, ut post mortem Socratis acta videretur Tragœdia Palamedes, perpaucis probatam arbitror: mihi sic videtur; Euripidi, qui Attica noverat civium suorum ingenia, dum drama conderet Palamedis, obversatum præ ceteris amicum suum Socratem; forsan etiam quæ postea demum evenerunt, ut erat in rebus humanis perspicax, partim prævisa. Sed si verum est, toto theatro lacrymas fuisse profusas, dum ageretur Palamedes, atque ista, quæ posui, flebilibus modis canerentur, hoc evenisse suspicor, quum
B post mortem Socratis Euripidis repræsentaretur Palamedes.

CAPUT XIX. 192

IN OCTO DRAMATUM RELIQUIAS.

Ex tragœdiis dicta quædam Ciceronis ad Atticum. Additamenta hic illic Ciceronis verbis olim videntur interjecta. Ad Œdipum fragmenta quædam relata. Οἰδίπους de felici conjectore. Sphinx, οὐρὰν ποικίλαν', erat versicolor. de Iride verba Anaxagoræ et Xenophanis proferuntur ex MSS. Ex oratione soluta versus efformasse Grotium. Œdipum Euripidis Ἐξομμάτωσαν famuli Polybi. Exoculati Phineus et filii, Φινεῖδαι. Ἐξωμμάτω-
C ται, *oculatus factus est*, Aristophani. Talia dari etiam apud Latinos. Ex Œneo quædam et Pirithoo. Notitia Codicis Stobæi Leid. ex quo nomina quædam dramatum eruuntur, &c. et emendate scripti versus Phanoclis. De Glauco Minoïde extincto in dolio melle pleno. Ex Eurip. Polyido versus aliquot ex MS. proferuntur, quibus augur ex artis disciplina loquitur. Κυματότροφος et similia vi passiva. Aliud dramatis fragm. ex MS. Suis quædam personis attributa. Ex Rhadamantho quædam et Syleo; ex hoc Satyrico dramate dictum jocosum. Ξύλον usu rariori positum. Loca veterum indicantur qui dictum alludunt ex Stheneboea, Amor poëtam vel facit vel invenit.

Perditæ tragœdiæ videtur esse fragmenta in Ciceronis * ad Atticum Epist. III. Libri vii.

* Sunt et in istis ad Atticum Epistolis alia perditarum tragœdiarum fragmenta: Sophoclea videntur, Lib. XIV. Ep. xxii. Ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τόνδ᾽ ἀπωθοῦνται ψόγον. Lib. XV. Ep. xi. partim repetita, Lib. XVI. Ep. vi.

πού σκάφος A
Τὸ τῶν Ἀτρειδῶν;

193 Aliud etiam arbitror in Epist. quarta latere Lib. VI. qua, cum dixerat Attico scripturum se μυστικώτερον, nonnulla de uxoris suæ liberto loquutus ἐν αἰνιγμοῖς, ista dedisse censetur: δέδοικα δὴ, μήτι νοήσῃς. εἷς δή που τοῦτο δὴ περισκεψάμενος τὰ λοιπὰ ἐξασφάλισαι. Ultima ne nobis quidem obscura sunt, si ad præcedentes hinc abstractæ referantur voces εἷς δή που· in quibus facile mecum Lector detegat nomen Οἰδίπου· Tragici veteris, ut, puto, verba sunt:

δέδοικα δὴ,
Μή τοι νοήσῃς, Οἰδίπου·

vereor sane ne rem intelligas Œdipe: hariolor autem ex Euripidis Œdipode verba fuisse Jocastæ. In ista Ciceronis quadrat B
Plauti dictum Pœn. I. iii. 34. *isti quidem hercle orationi Œdipo opus est conjectore, qui Sphingi interpres fuit.* Νῦν Σφιγγὸς γρίφους

Ἦ δεῦρ' ὁδός σοι τί δύναται νῦν θεσπρόπει;

Sophocleis præsertim delectabatur Atticus: Cicero Lib. II. Ep. vii. *cupio istorum naufragia ex terra intueri, cupio, ut ait tuus amicus Sophocles,* κἂν ὑπὸ στέγῃ Πυκνῆς ἀκούειν ψεκάδος· quibus commodum A. Schottus utitur ad Zenob. Cent. III. Pr. 95. Ἐξάντης λεύσσω τὸν ἐμὸν (sic scribendum) κακὸν ἄλλον ἔχοντα. So-
194 phoclis versus e Tympanistis, qui leguntur in Stobæo Gesn. p. 377. 5. et Grotii p. 227. vitiati, Τί τούτου χάρμα, &c. nihil vetat hic emendatos posuisse:

Τί τοῦδε χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις ποτὲ
Τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντα κᾆν ὑπὸ στέγῃ
Πυκνῆς ἀκοῦσαι ψεκάδος εὑδούσῃ φρενί;

Cum Attico suo, qui, Cornelio teste, *sic Græce loquebatur, ut Athenis natus videretur,* toties Græce *loquutum* huiccine Ciceronem crederemus vocem γλίσχρως Latina *minutatim* interpretatum Lib. XVI. Ep. i. p. 702.? Ne ad hæc quidem Pindari, Πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, Lib. XIII. Ep. xxxviii. adjecisset ista: *id est, utrum aperte hominem asperner et respuam.* Ad Romanorum scribens doctissimum Varronem Epist. ad Fam. IX. Ep. i. *Scito — me — redisse cum veteribus amicis nostris in gratiam;* his non utique interjeciaset, *id est cum libris.* Scripserat, opinor, Servius Sulpicius ad Ciceronem (Lib. IV. Ep. v. p. 195.) *Noli te oblivisci Ciceronem esse; neque imitare malos medicos,* &c. quæ vulgantur his interjecta, *et eum qui aliis consueris præcipere et dare consilium,* mihi literatoris esse videntur, qui vim nominis juvenibus explicabat. His in Catone Majore, c. xiii. p. 420. *divine enim Plato escam malorum voluptatem appellat,* subjecta, *quod ea videlicet homines capiantur, ut hamo pisces,* equidem rejecerim, ut indigna Cicerone, quibus ad intelligendum illud Platonis (ἡδονὴν μέγιστον κακῶν δέλεαρ, in Timæo, p. 69. D.) neque nos indigemus, neque censeri poterant egere Scipio vel Lælius. In Hortensio scripserat Cicero: *an vero voluptates corporis expetendæ, quæ vere et graviter a Platone dictæ sunt illecebræ atque escæ malorum?* — Istiusmodi additamenta adulterina in aliis etiam scriptis philosophicis Ciceronis dantur meo quidem judicio nonnulla. Quod de Latinis aliquot scriptoribus nuper adeo vere dicebat Jerem. Marklandus in Explicat. quas Euripidis Supplicibus subjecit, p. 261. de Græcis etiam verissimum arbitror, et præsertim dici potest de Xenophonte. C

A Οἰδίπους ἐφρασάμην, est Alcæi scriptoris epigrammatum Anthol. III. c. xii. Ep. 19.

De Sphinge certe fuit Euripidis in Œdipode dictum elegans,

Οὐρὰν δ' ὑπίλλουσ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν
'Εκαθέζετ'·

prout illud scriptum legitur ad Schol. in Phœn. p. 790. emendatius quam apud Ælian. de N. A. XII. c. vii. Athen. XV. p. 701.
B. Erotian. Lex. Hippocr. in v. 'Υπείλλειν conf. T. H. apud Ruhnken. in Timæi Lex. p. 52. 'Υπήλλασα quum legatur apud Ælianum, apud Athenæum ὑπήλασ'· a τίλλειν autem formentur τίλαι (Theocr. III. 23.) τίλας· ἐκτίλας, ἀποτίλας· venit in mentem tanquam verior Euripideæ vocis scriptio,

Οὐρὰν δ' ὑπίλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν,

Sphinx Senecæ pingitur in Œd. v. 96.

caudam movens
Sævi leonis more;

sed

quum conciperet minas,
Quumque e superna rupe, jam prædæ imminens,
Aptaret alas verbere.

C Sphinx autem in hoc Euripidis loco *consedit*, ab Œdipo jam 194
soluto carmine:

caudamque remulcens
Subjecit pavitantem utero:

quæ Virgiliana contulit ex Æn. XI. 812. aptissima Hemsterhusius; Horatii quoque simul spectari potest Cerberus Bacchi veneratione *leniter atterens Caudam*, Carm. II. Od. xix. 30.

Huc usque latuerunt in Stobæi Plutarcheis, p. 403. 1. tres de Sphingis colore senarii, quos ob voces, et vocum σύνθεσιν, arbitror equidem ex Euripidis Œdipode petitos:

Εἰ μὲν πρὸς αὐγὰς ἡλίου, χρυσωπὸν ἦν

Νώτισμα θηρὸς, εἰ δὲ πρὸς νέφη βάλοι, A
Κυανωπὸν, ὥς τις Ἶρις, ἀνταυγεῖ σέλας.

De Iride Scholion hic proferam in Homeri Il. Ρ'. v. 547. ex MS. Leidensi, tum quia ineditum est, e quo nihil excerpsit Eustathius, tum quia fit in illo mentio præceptoris Euripidis: Ὅταν ἐξ ἐναντίας τῷ ἡλίῳ νέφος στῇ πεπιλημένον καὶ πλῆρες ὕδατος, αἱ δὲ ἀκτίνες προσπίπτωσι τῷ νέφει, καὶ καθάπερ ἀπὸ κέντρου τοῦ ἡλίου περιγράφωσι κύκλον, τότε τοῦ μὲν τῶν ἀκτίνων ἐρυθροῦ φαινομένου πρὸς τὸ κροκοειδὲς, τοῦ δὲ ἐν τῷ νέφει μέλανος ἐκλυομένου πρὸς κυάνεον, ἡ κρᾶσις ἀμφοῖν Ἶρίς ἐστιν. Ἀναξαγόρας δὲ φησὶν, Ἶρις νεφέλησιν ἀντιλάμπει τῷ ἡλίῳ. In ejusdem libri scripti Scholiis in Il. Λ'. v. 27. sub nomine Xenophontis hi duo versus exstant:

Ἥν τ' Ἶριν καλέουσι, νέφος καὶ τοῦτο πέφυκε
Πορφύρεον, καὶ φοινίκεον, καὶ χλωρὸν ἰδέσθαι. B

Pro Ξενοφῶν illic scribi debuerat Ξενοφάνης. Xenophanis versus dedit Eustathius, p. 759. 20. et alibi nomina ista permutata sunt, et apud Etymologum in Γηρὰς, p. 231. 3. Ξενοφῶν vulgatur, ubi Ξενοφάνης legendum.

Quæ duo prima posuit ut Euripidei dramatis fragmenta Barnesius abjicienda sunt: primi duo versus sunt ex ejus Antigona; sequentia sunt ne versus * quidem. Horum loco ponendos duo, quos notis in Schol. ad Phœn. v. 61. Grotio dicebam et Barnesio prætermissos, posuisse video Barnesium in Addendis, p.
196 521. cum duobus aliis ex Galeni Protreptico, qui cum non legerentur in Sophoclis Œd. Tyr. et memorarent τὸν πλανήτην Οἰδίπουν· satis hoc causæ credidit, cur huc illos referendos judicaret; C
tum forte non recordatus, Œdipum in Colono scripsisse quoque Sophoclem, et hujus dramatis versus esse tertium et quartum; quos Galeno commode narratur adhibuisse, quum fracta nave salvus Syracusas venisset, Aristippus.

In Euripidis, quos paulo ante dicebam, versibus ex Œdipode

* Hac parte sæpe peccavit in Stobæo suo Grotius, cujus viri maximi, ut hominis, errores tamen præcavendi sunt: ex. gr. quæ dedit ut Antiphanis, p. 411. miris modis interpolata, verba sunt Antiphontis: ex Aristotelis verbis plus semel poëtarum nobis senarios efformavit. Quæ dat ut incerti, Florileg. p. 25. Κρύπτειν ἀμαθίαν — Heracliti verba sunt: κρύπτειν ἀμαθίην κρέσσον, ἢ ἐς τὸ μέσον φέρειν. ad quæ Sositii vel Sosibii nomen adscriptum fuit, p. 487. mihi non videntur esse poëtæ, πῶς ἀναλύεται τὸ σῶμα πνεύματος φυγόντος.

A miror famulos Laïi facientes, quam sibi vim Œdipus ipse intulerit: Scholia in Phœn. v. 59. *ἐν τῷ Οἰδίποδι οἱ Λαΐου θεράποντες ἐτύφλωσαν αὐτὸν,*

'Ημεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ
'Εξομματοῦμεν, καὶ διόλλυμεν κόρας.

Huc videri potuisset respexisse comicus in Pluti v. 635.

ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ
'Εξωμμάτωται, καὶ λελάμπρυνται κόρας·

nisi Scholiastæ diceretur *ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ στίχος·* in contrarium videlicet sensum adhibitus Aristophani, quam fuerat a Sophocle B de Phineo, in pœnam divinitus cœcato, quod uxoris Idææ fraude scelerata suaque motus credulitate filios ex Cleopatra prior cœcasset: sic rem, in nonnullis controversam, Sophoclem narrasse novimus ex Schol. in Apollon. Rhod. II. v. 178. Quæ tamen illic dantur Phinîdis nomina, barbara Sophoclis senariis non conveniebant, sed Græca Plexippi Pandionisque, memorata in Schol. ad Soph. Antig. v. 982. In versu comici Timoclis apud Athen. VI. p. 223. c.

'Οφθαλμιᾷ τις; εἰσὶ Φινεῖδαι τυφλοί·

de sincera, quam dedit, scriptura dubitare non debuerat Casaubonus in Anim. p. 396. neque ista scribere: *non Phinei liberos, sed ipsum oculis captum narrant poëtæ;* Sophoclis et aliorum, dum C scribebat ista, non recordatus: ubi Diodor. Siculus IV. p. 288. 28. *τινὲς τῶν μυθογράφων τυφλωθῆναι φασὶ τοὺς Φινείδας ὑπὸ τοῦ πατρὸς,* notat Cl. Wesselingius. Sunt autem Timocli *Φινεῖδαι* non Phinidæ tantum, sed et ipse Phineus cum filiis; quo sensu sæpe Herodoto memorantur aliisque *Πεισιστρατίδαι.*

Sophocli Phineus *'Εξωμμάτωται, oculorum* fuit *acie privatus;* ut Euripides suum adhibet *'Εξομματοῦμεν·* contrario sensu, posuit ex Aristophanis versu Ælianus de Nat. Anim. XVII. c. xx. *'Αριστοτέλης λέγει γίνεσθαι ἐν Σάμῳ λευκὴν χελιδόνα· ταύτης γε μὴν ἐάν τις κεντήσῃ* (f. *ἐκκεντήσῃ*) *τοὺς ὀφθαλμοὺς, γίνεσθαι μὲν αὐτὴν παραχρῆμα τυφλὴν, μετὰ ταῦτα δὲ ἐξομματοῦται καὶ τὰς κόρας λελάμπρυνται, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ὁρᾷ, ὡς ἐκεῖνος φησί.* de quarumvis hirundinum pullis hoc narrat

197 Aristoteles, verbum adhibens ἐκκεντῆσαι, Z'. 'I. II. p. 49. 24. VII. A
p. 163. 24. π. Z. Γ. IV. p. 294. 5. Scripserat Ælianus probabiliter versum comici:

Ἐξωμμάτωται, καὶ λελάμπρυνται κόρας.

Aristoph. autem verbum posuit pro *oculatus factus est*: sed et *oculos eripere*, *exoculare*, dicebatur ἐξομματῶσαι. Quæ sunt in Onomastico veteri, *Exoculasso*, ἐξοφθαλμίζω. *Exoculatus*, ἐξομματωμένος· spectant loca Plauti Rud. III. IV. 26. et Apuleii Met. VIII. p. 207. 6. cujus Apuleii plurima præbet illud a Vulcanio vulgatum Onomasticon. Ista diversa vis præpositionis est in aliis etiam nonnullis conspicua: ἐξοπλίζειν significat non tantum *armare* sed et *exarmare*: ἔκδικος est ὁ ἄδικος, et ὁ ἄγαν δίκαιος, Eustath. in Il.
Ο'. p. 1039. 23. ad ἐξαίσιον. apud eumdem in Od. Δ'. p. 193. 44. B
Ἔκτιμον παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἑλένῃ τὸ ἔξω τιμῆς — τὸ Ἐκτιμᾶσθαι τιμῆς ἐπίτασιν δηλοῖ. vigent et alia quædam hac duplici virtute; apud Romanos *incoctus* et *infractus* significant bene coctum et valde fractum: alia dedit criticorum princeps R. Bentlei. in Horat. III. Od. ii. 18. Supersunt et in Stobæanis ex Euripidis Œdipode reliquiis emaculanda.

Œnei dramatis fragmenta suis singula personis ex argumento probabiliter poterunt adsignari. Quæ prima ponuntur Diomedis verba sunt e bello domum redeuntis. Ad senem infortunatum (nam secundum Timoclem apud Athen. VI. p. 223. c. et
Stobæum, p. 616. 42. C

Γέρων τὶς ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.)

nescio cujus ista sint ex Œneo apud Stobæum, p. 583. 21. Grot. p. 469.

Σχολὴ μὲν οὐχί· τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως
Τερπνὸν τὸ λέξαι, κἀποκλαύσασθαι πάλιν.

sic ista dedit ex Chrysippo Stoico Galenus circa finem Lib. IV. de Hipp. et Platon. Dogm. τοῖς δὲ δυστυχοῦσί πως Τερπνὸν τὸ κλαῦσαι καὶ ἀποδύρασθαι τύχας· hinc formarem ut Euripidea,

Τερπνὸν τὸ λέξαι κἀποδύρασθαι τύχας.



A De Pirithoo dubitatum, utrum Euripidis esset drama, an Critiæ, liquet ex Athen. XI. p. 496. B. ex quo saltem hoc fragmentum ad reliqua istius dramatis referri potuerat:

Ἵνα πλημοχοὰς τάσδ' εἰς χθόνιον
Χάσμ' εὐφήμως προχέωμεν.

Ipsius in hoc dramate verba forte fuerint, ex tragœdia certe Pirithoi, quæ sub nomine prostant * Pirithi vel Pirithoi in Sto- 198
bæo Gesneri, p. 220. 17. Grot. p. 147.

* Hanc meam de Pirithoo tanquam dramatis nomine suspicionem adfirmavit, quem nuper demum diligenter adhibui, Vossianus Leidensis Bibliothecæ Codex ex optimo descriptus, bonitate potius
B commendabilis, quam antiquitate, qui pleraque complectitur ex Stobæi Florilegio Poëtarum dicta, de ceterorum dictis pauca. — In hoc Codice MS. Euripidis ex Archelai dramate versibus (Ed. Gesn. p. 497. 49.) præfigitur tantum nomen Ἀρχιλάου. Alibi (Ed. p. 562. 24.) locis Κλειτομάχου· Βάθωνος ἐξ Αἰτωλῶν· subjiciuntur hæc ut Ἀρχιλάου, Πάλαι σκοποῦμαι, &c. — versus sunt ex Euripidis Archelao. — Ubi nihil Euripideum præcesserat, leguntur in Codice MS. tanquam Ἀντιγόνου, Ἀνδρὸς δ' ἱερῶντος (forte, ἐρῶντος) εἰς Κύπριν νεανίου, &c. quæ sunt in Ed. p. 386. 32. Euripidis ex Antigone. Ubi ex eodem petita dramate prostant ista in Ed. p. 411. 47. Ζευχθεὶς γάμοισιν οὐκέτ' ἔστ' ἐλεύθερος, &c.: in MS. Leid. tantum præfigitur nomen Ἀντιγόνου· Alibi locis contiguis nomina præfiguntur in MS.
C Διφίλου· Πολυΐδου· Ἀλέξιδος· ubi est in Ed. Gesn. p. 514. 43. Euripidis in Polyide. — Quamvis et ista suum habeant usum, ut hoc constat exemplo, mihi scriptum Codicem, quem in angulo Bibliothecæ publicæ latentem indicio Ruhnkenii mei feliciter detexi, præsertim commendant spectabiles, quas obtulit nonnullas, lectiones, et nomina dramatum nonnunquam poëtarum nominibus iis etiam in locis adjecta, in quibus illa ne ex Parisinis quidem Grotius enotavit. Speciminis gratia pauca quædam indicabo.

Ed. Gesn. p. 101. 34. Grot. p. 58. his Palamedis persona dignissimis,

Εἷς τοι δίκαιος μυρίων οὐκ ἐνδίκων
Κρατεῖ, τὸ θεῖον τὴν δίκην τε συλλαβών.

Vir justus unus millia immensa improbûm
Superat, favente fretus et Jure et Deo.

in Edd. tantum Euripidis nomen, in MS. ubi versus præcedunt ex Euripidis Theseo, adscriptum legitur, τοῦ αὐτοῦ Παλαμήδει.

Ed. Gesn. p. 222. p. 50. Grot. p. 150. 199
his versibus,

Ἤδη γὰρ εἶδον καὶ δίκης παραστάτας
Ἐσθλοὺς πονηρῷ τῷ φθόνῳ νικωμένους·

adscriptum in MS. Εὐριπίδου Βελλεροφόντης.. In versu illic sequente MS. recte præbet,

Οἴμοι· θανοῦμαι διὰ τὸ χρήσιμον φρενῶν,

ubi vulgatur θανοῦμεν·

Ed. P. 226. Tit. περὶ πατρίδος, Grot. p. 154. primo fragmento, Εἰκὸς δὲ παντὶ, &c. tantum Euripidis nomen, in MS. adpositum Εὐριπίδου Τημενίσιν. scribi debuerat, Τημενίδαις.

Ed. Gesn. p. 437. 20. Grot. p. 315. ad ista, Οὐ γάρ ποτ' ἄνδρα τὸν σοφὸν γυναικὶ χρὴ, &c. ubi præcesserant Euripidis ex Andromache versus, scriptum in Cod. Leid. τοῦ αὐτοῦ Κρήσσαις.

Æschyli, Sophoclis, Aristophanis, Menandri, et aliorum loca suis illinc fabulis aliquando poterunt restitui. Euripidea tractanti quæ dedi sufficere videbantur. Cui hæc lectu minus digna fuerint visa, huic suavissimos aliquot Phanoclis versus non arbitror displicituros, quos ex isto Stobæi Codice paulo meliores adscribam, quam prostant a Trincavello vulgati, vel Gesnero, p. 399. vel. Grot. p. 263.

Ἢ ὡς Οἰάγροιο πάϊς Θρηΐκιος Ὀρφεὺς
Ἐκ θυμοῦ Κάλαϊν στέρξε Βορηϊάδην.
Πολλάκι δὲ σκιεροῖσιν ἐν ἄλσεσιν ἕζετ' ἀείδων,
Ὃν πόθον, οὐδ' ἦν οἱ θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ.
Ἀλλ' αἰεί μιν ἄγρυπνοι ὑπὸ ψυχῇ μελεδῶναι
Ἔτρυχον, θαλερὸν δερκομένου Κάλαϊν.
Τὸν μὲν Βιστονίδες κακομήχανοι ἀμφιχυθεῖσαι
Ἔκτανον, εὐήκη φάσγανα θηξάμεναι.

Τρόπος ἐστὶ χρηστὸς ἀσφαλέστερος νόμου. A
Τὸν μὲν γὰρ οὐδεὶς ἂν διαστρέψαι ποτὲ
Ῥήτωρ δύναιτο· τὸν δ' ἄνω τε καὶ κάτω
Λόγῳ σπαράσσων πολλάκις λυμαίνεται.

Ultimum ita versum corrigo, quo vulgo legitur,

Λόγοις ταράσσων·

alterum formulæ ἄνω τε καὶ κάτω convenire mihi videbatur aptius, non nescienti tamen versum Aristophanis Ἀχ. 688. Ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν. Plato de Rep. VII. 539. c. χαίροντες, ὥσπερ σκυλάκια, τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεί. Lucian. Icaromen. T. II. p. 776. οὐδὲν ἀνιᾶσι διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ.

Peliadum Euripidis primus versus,

Μήδεια πρὸς μὲν δώμασι τυραννικοῖς, B

ob unicam literam male pronunciatam latuit in Scholiis ad Eurip. Medeam in hunc versum 691. in Peliasin etiam lectum,

Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.

Schol. Σεσημείωται ὁ στίχος, ὅτι καὶ ἐν Πελιάσιν ἐστὶν, ὧν ἄρχει, Μήδ. π. μ. δ. τ. scribendum ὧν ἀρχὴ, ut apud Athen. legitur XIII. p. 559. F. ἐν Σεμέλῃ, ἧς ἀρχὴ, Ὦ νύκτες. Ædibus adstabat Peliæ regiis venefica, — κτανεῖν πείσουσα Πελιάδας κόρας Πατέρα· conf. Eurip. Med. v. 9. 485. 504. Argumento respondet hinc enotatum apud Hesych. Ἀρταμεῖν, κατακόπτειν· Εὐριπίδης Πελιάσιν. Sunt et ex Pelia- C
sin apud eumdem alia quædam, et in Lexico MS. Sangerm. penes Ruhnken. In his Æliani de N. A. VII. c. xlvii. τῶν ὑστρίχων — τὰ ἔκγονα ὄβρια καλεῖται· καὶ μέμνηται Εὐριπίδης ἐν Πελιάσι τοῦ ὀνόματος, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ Δικτυουλκοῖς. ad indicium Æschyli scribi facile potuerat ὀβρίκαλα καλεῖται· sed in editione Londinensi permulta reliquerunt aliis viri doctissimi curanda: Αἰσχύλος Ὀβρίκαλα φησὶ τοὺς λεοντιδεῖς, Eustath. in Il. Γ'. p. 288. 36.

In his Θρηϊκίοις ex Cod. Paris. Grotius adnotaverat in exemplari Stobæi sui; in quo etiam erat μιλιδῶναι, v. 5. ut et in Cod. MS. Leid. qui præbuit, v. 8. εὐήκη (hoc est etiam in Leopardi Em. IV. c. iv.) et, v. 6. pro διερκόμενον, hic elegantius διερκομένου. Μιλιδῶναι διερκομένου Κάλαϊν ἀεὶ αὐτὸν ἔτρυχον.

A In Polyïdi dramate nomen auguris usitato more Πολύειδον scripsisse suspicor Euripidem; quia de Sophocle notatum a Grammaticis, nomen ipsi scriptum pæne ultima correpta, Πολύϊδον. Præter versus ex Polyïdo, quos infra ponam, alia quoque ex ineditis non pauca, hæc mecum pro humanitate sua literarumque amore communicavit clar. noster Ruhnkenius ex Etymologico Regio Paris. Πολύϊδος. οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, καὶ ἔστι φησὶν πολυίδμων μάντις ὤν. οὕτω δὲ καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει· μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος. καὶ Σοφοκλῆς δὲ Μάντεσι συνέστειλεν, ὁρῶ πρόχειρον. (leg. Ὁρῶ πρὸ χειρῶν) Πολυΐδου τοῦ μάντεως. καὶ πάλιν. Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυΐδην (Πολυΐδῳ.) τῷ κοιράνῳ. horum pauca prostant in edito Etymologico, p. 681. 24. nihil apud Eustathium.

Polyïdi dramatis argumentum vel ex Æliano non difficulter 201
B intelligeretur, ubi cum aliis negat in Creta noctuam reperiri, tragicum etiam vituperat qui ex noctua visa Polyïdum fecerit augurantem: de N. A. V. c. ii. Ἔοικεν ὁ Εὐριπίδης ἀβασανίστως πεποιηκέναι τὸν Πολύϊδον ὁρῶντα [Γλαῦκα,] καὶ ἐξ αὐτῆς τεκμηράμενον ὅτι εὑρήσει καὶ τὸν Γλαῦκον τὸν τεθνεῶτα, τοῦ Μίνω τὸν υἱόν. Minoïdes ille Glaucus ceciderat *in dolium melle plenum*, Hygin. f. 136. εἰς μέλιτος πίθον πεσὼν ἀπέθανεν, Apollod. III. p. 134. πίθῳ, φασίν, ἐναπεπνίγη μέλιτος, Eustath. in Hom. Il. Μ΄. p. 850. 39. non scripserat illum Palæphatus π. Ἀ. c. xxvii. *extinctum* ἐπὶ τῷ μέλιτι, quod vulgatur; sed ἐν πίθῳ μέλιτος. Horum M. Solanus non recordabatur ad Lucian. T. III. p. 245. 24. Puerum, cujus ne cadaver quidem usquam
C inveniebatur, quærentibus respondisse parentibus fertur Apollo secundum Hyginum, l. c. *Monstrum vobis natum est, quod si quis solverit puerum vobis restituet.* — (Minoï) *dixerunt natum esse vitulum, qui ter in die colorem mutaret.* ob ultima videtur Polyïdi drama designasse Scholiastes in Aristid. ed. Jebb. T. II. p. 307. Τραγικῆς βοὸς] Δρᾶμα πεποίηται Εὐριπίδου, ἐν ᾧ βοῦν τρίχρωμον ποιεῖ εὑρῆσθαι τισί. quæ subjiciuntur, περὶ οὗ γέγονεν αὐτοῖς φιλονεικεία βασιλείας, nihil illa huc, opinor, faciunt; videnturque ab alio adjecta, confundente Minois vitulum cum aureo Pelopis in stabulis ariete; *Agnum inter pecudes aurea clarum coma* dixit Attius.

Dubium erat, utrum Glauci cadaver esset mari obrutum, an in terra jaceret neglectum. Aquila visa marina, quæ in litore

prædam quæreret, auspicio lætus augur in Euripidis dramate A
Polyïdus exclamabat: Ἔα, ἔα. Ὁρῶ τὸν ἀκταῖς — vel, ut scribendum potius arbitror:

Ἔα, ἔα.
Ὁρῶ γ' ἐν ἀκταῖς νομάδα, κυματοφθόρον
Ἁλιαίετον· τὸν παῖδα χερσεύει μόρος·
Εἰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν ἵπτατο
Ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις, ἡρμήνευσεν ἂν
Τὸν παῖδ' ἐν ὑγροῖς κύμασιν τεθνηκέναι.
Νῦν δ', ἐκλιπὼν ἤθη τε καὶ νομὸν βίου,
Δεῦρ' ἔπτατ'. οὔκουν ἔσθ' ὁ παῖς ἐν οἴδμασιν.

Ea! Video equidem marinum prædonem Haliaëton (servavit Græ- B
cam vocem Ovidius,) *in litore quærentem escam: in terra jacet pueri cadaver:* (τὸν παῖδα χερσεύει μόρος, obscura forma loquendi divinum non dedecebat;) *Siquidem enim ales in undis habitans*
202 *marinis* (οἰκοῦσι περὶ θάλατταν καὶ ἀκτὰς, Aristoteles Ζώων Ἱστ. IX. p. 281. 14.) *in mare evolasset, puerum in undis extinctum significaret: nunc locis sibi consuetis, quibus escam venatur, derelictis huc devolavit: non itaque puer fluctibus jacet obrutus.* Obscura quæ videbantur hoc in loco Latinis adjectis explanasse me pleraque opinor: de primi versus voce κυματοφθόρον dubitantem confirmavit amicus eruditissimus D. Ruhnkenius, sibi non displicere significans κυματότροφον. hoc legitimum atque Euripidi restituendum C
censeo; *mari nutritum Haliaëton* sic dixerit poëta; ut *a feris nutritum* θηρότροφον· Cithærona montem χιονότροφον dixit *nivibus nutritum.* Præter alia sic ὀρεσίτροφος et οἰκότροφος adhibentur. Hunc locum insignem, unicum in suo genere, in lucem profero ex Scholiis ineditis in Hermogenem, qui tres tantum versus medios ex Euripidis nobis proferebat Polyïdo, p. 416. Schol. MS. (ex quo clar. Ruhnkenius excerpta mihi dedit utenda) ad ista Hermogenis, Τὸ Εὐριπίδου ἐν Πολυΐδῳ] Οὕτως, inquit, ἔχουσι τὰ τοῦ Πολυΐδου ῥητά. tum sequuntur, post voculas, clamantis hic indices lætantisque, septem versus continui, quos harum rerum studiosis non ingratos futuros exhibui.

Ejusdem auguris esse videntur quæ dat ex Euripidis Polyïdo Stobæus, p. 382. 20. quibuscum componi poterit querela Tiresiæ

A similis in Eurip. Phœniss. v. 968. seqq. Polyïdo neganti fieri posse, quod mortui filioli pater desiderabat, dicere potuit hoc in dramate Minos:

> Ὅστις νέμει κάλλιστα τοῖς αὑτοῦ φίλοις,
> Οὗτος σοφὸς πέφυκεν εἰς τὸ συμφέρον.

quæ Grotio ceterisque prætermissa sunt in Stobæo Gesn. p. 36. 43. dramatis indicium ex Cod. MS. Paris. præbuit Grotius, p. 18. recepta in hunc locum lectione, quam Gesner. posuerat in margine.

Aliud hujus tragœdiæ fragmentum lucramur ex Scholiis Homeri Leidensis MSS. in Il. Κ'. v. 56. ubi ad Τέλος nomini Ξει-
B νοφῶντι subjiciuntur ista: ποτὲ δὲ τὸ δαπάνημα, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πολυΐδῳ,

> Μάτην γὰρ οἴκῳ σὸν τόδ' ἐκκαίει τέλος.

καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, Χεῤῥόνησον δὲ ἐν τοῖς αὑτοῦ τέλεσι διορύξει. Scribendum ut sua de Philippo scripsit Demosth. Philipp. III. Χεῤῥόνησον δὲ τοῖς αὑτοῦ τέλεσι διορύξειν· τέλεσι τοῖς οἰκείοις est apud Thucyd. p. 272. 89. quæ, præter cetera, dedit A. Dounæus in Demosth. p. 40. alia Toupius in Suid. III. p. 36. Omisso dramatis nomine, verba tamen hinc Euripidis excerpsit Eustathius, p. 702. 47.

> Μάτην δ' εἰκοστὸν τόδ' ἐκβαίη τέλος.

C Juvant ista se invicem: absque illis ex εἰκοστὸν difficulter eruisset aliquis οἴκῳ σῷ· pro ἐκκαίει commodum præbet Eustath. ἐκβαίη. Dedisse tragicum arbitror,

> Μάτην ἄρ' οἴκῳ σῷ τόδ' ἐκβαίη τέλος. 203

vel οἴκων σῶν. *hæc impensa frustra de bonis tuis decederet:* huic versui fortasse proxime fuere subjecta, quæ dat ex Eurip. Polyïdo Stobæus, p. 613. 37.

> ἀνθρώπων δὲ μαίνονται φρένες,
> Δαπάνας ὅταν θανοῦσι πέμπωσιν κενάς.

quæque de Minoë dicta præbet Plutarchus, T. II. p. 1104 D.

Κρητικοὺς A
Αὐλοὺς, θανούσης κῶλα ποικίλης νεβροῦ,
[Συνέθα·ψε]

Faciunt ista præsertim ut suspicer insigne me hujus dramatis detexisse fragmentum in Eratosthenis Epistola de cubi duplicatione, quam scriptam ad Ptolemæum regem servavit nobis Eutocius Ascalonita Comment. in Archimedis Lib. II. de Sphæra et Cylindro, p. 20. hinc repetitam, cum aliis reliquiis operum Eratosthenis, Arati sui Phænomenis subjecit venerandus Joann. Fellus: sic autem Epistolam inchoat Eratosthenes: Τῶν ἀρχαίων τινὰ Τραγῳδοποιῶν φασὶν εἰσαγαγεῖν τὸν Μίνω τῷ Γλαύκῳ κατασκευάζοντα τάφον· πυθόμενον δὲ, ὅτι πανταχοῦ ἑκατόμπεδος εἴη, εἰπεῖν, μικρὸν γ' ἔλεξας B βασιλικοῦ σηκὸν τάφου, διπλάσιον ἔστω. τοῦ δὲ τοῦ κύβου μὴ σφαλῇς. quæ sequuntur verba sunt Eratosthenis, quibus, ut et illis, versuum speciem indidit Jac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. III. c. I. Duo tragici versus sic videntur scribendi,

Μικρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου·
Διπλάσιος ἔστω· τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῇς.

Ex Euripidis Rhadamantho versum pæne integrum præbet Grammat. Sangerman. Ruhnkenii: 'Εξαιρεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπαίρειν (leg. ἀφαιρεῖν J. P.) Εὐριπίδης δὲ 'Ραδαμάνθυϊ. Οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς ἐξαιρήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀφαιρήσεται. Probabiliter, αὐτὸν inserto, versum explevit Jo. Piersonus: C

Οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς αὐτὸν ἐξαιρήσεται.

Sic verbum etiam illud cum duplici accusativo construit Euripides Med. v. 789. Alc. v. 69. 864. Iph. Aul. v. 972. Heraclid. 977. Ad exemplum Homeri frequentius ἀφελέσθαι hunc in modum adhibent veteres: vid. Herodot. p. 620. 38. et nota, ut et Wesselingii in p. 470. 89. Præter Sophoclem Phil. v. 376. 930. Eurip. Hec. 285. Alc. 44. Androm. 325. et ejusdem dramatis v. 771. si pro Τιμὰ scribatur,

Τιμὰν καὶ κλέος
Οὔτοι λείψανα τῶν ἀγαθῶν
'Ανδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος.

A Idem ille Sangerm. Grammaticus MS. ex Euripidis Syleo ser- 204
vavit ista:

Βαυζῶμεν εἰσελθόντες· ἀπόμορξαι σέθεν
Τὰ δάκρυα.

Domum ingressi cubitum eamus: absterge tuas lacrymas: sic enim pro Βαζῶμεν scripserim, et Βαυζᾷν pro lectione Codicis, Βαζᾷν ἀντὶ τοῦ καθεύδειν. Εὐριπίδης Συλεῖ, Βαζῶμεν, &c. — Κάνθαρος Μηδείᾳ, Βαζήσομεν. Præter Hesychium, præbet Βαυζᾷν ex Aristophane Grammatico inter alias κακοφώνους λέξεις Eustathius in Hom. Od. Ξ'. p. 546. 3.

Ex eodem dramate, nisi fallor, Satyrico, dictum quoddam jocosum exhibet Eustath. in Il. Α'. p. 80. 52. a se repertum in Arte Grammatica Georgii Chœrobosci: Φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τῆς λέ-
B ξεως (εἶα) κειμένην, φησὶ, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Συλεῖ ταύτην,

εἶα δὴ, φίλον ξύλον
Ἔκτεινέ μοι σεαυτὸ, καὶ γίνου θρασύ.

Per ξύλον hoc in loco forte quis Herculis notius gestamen, *clavam*, τὸ ῥόπαλον intelligat: quam clavam qui primus finxit gestantem Stesichorus dixisse videtur,

Ξύλον τ' ἔχοντα καὶ λεοντῆν καὶ βέλη·

vocem ultimam vulgatæ τόξα substituendam suspicabatur Doctiss. Jo. Luzacius apud Athen. XII. p. 512. F. Eustath. Il. Χ'. p. 1384. 12. Adjecta vero, φίλον ξύλον, Ἔκτεινέ μοι σεαυτό· quin imo τὸ,
C γίνου θρασὺ, aliud ῥόπαλον, sive *telum* demonstrant, τὸ δεῖνα, δόρυ quoque dictum, ut Aristophani, sic Diogeni; quo Hercules ἐν μιᾷ νυκτὶ τὰς Θεστίου πεντήκοντα θυγατέρας, ut loquitur modeste Gregorius Nazianzenus, T. I. p. 81. D. memor Theocritei fortasse (nam sancti Patres isti qui vocantur, et cœlestes animæ, ἀνθρώπινα δεδράκασιν, et humane loqui debuerunt,) ex Eid. I. 105.

Οὗ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος.

Ipsa Venus Aristophanis Lysistratæ dicitur v. 553. ἐντέξαι τεταvὸν τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμούς. hoc itaque Herculis *telum*, quo
semper armatus, antequam in cœlum abiret, strenue pugnavit 205
Ὀρθαγόρας, potuit ut ξύλον sic et ῥόπαλον, vocari. Multa dici pos-

sent, quæ nec severissimi Catones suum usum habere negarent, A
siquidem forte meminissent, خشب, עץ, ξύλον, in Orientalibus sic linguis adhiberi, et magni interpretis Jobi XXIV. 20. — p. 689. b. Velint autem, nolint, Curii, *aliter hæc sacra non constant.*

Ex Euripidis Stheneboea supersunt aliquot fragmenta pervenusta, de quibus singulis nonnulla dici possent. Unicum, sed omnium, me quidem judice, elegantissimum nunc tantum pertractabo; ubi primum ista proposuero ex Athen. X. p. 427. E. de Stheneboea, quem mortuum putabat, Bellerophontem tamen amante:

> Πεσὸν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χερὸς,
> Ἀλλ' εὐθὺς αὐδᾷ, τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.

Docte Casaubonus explicuit Animadvers. p. 722. Huc spectat B
Aristoph. in Thesm. v. 410.

> Ἀνὴρ ἐρωτᾷ· τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα;
> Οὐχ ἔσθ' ὅπως οὐ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.

Illic vellem Scholia nobis legerentur, aut apud * Suidam: Cratini versus,

> Ἵησι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει,

partem facit loci, quem cum Hesychii nota Jo. Piersonus emendavit in Mœr. p. 253, 254.

In his, quæ dedit ex Excerptis Grotii, p. 401. C

> Μουσικὴν δ' ἄρα
> Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ἦν τὸ πρὶν,
> Συνετόν τε ποιεῖ, κἂν ῥάθυμος ἦν τὸ πρίν.

Si nolebat Barnesius vera monentem tantæ vir auctoritatis tum juvenem sequi Bentleium, turpe saltem vitium, κἂν — ἦν, scribendo ῇ, cum sui ordinis populari haud paulo doctiore, Th. Gata-

* Ex Suida multa poterunt colligi, in Scholiis ad istam olim Comœdiam lecta; quæ Scholia forsan ex antiquo nobis Codice aliquando prodibunt in lucem: in hoc enim unico propemodum genere Grammatico monumentorum veterum multa latent in Bibliothecis, cum Editores primi librorum meliora haberent peragenda, jure neglecta; quæ nunc tamen nollem ab elegantiarum veterum cupidis quibusdam fastidiose rejicerentur, poëtas pensiculatius tractantibus instrumenta pernecessaria.

A kero A. M. P. p. 527. corrigere potuerat, et abjicere horum versuum tertium, quo priorum venustas deformatur: sed talis suspi- 206
cio nunquam Barnesiis venit in mentem. Comparat Gatakerus senarium, quem Apostolii (XX. 92.) fide credidit Euripidis esse; niti poterat auctoritate Stobæi, p. 200. 42. qui dat ex Euripidis Telepho, Οὐ γάρ τ' Ὀδυσσεὺς, sive, Οὐ γὰρ Ὀδ. ut est in MS. Cod. Leid. scribi malim:

Οὐκ ἆρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἱμύλος μόνος,
Χρεία διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν·

Quod apud Suidam legitur in v. Χρεία·

Χρεία διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ, σοφόν·

B suspicatur Cl. Toupius Emend. III. p. 321. ex Menandri * dramate ductum, cui nomen fuerit Καρχηδόνιος· Illinc non vidit Gatakerus, in altero Euripidis loco, non Μουσικὴν, sed scribendum Μουσικὸν, quod ubi primus monuit perspicacissimus ille R. Bentlei. in Epist. ad Mill. p. 21. præter alia, "Legent, inquit, qui sapient, μουσικὸν, non μουσικήν. Μουσικὸν διδάσκει, i. e. ποιητὴν ἀποδείκνυσι, *poëtam reddit*: Quasi hoc senario Latine dixeris:

"Amor poëtam vel facit vel invenit."

Observatio Bentleii minime vulgaris manet eadem, sive legatur μουσικὸν, seu, quod Euripidem arbitror dedisse:

C ποιητὴν δ' ἄρα
Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.

Quod Grotius aliique dedere, μουσικὴν δ' ἄρα — semel apud Plutarchum Sympos. I. v. p. 622. c. alterum legitur apud eumdem bis. In Erotico Plutarchi reperiuntur ista, p. 762. B. ἐπεὶ, καίπερ ὢν ἐρωτικὸς, ὁ Εὐριπίδης τὸ σμικρότατον ἀπεθαύμασεν, ἐπεὶ (f. leg. εἰπὼν)

ποιητὴν ἄρα
Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.

* Menandri certe latet apud Suidam comœdia et alibi, et in v. Ἀντάλλαγον, — Μένανδρος Κανηφόρῳ· Ἐδῶτο χρῆσαι τὴν σεαυτῆς θυγατέρα ἀντάλλαγον χήραν. Ἐκοῦσα ἡ ἀδελφὴ, &c. quæ nimis sunt vitiosa. Sed in istis corrigi facile poterit:

Ἐδῶτο χρῆσαι τὴν σεαυτῆς θυγατέρα
Ἀντάλλαγον.

ἐν Χήρᾳ, Ἐκοῦσ' ἀδελφὴ, &c. conf. Suidas in Ἀποκρίθητι· Ἀπίστα· Αἴρων Ζάκορος. &c.

συνετόν τι γὰρ ποιεῖ, κἂν ῥάθυμος ᾖ τὸ πρὶν, καὶ ἀνδρεῖον, ᾗ λέλεκται, τὸν ἄτολ- A
μον. Ex verbis Plutarchi Grotius nobis hic quoque versum efformavit,

207 Συνετόν τε ποιεῖ, κἂν ῥάθυμος ᾖ τὸ πρίν.

quem de hoc loco, tanquam indignum Euripide, criticis furcillis deturbabimus. Eadem Euripidis latent in Plutarchi mendosis de Pyth. Orac. p. 405. F. ὁ δ᾽ Εὐριπίδης εἰπὼν διδάσκειν ποιητὴν, ὡς ἔρως κἂν ἄμουσος ᾖ τοπρὶν ἐννοῆσαι. ὅτι, &c. in variis lectionibus posita, διδάσκει μουσικὴν ἔρως, virorum doctorum παραδιορθώσεις, vulgatis quædam sunt ex Ed. Bas. meliora. Scripserat hic Plutarchus, ut puto, ὁ δ᾽ Εὐριπίδης, εἰπὼν, ποιητὴν ὡς ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν, B
ἐνενόησε, ὅτι ποιητικὴν καὶ μουσικὴν ἔρως δύναμιν οὐκ ἐντίθησιν, ἐνυπάρχουσαν δὲ κινεῖ. Primus, opinor, Euripidis non nominati dictum ut testimonium adhibuit in Symposio Plato, p. 196. D. E. πρῶτον μὲν ποιητὴς ὁ θεὸς σοφὸς οὕτως, ὥστε καὶ ἄλλον ποιῆσαι· πᾶς γοῦν ποιητὴς γίγνεται.

κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν,

οὗ ἂν Ἔρως ἅψηται, ᾧ δὴ πρέπει ἡμᾶς μαρτυρίῳ χρῆσθαι ὅτι ποιητὴς ὁ Ἔρως ἀγαθὸς, &c. Nemo nunc, opinor, dubitabit, quin, æque ac Plutarchus, Plato, legerit ποιητὴν in hoc Euripidis dicto; cujus ubi partem adhibet Aristophanes Vesp. v. 1069.

[Ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω,] κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν, C

in Scholiis, ὁ στίχος esse dicitur ἐκ Σθενεβοίας Εὐριπίδου. docenti nos Grammatico, unde locus insignis sit translatus, peccatum condonat Bentleius in Epist. p. 20. Dictum Euripidis bis expressit Aristides; cujus T. I. p. 55. Bacchus

Ποιεῖ χορευτὴν, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.

Incolis Romæ, p. 345. Græculus adulatur tanquam τοιούτοις ἀνδράσιν, ὑφ᾽ ὧν τις,

κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρὶν,

κατ᾽ Εὐριπίδην, ἐμμελής τε καὶ δεξιὸς εὐθὺς γίγνεται, καὶ δύναται λέγειν καὶ περὶ τῶν μειζόνων ἢ κατ᾽ αὐτόν. neque hic Canterum latuit; latuit omnes in

A Longino dictum illud ante, quam in perversæ scriptis, χᾶν ἄλλως
ὅσον, detexisset Boivinius Longini manum χᾶν ἄμουσος ᾖ. Sect.
xxxix. Ed. Toll. p. 208. αὐλὸς — βάσιν ἐνδοὺς τινα, (ῥυθμοῦ vocem 208
hic omissam maluissem; nisi Ruhnkenio videretur in εὔρυθμον
mutanda,) πρὸς ταύτην ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ συνεξομοιοῦσθαι τῷ
μέλει τὸν ἀκροατὴν, χᾶν ἄμουσος ᾖ παντάπασι. Correctionem loci, jam
ante depravati quam Codices scriberentur superstites, eximiam
Toupium, cujus ingeniosissimi critici Longinum legere vehementer desideramus, arbitror in contextum recepturum, veritatis pæne vi coactum; experturum in illa quoque quod scribit Longinus VII. 4.

B

CAPUT XX.

IN QUATUOR TRAGŒDIARUM FRAGMENTA.

Sisyphi nomine tragœdiam Critias, drama Satyr. scripsit Eurip. Ex talibus rara cur legantur prolata. Prologi forte fragm. Telephus Euripidis comico vexata, etiam injuste. Sublimia quædam dicta, quorum vis in propriis magnorum virorum sita nominibus. Hypsipyles eruitur venustum fragm. de infante Ophelte in gramine ludente. Quibus versibus matrem, infante necato, soletur Amphiaraus tragicus. Redintegratur fragm. vitiosissimum apud Galenum. Ἀετοῖς, pinnaculis templorum fastigatis, insculptas imagines fuisse. Statuarii quidam veteres. De Smilide Ægineta, cujus nomen redditur Pausaniæ, paulo plura notantur. Ex Euripidis Phryxo reliquiæ. Ἄνδρες αἱ πόλεις, οὐ
C τείχη, sententia variis adhibita. Σιροὶ *foveæ cavatæ*, sive Thracum granaria.

Ex Critiæ Sisypho duo nobis et quadraginta versus Sextus Empiricus servavit; quorum duo primi tanquam Euripidis prostant apud illum, qui sub nomine Plutarchi de Placitis scripsit Philo-
sophorum; hujus auctoritate totum fragmentum retulit ad Euri- 209
pidis Sisyphum Grotius. Longam hic ea de re disputationem ingredi commodum nunc non est: mihi versus isti non videntur Euripidis, quem tamen edidisse drama novi Satyricum sub nomine Sisyphi, quod partem fecit Tetralogiæ in scenam commissæ, Ol. XCI. 1. testis est Ælianus V. H. II. c. viii. isthoc anno superatum a Xenocle, quum docuisset Alexandrum, Palamedem, Troadas, et Sisyphum Satyricum.

Istiusmodi fabulæ jocosæ, quibus probabiliter plebs Attica A
multo magis delectabatur, quam heroicorum dramatum severitate, nihil admodum continebant ad virtutis commendationem aut mores formandos. Nihil itaque, quod meminerim, Stobæus ex Euripidis excerpsit Cyclope, nihil ex Autolyco, nihil ex Sisypho: nihil etiam ex Syleo, quod ego quoque Satyricum fuisse drama suspicor. Ex Sophoclis Satyricis fabulis, Andromeda, Amyco, Amphiarao, Hercule, * Inacho, Nausicaa, ne unicus quidem versus in edito Stobæi reperietur Florilegio.

Ex Euripidis Sisypho nominatim nihil enotatum nostris in libris inveni nisi vocem Hesychio; ob formam autem loquendi duo versus in Suidæ Lexico: Hesychio ad Ἑλίσσων, πλέκων, ψευδόμενος, οὐκ ἐπὶ εὐθείας λέγων· laudatur Εὐριπίδης Σισύφῳ. in ejus etiam Oreste, v. 882. Talthybius dicitur καλῶς κακοὺς Λόγους ἑλίσσων· sic B
enim scribendum puto pro καλοῖς. Duo versus ex Sisypho præbet Suidas, emendate scriptos, Etymologo adjutore, in notis in Eurip. Phœn. p. 287. Paululum diversa quæ placuit Heathio, mihi quoque nunc lectio placet,

Χαίρω σέ γ', ὦ βέλτιστον Ἀλκμήνης τέκος,
Ἐλθόντα, τὸν δὲ μιαρὸν ἐξολωλότα.

quæ retractata Toupio suspicor placitura præ suis Emend. in Suid. III. p. 310.

Solus nobis Dicæarchus, in Βίῳ Ἑλλάδος, p. 22. hos quatuor versus custodivit Euripidis: C

Ἕλλην γὰρ, ὡς λέγουσι, γίνεται Διός·
Τοῦ δ' Αἴολος παῖς· Αἰόλου δὲ Σίσυφος,
210 Ἀθάμας τε, Κρηθεύς τ', ὅς τ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
Θεοῦ μανεὶς ἔῤῥιψε, Σαλμωνεὺς, φλόγα.

Non tantum non leguntur hi versus in superstite dramate Euripidis, sed nec perditorum ulli congruere mihi videntur præter-

* Duo tamen ex Sophoclis Inacho versus præbet Stobæanus Codex MS. Leid. de quo supra dicebam: ubi enim p. 307. 31. Grot. p. 178. Sophoclis tantum nomen legitur, in isto Cod. adscriptum, Σοφοκλέους ἐν Ἰνάχῳ,

Ἐκπήνισ'· ἴσθι δ', ὥσπερ ἡ παροιμία,
Ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν γίνοιτ' ἀνήρ.

quæ dramati congruunt Satyrico, ut et quæ supersunt reliqua: vid. T. H. ad Schol. in Aristoph. II. p. 248.

A quam Sisypho; qui ex fratris inimici Salmonei filia Tyro divinitus jussus duo filios procreavit: videntur itaque ex Euripidis Sisyphi prologo repetiti. Grotio prætermissos versus Heathius tamen ut ex incerto dramate sumtos proposuit, p. 189.

Ad Telephi reliquias idem Heathius ex Aristophane fragmenta quædam retulit, quæ Scholiastarum beneficio novimus ex isto dramate petita. Quæcunque præbet Aristophanes continua dari mallem, quam diversis in locis distracta legi. Dedit inter illa quoque versum Heath. ex Schol. in Ἀχ. 453.

Τί δ' ὦ τάλας σὺ τῷδε πείθεσθαι μέλλεις;

B ubi vox ultima, quæ versum vitiat, in legitimam θέλεις facile poterat commutari; ad ultimum etiam istorum versuum ex Aristoph. Λυσ. 707.

Ἄνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλεύματος,

adjici qui sequitur 710.

Τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;

ut Euripideus: sed Euripidis dicendi χαρακτὴρ illic etiam in vicinis quibusdam adparet: Scholia vulgatis meliora plura nobis, opinor, monstrarent. Cum ceteris etiam Heathius omisit ex Telepho versum, quem dat Plutarch. T. II. p. 46. F. οὐ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησί, τὸ Τηλέφου τραῦμα

C Πριστοῖσι λόγχης θέλγεται ῥινήμασιν,

ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται. Usus his fuit Ti. H. in Luciani T. I. p. 82. Est illud distichon in Epigramm. Anthologiæ MS. non invenustum:

Τήλεφον ὁ τρώσας καὶ ἀκέσσατο· μὴ σύγε κούρη
Εἰς ἐμὲ δυσμενέων γίνεο πικροτέρη.

horum sunt in Latinis poëtis multa similia, quædam etiam in Antholog. Latina, quam clar. nostri P. Burmanni Sec. legimus beneficio.

Omnium Euripidis tragœdiarum maxime Telephum vexavit Aristophanes, cui tale fuit ingenium, ut minime mirarer, si non-

nulla vituperaverit, quæ castigatis etiam ingeniis placuerint. A Scholiasta, καὶ ταῦτα, ait, ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου, in Ἀχ. v. 554.

211 Ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἐδρᾶτε· τὸν δὲ Τήλεφον
Οὐκ οἰόμεσθα;

nempe δράσειν· Telephi verba fuisse cum Ulysse loquentis liquet ex Scholiis in Aristid. Jebb. T. II. p. 16. Τὸν δὲ Τήλεφον οὐκ οἴει] Τίς τῶν ποιητῶν εἰσάγει τὸν Τήλεφον ἐλέγχοντα τὸν Ὀδυσσέα ἐκ τῶν αὐτοῦ λόγων, οὓς πρὸς τὸν Τήλεφον εἶπε. mihi Telephi dictum videtur egregium, et quodammodo comparandum cum Iphicratis dicto superbiam sumentis quæsitam meritis sanequam magnifico, quod nobis custodivit cum aliis quibusdam viri magni dictis Aristides, T. III. p. 657. proditionis accusatus ab Aristophonte, oratione ad B adversarium conversa, σὺ δ' αὐτὸς, inquiebat, εἰ κύριος ἦσθα τῶν νεῶν, πότερον προὔδωκας ἂν, ἢ οὔ; ἐπειδὴ ἀπέφησεν ὁ Ἀριστοφῶν, "εἶτα σὺ μὲν οὐκ ἂν προὔδωκας, ὢν Ἀριστοφῶν· Ἰφικράτης δὲ προὔδωκεν;" *Siccine vero? tu, qui es Aristophon, tu quidem non prodidisses naves; et prodidisset illas Iphicrates?* Dantur hic illic similia quædam; nihil tamen me legere recordor huic dicto nisi longo intervallo proximum, quod mihi quidem videtur Demostheneæ δεινότητος· et fertur dictum Demosthenis apud Lucian. T. III. p. 525. ἐπείσθην ἂν τούτοις Ἀρχίας ὤν· ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, &c. cujus simile Macedonis Alexandri ad Parmenionem apud Diodorum Siculum, T. II. p. 206. 96. Plutarch. T. I. p. 681. F. olim lectum apud Longinum IX. 8. Versus fuit in Euripidis Telepho, C

Ἕλληνες ὄντες βαρβάροις δουλεύσομεν;

quem versum comparat Clemens Alex. Strom. VI. p. 746. 9. cum his ex oratione Thrasymachi pro Larissæis: Ἀρχελάῳ δουλεύσομεν Ἕλληνες ὄντες βαρβάρῳ· meas aures oratoris periodus numerosior accideret, litera si producta sic pronunciaretur, Ἀρχελάῳ δουλεύσωμεν; *Archelao serviremus? qui sumus Hellenes, barbaro?* Oratoris Attici commodum recordor, ubi ore loquitur Herodoti, p. 579. 78. Συρηκοσίοισι, ἐόντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσομεν τῆς ἡγεμονίης; duabus literis ablatis suam me vim arbitror dicto restituisse. Atticis ingeniis jucundam sententiam Euripidis Iphig. in Aul. v. 1400.

A Βαρβάρων δ' Ἕλληνας ἄρχειν εἰκὸς, ἀλλ' οὐ βαρβάρους.

Demosth. expressit Olynth. III. p. 25. §. 33. ὑπήκουε δὲ ὁ ταύτην τὴν χώραν ἔχων αὐτοῖς βασιλεὺς (Perdiccas Macedo,) ὥσπερ ἐστὶ προσῆκον βάρβαρον Ἕλλησι.

Multo rarius, quam Telephum Euripidis, attigit Aristophanes eximium Hypsipyles drama, cum Antiopa commissum et Phœnissis. Hinc suspicor sumptum elegans fragmentum, quo canebat chorus Hypsipyles alumnum Ophelten, Lycurgi filiolum et Eurydices, dum nutrix infantis Hypsipyle sitientibus Danais aquæ fontem monstrabat, suosque casus narrabat,

Lascivum, et prono vexantem gramina cursu, 212

B ut canit Statius Theb. v. 612. cujus sunt ista de puerilibus actis in cespite flores inter aggestos locati Opheltæ pervenusta IV. v. 786.

At puer in gremio vernæ telluris, et alto
Gramine, nunc faciles sternit procursibus herbas,
In vultum nitens; caram modo lactis egeno
Nutricem clangore ciens, iterumque renidens,
Et teneris meditans verba illuctantia labris,
Miratur nemorum strepitus, aut obvia carpit.

Archemorus, *obvia carpens*, his verbis tragici veteris non nominati bis pingitur Plutarcho, T. II. p. 93. c. et p. 661. F.

C [ὁ τῆς Ὑψιπύλης τρόφιμος]

Εἰς τὸν λειμῶνα καθίσας
Ἔδρεπεν ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ
Αἰρόμενος ἄγρευμ' ἀνθέων,
Ἁδομένᾳ ψυχᾷ,
Τὸ νήπιον ἄπληστον ἔχων.

Eadem utrobique leguntur, nisi quod in altero loco sit ἄχρηστον ἔχων Grotius, una alterave voce frustra mutata, in Exc. p. 463. ut incerti posita tragici, sic Latina fecit:

In prato residens puer
Nunc hunc nunc alium cupit

Florem carpere: gaudio A
Mens perfunditur: innocens
Expleri studium nequit.

Cui quidem ista conveniant, Hypsipyles drama, qui mihi innotuerit, nemo scripsit præter Euripidem; huic idcirco restituamus dramatis fragmentum. Aliud habet insigne fragmentum tragœdiæ Plutarchus, quam aliunde novimus Hypsipylen Euripidæ fuisse: octo versibus ista præmittuntur apud Plutarch. in Consolat. Apollon. p. 110. F. οὐ φαύλως γὰρ ἂν δόξειεν ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ Ἀμφιάρεως παραμυθεῖσθαι τὴν Ἀρχεμόρου μητέρα, δυσχεραίνουσαν ὅτι νήπιος ὢν ὁ παῖς καὶ ἄγαν ἄωρος ἐτελεύτησε· φησὶ γὰρ οὕτως,

Ἔφυ μὲν οὐδεὶς ὅστις οὐ πονεῖ, &c. B

In Statii Carmine narratur Eurydice

Fœmineos cœtus plangentiaque agmina ducens,

213 v. 652. et quibus illa modis immaturam filioli mortem sit lamentata VI. 138—184. Sed illam de septem ducibus nemo consolatur: tumultum sedat Amphiaraus v. 669. Lycurgum v. 46.

solatur Adrastus
Alloquiis genitorem ultro, nunc fata recensens
Resque hominum duras, et inexorabile pensum;
Nunc aliam prolem, mansuraque numine dextro
Pignora. C

Archemori matrem in Euripidis Hypsipyle his verbis solabatur Amphiaraus, hic una alterave vocula emendatius scriptis, quam alibi reperientur:

Ἃ γ' οὖν παραινῶ, ταῦτά μοι δέξαι, γύναι.
Ἔφυ μὲν οὐδεὶς, ὅστις οὐ πονεῖ, βροτῶν,
Θάπτει τε τέκνα, χ' ἅτερ' αὖ κτᾶται νέα,
Αὐτός τε θνήσκει. κᾆτα δ' ἄχθονται βροτοὶ
Εἰς γῆν φέροντες γῆν. ἀναγκαίως δ' ἔχει
Βίον θερίζειν, ὥστε κάρπιμον στάχυν
Καὶ τὸν μὲν εἶναι, τὸν δὲ μή. τί ταῦτα δεῖ
Στένειν, ἅπερ δεῖ κατὰ φύσιν διεκπερᾷν;
Δεινὸν γὰρ οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς.

A Quales in Stobæo suo p. 449. dederat Grotius, novem versus repræsentavit Barnesius, orsus a vitiosa voce 'Εγὼν· illic legerat ἔγ' οὖν, operarum peccatum: tres horum versuum Heathius exhibuit melius scriptos ex Plutarcho. Præter primum et ultimum, septem reliquos ex Euripidis dedit Hypsipyle Stobæus Gesn. p. 568. 10. Plutarchus octo T. II. p. 110. 111. pæne sex, sed hos inter solus primum Clemens Alex. Strom. IV. p. 588. Horum quinque, de quorum ad consolandum usu a Chrysippo Carneades dissentiebat, Latinos fecit Cicero Tusc. III. c. 25. Locum notissimum, uno alterove versu adnotato, sibi revocavit in memoriam M. Antonin. VII. 40. XI. 6. Imperatoris philosophi verba tractans Leopardus Em. XVI. c. xxiii. ad Latina Ciceronis
B dudum ante Davisium Græcos adjecit Euripidis, accuratius tamen Davisio scriptos et Gatakero.

Ex Euripidis Hypsipyle voces enotantur Harpocrationi, Hesychio; in inedito quoque libello Grammatici Sangerm. 'Εκδημία, et Νεαρὸς, ἀντὶ τοῦ νέος· ex veteribus Grammaticis apud Eustath. in Il. Ν'. p. 940. 46. Σᾶ pro σῶα· ubi ad istam formam versus adfertur ex Hypsipyle, prætermissus et aliis et Grotio:

Εὔφημα, καὶ σᾶ, καὶ κατεσφραγισμένα.

Eustathii observatis utenti Piersono ad Mœr. p. 348. jure merito 214
suspectum erat in hoc senario vocabulum Εὔφημα, scripserat, ut
C puto, Euripides:

Εὔσημα, καὶ σᾶ, καὶ κατεσφραγισμένα.

Quæ velut ex Euripidis Hypsipyle valde vitiata prostant apud Galenum Operum T. v. p. 615. 20. ἰδοὺ πρὸς αἰθέρα ἐξαμιλλῆσαι κόραι γραπτοὺς οἷσι προσβλέπον τύπους· quæque primum nullo tentamine sananda videbantur, cum amici clarissimi monitu retractassem, quid sibi vellent adparuit. Hippocratis ἀέτωμα οἴκου postquam exposuisset Galenus, causam quoque, cur *domus fastigium* sic adpellassent οἱ παλαιοὶ, hæc subjunguntur: δὲ τὸν δὲ καὶ οἶδε (ἀετὸν δὲ καὶ οἶδε, nempe οἱ παλαιοὶ, recte corrigit Foesius in v. 'Αέτωμα,) καθάπερ καὶ ὁ Πίνδαρος, (hoc ulcus satius erit non attigisse) — καὶ Εὐριπίδης ἐν 'Υψιπύλῃ φησὶν, ἰδοὺ, &c. Sic primum verba vulgata ponam, ut constet hic senarios latere:

'Ιδοὺ πρὸς αἰθέρ' ἐξαμιλλῆσαι κόραι A
Γραπτοὺς ..... οῖσι προσβλέπον τύπους.

Cur autem Euripidea protulit Galenus? ut ædificiorum fastigium, Hippocrati ἀέτωμα dictum, veteribus etiam dictum fuisse doceret ἀετόν. Sed ἀετοῦ, vel ἀετῶν, nulla fit in Euripideis istis mentio: οῖσι, literis quæ præcesserant extritis, remansit ex ἀετοῖσι, vel αἰετοῖσι. Probabiliter, ut equidem puto, nunc Euripidis versus integritati suæ restituo sic scriptos:

'Ιδοὺ, πρὸς αἰθέρ' ἐξαμιλλῶνται κόραι
Γραπτοὺς ἐν αἰετοῖσι προσβλέπειν τύπους.

En, cœlum versus spectantes puellæ pictas (sive *sculptas*) *in* (*templi*) *fastigiis imagines intueri certatim connituntur.* De primo versu B
nulla erit, opinor, dubitatio, cum singula sint Euripidea. *picturæ* tragico sunt γραφαὶ, et γραπτοὶ τύποι, *imagines pictæ:* γλυπτοὺς, *sculptas*, in templorum quis forte fastigiis maluerit. Aquilæ poëtis etiam Atticis sunt αἰετοί. Templorum præsertim *fastigia*, sive *pinnacula fastigata* (J. F. Gronov. in Livii I. c. xxxviii. f.) 'Αετοὺς fuisse, et cur ita fuerint dicta docuerunt P. Leopardus Emend. V. c. ii. A. Fœsius Œcon. Hipp. in v. et, in primis lectu dignissima animadversione, P. Scriverius in Martial. X. ep. xix. Sed, quod ne ex horum quidem liquet observatis, in templorum istis pinnaculis triangularibus τύπους fuisse γραπτοὺς, sive γλυπτοὺς, hoc variis nos exemplis thesaurus antiquitatum C
docebit Pausaniæ, Lib. VI. p. 500. m. viii. p. 693. m. f. ix. p. 732. f. præsertim, Lib. V. p. 399. et 400. ubi enarrat imagines insculptas in Olympici templi τοὺς ἀετούς· et cujus fuerint statuarii τὰ ἔμπροσθεν τῶν ἀετῶν cujusque τὰ ὄπισθεν αὐτῶν. quæ visebantur in parte fastigii postica, opera fuisse dicuntur Alcamenis ætate Phidiæ clari, atque ad illius præstantiam proximi; quæ in antica parte, opera fuisse Pæonii Mendæi. Pæonius ille, ex urbe Thraciæ Mende natus, cum aliis omissus est in Francisci Junii, vitiis sæpe decepti, Catalogo veterum Artificum utilissimo: memoratur tamen, qui nullus fuit, Mendæus statuarius; ex Pausaniæ V. p. 446. 4. ἔργον ibi dicitur Μενδαίου Παιωνίου. qua ra-

A tione * eidem *τέχνη Ἀργείου Γλαύκου*, p. 447. *ἔργα Αἰγινήτου Σίμωνος*.
Sed, præter ceteros Æginetas statuarios, antiquissimus ex isthac
insula memoratur Smilis, Euclidæ filius. De hoc Smilide, qui
dicitur æqualis fuisse Dædalo, sed multo minus nobilitatus, cum
dixisset Pausanias, Lib. VII. p. 531. subdit p. 532. *nusquam
illum videri peregrinatum, ὅτι μὴ παρὰ Σαμίους καὶ ἐς τὴν Ἠλείαν*.
Samiæ Junonis illum signum effinxisse et aliunde noveramus;
sed quo tandem argumento confecit Pausanias in Elide versa-
tum Æginetam illum Smilida? In Eliacis quidem Pausaniæ
nusquam illius nomen invenietur; ab erudito tamen scriptore
semel illic positum sub duabus literis depravatis huc usque latuit.
Lib. V. c. xvii. initio, signa templi Junonis enarrans, *τὰς* inquit,
B *καθημένας ἐπὶ θρόνων Ὥρας ἐποίησεν Αἰγινήτης Ἔμιλος*. hic *Σμῖλις* reponа-
tur, verum nomen; et ex Indice in Pausaniam, et ex Junii Ca-
talogo ejiciatur Emilus. Quod vero vidit, ante Wesselingium
in Probab. p. 312. Franc. Junius in Euclides et in Smilis, in
loco Clementis Alex. legendum *Σμῖλιδι Εὐκλείδου*, miror non ani-
madversum R. Bentleio in Callimachi Fragm. cv. Istius epi-
grammatis primum hic distichon ponam, prout voce mutata jam
olim emendandum censui:

Οὔπω Σμίλιδος ἔργον εὔξοον, ἀλλ', ἐπὶ βαθμοῦ
Δηναίου, γλυφάνῳ ἄξοος ἦσθα σανίς.

Illud nobis epigramma qui servavit Plutarchus in Eusebii Præp. 216
Ev. III. p. 99. A. turpi menda liberabitur, si pro vulgatis, *Ἡ δὲ*
C *τῶν ξοάνων* (id est *ἐξεσμένων λιθίνων ἢ ἐλεφαντίνων*,) *ποίησις ἀρχαῖον ἔοικεν
εἶναι* scribatur, *ἀρχαῖον οὐκ ἔοικεν εἶναι*. quam lectionem sequentia
postulant Plutarchi quæque præcedunt Eusebii verba. Sed, ne
quid de Smilide relinquam intentatum, scribi non potuisse ab
Athenagora, Legat. p. 61. *ἡ ἐν Σάμῳ Ἥρα καὶ ἐν Ἄργει Σμίλιδος χεῖρες*·
sed scribi debuisse suspicor, *Σμίλιδος χειρὸς*, vel *χειρῶν*, nempe *ἔργα
εἰσί*. Scriptor Libri Sapientiæ Salomon. XIII. 10. *ἐκάλεσαν θεοὺς
ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων — ἢ λίθον ἄχρηστον χειρὸς ἔργον ἀρχαίας*. — Sed re-
deundum est ad Euripidis ex tragœdiis perditis reliquias.

* Talis scribendi ratio, Grammaticis usitatissima, turpem, præter ceteros, errorem peperit apud Suidam in Ἀνανεοῦσθαι· — pro, καὶ Πλούταρχος Κρατῖνος· scribendum, καὶ Πλούτοις Κρατῖνος· Comœdiarum sic nomina nominibus comicorum sæpe præmittuntur apud Suidam: Δραπέτισι Κρατῖνος, in v. Ἀντικάσασθι. Δουλοδιδασκάλῳ Φερεκράτης, in v. Ἀναψηφίσασθαι. Λημνίαις Ἀριστοφάνης, in Ἀπιχρήσατο, &c.

Phryxi dramatis emendati si fuit initium, quod dicitur in A
Scholiis ad Aristoph. Ran. v. 1256. ex prioris esse videntur editionis prologo, quæ dat Scholiastes in Eurip. Phœniss. v. 6. — In Ed. Barnesii versuum e Phryxo tertius ex Etymol. p. 410. 44. — versus 4. cum duobus seqq. ex Justino M. p. 41. D. sunt Euripidei; sequentes, ex eodem descripti, partim tantum. Huic ῥήσει subjectus, v. 17.

Λάτρις πενέστης ἀμὸς ἀρχαίων δόμων,

ex Phryxo citatur Athenæo VI. p. 264. c. hinc Eustathio in Hom. Il. Π'. p. 1120. 22. Thessalis, ut notum est, quos bello captos sibi servire cogebant, proprie πενέσται dicebantur: πενεστῶν τῶν ἐκ Θετταλίας mentionem faciunt Aristoph. Vesp. v. 1264. Xenophon. 'Ελλ. II. p. 273. 42. VI. p. 340. 4. Theopompus Athe- B
næi VI. p. 259. F. p. 265. B. &c. — Isti versui subjecti:

Ἀνὴρ δ' ὃς εἶναι φῄς· ἀνέρος οὐκ ἄξιον
Δειλὸν κεκλῆσθαι, καὶ νοσεῖν αἰσχρὰν νόσον.

sic scripti Stobæo Gesn. p. 95. 5. Grot. p. 50. forsan aliis videbuntur sincere scripti, mihi quoque viderentur ista sana Ἀνὴρ δ' ὃς εἶναι φῂς, — si legerentur alibi: ut ἀνὴρ εἶναι φῂς, multa Græcis ad eamdem rationem dicuntur: proximum accedit hoc Ganymedis ad Jovem Luciani, T. I. p. 209. Σὺ, ὦ βέλτιστε φῂς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν; sed cum sequentibus ista stare posse nego; scribendumque arbitror, una ferme tantum litera mutata: C

Ἀνέρα δέ σ' εἶναι φῄς; ἀνέρος οὐκ ἄξιον, &c.

hæc adhibens vir doctiss. ἀνέρος pro ἀνδρὸς ponendum putabat Iphig. Aul. v. 1224. ubi nunc forte placebit conjectura nostratis Piersoni. — Versum qui sequitur, ex Stobæo Grotii sumptum, p. 162. in Stob. Gesn. p. 239. 27.

Αἱ γὰρ πόλεις εἴσ' ἄνδρες, οὐκ ἐρημία.

217 dubites utrum hunc quoque versum respexerit Aristides, T. II. p. 332. dum laudat τὸ πάλαι (imo τὸ παλαιὸν) τοῦτο, ὡς ἄρα οὐ τείχη, &c. — αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ' ἄνδρες αὐτοῖς εἰδότες θαῤῥεῖν; scribendum ἀλλ'

A ἄνδρες αὐτοὶ εἰδότες θ. Thucyd. p. 498. 31. αὐταί τε πόλις ἐστι. ad Rhodios Aristides urbe eversa terræ motu T. II. p. 371. οὐκ οἰκίαι — ἡ πόλις — ἀλλ' ἄνδρες χρῆσθαι τοῖς ἀεὶ παροῦσι δυνάμενοι. Recte Canterus attulit versum Alcæi,

Ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήϊοι·

repetitum ex Scholiis in Æsch. Pers. v. 349. Si meminisset Scholiorum in Sophoclis Œd. Tyr. v. 56. ubi præter fragmentum Alcæi hæc leguntur ut verba Demosthenis, Ἄνδρες γὰρ πόλεις, καὶ οὐ τείχη, hujus forsan etiam dictum Sophistam in animo habuisse censuisset: Decent ista verba Demosthenem, in cujus
B tamen orationibus illa non arbitror inveniri quæ supersunt: reperiuntur apud illum, quem sibi Demosthenes ut exemplar imitandum præfixerat, Thucydidem, qui dat ista Niciæ VII. c. 77. f. ἄνδρες γὰρ πόλις, καὶ οὐ τείχη, οὐδὲ νῆες ἀνδρῶν κεναί. ubi nonnulla notat Jos. Wasse. dicti primum auctorem laudat Aristides T. III. p. 339. ubi vere dicitur re ipsa Themistocles demonstrasse ἀληθῆ τὸν λόγον ὄντα, ὃν πάλαι μὲν Ἀλκαῖος ὁ ποιητὴς εἶπεν, ὕστερον δὲ οἱ πολλοὶ (scribendum ὕ. δὲ πολλοί, nam οἱ πολλοί sunt *vulgus*) παραλαβόντες ἐχρήσαντο, ὡς ἄρα οὐ λίθοι — αἱ πόλεις εἶεν, ἀλλ', ὅπου ποτ' ἂν ὦσιν ἄνδρες, αὐτοὺς σώζειν εἰδότες, ἐνταῦθα καὶ τείχη καὶ πόλεις.

Quod reliquis subjungitur Phryxi dramatis fragmentum,

C ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίου·

petitum est ex Etymologico M. p. 714. 20. Draco Stratonicensis in libello de metris, quem sibi descripsit ineditum Ruhnkenius noster: Σιροί, οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνοντες (leg. ὀξύνοντες) τὸ ὄνομα τὸ ι βραχύνουσιν· ἡ δὲ συνήθεια ἐκτείνει εὑρίσκεται δὲ καὶ (nempe βραχὺ) παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Φρίξῳ, — ἀνοῖξαι δὲ (sic MS. Cod.) σιροὺς οὐκ ἠξίου. Ex Etymologico MS. Leidensi versum saltem implere poterimus: ista dat liber editus in Σιροὶ — Ἀμμώνιος ἱστορεῖ ὡς οἱ Ἀττικοί, ὀξύνοντες τὸ ὄνομα, τὸ ι βραχύνουσι. quæ sequuntur sic in libro scripto juvenis meliora legi: καὶ ἡ μὲν τριβὴ τῆς ἀναγνώσεως ἐκτείνει αὐτό· εὑρίσκεται δὲ καὶ βραχύ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Φρίξῳ, Καὶ μῶν ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίου. In ista versus sede Καὶ μῶν non convenit: corrigo:

Καὶ νῦν ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίου.

Et nobis quidem aperire granaria recusabat: Καὶ νῦν sic inchoat A
in Eurip. Oreste versum 1122. Vocem σιρούς, quam ab Atticis corripi recte tradit Ammonius, sic adhibuit in Epigrammate
218 Eratosthenes perinsigni, quo suam figuram, qua cubi duplicationem demonstravit, regi dedicavit Ptolemæo apud Eutocium in Archimed. p. 22. initium tantum adscribam:

Εἰ κύβον ἐξ ὀλίγου διπλάσιον, ὦ 'γαθὲ, τεύχειν
 Φράζεαι, τὴν στερεὴν πᾶσαν ἐς ἄλλο φύσιν
Εὖ μεταμορφῶσαι. τὸ δέ τοι πάρα, κᾂν σύ γε μάνδρην,
 Ἢ σιρὸν, ἢ κοίλου φρέατος εὐρὺ κύτος.

nempe τεύχειν φράζῃ vel νοήσῃς· vocem σειρὸν, in σωρὸν male mutatam, emendate scriptam jam exhibuit Jo. Fellus, ubi hanc edidit Eratosthenis Epistolam. Corripit et vocem adhibitam suo B
significatu nativo Anaxandrides in Protesilao, jocose traducens epulum Iphicratis nuptiale in Thracia apud Cotyn, Athen. IV. p. 131. c. narrat comicus, illum in dotem accepisse præter cetera,

Κέγχρων τε χύτραν, βολβῶν τε σιρὸν
 Δωδεκάπηχυν,
 Καὶ πουλυπόδων ἑκατόμβην.

sic arbitror ista scribenda, et ne βολβοὺς quidem aut πολύποδας memorari absque aceto, tanquam βρώματα quæ Menander vocabat ὑποβινητιῶντα; quibus miles Atticus indigeret, ad viraginem Threïssam exsaturandam. In his primum Casaubonus scribendum conjecerat βολβῶν σειράν· legat quis ejus Animadvers. IV. C
c. iii. et fatebitur hunc etiam utilem nobis errorem viri magni; quem illinc postea recte *foveæ* retraxerunt *in usum granarii cavatæ*, dictæ Græcis σιροὶ, *siri* Latinis, quarum præsertim in Thracia fuit usus: τῶν μελινῶν καὶ τῶν ὀλυρῶν τῶν ἐν τοῖς Θρᾳκίοις σιροῖς meminit Demosthenes in Oratione quæ olim dicebatur octava Philippicarum, p. 60. §. 56. Illinc corrigendum suspicor locum Xenophontis in Κ. 'Α. VII. p. 240. 13. De his Thracum *granariis* sive *siris* egerunt H. Valesius in Harpocr. ad v. Μελίνη, p. 125. P. Wesseling. in Diodori Siculi T. II. p. 351. Victorius et Schoettgenius in Varron. de R. R. I. c. lvii.

A

CAPUT XXI. 219

IN FRAGMENTA DRAMATUM INCERTORUM.

Timor expellit memoriam. Ipsi hoc evenit Demostheni. Λέγειν ἀγών· τἀπὸ, τἀγέννητα. Loca Tragic. et Comic. quæ latent apud Plutarch. T. I. cujus emendantur et alia quædam. Menandrea Tolluntur in altum, &c. Locus ex Iphig. Aul. Mars optimum quemque metit, ἀμφῖν φιλοῖν. Hoc in Æschyli repositum trochaico. Πάτερ in fine senariorum. Omissa multa Barnesio. Μεταβολὴ πάντων γλυκὺ, Euripidis sententia ab incerto comico refutata, cujus versus aliquot eruuntur ex Schol. MSS. in Eurip. Medicus cunctator secanti sæpe præferendus. Μέλλειν. Æschyleum, μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς. Θυμὸς, *excandescentia.* Vitæ miseris etiam inest dira cupido. Θνατοῖς οὐδὲν γλυκερώτερον αὐγᾶς in lapide scriptum; rarius etiam illud κάλλον τίνας οὔριον εὐφρόνης, explanatur. Ἐφῦναι et δοῦναι ἡδονῇ. De vento secundo locutiones. Locus ex Oreste. Pedem laxare. Στάλα et στήλη in lapidibus
B scripta. Exhibetur ex lapide egregii poëtæ Epigramma.

Attingam etiam incertarum Euripidis tragœdiarum fragmenta nonnulla, quæ multo plura supersunt quam a Grotio fuere Latinis numeris reddita, aut a Barnesio vel Heathio indicata. Sed omissa proferre, editoris erit officium, si quem aliquando nanciscatur suorum dramatum Euripides, qualem hac qua vivimus ætate desideraremus. In his quem sequamur ordinem quum nihil referat, sequemur editionis Barnesii ductum. P. 506. præbet ex Stobæo Grot. p. 53. Gesn. p. 97. hanc egregiam et verissimam Euripidis sententiam:

> Ὁ φόβος, ὅταν τι σώματος μέλλει πέρι,
> Λέγειν καταστὰς εἰς ἀγῶν' ἐναντίον,
> C Τό, τε στόμ' εἰς ἔκπληξιν ἀνθρώπων ἄγει,
> Τὸν νοῦν τ' ἀπείργει μὴ λέγειν, ἃ βούλεται.

Tribus illum verbis expressit admirabilis in talibus artifex Thucydides II. c. 87. v. 41. Φόβος μνήμην ἐκπλήσσει. Thucydideum qui 220
effinxerint imitando partim indicantur viro summo T. H. in Thom. Mag. p. 287, 288. Quibus autem memoriam timor excutit, dicuntur ἐκπίπτειν. Hoc Græculis sæpius evenisse sophistis, dum verba facerent coram Romanis Imperatoribus, haud sane mirandum est, siquidem illud evenerit *omnium suæ ætatis facundissimo Theophrasto, verba ad populum Atheniensem facturo;* quin obticuerit ipse coram Philippo Demosthenes: vid. Ælianus

V. H. VIII. c. 12. ibi Scheffer. Perizon. et Philostratus de V. A
Soph. p. 565. 614. Quam omnes experti novimus, monstrant et ista veritatem sententiæ, verbis Euripidis eleganter expressæ; cujus versum secundum una voce mutata legi malim:

Λόγων καταστὰς εἰς ἀγῶν' ἐναντίον.

Vulgatum Λέγειν tuiturus diu frustra requiret exemplum simillimum, quale hoc esse nego Stobæo servatum ibidem p. 97. 28. Hyperidis, τὴν ἀγωνίαν τοῦ λέγειν πέδην εἶναι· ego vero λόγων ἀγῶν' Euripidi frequens esse novi, positum in Androm. v. 233. Phœniss. v. 597. 944. et alibi: Herodot. p. 704. 54. Thucyd. p. 210. 61. Sophoclis in Elec. v. 1521.

λόγων γὰρ οὐ B
Νῦν ἐστιν ὁ 'γὼν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.

Sic et in loco, quem tractamus, Euripidæ reliquis hi versus subjiciuntur:

221 Ὅμως δ' ἀγῶνα τόνδε δεῖ μ' ὑπ' ἐκδραμεῖν·
Ψυχὴν γὰρ ἆθλα τιθεμένην ἐμὴν ὁρῶ.

de vita namque mea certamen esse video: Grotius: Cui posita merces aut mea est mors aut salus: sed *vitam positam mercedem* Græce non dixeris, opinor, ψυχὴν ἆθλα τιθεμένην· sed τιθεῖσαν vel τιθειμένην. Hoc itaque restituamus Euripidi:

Ψυχὴν γὰρ ἆθλα τιθειμένην ἐμὴν ὁρῶ.

Poëtarum ῥήσεις excerpenti Stobæo sæpe vocula visa fuit mutanda, qua connectebantur cum illis quæ præcedebant: Versus inter Euripideos istos 76. C

Ἐμοὶ γένοιτο πτωχὸς

cum sequentibus sic legitur apud Stob. p. 145. 27. Grot. p. 183. Hoc modo scriptos exhibet omisso nomine tragici Plutarchus T. II. p. 64. A.

Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεται
Πτωχοῦ κακίων, ὅστις ὢν εὔνους ἐμοὶ
Φόβον παρελθὼν τἀπὸ καρδίας ἐρεῖ.

A sic omnino scribenda syllaba τάπὸ, ut possit produci, sæpissime nostris in libris male scripta: apud eumdem Plutarchum * latuit

* Sophoclea latent et Euripidea in isto secundo volumine operum Plutarchi longe plurima; sed et in primo hic illic Sophoclis, Euripidis, et comicorum nonnulla: Marcellum dixit et Cimonem T. I. p. 310. c. 480. E. κατὰ τὸν Εὐριπίδειον Ἡρακλέα,

Φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν·

priori loco superfluum ὂν ejiciendum est; posteriori χρῆμα mutandum in σχῆμα. Ex Euripidis esse Licymnio versum anapæsticum novimus ex Diog. Laërt. III. 63. Suida in Ἰδία (sic MS. Leid. ubi vulg. Εἰδία·) et in φαῦλον· Etymolog. p. 789. 33. qui illinc facile corrigi poterunt.
B — Prorsus latent apud Plutarch. T. I. Euripidis senarii, p. 320. D.

Σοφὸς γὰρ ὡ'νὴρ, τῆς δὲ χειρὸς οὐ κρατῶν·

et p. 444. E. versus ex ejus Telepho, cujus supra non recordabar, p. 206. A.

Οὐκ ἆρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἱμύλος μόνον, &c.

— Euripideis ex Andromache v. 598. quæ respicit Propertius III. El. XII. 3. subjicit in Numa Plutarchus ista Sophoclis vitiose scripta I. p. 77. A. Καὶ τὰν νεοργὸν ἄστ' ἄστολος χιτὼν, &c. Redeat in suum locum Sophoclea vox νέορτος *recens orta*; vox ἄστ' cum Aurato separetur in duas ἃς ἔτ'· et ex Hermione Sophoclis dramate hoc chori lucrabimur fragmentum:

Καὶ τὰν νέορτον, ἃς ἔτ' ἄστολος χιτὼν
Θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν
C Πτύσσεται, Ἑρμιόναν.

Duo Cratini senarii latent in Solone Plut. p. 92. B.

Πρὸς τοῦ Σόλωνος, καὶ Δράκοντος, οἷσι νῦν
Φρύγουσιν ἤδη τὰς κάχρυς ταῖς κύρβεσιν.

hinc restituendi Scholiis in Aristoph. Nub. v. 447. — Ex Eupolidis Δήμοις Periclem facit cum Myronide loquentem Plutarch. I. p. 165. E. senariis, sic facile scribendis:

ΠΕΡ. Ὁ νόθος δέ μοι ζῇ; ΜΥΡ. Καὶ πάλαι γ' ἂν ἦν ἀνὴρ,
Εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑπωῤῥώδει κακόν.

Latent Diphili versus in Nicia, p. 523. D. et forsan Aristophaneus, p. 524. C.

Γεροντάγωγῶν, κἀναμισθαρνῶν διδούς·

comparandus ad Aristoph. Equit. v. 1096. — In Periclem Hermippi versus anapæstici sunt acerbissimi, p. 170. E. sic, ut puto, disponendi,

Βασιλεῦ Σατύρων,
Τί ποτ' οὐκ ἐθέλεις δόρυ βαστάζειν,
Ἀλλὰ λόγους μὲν περὶ [τοῦ] πολέμου
Δεινοὺς παρέχῃ,
Ψυχὴν δὲ Τέλητος ὑπέστης;

scripserat fortasse:

Ψυχὴν δ' Ἀτέλητος ὑπέστης.

sequentia, ad eamdem rationem facile concinnanda, paulo sunt obscuriora: Teleclidis anap. tetrametri catalectici prorsus latent in Pericle, p. 161. E. Τηλεκλείδης παραδεδωκέναι φησὶν αὐτῷ τοὺς Ἀθηναίους,

Πόλεών τε φόρους, αὐτάς τε πόλεις, τὰς μὲν δεῖν, τὰς δ' ἀναλύειν·
Λάϊνα τείχη, τὰ μὲν οἰκοδομεῖν, τὰ δ' αὖτε πάλιν καταβάλλειν.
Σπονδὰς, δύναμιν, κράτος, εἰρήνην, πλοῦτόν τ', εὐδαιμονίαν τε.

Hæc speciminis instar sufficient. — Quibus ista minus placent, quando Plutarchi Vol. primum est ad manum, his dabo de multis pauca melius scripta, quam vulgantur. In Romulo p. 28. c. laudatur Ἀντίγονος· ubi scribendum Ἀντίας· et *Valerius Antias* est intelligendus: vid. p. 25. E. 75. E. &c.—In Pericle p. 162. B. ἅπαντα μὲν οὖν ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρου σοφίας· posuisse videtur, ἀπᾴδοντα μὲν οὖν — · verbum ἀπᾴδειν, eadem structura frequentatum, reddi poterit Æliano in V. H. XIII. c. I. 843. I. pro ἀποδεῖν. — In Marcello Plutarchi, p. 305. E. ubi memorantur λογικῆς καὶ πραγματικῆς ἀποδείξεως οὐκ εὐποροῦντα προβλήματα· nemo corrigere dubitabit λογικῆς καὶ γραμμικῆς ἀποδ. apud Suidam eadem vox in γραμματικῇ degeneraverat, monente Toupio, I. p. 61. — In Plutarchi Cleomene, p. 808. B. memorantur δύο τῶν συντρόφων Κλεομένους, οὓς Σαμοθρᾶκας καλοῦσιν. Samothraces isti nimis diu lectores fatigarunt: corrigendum est, οὓς Μόθακας καλοῦσι. vid. Meursii Misc. Lacon. II. VI. p. 130. cum scriba per errorem μόθρακας dedisset, sciolus egregie se facturum credidit, si Samothracas in hunc locum induceret.

222 idcirco Sophoclis versus T. II. p. 732. D. in istis, ἅπαντα τὰ γένη A
τὸ πρῶτον ἦλθεν ἅπαξ. Quis dubitet Sophoclis esse senarium:

Ἅπαντα τἀγέννητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ;

adhibitum ἐπὶ τῶν ὅτι μὴ πρότερον ἦν ἀπιστουμένων εἰ γέγονε νῦν. Eadem illius fuit opinio, cujus exhibet Aristoteles Rhetor. II. p. 102. hunc quoque versum,

Ἄπιστ' ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνειν βροτοῖς.

A veteribus multa tamen ἄπιστα nobis narrantur, in quæ hujus ætatis homines dicerent, quæ Minutius Felix in Oct. c. XX. p. 185. *si essent facta, fierent; quia fieri non possunt, ideo nec facta sunt.*

Ver. 80, 81. Si quis hinc auferre velit tanquam incerti versus, B
vicinos ex Stobæo, p. 172. 24. 25. horum loco ponere poterit Euripideos sine controversia,

Τῷ γὰρ βιαίῳ κἀγρίῳ τὸ μαλθακὸν
Ἐς ταὐτό γ' ἐλθὸν τοῦ λίαν παρείλετο.

litera mutata sonum effeci suaviorem, quam in ταυτὸν ἐλθόν. Sen-
223 tentiæ vim auditoribus arbitror fuisse conspicuam, cum in Sophoclis perdito drámate ad Ajacis convitia responderet Nestor:

Οὐ μέμφομαί σε· δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις.

quem auctore suo dignum senarium etiam Plutarcho debemus, C
T. II. p. 504. B. 810. B.

In v. 85. pro ἄνθρωπον scribendum omnino

Κρινεῖ τίς αὐτὸν πώποτ' ἀνθρώπων μέγαν;
Ὃν ἐξαλείφει πρόφασις οὐ τυχοῦσ' ὅλον.

Hanc ῥῆσιν quæ præcedunt in Stob. Gesn. p. 187. 21. itidem tribuuntur Euripidi: Menandro dedit Grotius, p. 110. Codicis auctoritate Paris. motus; mihi quoque videntur Menandrea, sententiam complectentia, quam egregie tractavit Claudianus:

tolluntur in altum
Ut lapsu graviore ruant:

A 'Επαίρεται γὰρ μεῖζον, ἵνα μεῖζον πέσῃ

quem Grotius adjecit reliquis, apud Antonium Melissam, p. 141. legitur ut Philistionis versus.

V. 99. 100. 101. — scriptos Grotio, p. 123. quales in Stob. 224
legerat Gesneri, p. 196. 32. perperam etiam apud Theophilum Antioch. II. p. 259. in duo trochaicos esse redigendos, quorum alter illinc esset restituendus * in Euripidis Iphig. in Aul. ante v. 395. viderunt S. Musgravius Exercit. in Eurip. I. c. ix. et B. Heathius in Eurip. p. 77. Utrique rem arbitror non ingratam me facturum si dixero, versus præcedentis, 394. lectionem sic emendatam fuisse Piersono nostrati, — ὅρμα. μωρίᾳ δ' εἴσῃ φρενῶν Τοὺς κακῶς — ignorabat ille versum hic interserendum, utpote qui
B necdum accurate tractasset Stobæana. Videant nunc viri doctissimi, quam bene cohæreant omnia, si sic scribantur ista:

Οὓς λαβὼν στράτευέ γ', ὅρμα· μωρίαν δ' εἴσῃ φρενῶν.
Οὐ γὰρ ἀσύνετον τὸ θεῖον, ἀλλ' ἔχει συνιέναι
Τοὺς κακῶς παγέντας ὅρκους καὶ κατηναγκασμένους.

In horum primo stare non poterat οἶμαι, paulo ante recte adhibitum, hinc autem alienum: literis vulgatis proximum ὅρμα cum στράτευε quam apte hæreat multis posset vel ex Herodoto solo exemplis monstrari, si quis illa requireret, cui sæpe reges dicuntur ὁρμῆσαι στρατεύεσθαι· hoc sic distractum στράτευέ γ', ὅρμα· animoso
C regi videtur inprimis congruum.

Sed, ut hic latebant, sæpe trochaici versus latent apud Athenæum, Plutarchum, aliosque, Sophoclei in Schol. ad Apollon. Rhod. IV. 223. ἐν τοῖς Σκύθαις ὁ Σοφοκλῆς ἑτερομήτορα τῆς Μηδείας (conf. Schol. in Apollon. III. 242.) τὸν Ἄψυρτον λέγει. οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς κοίτης ἔβλαστον. ἀλλ', &c. senarios hinc efficere tentabat clar. Heathius in Soph. Fragm. p. 104. Una voce κοίτης ejecta, quam Grammati-

* Ex Suida in Χιάζων versus, qui probabiliter excidit, restitui poterit in Aristophanis Nubibus, quam suspicionem miror clar. Toupio non incidisse, dum tractabat Suidæ locum Emend. III. p. 315. Inserto versu, quem præbet Suidas, sic egregie cohærent Aristophanei anapæstici Nubib. v. 966.

Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέν τινα
καμπήν,
[Αὐτὸς δείξας, ἔν τ' ἁρμονίαις Χιάζων ἢ Σιφνιάζων,]
Οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους·
Ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς, ὡς τὰς μούσας ἀφανίζων.

cus adjecerat, aut ex vicinia repetitam librarius, restitui facile A
poterunt Sophoclis trochaici:

> Οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς ἔβλαστον· ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηΐδος
> Τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκε, τὴν δ' Ἰδυῖα πρίν ποτε
> Ὠκεανοῦ κόρη γ' ἔτικτεν.

Sophocleis Æschyli succedat trochaicus ex Stobæi Florilegio. Ex Æschyli Caribus, p. 35[?]. 28. quæ Gesneri præbet editio continuo ductu, sic Grotius collocavit, p. 199.

225
> Ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ
> Ἀεὶ τὰ λῷστα πάντα τ' ἀνθρώπων στρατοῦ.

Stanleius eadem dedit, et hæc Latina: *verum Mars amat semper* B
viros præcipuos exercitus. Siccine vero amat illos Ἄρης, qui secundum Sophoclem Plutarchi T. II. p. 23. B. 757. B. cœcus,

> Συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά;

amabat, opinor, Ὡς λύκοι ἄρνα φιλοῦσ'· at cur, obsecro, dicitur *amare semper*

> τὰ λῷστα πάντα τ' ἀνθρώπων στρατοῦ·

(aut πάντα γ' ἀνθρώπων, ut emendandum putabat Pauwius:) *optima omnia hominum exercitus:* an ut ne ranarum aut murium intelligeremus exercitum; aut ne crederemus illum, insignem Συὸς C
προσώπῳ, suo genere contentum? Redeat vox ἀνθρώπων in suum compendium ἀνων. Alicubi μῶν in Euripidis versu mutatum fuit in νῷν. hic ἀνων mutetur in ἀμῶν, *metens:* de Marte homicida, qui *demetit* ense suo *præstantissimos quosque*, dici certe potuit: χαίρει γ' ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ' ἀμῶν στρατοῦ. Sed φιλεῖ requirit ἀμᾷν· hoc itaque restituamus, et suum Æschylo versum trochaicum:

> Ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ γ' ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ' ἀμᾷν στρατοῦ.

Sed amat metere semper Mars optimos quosque ex exercitu: metere, sicut Claudius, Horatii Carm. IV. Od. xiv. 31.

> Primosque et extremos metendo
> Stravit humum.

A Lib. II. Epist. ii. 178. *metit Orcus Grandia cum parvis:* plura dedit in eam rem N. Heins. in Ovid. Met. V. v. 104. Ajax Philostrati, p. 690. 1. τοὺς τὰ πλήθη ἀποκτείνοντας θεριστὰς ἡγεῖτο μέγα μηδὲν ἀμῶντας. Pausan. p. 612. f. ἔμελλεν ὁ δαίμων καὶ τὸ γένος τὸ Κασσάνδρου κακῶς ἐξαμήσειν. Sophoclis chorus de Antigone moritura Antig. v. 610. νὶν φοινία θεῶν τῶν Νερτέρων ἀμᾷ κόπις· (ut vulgatam vocem κόνις recte corrigit Reiskius: *illam Deorum inferorum* 226
sævus ensis demetit, quam in ædibus Œdipi dixerat ultimam ῥίζαν. proprie Medea ῥιζῶν — τομὰς — Χαλκέοις ἤμα δρεπάνοις, in Sophoclis Ῥιζοτόμοις, teste Macrobio Saturn. V. c. xix. p. 511. Sed neque verbum, opinor, in controversiam cadet, nec ipsa sententia dubitabitur an Marti, sive bello, conveniat:

B Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθοὺς, ὦ παῖ, φιλεῖ
Ἄρης ἀναιρεῖν

solet interficere: Sophoclis est ex Phrygibus apud Stob. p. 96. 53. ubi vulgatur Ἄρης συναίρειν. apud eumdem, p. 356. 25. Sophoclis est e Scyriis versus:

Φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους.

In Philoct. 436.

πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν
Αἱρεῖ πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.

C Apud Stobæum quoque sunt ex Temenidis versus Euripidis, p. 351. 40. [vulgatis videtur præfigendum

Καὶ γὰρ] φιλεῖ τοι πόλεμος οὐ πάντ' εὐτυχεῖν,
Ἐσθλῶν δὲ χαίρει πτώμασιν νεανιῶν.

Vacare, fateor, culpa potueram, quam deprecor. Nimis diu me versus Æschyli detinuit.

Quem in his excerpendis ad manum habuit Barnesius, post versum iii. præter ceteros, undecim in una pag. Stobæani Florileg. (240. 12, &c. 29—31.) Grot. p. 165. reliquit intactos. Postquam posuisset ex Stob. Grot. p. 171. (Gesn. 276. 38.)

ἄρχεσθαι χρεὼν A
Κακοὺς ὑπ' ἐσθλῶν, καὶ κλύειν τῶν κρεσσόνων.

ubi scribi debuerat κρεισσόνων· ex p. 185. Grotii posuit ista:

Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται
Δεινοῖς ἐρῶσιν, οὓς φυλακτέον πέρι.

ut ille dederat, pro ἧς φυλακτέον π. Gesneri, p. 343. 31. Neutrum Græcum arbitror, genuinum autem quod prostat in Herodoti Wess. p. 223.

Δεινοῖς ἐρῶσιν, οὓς φυλακτέον, πάτερ.

in fine versuum πάτερ etiam in fragmentis invenietur tragœdiarum Æoli, v. 47. Alcmæonis, v. 22. Danaës, v. 124. ad οὓς φυλακτέον
27 unius adscribam Andocidis c. Alcibiad. verba ex p. 32. 12. ἔστι B
δὲ σωφρόνων ἀνδρῶν φυλάττεσθαι πολιτῶν τοὺς ὑπεραυξομένους, ἐνθυμουμένους (Markland. in Lys. p. 180. 9.) ὑπὸ τῶν τοιούτων τὰς τυραννίδας καθισταμένας.

Quæ in Ed. Gesn. p. 324. 41. Grot. p. 183. ut Euripidis, sed loco legebantur ex Plisthene subjecta, more suo retulit B. ad istius dramatis reliquias: atque ita subjecta versibus ex Heraclidis Gesn. p. 307. 1. Grot. p. 177. prætermisit, suspicatus, opinor, in isto dramate reperiri: hic etiam fefellit illum opinio. Sunt ex perdito dramate versus Euripidis:

Ἐγὼ γὰρ ὅστις, μὴ δίκαιος ὢν ἀνὴρ, C
Βωμὸν προσίζει, τὸν νόμον χαίρειν ἐῶν,
Πρὸς τὴν δίκην ἄγοιμ' ἂν, οὐ τρέσας θεούς.
Κακὸν γὰρ ἄνδρα χρὴ κακῶς πάσχειν ἀεί.

Eadem ratio, cur hos omiserit amanuensis Barnesii, in p. 361. Grot. Gesn. p. 498. 14. quorum primum commode restituit Jo. Piersonus Verisim. p. 138.

Τὸν σὸν δὲ παῖδα σωφρονοῦντ' ἐπίσταμαι,
Χρηστοῖς θ' ὁμιλοῦντ', εὐσεβεῖν τ' ἠσκηκότα,
Πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦδε σώματος κακὸς
Γένοιτ' ἄν; οὐδεὶς τοῦτό μ' ἂν πίθοι ποτέ;

A In horum versuum tertio σώματος mutandum videtur in σχήματος·

Πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦδε σχήματος κακὸς
Γένοιτ' ἄν;

ut sensus sit, οὕτως ἐσχηματισμένος, *istis ornatus virtutibus quomodo tandem malus fieret?* vid. T. H. in Luciani Somnium p. 11. a. Sed omissos in editione Barnesii versus Euripidis, qui mihi plurimi sunt ad manum ex quibusvis scriptoribus, hic non conquiram.

Insignis ista ῥῆσις ex Stobæo p. 355. 20. vitio vacabit si scribatur, v. 120.

B
Ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος,
Ὅ, τ' ὄλβος, ἔξωθ' εἴ τις ἐστὶ πραγμάτων.

pro ἔξωθεν τίς· — Vitiosum dedit versum 131. Grotium sequutus:

Ἐγὼ γὰρ ἃ ἔχω λέκτρα, τάδε καλῶς ἔχειν.

nisi quod ille scripserit ἃ ἔχω, minus vitiose, memorans in notis lectionem a se mutatam in Ed. Gesn. p. 429. 20.

Ἐγὼ γὰρ ἕξω λέκτρα αὐτοῖς καλῶς ἔχειν,
Δίκαιόν ἐστιν, οἷσι συγγηράσομαι.

hinc legitimam facile formabimus; in γὰρ ἕξω latet παρέξω. mon- 228
strat ipsa sententia patris, ut puto, cum filia loquentis, Euripi-
C dem dedisse:

A. Ἐγὼ παρέξω λέκτρα σοὶ καλῶς ἔχειν.
B. Δίκαιόν ἐστιν, οἷσι ξυγγηράσομαι.

eadem structura Noster ista posuit in Iphig. in Aul. v. 936.

οὐ γὰρ ἐμπλέκειν πλοκὰς
Ἐγὼ παρέξω σῷ πόσει τοὐμὸν δέμας.

Omissos ne memorem, ab illo facile detegendos, qui hoc sibi crediderit negotii datum; incuriæ Barnesianæ specimen inter istos, p. 508. versus præbet 147. omnis sensus inanis. Duo leguntur in Stobæo Gesn. p. 454. 10. Grot. p. 335.

Ὅστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν βίῳ σέβει,
Ὅδ' ἐστὶ καὶ ζῶν καὶ θανὼν θεοῖς φίλος.

non enim ex Heraclidis esse sed incerto dramate monuit Grotius: A
sequentes illic duo sunt ex isto dramate; qui sequitur ex incerto; quo pro Καὶ nihil interest utrum χρὴ scribatur, an

Δεῖ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν.

adjici poterit ex pagina sequente 455. 11. Grot. p. 339.

Δίκαια τοὺς τεκόντας ὠφελεῖν τέκνα.

In his, post versum 164. omissus, legitur apud Stobæum versus p. 507. 28.

Σκαιὸν τὸ πλουτεῖν, κἄλλο μηδὲν εἰδέναι.

Grotius in suo Florileg. p. 377. alterum huic præfixit ex Plutarch. T. II. p. 20. D. utrumque dedit et in Exc. ex Eurip. p. 421. Restituenda vox est a viro summo mutata: B

A. Χρυσοῦ σε πλήθει, τούσδε δ' οὐ χαίρειν χρεών;
B. Σκαιὸν τὸ πλουτεῖν, κἄλλο μηδὲν εἰδέναι.

atque in alium longe sensum accipienda sententia: *Tene decet auri copia lætari, hos autem dedecet?* quin imo his nocerent divitiæ ἄλλο μηδὲν εἰδόσι. Eadem Stobæi p. v. 44. versum dat Euripidis, qui huc debuerat referri,

Πολλῶν τὰ χρήματ' αἴτι' ἀνθρώποις κακῶν.

229 Pag. autem 531. 41. tres velut ex Iphig. quos vidit Grotius ex incerto dramate petitos, hos nempe: C

Πολλαί γε πολλοῖς εἰσὶ συμφοραὶ βροτοῖς,
Μορφαῖς δὲ διαφέρουσιν· ἕνα δ' ἄνευ τύχης
Μόλις πότ' ἐξεύροι τις ἀνθρώπου βίον.

versu secundo Grotius ἐνδ' in ἕνα δ' egregie mutavit. sunt et ex incerta tragœdia versus Euripidis, quos dat Stobæus Gesn. p. 558. 18. Grot. p. 427.

Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ
Αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν· ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς
Ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ συγγενῶς δύστηνος ὤν.

A Hac sententia correxisse forsan videbitur alteram suam Euripides, in Oreste saltem ægrotante, (Orest. v. 228.) si non in universum, veram

Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

Eustath. in Od. Α'. p. 38. 50. οὔτε ἡ ὑπερβολὴ ἀεὶ καχίζεται, οὔτε μεταβολὴ πάντων ἡδὺ ἐξ ἀνάγκης κατ' Εὐριπίδην. idem ad ista in Il. Ρ'. p. 1124. 43. δῆλον γὰρ, ait, ὡς γλυκὺ ἔστιν ἡ μεταβολὴ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἡ τῶν κακῶν. Atque ita in Scholiis ad Eurip. Orest. v. 228. προσυπακουστέον (MS.) τὸ κακῶν. quod additur, κεκωμῴδηται δὲ ὁ στίχος, forsan referri potuisset ad Antiphanis locum apud Athen. X. p. 446. A. ubi vid. Animadv. Casaub. X. c. XIII. nisi pro vulgatis φήσει μὲν γάρ τις, &c. hæc multo mihi meliora Codex præberet
B Augustanus MS. Φησὶ γὰρ ὁ Κωμικὸς, ὁ πρῶτος εἰπὼν μεταβολὴ πάντων γλυκὺ οὐχ ὑγιαίνει δέ ποτε· ἐκ μὲν γὰρ κόπου (vel κόπων) γλυκίαι (sic MS.) ἀνάπαυσις, ἐξ ἀλουσίας δὲ ὕδωρ καὶ τὰ τοιαῦτα. ἂν δὲ ἐκ πλουσίου πτωχὸς γένηται, μεταβολὴ μὲν, ἡδὺ δὲ οὔ. ὥστε οὐχὶ πάντων ἡ μεταβολὴ γλυκεῖα. sic in librum ista meum ex Augustano transscripsit Georg. Tryllitschius. Ex his sex versus incerti comici, si verba nonnihil adjuventur, hi poterunt effingi:

Ὁ πρῶτος εἰπὼν, μεταβολὴ πάντων γλυκὺ,
Οὐ δῆθ' ὑγιαίνει, δέσποτ'· ἐκ μὲν γὰρ κόπων
Γλυκεῖ' ἀνάπαυσις, ἐξ ἀλουσίας δ' ὕδωρ,
Καὶ τἄλλα δὴ τοιαῦτά γ'· ἂν δ' ἐκ πλουσίου
C Πτωχὸς γένηται, μεταβολὴ μὲν, ἡδὺ δ' οὔ·
Ὥστ' οὐχὶ πάντων μεταβολὴ γλυκεῖα δή.

Versu secundo τὸ δέσποτα non male videor restituisse pro δέ ποτε· ut servum comicus fecerit irridentem Euripidea: δῆπατ' isti versus sedi non conveniebat; ejus initio scribi quoque poterit: 230
Οὔ τοι γ' ὑγιαίνει· sic Aristoph. Pluto v. 364. Οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς. sic sæpe loquutus v. 507. 1061. 1067. Nub. 1278, &c.

Ad hæc et similia poëta noster philosophus multa, opinor, dixisset; cujus hoc etiam est sapientissimum dictum Plutarcho sæpe laudatum aliisque:

Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακά, A
Ἀλλ' ἔστι τις σύγκρασις ὥστ' ἔχειν καλῶς.

forsan dixerit Euripides, qualia multa Maximus Tyr. Diss. quinta, ubi præter alia §. 6. ποθεῖ, inquit, ἄνθρωπος καὶ νύκτα μεθ' ἥλιον, καὶ λιμὸν μετὰ κόρον, καὶ δίψαν μετὰ μέθην· κἂν ἀφέλῃς αὐτοῦ τὴν μεταβολὴν, λύπην τὴν ἡδονὴν ποιεῖς. sed laudare dictum Euripidis dignatus est Aristoteles, loco quem indicat Ti. Hemsterhus. in Lucian. p. 435. 25.

Inter versus Barnesianos, 166. aliique, alibi jam sunt emendati.

Ver. 170.

Μέλλοντ' ἰατρὸς τῇ νόσῳ διδοὺς χρόνον· B

defendi poterit ut recte sic scriptus in Stob. Flor. Gesn. p. 551. 7. Grotii p. 422. Sed nemo negabit scribi quoque potuisse:

Μέλλων γ' ἰατρὸς, τῇ νόσῳ διδοὺς χρόνον,
Ἰάσατ' ἤδη μᾶλλον, ἢ τεμὼν χρόα.

mihi quidem perplacet Μέλλων γ' ἰατρὸς, *medicus qui quidem* prudenter *cunctatur*, τῇ νόσῳ διδοὺς χρόνον, *suos morbo dies relinquens*, atque exspectans τὴν κρίσιμον tempus illud intermedium ducendo, medicus ille cunctator *sanare* certius *sæpe solet, quam si remediis morbum irritaret:*

Ἰάσατ' ἤδη μᾶλλον, ἢ τεμὼν χρόα. C

hanc aoristi vim non attendebat Cl. Heathius. In his μέλλων esset ut apud Thucyd. p. 56. 82. τὸ βραδὺ καὶ μέλλον, ὃ μέμφονται. in Eurip. Orest. v. 414. Μέλλει τὸ θεῖον. in Cresphonte: Χρὴν καὶ σὲ μέλλειν. Xenoph. Ἑλλ. II. p. 270. 15. οὐ γὰρ ἔτι ἐνεχώρει μέλλειν. Sed sæpe medico quiescere non licet, ἡνίκ' ἂν ὀξὺς ὁ καιρὸς ὢν διαμέλλειν μὴ διδῷ, Longin. π. Ὑ. XXVII. 2.

Ver. 180, 181. apud Stobæum quidem p. 570. 17. leguntur ut Euripidei; mihi vero gravitate digni videntur Æschyli, cui tribuuntur a Plutarcho T. II. p. 116. F. ex utriusque scriptura hæc mihi legitima videtur:

A 'Ανδρῶν γάρ ἐστιν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν, 231
Κἂν ταῦτα δεινοῖς, μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.

Iracundiâ exardescere θυμοῦσθαι dicebatur veteribus, non θυμεῖσθαι, Æschylo in Aristoph. Ran. v. 1038. Θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ. Soph. Œd. T. v. 352. Θυμοῦ δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη. Herodotus p. 529. 64. ἐθυμώθη ὁ Ξέρξης καὶ ἀμείβετο· quod etiam recipi debuerat ex Codd. In Aristoph. Ran. v. 592. scribendum: οἶδ', οἶδ', ὅτι θυμοῖ, pro θυμεῖ. Non θύμωσις, quod vulgatur, sed scripsisse videtur Cicero Tusc. IV. c. 9. *ut — Excandescentia sit ira nascens, — quæ* θυμὸς *Græce dicitur:* Vocem θύμωσις illic jam displicuisse video H. Stephano Th. Gr. L. T. I. p. 1598. A. conf. Menag. et Kühn. in Diogen. Laërt. VII. 114. In hac quidem voce non aberrans a veritate Plato Cratylo, p. 419. E. Θυμὸς, ait,
B ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχοι ἂν τοῦτο τὸ ὄνομα.

Versum 185. in Ed. Gesneri, p. 581. 28. valde vitiatum, egregie Grotius edidit emendatum, p. 463. in vicino versu, quo posuit ἐξαίρου, pro ἐξ ᾅδου, latet adhuc veritas. Qui hic, ut apud Stobæum, proximi præcedunt:

Πτηνὰς διώκεις, ὦ τέκνον, τὰς ἐλπίδας,
Οὐχ ἡ τύχη σε· τῆς τύχης δ' οὐχ ὡς τρόπος.

obversati videntur Horatio Carm. III. Od. xxix. v, 53. ubi

Fortuna —
Ludum insolentem ludere pertinax —
Laudo manentem: si celeres quatit
C Pennas; resigno, quæ dedit.

Versum 188. et sequentes decem quæ macula deformat, tolli non poterat, nisi veteri lectione adhibita quæ prostat apud Stobæum, p. 608. 44. ἃ δαιμόνων, cujus loco Κακοδαίμονος posuit Grotius, p. 499. scribi debebat,

Εὐδαιμονῶν ταῖς συμφοραῖς ἐλοιδόρουν.

centies a librariis ευ et α permutata sunt: κατ' εὐφύλλους ἀνὰ κήπους legitur in loco Strattidis apud Athen. II. p. 69. A. pro καταφύλλους ἀνὰ κήπους. κατάφυλλος dictum ut κατάδενδρος, κατάπυρος, &c. Qui

frequenter hoc vitium præter ceteros attigit D'Orvillius in A
Charit. p. 241. multis ibi pertractat locum Herodoti IV. c. cxci. quo, litera tantum detracta, *θηρία κατάψευστα* scribendum vidit Gisbertus Kœnius, quem, Academiæ Frisiacæ nuper adeo datum dignissimum Doctorem, aliquando proximum speraveram accessurum ad præstantiam Piersoni mei, ante diem anno hujus seculi
232 LIX. ætatis XXIX. rapti. Sed et Kœnium, qui annum vix tricesimum excesserat, invida mors extinxit hujus anni (MDCCLXVII.) mense Aprili, Gregorii de Dialectis edito libello duraturum nomen inter harum literarum amatores adeptum.

Quæ mortales tenet etiam miserrimos vivendi divinitus insita voluptas his in versibus eleganter et vere tragico fuit expressa:

ὦ φιλόζωοι βροτοί, B
Οἳ τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν
Ποθοῦσ', ἔχοντες μυρίων ἄχθος κακῶν·
Οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου.

Seneca in Agamemn. v. 589.

Heu quam dulce malum mortalibus additum,
Vitæ dirus amor! cum pateat malis
Effugium, et miseros libera mors vocet,
Portus æterna placidus quiete.

Tibullus II. El. VII. 1.

credula vitam C
Spes fovet, et melius cras fore semper ait.

τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν Ποθοῦσ'·

Lucretius III. 1090.

Quæ mala nos subigit vitaï tanta cupido?

Virgil. Æn. VI. 721.

quæ lucis miseris tam dira cupido?

Æn. XII. 646.

Usque adeone mori miserum est?

Hac, qua fruimur, luce nihil esse mortalibus jucundius dixerat

5

A etiam Auctor epigrammatis in sepulcrum cujusdam ante diem raptæ Cleopatræ, quod ex antiquo lapide Th. Reinesius exhibet Inscript. Classe XVII. 36. p. 824. Primus erat epigrammatis versus,

Στὰς ξένε, τάνδ' ἄθρησον ἐπὶ στάλᾳ Κλεοπάτραν.

sed ista quam dicebam sententia latet in versu septimo, sic vulgato:

ΚΑΙ ΓΝΟΥΣ ΩΣ ΘΑΝΑΤΟΙΟ ΟΥΔΕΝ ΓΛΥΚΕΡΩΤΕΡΟΝ ΑΥΓΑΣ
ΖΗΘΙ ΚΑΛΟΝ ΤΕΙΝΑΣ ΟΥΡΙΟΝ ΕΥΦΡΟΣΥΝΑΝ.

ex his non mirum est Latina prodiisse, quæ neminem opinor in-
B tellecturum:

Et cognoscens quod morte nihil dulcius splendore:
Vive bonum tendens ventum secundum prudentiam.

In talibus, qualia centena prostant in Inscriptionibus, nihil aliud 233
Latina monstrant, nisi, quod absque illis non ignoraretur, Græca editori non intellecta fuisse. Reinesius, (cujus tamen ista Latina non sunt:) "Septimo, ait, versu, ne sensus contrarius emergat, "muto θανάτοιο in βιότοιο. Octavo, κάλων. Πάντα κάλων κινεῖν, apud "Lucian. *extr.* Scytha." mihi quidem ea vis videtur, et θνατοῖς in θνατοῖο hinc in θανατοῖο multo facilius mutatum: Latinum *splendore* monstrat ex lapide descriptum αὐγᾶς. Sed illud πάντα κάλων
C κινεῖν nobis non explicat secundum versum, cujus formulam minime vulgatam nihil hic vetat pertractasse: sic distichon illud arbitror scribendum:

Καὶ γνοὺς, ὡς θνατοῖς οὐδὲν γλυκερώτερον αὐγᾶς,
Ζῆθι, κάλων τείνας οὔριον εὐφροσύνᾳ.

sic autem Latine reddendum: *Atque, ubi cognoveris, nihil hac luce dulcius esse mortalibus, vive, cursu secundo plenisque velis veram animi voluptatem persequutus.*

Non sane *vela* Græcis erant κάλωες· sed non ante torti *funes rudentes* moti tendebantur, quam quum vela ventis darentur; quique vento secundo velisque adeo plenissimis navigabant, omni fune contento navigabant, πάντα κάλων τείναντες. Ex his, opinor,

paucis figuratæ locutiones pleræque poterunt intelligi. Doctus A
epigrammatis scriptor contractam adhibuit: — *κάλων τείνας οὔριον
εὐφροσύνᾳ* tantumdem significat, ac si dixisset: *κάλων τείνας, οὐρίᾳ ἐφεὶς
εὐφροσύνᾳ·* sive potius *κάλων τείνας, οὐρίῳ δρόμῳ, ἐφεὶς ἑαυτὸν εὐφροσύνᾳ,* ut
fune contento cursuque usus intelligatur *secundo, qui totum se dat
honestæ voluptati.* Qui se voluptati dederant dicebantur in Eu-
ripidis Œneo, *ἐφέντες ἡδονῇ·* eadem ellipsi, qua de Prodico Philo-
stratus et Isæo, *ἡδοναῖς ἐδεδώκει,* p. 496. et 512. de Laïo tragicus in
Phœn. v. 21. *Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς·* quod sane nollem clar. Marklando
de menda fuisset suspectum in Ed. clar. Joann. Burtoni, p. 63.
Nunc verba spectentur Platonis, quæ scriptor forsan epigram-
matis habebat in animo, ex Protagora T. I. p. 338. A. ubi verba
facturis auctor est Hippias, Socrati quidem *ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς
ἡνίας τοῖς λόγοις·* contra Protagoræ, *μὴ πάντα κάλων ἐκτείναντα, οὐρίᾳ* B
*ἐφέντα, φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων· ne omni fune contento, vento
secundo vela dans, orationis se in magnum æquor immitteret:*
Ovidii Pythagoras, *magno*, ait, *feror æquore, plenaque ventis
Vela dedi*, Metam. XV. 176. Est et in Dialogo Sisypho locus,
illinc nunc non explicandus. Locutiones, *πάντα κινεῖν κάλων*, et
Euripideam *ἐξιέναι πάντα κάλων* sive *κάλως*, tractarunt P. Leopar-
dus Em. X. c. viii. et L. Kusterus in Aristoph. Equit. v. 753.
Platonis attigit verba clar. Abreschius in Auctario Dilucid. Thu-
234 cyd. p, 404. Platonis mentem clarius explicant ista Philonis
Judæi de Legat. ad Caium, p. 1017. E. quibus calumniator *πάντα
δὴ κάλων ἀνασείων, ὡς οἱ πνεῦμα δεξιὸν κατ' οἰάκων ἔχοντες, ἐφέρετο πλησίστιος
οὐριοδρομῶν.* Platonis *οὐρίᾳ ἐφέντες* hic sunt *οἱ πνεῦμα δεξιὸν κατ' οἰάκων* C
ἔχοντες· accipientes ventum a tergo, ut loquitur Ovidius Met. XII.
37. *Πρύμνηθεν οὖρον* dixit Euripides in Troasin, v. 20. Thucydides
II. c. xcvii. *ἢν κατὰ πρύμναν ἱστῆται τὸ πνεῦμα, si ventus navi fuerit
secundus: ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν,* Sophocli Philoct. v. 1447.
(conf. clar. D. Ruhnkenius Epist. Crit. I. p. 16, 17.) cui *ventum
adversum* dici *πνεῦμα τοὐκ πρώρας* recte vidit cl. D'Orvillius in
Chariton. p. 115. sed non vidit corruptum illic esse verbum *ἀγῇ·*
quod, ab *ἄγνυσθαι frangi* derivans, interp etatur *fuerit fractus*
ventus adversus: *Καταγῇ* hoc ferme sensu legerat vir doctissi-
mus apud Aristophanem semel, et apud Platonem; *ἀγῇ* forte

A nusquam; nusquam saltem apud tragicos, nedum hoc sensu: laudat D'Orvillius Hesychium in Ἄγη. Quid Hesychius itaque nobis narrabit? Ἄγη, inquit, θάμβος, ἔκπληξις, μίασμα. ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατεαγῆναι, ὡς τὸ,

Πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη ξίφος.

παρὰ δὲ Τραγικοῖς, τιμὴ, σεβασμός. ultima virum eruditissimum ab errore revocare debuerant; monstrant enim priorem istum usum non esse ex Lexico Tragico: sunt ex Homerico, sic emendanda: Ἄγη — ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ κατεάγη, ὡς τὸ,

Νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσιν ἄγη ξίφος.

sic olim in codicibus scriptis lectum; quod et ex tribus enotatum in edit. Barnes. Hom. Il. Γ'. 367. ubi rectius vulgatur
B ἐν χείρεσσ' ἐάγη. Hesych. Ἐάγη, κατεάγη, &c. At hoc quidem dubio vacat; neque minus in Sophoclis Philoct. v. 641. non ἀγῇ, sed legendum, quod etiam vidit Jo. Pierson Verisim. p. 63. ἀνῇ, *remiserit*:

ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀνῇ,
Τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ.

Herodot. IV. p. 347. 28. οὐ γὰρ ἀνίει τὸ πνεῦμα. de morbi vel doloris violentia remissa, in Sophoclis dramate, v. 761. ἕως ἀνῇ Τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου το νῦν παρόν. Eurip. Oreste, v. 221. ὅταν ἀνῇ νόσος. idem illud legitur in ejusdem dramatis eleganti loco, quem partim ex Stobæo ponam melius paulo scriptum quam vulgatur,
C v. 688.

Ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσὼν,
Ὅμοιος ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον.
Εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτὸν ἐντείνοντι μὲν
Χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν εὐλαβούμενος,
Ἴσως ἂν ἐκπνεύσει'· ὅταν δ' ἀνῇ πνοὰς,
Τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως ὅσον θέλεις.

Latinis ista numeris, præter Grotium, expressit Nicol. Abramus in Orat. Ciceronis de Provinciis Consul. c. xv. accedant ex 235
Oreste qui paulo leguntur inferius duo versus:

Καὶ ναῦς γὰρ, ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ, A
Ἔβαψεν ἔστη δ' αὖθις, ἢν χαλᾷ πόδα.

et ex Antigone Soph. v. 726.

ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς πόδα
Τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω
Στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.

De veli nauticis pedibus sint omnia pervulgata; qui de illis egerunt, hos spectantem Aristophanem non tamen animadverterunt in Lysistrata scripsisse, ut emendandum arbitror, v. 173.

Οὐχ ἇς πόδας γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεις.

(conf. Etymolog. in Ἀταλάντη et Ποδοῤῥώη.) neque locum Epicratis B
comici, quem ex Athenæi Epitome MS. Casaubonus dedit Anim. XI. c. iv. p. 782. f. cujus ultima vulgantur illic: ἐντρεπῆ τε τὸν κόντον ποοῦ, καὶ τοὺς κάλους ἔκλυε καὶ χάλα πόδας. Sic corrigenda videntur:

εὐτρεπῆ τε τὸν κόντον ποιοῦ,
Καὶ τοὺς κάλως ἔκλυε, καὶ χάλα πόδα.

contum compone; solve rudentes et pedem laxa. Huic contrarium κάλων τείνας dixit auctor epigrammatis apud Reinesium, p. 824. quod integrum si ad finem hujus capitis adscripsero, credo equidem illis rem me non ingratam facturum, qui versiculos e lapidibus paucos non postponunt illis, quos multo plures in libris ha- C
bemus chartaceis. In epigrammatis primo versu, pro ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ, Reinesius optime correxit ἐπὶ στάλᾳ· — τάνδ' ἄθρησον ἐπὶ στάλᾳ Κλεοπάτραν. forma vocis insolentior neminem offendet, qui legerit στάλαν λιθίναν, et στάλας λιθίνας τρεῖς, in aliis lapidibus Doricis, Inscriptione Corcyræa, quam dedit Ven. Montfauc. Diar. Ital. p. 421. Fœdere Cretensi apud Gruter. p. DV. v. 4. ubi exhibet illud Chishullus in Antiq. Asiat. p. 133. non debuisset omittere fracti lapidis reliquias: forma vocis usitata turpiter vitiata legitur in Gruteri Thes. p. 1073. 4. ΕΤΗΛΛΗΝ. Dubium enim non est quin tabula præbuerit ΣΤΗΛΗΝ λαϊνέην, *lapideam columnam;* quam illic Æsculapio dedicat sanitati restitutus. Nostrum epigramma columnæ insculptum erat sepulcri Cleopatræ, pro more

A veterum, cujus Plato jam meminit IX. de LL. p. 873. D. XII. p. 958. E. ubi mensuram præscribit non λιθίνοις tantum ἐπιστήμασι (sepulcro στήλην ἐπιστῆσαι est apud Lucian. T. III. p. 538.) sed et ipsis epigrammasin in laudem defunctorum, quæ noluit esse 236
πλείω τεττάρων ἡρωϊκῶν στίχων. Usus, ut puto, Platonis scriptis satis familiariter Epigrammatis auctor apud Reines. p. 824. ista dederat in honorem Cleopatræ non invenusta disticha:

Στὰς, ξένε, τάνδ' ἄθρησον ἐπὶ στάλᾳ Κλεοπάτραν,
"Αν φθόνος εἰς ἀΐδαν, οὐ χρόνος, ἠγάγετο.
Μορφᾶς ᾇ πρωτεῖον ἔχειν δωρήσατο Κύπρις,
"Εργα δ' Ἀθαναία τερπνὰ σαοφροσύνας.
Μοῦσα δὲ καὶ σοφίαν, καὶ πακτίδα τὰν φιλέραστον,
B Συμφώνως ἐρατοῖς μιξαμένα μέλεσιν.
Καὶ γνοὺς, ὡς θνατοῖς οὐδὲν γλυκερώτερον αὐγᾶς,
Ζῆθι, κάλων τείνας οὔριον εὐφροσύνᾳ.
* * * * * * * * *
* * * * * * *
Εἰ καὶ σοῦ κεύθει κάλλος νέον, ὦ Κλεοπάτρα,
Τύμβος, καὶ φροῦδον σῶμα λέλογχε κόνις,
Ἀλλ' ἀρετὰ βιοτᾶς αἰὲν ζωοῖσι μέτεστι;
Ψυχᾶς μανύουσ' εὐκλεᾶ εὐφροσύναν.

Hoc epigramma sic emendatum cum Joanni nostro Luzacio dedissem, Romani juris et Græce supra ætatem perdocto, Latinis
C numeris illigandum, quæ mihi tradidit de Græcis Latina digna sane visa sunt, quæ juvenibus Batavis in exemplum proponerentur: sunt autem hæc:

Hospes siste gradum; Cleopatram in marmore cernas,
Quam non abripuit tempus, at invidia.
Cypria cui tribuit præstanti excellere forma;
Artes quam docuit blanda Minerva bonas.
Dotibus instruxit cantus cum pectine Musa,
Cordaque jucundo tincta lepore dedit.
Quumque scias homini vitæ nil gratius aura,
Hanc carpas. Puppim vela rudente vehant,
Gaudia quem tendant. * * * *
* * * * * * * *

* * * * Tua sed quamvis Cleopatra, A
Formosæ et juvenis pulvis his ossa tegat;
Semper erit vivis præsens virtutis imago,
Mentis quæ dotes indicet usque tuæ.

237

CAPUT XXII.

IN FRAGMENTA DRAMATUM INCERTORUM.

Sanguine juncti, οἱ ὁμόθεν ὄντες. Suam cuique mentem secundum Eurip. esse Deum. Ex B Dione tragœdiæ fragmentum. Mari navigantes σώζει ξύλον τριδάκτυλον. Anacharsidis dictum. in Philetæ versu vis ventorum μένος. Ne nave quidem fracta spe nautas destitui. Ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι. *Amor honestus*, παίδευμα σοφίας, *alumnus sapientiæ*, ἀρετῆς ὑπάρχει, *inchoat virtutem.* De hoc amore quædam Euripidis, probantis moderata. Ejus aliquot trochaici, quibus uxorem φίλανδρον describit. Alia quædam illius ex Clemente Alex. Matris querela, quæ vitam ἄπαιδα præfert liberis. Locus ex Iphig. Taur. De usu accentuum in Græcis. Attica suppletur βραχυλογία. Euripidis anapæsti ex Dionys. Halic. Φίλε θυμὲ in versu f. Alcæi. Non Περαιτέρω τὸ κάλλος ἢ μέσως vel ἢ 'ν μέσῳ λαβεῖν.

Incertæ tragœdiæ quod nobis ultimum dedit fragmentum Barnesius, v. 205—208. ex Stobæo Grotii, p. 517. dedit quoque viri magni conjectura deformatum; cujus loco pristinam ex Stobæo Gesneri (p. 621. 7.) scripturam recte monuit Heathius revocandam: mihi quoque scripsisse videtur Euripides:. C

Σπάνιον ἄρ' ἦν θανοῦσιν ἀσφαλεῖς φίλοι,
Κἂν ὁμόθεν ὦσι· τὸ γὰρ ἔχειν πλέον κρατεῖ
Τῆς εὐσεβείας· ἡ δ' ἐν ὀφθαλμοῖς χάρις
Ἀπόλωλ', ὅταν τὶς ἐκ δόμων ἔλθῃ θανών.

ultimum illud est Scaligeri, sic defectum supplentis; et, ne cui suspectum sit illud de mortuo dictum ἐκ δόμων ἔλθῃ, vel ἐξέλθῃ δόμων· inspiciat Euripidis Alcest. v. 783. Phœn. v. 1758. Miror Grotio non intellectam formulam Κἂν ὁμόθεν ὦσι, *tametsi sint* vel *iisdem parentibus*, vel *eodem genere prognati : nam fratrum quoque gratia rara est.* Cyrus moriturus apud Xenophontem K. Π. p. 139. 28. filio Cambysi, si quem sibi vellet adjungere, fratrem

A fratri commendat; neminem enim amiciorem inventurum Cambysen τοῦ ὁμόθεν γεγωμένου. Eurip. Oreste, v. 479. Ἑλληνικόν τοι, τὸν 238
ὁμόθεν τιμᾷν ἀεί. Soph: Elect. v. 157. Οἷς ὁμόθεν εἶ, καὶ γονᾷ ξύναιμος, *quibus es sanguine conjuncta.* — Illud fragmentum qui sequuntur e perditis tragœdiis ducenti versus, omnes labore Grotii collecti sunt, atque ex Excerptis viri summi descripti, non quo ordine Grotius fragmenta posuerat, p. 42[illegible]-435. sed ordine quacunque tandem de causa perturbato: Barnesii cura triginta circiter versus accesserunt ad Grotiana fragmenta; quorum nec sedes fuit indicata, neque lectiones antiquæ memorantur. Quorumdam autem sedes difficulter investigabitur. V. 226.

Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεός.

B Mortalium cuique sua mens est Deus.

Dubito legaturne usquam alibi plenus iste senarius quam in Excerptis Grotii, p. 429. Sententiam novimus Euripidis, quam sic, opinor, explevit Grotius: neque enim hunc versum, quem legerat apud Grotium, invenit apud Theonem Sophistam Gatakerus, ut videretur ex ejus in M. Antonin. commentario XII. 26. sed ista tantum, p. 79. Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς τὸν νοῦν ἡμῶν ἑκάστου ἔφησεν εἶναι θεόν. In Ægypto fertur Alexander Psammonis illud maxime probasse dictum, ὅτι πάντες ἄνθρωποι βασιλεύονται ὑπὸ θεοῦ· τὸ γὰρ ἄρχον ἐν ἑκάστῳ καὶ κρατοῦν θεῖόν ἐστιν· ut scribit Plutarchus in Alexandro T. I. p. 680. F. a quo T. II. p. 999. D. Menandro
C tribuuntur ista: Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ὁ θεός. ut mirum non sit ista scripsisse Nemesium de Nat. Hom. p. 169. Εὐριπίδης καὶ Μένανδρος ἐν ἐνίοις τὸν νοῦν ἐν ἑκάστῳ φασὶ προνοεῖν ἑκάστου, θεὸν δὲ μηδενός. sic enim pro μηδένα videtur legendum. In Schol. ad Pindari Nem. VI. 7. similes Diis esse dicimur κατὰ νοῦν. Θεῖος γάρ τις ἐν ἡμῖν κατὰ τὸν Εὐριπίδην· scribendum, Θεὸς γάρ τις ἐν ἡμῖν· Cicero Tuscul. I. c. 26. *animus, ut ego dico, divinus, est, ut Euripides dicere audet, Deus:* sic ista videntur interpungenda. Præter cetera, Theonis illic verba dedit etiam Davisius, alieniora Bouhierius.

In versum 250.

Σμικραῖς δ' ἐπιτρέπουσιν αὐτοὺς ἐλπίσιν,

quem habet Gro[illegible] p. 421. paucis e Plutarcho sumtis T. II. p. A
390. c. subjectum; in istum, inquam, ver. Heathius, p. 185. "Hunc, ait, versum apud Dionem Prus. Orat. LXIV. præcedit "alter cujus metrum ita Gatakerus A. P. p. 505. restituit,

"Ποντου περωντες ἀωρι κυματ' εὐρεως."

Ista verborum ingrata σύ[illegible]ις non est Euripidea; melior erui facile poterit ex his Dionis verbis, p. 594. c. Εὐριπίδης τὸν ναύτην μέμφεται, Ἀωρὶ πόντου κύματ' εὐρέως περῶντα· καὶ διὰ τῶν ἑξῆς ἐπιτιμᾷ λέγων ὅτι,

Σμικραῖς ἐπιτρέπουσιν αὐτοὺς ἐλπίσιν. B

239 Hinc primum liquet, hunc versum aliorum aliquot intervallo tantum fuisse proximum reliquis; deinde, non sic Euripidis fuisse verba collocata, sed hunc potius in modum scripta:

[ἀλλὰ] μέμφομαι
Τὸν ναυβάτην, ἀωρὶ κύματ' εὐρέος
Πόντου περῶντα.

Hæc nonnullis Euripidea videbuntur; neque tamen mirabor si non videbuntur aliis. Illorum cupidus, videor et Euripidea detexisse proximis in verbis Dionis: ὦ παῖ Μνησαρχίδου ποιητὴς μόνον (sive μὲν) ἦσθα, σοφὸς δὲ οὐδαμῶς. οὐδὲ γὰρ πίττῃ τὴν ψυχὴν οὔτε σχοινίοις ἐπιτρέπουσιν, οὔτε τριδάκτυλον αὐτοὺς σώζει ξύλον πεύκινον. Dicere qui- C
dem vix ausim, Euripidis versum videri:

[ἀλλά νιν μόνον]
Τριδάκτυλον σώζει τὸ πεύκινον ξύλον.

sive hunc,

Τὸ πεύκινον σώζει τριδάκτυλον ξύλον.

Ab Euripide tamen sumsisse Dionem arbitror τριδάκτυλον ξύλον· qua trium tantum digitorum tabula fragili navigantes dixerit a morte remotos: Mardonium ad Græcos dicentem facit in Aristide Plutarchus, p. 324. c. Νενικήκατε θαλασσίοις ξύλοις χερσαίους ἀνθρώπους. — Senario conveniebat τριδάκτυλον ξύλον, non τετραδάκτυλον· tantundem abesse navigantes a morte dixerat Anacharsis: rem



A satis notam ex Diogene Laërt. I. 104. f. et aliunde, quia paulo aliter tradit, ineditum Grammatici Scholion adponam ex Homeri Cod. MS. Leid. in Il. Ο΄. 628. Τυτθὸν] Ὀλίγον. βραχὺ γάρ ἐστι τὸ διεῖργον αὐτοὺς τοῦ θανάτου διάστημα. Πρῶτος δὲ τοῦτο εἶπεν Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης, ὅς, προιέμενος τινὰς τῶν ναυτῶν, (ἠρώτησε videtur omissum,) πόσον ἀπέχομεν τοῦ ὕδατος, καὶ μαθὼν, ὅτι (leg. ὡς) τέσσαρας δακτύλους, τοσοῦτον, ἔφη, καὶ τοῦ θανάτου. καὶ Ἄρατος, ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον: Aratea Phænom. v. 299.

ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει.

attulit Longinus: π. Ὕ. X. 9. ut ostenderet, quantum absint ab imagine Homeri, cujus *nautis tremor alligat artus*, quando πάρ-
B εστιν

Αἰψηρῶν ἀνέμων μοῦνον ὁρᾷν τὸ μένος·

ut scripserat Philetas, non ὁρᾷν τέμενος, quod post Gesnerum Grotius dedit in Stobæo suo p. 227. quodque præbet Cod. MS. Leid. χειμῶνος ἄγριον μένος est in Eurip. Heraclid. v. 429. Homerea miratur ista præsertim Longinus,

τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται

tantillum enim a morte rate vecti, *quantum fluctibus absunt.* Li- 240
banius in Progymn. T. I. p. 124. c. οἱ πλωτῆρες, ait, πλησίον ἔχοντες τὸν θάνατον πλέουσι, λεπτὴν ἔχοντες εἰς σωτηρίαν ἐλπίδα, τὰ ξύλα, ἐφ' ὧν φέ-
C ρονται. Euripidis senario,

Σμικραῖς δ' ἐπιτρέπουσιν αὐτοὺς ἐλπίσιν,

similem Sophoclis e Scyriis sententiam exhibet Stobæi Tit. περὶ ναυτιλίας, p. 376. 31. Grot. p. 225. qua ποντοναῦται

Λεπτῆς ἐπιῤῥοπῆσιν ἐμπολὰς μακρὰς
Αἰεὶ παραῤῥίπτοντες οἱ πολύφθοροι
Ἴσως ἂν ἢ 'κέρδηναν, ἢ διώλεσαν.

Sic Gesnero vulgata, Ἧς ὡς ἂν κέρδανον, corrigo: Grotius dederat, Ἕως ἂν ἢ κέρδανον. hoc non bene cohæret cum παραῤῥίπτοντες, quod explanavit clar. Abreschius Addend. in Dilucid. Thucyd. p. 828. Sed, ne nave quidem fracta nautas omni spe destitui, dix-

isse suspicor eumdem Sophoclem; hujus certe, vel alterius tragici, A
verba prorsus in his latuisse apud Plutarchum T. II. p. 1103. E. *καί τοι νεὼς μὲν ἐκπεσὼν ἐπιβάτης διαλυθείσης ἐλπίδος ὀχεῖται τινὸς, ὡς γῇ προσέξων τὸ σῶμα καὶ διανηξόμενος.* Hic id unum mihi detur, vocum poëtæ loco duo nunc interpretamenta legi, pro Βάτης] ἐπιβάτης· pro Λυθείσης] διαλυθείσης. quorum hoc de navis tabulis huc illuc disjectis usitatius, illud de vectore. Facile tum restitui poterit fragmentum tragœdiæ, ni fallor, Sophoclis:

καί τοι νεὼς μὲν ἐκπεσὼν
Βάτης λυθείσης ἐλπίδος ὀχεῖται τινὸς,
Ὡς γῇ προσέξων σῶμα.

hujus est interpretatio, quod additur, *καὶ διανηξόμενος.* Venustum
illud *ἐλπίδος ὀχεῖται τινὸς,* pro *ὑπ' ἐλπίδος,* vel potius *ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖται.* B
Aristophanis ex Equit. v. 1241. *Λεπτή τις ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα·* turpiter distractus prostat in libello Biblioth. Coislin. p. 467. *Λεπτῆτις. ἐλπίς. ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.* Eurip. Or. v. 68. *ἐπ' ἀσθενοῦς Ῥώμης ὀχούμεθ'.* istius locutionis elegantiam attigit Ti. Hemsterhusius in Lucian. T. I. p. 30. 21.

Pag. 511. undecim nobis versus offert anapæsticos ex Chori cantico in honorem Amoris, quos ex Athenæi XIII. p. 561. A. Grotius dedit in Exc. p. 421. Ut vera sit Grotii sententia, *Ad virtutem sapere egregius Dat doctor Amor;* non illa tamen Euripideam satis exprimit accurate, in his aliter, ac solent, distinctis, facile quærendam:

Παίδευμα δ', Ἔρως, σοφίας, ἀρετῆς C
Πλεῖστον ὑπάρχει.

Amor, alumnus sapientiæ, plerumque virtutem inchoat; atque adeo
241 ad virtutem viam demonstrat. Sæpe quidem malorum dicuntur auctores *κακῶν* vel *ἀδίκων ἔργων ὑπάρξαι·* ut in Eurip. Phœniss. v. 1598. sed frequenter etiam auctores primi beneficiorum dicuntur *εὐεργεσίας ὑπάρξαι* vel *ἐλευθερίας,* vel cujuscunque boni, quod grati memorem animum postulet: apud Andociden, p. 18. 34. Isocratem, p. 307. D. Demosth. p. 260. §. 512. p. 286. §. 79. Dionem Chrys. p. 314. c. Gul. Budæum C. L. G. p. 135. Amor sapienter *πεπαιδευμένος, sapientiæ* velut *alumnus,* eleganter hic dicitur *παί-*

A δευμα σοφίας, more Euripidis: sensu non nihil diverso Hylas illius fuit παίδευμα, Ὅς μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα. Eurip. Elec. 886. ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου Παίδευμα Πυλάδη. Hippol. v. 11. Ἱππόλυτος, ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα. cujus pater fuerat *virgo pii Lycomedis*, Stat. Achill. II. 199. Sophocli dicitur Philoct. v. 243. (Ὦ) τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους. per contemtum quemdam Ægyptii *Niligenæ* Platoni θρέμματα Νείλου vocantur de LL. XII. p. 953. E. et θρέμματα dicere quoque potuisset Euripides, quæ vocabat in Æolo, Χθονίων τ' ἀερίων τε παιδεύματα. conf. locus comici Nausicratis tractatus clar. Jo. Toupio Emend. in Suid. III. p. 223. sumsit ab Euripide χθόνια γῆς παιδεύματα Lucianus in Jovem Trag. T. II. p. 643. — Qui Platonis scripta legerunt aliorumque ex eadem palæstra, hi multa possunt de Amore φιλολογεῖν honestum amorem
B et virtutis etiam alumnum sæpe commendavit Euripides, cujus pauca ponam dicta; alterum ex Plutarchi T. II. p. 11. E.

Ἀλλ' ἔστι δή τις ἄλλος ἐν βροτοῖς ἔρως,
Ψυχῆς δικαίας, σώφρονός τε, κἀγαθῆς.

omissum, ni fallor, Grotio ceterisque: homo amabilis Æschines Orator c. Tim. p. 21, 27. Εὐριπίδης, inquit, ἕν τι τῶν καλλίστων ὑπολαμβάνων εἶναι τὸ σωφρόνως ἐρᾷν, ἐν εὐχῆς μέρει τὸν ἔρωτα ποιούμενος λέγει που,

Ὁ δ' εἰς τὸ σῶφρον ἐπ' ἀρετήν τ' ἄγων ἔρως
Ζηλωτὸς ἀνθρώποισιν, ὧν εἴην ἐγώ.

C Amor ἀρετῆς πλεῖστον ὑπάρχων, hic dicitur ἐπ' ἀρετὴν ἄγων ἔρως; cujus se Theagenes et Charicleam σώματα dicebat, σωφρονοῦντος ἔρωτος, αἰχμάλωτα, Heliodoro IV. p. 194. Cujus supra dedi versum primum, hic totum canticum adscribam, specimen egregium suavitatis et facilitatis Euripideæ:

Παίδευμα δ', Ἔρως, σοφίας, ἀρετῆς
Πλεῖστον ὑπάρχει, καὶ προσομιλεῖν
Οὗτος ὁ δαίμων
Πάντων ἥδιστος ἔφυ θνητοῖς·
Καὶ γὰρ, ἄλυπον τέρψιν τιν' ἔχων, 242
Εἰς ἐλπίδ' ἄγει.
Τοῖς δ' ἀτελέστοις τῶν τοῦδε πόνων
Μήτε συνείην, χωρίς τ' ἀγρίων

Ναίοιμι τρόπων. A
Τὸ δ' ἐρᾶν προλέγω τοῖσι νέοισιν
Μήποτε φεύγειν,
Χρῆσθαι δ' ὀρθῶς, ὅταν ἔλθη.

Nam bonum est pauxillum amare sane, insane non bonum est: quæ Plauti sententia Circul. I. Sc. III. 20. eadem erat Euripidis, moderatam Venerem desiderantis. Hic quoque miseros judicabat, in quos *tota rueret Venus;* felicem contra *cui placidus leniter afflaret Amor.* Perditæ spectabat Plutarchus tragœdiæ locum, ista scribens, T. II. p. 132. A. πρὸς τὸν οἶνον, ὥσπερ Εὐριπίδης πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, διαλεκτέον,

Εἴης μοι μέτριον δέπας, εἴης, B
Μήδ' ἀπολείποις.

δέπας esse videtur a Plutarcho; scribi potuit ab Euripide

Εἴης μοι μετρία θεὸς αἰεί,

Eurip. Iphig. in Aul. v. 543. Μάκαρες, οἳ μετρίας θεοῦ Μετά τε σωφροσύνας μετέσχον Λέκτρων Ἀφροδίτας, &c. Med. v. 629. εἰ δ' ἅλις ἔλθοι Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς Εὔχαρις οὕτω. Grotius, in Stobæo suo, p. 239. ista Latina fecit, *Dulce et salubre quæ modum novit Venus,* de his Euripideis ex Antigone,

Ἢν δ' εὖ προσῆται Κύπρις, ἥδιστον λαβεῖν.

quæ mihi quidem illud significare non posse videntur, atque in C alium sensum accipienda: præcedunt enim ista:

Ἀνδρὸς δ' ὁρῶντος ἐς Κύπριν νεανίου
Ἀφύλακτος ἡ τήρησις

ut illic pro ἐρῶντος pereleganter emendavit S. Musgravius in Exercit. p. 100. hæc fortasse non male succederent,

Ἢν δ' οὐ προσῆται, Κύπριν ἥδιστον λαβεῖν.

Quod si non admiserit, vel *admittere recusaverit,* nolentis *flore frui jucundissimum;* Ut sensus non multum sit dissimilis istius versus:

Γλυκεῖ' ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότος.

A Diversissimi generis trochaicos, prout illos Grotius interpola- 243
vit in Exc. p. 423. 425. exhibet Barnes. p. 512. nisi quod ista [*Οὐδέν ἐστί μοι Πικρὸν*] *ὃ περὶ σοῦ φορήσω· nîl erit pro te grave, Nîl acerbum*, quæ Grotius addidisse se fatetur versui explendo, mutari siverit in *ὃ παρὰ σοῦ φ.* Utrumque satis erit iis monstrasse qui Græce docti harum rerum gustum habent. Duo quoque versus Grotius hinc distractos in suam certe sedem non restituit. Rejectis emblematis facile redibunt emendatiora quædam, partim ex Clemente Alex. cui soli debet istos versus Grotius, Strom. IV. p. 620, 621; sic ibi Clemens: *Φίλανδρον μετὰ σεμνότητος ὑπογράφει γυναῖκα Εὐριπίδης παραινῶν,*

> *Εὖ λέγειν δ', ὅταν τι λέξῃ, χρὴ δοκεῖν, κἂν μὴ λέγῃ,*
> B *Κἀκποιεῖν, ἃ ̓ν τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μέλλῃ λέγειν.*

Ex eadem Clementis pag. petita quoque sunt sequentia, atque ex eadem scena dramatis:

> *Ἡδὺ δ', ἢν κακόν τι πράξῃ, συσκυθρωπάζειν πόσει*
> *Ἄλοχον, ἐν κοινῷ δὲ λύπης θ' ἡδονῆς τ' ἔχειν μέρος.*

His ista proxima subjunguntur apud Clementem: *τό, τε πρᾶον καὶ φιλόστοργον ὧδέ πως ὑποδεικνύειν· κἂν ταῖς συμφοραῖς ἐπιφέρει,*

> *Σοὶ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι,*
> *Καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοίσω.*

καὶ,

> C *οὐδέν ἐστί μοι*
> *Πικρόν· μετὰ γὰρ τῶν φίλων εὐτυχεῖν τι χρή*
> *Τί γὰρ δὴ φίλον ἄλλο πλὴν τόδε.*

Attendenti primum apparebit verba quædam apud Clementem loco suo mota; neque enim cohærere *ὑποδεικνύειν* et *κἂν ταῖς συμφοραῖς ἐπιφέρει.* deinde, verba poëtæ, *κἂν ταῖς συμφοραῖς*, Clementem junxisse more suo cum *ἐπιφέρει·* tandem, Clementem scripsisse primum ista: *τό, τε πρᾶον καὶ φιλόστοργον ὧδέ πως ὑποδεικνύει,*

> *Σοὶ δ' ἔγωγε* * * * *
> *Καὶ κακῶν.* * * * * * *πικρόν.*

his subjunxisse,

Κἂν ταῖς συμφοραῖς, ἐπιφέρει, * * μετὰ τῶν φίλων A
Εὐτυχεῖν * * * * * *

Nunc concinnari poterunt *disjecti membra poëtæ.* atque hi quatuor erunt Euripide, nisi egregie fallor, digni trochaici:

244 Σοὶ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι,
Καὶ κακῶν τῶν σῶν συνοίσειν οὐδέν ἐστί μοι πικρόν.
Κἂν [τε] ταῖσι συμφοραῖσι [δυστυχεῖν] μετὰ τῶν φίλων,
Εὐτυχεῖν τε χρή· τί γὰρ δὴ τὸ φίλον ἄλλο, πλὴν τόδε;

duo horum medii sic fuerant a Grotio facti:

Καὶ κακῶν τῶν σῶν ἀνοίσω· καὶ [γὰρ] οὐδέν ἐστί μοι
Πικρὸν, [ὃ περὶ σοῦ φορήσω. δυστυχεῖν] μετὰ τῶν φίλων. B

In istorum secundum, verbis ultimis a me revocatis, pro συνοίσω,
recipi debebat συνοίσειν, veteri more positum pro συμφέρειν· quo sensu
nempe Medea dicitur in cognomine trag. v. 13. πάντα συμφέρουσ'
Ἰάσονι. Antiphon vid. p. 122. 21. et Thom. M. in Συμφορά. Συνοί-
σειν adhibitum Xenophonti saltem et Isocrati. Hesychius: Συνοί-
σειν, συνεισενεγκεῖν. Ex Lexico Rhetor. Biblioth. Coislin. p. 493.
vulgatum, Συνοίσειν, τὸ εἰς αὐτὸ (leg. ταὐτὸ) συμφέρειν, Ταραντῖνοι. excidit,
opinor, comici nomen, et legendum: Ἄλεξις Ταραντίνοις. alibi plus
semel istud citatur Alexidis drama; his etiam in Excerptis
Grammaticis Montfauconi, p. 482. Κάθου, Ἄλεξις Ταραντίνοις. ibidem
legitur, Καθίσω, καθεδοῦμαι. ἀπολέγων διαμαρτανούσῃ· ubi suspicarer in
ἀπολ. latere nomen Ἀπολλόδωρος, cujus dramata memorantur Ἀπο- C
λείπουσα· Ἀποκαρτερῶν. Ἀποτυγχάνων, &c. nisi legisset in Cod. MS.
clar. Ruhnkenius ἀπολέγει. et corrigendum putaret, Εὔπολις λέγει.

Ex eadem forte dramatis incerti scena petiti sex trochaici, qui paucis interjectis sequuntur apud Clementem, p. 621. hinc apud Grotium et Barnes. p. 512. hic etiam, paucis emendatius scriptis, adponentur:

Οὐδεμίαν γ' ὤνησε κάλλος εἰς πόσιν ξυνάορον·
Ἡ 'ρετὴ δ' ὤνησε πολλάς· πᾶσα γὰρ ἀγαθὴ γυνὴ,
Ἥ τις ἀνδρὶ συντέτηκε, σωφρονεῖν γ' ἐπίσταται·
Πρῶτα μέν γε τοῦθ' ὑπάρχει, κἂν ἄμορφος ᾖ πόσις,
Χρὴ δοκεῖν εὔμορφον εἶναι τῇγε νοῦν κεκτημένῃ·
Οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ κρῖνόν ἐστιν, ἀλλὰ νοῦς, * * *

A *γύναι* versui visum fuerat explendo pæne necessarium ad Phœn. p. 209; quod quidem omnes anteponent viri magni supplementis, Οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ [μορφὴν] κρῖνον ἐστιν, ἀλλ' [ὁ] νοῦς. clar. Heathius ad meam conjecturam, *de hujusmodi*, inquit, *conjecturis non nisi perquam incerte statui potest.* hujus observati veracissimi, neque adeo tamen ignoti studiosis harum literarum, non semper vir doctissimus fuit recordatus. In istis Euripideis materfamilias locuta, mulier certe, quod liquet ex Clemente, consilia novæ nuptæ dedisse videtur, qualia dat in Epistola Dorica Melissa Clearetæ; et qualia in Euripidis cognomine dramate Andromache Hermionæ; quorumque ipsa in se fuerat utilitatem experta: legantur in Euripidis Troasin uxoris optimæ mores expicti, v. 640—651. 245

B In ejus Androm. leguntur ista v. 206. οὐ τὸ κάλλος, ὦ γύναι, Ἀλλ' αἱ ἀρεταὶ τέρπουσι τοὺς ξυνευνέτας. v. 212. Χρὴν γὰρ γυναῖκα, κἂν κακῷ πόσει δοθῇ, Στέργειν, ἅμιλλαν τ' οὐκ ἔχειν φρονήματος. v. 228. Μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδρίᾳ, γύναι, &c. addam et ista Hermionæ v. 236. Ὁ νοῦς ὁ σός μοι μὴ ξυνοικοίη, γύναι. Si ne nunc quidem vocula *γύναι*, quæ necessario debuit omitti Clementi, Heathio placet, neque etiam aliis ejus popularibus, alteri spatium vacuum relinquamus, nunquam nobis redituræ.

Trochaicos istos præcedit apud Grotium et Barnesium Euripidis præceptum medicis datum, quod cum Hippocratis sententia comparans Clemens Alex. Strom. VI. p. 749. dixisse propterea scribit Euripidem ἐν ἑξαμέτρῳ χρήσει, prout emendat Ti. H.
C in Aristoph. Plut. p. 227. Ab omissis pendere potuit in Euripideis ἰατρεύειν· quæ sic, una tantum inserta litera, legi desiderem:

ὅσοι δ' ἰατρεύειν καλῶς,
Πρὸς τὰς διαίτας τῶν ἐνοικούντων πόλιν,
Τὴν γῆν τ', ἰδόντας τὰς νόσους σκοπεῖν χρεών.

simile præceptum ex Eurip. Bellerophonte servatum Stobæo, p. 539. 48. Grot. p. 418. comparavit Gatakerus A. M. P. c. X. p. 519. In istis ex incerto dramate litera ne quem offendat sæpius producta, versus faciet Euripidis, qui velut proverbialis adhibetur Eustathio in Il. Λ'. p. 840. 30.

Ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσι βρύων.

Ex ejusdem Clementis Lib. III. Strom. p. 520. dedit nobis et A
Barnesio (v. 334—340.) Grotius matris Euripideæ querelam, vitam ἄπαιδα fœcundo matrimonio præferentis. Tractavit eumdem locum Euripides in Medea v. 1086—1101. in Alcesti v. 903—909. in Œnomai ῥήσει quam inde servavit Stobæus Tit. 76. Grot. p. 329. ceterorum Euripidis nihil illic attulit. Quos habet ex tragœdia Clemens, sententia, præter verborum compositionem, monstrat Euripideos esse, sunt autem hi versus:

> Ἔπειτα παῖδας σὺν πικραῖς ἀλγηδόσι
> Τίκτω· τεκοῦσα δ', ἢν μὲν ἄφρονας τέκω,
> Στένω ματαίως, εἰσορῶσα μὲν κακούς·
> Χρηστοὺς δ', ἀπολέσασ'· ἢν δὲ καὶ σεσωσμένους,
> 246 Τήκω τάλαιναν καρδίαν ὀῤῥωδίᾳ.
> Τί τοῦτο δὴ τὸ χρηστόν; οὐκ ἀρκεῖ μίαν B
> Ψυχὴν πολεύειν, κἀπὶ τῇδ' ἔχειν πόνους;

Melius ista nunc distincta quam ante, voculas aliquot ex Clemente receperunt, partim etiam Heathio probatas; cujus tamen in ultimo horum versuum conjecturam Grotianæ postposui. Legitur apud Clem. οὐκ ἀρκεῖ μίαν Ψυχὴν ἀπολύειν· corrigit Heathius ἀπολαύειν, interpretatur, *unius vitæ fructus percipere*. Latina miror, et invectum anapæstum, quem toties ista sede deturbavit: sed forsan αυ in ἀπολαύειν, ipso judice, corripi poterat, ut ευ corripit * in γευοίμην. Grotii placet ψυχὴν πολεύειν. Hesychius: Πολεύειν,

* In Eurip. Iphig. in Taur. v. 953. ad Δαιτὸς γενοίμην· clar. Heath. "*Quid obsecro est γίνεσθαι δαιτὸς καὶ πώματος. Procul dubio reponendum est γευοίμην.*" Hic enim rei metricæ peritus, pro iambo, spondeum admisit in secundam senarii sedem; aut diphthongum ευ statuit ab Attico posse poëta corripi, ut αι nonnunquam corripitur; neutrum doctis ille suis popularibus aut auribus Batavis adprobabit. Scripserat Euripides, ut vulgatur: ὅπως Δαιτὸς γενοίμην πώματός τ' αὐτῶν δίχα· *ut ab ipsorum convivio separatus essem:* δίχα γενέσθαι, ut Euripidis, phrasis est Thucydidea I. p. 42. 12. p. 78. 81. VI. p. 442. 70. Thucydides autem Atticismi regula. Xenophontis Cyrus K. Π. VIII. p. 140. 10. ἡ ψυχὴ ἐπειδὰν τοῦ—σώματος δίχα γένηται. *mens cum a corpore fuerit separata.* Matris cæde contaminato quid Athenis evenerit Oresti narrant Athenæus ex C
Atthide Phanodemi, X. p. 437. c. et Plutarch. T. II. p. 613. a. emendatus A. Schotto Observ. Human. V. c. 29. conf. Jo. Meurs. de Reg. Athen. III. c. 8. et Th. Stanlei. in Æsch. Choëph. v. 289. — Magis adhuc insolens, præter cetera, visum fuisset Atticis auribus in scena εἴωθμεν, quod. pro ἔοιγμεν, in Heraclid. v. 681. legi forsan potuisse suspicabatur clar. Heath. qui moleste non feret, quod in Adnot. in Hippol. quæ dederat accentibus destitutà, iisdem instruxerim. Ipse vocibus in alium a se sensum acceptis, ad mentem lectori declarandam, accentus imponere nonnunquam se coactum sensit: in Alcesti v. 520. συμβαλῶν corrigens pro συμβαλών. v. 581. τῷ, pro τῷ. v. 944. εἶμεν, pro εἰμέν· Androm. v. 1017. ἄν' pro ἄν. Iphig. Aul. v. 62. συναμυνεῖν,

A τρέφειν, οἰκεῖν, περιέχειν, θεραπεύειν, περιάγειν. unum hinc auferatur οἰκεῖν, Homeri spectans πολεύειν in Od. X'. 223. *versari;* reliqua huic loco satis congruunt: quique terram *versat* aratro πολεύων dicitur Sophocli Antig. v. 348. — Quæ medio horum versuum locum invenit, interpretibus certe non intellecta βραχυλογία, posita distinctione nunc quidem facile patebit attendenti: Plena forma loquendi scriberentur ista hunc in modum: Τεκοῦσα δὲ παῖδας χρηστούς, τούτους ἀπολέσασα στένω· ἐὰν δὲ καὶ τοὺς χρηστοὺς σεσωσμένους εἰσορῶ, 247 Τήκω τάλαιναν καρδίαν ὀῤῥωδίᾳ. metu nempe μή πάθωσί τι, ut loquitur in Œnomai dramatis fragmento. Edaces parentum sollicitudines duobus versibus expressit in Med. v. 1096. scribens,

Καταστρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον,
B Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς,
Βίοτόν θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις.

Istius quam dicebam Atticæ βραχυλογίας exempla simillima Sophocles quidem et Euripides perpauca subministrabunt: non illud diversissimum, quod ex jocoso dramate Euripidis Scirone præbet Pollux IX. 75.

Καὶ τὰς μὲν ἄξῃ, πῶλον ἢν δίδως ἕνα,
Τὰς δὲ, ξυνωρίδ'· αἱ δὲ κἀπὶ τεσσάρων
Φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν

præter Thucydidea, proximum hoc accedit Demosthenis de falsa legat. p. 240. §. 331. Νῦν δ' ἃ μὲν ἦν πλεύσασι σῶσαι, βαδίζειν κεC λεύων ἀπολώλεκεν οὗτος· ἃ δ' εἰποῦσι τἀληθῆ, ψευδόμενος. plene dixisset: ἃ 248 δ' ἦν εἰποῦσι τἀληθῆ σῶσαι, ψευδόμενος ἀπολώλεκεν.

Ex proximis versibus unum omiserunt: quinque debuerant ex Clementis Lib. III. Strom. p. 521. hac ratione scribi:

pro συναμένειν. v. 995. et alibi, ταὐτὰ pro ταῦτα. Heraclid. v. 198. κρινοῦσι, pro κρίνουσι. v. 690. προστιθεῖς, pro προστίθεις. Helenæ v. 1231. χρόνια, pro χρονία. Ionis v. 239. τᾶσδ' ἱερωτᾶς, pro τάσδ' ἱερῶτα. v. 580. ἀναμένει, pro ἀναμενεῖ. v. 712. κύρει, pro κυρεῖ. Elec. v. 873. νυν, pro νῦν. v. 625. πορευνᾶν, pro πόρευν' ὡς. In his, et in centenis similibus vim vocum Lectori soli monstrant accentus. — Quid itaque? an accentus libris Græcis poëtarum saltem atque oratorum sunt ejiciendi, qui certe, quod nemo, credo, diffitebitur, versuum et periodorum modulo nocent? Quinimo sunt ad significatuum diversitatem determinandam pernecessarii; quod in istis suis correctionibus sensisse virum doctissimum opinor. Accentibus, quam occupant, sede relictis, sic tamen statuo, ne unicum quidem versum poëtæ, et ne unicam quidem oratoris periodum legi debere secundum accentus.

Ὦ δυστυχεῖν φὺς καὶ κακῶς πεπραγέναι A
Ἄνθρωπος ἐγένου, καὶ τὸ δυστυχὲς βίου
Ἐκεῖθεν ἔλαβες, ὅθεν ἅπαντ' ἐνήρξατο
Τρέφειν ὅδ' αἰθὴρ, ἐνδιδοὺς θνητοῖς πνοάς.
Μή νυν τὰ θνητὰ θνητὸς ὢν ἀγνωμόνει.

Quos ex Grotio præbet Barnes, v. 355, &c. leguntur apud Dionys. Halicarn. de Compos. Verbor. p. 8. apud eumdem Dionysium omiserunt Euripidis ista, p. 55. 25. *Ὦ βασιλεῦ χώρας τῆς πολυβόλου Κισσεῦ, πεδίον πυρὶ μαρμαίρει*, quæ una litera transposita, prima prætermissa, sic videntur scribenda:

Βασιλεῦ χώρας τῆς πολυόλβου,
Κισσεῦ, πεδίον πυρὶ μαρμαίρει. B

Sed, altero loco Dionysii positis si voculam liceret interjicere commodam, paulo melius fortasse sic possent illa disponi:

Μή μοι λεπτῶν θίγγανε μύθων,
Ψυχή [γε φίλη,] τί περισσὰ φρονεῖς;
Εἰ μὴ μέλλεις
Σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις.

hoc si minus placet, non displicebit, opinor, Homericum *φίλε θυμὲ*, Theognidi aliisque adhibitum, in his apud Athenæum IX. p. 388. E. F. *αἰεί μ' ὦ φίλε οὐ με τανύπτερος ὡς ὄκα πορφυρίς.* Alcæi, cujus alia quædam his olim ad avis *πορφυρίδος* nomen firmandum C præfixa nobis perierint, verba fuisse suspicor:

Αἴρεις μ', ὦ φίλε θυμὲ, τανύπτερος ὡς ὄκα πορφυρίς.

Anime mi, effers me, sicut alis extensis porphyris evolat in altum.

Quam dederat Grotius, p. 433. vocem non Græcam *περάτερον* [*κάλλος*] admisit Barn. in v. 385. alia tribuit Barnesio vir clar. Ista sunt in Galeni Protrept. p. 3. 9. *Corporis olim forma stulte*
249 *superbi, quum evanuit illa*, *τῷ γήρᾳ λοιδοροῦνται*, (sic legendum non *λοιδοροῦντας*) *δέον ἑαυτοῖς, καὶ τὸν Εὐριπίδην ἐπαινοῦσι λέγοντα, οὐ γὰρ ἀφελὲς εἶναι περαιτέρω τὸ κάλλος ἢ μέσῳ λαβεῖν*, hinc ista mihi videntur Euripidis:

A οὐ γάρ ἐστιν ἀσφαλὲς,
Περαιτέρω τὸ κάλλος ἢ μέσως λαβεῖν.

fac de uxore loquutum; sensus erit, *non esse tutum uxorem sibi sumere, cujus forma præ quotidianis nimis excellat:* utraque vox est Euripidea: μέσως legitur in ejus Hec. v. 1095. Androm. v. 865. Herc. v. 58. ἢ 'ν μέσῳ vel μέσον æque commodum esset: μέσον κάλλος esset *media forma*, seu *mediocris pulcritudo:* Περαιτέρω, id est πλέον, legitur in Eurip. Phœn. 1695. Androm. 270. Iphig. in Taur. 248. Thucyd. p. 216, 17. οὐδὲν (δεινὸν) ὅτι οὐ ξυνέβη, καὶ ἔτι περαιτέρω, *cuncta fuere, et alia amplius,* Sallustius. habet et in Trachin. v. 676. Sophocles.

Sophoclis esse versus, quos dedit Barnes. ut Euripideos, v.
B 422—425. recte monuit Heathius; non animadverterat Sophocli quoque tributos a Plutarcho T. II. p. 89. A. ubi φιλεῖ γὰρ, inquit, ὁ τοιοῦτος, κατὰ τὸν Σοφοκλέα,

[Φιλεῖ δὲ πολλὴν] γλῶσσαν ἐκχέας μάτην
Ἄκων ἀκούειν οὓς ἑκὼν εἴπῃ λόγους.

quam lectionem prætulissem Stobæanæ, οὓς ἑκὼν εἶπεν κακῶς, nisi veram servasset Clemens Alex. Pædag. II. p. 181. 12.—Φιλεῖ—

Ἄκων ἀκούειν, ἅπερ ἑκὼν εἶπεν κακῶς.

Præivit in his Hesiodus Ἔ. κ. Ἡ. v. 721. — Aristides T. III. p.
C 726. ὁποῖ' ἄττ' ἂν εἴποις, τοιαῦτ' ἂν ἀκούσεσθαι (leg. τοιαῦτ' ἀντακούσεσθαι et vid. Jobi XI. 2.) χρὴ προσδοκᾷν. Euripidea, seu Menandri similia, Terentio (Andr. V. iv. 17.) non ignota fuere scribenti,

Si mihi perget quæ volt dicere, ea quæ non volt audiet.

A

250

CAPUT XXIII.

DE ELOQUENTIÆ ABUSU IN ATTICA REPUBLICA.

Euripides morum erat magister. Eloquentiâ cur unis Athenis tot oratores valuerint. Illam alibi in Græcia fuisse neglectam. Abusus eloquentiæ Ciceroni agnitus et Quinctiliano. Secundum illos etiam Athenas perdidit. De demagogis atque oratoribus disputatur. Omnes Δημαγωγοὺς fuisse ῥήτορας· non contra. Δημαγωγοῦ honesta principum in civitate virorum olim adpellatio. Locus tractatur Eupolidis nunc primum editus. Postea sic dicti quicunque gererent et quomodocunque remp. aliis etiam adpellationibus designati. Corruptis moribus Demagogi pessimi fuerunt adulatores, ornate dicentes speciosa. Euripides illos et abusum damnat eloquentiæ. A demagogis diversi ῥήτορες, in tribunalibus bonorum accusatores et malorum patroni, flagitia verborum obscurantes ornamentis, Athenis venales. Mercenariis patronis exemplo suo præivit Antiphon. Socrate fingit Aristophanes indigna. In hos etiam rabulas Euripidis quædam, cui vindicatur ex Clemente dictum. Εὐγλωττίᾳ adversarium in foro vel quomodocunque νικᾷν· B
cui contrarium ἡττᾶσθαι. Εὔγλωττος· εὐεπὴς, εὔεπος.

Socratis exemplum sequutus, isthac jam ætate corruptos civium suorum mores emendare studuit Euripides, ἄξιος ὡς ἀληθῶς Σωκρατικῆς διατριβῆς, ut vere Clementi dicitur Alex. in Protrept. p. 65. 12. si præstare non adeo potuit, facere tamen conatus est, quod poëtam decere dicit Agathon in Aristoph. Ran. v. 1041. Pro istius ævi licentia malos cives nominatim insectabatur Aristophanes, quorumdam etiam optimorum irrisor maledicentissimus. Humanitatis amans, Euripides sub heroicis personis, antiquis certe, vitia civitatis Atticæ plurima modeste notavit; nullum frequentius, quam bonis civibus et civitati perniciosum eloquentiæ studium. Vim ornate dicendi florente republica rebus omni- C
bus pæne anteponebant Athenienses, quique illa pollerent, omni honoris genere cumulabant; ut minime mirandum sit, Athenis, vigente libertate, tot oratores eminentissimos prodiisse, pæne
251 nullos extra Athenarum ambitum. Hanc in rem dignissima lectu sub finem Libri primi Hist. Rom. scribit Velleius Paterculus. In nonnullis Græciæ civitatibus facultatem bene dicendi nec profiteri licebat neque exercere. Cretensium hac de re legem, expressam Lycurgo Spartano, memorat ex Academicorum scriptis Clitomachi et Charmidæ Sextus Empiricus Ἀντιῤῥ. II. περὶ ῥητορικῆς, (§. 20, 21.) quo libro protulit pleraque Sextus, quæ dicta fuerant in abusum eloquentiæ, Romanorum etiam disertis-

A simis agnitum, Ciceroni et Quinctiliano. Cicero de Off. II. c. xiv. *quid est tam inhumanum*, inquit, *quam eloquentiam, a natura ad salutem hominum — datam, ad bonorum pestem perniciemque convertere.* Idem Cicero apud Ammian. Marcellin. XXX. c. iv. *Mihi*, ait, *hoc plus mali facere videtur, qui oratione, quam qui pretio judicem corrumpit: quod pecuniâ corrumpere prudentem nemo potest; dicendo potest.* Quinctilianus I. O. XII. c. i. *si vis*, ait, *illa dicendi malitiam instruxerit, nihil — publicis privatisque rebus perniciosius eloquentia.* Quæ scribit eam in rem plura Quinctilianus, illa pleraque congruunt Atticis hujus ætatis oratoribus, sive populo quid suaderent dissuaderentve; seu sceleratis nebulonibus causas orantes patrocinarentur; aut innocentes
B in judicio capitis arcesserent, omnibus certe modis vexarent immeritos. His *rerum natura* (verba sunt Quinctiliani,) *non parens, sed noverca, facultatem dicendi, sociam scelerum, adversam innocentiæ, hostem veritatis* invenisse dicenda est. Nihil horum in Atticos oratores dixit Cicero, nihil adeo Quinctilianus; ea tamen uterque, ex quibus ista conficias. Cicero pro L. Flacco, c. vii. *illa*, inquit, *vetus* [Græcia] *quæ quondam opibus, imperio, gloria floruit, hoc uno malo concidit, libertate immoderata ac licentia concionum.* Concionum temeritas concionantibus est imputanda; a quorum ore pendebant in theatro homines imperiti, rerum saltem publicarum *rudes ignarique:* atque hinc malorum repetit originem
C Quinctil. Declam. CCLXVIII. p. 509. *Civitatum status scimus ab oratoribus esse conversos: sive illam Atheniensium civitatem, quondam late principem, intueri placeat, accisas ejus vires animadvertemus vitio concionantium.* De temporibus etiam vigentis adhuc reipublicæ dici potuit, quod scribit de recentioribus Livius XXXI. c. 44. *nec unquam ibi desunt linguæ promtæ ad plebem concitandam: quod genus, cum in omnibus liberis civitatibus, tum præcipue Athenis, ubi oratio plurimum pollet, favore multitudinis alitur.* Illic Dukero, eximio sane viro, laudatus H. Stephanus, Dialogo de Græcorum moribus, *linguas promtas ad plebem concitandam* potius τὰς τῶν δημαγωγῶν fuisse censet, quam τὰς τῶν ῥητόρων. Hoc idcirco miror, quod mihi liquet ex isthoc etiam libello, ad hanc partem Atticæ reipublicæ non indiligenter atten-

disse hominem inter paucos linguæ rerumque Græcarum peritis- A
simum, Henr. Stephanum. Non omnes quidem Ῥήτορες Athenis
252 erant δημαγωγοὶ, sed omnes δημαγωγοὶ, ut erant, dicebantur etiam ῥήτορες. Recte Gellius N. A. III. c. xiii. *Is Callistratus,* (inquit, quem sectari cœperit Demosthenes,) *Athenis orator in republica fuit: illi δημαγωγοὺς appellant.* Ubi ῥήτορες aliquot ἔνδοξοι καὶ μεγάλοι, qui ante claruerint, quam ipse ad rempublicam accesserit, memorantur Demostheni de Cor. p. 177. primus comparet Καλλίστρατος ἐκεῖνος. Hi quidem boni consiliarii populum utiliter ducebant, erantque adeo optimi δημαγωγοί· nec enim natura sua nomen illud odiosum est, sed honesta primum fuit magnorum in civitate virorum appellatio; qui, sapienter populares, moribus nondum corruptis, speciosis utilia præferenti populo placebant.
Tales fuere Solon,* Miltiades, Aristides, Themistocles, Pericles, B
alii, populares iisdem, et senatores, et imperatores optimi, προστάται τῆς πόλεως καὶ στρατηγοί. quam in rem legi poterunt Isocrates, p. 170. c. 262. c. D. Demosth. (usus editione sum Parisina Be-

* Eupolis in comœdia quadam sua (ἐν Δήμοις, ut suspicor ob narrata Plutarcho in Pericle, p. 153. E. conf. Eupolidea Stobæi, p. 239. 49, &c.) Miltiadem et Periclem excitabat ab inferis, qui imperium abrogarent sui temporis imperatoribus, adolescentulis luxuriosis, quique virtutes imperatorias non in mente haberent, sed in pedum malleolis repositas. Ad ista Aristidæ, T. III. p. 374. τῶν Κωμικῶν τις ἐποίησε τέτταρας τῶν προστατῶν ἀνεστῶτας· hæc leguntur in Scholiis ineditis, quæ clar. Petri Burmanni Secundi perinsignem ornant Bibliothecam, quæque dignissimi possessoris mecum humanitas communicavit: Εὔπολις ἐποίησεν ἀναστάντα τὸν Μιλτιάδην, καὶ Ἀριστείδην, καὶ Γίλωνα, (corrigo, Σόλωνα,) καὶ Περικλέα. ἐν τούτοις οὖν ἔνεισι δύο φησὶ Περικλῆς καὶ Μιλτιάδης. λέγει δὲ Εὔπολις οὕτως, Καὶ μηκέτι ἄναξ Μιλτιάδου καὶ Περικλεῦ, ἐάσατ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα Ἐν τοῖσι σφυροῖσιν ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν. Eupolidis sic mihi scribendi videntur versus:

Καὶ μηκέτ', ὦ 'ναξ Μιλτιάδη, καὶ Περίκλεις,
Ἐάσατ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα,
Ἐν τοῖς σφυροῖς ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν.

253 Sensum arbitror expressisse me comici paulo superius; et verbis minus invidiosis turpe vitium obvolvisse notatum comico, dum μειράκια dixit κινούμενα· quo sensu Euripidis Macareus apud Aristophanem, ἔκινει Ἀδελφὸς — τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. Respexisse mihi videtur in his Eupolis Archilochi trochaicos,

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον,
Ἀλλά μοι μικρός τις εἴη, καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
Ῥοικὸς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίης πλέως.

Hæc nobis Archilochi servarunt Dion C
Chrys. Or. XXXIII. p. 399. et Galenus in Hippocrat. T. V. p. 630. 30. et 618. 8. quibus formam indidit trochaicorum D. Heinsius Lect. Theocr. c. viii. p. 323. in una voce errantem corrigit T. H. in Hesych. T. I. p. 959. Hi autem Eupolidis versus Hegesippo mihi videntur obversati, seu quicunque orationem inter Demostheneas scripsit de Haloneso, cum hæc in ultima scriberet oratione, p. 53. §. 53. εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε. de quibus, Longino quoque tractatis, sect. 38. 1. Hermogeni, p. 294. A. Dounæo in Demosth. p. 74, 75. dici possent, quæ hujus esse loci non viderentur.

A nenati) p. 24. §. 30. 31. Æschines c. Tim. p. 4. 23. Talis ad exemplum Solonis, Aristidæ, Periclis, [illegible] apud Athenienses Phocion, pace rector civitatis prudentissimus, bello quinque et 253
quadraginta [illegible]cibus designatus Imperator: vid. Plutarchi Phocion. p. 744. F. 745. A. Talis apud Romanos M. Cato, quo, teste Cicerone de Orat. III. c. 33. *nemo apud populum fortior, nemo melior senator: idem facile optimus imperator.* Notatu dignissima verba sunt Solonis apud [illegible]gen. Laërt. I. [illegible] τὸ θεῖον καὶ οἱ νομοθέται οὐ καθ' ἑαυτὰ δύνανται ὀνῆσαι τὰς πόλεις, οἱ δὲ ἀεὶ τὸ πλῆθος ἄγοντες (atque adeo οἱ δημαγωγοί) ὅπως ἂν γνώμης ἔχωσιν· οὕτω δὴ καὶ τὸ θεῖον καὶ οἱ νόμοι, εὖ μὲν ἀγόντων, εἰσὶν ὠφέλιμοι, κακῶς δὲ ἀγόντων, οὐδὲν ὠφελοῦσιν. dicti veritatem Attica demonstrat historia: salutares ante, post mortem Periclis nihil amplius civitati profuere Solonis leges,
B mutandarum legum libidine, quæ demagogos agitabat, morumque depravatione in contemptionem adductæ. Honestam olim bonorum civium adpellationem fuisse δημαγωγοῦ monstrant vel Aristophanis ex Equit. ista v. 191.

Ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
Ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους·

olim itaque fuerat. Pericles, bonis omnibus laudatus, δημαγωγὸς 254
Isocrati, p. 184. D. *Princeps* ille *consilii publici*, dicitur ἄγων τὴν πολιτείαν Thucydidi, p. 82. 11. Plutarcho in Nicia, p. 524. D. ἀπό τε ἀρετῆς καὶ λόγου δυνάμεως τὴν πόλιν ἄγων. Ἔπαινος ῥήτορος καὶ δημαγωγοῦ legi poterit apud Pollucem, IV. 34.

C Moribus mutatis, ut erant bonis civibus invisi plerique qui male rempublicam gerebant, debuit etiam odiosum fieri nomen Δημαγωγῶν. Sic tamen omnes, sive bene rem administrarent, seu male, dicebantur Athenis, qui verba faciebant in concione populi, οἱ λέγοντες Demostheni, οἱ λέγοντες ἐν τῷ δήμῳ Lysiæ, qui decreta condebant; qui fœdus, bellum, pacem vel suadebant vel dissuadebant; quique adeo in universum personam gerebant συμβούλων, ut dicuntur sæpe Dinarcho c. Dem. p. 99. 22. p. 102. 36. 39. haberi volebant populares, et *consiliarii;* dici amabant et *patroni civium*, προστάται, Aristoph. Σφ. v. 683. 'Εκκ. v. 176. Thucyd. VIII. c. lxv. Qui gerebat rempublicam, λέγων καὶ γράφων Demostheni de Cor. p. 150. §. 151. Plutarcho in Phocione,

p. 744. F. 751. A. est γράφων ψηφίσματα· in Alcib. Plutarchi, p. A
200. B. ἔγραψε τῶν [illegible]ων Δημόστρατος καὶ εἶπεν. ubi de se Critias ad Alcibiadem, p. 209. F.

Γνώμην δ', ἥ σε κατήγαγ' ἐγὼ ταύτην ἐν ἅπασιν
Εἶπον, καὶ γράψας τοὔργον ἔδρασα τόδε.

Οἱ λέγοντες καὶ τὰ ψηφίσματα γράφοντες demagogi sunt apud Athen. XII. p. 5[illegible] c. in verbis Theopompi, qui partem historiæ Philippicæ dicavit moribus enarrandis τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν, Athen. IV. p. 166. D. in qua certe parte potuit ingenio Theopompus obsequi. Ubique δημαγωγοὶ dicti, dicuntur et ῥήτορες καὶ δημαγωγοί, Isocrati p. 185. B. Duas proponit in Hesychio conjecturas clar. Jo. Toupius Emend. III. p. 279. quarum alteram jam dederat Jo. Meursius, altera vereor ut probari possit. Dicuntur οἱ δημα- B
γωγοῦντες ῥήτορες, Sexto Empir. p. 297. sæpenumero simpliciter ῥήτορες, Aristophani, Andocidæ, Lysiæ, ceterisque; dicuntur et πολιτευόμενοι· sive τὰ κοινὰ vel τὰ πολιτικὰ vel τὰ τῆς πόλεως πράττοντες· scripsisse Lysias videtur, p. 118. 10. παρασκευάζεται τὰ πολιτικὰ πράττειν καὶ ἤδη δημηγορεῖν· conf. 307. 15. 309. 13. 423. 6. Demosth. p. 221. §. 192. cui p. 144. §. 104. junguntur πολιτεύεσθαι καὶ δημηγορεῖν. Andocides c. Alcib. p. 32. A. στρατεύονται μὲν οἱ πρεσβύτεροι, δημηγοροῦσι δὲ οἱ νεώτεροι. Callistratum τὸν δημηγόρον Iphicrates adjungebat sibi, teste Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 344. 34.

Cum Solonis leges nihil amplius proficiebant, hi demagogi blanda oratione decipientes adulabantur populo: vere Sextus C
Empir. Ἀντιῤῥ. II. §. 41. ὁ δημαγωγὸς, inquit, κακοδιδασκαλεῖ τοὺς πολλοὺς τὰ κεχαρισμένα λέγων, καὶ διαβολαῖς αὐτοὺς ἐξαλλοτριοῖ πρὸς τοὺς ἀρίστους. Pravæ hujus δημαγωγίας temporibus antiquissimis Theseo rege jam præbuerat exemplum Menestheus Petei filius, πρῶτος (ὥς φασιν) ἀνθρώπων ἐπιθέμενος τῷ δημαγωγεῖν, καὶ πρὸς χάριν ὄχλῳ διαλέγεσθαι, ut scribit Plutarch. in Theseo, p. 15. B. Aristophanis et Oratorum dicta de demagogis proferri possent plurima; sed nostro nunc sufficiet instituto dixisse, præsertim his temporibus demagogo, qui populo placeret, vim ornate dicendi fuisse necessariam. Duas sibi res confidentiam et vocem defuisse confitetur Isocrates quominus ad rempublicam accesserit Orat. ad Philipp. p. 98. C. πρὸς μὲν τὸ πολιτεύεσθαι πάντων ἀφυέστατος ἐγενόμην τῶν πολιτῶν

A οὔτε γὰρ φωνὴν ἔσχον ἱκανὴν οὔτε τόλμαν, &c. et in Panathen. p. 234. E. Legitur in Ciceronis Catone Maj. c. v. Isocrates] *eum librum, qui Panathenaicus inscribitur, quarto et nonagesimo anno scripsisse dicitur.* Ciceronem vero hoc in loco posuisse, non quod vulgatur, sed, *scripsisse se dicit*, quod et in uno Cod. Palatino repertum fuit, liquebit Isocratem comparanti, p. 288. E. Neque vox tantum sonora, verum eloquentia requirebatur in demagogo, qua mellitos verborum globulos in aures animosque auditorum insinuaret. Aristoph. Equit. v. 215.

τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιοῦ,
Ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς,
Τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικὰ,
Φωνὴ μιαρὰ, γέγονας κακὸς, ἀγοραῖος εἶ.

B Qui hæc et centena similia comicorum non illibenter audiebant, quos habebant despicatui, iisdem utebatur populus, ἐπιθυμῶν προπηλακίζειν τοὺς ἐν ἀξιώματι καὶ συκοφαντεῖν ut de Hyperbolo loquens in Alcibiade scribit Plutarch. p. 197. A. Semper autem populo in concione placebant οἱ λόγῳ τέρποντες ῥήτορες, ut Cleoni dicuntur Thucydidæ III. c. xl. qui tribuit ipsis τὸ εὖ εἰπεῖν, ipsemet hac re populo commendabilis et impudentissima confidentia. Andocidæ dicitur Alcibiades τοὺς μὲν λόγους δημαγωγοῦ, τὰ δὲ ἔργα τυράννου παρέχων. Isocrates Or. de Pace, p. 159. D. αὐτοὶ, inquit, πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾷν καὶ φιλοσοφεῖν οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν. Hæc et similia qui habuerit in
C numerato, ne dubitabit quidem, quin sui temporis demagogos, atque hanc Atticæ civitatis pestem sæpenumero suis in tragœdiis respexerit Euripides; velut in his, quæ facit Hecubam ad Ulyssem dicentem in Hec. v. 254.

Ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους
Ζηλοῦτε τιμὰς, μηδὲ γινώσκοισθέ μοι
Οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε,
Ἢν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.

Ubi nuncium facit in Oreste narrantem quid evenerit in Argiva 256
populi concione, post primum oratorem illic v. 893.

ἀνίσταται
Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων, θράσει,

256 Θορύβῳ τε πίσυνος, κἀμαθεῖ παῤῥησίᾳ, A
Πιθανὸς ἔτ' ἀστοὺς (sic l.) περιβαλεῖν κακῷ τινι.
Ὅταν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις, φρονῶν κακῶς,
Πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα.
Ὅσοι δὲ σὺν νῷ χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεὶ,
Κἂν μὴ παραυτίκ' αὖθίς εἰσι χρήσιμοι.

his ultimis utilia speciosis præferentes populo commendatos voluit; quumque supra dixisset Orestes v. 763.

Δεινὸν οἱ πολλοὶ, κακούργους ὅταν ἔχωσι προστάτας·

subjicit Pylades,

Ἀλλ' ὅταν χρηστοὺς λάβωσι, χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεί.

In his Cleone non meliorem Cleophontem demagogum observatum tragico, quod suspicatur Scholiastes, verisimile reddit quod B ex Philochoro nobis narrat, firmatum a Diodoro Siculo XIII. c. liii. ubi de homine seditioso notatis a Wesselingio multa possent addi. Perniciosam hanc civitati facundiam non dubito quin respexerit dum ista scribebat sub Phædræ persona tragicus noster in Hippol. v. 488.

Τοῦτ' ἔσθ' ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας
Δόμους τ' ἀπόλλυσ', οἱ καλοὶ λίαν λόγοι.
Οὐ γάρ τι τοῖσιν ὠσὶ τερπνὰ δεῖ λέγειν,
Ἀλλ' ἐξ ὅτου τις εὐκλεὴς γενήσεται.

istorum versuum loco suspicor in editione prima dramatis lectos; quos nobis adservavit Stobæus:

Φεῦ, φεῦ, τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν C
Φωνὴν, ἵν' ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν.
Νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι τἀληθέστατα
Κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν ἃ χρὴ δοκεῖν.

sic istos versus esse scribendos alibi jam fuit monitum.

Quos habet ex ejus Archelao Stobæus Gesneri, p. 215. 5. pro λέγε, scribendo λέγ' εὖ, facile sanari poterunt:

257 Ἁπλοῦς ὁ μῦθος, μὴ λέγ' εὖ· τὸ γὰρ λέγειν
Εὖ δεινόν ἐστιν, εἰ φέροι τινὰ βλάβην.

Huc etiam spectasse dictum videtur in Troasin v. 960. sic, ni fallor, emaculandum:

A Πειθῶ διαφθερεῖ σε τῆσδ', ἐπεὶ λέγει
Καλῶς κακοῦργος οὖσα. δεινὸν οὖν τόδε.

Vulgatur, Πειθὼ διαφθείρουσα τῆσδ'. In Bacchabus quæ dicit in Penthea Tiresias conveniunt in malos demagogos Atticos v. 269.

Σὺ δ' εὔτροχον μὲν γλῶσσαν ὡς φρονῶν ἔχεις,
Ἐν τοῖς λόγοισι δ' οὐκ ἔνεισί σοι φρένες.
Θρασὺς δὲ δυνατὸς, καὶ λέγειν οἷόστ' ἀνὴρ
Κακὸς πολίτης γίγνεται, νοῦν οὐκ ἔχων.

Sed nusquam hoc malorum civium genus clarius expinxit quam sub persona Thebani præconis in Supplicibus v. 421. et seqq. civitas, inquit, a qua missus huc venio,

B Ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, οὐκ ὄχλῳ κρατύνεται.
Οὐδ' ἔστιν αὐτὴν ὅστις, ἐκχαυνῶν λόγοις,
Πρὸς κέρδος ἴδιον ἄλλοτ' ἄλλοσε στρέφει·
Οὐδ' αὐτίχ' ἡδὺς, καὶ διδοὺς πολλὴν χάριν,
Εἰσαῦτις ἔβλαψ', εἶτα διαβολαῖς νέαις,
Κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματ', ἐξέδυ δίκης.

Ista nobis ratione locum emendavit Jer. Marklandus, quem, in Atticis quoque scriptoribus exercitatissimum criticum, latere veritas non poterat. "His, inquit, versibus describit Euripides, sub persona præconis Thebani, mores Rhetorum et δημαγωγῶν sui temporis."

Hi demagogi sæpe bonos cives accusabant in judicio; sed et a
C demagogis diversi rabulæ, sive ῥήτορες, in tribunalibus dominabantur: hoc quoque genus pessimorum civium notavit Euripides, qui sua vi dicendi turpiter abutebantur ad judices corrumpendos; sive ipsi pro se verba facientes scelera sua speciosis argumentis defenderent, seu patrocinarentur aliis, qui quidem essent indigni patrocinio: nam *nocentem aliquando, modo ne nefarium impiumque, defendere — patitur consuetudo, fert etiam humanitas*, judice Cicerone de Off. II. c. xiv. Indignabatur Euripides, insontes in judicio toties vexari; justitiam et leges perversis interpretamentis violari; resque turpissimas orationis ornamentis velari; non adeo, quamvis hoc quoque noluerit, *pulcra vocabula pigris Prætendi vitiis*, ut loquitur Claudianus in Eutrop. II. v. 206. *verbisque de-* 258

coris Obvolvi *vitium*, ut Horatius Serm. II. Ecl. VII. 41. Hoc A
qui faciebant Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν, in Aristoph. Pluto v. 159. Sed in Atticos istos oratores potius congruit illud Musonii apud Stobæum, p. 597. 54. τὰ δεινὰ καλλωπίζουσί τε καὶ ἐπισκιάζουσιν ἑτέροις ὀνόμασιν, et S. Joannis Chrysost. T. III. p. 27. B. στωμυλία ῥητόρων τοῖς κατευγλωττισμένοις λόγοις ὑποκλέπτουσα τὴν ἀλήθειαν. In judicio sæpenumero,

Καὶ τὰν ἀλάθειαν τὸ δοκεῖν βιάζεται·

quæ Simonidis sententia turpiter vitiata in Scholiis ad Eurip. Orest. v. 229. sincere scripta prostat ad v. 780. Scripsisse mihi Menander videtur,

Τὸ ψεῦδος ἰσχὺν τῆς ἀληθείας ἔχει
Ἐνίοτε μείζω, καὶ πιθανωτέραν ὄχλου. B

non quod vulgatur in Stobæi Titulo XII. Florileg. περὶ ψεύδους· Τὸ πιθανὸν ἰσχὺν — Dinarchus c. Demosth. p. 97. 1. εἶτ' οὐ δεινὸν ὅτι — ἴσχυσεν ἂν τὸ ψεῦδος τῆς ἀληθείας μᾶλλον. v. 6. νῦν τὰ νόμιμα — καὶ τὰ δίκαια καὶ τἀληθῆ ἀσθενέστερα γενήσεται τῶν Δημοσθένους λόγων; καὶ ἰσχύσει μᾶλλον τῆς ἀληθείας ἡ — διαβολή; Æschines c. Ctesiph. p. 55. 21. εὕρηνται κρείττονες λόγοι τῶν νόμων. p. 67. 2. dicitur ipsi Demosthenes καλλίστοις ὀνόμασιν αἰσχίστας πράξεις γράφων.

Ob scelera periclitantibus quam facile fuerint patroni venales Athenis, ex variis liquet Aristophanis e Nubibus dictis: vid. v. 1034. et seqq. ubi se gloriatur Ἄδικος,

Αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους ἔπειτα νικᾷν. C

illic v. 444. et seqq. rabulis istis dignæ leguntur adpellationes. Pluti versus est 379.

Τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.

Lycurgus c. Leocratem p. 167. 23. ἐκπέπληγμαι, inquit, μάλιστα ἐπὶ τοῖς — μισθοῦ συναπολογουμένοις ἀεὶ τοῖς κρινομένοις. Ceteris patronis mercenariis exemplum jam præbuit Antiphon, cujus quidem, teste Philostrato, p. 499. comici meminerunt ὡς δεινοῦ τὰ δικανικὰ, καὶ λόγους κατὰ τοῦ δικαίου ξυγκειμένους ἀποδιδομένου πολλῶν χρημάτων αὐτοῖς μάλιστα τοῖς κινδυνεύουσι. nec frustra populo suspectum Antiphontem fuisse διὰ δόξαν δεινότητος quod scribit Thucyd. VIII. c. lxviii.

A eventus docuit. Illud minime protritum est, quod in procemio librorum de Vitis Soph. narrat Philostratus p. 483. f. Sophistas tribunalibus exclusos Athenis, ὡς ἀδίκῳ λόγῳ τοῦ δικαίου κρατοῦντας καὶ ἰσχύοντας παρὰ τὸ εὐθύ. Romæ quidem notum est quid legato Atheniensium Carneade audito censuerit Cato censorius. Sed mendacissima malevolentia Strepsiadi dat in Nubibus suis Aristophanes magistrum Socratem, unum omnium maxime alienum 259
ab oratoriis artibus. Is causæ suæ fretus justitia ad judices initio Platonis Apologiæ, *ex me,* inquit, *audietis* πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, οὐ μέν τοι — κεκαλλιεπημένους γε λόγους, ὥσπερ οἱ τούτων, ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασιν, οὐδὲ κεκοσμημένους.

Nunc ponam Euripidea quædam, quibus malos Oratores, καλλιεπουμένους, sive καλλιλεκτοῦντας, respexisse videtur, speciosa oratione jus et leges violantes.
B In ejus Hecuba cum sceleri suo Polydorus honestam causam prætexuerat, illamque verbis ornatissimis commendaverat, ad judicem, Hecuba v. 1169.

Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν ποτὲ
Τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον·
Ἀλλ', εἴτε χρήστ' ἔδρασε, χρήστ' ἔδει λέγειν·
Εἴτ' αὖ πονηρὰ, τοὺς λόγους εἶναι σαθροὺς,
Καὶ μὴ δύνασθαι τἄδικ' εὖ λέγειν ποτε.
Σοφοὶ μὲν οὖν εἴσ' οἱ τάδ' ἠκριβωκότες,
Ἀλλ' οὐ δύναιντ' ἂν διὰ τέλους εἶναι σοφοί.

C ultimum sic versum exhibet Cod. MS. Leid. sequentem 1176. si Codicibus abesset, nemo, credo, requireret.

Ad Eteoclis impiam orationem sui muneris memor Chorus in Phœniss. v. 536.

Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς,
Οὐ γὰρ καλὸν τοῦτ' ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρόν.

In Ione senex v. 831.

Οἴμοι, κακούργους ἄνδρας ὡς ἀεὶ στυγῶ,
Οἳ, συντιθέντες τἄδικ', εἶτα μηχαναῖς
Κοσμοῦσι.

Suam, ut sæpe, sententiam Euripides Medeæ tribuit, in Med. A
v. 579.

Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν·
Ἐμοὶ γὰρ ὅστις, ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν
Τολμᾷ πανουργεῖν. ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.

Hæc qui legerit non dubitaturum confido, quin sint Euripidis ex perdito dramate versus, quos ex tragœdia servavit Clemens
260 Alex. Strom. I. p. 340, 341. quosque Grotius ut incerti tragici posuit in Excerptis. Sic versus isti leguntur apud Clementem minus emendate scripti: B

Ὦ παῖ, γένοιντ' ἂν εὖ λεγόμενοι οἱ λόγοι
Ψευδεῖς· ἐπῶν δὲ κάλλεσιν νικῷεν ἂν
Τἀληθές· ἀλλ' οὐ τοῦτο τἀκριβέστατον,
Ἀλλ' ἡ φύσις καὶ τοὐρθόν· ὃς δ' εὐγλωσσίαν
Εἰ καὶ σοφὸς μὲν, ἀλλά γε τὰ πράγματα
Κρεῖσσω νομίζω τῶν λόγων ἀεί ποτε.

Primorum versuum deteriorem vulgata lectionem dedit Grotius, veram, ut arbitror, aut veræ proximam Marklandus in Eurip. Suppl. v. 120. nam virum arbitror humanissimum suæ hanc etiam prælaturum:

Ὦ παῖ, γένοιντ' ἂν οἱ λελεγμένοι λόγοι
Ψευδεῖς· C

propter hæc Euripidis in Suppl. v. 343. Ἐμοὶ λόγοι μὲν, μῆτερ, οἱ λελεγμένοι Ὀρθῶς ἔχουσ'. Iphig. in Aul. v. 402. Οἶδ' αὖ διάφοροι τῶν πάρος λελεγμένων Μύθων, &c. — Ultima recte constituit, ante Grotium, Sylburgius,

ἀλλ' ἐγὼ τὰ πράγματα
Κρείσσω νομίζω τῶν λόγων ἀεί ποτε.

in hanc sententiam Thucydides III. c. lxvii. [ἔργων] ἀγαθῶν μὲν ὄντων, βραχεῖα ἡ ἐπαγγελία ἀρκεῖ· ἁμαρτανομένων δὲ λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες προκαλύμματα γίγνονται. ἀλλ' ἣν ἡγεμόνες, &c. — ἧσσόν τις ἐπ' ἀδίκοις ἔρ-

A γοις λόγους καλοὺς ζητήσει. De armis Achillis judicaturos jubet Ajax Antisthenis, p. 181. 28. μὴ εἰς τοὺς λόγους σκοπεῖν, περὶ ἀρετῆς κρίνοντας, ἀλλ' εἰς τὰ ἔργα μᾶλλον. (τἄργα σκοπεῖν Sophocles.) et Palamedes Gorgiæ, p. 191. 18. Dion Chrys. Or. LXIX. p. 622. A. ἄτοπον, inquit, ἀπὸ (sic scribendum pro ὑπὸ) τῶν λόγων μᾶλλον, οὓς λέγοι τις, ἢ ἀπὸ τῶν ἔργων εἰδέναι καὶ τεκμαίρεσθαι τὸν ἑκάστου βίον.

Sed in istis Euripidis versibus vitiosa,

ὃς δ' εὐγλωσσίαν
Εἰ καὶ σοφὸς μὲν

minus attendenti videri poterit recte Grotius sanasse, corrigendo,

B ὃς δ' εὐγλωσσίαν
Ἀσκεῖ, σοφὸς μὲν

qui quidem verbi noverit ἀσκεῖν usum, et meminerit, Isocratis
esse phrasin, τὴν δεινότητα τὴν ἐν λόγοις ἀσκεῖν. ego tamen jam dudum 261
plane mihi persuasi, in vitiatis εὐγλωσσίαν εἰ καὶ latere voces sinceras, εὐγλωσσίᾳ νικᾷ· atque adeo Euripidem hic scripsisse:

ὃς δ' εὐγλωσσίᾳ
Νικᾷ, σοφὸς μὲν, ἀλλ' ἐγὼ τὰ πράγματα
Κρείσσω νομίζω τῶν λόγων ἀεί ποτε.

qui facundia dicendi victor est in judicio, hujus ille quidem rei peri-
C *tus est; sed facta verbis semper equidem anteponenda judico.*

Qui sententiis judicum liberabatur etiam in foro Νικᾷν, qui causa cadebat dicebatur ἡσσᾶσθαι. Scripserat Isæus, non quæ vulgantur in ejus Orat. de Agniæ Hæred. p. 86. 3. τὸν μὲν νικᾶσθαι, τὸν δὲ ἡττᾷν quorum hoc illis ne usitatum quidem; sed scripserat, τὸν μὲν ἡττᾶσθαι, τὸν δὲ νικᾷν. quod harum rerum scientes verum esse fatebuntur; aliis nunc commode demonstrari non potest, ubi sufficient Euripidea quædam emendationi versus Euripidei firmandæ. In Oreste legitur, v. 833.

Ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὅμιλον, εὖ δοκῶν λέγειν,
Νικᾷ δ' ἐκεῖνος ὁ κακὸς ἐν πλήθει λέγων.

Ubi præcesserant in Supplicibus ista v. 443. A

> Γεγραμμένων δὲ τῶν νόμων ὅ, τ' ἀσθενὴς
> Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει.

sequitur v. 447.

> Νικᾷ δ' ὁ μείων τὸν μέγαν δίκαι' ἔχων.

Ubi vulgatur in Hecubæ v. 293.

> Τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃς, τὸ σὸν
> Πείσει·

A. Gellius præbet τὸ σὸν Νικᾷ, N. A. XI. c. iv. In Aristoph. Ran. v. 1521.

> Ἔκρινα νικᾷν Αἰσχύλον B

ut de Alcibiade, qui tantum valuit dicendo, *ut nemo ei potuerit resistere*, Andocides, p. 31. 42. *judices*, inquit, νικᾷν ἔκρινάν αὐτόν. Incertum scripseritne comicus in Vesp. v. 579. δίκην νικᾷ, an δίκῃ νικᾷ. nam in Equit. v. 93. — νικῶσι δίκας. alibi legitur usitatior structura, qua hic in Euripideis εὐγλωσσίᾳ Νικᾷ. In Equit. Aristophanis, v. 833. Ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας, *Laudo linguæ tuæ volubilitatem*, qui quidem reipublicæ sis præfuturus. Suaviloqui Nestoris eloquentiam τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλος vocat Eurip. apud Athen. initio Lib. XV. quocum dicto comparari possunt Eurip. Alcest. v. 367. Iphig. in Aul. 1211. Εὔγλωσσος est εὐεπής, εὐγλωσσία dicitur et εὐέπεια· quorum hoc Procopio restitui debet in C
262 Iesaiæ XLIII. 20. p. 492. *per* Σειρῆνας παρίστησι τῶν ἔξω τινὰς σοφοὺς ἐπεία (imo εὐεπείᾳ) κεκοσμημένους, πρὸς θεὸν ἐπιστρέψοντας. illud, ni fallor, scripserat Menander, si Menandri sunt versus apud Stobæum, p. 217. 23.

> Αἰσχρόν γ' ὅταν τις, εὐεπὴς γλώσσῃ φυείς,
> Γλώσσῃ ματαίους ἐξακοντίσῃ λόγους.

pro vulgato ἐπί, ἤπιος edidit, p. 145. Grotius.

A

CAPUT XXIV.

DE PHŒNICIS EURIPIDEI DRAMATIS ARGUMENTO.

Phœnicis Euripidei unde erui possit argumentum, viris doctis incognitum. De Phœnice juvenilia Homero narrata, in versibus etiam Aristarcho male rejectis. Homerei loci monstratur elegantia. Juvenis Phœnicis παῖσμα. Secundum Eustath. Euripidi fingi Phœnicem ἀναίτιον, *immunem omnis culpæ*; qualis laudatori Sophistæ fingitur Agesilaus ἀναμάρτητος. Ἀναίτιοι quinam Judæis Hellenistis. De Eustathio, qui in Homerum raro loca profert librorum S. S. Enniani Phœnicis de Græcis facti versus. Amyntorides Homereus et Euripideus moribus pinguntur diversis. Ex Hieronymo de poëtis et aliunde dramatis firmatur argumentum. Ad illud accommodantur fragmenta quædam. De rei moribus judici potius spectandis quam accusantis testibus. Non omnibus laudatum dictum, patriam esse ubicunque bene sit. Πικρὸν νέᾳ γυναικὶ γέρων. ΙΔ ΔΙ ΑΙ et Μ permutantur a librariis. Δμὼς vox etiam Euripidea. Uxoribus ancillari pecuniosis pauperes, vetulos juvenibus. Seni cœlibi prolem desideranti datum a Deo Delphico, docti poëtæ ministerio,
B consilium non absurdum, Ἰσταβοῦ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην.

Admirator Homeri Sophocles in argumentis ex isto fonte petitis si sæpenumero fuit ausus, Cyclicos veteres aliosque sequutus, ab Homero tradere diversissima, de Euripide hoc minus est mirandum. Quid in multis novaverint tragici plene cognosce- 263
remus, ut arbitror, si pervenissent ad nos Asclepiadis Τραγῳδούμενα, et librorum Hieronymi Rhodii de Poëtis ea pars, qua de tragicis egerat. Sed vel ex reliquiarum antiquitatis lenta comparatione multa possunt detegi. Præbeat hanc in rem ultimum nobis exemplum Euripidis Phœnix. Ex ista tragœdia Græci
C tantum versus pauci supersunt; et de his, quos Barnesius dedit, aliquot videntur ejiciendi, quorum loco decem ex Ennii Phœnice superstites collocari poterunt, de Græcis conversi.

Nihil admodum his inesse fateor ex Phœnice notis reliquiis, ex quo conficias argumentum dramatis. Aliunde tamen illud erui poterit; inter se comparatis Æschine contra Timarch. p. 21. 32. Suida in Ἀναγυράσιος· et Eustathio in Hom. Il. I. p. 667. 35. Adhibuit Eustathii verba, sed in his ceterisque longius a vero aberravit, Hieron. Columna ad Ennii fragm. p. 276. Ad verba Eustathii, καὶ Εὐριπίδης ἐν Φοίνικι ἄπτιστον τὸν Ἥρωα συντηρεῖ· "hoc est, " ait, et in Phœnice Euripides indivisum (ab Achille scilicet) " conservat heroem. Hunc, — cum matris Hippodamiæ preci-

" bus impulsus Clytiam patris pellicem stuprasset, cumque id A
" rescisset Amyntor, odiosum atque invisum jam inde habuit." Non mirum profecto patri Phœnicem odiosum fuisse, si patris filius pellicem stupravit.

Error est in his Columnæ verbis non unus: ἄπτιστος hoc sensu non potuit ab Eustathio poni, Græcis inusitatum. Phœnix in Euripidis dramate nihil habuit commune cum Achille, quippe qui Peleo nondum esset natus, cum evenirent isthoc in dramate narrata. Secundum Homerum quidem, matris non injustis precibus expugnatus, Amyntorides ad patri dilectam puellam paulo propius accessit, ἆσσον ἦλθε Κλυτίας, non ut cupidinem expleret; sed ut illa, suum juvenis experta vigorem, senilem patris adversaretur amplexum, suæque adeo matri minus esset odiosa. Pondus illa juvenile non experta Phœnicis, ἄπειρος et prorsus ἀταυρώτη, B
potuerat forsan Amyntoris esse contenta συχνῇ 'πικουρίᾳ· sed ἥτις ἀνδρὸς ἦν γεγευμένη vetulum profecto debuit ἀθερίζειν. Amyntor Homeri, puellam ubi sensit doctiorem quam ante, facile suspicatus palæstram, in qua fuerat exercita, filio diras imprecatus eam vovet partem infructuosam, qua in se peccaverat. Cum non irrita caderent vota; (malis enim precibus * parentum Dii liben-
264 ter morem gerebant istarum regionum) hanc indignatus Phœnix sibi factam contumeliam, accensus ira, impium facinus videtur meditatus in patrem, quod Deus benignior averterit. Iisdem in ædibus cum irato patre versari postea noluit Phœnix; seque contulit exul ad amicum æqualem Pelea, qui partem regionis primum dedit, postea filium ipsi commisit regendum. Hæc sua C
juvenis peccata narrat Achilli, non ille severus minoris castigator, Homeri Phœnix Amyntorides.

Prorsus hinc diversam in suo Phœnicis dramate scenam instruxit Euripides; tametsi rem narraverit eodem articulo temporis, quo contigere Homero tradita, atque inter eosdem, gestam. Sed ab Homero nondum ausim secedere, ne quis hæc mea conferens ad illius carmina finxisse me dicat quæ ne Ho-

* Nollem his exemplis etiam Amyntoris et Thesei Platonem usum Lib. XI. de LL. p. 931. B. De his antiquis patrum imprecationibus exstant observata quædam clariss. Claudii Francisci Fraguierii in Hist. Acad. Reg. Inscript. T. V. p. 24. et seqq.

1

A merus quidem confinxerit; humanum Homero juvenis commemorari Phœnicis peccatum, at nullum facinus impium, quod fuerit in patrem meditatus. Hæc itaque legat Homerei Phœnicis:

Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Ἀλλά τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
Δήμου θῆκε φάτιν, καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων·
Ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.

Per multa secula, fateor, hi versus abfuere ab oratione Phœnicis in Il. Ι.; ab Aristarcho, ne lecti nocerent juvenibus, ejecti carminibus Homeri: hoc nos docet Plutarchus, T. II. p. 26. F. 27.
B A. et simul quam apte fuerint ab Homero atque utiliter, secus ac Grammaticus arbitrabatur, scripti: quod plenius demonstrat Plutarchus de Adulat. et Amici discr. p. 72. B. Laudo Jo. Henr. Lederlinum, cujus, narrante Steph. Berglero, consilio versus isti sunt in editionem Wetstenianam recepti; Barnesium quoque, qui sedem illis in edit. Cantabrigiensi restituit, ut arbitror, suam post versum 457 Iliadis Ἰῶτα. Locorum Plutarchi viris doctis prior tantum innotuisse videtur. Hoc exemplo disci poterit, quanta fuerint etiam in Homeri poëmatis grassati licentia; ut minime mirandum sit si postea idem in aliis multo frequentius fecerint. Præbebit aliud exemplum hæc eadem historia.

C Superius a me narratis conveniunt plerisque versus Homeri ex Il. Ι. 448, &c. Qui mea legunt patienter ne hic quidem Phœnicis Homerici versus aliquot elegantissimos relegere recusabunt:

Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο,
Ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο καλλικόμοιο,
Τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
Μητέρ' ἐμήν· ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων
Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα·
Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα. πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀϊσθεὶς
Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐρινῦς. 265
Μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν

'Εξ ἐμέθεν γεγαῶτα. Θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαρὰς, A
Ζεύς τε καταχθόνιος, καὶ ἐπαινὴ Περσεφόνεια.

ultimo horum versuum proximos quatuor illos poëta subjecerat, quos Aristarchus inconsiderate voluit ejectos quam occupabant sede.

In his suavissimus senex suam quidem juvenis in amatore patre, patre tamen, irritando culpam fatetur; atque adeo sibi puellæque, quam pellicis loco pater haberet, τραχθῆναι, quæ Theocriti Simæthæ (Eid. II. 143.) videbantur τὰ μέγιστα. Juvenile peccatum poëta verbis quantum potuit imminuit aptissimis. Uxorem Amyntor ἀτιμάζεσκε· hæc, optimi juvenis mater, non tantum λισσέσκετο, sed filium αἰὲν λισσέσκετο γούνων· et quid adeo obsecrabat mater Phœnicem? non ut in eodem cum patre se inquinaret B volutabro; non μιγῆναι, sed Παλλακίδι προμιγῆναι· antequam adeo senex, qui sibi pellicem destinaverat, cum ea rem habuisset: ἵν' ἐχθήρειε γέροντα. Eustathius veterum criticorum exhibet observationem non ineptam, qua nititur quod dicebam de verbo προμιγῆναι· τὴν Κλυτίαν 'Αμύντωρ (p. 667. 3.) οὔπω μὲν ἔγνω, καθὰ οἱ παλαιοί φασιν, εἰς τοῦτο δὲ ἀνέτρεφε. διὸ οὐδὲ μιγῆναι φησὶν ὁ Φοῖνιξ τῇ παλλακίδι, ἀλλὰ προμιγῆναι, ἤτοι πρὸ ἐκείνου μιγῆναι, ἵνα ἐχθήρειε τὸν γέροντα. Matris, non injusta petentis, expugnatum se Phœnix fatetur precibus fecisse, quod illa tam *cupienter cupierat:*

Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα·

Hoc si peccatum erat in patrem, et πταῖσμα juvenile Phœnicis, C hominum ille more fecit; πολλὰ γὰρ πταίομεν ἅπαντες, Jacobus inquit in Epist. III. 2.

Ἄνθρωπος ὢν ἔπταισε·

Liceat mihi verba hic adhibere comici veteris sensu diverso posita apud Stobæum, p. 530. 9. ut vel hinc intelligantur Columnæ non intellecta Eustathii verba, de Euripidis Phœnice, p. 667. 35. καὶ Εὐριπίδης δὲ ἐν Φοίνικι ἄπταιστον (sic vulgatur) τὸν Ἥρωα συντηρεῖ.

Sed valde notabilia sunt quæ hæc verba proxima præcedunt apud Eustathium. Ut præceptor Achillis vitiis etiam juvenilibus

A caruisse censeretur, Nyssæënsis Aristodemus, Rhetor et Grammaticus, Homerea sic *μετέγραψεν*, ut dixisse videretur,

Τῇ οὐ πιθόμην οὐδ' ἔρεξα· sive potius, *οὐδ' ἔρξα.*

atque adeo negaret se fecisse, quod fatetur. Qui hoc tradit apud Eustathium Apion laudatores mutati versus Aristodemum ait invenisse: *εὐδοκιμήσας ἐτιμήθη, ὡς εὐσεβῆ ποιήσας τὸν Ἥρωα.* miror quod addit de Sosiphane, fortasse tragico: *πρὸ δὲ αὐτοῦ Σωσιφάνης τὴν τοιαύ-* 266
την εὗρε γραφήν. minime miror ista: *καὶ Εὐριπίδης δὲ ἐν Φοίνικι ἄπταιστον τὸν Ἥρωα συντηρεῖ.* *Euripides in Phœnice heroa* suum *servat* sic *lapsus* et offensionis *immunem*, ut nullius insimulari possit culpæ, atque adeo omni careat reprehensione: hæc mihi vocis *ἄπταιστος*
B isto loco vis esse videtur: Judæis Græciensibus, Sacrisque Scriptoribus nostris, quos tamen nominatim nusquam * memorat in

* Partim verum est, quod in Gnomolog. Homerica, p. 278. scribit Jacobus Duportus: "Eustathius, — in tam vastis "Commentariis (in Homerum) Sacros "Scriptores raro admodum citat; Sacram "Scripturam, quod scio, nunquam." — Illud ubi merito miratum Duportum dixerat J. A. Fabricius B. G. Lib. II. c. iii. 10. quam hujus dat silentii vir eximius rationem vereor ut illis sit adprobaturus, qui commentarios Eustathii legerunt. Per Sacros Scriptores, dum Sacram Scripturam distinguit, Duportus Ecclesiasticos voluit intellectos. Verissimum autem est, in tam vasto opere Homeri com-
C mentatorem, quo centenos laudat Scriptores Profanos, ne unicum quidem nominatim citasse Scriptorem Sacrum libri Novi Fœderis aut Antiqui; neque etiam nominatim ullum veterem Scriptorem Ecclesiasticum. Quinimo ne narrata quidem in libris nostris Sacris attigit, ubi commoda se præberet occasio. Hæc quamvis vera sint; parce quidem, nonnunquam tamen verba quædam profert de libris Sacris petita. Ex libris N. F. sunt quæ præbet in Il. Γ'. p. 289. 39. [*κονίᾳ — ἐξ αὐ.*] *τοῖχος κεκονιαμένος.* in Il. E'. p. 443. 33. [*ὁποῖον καὶ τὸ,*] *βάλε σεαυτὸν κάτω.* Antiqui Fœderis loca quædam obscurius designata reperientur in Hom. Il. B'. p. 178. 48. p. 234. 21. *τὸ αἷμα σταφυλῆς τὸν οἶνον λέγειν, ἐντεῦθεν ἤρτηται.* Il. Γ'. . . . . . *φῶς ἀναβαλέσθαι ἱματίου δίκην.* [Psalmi CIII. 2. verba proferuntur et in Schol. ad Theocrit. VI. 21.] Il. Z'. p. 486. 20. *ὃ ὡς ἄνθος ἀγροῦ θάλλειν γνωματεύων τὰ ἡμέτερα.* in Il. I. p. 693. 33. *ὡς ἐν τῷ, σελήνην καὶ ἀστέρας, ἃ σὺ ἐθεμελίωσας·* eadem ex Ps. VIII. 4. præbet in Il. Ξ'. p. 977. 28. in Il. Φ'. p. 1342, 36. *ὡς ἐν τῷ, ἀνῆκεν ἡ γῆ βοτάνας,* ex Genes. i. 12. Libri Jobi scriptor ipsi dici videtur in Il. Φ'. p. 1316. 30. *τις τῶν θείων καὶ πάνυ μεγάλων,* qui *ἐν οἰκείῳ λόγῳ* meminerit *Σειρίου καὶ Ὠρίωνος* et designari Jobi xxxviii. 31. ubi nostris in libris Græcis *Πλειάδος* fit et *Ὠρίωνος* mentio. — Sed disciplinæ, quam vir eruditissimus profitebatur, alia quoque in istis ad Homerum commentariis quædam indicia reperientur in Il. A'. p. 86. 13. p. 94. 40. Δ'. p. 357. 3. Θ'. p. 595. 30. M'. p. 867. 18. in Odyss. Θ'. p. 323. 11. I'. p. 340. 4. Λ'. p. 416. 37. In Il. A'. p. 73. 25. *οἱ τῆς ἡμετέρας,* ait, *θείας αὐλῆς Μέροπας τοὺς ἀνθρώπους ἐπικληθῆναί φασιν ἀπὸ τοῦ μερισμοῦ — τῆς ὀπὸς, ὃν ἔπαθον μετὰ τὸν τῆς Χαλάνης πύργον, διαμερισθέντες ἁπανταχοῦ τῆς γῆς.* hunc tamen locum observatum quoque Duporto fuisse liquet ex ipsius in Theophr. Prælect. p. 225. Qui dicitur ipsi in Od. X. p. 785. 15. *σοφὸς πάμμεγας καὶ ἱερὸς,* Gregorius est Nazianzi Episcopus, cujus ex altera in Julianum Oratione verba cum Eustathianis attulit P. Leopardus Emend. X. c. ix. f. Sed Imperatoris ille Juliani scripta libentius legit quam Gregorii; certe sæpius ipsi citatur Julianus, semper tamen, opinor, adpellatione, qua *οἱ τῆς θείας αὐλῆς* fuerant usi, *τοῦ παραβάτου.* 267

suis ad Homerum commentariis Eustathius, supra captum se- A
culi sui perdoctus ille antiquitatis admirator, Judæis, inquam, Græce loquentibus ἄπταιστοι sunt pæne iidem qui dicuntur illis ἀπρόσκοποι, ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχοντες· et μηδενὶ σκανδάλου ἀφορμὴν παρέχοντες. In Epistola Judæ, §. 24. φυλάξαι ἀπταίστως· Vulgatus reddidit *conservare sine peccato:* huc spectat in Glossario Gr. Lat. Ἄπταιστος, *inpeccatus, irreprehensibilis.* Qui sub nomine Xenophontis Agesilaum laudavit, talem illum finxit. In Ed. Hutchinsoni, p. 80. ἀναμάρτητος, inquit, ἐτελεύτησε, quem Xenophon in Hellenicis ut virum egregium miratus, hominis tamen atque
267 imperatoris peccata commemorare non prætermisit: ut unum de multis attingam, vid. Ἑλλ. Lib. V. p. 333. 29. quæque illic sequuntur et p. 334. B

Talem quoque fecit in hoc suo dramate Phœnicem Amyntoriden Euripides, non qualem se Homeri senex juvenem fuisse fatebatur, juvenilia passum atque ἀνθρώπινα ἁμαρτόντα. Habuit hac etiam in re probabiliter Euripides Pherecyden, aut Hellanicum, vel Pisandrum, vel Epicum ex Cyclo, quem imitaretur; neque ab Aristophane, nec ab aliis propterea reprehensus. Τὸν ἄπταιστον, Phœnicem, opinor, Euripidis ipsum, audiamus Ennii verbis loquentem, servatis ex hujus Phœnice A. Gellio N. A. VII. c. 17.

Sed virum vera virtute vivere animatum addecet;
Fortiterque eum vacare adversus adversarios:
Ea libertas est, qui pectus purum et firmum gestitat; C
Aliæ res obnoxiosæ nocte in obscura latent.

268 Hos quoque versus ex Phœnice, Columnæ collectos et Scriverio, ipsius arbitror heroïs esse Phœnicis, atque ex eadem oratione:

Sæviter suspicionem ferre falsam, futilum est.

Ut quod factum est futile, amici, nos feramus fortiter.

Plus miser sim, si scelestim faxim: quod dicam fore —

Ultimi trochaici pendet a perditis sententia: fac amicos, quos ex Homero quoque liquet habuisse juvenem fidelissimos, auctores ipsi fuisse, ut quomodocunque vindictam de patre sumeret injusto: respondere potuit:



A Plus miser sim, si scelestim faxim.

Innoxium pater ira cœcus cœcaverat: fortiter tulit calamitatem:

Ut quod factum est futile, amici, nos feramus fortiter.

Falsam suspicionem non ille *sæviter*, sed tulit, ut,

qui pectus purum et firmum gestitat,

atque adeo velut *ἀπταιστος*.

Nihil est horum, quod non scenæ conveniat Euripidis, eumdem in hac historia sequuti, quem Apollodorus, III. p. 191. ubi Φοῖνιξ, inquit, ὁ Ἀμύντορος — ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐτυφλώθη, καταψευσαμένης (αὐτοῦ videtur inserendum) φθορὰν Κλυτίας τῆς τοῦ πατρὸς παλλακίδος.
B illic etiam oculorum aciem Phœnici dicitur restituisse Chiron; et *sanavit*, ipso Propertio teste,

Phœnicis Chiron lumina Phillyrides.

II. El. I. 62. Sed hoc nihil ad Euripideum hujus diei Phœnicem, qui, jam exul abiturus ab injusto patre, ut erat, veste lacera cœcus in scenam prodiit: Euripides Aristophanis, Ἀχ. v. 417. 420. Τὰ ποῖα τρύχη; — Τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος; absurdum est Joannis Tzetzæ commentum ad Lycophr. Alex. in v. 421.

Τὸν πατρὶ πλεῖστον ἐστυγημένον βροτῶν.

Ne ceteros nominem; Homeri Phœnici, qui culpam juvenilem
C confitetur senex, pater diras fuerat imprecatus. Euripidis Phœ- 269
nix, prorsus insons et ἄπταιστος, ob falsam suspicionem ab Amyntore patre fuit excœcatus: ob pœnam, quam memorat Homericam, nihil est cur censeremus de Phœnice dicta in Or. XXVII. p. 362. c. d. Themistium ex Euripidis perdita sumsisse tragœdia: non is unicus est error Jo. Harduini in istum Themistii locum. Periit Hippolytus *Credulitate patris, sceleratæ fraude novercæ*. Eadem sæpe fuit mutatis nominibus fabula. Pellex Amyntoris, a Phœnice juvene secundum Euripidem passa repulsam, credulum senem falsis facile criminibus impulit, ut castum juvenem cœcaret. — Pellex hoc in dramate quomodo dicta sit, ista monstrant Hesychii: Ἀμνήστευτος γυνή, ἡ παλλακή. Εὐριπίδης

Φοίνικι. hinc nonnihil diversa, quæ Sophoclis ex Phœnice, multo A rarius laudato dramate, memoratur Φορβὰς γυνὴ, Eustathio in Hom. Il. Π'. p. 1117. 12. *

In Ἀνάγυρον κινεῖν, et in Ἀναγυράσιος δαίμων, alia narrant Parœmiographi: nova quædam traduntur ex MS. Cod. Biblioth. Coislin. p. 604. No. 6. sed qui fecit ista Latina non intellexit Græcam phrasin αἰτίας ἔχοντα ἐξυβρίζειν· parvamque insulam sterilem, λυπρὸν νησίδιον, convertit in insulam Lypron, omnibus aliis inauditam. Solus Suidas in Ἀναγυράσιος testem laudans idoneum egregia nobis tradidit, atque ad Phœnicis Euripidei argumentum demonstrandum utilissima: memoratur illic etiam Ἀνάγυρος ἥρως, cujus nomen pro ἄνθρωπος (ἀ͞νος) ἥρως reddi poterit Zenobio Cent. II. Pr. 55. Istius Anagyri rusticus ex isto demo dicitur lucum violasse, qui propterea, ut erant heroës isti facile irritabiles, τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμηνε τὴν B παλλακήν· ἥτις, μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα, διέβαλεν ὡς ἀσελγῆ τῷ πατρί. ὁ δὲ, inquit, ἐπήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν. ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀνήρτησεν· ἡ δὲ παλλακὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔῤῥιψεν. his ista subdit Suidas: Ἱστορεῖ δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ Τραγῳδοποιῶν, ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδου Φοίνικα. In his ἐγκατῳκοδόμησεν, id est, καθεῖρξεν εἰς οἴκημα, Erasmo non intellectum, transsumsit Hieronymus ab Æschine contra Timarch. p. 26. 7. (Ed. Taylori, p. 78. 3.) crudelissimum Atheniensis Hippomenis innominati facinus narrante: Kustero notata dedit et plura H. Vales. in Harpocr. p. 106. conf. Duker. in Thucyd. p. 216, 217. Cui sua Suidas debet, Hieronymum si quis aliunde habet incognitum, ut habebat Erasmus in Adag. *Anagyrum commoves*, adeat Jo. Jonsium de C Script. Hist. Phil. II. c. iii. §. 6.

Nulla remanebit amplius super Euripidis Phœnice dubitatio, hæc ubi fuerint Oratoris Æschinis rite spectata ex eadem Orat. c. Tim. p. 21. Ed. cl. Taylori, p. 66. Primum illic de virtutis amore duo versus exhibet Euripidis (ex ejus Œdipo petitos) qui dicitur ipsi οὐθενὸς ἧττον σοφὸς τῶν ποιητῶν. Paulo post, πάλιν, inquit, ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἐν τῷ Φοίνικι ἀποφαίνεται (infra legitur recte, v. 43.
170 γνώμας — ἀποφαίνεται· hic requiri videtur, φαίνεται — ἀπολογούμενος·) ὑπὲρ τῆς γεγενημένης αὐτῷ πρὸς τὸν πατέρα διαβολῆς ἀπολογούμενος, καὶ ἀπεθίζων τοὺς ἀνθρώπους μὴ ἐξ ὑποψίας μηδὲ ἐκ διαβολῆς ἀλλ' ἐκ τοῦ βίου τὰς

A *κρίσεις ποιεῖσθαι.* Sequuntur tum novem versus Euripidis, in dramate ab amico pro Phœnice dicti, quos, una alterave voce mutata, hic etiam ponam:

> Ἤδη δὲ πολλῶν ᾑρέθην λόγων κριτὴς,
> Καὶ πόλλ', ἁμιλληθέντα μαρτύρων ὕπο,
> Ἐναντί' ἔγνων, συμφορᾶς μιᾶς ὕπερ·
> Κἀγὼ μὲν οὕτω, χ' ὥστις ἔστ' ἀνὴρ σοφὸς,
> Λογίζομαι τἀληθὲς, εἰς ἀνδρὸς φύσιν
> Σκοπῶν, δίαιταν ἥντιν' ἐμπορεύεται.
> Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἥδεται κακοῖς ἀνὴρ,
> Οὐ πώποτ' ἠρώτησα, γινώσκων ὅτι
> Τοιοῦτός ἐσθ' οἷσπερ ἥδεται ξυνών.

Latina sunt Grotii, propter quæ Barnesii laudat *sagacitatem*
B clar. Jo. Taylor in Æschin. p. 104. Versu tertio vulgatur *Τἀναντί' ἔγνων σ. μ. πέρι* vel *πάρα·* sequenti, *οὕτως, ὅστις· χ' ὥστις* est in Ione, v. 785. Æschini respondens Demosthenes Or. de Falsa Legat. *Τὰ ἰαμβεῖα ἐκ Φοίνικος Εὐριπίδου,* tres saltem ultimos ex istis versibus acriter in adversarium retorquet, p. 252.; adhibitos Diodor. Sic. XII. c. xiv. ad Charondæ quam dicebat *κακομιλίας δίκην.* Præter Plinium IV. Epist. xxvii. laudatum Gatakero in Antonin. III. 4. ultima transtulit in contrarium sensum Libanius Epist. 430. *Ὅστις γὰρ ὁμιλῶν Εὐριπίδῃ ἥδεται·* scripsisse videtur: *Ὅστις δ' ὁμιλῶν (κατ' Εὐριπίδην) ἥδεται Θεμιστίῳ, Οὐ πώποτ' ἠρώτησα, γιγνώσκων ὅτι τοῦ ζῆν ὡς ἄριστα ποιεῖται λόγον.*

C Quæ cum istis novem versibus posuit in Exc. e Phœnice Grotius, p. 415. versum efficiunt trochaicum:

> Τἀφανῆ τεκμηρίοισιν εἰκότως ἁλίσκεται.

Clemens ista servavit Alexandr. et similis sententiæ multa Strom. VI. p. 747. 4. a Clemente sumsit cum vicinis Theodoretus Therap. VI. in fine: sed apud hunc perperam scribitur, *ἐν Φοινίσσαις·* ubi vulgari debebat *ἐν Φοίνικι.* sic loco ex Phœnice, quem dat Stobæus, p. 222. 39. in Codice MS. Leid. adscribitur, *Εὐριπίδου Φοινίσσαις.*

Quæ versibus ab Æschine custoditis subjecta sunt in editione Barnesii:

Ἅπας μὲν ἀὴρ αἰετῷ περάσιμος· A
Ἅπασα δὲ χθὼν ἀνδρὶ γενναίῳ πόλις.

nihil habebat causæ Barnesius cur huc referret: in Grotii Stobæo
271 Tit. XL. p. 158. loco subjiciuntur ex Euripidis Phœnissis; in Stobæo Gesn. p. 234. 39. versus isti duo leguntur a Musonio laudati. Sententia, quæ potuit et in Phœnice locum invenire, philosophis placuit et poëtis: vid. Gataker. in M. Antonin. VI. 44. Eleganter Athenienses ætate Themistoclis πατρίδα dicuntur τὴν ἐλευθερίαν νομίσαντες, Isocrati in Archid. p. 124. D. Patriam esse reputantes, ubicunque bene sit, μὴ τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὴν οὐσίαν πατρίδα αὐτοῖς ἡγεῖσθαι, Lysiæ dicuntur in Orat. XXXI. p. 487. b. explanavit Lysiæ mentem eleganter M. A. Muretus V. L. II. c. iii. B

In istis ex Euripidis Phœnice Stobæi Gesn. p. 226. 31. Grot. p. 155.

Σὺ δ᾽ ὦ πατρῴα χθὼν ἐμὴ γεννητόρων.

tormento forte quodam adhibito defendi poterit ἐμή· mihi leve vitium videtur sic corrigendum, ut scribatur:

Σὺ δ᾽ ὦ πατρῴα χθὼν ἐμῶν γεννητόρων
Χαῖρ᾽· ἀνδρὶ γάρ τοι, κἂν ὑπερβάλλῃ κακοῖς,
Οὐκ ἔστι τοῦ θρέψαντος ἥδιον πέδον.

et, ne dubitemus, ex Cod. Paris. MS. ἐμῶν enotavit in margine C
libri sui Grotius, quem servat Bibl. Lugd. Bat.

In senem amatorem et suspicacem Amyntora dici potuit in Phœnice versus e Stobæo Gesn. 592. 17.

Ὦ γῆρας, οἷον τοῖς ἔχουσιν εἶ κακόν.

ubi scribi poterit et τοῖς δ᾽ ἔχουσιν, ut placebat Marklando in Suppl. v. 1118.

Occasione pessimæ pellicis, cujus fraudulenta libidine Phœnix a patre fuit oculorum lumine privatus, potuit osor mulierum Euripides ingenio suo morem gerere; atque in ista oratione versum etiam collocare, quem habet ex illius Phœnice Stobæus

A Gesn. p. 434. 26. paulo aliter scriptum quam Grot. p. 312. et forte rectius,

Γυνή τε πάντως ἀγριώτατον κακόν.

qualia multa dixit in mulieres præter ceteros ὁ μισογύνης Euripidis Hippolytus; cui dramati simillimum fuit quod ad rei summam Phœnicis argumentum: bene proinde junguntur Arriano Diss. Epict. I. c. xxviii. p. 149. ποία τραγῳδία ἄλλην ἀρχὴν ἔχει; — Φοῖνιξ [τί ἐστι;] τὸ φαινόμενον. Ἱππόλυτος; τὸ φαινόμενον.

Mirarer, cum toties pudicus laudetur Hippolytus, tam raram Euripidei factam Phœnicis mentionem, nisi dixisset apud Homerum:

Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα·

B atque in his etiam prævalere debuerit omnibus aliorum narra- 272
tionibus auctoritas Homeri.

Sed non erant omnino versus hic a me prætermittendi, quos ex Phœnice petitos quatuor continuos exhibet editio Barnesii. Sub titulo Stobæi, Ὅτι ἐν τοῖς γάμοις τὰς τῶν συναπτομένων ἡλικίας χρὴ σκοπεῖν, primum p. 429. Grot. p. 293. tres versus isti locantur ut ex Eurip. Phœnice; quos valde vitiatos reliquit Grotius, quales invenerat in Edd. et Codd. MSS.

Μοχθηρὸν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ τέκνα
Δίδωσιν ὅστις. οὐκέθ' ὡραῖος γαμεῖ.
Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

C sub finem Tituli versus legitur itidem ex Phœnice:

Πικρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

Senex maritus fœminæ ingratissimus.

Talis in hoc dramate pellici juvenculæ videri debuit Amyntor, Phœnicis etiam juvenis amore percussæ secundum Euripidem. Neque ignorabat Homerica materfamilias Hippodamia, suum vetulum despicatui futurum pellici, *tauri ruentis in Venerem* si semel illa *pondus* tolerasset; idcirco filium orabat juvenem Phœnicem,

Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα. A

ad quem versum Eustathius in Il. I. p. 667. 1. ἀφίσταται γὰρ, inquit, γέροντος νέα γυνὴ, πειραθεῖσα ἡβῶντος (et σφριγῶντος) ἀνδρός.

Γυναικί τ' ἐχθρὸν χρῆμα πρεσβύτης ἀνὴρ,

Euripidis ex Danaë versus iste legitur ibidem apud Stobæum; alterum ex Phœnice, voce mutata, transsumsit in perditam nobis comœdiam Aristophanes, si hujus est versus,

Αἰσχρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνὴρ,

*273 ut esse dicitur Clementi Alex. Strom. VI. p. 747. 12.; qui Theognidis sententiam nobilem, v. 458—460. multo rectius, quod fecit Athenæus XIII. p. 560. A. et hunc sequutus Jo. Taylor Lect. Lys. c. ii. comparasset cum Theophili comici versibus ex Neoptolemo, qui quidem ex Theognideis accurate sunt expressi: B

Οὐ σύμφορον νέα 'στὶ πρεσβύτῃ γυνή.
Ὥσπερ γὰρ ἄκατος οὐδὲ μικρὸν πείθεται
Ἑνὶ πηδαλίῳ· τὸ πεῖσμ' ἀποῤῥήξασα δὲ
Ἐκ νυκτὸς ἕτερον λιμέν' ἔχουσ' ἐξευρέθη.

in συμφέρον literam mutavi; vocemque τὸ πεῖσμ', in τὰ δέσμ' immutatam Grotio, p. 707. restitui.

Sed quid reliquis versibus faciemus velut ex Phœnice prolatis? Primi sententia, si separetur a reliquis, in universum sumta, falsa est; nec cum vicinis jungi potest. τέκνα Δίδωσιν ὅστις absurdum est. Laudo Heathium, qui monuerit primum a reliquis separandum: in altero pro Δίδωσιν corrigere tentat Δείλαιος· huic ille pro suo candore meam anteponet conjecturam legentis ex literarum ductu (nam * ΙΔ et Μ sæpe fefellere librarios, ἐστιν uno ductu scribentes,) Δμώς ἐστιν, ὅστις —. C

* Literæ ΙΔ ΔΙ ΑΙ et Μ a librariis permutatæ, frequenter errores pepererunt: in verbis Perictiones apud Stobæum, p. 487. 48. pro ἠμφιάσθαι εἵματα, male vulgatur ἢ διαφᾶσθαι εἵματα. ut alterius generis quid adjiciam, legitur in Evangelio Marci VIII. 1. vox παμπόλλου· Græcis quidem πάμπολυς adhibetur; sed nusquam alibi quum occurrat in N. F. aut in Antiqui Fœderis Alex. Vers. Codicum MSS. lectio, πάλιν πολλοῦ ὄχλου ὄντος, caput Marci VI. 34. comparanti fortasse genuina videbitur.

A Primo versui de tribus hanc restituo sententiam:

Μοχθηρόν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ νέα [Γυνή]

ex τῃ νέα ubi natum esset τέκνα, versus alterius omitti debuit initium. Sequentis loci, qui potuit alibi in Phœnice poni, hæc mihi scriptio pro Δίδωσιν legitima videtur:

Δμώς ἐστιν, ὅστις οὐκ ἔθ' ὡραῖος γαμεῖ·
Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

horum versuum secundus ut Euripidis legitur in Aristoph. Thesm. 420. Hujus *dominæ* meus ille Δμὼς apte, ni fallor, respondet. Vox est Homerica Δμὼς, non illa tamen evitata Xenophonti, neque tragicis; in Euripidis una quoque tragœdia
B Electra sæpe repetita ver. 628. 631. 799. 814. 822. 844. 851. 960. Δμωΐς legitur in Euripideis, quæ nusquam alibi reperiri suspicor, quam in Alexandri Rhetoris libello (p. 28.) sic fere emendata Laur. Normanno, p. 175.

Ἀλλ' ἥδε μ' ἐξέσωσεν· ἔστι δέ μοι τροφὸς, 274
Μήτηρ, ἀδελφὴ, δμωῒς, ἄγκυρα, στέγη.

Commodum recordor, in hoc ipso dramate, Phœnice, vocem adhibitam Euripidi: hæc nobis valde vitiata (quod multis evenit in isto libello tragœdiarum fragmentis) prostant in Erotiani Lexico Hippocrat. Διϊπετὴς ὁ γόνος] Ἀντὶ τοῦ διαυγὴς καὶ καθαρός. ὡς καὶ Εὐρι-
C πίδης ἐν Φοίνικι, (sic clar. Jo. Alberti ad Hesych. I. p. 993. 3.) λέγων, Δμωσὶ δ' ἐμοῖσιν εἶπον ὡς ταυτηρίαις πυρίδες καὶ διηπέτη κτεῖναι. Quando per duo secula nihil opis allatum est ex Codicibus, et φαγέδαιναν licet medicis ἀποκόψαι in hoc quoque cancro vix medicabili licebit adhibere medicinam periculosam. Quid si dixerit Amyntor in Phœnice?

Δμωσὶν δ' ἐμοῖσιν εἶπον, ὡς καυτήρια
Ἐς πῦρ ἔδει καὶ [ταῦτα] δὴ διϊπετῆ
Θεῖναι.

Voluitne ferro candente oculos exurere filio sævus ille senex furiis amoris accensus? quo cœcatus mulieri servæ rex tum

temporis *ancillabatur* Amyntor, Ὁ τῆς γυναικὸς (vid. Eurip. Elec. v. 931.) velut Δμὼς, — ut comico *Titinnio dotibus deleniti* dicebantur *uxoribus ancillari*, præsertim si vetulis nupserant mulieribus; Ἢν γὰρ, πένης ὢν, nempe γαμῇ, secundum comicum Anaxandriden apud Stobæum, p. 419. 26. A

Ἢν γὰρ, πένης ὢν, τὴν γυναῖκα, χρήματα
Λαβὼν, ἔχει δέσποιναν, οὐ γυναῖκ' ἔτι,
Ἧς ἐστι δοῦλος.

Eadem est ex Euripidis Melanippe sententia. Ex ejus Phaëthonte quæ veteres Homeri dederant interpretes ista nobis servavit Eustathius in Od. N'. p. 502. 33.

Ἐλεύθερος δ' ὢν δοῦλός ἐστι τοῦ λέχους, B
Πεπραμένον τὸ σῶμα τῆς φερνῆς ἔχων.

Ultima non intellecta latent apud Plutarchum T. II. p. 498. A. Veterum sapientum simillima prostant ea de re monita Cleobuli, Pittaci, Ocelli Lucani, Callicratidæ; ceterorumque: Callicratidæ Laconis ista; ἁ τῷ πλούτῳ καὶ τῷ γένει καθυπερέχοισα τἀνδρὸς ἄρχειν προαιρέεται· addit Ocellus, παρὰ τὸν τᾶς φύσιος νόμον. Ad ultima Euripidea videbuntur aptiora Plautini verba Megadori Aulul. III. v. 60.

Nam quæ indotata est, ea in potestate est viri:
Dotatæ mactant et malo et damno viros. C

275 sed et hinc nostra distant ex Phœnice:

Δμώς ἐστιν, ὅστις οὐκ ἔθ' ὡραῖος γαμεῖ·
Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

Ut ut autem hæc vera sint, et severa legantur in istiusmodi nuptias dicta, ex. gr. Plutarchi in Solone, p. 89. D. E. minime tamen absurdum erat Dei Delphici consilium Ergino datum, seni cœlibi, Παιδῶν τ' ἐραστῇ, quo sensu se fuisse dicebat Iphis in Eurip. Suppl. v. 1098. Consilium illud divinum, præter Pausan. IX. p. 785. nobis exhibet Œnomaus Eusebii, Præp. Evang. V. p. 215. his suavissimis versibus expressum:

A 'Εργῖνε Κλυμένοιο πάϊ Πρεσβωνιάδαο,
'Οψ' ἦλθες γενεὴν διζήμενος, ἀλλὰ καὶ ἔμπης
'Ιστοβοῆϊ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην.

Œnomaus infrequens ille Deorum cultor, nimis pæne severe, ore
suo liberrimo, Γέροντι, inquit, νέαν συνοικεῖν (imo συνοικίζειν,) εἰ παίδων
ἐπιθυμεῖ, οὐ μάντεως οὐδὲ τοῦτο, ἀλλὰ φύσιν ἐπισταμένου. quasi vero non
multa Dii hominesque dederint divini, quæ absque ope cœlesti
fruges consumere nati forsan adinvenissent. Cujuscunque sint
isti versus poëtæ, Delphico sacrario inservientis; istiusmodi in-
geniorum, ut habemus nonnulla, vellem plurima ad nos oracula
pervenissent. Probabiliter Deum ille suum *virilitatem* et *mulieris*
naturam facit nominibus designantem non ex humana petitis
B dialecto, sed quibus eam in rem nemo mortalium, tametsi multa
sanequam excogitaverint, ante fuisset usus, tanquam ex Deorum
dialecto; quam ab humana diversam multis docet exemplis Dio-
genes Dionis Chrys. p. 149. et noveramus ex testimoniis Homeri,
Pherecydæ, Epicharmi, Sannyrionis, Philoxeni, Platonis, alio-
rumque, quorum primus ut multa sic sibi quoque licere credidit
Διαστὶ διαλέγεσθαι, ut scribit Dion, p. 157. B. sed si, Διαστὶ loquuta,
interpres Apollinis Delphici versum dederit,

'Ιστοβοῆϊ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην.

dolendum est voces divinas tam diu turpiter latuisse depravatas
in his apud Diogenianum Cent. II. Prov. 72. 'Αεὶ γέροντι νέαν ἐπι-
βάλλειν κούρην] Τοῖς πρεσβυτέροις νέαν συνευνάζειν. Illinc in Suidæ Lexi-
C con corrupta transierunt; ad veram rationem nostri versus red-
integrata jam dudum in Epist. Critica II. p. 67. ab amicissimo
D. Ruhnkenio.

276

CAPUT XXV.

A

SIVE COROLLARIUM CRITICUM.

Non tamen inutilia criticorum observata videri de diversis modis, quibus errarint librarii. His literas conjungendas etiam male distrahi. Proponuntur correctiones ex hoc errorum fonte. Pro τῆνδ' ἴδε scribendum τηνδὶ δὲ in Heniochi ver. Σκηνὴ Θεωρική. Κάθετα μόνον scripsisse Polemonem, non κ. μόνον τόν. Clinias minus notus Alcibiadis frater. Senes vitæ cupidos Antiphani dictum Charontem non ἐπὶ τόπον θῶον, sed ἐπὶ τὸ πορθμεῖον ἄγειν. Pedibus tractus. De Charonte quædam, ejusque cymba etiam ex Minyade. Redditum εὐπλοῦμεν Luciano, pro εὖ πλέομεν. Κλίναι χρυσαῖ. Νηδὺν αἰσχρῶν matrem dictam. 'Ολιγοπολίες ἀοιδαὶ Callimacho dicti videntur veteres in Delum hymni, non λίνῳ πολλέω. Petri τὰ παλαιὰ ἀπαντήματα dixerat Clemens Alex. non τὰ παλαιὰ τὰ κτήματα. Judæi Babylone στραγγαλώμενοι Africano. Plutarcho τὸ Μενανδρεῖον restitutum, pro τὸ μὲν ἀνδρεῖον· alibi reperiri contrarium vitium. Τὸ λογικὸν in mente ὕπατον dixisse Timæum. Quædam ex Archimede, Eutocio, aliis. Πόσον παρίσῃ; in epigramm. Restituuntur ἄδδας Æschylo; 'Αμφιαραϊάδη in oraculo; τὸ τῶν λόγων νᾶμα, Philoni Jud. 'Ιστᾶν, *appendere ad libram*, Dioni Chrys. Quædam Luciano, Æliano, Philostrato. 'Ερμοῦ νᾶμα Pausaniæ. 'Ηπιόνης nomen, matris Asclepiadarum, Aristidæ; quod et adfirmatur: filiæ nomen latere in nomine ignoti Grammatici. Restituuntur tandem Thucydidi καλλιεπεῖσθαι· Xenophonti Ποτειδᾶν et alia Dorica; nomen etiam Αἰξωνίαν· alibi ἐξ Οἴου· Antiphonti τὰ τιμιώτατα τοῖς ἀνθρώποις· Lycurgi Tyrtæo ἱερατῆς ἥβης ἄνθος. Andocidi Agyrrhius non ἄρχων, εἷς, sed dictus fuerat ἀρχώνης τῆς πεντηκοστῆς. Isæo, pro ἐξάκις, restitutum ἐξ Ἄκης, *ex urbe Ace*. B

Qui critici libertatem legibus velut certis terminis idcirco nolunt circumscriptam, quod vim cogitandi necare videntur, quodque regulis serviliter addicti rari veritatem detegunt abstrusam, eruendam ex sola vi sententiæ probe perspecta; vera tamen omnes C
277 esse fatebuntur, quæ suo more scripsit M. A. Muretus in Variarum Lectionum Libri XV. capite sexto decimo. Centum minimum diversis modis peccarunt librarii veteres, quos omnes in numerato habuisse magnam adfert vitia librorum antiquorum sanaturis utilitatem. Præ ceteris omnibus peccarunt triplici modo; semel tantum scribentes literas quæ fuerant bis ponendæ; separanda conjungentes; distrahentes literas, quas conjungere debuerant. Qui multos de reliquis attigerunt, hunc etiam emendandi fontem aperuere P. Leopardus, Jos. Scaliger, in Græcis præsertim scriptoribus Is. Casaubonus. In uno hoc, si quis ita velit, conjecturali genere studiorum, hac tamen parte (parva magnis liceat componere,) mathematicos imitamur.

A Quotquot enim has humanas literas tractamus, pro suo quisque ingenii modulo, tamen eamdem omnes viam insistimus, quam primi nobis monstrarunt post renatas in Italia literas artis hujus Musicæ cultores: ut minime mirandum sit, ex iisdem etiam errorum fontibus recentiores criticos, quique hac nobiscum ætate vivunt, optimas quemque suas derivasse conjecturas. Paucis forte poteram exemplis novis centum diversos errorum fontes juvenibus harum rerum studiosis demonstrare; triplicem autem istum, quem dicebam, errandi modum permultis. Unum inprimis attingam hoc capite, quo literæ conjungendæ male distractæ, vel jam olim a librariis, aut a primis librorum editoribus, voces nobis pepererunt ab auctorum veterum mente alienissimas.

B Ex hoc fonte variis in locis hujus etiam Diatribes Euripideos versus sanavi; ex Meleagro (cap. xiii.) pro ἐσθλὸν ἀμφοῖν ἔκγονον, corrigens, ἐσθλὸν ἂν φῦναι γόνον. eodem cap. pro παρ' ἐκ Περσῶν, in Æschyli versu παρεκπεσών. in Euripidis ex Inone (c. xvii.) pro 'Ιδοῦσ' ἀδινοῦς σ.— 'Ιδοῦσα δ' 'Ινοῦς συμφοράν. c. xix. ex εἶς δή που nomen feci Οἰδίπου. Euripidea, c. xxiii. restitui,

ὃς δ' Εὐγλωσσίᾳ Νικᾷ·

pro vulgatis apud Clementem Alexandrinum,

ὃς δ' εὐγλωσσίαν Εἰ καὶ

Duplex illic error erat; nam vitiosa quoque pronunciatio pro

C νικᾷ dederat νεικᾷ. Duplex idemque obtinet in Heniochi comici versu apud Stobæum Florileg. Ed. Gesn. p. 241. 19. quem Codex MS. Leid. non aliter exhibet ac vulgatur,

Τὸ χωρίον μὲν γὰρ τόδ' ἐστὶ πᾶν κύκλῳ
'Ολυμπία. τήνδ' εἶδε τὴν σκηνὴν ἐκεῖ,
Σκηνὴν ὁρᾷν θεωρικὴν νομίζεται.

Grotius ultimum illud in νόμιζέ σε recte, ni fallor, mutavit, p. 169. 278 cui εἶδε est *aspice.* Corrige,

'Ολυμπία· τηνδὶ δὲ τὴν σκηνὴν ἐκεῖ
Σκηνὴν ὁρᾷν θεωρικὴν νόμιζέ σε.

paulo post, Ἐλευθέρ' ἀφίκοντο θύσουσαι· *Hocce vero tentorium illic* A
(quod digito demonstrabat) *puta te tentorium videre legatorum*, quos nempe mittebant civitates ad ludos solemnes. Grotium dedisse miror *scenam spectacularem:* ut noster σκηνὴν, θεωρικὴν κίστην (τῶν ἐπὶ τὰς θεωρίας στελλομένων, Schol. in Aristoph. Ἀχ. v. 108.) dixit Pollux X. 165. Ad quatuor inprimis ludos Θεωροὺς quem in finem miserint Athenienses, velut κοινωνοῦντας θυσιῶν τε καὶ ἀγώνων τοῖς θεοῖς, et quales ex sua civitate mitti voluerit, insignis docet Platonis locus de LL. XII. p. 950. E. Has etiam diversis locis memorans θεωρίας, Demosthenes oraculum exhibet Dodonæi Jovis, quo neglecti officii accusantur Athenienses, c. Midiam, p. 532. §. 95. in Or. de Cor. p. 151. §. 161. Byzantiorum decretum; quo præter alia constituerunt ἀποστεῖλαι δὲ καὶ θεωρίας ἐς τὰς ἐν τᾷ Ἑλλάδι πανηγύριας, B
Ἴσθμια, καὶ Νέμεα, καὶ Ὀλύμπια, καὶ Πύθια, καὶ ἀνακαρύξαι τὼς στεφάνως, οἷς ἐστεφάνωται ὁ δᾶμος ὁ Ἀθηναίων. emendata dedi, quæ perverse scripta vulgantur etiam in Ed. clar. Taylori.

In Heniochi senario necesse non erit τηνδὶ lectori commendasse: Pherecratis versum adscribam ex Athen. XI. p. 502. B. Οὗτος σὺ, ποῖ τὴν ἀργυρίδα τηνδὶ φέρεις; et ista Diphili ex Lib. X. p. 421. E. Τονδὶ δὲ κεστὸν, sic emendata præstantissimo critico A. Heringæ Observ. p. 279. quæ prostant iisdem vitiis, Τὸν δ' εἶδεν ἀστὸν, quibus erant apud Stobæum Heniochi verba deformata.

Hujus etiam generis mendis Athenæi Deipnosophistas plurimis liberavit Casaubonus; de multis, quas vir summus intactas reliquit, ex hoc quoque fonte nonnullæ hic tolli poterunt. Vul- C
gatur in Archedici comici versu, Οὐθεὶς δὲ διηκόνηκεν ἐπιπονώτερον, Lib. VII. p. 294. c. scribendum opinor, Οὐθεὶς δεδιηκόνηκεν· duplici augmento; quo recentiores Attici delectabantur: δεδιακόνηκεν scribebant veteres ob eamdem rationem, ob quam ἀνάλωσεν· &c. Quia Mœris adnotavit, Πεπαρῴνηκεν, Ἀττικῶς· παρῴνηκεν, Ἑλληνικῶς, supra dedisse videtur, p. 121. Δεδιηκόνηκα, Ἀ. διηκόνηκα, Ἑ. Præbet et Hesychius Δεδιηκόνηκεν· et Thucydideum Ἐξεδεδιῄτητο, ἔξω τῆς νομίμου διαίτης ἐγεγόνει. sic enim scribendum pro Ἐξεδιῄτει, τὸ — sed, qui me nimis diu tenerent, istiusmodi Grammaticos hoc in capite non attingam. In Epicharmi versu, non μεγαλοχὰς μονὰς, sed μεγαλοχάσμονας Athenæum dedisse Lib. VII. p. 315. F. liquet

A ex p. 327. F. — Non μετὰ νιπτρίδα, sed μετανιπτρίδα scripserat in Antiphanis, vel alterius, versu, Lib. X. p. 423. D. Neque in ver- 279
bis Polemonis, Lib. XI. p. 484. C. κώθωνα μόνον τὸν ῥαβδωτὸν κρατῶν. Sed ad Bacchi sinistram stabat Polemoni Satyrus manu dextra κώθωνα μόνωτον ῥαβδωτὸν κρατῶν· istiusmodi *pocula* μόνωτα, *unam ansam habentia*, sæpe memorantur Athenæo; quin Hesychio tale fuisse dicitur Κώθων. Virgilii Sileno,

Et gravis attrita pendebat cantharus ansa.

Literæ male distractæ Niciam nobis pepererunt apud Athen. ubi Platonem insectatur, XI. p. 506. D. καὶ τὸν ἀδελφὸν δὲ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ Νικίαν μαινόμενόν τε ἀποφαίνει, καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἠλιθίους. Qui scriptum invenit ΚΑΙ vel ΚΑΙ ΝΙΑΝ, egregie se facturum credidit
B si paulo ante lectum nomen ΝΙΚΙΑΝ hic substitueret. Corrigi debuerat Κλεινίαν· hunc enim *fratrem suum* Platonis Alcibiades in primo Alcibiade, T. II. p. 118. E. dixit μαινόμενον ἄνθρωπον· et Periclis duo filios ἠλιθίους· ut adeo pronomini αὐτοῦ nomen illic etiam Περικλέους videatur omnino substituendum; neque enim adolescens Alcibiades filios habuit quos illic memoraret Plato; cujus Socrates ibidem, ἐπειδὴ τοίνυν, inquit, Κλεινίας μὲν μαίνεται, τὼ δὲ Περικλέους υἱεῖ ἠλιθίω ἐγενέσθην, &c. Sed ne Pericles et Alcibiades ab instituto me abducant; unicum adhuc proponam ex Athenæo Philochori locum sic scriptum, Lib. XV. p. 693. E. Θεσμὸς, φησὶν, ἐτέθη τότε, προσφέρεσθαι μετὰ τὰ σιτία πᾶσιν ἀκρατούμενος ἓν γεῦμα — Ne
C litera quidem mutata scribendum, ἀκράτου μὲν ὅσον γεῦμα καὶ δεῖγμα τῆς δυνάμεως τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ, τὸ δὲ (hoc monstrat μὲν præcessisse) λοιπὸν ἤδη κεκραμένον.

Sed nihil horum comparari potest ad elegantiam correctionis, quam Casaubonus dedit in Animadv. XV. c. xvii. Ex Elegia Alexandri Ætoli versus sic literis male distractis prodierat in Athen. XV. p. 699. c. omni sensu vacuus:

Ξεῖνος Μιμνέρμου δεῖ σε πόσα κρονίων.

distracta suis singula locis disponit, neque literam tamen immutat corrector felix et eruditissimus:

Ξεῖνος, Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών.

minime jactator ingenii, quales dari nollem inter illos, qui has A
nobiscum literas tractant, Casaubonus his sibi tamen placuit inventis: *si usquam*, inquit, *alibi, hic certe favit nobis Critice*, &c.

In Stobæi Florilegio, quod paulo ante in manus sumseram, jam alibi in nota quadam ad Herodotum suam εὐεστοῦν Democrito restitui latentem in εὖ ἐστ' οὖν suas etiam voces aliis. Hic duo præsertim mihi loca sumam paulo plenius, aliis quibusdam inter-
280 jectis, tractanda. Alter est Antiphanis ἐν Διπλασίοις, cujus ista leguntur in Ed. Gesn. p. 608. 11. Grot. p. 497.

Οὐδεὶς πώποτε,
Ὦ δέσποτ', ἀπέθαν', ἀποθανεῖν πρόθυμος ὤν·
Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾷ τοῦ σκέλους
Ἄκοντας ὁ Χάρων, ἐπὶ τόπον θεῖόν τ' ἄγει.
B

Ne hic quidem dubium quin dederit,

ἐπὶ τὸ πορθμεῖόν τ' ἄγει,
Σιτιζομένους καὶ πάντ' ἔχοντας ἀφθόνως.

Literas distractas ἐπὶ τόπορ θμεῖον sciolus mutavit in vulgatas, τόπον θεῖον. Dubitat vir summus in Lucian. I. p. 421. an ab Antiphane sumserit Lucianus quod Cerberum dicentem facit, ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ κατέσπασα τοῦ ποδός· propterea minus dubitem, quod Charonti partes etiam attribuit Cerberi T. II. p. 390. ubi Demonax, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη, velut brevi nempe me κατασπάσων τοῦ σκέλους. Quando vero dixit et a fato velut victore *pedibus tractum* Lucianus T. I. p. 746. 37. hinc opinor explican- C
dam sæpius usurpatam Dionysio Tyranno vocem; *qua, pedibus tractum, non insidentem equo, relinquere tyrannidem, dixerit debere*; ut scribit Livius XXIV. c. xxii. 8. aliter cepit Erasmus in Adag. *Pedibus trahere*. Se ipse dicebat Lucianus pro Mercede Cond. p. 705. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα. Cymbam sic Charontis Lucianus decies πορθμεῖον vocat; *naulum* portitori dandum aliquoties τὰ πορθμία. in hac voce forma placuit, qua dicebantur ἐλλιμένιον· ἐμπόριον· ἐμφόρβιον· ad hanc in Hesychio vocem vid. Ti. H. Ex usu vulgari, a quo, præter alios, Callimachum secedere mirum non est,

A recte Cyrillus in Lex. MS. Leidensis Bibl. Πορθμεῖον καὶ Πορθμίον διαφέρει. πορθμεῖον λέγεται τὸ πλοῖον· πορθμίον δὲ ὁ ναῦλος. ad Suidam in v. notat nonnulla clar. Toupius, III. p. 69. et in voce Τελωνεῖον, (p. 195.) a qua τελώνιον, *vectigal*, distingui potest. Capacem torvi senis cymbam Theocritus dixerat fortasse,

εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῖο Χάροντος,

Eid. XVI. 41. ubi vulgata — στυγνοῦ Ἀχέροντος· sic recte correxisse D. Lambinum ad Horat. Carm. II. Od. iii. in f. præter alia, monstrat Theocriti Eid. XVII. v. 49 Charontem vocantis, στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων, et paulo ante v. 47. Ἀχέροντα πολύστονον. Formam forte quis præferat in Theocrito Græcis usitatiorem στυγνοῖο Χάρωνος. Athenæi XIII. p. 597. Hermesianacta scripsisse
B suspicabar v. 4.

Ἔνθα Χάρων ἄκρην ἕλκεται εἰς ἄκατον
Ψυχὰς οἰχομένων·

pro voce nihili ἀκοὴν, sic, inquam, ante suspicabar, quam amicis 281
meis placuisset κοινήν. De Theseo Pirithooque, quorum corpora viva non libenter in cymbam suam sutilem accepit Charon, ex antiquissimo Minyadis poëmate duo versus Pausanias custodivit, X. p. 866. qui sic scribi poterunt emendate:

Ἔνθ' οὗτοι νέα μὲν νεκυάμβατον, ἣν ὁ γεραιὸς
Πορθμεὺς ἦγε Χάρων, οὐκ ἔλλαβον ἔνδοθεν ὅρμου.

C Tetrum quoque Porthmea dixit Juvenalis Sat. III. 267. πορθμέα νεκρῶν Callimachus in Schol. inedito Cod. Basil. MS. in Homeri Il. Κ'. 67. In Luciani Dialogo, T. I. p. 374. Mercurius ad Charontem, (qui senior tamen *Ipse ratem conto subigit, velisque ministrat*, Virg. Æn. VI. 302.) πέτασον, inquit, τὸ ἱστίον, εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον, εὐπλοῶμεν. sic procul dubio pro εὖ πάθωμεν legendum esse demonstrant quod ex eodem est dialogo, p. 376. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ, quodque legitur de eadem rate Charontis, p. 641. 26. ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. literæ ΛΟ in vicinas ΑΘ transierant.

Hujus generis alia proferrem, nisi me dixissem loca daturum, in quibus literæ perperam essent a se invicem distractæ: hæc suppeditant Stobæi Eclogæ Cant. p. 131. l. 47. κατ' αὐτὸν μεγάλου

δαίμονος ὅσον τόσον καλεῖ δία. liquet, literis duabus ejectis sic reliquas A olim fuisse conjunctas, μεγάλου δαίμονος ὄντος, ὃν καλεῖ Δία. verba sunt Porphyrii enarrantis Apollodori sententiam. In Florileg. Gesneri, p. 489. 16. memorantur in verbis Musonii, loquentis de inutili supellectile, κλῖναι μὲν ἐλεφάντιναι καὶ ἀργυραῖ. ἐν εἴδει δὲ χρυσαῖ. Corrigo, ἔνιαι δὲ χρυσαῖ. literæ perverse scriptæ εν ειδι male quoque fuerant distractæ: χρυσαῖ κλῖναι in similibus quoque dictis memorantur apud Stobæum, p. 509. 39. 512. 17. p. 557. 50. Plutarch. Pompeio, p. 638. F. Alexandro, p. 696. C. sæpius etiam apud alios. Craterum Macedona scribit ἐπὶ χρυσῆς κλίνης καθεζόμενον Demetrius περὶ Ἑρμ. §. 308. et Sardanapalum Maximus Tyr. X. §. 9. p. 113. f. *jacentem* ἐπὶ χρυσηλάτου κλίνης· sic enim scripserat, opinor, non σφυρηλάτου. B

Sed poëtæ potius locum adscribam ex Stobæi Floril. Grot. p. 37. Versus esse dicuntur Lini: videntur cujusdam Pythagorei, quos Lino carmina supposuisse tradit Jamblichus de V. P. §. 139. Sunt autem sic Grotio vulgati versus de animo a fæcibus expurgando agentis,

Οὕτως γάρ σε καθαρμὸς ἀναμπλακίως ὁσιώσει,
Εἴκειν ἀληθείῃ μισεῖς ὅλον γένος αὐτῶν,
Ἦδος μὲν πρώτιστ' αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων,
Ἣν ἐπιθυμία ἡνιοχεῖ μαργοῖσι χαλινοῖς.

282 In primum versum pro ὄντως, δικαίως, probabiliter interpretamentis, quam vocem admisit, ἀναμπλακίως nusquam legerat, opinor, Grotius. Dum vera vox alicunde nobis prodeat, Græca saltem C scribi poterit:

Οὗτος γάρ σε καθαρμὸς ἀπ' ἀτρεκέως ὁσιώσει.

id est, ἀτρεκέως ἀφοσιώσει, *vere te expiabit.* Horum versuum tertio lectores sæpe credo miratos Ἦδος — δώτειραν, Ἣν — debetur et illud Grotio. Vetus scriptio in Ed. Gesn. p. 64. 8.

ἤδη * μὲν πρώτιστ'

in poësin recepta Philos. H. Stephani, p. 112. si paululum adjuvetur, veram dabit:

Νηδὺν μὲν πρώτιστ', αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων.

A literæ vocis prima et ultima a reliquis male distractæ pepererant ἤδη. Ex eadem schola sunt in Aureo Carmine, v. 10.

κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε.

Palladas Antholog. I. c. lxxviii. ep. 3.

Νηδὺν ἀναίσχυντον στιβαροῖς ἤσχυνα λογισμοῖς, &c.

Euripidis est ex Autolyco versus apud Athen. X. p. 413. D.

Γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος.

ut νηδὺν καὶ γνάθον πλῆσαι in Cyclop. v. 303. Sed Linus per Νηδὺν αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων, &c. omnem intelligit *intemperantiam*,
B quam ἀκρασίαν Pythagorei dicebant et φιλαδονίαν, hanc fœcundam vitiorum *matrem* unam de duabus adpellantes: ad illorum exemplum Zeno *omnium* illam *perturbationum arbitrabatur esse matrem*, ubi scribit Cicero Academ. I. c. x. *omnium perturbationum fontem*, Tusc. Disp. IV. c. ix. Liceat ista talia, ne literarum semper dicamur venatores, hic illic interjecisse correctionibus nostris.

Sed ad institutum aptius præbebit exemplum Callimachus, si doctis hominibus, quod futurum auguror, conjecturam adprobare potero, qua hymno in Delum versu 28.

Εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαὶ,

C corrigendum suspicor, 283

Εἰ δ' ὀλιγηπελέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαὶ,
Ποίῃ ἐνιπλέξω σε; τί σοι θυμῆρες ἀκοῦσαι;

Si vero carmina, quæ cantantur tibi, vim habent exiguam; quomodo laudum nectam tibi coronam, quæ tibi *sint auditu jucundæ?* Recens magister Græculus, qui nullius momenti quasdam adnotatiunculas dedit in Callimachum, sine teste loquens Pindari nobis et Bacchylidis narrat ut Callimacho designata carmina: fac horum in Delum hymnos huic innotuisse nugatori, quod vix opinor, non tamen illi dicerentur poëtæ λίην πολέες ἀοιδαί. Solius Olenis ille Lycii hymnum memorat in transcursu, νόμον Λυκίοιο

γέροντος. Olenis, Pamphi, similiumque hymni antiquissimi, in A sacris decantati, Callimacho videri debuerunt ὀλιγηπελέες ἀοιδαί. quale historico Livio, XXVII. c. xxxvii. 13. Livii Andronici quoddam carmen videbatur sollemni pompa cantatum a virginibus; *illa*, inquit, *tempestate forsan laudabile rudibus ingeniis, nunc abhorrens et inconditum si referatur.* De voce Homerica ὀλιγηπελὴς nemo dubitabit quin Callimacho conveniat, qui τὴν εὐεστοῦν, sive τὴν εὐετηρίαν dixerit εὐηπελίαν vid. in H. in Cerer. v. 136. Animadversio Bentleii, in qua magni viri levis error corrigi poterit indicatus a T. H. ad Hesych. in Εὐηπελεῖς· exhibetur illic epigramma Crinagoræ, in quo τὠλιγηπελὲς ῥάκος Εὐνικίδαο memoratur. Hesychius: Λιγηπελὲς, ἢ ὀλιγηπελὲς, ἀσθενὲς, ἀγεννές. Oppiani verba ex Ἁλ. I. 767. ἀφύης ὀλιγηπελὲς ἔθνος profert auctor Etymolog. in Ἀφύη. ψυχὰν ὀλιγηπελέα dixit Synesius Hymno III. v. 359. B Rarius Hesychii, Ἀνηπελία, ἀσθένεια.

Verum ista talia me nimis diu detinerent, quique tam multa jam pertractavi poëtarum, Euripidis certe loca, hujus generis aliquot correctiones proferre nunc in alios malo scriptores, nullo ordine hic observato. — In libello *Quis dives sit salvandus*, Clemens Alex. Petri cum præceptore suo loquentis dictum, ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, &c. sic tractat, p. 947. ut per τὰ πάντα neget intelligi debere τὰ κτήματα, quippe quæ piscatori prope nulla fuerint: si quæras, quid itaque per illa voluerit significatum, respondebit Clemens, v. 41. intelligenda Petri τὰ παλαιὰ ἀτακτήματα καὶ ψυχικὰ νοσήματα. hac ratione connecti debent literæ male divulsæ τὰ παλαιὰ τὰ κτήματα. contra genium sermonis Græci positus C articulus vocem mihi genuinam monstravit, a Stoïcis repetitam. — In isthoc Clementis libello rem pessime Franciscus Combefisius administravit, in dissentientes a suorum formulis, viros etiam excellentes, asperrimus monachus.

Una litera a suo nomine distracta Meursium, Menagium,
284 Wetstenium editorem decepit in Epistola Africani ad Origenem, p. 221. et in Origenis Epistola qua ad illam respondet, p. 241. In illa Africani Judæi dicuntur apud Chaldæos ἐν τῇ Βαβυλῶνι ἀστραγαλώμενοι, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις ῥιπτούμενοι. utrobique interpreti, *talorum lusu distracti.* Abutentem hoc loco Meursium ad Hesych.

A Miles, p. 128. sequitur Menagius in Diog. Laërt. IV. 34. Scripserat Africanus, *ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ στραγγαλώμενοι*, respiciens ista libelli Tobith II. 3. *εἷς ἐκ τοῦ γένους ἡμῶν ἐστραγγαλωμένος ἔῤῥιπται ἐν τῇ ἀγορᾷ·* *strangulatus:* in usu fuere vulgari *στραγγαλίσαι* et *στραγγαλῶσαι*. Ignatius in Epist. ad Trallian. §. v. *φοβοῦμαι — μήποτε — στραγγαλωθῆτε*. Hesychius exhibet *Στραγγαλοῦται*. Plutarchus *ἐστραγγάλισαν*, T. II. p. 530. D. Apries Diodori I. p. 79. 88. *στραγγαλισθεὶς ἐτελεύτησεν·* sic enim scripserat, opinor, non *στραγγαληθείς·* sicut scripsit *ἀπεστραγγάλισε*, T. I. p. 648. 33. *ἐπὶ τὴν στραγγάλην πορευόμενος* est in Plutarchi T. I. p. 804. A.

In Plutarchi qui dicitur de Placitis Philos. Lib. II. c. xxv. literæ male distractæ peperere voces *κατὰ τὸ πυροειδὲς σῶμα·* scriptum fuerat olim, *κατοπτροειδὲς σῶμα·* non tale corpus Lunam censuisse
B dicitur Pythagoras in Eclog. Phys. Stobæi, p. 59. — De Diis dixerat apud Plutarch. T. I. p. 156. D. Pericles, *ταῖς τιμαῖς, ἃς ἔχουσιν, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἃ παρέχουσιν,* (vulgatur, *ἅπερ ἔχουσιν,*) *ἀθανάτους εἶναι τεκμαιρόμεθα.* — Secundum eumdem, T. II. p. 1102. B. Epicurus *θύων μὲν ὡς μαγείρῳ παρέστηκε τῷ ἱερεῖ σφάττοντι, θύσας δὲ ἄπεισι λέγων. Τὸ μὲν ἀνδρεῖον ἔθυον οὐ προσέχουσιν οὐδέν μοι θεοῖς.* coalescant literæ distractæ: *λέγων τὸ Μενάνδρειον,*

Ἔθυον [γὰρ] οὐ προσέχουσιν οὐδέν μοι θεοῖς.

Alibi contrario vitio Menandri nomen vulgatur; etiam in Epistola, quam velut Socraticorum ultimam vulgavit L. Allatius, p.
C 75. ista, *οὐδὲ τῷ ἀλαζονίκῳ, ἀλλά μοι δοκεῖ ἐμόντι τυχόντα Μένανδρος νέω, καὶ φυλακτικῶ,* &c. sic corrigi poterunt, ut legatur, *οὐδὲ τῷ ἀλαζόνι εἴκω, ἀλλ᾽ ἐμὶν δοκέει ἐν δέοντι, τυχόντα μὲν ἀνδρὸς νέω καὶ φυλακτικῶ ὑπεροφθέντα κακὸν ῥάψαι ἐς τὸν ὑπεροπτεύσαντα.* Quando ceterorum sententia constiterit, hæc quoque poterunt retractari.

Nisi fallor, *ὑπάτῳ* scribendum, ubi vulgatur *ὑπ᾽ αὐτῷ* in Timæi Locri libello, p. 557. 2. *τἄλλα μέρεα τᾶς ψυχᾶς καὶ τῶ σώματος ὑπηρετέειν τούτῳ, καθάπερ ὑπ᾽ αὐτῶ τῶ σκάνεος ἅπαντος.* quinimo, *καθάπερ ὑπάτῳ τῶ σκάνεος ἅ.* ut mentis *τὸ λογικὸν* dixerit *ὕπατον μέρος·* alias sæpe Timæum, nihil in istis juvat Plato: *Νόος ὕπατος* sic dicebatur Archytæ in fragmento libelli *περὶ σοφίας* apud Jamblich. Protrept. c. iii. illinc derivatam Platonis ea de re sententiam Plu-

tarchus explicans in Platon. Quæst. p. 1007. E. F. τὸ Λογιστικὸν A
ab illo collocari scribit εἰς τὴν τῆς ὑπάτης (χώραν·) τὸ γὰρ ἄνω καὶ πρῶ-
285 τον Ὕπατον οἱ παλαιοὶ προσηγόρευον. Paulo post suum Jovi constat nomen Ὕπατος, ut in lib. de Is. et Osir. p. 127. in ὕστατος male mutatum, T. II. p. 1065. E.

Ex fonte erroris, de quo dicere cœpi, sæpius Pythagoreorum Doricæ reliquiæ, lapidumque veterum inprimis inscriptiones emendari possunt. Perictionæ, pro γυνὰ ἱκανώσασθαι, restitui ad Herodotum, γυναῖκα νώσασθαι. Sed Pythagoreorum reliquiis istis, lapidumque veterum Inscriptionibus, in quibus sunt ex hoc genere permulta, tractandis suus forsan aliquando locus dabitur.

Quo errore alibi πόθ' ὅλον, pro Dorico πόθοδον· — δύς ποτ' ὅλον B
legitur initio Epistolæ quam præfixit Archimedes operi περὶ Κωνοειδέων καὶ Σφαιροειδέων, p. 47. 4. ubi scribi debet: δυσπόθοδον vel δυσπότοδον ἔχειν τι φανείσας — εὑρεσίας. Loca proprie dicebantur δυσπρόσοδα, *ad quæ difficilis esset aditus:* hinc ad alia quævis, etiam ad δυσθεώρητα καὶ δυσσύνοπτα facta fuit translatio. Literæ quoque distractæ vocem nihili pepererunt in Archimedis Psammite, p. 123. v. ult. ὅπως καὶ τῶν ἄλλων οἱ τῷ βιβλίῳ μὴ περιτεύατ' ἐς τὸ ποτὶ Ζεύξιππον γεγραμμένῳ μὴ πλανῶνται· Scripserat utique: οἱ τῷ βιβλίῳ μὴ περιτυχόντες τῷ ποτὶ Ζεύξιππον γ. *qui non inciderunt in librum, quem inscripsi Zeuxippo:* μὴ περιζητεύοντες ex conjectura non optima dedit Jo. Wallisius, qui Psammiten Archimedis edidit Operum Mathem. T. III. Qualis fuit, factus Demosthenes di- C
citur Libanio in Progym. p. 20. D. ἐκ τοῦ φεύγειν τὰ ῥᾷστα, ἐκ τοῦ προστετυχέναι βιβλίοις. illic vero scribendum, ἐκ τοῦ προστετηκέναι βιβλίοις, quod significat *libris affixum intabescere.*

In Eratosthenis Epigrammate apud Eutocium in Archimed. p. 22. legitur: Εὖ αἰὼν πτ. π. ὅτι παιδὶ συνη ων. In editione quam dedit et aliorum Eratosthenis, et hujus quoque carminis Joann. Fellus, legitur: Εὖ αἰὼν Πτολεμαῖε πατὴρ ὅτι παιδὶ συνήδων· sed hoc ne Græcum quidem; scripserat Eratosthenes:

Εὐαίων Πτολεμαῖε πατὴρ, ὅτι παιδὶ συνηβῶν
Πάνθ' ὅσα καὶ Μούσαις καὶ βασιλεῦσι φίλα
Αὐτὸς ἐδωρήσω.

A Vulgatur in Scholiis ad Aristoph. Acharn. v. 86. οὐδετέρως λέγεται τὸ κρίβανον, ὡς μαρτυρεῖ Φερεκράτης,

> Τουτὶ τί ἐστιν, ὡς ἂν ἑκάστῳ τὸ κρίβανον.

abjecta syllaba male repetita, coëant literæ in ἀνεκὰς,

> Τουτὶ τί ἐστιν; ὡς ἀνεκὰς τὸ κρίβανον.

formula est mirantis, τουτὶ τί ἦν; sive τουτὶ τί ἐστιν; frequens in 286
comœdia; quæ vocem etiam ἀνεκὰς admisit, significantem ἀνωτάτω vel πάνυ ἑκὰς, ut redditur Erotiano in Lex. Hipp. et in Scholio in Aristoph. Vesp. v. 18. quod plenius legit Suidas in v. Ἀνεκὰς, Eupolidis laudans et Cratini versum.

B Anthologiæ, quæ quidem integra nondum fuit publicata, epigramma (Philodemi) 291. in Miscell. Lips. Nov. IX. p. 114. literæ distractæ partim obscurarunt: in istis

> Α. Θέλεις ἅμα σήμερον ἡμῖν
> Δειπνεῖν; Β. εἰ σὺ θέλεις. Α. εἶτ' ἀπό σου παρέσῃ.

scribendum enim: — εἶτα πόσου παρέσῃ; *quo mihi pretio aderis?* eodem modo, præpositione suppressa, legitur δραχμῆς ἔχε, *habe* puellam *drachma*, epigr. 314. p. 135.

> Δραχμῆς Εὐρώπην τὴν Ἀτθίδα, μηδὲ φοβηθεὶς
> Μηδένα, μήτ' ἄλλως ἀντιλέγουσαν ἔχε.

C vulgatur illic μήτε φοβηθῇς. conf. aliud epigramma Philodemi N. 319. Athen. XIII. p. 596. F.

In Æschylei dramatis fragmento, a Scholiaste ad Homer. Od. Λ'. 133. servato, mecum verum vidit clar. Heathius; unam ille mallem vocem reliquisset intactam: ut illic legitur vulgarat Stanleius,

> Ἐῤῥωδιὸς γὰρ ὑψόθεν ποτώμενος
> Ον θ' ὡς ἔπληξεν, ἡ δὲ υἱὸς χειλώμασιν.

cum sine controversia scribi debeat versus:

> Ὄνθῳ σε πλήξει, νηδύος χειλώμασιν.

A Σήμερον οὐκ ἐπέοικε λέγειν ἄστρων ὁδὸν ἱρήν,
Ἕδρανα μαντοσύνης γὰρ ἐν ἀστράσι νῦν πεπέδηται.

hæc ne interprete quidem egent: In Oraculo Alcmæoni dato, p. 257. A. errorem errore cumulavit Vigerus, scribens primum Ἀμφὶ Ἀρκαδίῃ, *versus Arcadiam*, et in Œnomai verbis ἀμφὶ Ἀρκαδίης· in sua dederat edit. Rob. Stephanus, Ἀμφὶ ἀρηαδίῃ, et ἀμφὶ ἀρηαδίης. In oraculo corrigendum — Ἀμφιαραϊάδη· — et paulo post scripserat Œnomaus, εἴ σέ τις ἐρωτᾷ Ἀμφιαραϊάδης. *si quis te interrogat Amphiarai filius.* Partem veri vidit L. Holstenius in notis ad Porphyr. de V. Pythag. p. 33. verum Ἀμφιαρηΐδης non fuit forma patronymica Græca, sed quam dicebam, Amphiaraïades, Ovidio quoque reddenda, Fast. II. 43. pro Amphiaraïdes; ob eamdem enim rationem, indicatam quoque R. Dawesio Miscell. Crit. p.
B 173. sic scribi debuit, ob quam Telamoniades, Acrisioniades, Anchisiades: quod est apud Suidam in Ἀγχίσης, Ἀγχισίδης non fuit in usu, sed Ἀγχισιάδης. egregia dedit G. Kœnius ad Gregor. de Dialect. p. 231.

Sed ecce iterum versus attigi poëtarum, qui aliorum ex isto 288
fonte me dixeram loca quædam emendaturum. — Philoni Judæo de Somniis, p. 1144. B. ubi literæ quoque male distractæ errorem pepererant, restituendum, διὰ γὰρ τούτων (*per labia*) τὸ τῶν λόγων νᾶμα φέρεται· vidit etiam clar. Mangey, T. I. p. 693. Platonis e Timæo (p. 75. E.) τὸ τῶν λόγων νᾶμα κάλλιστον ἁπάντων ναμάτων, Platonis imitatoribus perplacuit. Horum quando memini,
C in rem quam tractamus Dion Chrysostomus, Lucianus, Philostratus, Aristides, aliique, singuli saltem unicum nobis exemplum præbeant.

In Euboica Dion rusticum exhibet narrantem nativa sua simplicitate, quid in concione viderit populi: p. 107. D. rogatum a prætore, vellentne singuli τάλαντον Ἀττικὸν δοῦναι, respondisse se dicit, οὐχ ἥκιστα μὲν, τὰ κρέα ἡμεῖς· ἃ δ' ἂν ᾖ δίδομεν. sic scriptis sensus inest nullus, neque commodus emendationi Casauboni, οὐχ ἥδιστα μὲν — mihi scripsisse Dion videtur ex mente montigenæ: οὐ δῆθ' ἵσταμεν τὰ κρέα ἡμεῖς. nos *sane non solemus carnes ad libram appendere, sed damus qualescunque nobis fuerint*, sive salitæ seu fumo duratæ: hæc enim sequuntur: ἔστι δὲ ὀλίγα ἐν ἁλσί, τἄλλα δ' ἐν τῷ

A Est ea vis præpositionis in vocibus etiam rarissimis, ἐπίβοιον et ἐπώνιον· quas ex oratoribus nobis servavit Harpocration: Ἐπώνια, inquiunt Grammatici, τέλος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῇ ὠνῇ διδόμενον. — Apud Euseb. in Hieroclem, c. xxviii. p. 450. edidit Olearius, ὡς σεμνά γε — τοῦ δίου (*divini illius viri*) τὰ σπουδῆς ἄξια ἐρωτήματα· pro vulgatis τοῦ Διὸς, in τοὐνδρὸς, sive potius τἀνδρὸς mutandis: sic præter ceteros scribere solet in isthoc etiam libello Eusebius, cap. xxxi. f. c. 45. i. c. 48. f.

In Æliani de N. A. VII. hoc capitis est xxix initium: Ἴδιον δὲ ἄρα τῆς τῶν κυνῶν εἰς τοὺς τρέφοντας εὐνοίας καὶ ἐκεῖνο μαρτυρεῖ. Ὁ Κολοφώνιος ἀνὴρ, &c. ubi scribi debuerat, καὶ ἐκεῖνο μαρτύριον. Κολοφώνιος ἀνὴρ — Leve vitium, quo nullum in hoc genere frequentius, relictum quoque fuit XII. c. xxxv. οἱ κύνες — συμμετῴκισαν τῷ Ξανθίππῳ· B scribendum enim συμμετῳκίσαντο Ξανθίππῳ. contra apud Diogen. Laërt. III. 23. scribendum, Χαβρίᾳ συνεῖπε τῷ στρατηγῷ, (pro συνείπετο τῷ) *Chabriæ fuit advocatus.* In ejusdem Æliani Lib. XII. c. 45. in Arionis hymno, circa finem Φῶτες δόλιοι conveniunt, non Φῶτες δ' ἴλιοι· neque illic Delphines Nereïdum dicti videntur Ἔναλα θρέμματα, sed Ἔναλ' ἀθύρματα. marinas cicadas ἄθυρμα Περσέως dicebant Seriphii secundum Ælian. XIII. c. xxvi. cui ἄθυρμα hoc sensu frequentatum monuit Ti. H. ad Thomam M. in Ἄθυρμα κρεῖττον ἢ παίγνιον. De Diis loquentes adhibent in eumdem pæne sensum ἀνάθημα, Pausanias VII. p. 579. f. Ἐν Φαραῖς δὲ καὶ ὕδωρ ἱερόν ἐστι τοῦ Ἑρμοῦ. Ἅμα μὲν τῇ πηγῇ τὸ ὄνομα· τοὺς δὲ ἰχθῦς οὐχ C αἱροῦσιν ἐξ αὐτῆς, ἀνάθημα εἶναι τοῦ θεοῦ νομίζοντες. *Hama* fonti nomen esse non potuit. Probabiliter nomine repetito videbor correxisse: τοῦ Ἑρμοῦ. Ἑρμοῦ νᾶμα μὲν τῇ πηγῇ τὸ ὄνομα. *fons* vel *scaturigo Mercurii.* Lib. VIII. Pausaniæ, p. 660. m. πηγὴ memoratur Ὀλυμπιὰς καλουμένη, τὸν ἕτερον τῶν ἐνιαυτῶν οὐκ ἀποῤῥέουσα. Ut sua nomini ratio constet, scribendum arbitror τὸν ε' τῶν ἐνιαυτῶν, *anno quoque quinto.* 290
Nisi fallor, γὰρ in τρίτος, δεύτερος in δὲ transiit apud Diodor. Siculum, Lib. III. p. 187. 76. καὶ ὁ τρίτος δὲ Πτολεμαῖος· legendumque, καὶ γὰρ ὁ δεύτερος Πτολεμαῖος, ex p. 202. 49. et aliunde.

Quorumvis errorum exempla unus etiam Pausanias facile præbuerit; illius quoque quem hoc capite cœperam tractandum. P. 221. recte Kühnius voces εἶναι καὶ mutavit in εἵνεκα, sic enim

more Pausaniæ scribendum, non ἕνεκα. Ex eodem more corrigen- A
dum I. p. 93. ὁπόσων θέας εἴργονται, *quorumcunque visu arcentur;* ubi
vulgatur ὅπως ὤν. Apud illum nomina propria permulta vitiose
scribuntur, quæ vel vere correcta hinc tamen aliena viderentur.

Aristidæ potius restituam Ἠπιόνης nomen matris Asclepiada-
rum Asclepiadas laudanti T. I. p. 82. (ed. Jebb. p. 46. 3.) velut
felices etiam ob sorores; οἷς Ἰασώ τε καὶ Πανάκεια καὶ Αἴγλη σύνεστι
καὶ Ὑγίεια, ἡ πάντων ἀντίῤῥοπος ἠπίων· ἧς δὴ παῖδες ἐπώνυμοι· *Canter. et
Hygiæa, quæ omnibus par est medicis, et liberis nomen dat:* in
his quid verum esset latuit et eximium Jo. Matth. Gesnerum, in
Comment. Societ. Scient. Gotting. T. II. p. 289. Literæ, in
duas voces, ἠπίων· ἧς, male distractæ, coalescant in unum mater-
num nomen Ἠπιόνης· et scribatur in posterum Ἠπιόνης δὴ παῖδες B
ἐπώνυμοι· dicanturque Machaonis et Podalirii sorores *a leni matris
nomine* Ἠπιόνης *suum certe* singulæ *trahentes,* Ἰασὼ, Πανάκεια, Αἴγλη
et Ὑγίεια, *Hygia,* sive *salus omnibus rebus æquiparanda.* De no-
mine suo *mitis* Ἠπιόνη, suam artem, qua facile prodesse noverat
vulneratis, ἐπί τ᾽ ἤπια φάρμακα θεῖναι, docuerat ipsa Praxagoram
medicum secundum epigramma Crinagoræ Anthol. IV. c. 7.
XI. *quænam vulneribus imponenda sint*

Φάρμακα, πρηείης οἶσθα παρ᾽ Ἠπιόνης.

Idem Crinagoras in Antholog. MS. puellæ vovet utero laboranti
partus dolores

Ὠδῖνας —— ἐλθεῖν C
Πρηείας, μαλακαῖς χερσὶ σὺν Ἠπιόνης.

totum dabit epigramma Vannus Critica, p. 191. Quæ filias pe-
perit Æsculapio tam salutiferas filiosque suis et posterorum hu-
manissimis virtutibus adeo claros, matrem miror Ἠπιόνην in trans-
cursu tantum memoratam Thomæ Reinesio, et Jo. Henr. Mei-
bomio in Jusjur. Hippocr. c. v. §. 15. c. vi. §. 3. laudatis Hem-
291 sterhusio de filiabus agenti ad Schol. in Aristoph. Plut. p. 214.
232. et seqq. Illam Epidaurii quidem ut Dei sui maritam vene-
rabantur: τέμενος erat Epidauriis Ἀσκληπιοῦ, καὶ ἀγάλματα ὁ θεὸς

A *αὐτὸς, καὶ Ἠπιόνη· γυναῖκα δὲ εἶναι τὴν Ἠπιόνην Ἀσκληπιοῦ φασὶ*, verba sunt Pausaniæ, II. p. 177. qui inter aliarum Dearum signa *ἄγαλμα Ἠπιόνης* in Æsculapii luco se testatur invenisse, p. 174. Ubi matrem nominat, filiæ nomen intercepit ignotus omnibus Grammaticus apud Etymolog. p. 434. 18. *Ἤπιος· οὕτω πρότερον ἐκαλεῖτο ὁ Ἀσκληπιὸς — ᾧ καὶ γυναῖκα παραδίδωσιν Ἠπιόνην, ἐξ ἧς αὐτῷ γενέσθαι Ἰάσονα, Πανάκειαν· Δεξτίων ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος.* Olim filias hic memoratas suspicor *Ἰασὼ*, [*Ὑγείαν*,] *Πανάκειαν*, *Ἀκεσὼ*, hujus autem nomen in *Δεξτίων* fuisse depravatum: primum, præter ceteras, *Ἀκεσὼ* memorat inter filias Suidas in *Ἠπιόνη*. deinde commentarius in Lycophrona, ubicunque laudatur in Etymologico M. absque auctoris nomine, legitur ut hic aliquoties *ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος·* tandem velut hujus interpres, nusquam ignotissimus
B *Δεξτίων*, sed Theon memoratur alibi. Apud Etymologum in v. *Εἰνάνυχες* Tarrhæus citari videtur Sylburgio et Fabricio: recte Codex MS. Leid. *εἰ δέ τινα ταράσσει τὸ ἐπιφέρεσθαι*, &c. Scholiastes autem Lycophronis, qui cognominem marito conjugem dabat *Ἠπιόνην*, ista notabat ad *Ἠπίου γόνον* in Alexandra, v. 1054. Ex istis Scholiis antiquioribus in suum Etymologicon multa retulisse videtur Orus: vid. nostrum Etymolog. p. 191. 47. 298. 30. hinc levis error natus est clar. J. A. Fabricii B. G. III. c. xvi. §. 8. Magna parens ipsius etiam Hippocratis, *Ἠπιόνη*, me, fateor, hic nimis diu detinuit. Observationem istam verbosam, dum chartæ quid superest his capiendis destinatum, redimam aliquot correctionibus ejusdem plerisque generis in scriptoribus primi
C ordinis.

In Thucydidis Lib. VI. c. lxxxiii. p. 430. 87. verba *καὶ οὐκ ἄλλῳ ἑπόμεθα*, sensus vacua, atque idcirco sæpe vexata, ex Codd. Græviano et Basileënsi literis aliter divisis hac ratione sunt emendanda: *καὶ οὐ καλλιεπούμεθα, ὡς ἢ τὸν βάρβαρον μόνοι καθελόντες εἰκότως ἄρχομεν*, *neque ornata nos oratione jactamus, quod merito tenemus principatum qui soli barbarum profligavimus*, &c. Rarius illud *Καλλιεπεῖσθαι* usurpatur a Platone, cujus in Apologia Socrates, p. 17. B. se negat adhibiturum *κεκαλλιεπημένους λόγους ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασιν.* Scriptor Hipparchi, Platonis studiosissimus, T.

II. p. 225. c. τῶν σοφῶν ῥημάτων meminit, ὧν οἱ δεξιοὶ περὶ τὰς δίκας A
καλλιεποῦνται. Agathon ὁ καλλιεπὴς est in Aristoph. Θεσμ. v. 52.

Partem veri viderunt H. Steph. et Leunclavius in his Xeno-
phontis 'Ελλην. III. p. 289. 2. quibus monstrare nititur Agesilaus,
Leotychidem (ex Alcibiade conceptum) non esse fratris sui Agi-
dis filium: ἀλλ' ὁπότε δ' ἂν ὡς μάλα σοι ψευδομένῳ κατεμήνυσεν, ἐκ τοῦ
292 θαλάμου ἐξελάσας σεισμῷ ἐς τὸ φανερὸν τὸν σὸν πατέρα. comparantes locum
Plutarchi in Agesilao p. 597. D. ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν (vid. et Alcibiades
Plutarch. p. 203. E.) corrigendum statuerunt pro vulgatis literis
ἀλλ' ὁπότε δ' ἂν — proxima viri docti reliquerunt intacta: mihi
primum literarum vestigia formam monstrarunt nominis Neptuni
Doricam, ὁ Ποτειδὰν, — deinde ad hoc tenue indicium suspicabar
dictum hoc Agesilai formis fuisse Doricis Laconum expressum a
Xenophonte; quem id ipsum aliquoties in historia sua Græca B
fecisse recordabar. Laconica talia reperientur apud Xenophon-
tem, 'Ελλ. I. p. 252. 33, 34. IV. p. 306. 19. Ναὶ τὼ σιὼ, &c. conf.
K. 'A. VI. p. 230. 9. alibi formas in Xenophonte Laconicas scioli
videntur obliterasse, ut in Agesilai quoque verbis plerasque: illa
hac mihi ratione scripta Xenophonti, atque adeo restituenda
videntur: ἀλλ' ὁ Ποτειδὰν ὡς μάλα σεῦ ψευδομένω κατεμάνυσεν. id est,
ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν κατὰ σοῦ ὡς μάλα ψευδομένου ἐμήνυσεν· *sed vel in primis
te Neptunus arguit mendacii*: μηνύειν κατά τινος, et καταμηνύειν τινὸς,
aliquem indicio suo deferre, dixit aliquoties, præter ceteros, Ly-
sias, p. 114. 7. p. 115. 2. p. 232. 8. p. 249. 8. δεῖ αὐτὸν ἀποδεῖξαι
ὡς οὐ κατεμήνυσε τῶν ἀνδρῶν τούτων. C

In ejusdem Xenophontis 'Ελλην. II. p. 279. 4. qui stabant con-
tra Thrasybulum equites περιέτυχον δὲ καὶ τῶν ἔξω νέων τισὶν ἐς τοὺς αὐ-
τῶν ἀγροὺς ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια πορευομένοις. Quamvis οἱ ἔξω et οἱ ἔνδον in
Xenophonte mihi non ignoti sint, illic tamen omnino corrigen-
dum censeo, τῶν Αἰξωνέων τισὶν, *incidebant in quosdam Æxonensium*;
qui nempe stabant a partibus Thrasybuli. Horum sæpe, alio-
rum etiam Attices pagorum nomina prostant plurima in lapidi-
bus, in oratoribus antiquis, alibi quoque vitiose scripta: exem-
plo sint duo in Scholiis ad Aristoph. Ran. v. 504. ubi traditur
de Deo dicendum, τὸν ἐν Μελίτῃ· *de homine* [τὸν] ἐκ Μελίτης. addun-
tur ista, ἐξ 'Ιοῦς, ἐκ Κολωνῶν. Ex Colono qui censebantur ἐκ Κολω-

A νοῦ dici solebant, et Κολωνῆθεν· scripserat, ni fallor, Schol. ἐξ Οἴου· ἐκ Κηδῶν. ne nunc alia proferam, ista duo sic in eamdem rem adhibentur Stephano Byzant. in v. Ἀζρόνου· ubi Berkelius non est audiendus: vid. Suidas in Ἐν Κλάρῳ. Apud Eunapium in Maximo, p. 93. 11. velut, ignoti tamen verbi, participium legitur ἐκθεσπιῶν· sed ὁ ἐκ Θεσπιῶν, Thespiensis, significatur.

Ut alia multa, hæc certe mendosa sunt in Antiphontis Orat. de Cæde Herod. p. 140. 38. ἀραῖς τῶν· scribamus Χρηστῶν δέ τοι ἐστὶν ἀνδρὸς περὶ θανάτου φεύγοντος τὰ ψευδῆ καταμαρτυρῆσαι, ut et χρηστοὺς dixisse censeatur per ironiam. Quibus hoc minus placebit his tamen aliam correctionem in Antiphonte me sperem adprobaturum: Orat. περὶ τοῦ χορευτοῦ, p. 141. 32. leguntur ista: εἴργεσθαι πόλεως, 293 ἱερῶν, θυσιῶν, ἀγώνων, ἅπερ μέγιστα καὶ παλαιότατα τοῖς ἀνθρώποις. La-

B tine quidem diceremus, rebus istis nihil hominibus sanctius aut *antiquius* haberi, sive earumdem curam hominibus *antiquissimam* esse: sed istius ætatis Græcis hoc sensu non arbitror usitatum παλαιότατα, sed τιμιώτατα, quod, iisdem pæne ductibus literarum constans, non dubitanter Antiphonti restituerem: τὰ τιμιώτατα talia dixere Demosth. p. 176. med. Dionys. Halic. T. II. p. 171. 34. p. 311. 35. μέγιστα καὶ σπουδαιότατα dixit Lycurgus c. Leocr. p. 166. 32. Sed Lycurgus in eadem Oratione nobis aptius in rem nostram præbebit exemplum, ista Tyrtæi, p. 163. 14.

νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
Ὄφρ' ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ,
C Ἀνδράσιν ἐν θνητοῖσιν ἰδεῖν.

Scripserat utique Tyrtæus:

Ὄφρ' ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ,

quæ præcedunt non meminerat clar. Taylor sumsisse Tyrtæum ex Homeri Il. X'. 71—76. ubi et ista leguntur, νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν, &c. ἐρατῆς ἥβης sive νεότητος alii fecere mentionem, nemo forte frequentius Simonide in epigrammatis Antholog. III. c. v. 54. c. XXIII. ep. 17. c. XXXII. ep. 5. — ἐρατῆς ἥβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν. Simonides apud Stob. p. 531. 2. Θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης, &c. sic Theognis, v. 1001. v. 1127. Solon, &c.

Licet aliunde nobis ignotum, Ἀμίαντον τὸν ἐξ Αἰγίνης Andocides A dedisse videbitur p. 9. 25. non Ἀμίαν τοῦτον ἐξ Αἰγ. In his sequentis pag. 10. 6. τὴν δὲ κατηγορίαν ποιεῖται κατὰ ψήφισμα πρότερον γενόμενον, ὃ εἶπεν εἰς ὅτι μηδ' ἴσον, latere nomen Ἰσοτιμίδης G. Canterus (N. L. VIII. c. x.) et ego feliciter deteximus, ambo memores ψηφίσματος τοῦ Ἰσοτιμίδου, (atque adeo ὃ εἶπεν Ἰσοτιμίδης) memorati supra p. 2. 10. — Ægre fero, pessimum nebulonem Agyrrhium ob aliquot literas male distractas inter Archontes relatum a Meursio de Archont. Athen. IV. c. xx. His solis nititur Meursius verbis, vulgatis in eadem de Myst. Orat. Andocidis p. 17. 22. Ἀργύριος γὰρ (Ἀγύῤῥιος γὰρ) οὑτοσί, ὁ καλὸς κἀγαθὸς ἄρχων, εἷς ἐγένετο τῆς πεντηκοστῆς· voces ἄρχων, εἷς coëant in unam, ἀρχώνης ἐγένετο τῆς πεντηκοστῆς τρίτον ἔτος· *tertium jam annum eorum qui quinquagesimam redemere fuit princeps.* Etymologus, p. 151. 19. Ἀρ- B χώνης, ὁ ἄρχων ὠνῆς ἥστινος οὖν· atque ita etiam Lex. Rhetor. MS.
294 Agyrrhius triginta talentis redemerat quinquagesimam mercium, quæ portum Athenarum inveherentur : de hoc vectigali quæ permulta dici possent, præter notata Meursio Att. Lect. v. c. 21. Valesio ad Harp. et de vectigalium redemtoribus, hujus illa non sunt loci; ubi verba quædam emendassem Isæi Orat. II. p. 46. 8. nisi, pro ἔστι αὐτὰς γυναῖκας, legendum ἑστιᾷν τὰς γυναῖκας, jam monuisset G. Canterus N. L. VIII. c. 14. qui tamen huic contrarium vitium in seq. pag. Isæi 47. 9. non animadvertit: ista vulgantur : τίς γὰρ οὐκ ἀπεκείρατο ἐπειδὴ τὼ δύω ταλάντω ἑξάκις ἤλθετον. absurdissima de his Latina prostant in Ed. Hanov. p. 409. ἑξάκις C commutetur in ἐξ Ἄκης. Ptolemaide, tum *Ace* dicta, mortuus fuerat mercator Nicostratus; illinc Athenas venere duo talenta : vid. Harpocrat. in Ἄκη· H. Vales. p. 211. Demosth. p. 681. 29. et H. Relandi Palæstina p. 537. — De hoc quoque genere plura supersunt; sed jam nunc vereor ne quis mihi dictum objiciat Corinnæ,

Τᾷ χειρὶ σπείρειν, μὴδ' ὅλῳ τῷ θυλάκῳ.

DIATRIBES FINIS.

INDEX

SCRIPTORUM VETERUM,

QUORUM

IN HAC DIATRIBE LOCA VEL EMENDANTUR VEL TENTANTUR.

INDEX

RERUM ET VERBORUM,

QUÆ IN HAC DIATRIBE TRACTANTUR.

A

B



R P

X

FINIS.

SUPPLEMENTUM SCHOLIORUM

IN EURIPIDIS

HECUBAM, ORESTEM, PHOENISSAS, ET MEDEAM,

EX EDITIONE MATTHIÆ;

QUIBUS ACCEDUNT

NONNULLA EX LABORIBUS FÆHSII.

Τῼ͂ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ΄Τῼ ΚΑΙ΄ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑ΄Τῼ ΠΑΤΡΙ ΚΑΙ

ΚΥΡΙ΄ῼ ΉΜΕΤΕ΄Ρῼ,

ΚΥΡΙ΄ῼ ΠΑΥ΄Λῼ ΤΡΙ΄Τῼ

ΤΗ͂Σ ἉΓΙ΄ΑΣ ΤΟΥ͂ ΘΕΟΥ͂ ῬΩΜΑΪΚΗ͂Σ ΚΑΙ΄ ΚΑΘΟΛΙΚΗ͂Σ ἘΚΚΛΗΣΙ΄ΑΣ

ἌΚΡῼ ἈΡΧΙΕΡΕΙ͂,

ἈΡΣΕ΄ΝΙΟΣ

Ὁ ΜΟΝΕΜΒΑΣΙ΄ΑΣ ἈΡΧΙΕΠΙ΄ΣΚΟΠΟΣ.

ἘΝ ΚΥΡΙ΄ῼ ΧΑΙ΄ΡΕΙΝ ΠΑ΄ΝΤΟΤΕ.

ΕΙ᾿ *καὶ πρὶν περιττῶς, μακαριώτατε πάτερ, τὸ τῶν Ἑλλήνων γένος ἐξευτελίζον καὶ ταλανίζων ἐτύγχανον, ὑποπεσὸν ἤδη μυρίοις χειμῶσιν ἀνιαροῖς, ἀλλὰ τόγε νῦν ἔχον, αὐτὸ εὔδαιμον ἥγημαι καὶ μακαριστὸν, ἅτε δή σε ἀρχιερέα μέγαν ἔναγχος κληρωσάμενον, κλεινόν τε καὶ ἀξιάγαστον, καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκ σπαργάνων τὸ δὴ λεγόμενον θαυμάζοντά τε καὶ ἐκθειάζοντα, καὶ τοῖς ἐκείνων προσετηκότα καὶ προσηρτημένον μαθήμασιν, ὅθεν καὶ πρὸ τοῦ λόγου τὼ χεῖρε κροτῶ, καὶ μεθ᾿ ἡδονῆς ὑψόθι μετεωρίζομαι καὶ συνεπαίρομαί σοι τῷ ἐπιβάντι τῆς ἄκρας ἀρχῆς ἐπ᾿ ἀγαθῷ κοινῷ τοῦ τῆς ἐκκλησίας πληρώματος, καὶ ἰδίᾳ τοῦ γένους ἡμῶν. ὁρῶ γὰρ αὐτὸ διὰ σοῦ ὅσον τάχος εὐδαιμονῆσον, καὶ τοὺς λόγους αὖθις εἰς ἐπίδοσιν ἥξοντας. τίς οὖν τοιαῦτα θεώμενος οὐ σκιρτήσει; τίς οὐ χαιρήσει, καὶ οὐ σωφρόνως χορεύσει, καὶ μέγιστον τὸν Ἴακχον ᾄσεται; νῦν πᾶσα πόλις τῇ Ῥώμῃ συνήδεται, νῦν πᾶς τις συντίθησι τὰ ἐγκώμια, καὶ σοι μεγαληγόρως τοὺς ὕμνους ἀναφωνεῖ, καὶ πάνδημον εὐτρεπίζει τὸν θρίαμβον· νῦν δέον νενόμικα καὶ αὐτὸς μὴ σιγῇ παρελθεῖν τά γε μὴ σιγῆς ἄξια, ἀλλά τι τῶν πρὸς τὴν σὴν εὐφημίαν ἡκόντων διεξελθεῖν κατὰ δύναμιν. ἐπείγε καὶ εἰ παρῆσαν Ὀρφεῖς καὶ Μουσαῖοι Ὅμηροί τε καὶ Πίνδαροι, οὐδὲ πρὸς πολλοστημόριόν τι τῶν σῶν εὐφημιῶν ἠδυνήθησαν ἐφικέσθαι τὸ σύνολον. ἀρκτέον τοίνυν μοι κατὰ δύναμιν, ἐπεὶ οὐχ οἷόν τε εἰπεῖν κατὰ ἔφεσίν τε καὶ βούλησιν. Σὺ μὲν, παναγιώτατε πάτερ, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, τὴν Ὁμηρικὴν πραγματείαν καὶ τὴν Ἀριστοτέλους σοφίαν, οὐ μόνον ὅση περὶ τὰ φυσικὰ καὶ ὅση περὶ συλλογισμοὺς καταγίνεται, ἀλλὰ παντοίας*

καὶ πᾶσαν τὴν ἐκείνων παιδείαν ἀπομαξάμενος ἔτυχες, καὶ τοῦτό μοι Φλωρεντία καὶ αὐτὴ Ῥώμη συμμαρτυρήσετον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ βάθη τῆς θεολογίας αὐτῆς καταδὺς, κἀκεῖ ἔλαιον οὐκ ὀλίγον καταναλώσας, ἀνέκυψας φέρων τὰ πρῶτα τῶν ἐν θεολογίᾳ καταβαλόντων πολλὴν φροντίδα τε καὶ σπουδήν. τῷ τοι καὶ ἀρετῆς πᾶν εἶδος κατωρθωκὼς ἁπασῶν ὁρμητήριον γέγονας, καὶ μετὰ περιουσίας ὅτι πλείστης, ἐπαινετοῦ παντὸς καὶ σωτηριώδους ἔφθασας ἐπὶ τὸ ἀκρότατον. ἐπαινετοὶ μὲν καὶ οἱ πρὸ σοῦ ἀρχιερατεύσαντες, καὶ ὕμνων ἐπάξιοι καὶ εὐφημιῶν· σὺ δ᾽ ὁ τοῦ Παύλου συνώνυμός τε ὁμοῦ καὶ ὁμότροπος, καὶ μᾶλλον ἐκείνων ἐπαινετέος καὶ ἀξιάγαστος. ὃς γὰρ ἀληθοῦς πολιτείας κατεβάλου τὴν ὑποβάθραν καὶ βίου θεαρέστου ὑπέδειξας ὑποτύπωσιν, καὶ εὐφημεῖσθαι τὰ μέγιστα ὑπὸ τούτων καὶ μέγα κροτεῖσθαι παρὰ πάντων οὐκ ἀπεικός· τοιγαροῦν ὁ μέν σου τὸ ἦθος, ὁ δὲ τὸν βίον, ἕτερος δέ σου τὸ ἐπιτήδευμα ὑμνῶν διεξέρχεται, τὸ μὲν, ὅπως συνεσταλμένον διατελεῖ τε καὶ μέτριον, καί σε πρὸς τἄνω ἐκ τῆς κάτω περιδινήσεως ἀποσπώμενον, τὸ δὲ, ὡς οὐράνιον ὄντα καὶ ἄϋλον καὶ τοῖς ἀγγέλοις μικροῦ δεῖν παραπλήσιον· τὸ ἐπιτήδευμα δὲ, ὡς καλοῦ παντὸς μεταχείρησις καὶ θεοεικέλων πρακτέων συμφόρησις. ταῦτ᾽ οὖν ἅπαντα λόγῳ περιλαβεῖν καὶ εὐκρινῶς συντάξαι ἀνέφικτον· τὸ δέ γε τῶν οἰκτιρμῶν πελαγίζον τε καὶ ἀκένωτον ἀπορώτερον αὖθις πρὸς ἔκφανσιν. ἀλλὰ τίς σου τῶν θαυμασίων ἔργων ἀνήκοος, ὧν πᾶσα μὲν πόλις μεστὴ, πάντων δ᾽ ἀνθρώπων ἀγυιαί; ἐῶ φάναι τὸ πρὸς ἐπικουρίαν ὀξὺ, τὸ πρόχειρον πρὸς τὸν τῶν ἐπηρεαζομένων συνασπισμὸν, τὸ πρὸς σύναρσιν τῶν ἀδικουμένων ταχύτατον, τὸ ἑτοιμότατον πρὸς τὴν τῶν ἀνιωμένων παραψυχὴν, τὸ πρὸς πᾶσαν ἀνάκλησιν ἐκ θεαρέστου προηγμένην σκοποῦ κατεπειγμένον καὶ σπουδαιότατον. τίς ἄν σου τὰ λοιπὰ ἀριδήλως ἐκφράσειε, καὶ πρὸς τοὐμφανὲς καθηκόντως ἀγάγοι; ἀλλ᾽ οὖν ἀρκεῖ καὶ ταῦτα, φασὶν, ἐξ ὄνυχος δεικνύναι τὸν λέοντα. ἀλλὰ τούτων οὕτως ἐχόντων, μικράν τινα ῥῆσιν τοῦ θεοφάντορος Βασιλείου, εἴ μοι (συγγνοίης δ᾽ ἂν, εὖ οἶδα, μακαριώτατε, παῤῥησιαζομένῳ δὴ τὴν ἀλήθειαν) ἡδέως ἂν παρῳδήσαιμι. ἐκεῖνος γὰρ ἔν τινι τῶν ἑαυτοῦ λόγων προοιμιαζόμενος ἔλεγε· μάχεται Ἰουδαϊσμὸς Ἑλληνισμῷ, καὶ ἀμφότεροι Χριστιανισμῷ. ἐγὼ δὲ παρῳδῶν τὴν ῥῆσιν, οὕτω φημί· μάχονται Ἀγαρηνοὶ Χριστιανοῖς, ἀμφότεροι δὲ τοῖς ταλαιπώροις Γραικοῖς. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ τὸ ἡμέτερον βασίλειον ἀνηλεῶς ἠνδραπόδισαν, καὶ τὰς πόλεις κατέσκαψαν, καὶ τὸ γένος ἡμῶν εἰς τὰ γῆς πέρατα, ὥσπερ τινὰς Αἰγυπτίους ἀγύρτας περιπλανᾶσθαι καὶ περιέρχεσθαι διεσκέδασαν, τῶν δ᾽ ἑσπερίων τινὲς, οὐχ᾽ ὅπως οὐκ ἀνίστανται πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀλλ᾽ εἴ τι καὶ πύπαιον ὑπὸ τῶν θεοστυγῶν ἐκείνων εἴη που καταλελειμμένον ἐν τῇ Ἑλλάδι, κἀκεῖν᾽ ἁρπάζοντες κατεσθίουσι, πέμποντες ἡμῖν ἀνηλεεῖς τινας ἐπιτρόπους, μᾶλλον δ᾽ εἰπεῖν τελώνας, οἷς τῶν ἐπισκοπῶν πωλοῦσι τὰ εἰσοδήματα, οἷς οὐκ ἀρκεῖ κουρεύειν ἐν χρῷ τὰ ταλαίπωρα πρόβατα, καὶ τὸ γάλ᾽ ἐκπίνειν, καὶ κατεσθίειν γε τὸν τυρὸν, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ αὐτῶν τῶν δερμάτων ἀπέχονται. αἱ ἐκκλησίαι δὲ τῶν ἐπισκο-

πῶν πτῶσιν φεῦ ἀπειλοῦσιν οὐκ εἰς μακράν. αἱ μάνδραι δ' ἀτημελεῖς οὖσαι, τῶν ποιμένων ἀποδημούντων, ὑπὸ μυρίων λύκων ἐπιβουλεύονται. ταυτὶ μὲν Ἰταλῶν τινων ὑπάρχει τἀνδραγαθήματα. καὶ οὐ λέγω περὶ ἁπάντων, (μὴ γὰρ οὕτω μανείην) ἀλλ' οἷς πεττὸς ἤρεσεν οὐκ ἔχων στάσιν, καὶ δεῖπνα συχνὰ, καὶ χρονίζοντες πότοι, καὶ κυμβάλων κρούσματα ῥαστώνης χάριν, θυμὸς, φθόνος, ἔριδες, ἡδονὴ, χ' ἅπας ὁ πικρὸς ἑσμὸς κοσμικῆς ἀπληστίας, ἀφ' ὧν τὸ σεπτὸν φεῦ σμικρύνεται κράτος. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ. ἡμεῖς δὲ δύστηνοι Μεγαρῆες, "οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ." τίνος χάριν, παναγιώτατε; οὐ καὶ αὐτοὶ πρεσβεύομεν τὰ Χριστιανῶν; οὐ τῇ ἱεροαγίᾳ ἐκκλησίᾳ τῆς Ῥώμης διατελοῦμεν πειθήνιοι; οὐ σὲ τὸν μέγαν ἀρχιερέα καὶ ποιμένα, πατέρα καὶ διδάσκαλον οἰκουμενικὸν ὁμολογοῦμέν τε καὶ ἀνακηρύττομεν; τί τοίνυν, ὥσπερ τινὰς ὑποβολιμαίους, τῆς πατρικῆς κληρονομίας ἀποστερεῖς; τὰ πατρῷα αἰτοῦμεν, παναγιώτατε, καὶ ταῦτα μέρος ἐκείνων πολλοστημόριον. οὐκ αἰτοῦμεν σκιάδιον πορφυρόβαφον, πολυτελές τε καὶ πολυπρόσοδον (καίτοι γε οὐδ' ἀπεικὸς ἦν, ἵνα ἢ δύο τῶν Ἑλλήνων ἐν τοσούτοις παντοδαποῖς ἐναριθμεῖσθαι τῶν καρδηνάλεων) οὐδὲ ζητοῦμεν πολυταλάντους ἀρχιεπισκοπὰς, οὐδ' ἐπισκοπὰς καὶ ἀββαδείας τῶν παχειῶν, ἀλλ' "ὀλίγον τε φίλον τε." ταῦτα δὲ καὶ τοιαῦτ' ἐν Ῥώμῃ πεντεκαιδέκατον ἔτος οἶμαι τουτὶ γονυπετῶν ἐνώπιον Λέοντος τοῦ παναγιωτάτου κατετραγῴδησα γοερῶς· ὃς οἴκτῳ τινὶ συσχεθεὶς προμήθειάν τινα γραφῆναι προστέταχεν, ἥτις ἐς τόδε μένει νεκρά. οἶσθα γὰρ ἀκριβῶς, ὡς ὁ καλός που ῥήτωρ φησὶν, ὡς "ἅπας μὲν λόγος, ἂν ἀπῇ τὰ πράγματα, μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν." ταύτην πέμπω τῇ ὑμετέρᾳ παναγιότητι, ὥστε ζωῶσαι αὐτὴν, ἐμπνεύσας ζῶσαν ψυχὴν τῷ παναγιωτάτῳ σοῦ στόματι. καὶ τότε δὴ τότε τοὺς τῶν Ἑλλήνων λόγους ἀναζωπυρήσεις τὰ λοίσθια πνέοντας, καὶ δείξεις ἐν Ἑλλάδι Ἰταλοὺς ἑλληνίζοντας καὶ Ἕλληνας ἰταλίζοντας, ἑκατέρους ἀρίστους ἑκατέραιν ταῖν γλώτταιν, οἵ σε καὶ ὑμνήσουσι λόγοις, καὶ ἐπαινέσουσιν ἐγκωμίοις, τὴν ἀληθῆ σου σοφίαν, τὴν ἀρίστην σου φρόνησιν, τὴν τῆς ἀληθείας τιμὴν, τὸ ἱλαρόν σου καὶ κόσμιον καὶ φιλάνθρωπον, τὸ ἐλευθέριον τῆς οὐρανίου σου καὶ μεγαλόνου ψυχῆς, ἄλλα τε πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, καὶ τοῖς χρήζουσι τὴν ἐπαρκειαν, ἅ σοι μεγίστην δόξαν ἐς τὸν ἐσόμενον σώσει, καὶ ἀπαθανατήσει τὴν μνήμην, παιδὸς δεχομένου πάρα πατρός. καὶ ταῦτα μὲν ἐκβαίη, ᾗ ἂν φίλον δόξοι θεῷ, καὶ σοὶ τῷ θειοτάτῳ γε ἀρχιποίμενι. ἐπεὶ δ' ἔθος ἐστὶ παλαιὸν, διδόναι δῶρα ὀπτήρια, ἐγὼ δὲ ὑπό τε ποδάγρας καὶ πενίας, δυοῖν ἐξωλεστάτοιν θηρίοιν, κωλύομαι ἰδεῖν μὲν τὴν σὴν ἀρχιεροπρεπεστάτην καὶ θεοείκελον πρόσοψιν, προσκύσαι δὲ καὶ προσπτύξασθαι καὶ τοὺς ἱεροαγίους σου πόδας, τὰ εἰς ἑπτὰ τραγῳδίας τοῦ Εὐριπίδου σποράδην εὑρισκόμενα σχόλια, ἃ δή γε οἷά τις μέλισσα ἐνιζάνων αἷς ἐνέτυχον βίβλοις τῶν παλαιῶν ἔν τε τῇ Μίνωος πόλει καὶ Ῥαδαμάνθυος Ἐνετίῃσί τε κἀν Φλωρεντίᾳ ἠρανισάμην ἐπιμελῶς, καὶ οἷόν τινα συνηρμολογησάμην σειρὰν, πέμπω δῶρον ὀπτήριον τῇ ὑμετέρᾳ παναγιότητι. οἶδα γάρ σε, μακαριώτατε, Ὁμηρικώτα-

25. ἔρχομαι τῶν νεκρῶν τὸ κατοικητήριον ἀπολιμπάνων, τὰ τοῦ ᾅδου χωρία. Flor. 33.

Σκότου πύλας] Εἴτοι (l. ἤτοι) τὴν εἰς ᾅδου κατοίκησιν. gl. Gu.

2. Ἅιδης ὁ περὶ τὴν γῆν σκοτεινὸς ἀήρ. Flor. 34. 59. 76.

Χωρὶς Ὤικισται] Κεχωρισμένος ἤγουν ᾠκισμένος ἐστὶ τῶν οὐρανίων. gl. Gu.

3. Γεγὼς] Γενηθείς. γίγνομαι, γενήσομαι, γέγονα, καὶ κατὰ συγκοπὴν γέγωα· ἡ μετοχὴ ὁ γεγὼς, τοῦ γεγονότος. Flor. 21.

4. Ὅς μ', ἐπεὶ] Ὅστις ἀφ' οὗ τὴν τῶν Φρυγῶν πόλιν μοῖρα ἀπόνοια ἔλαβε ὑπὸ τῷ Ἑλληνικῷ ξίφει, φοβηθεὶς ἔπεμψέ με τῆς Τρωϊκῆς γῆς. Flor. 33. τὸ ἐπεὶ καὶ χρονικὸν καὶ Ἀττικόν (l. αἰτιατικόν) ἐστι. gl. Gu.

5. Κίνδυνος] Ἀνάγκη, ἐποψία (l. ὑποψία.) Ἔσχε] Ἐκράτησε. Πεσεῖν] Πολέμῳ καταστραφῆναι. gl. Gu. Δορί,] Ἤγουν δυνάμει Ἑλληνικῇ. Flor. 21.

6. Ὑπεξέπεμψε] Ἤγουν λάθρα ἔπεμψεν. Flor. 21. ἡ ὑπὸ τὸ λάθρα δηλοῖ, ἡ δὲ ἐξ τὸ ἔξω. Flor. 18. 76. gl. Gu. ὑπὸ καὶ ἡ ἐκ πρόθεσις δηλοῖ τὴν λαθραίαν ἐκ τῶν ἰδίων ὅρων πομπήν. Flor. 25.

7. Δῶμα,] Πρὸς τὸ δῶμα τοῦ Θρακικοῦ φίλου, τὸ τοῦ βασιλέως τῆς Θρᾴκης. Flor. 21.

8. Πλάκα] Πεδιάδα γῆν. gl. Gu.

8. s. Ὃς — δορί.] Ὅστις τὴν ἔνδοξον Χεῤῥόνησον γῆν διοικεῖ, ἰθύνει, κρατεῖ, καὶ τὸν πολεμικὸν λαὸν διευθύνων αἰχμῇ. Flor. 33.

9. Σπείρει,] Γεωργεῖ, κατοικεῖ. gl. Gu. Φίλιππον] Ἱππικόν. gl. Gu.

Φίλιππον λαὸν εὐθύνων] Ἀντὶ τοῦ τὸν ἵππον φιλοῦντας παρορμῶν. Flor. 21. Εὐθύνων] Τὸν στρατὸν διεξάγων ἐν τῷ πολέμῳ. Flor. 21. ἄγων. gl. Gu.

10. Σὺν ἐμοὶ] Μετ' ἐμοῦ, χάριν ἐμοῦ. gl. Gu. Ἐκπέμπει] Δηλονότι ὁ ἐμὸς πατὴρ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει κρυφίως, ὅπως, ἐάν ποτε τὰ τῆς Ἰλίου τείχη πέσῃ, ὑπάρχῃ τοῖς ζῶσιν αὐτοῦ παισὶν ὁ χρυσὸς, μὴ ὁ βίος ὀλιγοστὸς ᾖ. Flor. 33.

11. Πέσοι,] Καταστραφῇ. gl. Gu.

12. Τοῖς ζῶσιν] Τουτέστιν ἐμοί. Flor. 34. gl. Gu. Σπάνις βίου.] Στέρησις, ἔνδεια ζωῆς. gl. Gu. Σπάνις] Ὑστέρησις. Βίου.] Ζωῆς. Flor. 56. Βίου,] Περιουσίας. Flor. 21.

13. Νεώτατος] Μικρότατος δὲ ἤμην Πριαμιδῶν, τουτέστι τῶν ἐμῶν ἀδελφῶν, δι' ὃ καὶ ἐξέπεμψεν ἐμὲ Τρωϊκῆς γῆς. Flor. 21. διὰ τὸ ὄντα με νεώτατον τῶν Πριάμου παίδων τῷ τοιούτῳ τρόπῳ κἀμὲ τῆς ἰδίας γῆς ὑπεξέπεμψεν. Flor. 33.

Ὃ Καὶ] Διό. Gu.

14. s. Οὔτε γὰρ] Καὶ γὰρ οὐκ ἦν οἷος, ἤγουν ἄξιος, δυνατός. Flor. 21. οὔτε ὅπλα οὔτε κοντάριον φέρειν ἴσχυον νέος ὤν. Flor. 33.

14. Φέρειν] Κινεῖν. φέρ. ὅπλα, ἤγουν ὁπλίζεσθαι. Gu.

Ὑπεξέπεμψεν.] Κρυφίως ἔπεμψε. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

15. Ἔγχος] Ξίφος. Gu. Νέῳ βραχίονι.] Τῷ ἐμῷ βραχίονι, χειρί. Flor. 21. βρεφικῇ χειρί. Gu.

16—20. Ἕως οὖν τῆς ἐμῆς γῆς σῶα ἦσαν τὰ τείχη καὶ οἱ πύργοι ἄθραυστοι τῆς Τρωϊκῆς γῆς, καὶ ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς Ἕκτωρ εὐτύχει τῷ δορὶ ἐν τῷ πολέμῳ, καλῶς καὶ ἐγὼ ὁ τάλας ταῖς τροφαῖς, ὡς οἷά τις κλάδος νεαρὸς, ηὐξανόμην παρὰ τῷ Θρακικῷ ἀνδρὶ καὶ πατρῴῳ φίλῳ. Flor. 33.

16. Ἕως] Μέχρις ὅτου. Flor. 21.

Ὀρθ'] Ἄθραυστα καὶ ἀναρρητά (leg. ἀνάῤῥηκτα). Flor. 21. ὀρθίαν εἶχον θέσιν. Flor. 18. 34. 56. 59. 76. Gu. Ἕκειθ'] Ἵστατο. Flor. 10.

Ὁρίσματα] Ἀντὶ τοῦ τὰ τείχη καὶ ὁροθέσια. Flor. 21. οἱ ὅροι. Gu.

17. Πύργοι] Τὰ τείχη. Ἄθραυσται] Ἀσάλευτοι. Gu.

18. Ηὐτύχει] Εὐοδοῦτο. Δορί,] Τῷ πολέμῳ. Gu.

19. Καλῶς] Ἐπιμελῶς (?), ἐπιμελῶς. Gu.

20. Τάλας.] Ἄθλιος. Flor. 21. Gu.

21. Ἐπεὶ δὲ Τροία] Συνεκδοχή. gl. et in marg. τοῦτο λέγεται συνεκδοχὴ ἀπὸ τοῦ ἑπομένου τὸ προηγούμενον. Gu. Ἀπώλετο,] Ἀλώθη, ἐφθάρη. Flor. 21. ἡ ἀπώλεια σημαίνει δύο, τὴν παντελῶς ἀφάνισιν, καὶ τὴν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταβολήν. Flor. 25. ἀφ' οὗ δὴ ἡ Τροία καὶ ἡ τοῦ Ἕκτορος ψυχὴ ἀπώλετο, καὶ ἡ πατρικὴ οἰκία κατηδαφίσθη, καὶ ὁ ἐμὸς πατὴρ Πρίαμος ἐν τῷ θεοκτίστῳ βωμῷ πίπτει, σφαγεὶς δηλονότι ὑπὸ τοῦ μιαιφόνου παιδὸς τοῦ Ἀχιλλέως — Νεοπτόλεμος ἦν ὁ αὐτός· μετὰ γὰρ τὴν σφαγὴν Ἀχιλλέως, Πύῤῥος καὶ Νεοπτόλεμος ἐλθόντες ἐν Τροίᾳ πολλοὺς ἔκτειναν καὶ ἔν τινι ναῷ καταλαβὼν Νεοπτόλεμος τὸν Πρίαμον ἀνεῖλεν. Flor. 33.

22. Ἑστία] Ἤγουν ἡ οἰκία διὰ τῆς ἠρίνης (sic). Flor. 21. ἑστία λέγεται ὁ τόπος, ἔνθα ἅπτεται τὸ πῦρ, ὅς ἐστι κυριώτερος παντὸς τοῦ οἴκου· ἀναφέρεται τοὔνομα τοῦτο τῇ θεᾷ τῇ Ἑστίᾳ. δῆλον καὶ οἱ παλαιοὶ ἐν αὐτῷ τὴν θυσίαν ἐτέλουν αὐτῇ. Flor. 25.

23. Αὐτὸς] Ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ὁ Πρίαμος τῷ βωμῷ λίθῳ κατεσκευασμένῳ πίπτει, ἐνταφιάζεται. Flor. 21. Βωμῷ] Βωμὸς καλεῖται τόπος, ἐν ᾧ τὰ θύματα ἔσφαζον, τετραγωνοειδὴς ὢν καὶ μέρος τοῦ ἱεροῦ· ἐσχάρα δὲ ὁ λάκκος, ἐν ᾧ τὰ ἱερὰ ἔκαιον. Gu.

Θεοδμήτῳ] Θεοκατασκευάστῳ. Flor. 6. τῷ δομηθέντι διὰ τοὺς θεούς. Gu.

24. Παιδὸς] Πύῤῥου καὶ Νεοπτολέμου. Flor. 59.

Μιαιφόνου,] Αἱμοχαροῦς. Flor. 6. τοῦ μιαροῦ. Flor. 21. παρανόμου. Gu.

25. Κτείνει] Ἀντὶ τοῦ φονεύει. Flor. 17. 18. ἀντὶ τοῦ ἔκτεινε. Gu. ἕνεκεν δηλονότι τοῦ χρυσοῦ ὁ πατρικὸς φίλος ἐμὲ τὸν ταλαίπωρον ἔκτεινε· καὶ κτείνας εἰς τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης ἀφῆκεν, ὅπως αὐτὸς τὸν ἡμέτερον χρυσὸν ἐν τοῖς ἑαυτοῦ οἴκοις κατέχῃ. Flor. 33.

Ταλαίπωρον,] Τὸν ἄθλιον. Flor. 6. 17.

26. Κτανὼν] Φονεύσας εἰς τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης ἔῤῥιψεν, ὅπως ὁ Πολυμήστωρ δηλονότι τὸν χρυσὸν [illegible] ἐν τοῖς οἴκοις ἔχῃ. Flor. 21.

Οἶδμ'] Οἶδμα ἀπὸ [illegible] τὸ ἐξογκοῦμαι. Flor. 9. [illegible] θάλασσαν αὐτὸς ἔῤῥιψεν. Flor. 1[illegible] [illegible]μα] Κῦμα. Gu.

27. Μεθῆχ',] Ἤγουν [illegible]. Gu.

28. Ἄλλοτ'] Ἐπίῤῥημα. Flor. 21. ἄλλοτε μέν· ἐπάγεται γὰρ τὸ νῦν δέ. Flor. 56. 59. 76. κατάκειμαι ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς καὶ τῇ τῆς θαλάσσης ταραχῇ· πολλαῖς δὲ συστροφαῖς κυμάτων φερόμενος, καὶ ἄταφος καὶ ἄκλαυστος. Flor. 33. Ἄλλο—τ' (sic). ἐπάγεται γὰρ τὸ νῦν δέ. Gu.

29. Διαύλοις] Δίαυλα λέγονται τὰ κύματα τὰ εἰσερχόμενα καὶ ἐξερχόμενα. διαύλους τὰς παλιῤῥοίας τῶν κυμάτων. κυρίως δὲ διαύλους, ὅσον οἱ δρομεῖς διέρχονται ἐν τῷ ἀπελθεῖν καὶ ἐλθεῖν, ὅθεν καὶ δίαυλοι τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ ἱππικοῦ. Flor. 25. 6.

Φορούμενος,] Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυμάτων, ὁ πολλοὺς σταδίους τῶν κυμάτων τῇ βίᾳ ἀνύσας. δίαυλος ἐπὶ ξηρᾶς, κέλευθος ἐπὶ θαλάσσης. κυρίως δὲ λέγεται ὁ στενομήκης τόπος τοῦ ἱπποδρομίου, ἔνθα τὴν αὐτὴν καὶ ὁμοίαν ὁδὸν ἀνέρχονται καὶ κατέρχονται οἱ κέλητες. οὐκ ἀπεικότως δὲ εἰρήκει διαύλους τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Flor. 6. 25. ἀγόμενος. Flor. 17. 59. κομιζόμενος. Flor. 21.

30. Ἄκλαυστος,] Χωρὶς κλαυθμοῦ καὶ τάφου εἰμί, χωρὶς ἐνταφιασμοῦ. Flor. 21.

Ὑπὲρ] Ἀντὶ τοῦ ὑπεράνω τῆς μητρός. Gu. Φίλης] Τῆς ἠγαπημένης. Flor. 21. Νῦν δὲ ὑπὸ (leg. ὑπὲρ) τῆς προσφιλεστάτης μου μητρὸς Ἑκάβης ἐρμῶ, ὅπως τὸ ἐμὸν σῶμα καταλείψω καὶ ἡσυχάσω, ἤγουν ταφῶ. Flor. 33.

31. Ἀΐσσω,] Ὁρμῶμαι. Flor. 2. ὁρμῶ. Gu.

Ἐρημώσας] Ἤγουν ἔρημον ἀφείς. Gu.

32. Τριταῖον] Ἤγουν τρίτον. Flor.

17. 34. 56. 59. 76. Gu. ἤγουν τρεῖς ἡμέρας, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ὑψούμενος καὶ φερόμενος ἢ φανταζόμενος. Flor. 21.

Ἤδη] Ἀρτι. Flor. 56. Φέγγος] Ἤγουν ἡμέραν. Αἰωρούμενος,] Κρεμάμενος. Gu. ἐν ἀέρι φερόμενος. Flor. 2. 6. τρία γὰρ νυχθήμερα τανῦν ἔχω ταλαιπωρούμενος. Flor. 33.

33. Ὅσον] Χρόνον. Flor. 59. Ἐν γῇ] Πάρεστιν, ἤγουν ἐλθοῦσα ἐστίν. Flor. 2. ἐνταῦθα. Flor. 59. τοσοῦτον ἐν τῇδε Χερσονησίᾳ γῇ. Flor. 33.

34. Πάρα.] Πάρεστι. ποιητικὸν δὲ τὸ πάρα. Flor. 21. ἡ ἐμὴ μήτηρ ἡ κακοτυχὴς ἐκ Τροίας πάρεστιν. Flor. 33.

35. Ἀχαιοί,] Οἱ Ἕλληνες. Flor. 21.

Ἔχοντες,] Ἐμπαρασκεύους δηλονότι, κρατοῦντες. Flor. 21. ἤγουν οἰκοῦντες. Gu. Ἥσυχοι] Ἡσύχως. Gu. οἱ δὲ πάντες Ἀχαιοὶ ἥσυχοι μένουσιν ἐν ταῖς ἑαυτῶν ναυσί. Flor. 33.

36. Θάσσουσ',] Κάθηνται ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ταύτης τῆς Θρᾳκικῆς γῆς. Flor. 33. προσμένουσι. Flor. 21. καθέζονται. Flor. 10. ἤγουν κάθηνται. Gu.

37. Ὑπὲρ] Ὑπεράνω τοῦ τύμβου φαντασθείς. Flor. 21. ἄνω τοῦ τάφου αὐτοῦ. Gu.

38. Κατέσχ',] Ἐκράτησεν τοῦ προσμεῖναι ὅλον. Flor. 21. καὶ ὁ τοῦ Πηλέως παῖς Ἀχιλλεὺς εἰς τὸν ἑαυτοῦ τάφον ἀναφανεὶς καὶ ἐκράτησεν ὅλον τὸν ἑλληνικὸν στρατόν. Flor. 33.

39. Εὐθύνοντας] Ταχέως κινοῦντας. Flor. 21. διεξάγοντας. Flor. 17. πρὸς οἶκον δὲ ἰθύνοντας εἰς τὴν θαλασσίαν κώπην. Fl. 33.

40. Αἰτεῖ] Ζητεῖ τοῦ σφαγῆναι. Flor. 21. καὶ δι' ὀνείρου αἰτεῖ τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν Πολυξένην σφαγιασθῆναι, καὶ τὸν προσφιλέστατον αὐτοῦ τάφον ῥαντισθῆναι τῷ αἵματι, ἵνα λάβῃ γέρας παρ' αὐτῶν. Flor. 33.

41. Φίλων] Ἠγαπημένων. Flor. 17. προσφιλές. Gu. Πρόσφαγμα] Θῦμα. Flor. 2. ἤγουν σφάγιον. Gu. Γέρας] Τιμήν. Flor. 17. 21. 59. Gu.

42. Τεύξεται] Λάβῃ, ἐπιτύχῃ. Flor. 21. 59.* ἐπιτύχοι. 56. καὶ τεύξεται δῆλον τύχῃ τῆς τιμῆς παρὰ τῶν ἰδίων φίλων καὶ ἔσται παρὰ τῶν ἀνδρῶν τιμημένος (sic). Flor. 33.

Ἀδώρητος] Ἄνευ δώρων. Flor. 21. Χωρὶς δώρων. Flor. 33. ἤγουν ἀγέραστος. Gu. Φίλων] Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου. Flor. 21.

43. Πεπρωμένη] Ἡ τύχη. Flor. 2. 17. 21. ἡ μοῖρα. Gu. Ἄγει] Ἐλαύνει. Gu.

44. Θανεῖν ἀδ.] Ἀποθανεῖν τὴν Πολυξένην. Flor. 17. 21. καὶ ἡ ἐμὴ ἀδελφὴ τῇδε τῇ ἡμέρᾳ θανεῖται. Flor. 33.

45. Δυοῖν] Καὶ ἡ ἐμὴ μήτηρ Ἑκάβη δύω νεκρὰ σώματα τῶν δύο παίδων αὐτῆς κατόψεται, ἐμοῦ τοῦ Πολυδώρου, καὶ τῆς ἐμῆς πολυστενάκτου ἀδελφῆς Πολυξένης. Flor. 33.

46. Κόρης.] Τῆς θυγατρός. Flor. 36. 59. 76.

47. Φανήσομαι] Ὀφθήσομαι, εὑρεθήσομαι, ἵνα τύμβου ἐγὼ ὁ ἄθλιος ἐπιτύχω. Flor. 21. ἐπιφανήσομαι, ὡς ἐκ τάφου ἐρχόμενος ὁ πολλὰ ὑπομείνας, ἵνα τύχω δηλονότι ταφῆς. Flor. 33. Ὡς τάφου] Ἵνα ἐνταφιασμοῦ. Gu.

48. Πάροιθεν] Ἤγουν μακρὰν, ἔμπροσθεν ἐν τῷ αἰγιαλῷ τῷ παραθαλασσίῳ. Flor. 21. ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν τῆς ἐμῆς μητρὸς, τῆς δούλης γενησομένης ἐν τῷ κλυδωνίῳ, δῆλον ἐπὶ τῇ ἁλώσει τῆς Τροίας. Flor. 33.

49. Κάτω] Εἰς τὸν ᾅδην. Flor. 59. Σθένοντας] Τοὺς δυναμένους κάτω, ἤγουν τοὺς καταχθονίους ἐξήτησα θεούς. Flor. 21. ἐγὼ τοίνυν ὁ Πολύδωρος τοὺς κάτω βασιλεύοντας, ἤγουν Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην, αἰτήσας τάφου ἐπιτυχεῖν καὶ εἰς τὰς χεῖρας τῆς μητρὸς πε-

* ἐπιτύχῃ etiam Gu.

σεῖν. Flor. 33. Ἐξῃτησάμην] Καθικέτευσα. Gu.

50. Κυρῆσαι,] Τυχεῖν. Gu. Πεσεῖν.] Εὑρεθῆναι. Flor. 21.

51. Τοὐμὸν] Βούλημα. Gu. τὸ ἐμὸν, ἤγουν τὸ τυχεῖν τάφου. Flor. 21. θέλημα. Flor. 59. κἀγὼ ὅσον ἤθελον εὑρεῖν, εἴληφα. Flor. 33.

52. Ἐκποδὼν] Ἐπίῤῥημα τοπικὸν μακρὰν δηλοῦντι. Flor. 21. τῇ δὲ γεραιᾷ μητρὶ ἐκποδὼν διαχωρισθήσομαι. Flor. 33. Χωρήσομαι] Ἀναχωρήσω, ἀπέλθω. Flor. 21. 56. 76. ἀντὶ τοῦ ὑποχωρήσω. Gu.

53. Περᾷ] Ἐκβάλει (sic) ἡ Ἑκάβη. Flor. 21. συνεκδοχὴ ἐστὶ περᾷ τὸν πόδα. Flor. 21. ἀπέρχεται γὰρ καὶ αὕτη καὶ τὸν πόδα κινεῖ πρὸς τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος σκηνήν. Flor. 33.

54. Φάντασμα] Τὸν ὄνειρον. Ἐμόν.] Ἤγουν ὅπερ εἶδε περὶ ἐμοῦ. Gu. Δειμαίνουσ'] Φοβουμένη τὴν ἐμὴν φαντασίαν. καὶ γὰρ κατ' ὄναρ ἐκείνῃ ὤφθη. Flor. 21. τὸ ἐμὸν φάντασμα φοβοῦσα, δειλιῶσα. Flor. 33.

55. Φεῦ.] Θαυμαστικόν. Flor. 17. βαβαὶ ὦ μῆτερ, ἢ φεῦγε ὦ μῆτερ ἐκ τῶν βασιλικῶν οἴκων. Flor. 33. Ἥτις] σὺ οὖσα. Flor. 21. Ἐκ τυραννικῶν δόμων] Ἤγουν μετὰ βασιλικοὺς οἴκους. Gu.

56. Δούλειον] Δουλικὴν ἡμέραν ἔγνως. Flor. 21. δουλοσύνης ἡμέραν ὑπέστης καὶ κακῶς πράττεις. Flor. 33. Ὡς] Λίαν δυστυχήσεις. Flor. 21. Πράσσεις] Διάκεισαι. Πράσσεις κακῶς,] Ἀντὶ τοῦ δυστυχεῖς. Flor. 56. 59. 76. Gu.

57. Ὅσον περ.] Ὅσον, ὁπόσον εὖ ποτε πρότερον ἔπραττες, νῦν κακῶς πράσσεις. Flor. 21.

Ἀντισηκώσας] Ἀντισταθμήσας. Gu. ἀνακουφίσας σέ τις θεῶν. Flor. 21. ἀναμετρήσας. Flor. 2. 6. ὅσον ποτὲ εὖ καὶ καλῶς εἶχες, νῦν δὲ δυστυχίαν ὑπομένεις. τίς ἐκ τῶν θεῶν τῆς προτέρας ἡμῶν εὐπραξίας ἀλγῆσας καὶ ἠφάνισεν. Flor. 33.

58. Φθείρει] Ἔβλαψεν. Flor. 17. 34. 56. 59. 76. Gu. Εὐπραξίας.] Εὐπραγίας. Flor. 56. 59. 76. Gu. εὐτυχίας. Gu.

59. seqq. Ἐγερθεῖσα ἡ Ἑκάβη τεταραγμένη ἀπὸ τοῦ ὀνείρου ταῦτα φησίν. Gu.

Ἄγετε,] Ἐπιῤῥηματικῶς, κομίσατε. Flor. 21. φέρετε. Flor. 56. ἐκβάλλετε. Flor. 59. Παῖδες,] Παιδίσκαι. Flor. 56. Γραῦν] Τὴν ἀσθενῆ. Flor. 56. Πρὸ δόμων,] Ἤγουν ἔξω τῶν σκηνῶν. Flor. 21. ἤγουν ἔξω τοῦ δόμου τοῦ ἐμοῦ καὶ ἔμπροσθεν τῶν δόμων τοῦ Ἀγαμέμνονος. Flor. 59. προϊοῦσα ἡ Ἑκάβη ἀπὸ τῆς σκηνῆς ταῦτα φησὶ χειραγωγουμένη ὑπὸ τῶν Τρωάδων δουλίων διὰ τὸ ἀδυνάτως βαδίζειν ὑπὸ τοῦ γήρως καὶ τῆς δυστυχίας. Flor. 33.

60. Ὀρθοῦσαι] Ὑψοῦσαι, ὑπηρέτουσαι (an ὑπηρετοῦσαι?) Flor. 21. ἤγουν ἐπὶ τῶν ποδῶν ἱστᾶσαι. Flor. 17. κουφίζουσαι. Flor. 59. ἀντὶ τοῦ ἀνορθοῦσαι. Gu.

Ὁμόδουλον,] Τὴν μεθ' ὑμῶν δούλην οὖσαν. Flor. 21. νῦν ὑποστηρίζεσθε τὴν ὁμόδουλον ὑμῖν, τὴν ἔμπροσθεν δὲ βασίλισσαν. Flor. 33. ἐμὲ δηλονότι, τὴν ποτε μὲν δέσποιναν οὖσαν, νῦν διὰ τὴν αἰχμαλωσίαν ὁμόδουλον ὑμῖν. λέγει γὰρ ταῦτα πρὸς τὰς ἀπὸ τῆς Τροίας αἰχμαλώτους γυναῖκας. Gu.

61. Τρῳάδες,] Παῖδες ἐκ τῆς Τροίας. Flor. 21. ὦ γυναῖκες. Flor. 56.

Πρόσθε] Πρότερον δὲ οὖσαν ἄνασσαν ὑμῖν ἤγουν βασίλισσαν. Flor. 21. καὶ πρότερον δέσποιναν. Flor. 17. πρότερον οὖσαν δέσποιναν ὑμῶν. Flor. 59.

62. s. Λάβετε,] Κρατήσατέ με. Flor. 56. 59. Gu. Φέρετε,] Βαστάζετε. Flor. 56. 59. Gu. Πέμπετ',] Ἤγουν ἀποπέμπετε, ἔξω φέρετε. Flor. 21. ὁδοποιήσατε. Flor. 6. ὁδηγεῖτε. Flor. 59. Ἀείρετε] Ἤγουν αἴρετε, ὑψώσατε, ἀναβαστάζετε. Flor. 6. 59. Πέμπετ', ἀείρ.] Ἀνακουφίσατε. λέγει τὸ σῶμα. Gu. Δέμας,] Σῶμα. Flor.

17. 59. ἐπιλάβετε καὶ ἐπάρατε, κουφήσατέ μου τῆς ἀδυναμίας. Flor. 33.

64. Γεραιᾶς χειρὸς] Ἤγουν διὰ τῆς χειρὸς ἐμοῦ τῆς γεραιᾶς λαμβανόμεναι, ἐχόμεναι, ἁπτόμεναι. Flor. 6. 21.* Gu. τὴν χεῖρα ἐμὴν τὴν γεραιάν. Flor. 17. χεὶρ, χειρὸς ἢ χερὸς Αἰολικῶς. Gu.

Προσλαζύμεναι·] Ὑψώμεναι. Flor. 21. προσλαβόμεναι, Αἰολικῶς ἔτρεψε τὸ β εἰς ζ, τὸ δὲ ο εἰς υ. Flor. 25. 6. λήβω, ὁ μέλλων λήψω, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἄλλο ῥῆμα † λαβάζω, καὶ κατὰ συγκοπὴν λάζω, λάξω, τὸ λαμβάνω. Flor. 6. 25.

65. Σκολιῷ σκίμπωνι] λοξῷ ῥάβδῳ. Flor. 34. 56. 59. 76. Gu. ἐν καμπτῷ ῥάβδῳ. Flor. 21. ἐπερειστικῇ βακτηρίᾳ. Gu. σκίπων λέγεται ἡ ῥάβδος. ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ σκιὰν ποιεῖν, ἢ ἀπὸ τοῦ σκεδαννύειν τὰ βλάπτοντα. δι' αὐτῆς γὰρ σκεδάννυμεν τὰ καθ' ἡμῶν διά τινα βλάβην ἐπερχόμενα. Flor. 6. 25. καὶ ἐγὼ ἐπικαμπτῷ βακτηρίᾳ διὰ χειρὸς λαβοῦσα. Flor. 33.

66. Διερειδομένα,] Ἀναπαυομένη. Flor. 21. ἤγουν διὰ τῆς χειρὸς στηριζομένη. Gu.

Βραδύπουν] Βραδεῖαν, τὴν βραδυκίνητον. Flor. 59. στηριζομένη σπουδάσω τὴν βραδεῖαν ἔλευσιν ἐνδυναμοῦσα. Flor. 33.

67. Ἤλυσιν] Πόρευσιν. Flor. 59. σπεύσω τὴν κίνησιν τὴν βραδύπουν διὰ τῶν ἐμῶν ποδῶν ἁρμονιῶν. Flor. 21.

Προτιθεῖσα.] Ἐμαυτὴν καὶ διερειδομένη. Flor. 21. προβιβάζουσα. Flor. 6. 59. καὶ πορείαν τῶν ἐμῶν μελῶν προσθήσω διὰ τὴν συμφοράν. Flor. 33.

68. Ὦ στεροπὰ] Ἤγουν ὦ ὄνειρον. Flor. 59. αὐτὸν τὸν Δία ἐπικαλεῖται. Flor. 22. Gu. στεροπὴν ἐνταῦθα τὸν ὄνειρον κατὰ τὴν ἀστραπὴν * ταχέως ἀφανίζεται, ἢ διὰ τὸ καταπληκτικὸν, ὥσπερ καὶ ἡ ἀστραπή. Flor. 59.

Σκοτία] Μέλαινα. Flor. 21. ὦ ἀστραπὴ τοῦ Διός. ὦ σεβασμία νύξ· καὶ οὕτως· ὦ σελήνη, ἡ δίκην ἀστραπῆς καταυγάζουσα τὸν νυκτερινὸν καιρόν. Flor. 33.

69. Τί ποτ'] Τίνος ἕνεκεν, πῶς. Flor. 17. 21. Αἴρουμ'] Ἐπαίρομαι. Flor. 6. ἐκφοβοῦμαι. Flor. 59. φαντάζομαι, μετεωρίζομαι ἀπὸ τοῦ καθεστηκότος. Ibid. διὰ τί ποτε φαντάζομαι ἐν τῇ νυκτὶ οὕτως. Flor. 33.

70. Δείμασι, φάσμασιν;] Φόβοις φασμάτων ἡ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς. Flor. 6. 17. 56. 59. 76. ‡ ἐν δείμασι φαντασμάτων ἐχρῆν εἰπεῖν, ἀλλ' ὅμως ἀντὶ γενικῆς ἡ δοτικὴ φέρεται. Flor. 21. τὸ δείμασι φαντάσμασιν, ἢ ἐν φαντάσμασι καὶ ὀνείροις, δείμασι καὶ δειματοποιοῖς, ὥσπερ καὶ σχέτλιος ὁ σχετλιοποιός, συντακτέον, ἢ καὶ οὕτως, ἤγουν ἐν δείμασι καὶ φοβήμασι, καὶ ἐν φαντάσμασιν. Flor. 59. φοβερισμοῖς, φαντασίαις. Flor. 33. φοβήμασι, ἐνυπνίοις. Gu.

Ὦ πότνια χθὼν,] Ὦ σεβασμία γῆ. Flor. 17. 21. 33. 59. Gu. ἢ οὕτως· ὦ μητρικὴ γῆ, τί δή μοι ὧδε τὰ σκοτεινὰ ὄνειρα καὶ δι' ὅλης νυκτὸς ἀποπλανῶμαι διὰ τὴν τῶν ὀνείρων θεωρίαν. Flor. 33.

71. Μελανοπτερύγων] Διὰ τὸ τὴν νύκτα ἔρχεσθαι μέλαιναι καλοῦνται. Flor. 21. τῶν μελαίνας πτέρυγας ἐχόντων. Flor. 17. μελάνων, ἀφανῶν καὶ σκοτεινῶν. Flor. 59. πτέρυγας τιθέασιν οἱ Ἕλληνες πᾶσι τοῖς σύντομον ἔχουσι κίνησιν. Gu.

Μᾶτερ] Αἰτία. Flor. 17. δημιουργή. Flor. 6.

72. Ἀποπέμπομαι] Ἤγουν ἀποτροπιάζομαι. Flor. 6. 17. 34. 56. 76.

* In Gu. deest διὰ et ἁπτόμεναι.

† Fl. 25. καὶ ἐξ αὐτοῦ ἄλλος μέλλων λαβάζω.

‡ Gu. δεῖν φασμάτων. ἡ δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς ὀνείρασι φάσμασιν ἔρωσιν. in quo scholio, rubrica scripto, verba φασμάτων — γενικῆς uncis atramento pictis seclusa sunt.

59. Gu. ἤγουν ὁρῶ καὶ κεῖμαι εἰς νυκτερινὸν φάντασμα. Flor. 21.

"Οψιν,] Θέαν. Flor. 17. ὄνειρον. Flor. 59.

73. Τοῦ σωζομένου] Ἤγουν τοῦ τρεφομένου. Flor. 21. Κατὰ] Εἰς. Flor. 21. τοῦ κατὰ τὴν Θρῄκην φυλαττομένου. Flor. 33.

74. Ἀμφὶ] Ὁμοῦ καὶ περὶ τῆς Πολυξένης· ἀπὸ κοινοῦ ὑπακούεται τὸ εἶδον. ἀμφὶ ποιητικὸν, ἡ περὶ κοινόν. Gu. Φίλης] Ἀγαπητικῆς. Flor. 59. καὶ περὶ τῆς προσφιλεστάτης μου θυγατρὸς Πολυξένης διὰ τῶν νῦν ὀνείρων καὶ φαντασμάτων. Flor. 33.

75. s. Εἶδον] Ἐθεασάμην. Flor. 59. ἐθεάθην γὰρ φοβερὰν θεωρίαν καὶ ἔγνω (l. ἔγνων.) Flor. 33. τὸ Εἶδον τὸ ὄπισθεν καὶ τοῖς πρόσθεν ἐπεκτείνεται. Gu.

Φοβερὰν] Φόβον ἐμποιοῦσαν. Flor. 6. 17. θαυμασίαν. Flor. 21. "Εμαθον,] Ἐκ παραλλήλου ἐνόησα. Flor. 6. τί ἐστί. Flor. 21. Ἐδάην.] Ἐδιδάχθην. Flor. 6. 21. τὸ αὐτό. Flor. 17. ἐδιδάχθην ἤγουν ἐπιστημονικῶς ἔμαθον. Flor. 59. ἔμαθον ἐπιστημόνως. Gu.'

77. Χθόνιοι] Γήϊνοι. Flor. 21. Τρωϊκοί. Flor. 56. ὑπόγειοι. Gu. Πλούτων καὶ Περσεφόνη. Flor. 59. Gu. Σώσατε] (Ζῶντα. Gu.) Φυλάξατε. Flor. 17. 59. Gu. ὦ καταχθόνιοι θεοὶ, διασώσατε τὸν ἐμὸν παῖδα Πολύδωρον. Flor. 33.

78. Ἄγκυρα] Ἀσφάλεια, βασιλεία. Flor. [illegible]. στερέωμα. Flor. 17. ἄγκυρα καὶ στήριγμα καὶ ῥίζα. Flor. 59. ὅστις μόνος, ἤλπιζον ὑπάρχειν τῶν ἡμετέρων οἴκων κληρονόμος. Flor. 33.

79. Χιονώδη] Τὴν ψυχράν. Flor. 6. 17. 56. 59. 76. Gu. τὴν συνεχῶς χειμάζουσαν. Flor. 21. Κατέχει,] Οἰκεῖ. Flor. 6. 17. ἀντὶ τοῦ ἔχει (οἰκεῖ Gu.) ἡ κατὰ περισσή. Flor. 6. 56. 59. 76. Gu. κατέχων αὐτὸς καὶ φυλάττων εἰς τὴν χιονώδη Θρᾴκην. Flor. 33.

80. Φυλακαῖσιν.] Ἐν συντηρήσεσιν. Flor. 21. ἀσφαλείαις. Flor. 59. ἐν ταῖς τηρήσεσι τοῦ πατρικοῦ φίλου ἦν. Flor. 33. ἐπιτηρήσεσι. Gu.

81. "Εσται τι νέον] Γενήσεται ὃ οὐ γινώσκομεν. τὸ νέον λαμβάνεται καὶ ἐπὶ καινοῦ τινὸς καὶ ἐπὶ δεινοῦ. Flor. 6. 25. ἔσεται πρᾶγμα μάταιον. Flor. 21. νεοστόν. Flor. 56. γενήσεται καινόν. Flor. 59. τὸ νέον ἀντὶ τοῦ δεινὸν τὸ νεωστὶ, τὸ ἰσχυρὸν, τὸ ἁπαλὸν καὶ τὸ παράδοξον, ὅπερ καὶ ἐνταῦθα. Flor. 59.

82. Μέλος γοερὸν] Θρῆνος θρηνώδες. Flor. 6. λυπηρὸν, θλιβερὸν ἐν ἡμῖν ταῖς ἀθλίαις. Flor. 21. ποιαὶ φωναί. Flor. 17. ἐλεύσεται θρῆνος θρηνητικὸν ἡμῖν ταῖς θρηνούσαις. Flor. 59. παραγενήσεταί τι μέλος θρηνητικὸν ἡμῖν. Flor. 33.

83. Οὔποτ'] Φησὶν ἡ Ἑκάβη, ὅτι οὐδέποτε δεδίττω τι καὶ γίνομαι ἄφυκτος ἐκείνου. Ἄλλως. οὐδέποτε ἡ ἐμὴ ψυχὴ ἀχώριστος μένει φόβου, τουτέστιν, ἀεὶ ἐν κακοῖς εἰμί. Flor. 25. οὐδέποτε, φησὶν, ἡ ἐμὴ ψυχὴ ἢ ἐμοὶ (l. ἡ ἡ ἐμὴ) διάνοια ὧδε φόβου ἀχώριστός ἐστιν, ἀλλ' ἀεὶ τρέμει καὶ φοβεῖται. οἱονεὶ ὅτι φοβοῦμαι καὶ ὑπονοῶ λέγεται. Flor. 33. Ἀλίαστος] Ἀνέκφευκτος· ἀπὸ τοῦ λιάζω τὸ ἐκφεύγω, τουτέστιν, οὐδέποτε ἐκφεύγει ἡ δειλία ἀπὸ τῆς ἐμῆς ψυχῆς. Flor. 25. ἀμέτοχος. Flor. 17. ἤρεμος, ἀτάραχος. Gu.

84. Φρίσσει, ταρβεῖ] Θαυμάζει, δειμαίνει. Flor. 21. τὸ μὲν φρίσσει καὶ ταρβεῖ ταυτόν ἐστιν· ὁ δὲ νοῦς· οὐδέποτε ἡ ἐμὴ ψυχὴ ὑπονοεῖ τι καὶ τούτου ἀχώριστος γίνεται. Flor. 25.

85. Θείαν] Ἀρίστην, τοῦ ἐμοῦ υἱοῦ τοῦ μάντεως ψυχήν. Flor. 21. ἄρα μαντικὴν, τουτέστι τὸν Ἕλενον· ἔζη γάρ. Flor. 6. 56. 59. 76. Gu. τουτέστι τὸν Ἕλενον. ἀπὸ τοῦ κρείττονος μέρους αὐτὸν ὀνομάζει, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἀντὶ τοῦ τὸν δεῖνα εἰπεῖν τὴν ἱερὰν λέγομεν κεφαλήν. Flor. 59. ὁ Ἕλενος καὶ ἡ Κασάνδρα μαντικοὶ ἦσαν, δι' ὃ λέγει· ποῦ μοι ὁ Ἕλενος καὶ ἡ θεία αὐτοῦ ψυχὴ, καὶ ἡ Κασανδρα, ἵνα μοι κρίνωσι τοὺς ὀνείρους. Flor. 33.

86. Κασάνδρας] Τὴν θείαν ψυχήν.

Flor. 59. τῆς ἐμῆς θυγατρός. Flor. 21. Ἐσίδω,] Θεάσω. Flor. 6. Θεάσωμαι. Gu. ὄψομαι. Flor. 21.

87. Κρίνωσιν] Ἵνα διαλύσωσι, ἤγουν διακρίνωσιν, ὅθεν καὶ ὀνειροκρίτης. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. διερμηνεύσωσιν· ὅθεν καὶ ὀνειροκρίτης. Gu.

88. Εἶδον γὰρ] Ἐξήγησις τοῦ ὀνείρου. Flor. 21. ἐθεασάμην. Flor. 59. Βαλιὰν] Βαλιὰ ἀπὸ τοῦ βάλλω. Flor. 9. τὴν ὀξεῖαν καὶ οἷον σύντονον τῷ σώματι, ἀπὸ τοῦ λίαν βαίνειν· ἢ βαλιὰν ἐνεργὸν τῷ βήματι, ἢ τὴν κατάστικτον καὶ ποικίλην. βαλιὰ ἡ κατάστικτος ἔλαφος λέγεται, καὶ βαλιὰ ἡ δρομικωτάτη, ἡ βαίνουσα λίαν. Flor. 25. τὸ βαλιὰν ἢ τὸ ταχεῖαν ἀπὸ τοῦ λίαν βαίνειν, ἢ τὴν κατάστικτον ὀξυτόνως, ἀπὸ τοῦ τὰς στίξεις αὐτῆς βολαῖς καὶ τρώσεσιν ἐοικέναι, ἤγουν αἱματώδεις καὶ κοκκίνους. Flor. 59. βαλιὰν, ἔλαφος ἡ τελεία καὶ ὀξεία ἐκ τοῦ βαίνειν λίαν. Flor. 33.

Αἵμονι χ.] Αἱματηρῷ ὄνυχι. Flor. 17. 21. Gu. Χαλᾷ] Διὰ ὄνυχος. Flor. 6. χεῖλος τὸ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ χέω διὰ διφθόγγου· χηλὴ δὲ ὁ ὄνυξ ἀπὸ τοῦ χαλῶ. Flor. 9.

89. Σφαζομέναν,] Συνάπτεται τοῦτο πρὸς τὸ οἰκτρῶς. Flor. 6. ὑπὸ λύκου κατάστικτον διὰ τῶν χηλῶν ἤγουν ὀνύχων σφαζομένην. Flor. 33.

Ἀπ' ἐμῶν] Τὸ σχῆμα πρωθύστερον. Flor. 59. Σπασθεῖσαν] Ἁρπασθεῖσαν μετὰ ἀνάγκης, βιαίως. Flor. 17. 21. 34. 56. 76. ἁρπασθεῖσαν καὶ ἑλκυσθεῖσαν, ἤγουν σὺν βίᾳ. Flor. 59. καὶ ἀπὸ τῶν ἐμῶν κόλπων ἀποσπασθεῖσαν δι' ἀνάγκης ὀδυνηρῶς. Flor. 33. ἤγουν ἁρπασθεῖσαν (ἀφαιρεθεῖσαν) Gu.

90. Οἰκτρῶς.] Ἀνηλεῶς. Flor. 21. 56. ἐλεεινῶς. Gu.

Δεῖμα] Τὸ φόβημα. Flor. 6. 17. καὶ τοῦτο φάντασμα τοῦ Ἀχιλλέως πλέον με φοβεῖσθαι ποιεῖ· συντείνει γὰρ εἰς τὸν ὄνειρον. ἢ οὕτως· ἢ εἰς ἐμὰ ἐτράπη τὰ κακὰ Ἀχιλλέως, γέρας ζητοῦντος τοὺς Ἕλληνας μίαν τῶν Τρωϊκῶν γυναικῶν. ἰδικῶς τὴν πόλιν ᾐτήσατο, ἀλλὰ μίαν τῶν αἰχμαλώτων κάλλει ὑπερφέρουσαν. Flor. 25. Τόδε] Ὅπερ εἶδον. Δεῖμα,] Φόβος. Gu.

.91. Ὑπὲρ ἄκρας] Ἄνω ὑπὲρ τοῦ ἄκρου τῆς κορυφῆς τοῦ τύμβου. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. τοῦ ἐν Χεῤῥονήσῳ κενοταφίου. ἐτάφη γὰρ ἐν Τροίᾳ φονευθεὶς ὑπὸ Πάριδος ἐν τόξοις εἰς τὸν τῆς Ἀθηνᾶς νεὼν, ὅτε τοῦτον ἔμελλε Πρίαμος Πολυξένῃ συνάψαι. εἰκότως δὲ ταύτην σφάγιον ᾔτησεν, ὅτι δι' αὐτὴν πεφόνευται. τὸ δὲ ποιεῖν κενοτάφιον ἔθος ἦν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῶν ἀποιχομένων. Gu.

92. Φάντασμ'] Τὸ φανὲν δηλονότι καὶ τὸ εἴδωλον. Flor. 17. 59. καὶ τὸ τοιοῦτον δεῖμα καὶ φόβισμα ἦλθεν ὑπὸ τῆς κορυφῆς καὶ ἄκρας τοῦ Ἀχιλλέως τάφου, δῆλον τὸ δραμα. Flor. 33. Φάντασμα] Διὰ τό. (εἴδωλον.) Gu.

93. Γέρας,] Τιμήν. Flor. 21. Gu. εἰς τιμήν. Flor. 17. Πολυμόχθων] Τῶν πολλὰ κοπιασάντων. Flor. 17. δυστυχῶν. Flor. 59. δυστυχεστάτων, (πολυπαθῶν.) Gu.

94. Τρωϊάδων.] Γυναικῶν δηλονότι. Flor. 21. καὶ ἐζήτει τιμὴν μίαν ἐκ τῶν Τρωϊκῶν γυναικῶν τῶν ὑπομενουσῶν πολλὰ κακά. Flor. 33.

95. Ἀπ'] Μακράν. τὸ δευτερολογεῖν ἢ ἐπὶ χαρᾶς ἢ ἐπ' ἐκπλήξεως, ὡς ἐνταῦθα, ἢ ἐπὶ θλίψεως. Gu. Τόδε] Ἤγουν τὸ αἴτημα, (τὴν τοῦ γέρους [sic] αἴτησιν ἢ τὸ δεῖμα.) Gu. αἴτησιν τῆς Πολυξένης. Flor. 6. τὸ φάντασμα καὶ τὸ δεῖμα. Flor. [illegible] 56. τὸ ζήτημα τοῦ Ἀχιλλέως. F[illegible]59.

96. Πέμψατε,] Ἀποστήσατε. Flor. 17. ἀποπέμψατε, ὦ θεοί. Flor. 21. 17. ἀποδιώξατε. Gu. ὦ θεοί, ἱκετεύω ἐκβῆναι τὸν ὄνειρον ἐπ' ἀγαθῷ. Flor. 33.

97. Ἑκάβη,] Ἔοικεν οὐ διασωθῆναι Ἑκάβην μέχρι τῆς σκηνῆς Ἀγαμέμνονος, ἐμποδισθεῖσαν παρὰ τοῦ χοροῦ, ἀλλ' ἀπελθεῖν εἰς τὴν σκηνὴν Πολυξένης. Gu. Χορὸς ἐκ Τρωϊάδων αἰχμαλωτίδων γυναικῶν. χορὸς διαιρεῖται εἰς τρία, εἰς στάσιμα, εἰς παρῳδικὰ καὶ εἰς κωμικά. Flor. 25. ὁ χορὸς ἐκ

τῶν Τρωϊκῶν γυναικῶν τῶν αἰχμαλωτισθέντων συνέστη. Flor. 33. ὁ δὲ λόγος· ὦ Ἑκάβη, πρὸς σὲ ἐλιάσθην, ἤγουν ἐξώρμημαι καὶ παραγενόμην, μετὰ σπουδῆς, τὰς δεσποτικὰς σκηνὰς τοῦ Ἀγαμέμνονος λιποῦσα. Flor. 25. Σπουδῇ] Σπουδαίως. Flor. 59. ἀντὶ τοῦ μετὰ ταχυτῆτος, (σπουδαίως. ἀπὸ ὀνόματος τὸ ἐπίῤῥημα.) Gu. Ἐλιάσθην,] Προσῆλθόν σοι, προσέφυγον σύναπτε δὲ τοῦτο πρὸς τὸ παθέων, τὰ δ' ἄλλα διὰ μέσου. Gu. Ἐλ.] Ἤγουν ἔφυγον. (ἀπὸ τοῦ λίαν, ἀΐσσω καὶ ὁρμῶ). Gu. ἤγουν ἔφυγον, προσῆλθον. Flor. 6. 59. ἔφυγον, ἦλθον, ὁρμίσθην, ἐπαραγενόμην. ἔλομαι τὸ πλανοῦμαι. Flor. 21. ἦλθον συντόμως. Flor. 17. ἐκλίνθην. gl. Havn.

98. Δεσποσύνους] Δεσπόσυνον κατὰ τοὺς ποιητὰς τὸ τοῦ δεσπότου κτῆμα, παρ' ἡμῖν ὁ τοῦ δεσπότου υἱός. Gu.* Δεσποσ.] Δεσποτείας. Flor. 21. plut. 32. τὰς δεσποτικάς. περιφραστικῶς τὰς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Flor. 10. Gu. δεσπόσυνος δὲ κυρίως ὁ τοῦ δεσπότου υἱός. κατεχρήσατο οὖν δεσποσύνους τὰς τῶν δεσποτῶν σκηνάς· ἦν γὰρ Ἑκάβη ἐν τῇ τοῦ Ὀδυσσέως σκηνῇ, ὁ δὲ χορὸς ἐν τῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὸ πλεῖον δὲ, διότι ἦν ἡ Κασάνδρα ἐν τῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος. διὰ τοῦτο οὖν λέγει τὰς δεσποσύνους, τουτέστι τοῦ Ἀγαμέμνονος. Flor. 25. Σκηνὰς] Τέντας. Flor. 17. κατοικίας. Flor. 59. Προλιποῦσα,] Ἀφεῖσα. Flor. 59.

99. Ἵν' ἐκληρώθην] Ὅπου ἐκ κλήρου ἔλαχον. Flor. 6. 17. 56. 59. ὅπου, εἰς ἃς σκηνάς. Flor. 21. ὅπου διὰ κλήρου κατέστην. Flor. 21. plut. 32. Gu. Προσετάχθην] Ἀντὶ τοῦ ἐτάχθην καὶ ὡρίσθην εἶναι δηλονότι. Flor. 59. ὅπου εἰς κλῆρον ἐδόθης καὶ παρεδόθης δούλη. Flor. 33. καὶ ἐκληρώθην. (ἐγενόμην, ὡρίσθην. ἢ πρὸς ὑστεροχρόνιος ἐνταῦθα.) Gu.

100. Ἀπελαυνομένα] Διωκομένη τῆς πόλεως Ἰλιάδος. Flor. 33. ἐξελθοῦσα καὶ διωκομένη. Gu.

101. Λόγχης] Τοῦ λόγχου, τοῦ πολέμου. Flor. 17. ἤγουν τοῦ δόρατος. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. νόμῳ πολέμου. Flor. 21. Αἰχμῇ] Τῷ ξίφει. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. διὰ τῶν Ἑλληνικῶν δοράτων αἰχμαλωτισθεῖσα. Flor. 33.

102. Δοριθήρατος] Αἰχμάλωτος. Flor. 21. plut. 32. ἤγουν δοριάλωτος (αἰχμάλωτος γενομένη δηλονότι.) Gu.

103. Οὐδὲν παθέων] Ἐλιάσθην πρὸς σὲ οὐδὲν ἀπὸ τῶν παθῶν, ὧν ἔχεις δηλονότι, κουφίζουσα. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. οὐδὲ τῶν περιεχόντων ἀποκουφίζουσα, ἤγουν τῶν κακῶν θεραπεύουσα, ἐλαττοῦσα. Ἄλλως ἐν ὑπερβατῷ· σπουδῇ προσελιάσθην. σπουδῇ, φησὶν, ἐχωρίσθην ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Flor. 25. καὶ οὐδὲν τῶν παθέων ἀναχωγὴν ἔχουσα. Flor. 33.

Οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσα (sic), ἀλλ' ἀγγελίας ἀειρομένη (sic). — Μέγα,] Οὐκ ἐλαττοῦσα τὰς συμφοράς σου· ἀλλὰ μᾶλλον καὶ παραύξουσα καὶ διὰ ταύτης ἀγγελίας. ἄλλως ἐν ὑπερβατῷ· Ἑκάβη, σπουδῇ πρὸς σ' ἐλιάσθην· οὐδὲν παθέων ἀποκοφίζουσα (sic), ἀλλὰ τοὐναντίον ἐπιθεῖσα βάρος ἀγγελίας· τοῦτ' ἔστιν ἕτερά σοι πρὸς οἷς (sic) κακὰ ἀπαγγέλλουσα. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

104. Ἀλλ' ἀγγελίας] Μᾶλλον δὲ μηνύματος φορτίον ἐπιφέρουσα. Flor. 17. διὰ τῆς φήμης. Flor. 59. μηνύσεως. Flor. 6.

Ἀραμένη] Ἐπιτιθεῖσα. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. ἀλλὰ βάρος μέγα φέρουσα ἀγγελίας. Flor. 33. ἐπιτιθεῖσα, ἤτοι ἕτερα πρὸς οἷς ἔχεις κακοῖς, ἀπαγγέλλω σοι κακά. Flor. 10. Αἰρομένη,] Κομίζουσα, φέρουσα. γρ. ἀραμένη, ἤγουν ἐπιτιθεῖσα. (προστιθεῖσα, ἐπιτιθεῖσα, φορτίζουσα.) Gu.

105. Σοί τε,] Καὶ ἦλθον. Gu.

* Brevius scholion e C. C. C. edidit King. δεσπόσυνος κυρίως λέγεται ὁ τοῦ δεσπότου υἱός.

Γύναι, κῆρυξ] Ὦ Ἑκάβη, ἐγενόμην κῆρυξ σοι τῶν θλίψεων. Flor. 21. ἄγγελος λυπῶν καὶ θλίψεων. Flor. 6. 17. 56. 59. 76. Gu. Ἀχίων] Ἀπὸ τοῦ α ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ χάναι. Flor. 9. τοὐναντίον ἐπιτίθεις σαυτῆς. σὺ, ὦ γύναι, ὑπάρχεις κῆρυξ τῶν Ἑλλήνων. Flor. 33.

106. Πλήρει ξυνόδῳ] Συναθροίσει. Flor. 6. ἐν πεπληρωμένῃ ἐκκλησίᾳ. Flor. 21. ἐν τῇ συναγωγῇ. Flor. 56. πεπληρωμένῃ συνάξει. Flor. 59. τὴν πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων ἔχουσαν. Flor. 17. ἐπὶ γὰρ τῶν Ἑλληνικῶν συνόδων σῶαι λέγονται εἶναι αἱ συμβουλαί. Flor. 33. Πλήρει] Τῇ πολλῇ. (πεπληρωμένῃ καὶ τελέᾳ.) σύνοδος κυρίως ἡ ἀπὸ πάντων συνέλευσις· ἐκκλησία δὲ ἡ ἀπὸ τῶν ἐκλεκτῶν. Gu.

107. Δόξαι,] Ψηφισθῆναι. Flor. 21. ἀρεστὸν φανῆναι ἤγουν κυρωθῆναι. Flor. 59. καὶ εἰνομισθεῖ (sic) τὴν σὴν παῖδα σφάγιον θῦσαι τῷ Ἀχιλλεῖ. Flor. 33. Δόξαι,] Ἤγουν κυρωθῆναι. (ἀρεστὸν φανῆναι, ἐπιψηφίσθαι τῇ βουλῇ.) Gu.

108. Σφάγιον] Πρόσφαγμα. Flor. 21. θυσίας γέρας. Flor. 59. Θέσθαι] Ἤγουν ποιῆσαι (ποιήσασθαι, γενέσθαι.) Gu. Τύμβου] Τοῦ ἑαυτοῦ τύμβου γὰρ ἐπαναστάς. Flor. 6. τοῦ ἑαυτοῦ τύμβου γὰρ ἐπιβὰς καὶ πορευθείς. Flor. 59. τοῦ τάφου τοῦ ἑαυτοῦ στάς. Flor. 17. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἐπαναβὰς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τύμβου. Flor. 21. ἐπίβαινε ἐν τῷ τάφῳ αὐτοῦ δῆλον ὁ Ἀχιλλεὺς ὄναρ ἐπιστὰς ἐζήτει τὸ αἴτημα. Flor. 33. ὅτι τὸ ἐπιβαίνειν ἐνίοτε μὲν γενικῇ συντάσσεται, ὡς ἐνταῦθα· τύμβου δ' ἐπιβάς, ἐνίοτε δὲ δοτικῇ, ὡς ἐν τούτοις· "τὸν πρῶτον ἐπιβάντα Ἀθηναίων τῇ νήσῳ ἄκριτον ἀποθνήσκειν." Gu.

109. Οἶσθ'] Γινώσκεις τοῦτο δηλονότι. Flor. 17. 21. γινώσκεις ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπάνω στὰς τοῦ ἰδίου τύμβου σὺν ὅπλοις χρυσοῖς ἐπεῖχε τὰς ναῦς, οὔριον ἐχούσας τὸν πλοῦν, ταῦτα λέγων. Flor. 25. συντακτέον οὕτως· οἶσθα δὲ, ἤγουν οἶσθα γὰρ καὶ γινώσκεις, ὅτι καὶ ὁπότε ἐφάνη ὁ Ἀχιλλεὺς σὺν ὅπλοις χρυσέοις ἐπὶ τοῦ τύμβου καὶ ἐπάνω τοῦ τύμβου βὰς καὶ πορευθείς, καὶ τὰ ἑξῆς. Flor. 59 Ἐφάνη] Ὁ Ἀχιλλεὺς δηλονότι. Flor. 17. 59.

110. Τὰς ποντοπόρους] Τὰς ἐν τῷ πόντῳ τὴν πορείαν ποιουμένας, ἢ τὰς περώσας τὸν πόντον. Flor. 21. τὰς πορευομένας ἐν τῷ πόντῳ. Gu. Ἔσχε] Ἐκράτησεν. Flor. 21. ἐκώλυσεν. Flor. 6. 17. 36. 59. 76. Gu. κατέσχε. Gu.

111. Λαίφη] Τὰ ἄρμενα τοῖς ἱστίοις ἐντεταμένα πρὸς τὸ πλεῖν. Flor. 6. 10. 25. ἤγουν διὰ τῆς λαίφης, μέρος νεώς. Flor. 21. Ἐπερειδομένας,] Συνδεδημένας, ἐκτεινώσας. Flor. 21. ἐπιστηριζομένας. Flor. 17. 56. μετὰ πολλοῦ στηριγμοῦ ἐχούσας. Flor. 59. τὰ ἄρμενα καὶ σχοινία τῶν πλοίων ἐντεταμένα ἔχουσι. Flor. 33.

112. Τάδε θωΰσσων] Ταῦτα λέγων, ἤγουν βοῶν ὁ Ἀχιλλεύς. Flor. 6. 17. 21. 56. 59. 76. ταῦτα βοῶν, λέγων δηλονότι ὁ Ἀχιλλεύς. Flor. 33. κυρίως δὲ ὑλακτῶν. Flor. 10. ἤγουν θηριωδῶς (μεγάλως) βοῶν. Gu. βοῶν. gl. Havn.

113. Δαναοί.] Ἀπὸ Δαναοῦ τινὸς βασιλεύσαντος αὐτῶν. Flor. 17.

114. Στέλλεσθε] Ποῖ ἀποπλέετε. κυρίως δὲ τὸ ἀποστέλλεσθαι ἐπὶ νεώς. ἔστι δὲ καὶ τὸ δι' ἑτέρου, ἢ ἐκπλεῖν ἢ ἐκπέμπειν. Flor. 25. ὦ Ἕλληνες, τὸν ἐμὸν τάφον ἀποπλέετε καὶ ἄτιμον ἐᾶτε. Flor. 33. Ἀγέραστον] Ἄτιμον. Ἀφέντες,] Καταλείψαντες. Gu.

115. Συνέπεσε] Ἤγουν συνέκρουσε, συνῆλθε μετὰ ταραχῆς. Flor. 59. τὸ Συνέπεσεν] Ἤγουν συνῆλθεν, ἐγένετο. Flor. 59. συνέβη, συνῆλθε. μεταφορικῶς ὅρα διὰ τὸ δίυγρον τοῦ λόγου. Gu. Κλύδων,] Θόρυβος. Flor. 56. 59. μετὰ δὲ φιλονεικίας ἐγένετο ταραχή. Flor. 33.

116. Δόξα] Δόγμα. Flor. 6. 17. 56. 59. 76. δόκησις. Flor. 10. 21. δόξα, ἤγουν δόκησις, βουλή. Flor. 59. ἤγουν δόγμα. (ὑπόληψις, θέλησις.)

Gu. Ἐχώρει] Ἐπορεύετο. Flor. 21. ἤγουν ἐκινεῖτο. (ἐφημίζετο, ὥρμα.) Gu. Δίχ'] Διχῶς. Flor. 6. 21. 76. διπλῶς. Flor. 56. 59. Gu. ὑπονοίᾳ ψῆφος ἐχώρει διπλῶς ἐν τοῖς Ἕλλησι, καὶ εἰς τὸν πολεμικὸν στρατόν. Flor. 33.

117. Αἰχμητὴν,] Πολεμικόν. Flor. 6. 17. 21. 56. 76. Gu. πολεμικὸν, στρατιωτικόν. Flor. 59. Τοῖς μὲν διδόναι] Δοκοῦν καὶ ἀρέσκον ἦν κατὰ ἐπαναστροφὴν διδόναι σφάγιον τῷ τύμβῳ, τοῖς δὲ οὐχὶ δοκοῦν καὶ ἀρέσκον ἦν συνουσίαν. Flor. 59. καὶ οἱ μὲν διδόναι ἔθεντο τὸ σφάγιον πρὸς αἰτήσεως Ἀχιλλέως, οἱ δὲ οὔ· ἤγουν δόκησις διττὴ ἐγένετο περὶ τούτου. Flor. 33.

118. Σφάγιον,] Θῦμα. Flor. 17. Δοκοῦν.] Ἀντὶ τοῦ δοκοῦντος καὶ οὐκ ἐδόκει. Flor. 56. ἀντὶ τοῦ δοκοῦντος, ἀρέσκον ἦν. Flor. 59. φαινομένου. Flor. 17. δοκοῦντος καὶ φαινομένου καὶ ἀρέσκοντος. Gu.

119. Τὸ μὲν σὸν] Ἤγουν τὸ σοὶ σύμμετρον. Flor. 17. ἦν δὲ ὁ Ἀγαμέμνων εἰς τὸ σὸν συμφέρον σπεύδων. Flor. 25. Τὸ σὸν Ἀγαθὸν] Τὸ μὴ τὴν σὴν θυγατέρα σφαγῆναι, ἀλλὰ ἄλλην τινὰ αἰχμαλωτίδων. Gu. Σπεύδων] Ἤγουν ὁ συντείνων καὶ σπουδάζων. Flor. 59. ἦν δὲ ὁ Ἀγαμέμνων εἰς τὸ σὸν συμφέρον, καὶ σπεύδει σῶσαι τὴν σὴν παῖδα Πολυξένην, διὰ τὸ ἔχειν λέκτρα, ἤγουν κοίτην, συνουσίαν, μετὰ τῆς Κασάνδρας, τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς. Flor. 33. Σπεύδων] Σπουδάζων. σπεύδω ἐγώ· ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον. (ἀγωνιζόμενος, συναγωνιζόμενος.) Gu.

120. Μαντιπόλου] Τῆς ἀναστρεφομένης ἐκ τῆς μαντείας. Flor. 6. Βάκχης] Ἡ ἐκκεχυμένη τὴν βάσιν ἢ τὴν βοήν. Gu.

Ἀνέχων] Ὁ τιμῶν τὴν κοίτην τῆς Κασάνδρας, τῆς μαντιπόλου, τῆς περὶ τὰ μαντεῖα πολούσης. Flor. 25. μαντικὴν καὶ βάκχην τὴν Κασάνδραν λέγει, διότι αὕτη θυγάτηρ ἦν Ἑκάβης, καὶ πρὸ τοῦ ἁλωθῆναι τὴν Τροίαν ἐμαντεύετο τὰ γινόμενα. Flor. 33.

Ἀνέχων] Τιμῶν, κρατῶν. cod. Paris. 1135. Βάκχην] Διὰ τὸ ἐνθουσιαστικόν. cod. Paris. 2648. Μαντίπολον δὲ ὡς μάντιν. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

122. Ὄζω] Ἤγουν ὄζοι, ἤγουν οἱ κλάδοι. Flor. 6. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. οἱ δὲ δύο υἱοὶ τοῦ Θησέως, οἱ κλάδοι τῶν Ἀθηνῶν. Flor. 33.

123. Δισσῶν μύθων] Διπλῶν· ἤγουν τῷ ἑνὶ ἐδόκει τὸ ναὶ, καὶ τῷ ἑτέρῳ τὸ οὐ. Flor. 21. Δισσῶν — Συνεχωρ.] Ἤγουν οἱ μὲν λόγοι διττοὶ ἦσαν, ἐπεὶ καὶ δύο οἱ λέγοντες Θησεῖδαι· συνέτρεχον δὲ καὶ συνέβαλλον ἐν μιᾷ βουλῇ, ἤγουν τὴν Πολυξένην τῷ Ἀχιλλεῖ γέρας γενέσθαι ἔλεγον. Flor. 59.

125. Στεφανοῦν] Ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος τοῦτο λέγεται, ὥσπερ τὸ καταλιθοῦν τοῖς μήλοις. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον στεφανῶσαι αἵματι νέας παιδός. Flor. 33.

126. Χλωρῷ·] Νέῳ. Flor. 17. 59. νεαρὸν, ὑγρὸν, αὐξητικόν. Flor. 33. Χλ.] Ἤγουν νεάζοντι, (νέῳ καὶ παρθενικῷ, ὑγρῷ, νεοῤῥύτῳ νέας παρθένου.) Gu.

Τὰ δὲ Κασάνδρας] Ἤγουν οὐ συνεχώρησαν προτιμῆσαι τὴν Κασάνδραν τὴν κατεχομένην παρ' Ἀγαμέμνονος εἰς ἄλοχον. Flor. 21. μηδαμῶς δὲ διὰ τῆς Κασάνδρας τὴν κοίτην ἄτιμον ἐάσομεν τὴν ἀνδρείαν καὶ γενναιότητα τοῦ Ἀχιλλέως. Flor. 33.

Τὰ δὲ Κασάνδρας λέκτρ'] Λέκτρα ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος λέγεται, ὥσπερ τὸ καταλιθοῦν τοῖς μύλοις. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

128. Πρόσθεν θήσειν] Προτιμήσειν, ποιήσειν, ἤγουν προτιμήσασθαι. Flor. 59.* προτιμῆσαι καὶ προκρῖναι. Flor. 21. Λόγχης.] Τῆς δυνάμεως τοῦ Ἀχιλλέως. Flor. 21. ἤγουν τῆς πολεμικῆς δυνάμεως (ἀπὸ συμβόλου τὸ κύριον.) Gu.

129. Σπουδαὶ] Ἤγουν ἀντιλαβαί.

* Gu. προτιμήσειν, cujus ultimæ syllabæ ab al. m. suprascriptum est σασθαι.

αὐτῶν. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

137. Οἰχομένοις] Φθαρεῖσιν. Flor. 59. τεθνηκόσιν. Flor. 21. τοῖς Ἕλλησι τοῖς φθειρομένοις ὑπὸ (l. ὑπὲρ) τῶν Ἑλλήνων. Flor. 33. τοῖς ἀποθανοῦσιν, (ἀπολωλόσιν). Gu.

139. Τροίας πεδίων] Ἀντὶ τοῦ Τροίας περιφραστικῶς. ἀπὸ τῶν χωρίων ἀπῆλθον. Flor. 17. Πεδίων] Τῶν ἀρουρῶν, χωρίων. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. τῆς Τρωϊκῆς γῆς ἀπέβησαν. Flor. 33. Ἀπέβησαν.] Ἀπήλθοσαν (ἀπῆλθον, ἀπέπλευσαν, ἀπεχώρησαν.) Gu.

140. Ἥξει] Ἐλεύσεται ἐνταῦθα. Flor. 59. τὰ τοῦ χοροῦ ῥήματα. Flor. 21. Ὅσον οὐκ ἤδη,] Ἀντὶ τοῦ ὅσον οὔπω, ταχέως. Flor. 17. 21. 59. 76. ἀντὶ τοῦ ὅσον οὔπω, πρὸ ὀλίγου. Flor. 6. ἔρχεται Ὀδυσσεὺς οὐ μετὰ πολλὸν, ἀλλὰ ἀρτίως. Flor. 33. ἀντὶ τοῦ ὅσον οὔπω. (μετ' ὀλίγον, ταχέως, παραυτίκα.) Gu.

Ὅσον οὐκ ἤδη,] Οὐδέπω, μετ' οὐ πολύ· ὁρᾷ γὰρ αὐτὸν ἑστῶτα ἐγγύς· καὶ διὰ τοῦτό φησιν ὅσον οὐκ ἤδη· οὐδαμῶς γὰρ ἔμελλεν ἀργῆσαι, ὥστε εἰπεῖν χορὸν, ὅσον οὐκ ἤδη. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

141. Πῶλον] Ἤγουν τὴν θυγατέρα. Flor. 59. Ἀφέλξων] Ἀφέλκω, ὁ μέλλων ἀφέλξω, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ ἀφέλξων. Flor. 17. ἤγουν ἀποσπάσων (ἀφελκύσων.) Gu. Μάζων,] Μαστὸς ἐπὶ γυναικὸς, ὡς ὁ τοιοῦτος ἀλλαχοῦ λέγει· (Hec. 424.) "ὦ στέρνα μαστοί μ' ἐθρέψαθ' ἡδέως·" μαζὸς δὲ ἐπὶ ἀνδρὸς, ὡς "τὸν δρὺν μαζῷ πέλασε" παρ' Ὁμήρῳ (Il. δ'. 123.) εὕρηται, καὶ μαζὸς ἐπὶ θήλεος καταχρηστικῶς καὶ ὡς ἐνταῦθα καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ· (Id. 3. 15. seq.) "ἦ ῥὰ λεαίνης μαζὸς θήλασδε." φασὶ μὲν οἱ τεχνικοὶ, ἐπὶ μὲν θήλεος διὰ τὸ στ ἐκφέρεται, ὡονεὶ μασητὸν, ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς διὰ τὸ ζθ, οἷον ὁ μὴ ἐσθιόμενος. Flor. 56. ἀντὶ τοῦ τὴν σὴν θυγατέρα, τὴν παρθένον, τὴν νεάνιδα, ἀπὸ τῶν σῶν μαστῶν ἀποσπάσει, αἴρει. Flor. 33. μαζὸς ἐπὶ ἀνδρὸς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, "νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν·" μαζὸς (l. μαστὸς) δὲ ἐπὶ γυναικὸς, οἱονεὶ μασητός τις ὤν. ἐνταῦθα γοῦν ἀπὸ μαζῶν εἴρηκε ἀντὶ τοῦ στήθους, δεικνὺς τὴν φυσικὴν προσπάθειαν ὁ ποιητής. Gu. Ἀπὸ μ.] Ἤγουν ἀπὸ τοῦ σοῦ κόλπου.

142. Χειρὸς] Ἀπὸ τῆς σῆς ἐντίμης χειρὸς ἀφαιρήσει. Flor. 33. Ὁρμήσων.] Καὶ ἐλεύσεται συνεκδοχικῶς ἐξορμήσων καὶ μέλλων ἐκβαλεῖν ἀπὸ τῆς γεραιᾶς χερὸς τὴν πῶλον. Flor. 59.

143. Ἴθι πρὸς βωμοὺς,] Ἤγουν ἐπικαλοῦ τοὺς θεοὺς τοὺς βοηθῆσαι τὴν σὴν πῶλον. Flor. 21. ἔρχου πρὸς τοὺς ναοὺς καὶ εἰς τοὺς θεικοὺς βωμούς. Flor. 33. βωμοὺς, θυσιαστήρια. Flor. 59.

Ἀλλ' ἴθι ναοὺς,] Ναὸς, ἐν ᾧ προσηύχοντο. Βωμὸς, ἐν ᾧ ἔθυον. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

144. Ἵζ'] Πίπτε. Flor. 6. κάθισον. Flor. 17. κάθιζε καὶ δέου τοῦ Ἀγαμέμνονος. Flor. 21. 76. Ἱκέτις] Ἱκετικῶς. Flor. 17. καὶ γίνου παρακλήτωρ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Flor. 33. Γονάτων] Ἁπτομένη δηλονότι. γονάτων ἥπτοντο οἱ καθικετεύοντες καὶ γενειάδος καὶ δεξιᾶς χειρός. (διά. οὕτω λαμβανομένη ἔξωθεν ἡ διὰ συντακτέον· οὐ γὰρ τὰ γόνατα ἔμελλε παρακαλεῖν, ἀλλὰ δι' ἐκείνων ἱκετεῦσαι ἐκεῖνον· οὕτω νοεῖται περὶ τούτου ὁ κύριος Μάξιμος. Gu.

145. Κήρυσσε] Εὔχου. Flor. 59. ἐπικαλοῦ, (ἀνακάλει, μεγάλως.) Gu. Οὐρανίδας,] Ἤγουν τοὺς οὐρανίους, τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν καὶ τοὺς ἄλλους. Flor. 59. καὶ ἐπικαλοῦ τοὺς οὐρανίους καὶ καταχθονίους θεοὺς, βοηθούς σοι γενέσθαι. Flor. 33. τοὺς οὐρανίους. (πατρωνυμικῶς ἤτοι τοὺς υἱοὺς τοῦ Οὐρανοῦ, τὸν Κρόνον καὶ τὴν Ῥέαν. πατρωνυμικὸν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ.) Gu.

146. Τούς θ' ὑπὸ γαίαν,] Τοὺς ὑποχθονίους, τὸν Πλούτωνα καὶ Περσεφόνην. Flor. 59.

Λιταὶ] Αἱ παρακλήσεις αἱ εἰς τοὺς θεούς. Flor. 17. 56. 59. αἱ ἱκεσίαι. Flor. 21. ὅπως αἱ σαὶ λιταὶ διακωλύσουσι τὴν σφαγὴν τῆς σῆς θυγατρός. Flor. 33.

147. Διακωλύσουσ'] Ἐὰν ποιήσῃς, ὅπερ λέγω. Flor. 59. ἐμποδίσουσιν. Gu.

Ὀρφανὸν] Κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὀρφανὸς ἐλέγετο καὶ πατὴρ ἐπὶ στερήσει παιδὸς, καὶ οἶκος ὀρφανὸς ἐπὶ στερήσει οἰκήτορος· παρ' ἡμῖν ὀρφανὸς ἐπὶ στερήσει γονέων, ὅθεν καὶ ὀρφανικὰ χρήματα τὰ εἰς παρακαταθήκην τιθέμενα ἀτελῆ ὄντος τοῦ παιδός. Gu.

Ὀρφανὸν] Ὀρφανὸς κυρίως ὁ ἐστερημένος πατρὸς ἢ μητρός. ἐνταῦθα τέθειται ἐπὶ τῶν γονέων τῶν στερηθέντων τῶν ἰδίων τέκνων. Διὰ τί εἶπεν ὀρφανὸν καὶ οὐκ εἶπεν ὀρφανήν; ἢ διὰ τὸ δεῖξαι τὸ ἀνδρεῖον τοῦ φρονήματος τῆς γυναικὸς, ἢ ἐχρήσατο τῷ λόγῳ ὡς πολλοὶ, λέγοντες ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ ἄνθρωπος, ὁ κάλλιστος καὶ ἡ κάλλιστος καὶ ἄλλα πλείονα. οὕτως οὖν, ὡς οἶμαι, ἐχρήσατο τῷ λόγῳ ὁ παρὼν ποιητὴς, εἰπὼν ὀρφανόν. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

148. Ἢ] Τὸ ἢ διαλυτικόν ἐστι ἀντὶ τοῦ εἰ δὲ μή. Flor. 21.

149. Προπετῆ,] Προνενευμένην. Flor. 21. προπετὴς, *pronus*, πρηνὴς, *resupinus*. Flor. 21. φανερῶς κειμένην, (ἔμπροσθεν κειμένην.) Gu.

Φοινισσομέναν] Ἡματωμένην. Flor. 59. ἐπὶ τὸν τάφον πορευομένην αἵματι φοινισσομένην. Flor. 33. ἤγουν βαπτομένην, (μολυνομένην.) Gu.

Προπέτης] Ὁ κοινῶς λεγόμενος πρόγλωσσος. Προπετὴς δὲ, ὁ ἔμπροσθεν τινὸς κείμενος. cod. Paris. 2648. (Moschop. Προπετὴς] Ὁ ἔμπροσθεν κείμενος· Προπέτης δὲ, παρὸν παῤῥησιαζόμενος· ἀπὸ τῶν στρουθίων τῶν πρὸ καιροῦ ζητούντων πέτεσθαι.) *Fæhse.*

150. Χρυσοφόρου] Τῆς ποτὲ χρυσοφόρου δειρῆς, ὡς τὸ εὐμελῶ πριάμοιο (sic v. Il. δ'. 165.) Flor. 21. τὴν νεάνιδα δεδεμένην ἐκ τῆς ποτε χρυσοκοσμημένης. Flor. 33.

151. Δειρῆς] Τοῦ τραχήλου. Flor. 6. 21. 56. 59. Gu. δειρὴ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ τραχήλου. λέγεται δὲ κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων διὰ τὸ ἐκεῖθεν ἐκδέρεσθαι. Gu. Νασμῷ μελαναυγεῖ.] Χύσει αἵματος μελανεῖ. Flor. 57. τῇ ῥύσει (leg. ῥεύσει) τοῦ μέλανος αἵματος. Flor. 10. 21. μέλανι, σκοτεινῷ. τὸ ἐρυθρὸν μᾶλλον πλησιάζει τῷ μέλανι ἢ ἄλλῳ ὁτῳοῦν χρώματι. Gu.

152. Οἳ ἐγὼ μελέα,] Φεῦ, οἴμοι καὶ οἳ ἐμοὶ κοινὸν, οἳ ἐγὼ μετ' εὐθείας ποιητικόν. ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι δυσφοροῦντες, ὅτι πλῆθος κακῶν ἔχουσιν. Gu. Οἳ] Φεῦ μοι. Flor. 21. Μελέα,] Ἀθλία. Flor. 6. 17. 21. 56. 59. 76. Ἀπύσω;] Εἴπω. Flor. 59. φρονήσω. Flor. 21. οὐαί μοι τῆς ἀθλίας, καὶ τί δὴ βοήσω. Flor. 33. ἤγουν βοήσω, (φωνήσω, πρὸς τὸ παρὸν ἄκουσμα.) Gu.

153. Ἀχώ;] Θλίψιν. Flor. 59. φωνήν. Flor. 17. βοήν. Flor. 6. 21. τραγῳδίαν. Flor. 56. ἢ περισπωμένως, ἀχῶ. Flor. 10. Ὀδυρμόν;] Κλαυθμόν. Flor. 17. ποίαν ἠχὴν ἤγουν βοὴν καὶ ποῖον κλαυθμόν. Flor. 33. ἤγουν θρῆνον. Gu.

154. Δειλαία δειλαίου] Ἀθλία εἰμὶ ἀθλίου ἕνεκα. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. ἀθλία εἰμὶ ἕνεκεν τοῦ δυστυχοῦς καὶ ἀθλίου γήρως. Flor. 17. ἡ ἄθλιος καὶ ταλαίπωρος τοῦ δυστυχουμένου καὶ ταλαιπώρου μου γήρως. Flor. 33.

155. Τλατᾶς,] Τῆς ἀνυποίστου, τῆς οὐχ ὑπομονητῆς. Flor. 6. 17. 56. 59. 76. Gu. ἕνεκα τῆς ἀπίστου. Flor. 21. καὶ δουλοσύνης τῆς ἀνυπομονήτου καὶ ὑπερηφάνου ποτέ. Flor. 33.

156. Οὐ φερτᾶς.] Οὐ φορητῆς. ποιητικὸν φερτὸν, κοινὸν φορητόν. φορυτὸς δὲ ὁ συρφετὸς ἤγουν ἡ πολλὴ ἀχρεία εἰς ἓν συνηγμένη. Gu.

157. Ἀμύνῃ] Ἤγουν βοηθήσῃ. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. Ἀμύνει] Ἤγουν βοηθήσει. ἀμύνω τὸ ἐκδικῶ καὶ βοηθῶ δοτικῇ, ἀμύνομαι τὸν ἐχθρόν μου ἀντὶ τοῦ κολάζω, ἀεὶ αἰτιατικῇ. ἐκ τούτου λέγεται καὶ ἄμυνα ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ ἀμυντήρια ὅπλα, οἷον ξίφος ἢ δόρυ ἢ τόξον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, δι' οὗ ἀναστέλλομεν μηκόθεν τὸν πόλεμον. (Ἀμύνει] Βοηθεῖ. μετὰ ὁριστικοῦ καὶ εὐκτικοῦ τὸ τίς καλόν ἐστι.) Gu.

Ποία γέννα,] Τῶν τέκνων. Flor.

17. *καὶ γὰρ καὶ τὰ πεντήκοντα φροῦδά εἰσιν.* Flor. 21. *τίς βοηθήσει μοι ἢ τίς ἀνταμείψεσθαι τοὺς ἠδικηκότας; ποία γενεά.* Flor. 33. Γέννα,] Ἤγουν *παῖδον τέκνον. γέννα ἡ ἐκ τῆς μήτρας ἔκπτωσις τοῦ ἐμβρύου καὶ τὸ γεννηθέν. οὕτω καὶ τόκος.* Gu.

158. Ποία δὲ *πόλις;*] Ἀμύνη *μοι δηλονότι.* Flor. 17. 21.

159. Φροῦδος] Ἀφανὴς, *πρὸ ὁδοῦ.* Flor. 6. 21. 56. 59. 76. Gu. Πρέσβυς,] Ὁ *γέρων ὁ* Πρίαμος. Flor. 17. *ἄφαντα, ἀβέβαια τὰ ἐμὰ πάντα, ἀφανὴς ὁ ἀνὴρ, ἤγουν ὁ Πρίαμος, οἱ παῖδες.* Flor. 33.

Φροῦδοι] Φροῦδος *λέγεται ὁ προαφανισθείς. λέγεται δὲ ἐκ τῆς πρὸ προθέσεως καὶ τοῦ ὁδὸς, πρόοδός τις ὢν καὶ λεγόμενον. συγκοπῇ οὖν τοῦ ο ὤφειλε γράφεσθαι προῦδος· διὰ δὲ τὸ τίθεσθαι δασεῖαν εἰς τὸ ὁδὸς, γίνεται φροῦδος, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ.* — Τὸ *μέτρον τῶν στίχων τούτων μολοσσικόν,* etc. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

160. Ποίαν,] Εἰς *ποίαν βοήθειαν παραγενήσομαι.* Flor. 33. *ὁδὸν δηλονότι. τοῦτο λέγουσιν ἐξαπορούμενοι καὶ ἐν ἀφύκτοις ὄντες πράγμασιν ἄνθρωποι.* Gu.

161. s. Στείχω;] Ὁδεύσω. Flor. 17. *βαδίσω.* Flor. 59. *ἤγουν πορευθῶ. (πορεύσομαι, ἐνεστὼς ἀντὶ τοῦ μέλλοντος.* in marg. *ἰστέον ὅτι ὑποτακτικὸς ἐνεστὼς μέλλοντος καὶ ἐνεστῶτος σημασίαν ἔχει· τὸ στείχω γὰρ ἐνεστὼς ὢν ἐνταῦθα μέλλοντα ἐμφαίνει· ὁ δὲ παρακείμενος καὶ ἀόριστος μέλλοντα μόνον.)* Gu.

Ἥσω;] Ὁρμήσω *εἰς ποίαν βοήθειαν.* Flor. 21. *ποῦ πέμψω ἤγουν εἰς τίνα ἄνθρωπον πέμψω ὥστε βοηθῆσαί με.* Flor. 59. *ποῦ ἔλθω· ποτὲ τίς ἐκ τῶν θεῶν βοηθήσει μοι.* Flor. 33. *ἥσω, ἤγουν πορευθῶ (ὁρμήσω. ἵημι, ἥσω.)* Gu.

Ἥσω;] Ὁρμήσασα. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

Θεῶν, ἢ *δαιμόνων*] Τοῦτο *διὰ τὸν* Δία *λέγει· οὗτος γὰρ μόνος οὐ λέγεται δαίμων, ἀλλὰ θεός· οἱ δὲ ἕτεροι καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες.* Gu.

162. Ἐπαρωγός;] Ἤγουν *βοηθὸς ἔσται δηλονότι.* Gu.

163. Κάκα] Δεινά. Flor. 17. Ἐνεγκοῦσαι] Ὑπομένουσαι. Flor. 17. *ἤγουν διακομίσασαι.* Flor. 76. *ἀπαγγείλασαι, ἢ ὑπομείνασαι καὶ παθοῦσαι.* Flor. 10. *ἤνεγκα ἀντὶ τοῦ ἐκόμισα καὶ ἤνεγκα ἀντὶ τοῦ ὑπέμεινα.* Gu. Τρῳάδες,] Κόραι *δηλονότι.* Flor. 17. *ὦ κακὰ πήματα καὶ βλάβας ἀπαγγείλασαί μοι,* Τρωϊκαὶ *γυναῖκες.* Flor. 33.

Ὦ *κάκ' ἐνεγκοῦσαι πήματα*] Ὦ *γυναῖκες* Τρωϊκαί, *κακά μοι καὶ ἀβούλητα μηνύματα ἀπαγγείλασαι, ἢ ὦ* Τρῳάδες *κακὰ ὑπομείνουσαι καὶ παθοῦσαι.* cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

164. Πήματα,] Βλάβας. Flor. 17. 21. 56. 59.

165. Ὠλέσατ',] Ἀπώλεσα *ἀντὶ τοῦ ἔφθειρα καὶ ἀντὶ τοῦ κοινῶς ἐχάωσα.* Flor. 6. 21. 56. 59. 76. Gu. Οὐκέτι] Εἰς *τὸ ἑξῆς.* Flor. 59. Βίος] Ἤγουν *διαγωγή.* Flor. 59.

Ἀπώλεσα] Ἀντὶ *τὸ ἔφθειρα καὶ ἀπώλεσα ἀντὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον. ἐχάωσα.* (*ἔχασα* a *χάζω* existimo esse scribendum.) cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

166. Ἀγαστὸς] Θαυμαστὸς, *ἤγουν οὐκέτι μοι τὸ ζῆν περισπούδαστον.* Flor. 6. Gu. *θαυμαστὸς, ποθητὸς, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων.* Flor. 21. *ἤγουν θαυμαστός. (ποθητὸς, ἀπόδεκτος, ζηλωτός.)* Gu. Φάει.] Ἡμέρᾳ. Flor. 17. *καὶ τῷ φωτὶ, τῇ ζωῇ.* Flor. 21. 59. *καὶ ἀμφότερα μικρὰ γράφει ὁ κύριος* Μάξιμος. *οὐκ εἰς τὸ μετὰ ταῦτα ὁ βίος καὶ ἡ διαγωγὴ ὁ ἐν τῷ φάει καὶ τῷ φωτὶ ἤγουν τῇ ζωῇ ἀγαστὸς καὶ ποθεινὸς, ἤγουν οὐ θέλω ζῆν, ἀλλὰ θανεῖν.* Flor. 59. *οὐδαμῶς μοι ὁ βίος θαυμαστὸς, καὶ φωτοφανὴς, ἀλλ' ἐπαχθὴς καὶ ἀπολεσμένος.* Flor. 33. Ἐν *φάει.*] Φωτὶ, (*ἐν τῇ ἡμέρᾳ.*) Gu.

167. Τλάμον,] Ταλαίπωρε. Flor. 59. 76. *ἀθλία.* Flor. 17. *ἔνδον ἐβού-*

λετο εἰσελθεῖν πρὸς τὴν αἰχμαλωτίδων σκηνήν. βούλεται γὰρ συντυχεῖν τῇ Πολυξένῃ καὶ μηνῦσαι τὸν ἐσόμενον αὐτῇ θάνατον. Flor. 10. Ἄγησαι] Ἤγουν ἡγεμόνευσον. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. ὁδηγὸς γενοῦ. Gu. ὑπούργησον. Flor. 17. ὦ τλῆμον, ἐλεινή, ἀθλία θύγατερ θανατοῦσαι ἢ μήνυσαι μοι τῇ γραίᾳ τὰ ἐπελθόντα σοι. Flor. 33.

169. Πρὸς] Πρὸς τήνδε τὴν αὐλήν, ὦ παῖ τῆς ἀθλιωτάτης καὶ ταλαιπώρου μητρός. Flor. 33. ἡ πρὸς καὶ ἐπὶ ἐμψύχου καὶ ἀψύχου. ὡσαύτως καὶ ἡ εἰς. Gu.

Ὦ τέκνον, ὦ παῖ] Ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. λέγεται δὲ ἐκ παραλλήλου, ὅτε συνέλθωσι διάφοροι φωναὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας δηλωτικαί. Gu.

170. seq. Ἔξελθ', ἔξελθ'] Ἐκ δευτέρου καὶ τρίτου λέγεται ὁ αὐτὸς λόγος, ἢ δι' ὑπερβάλλουσαν χαρὰν, ὡς ἐν τῷ ἐγκαίνια ἐγκαίνια, ἢ δι' ὑπερβάλλουσαν λύπην, ἢ διὰ κατεπείγουσαν ἀνάγκην. Gu. ἔξελθε ἐκ τῶν οἴκων καὶ ἄκουσον τῆς σῆς μητρὸς τὴν φωνήν, ὦ τέκνον. Flor. 33.

172. Εἰδῇς,] Μάθῃς. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. Ἰδῇς] Ἤγουν μάθῃς, (ἀκούσῃς, αἴσθησις ἀντὶ αἰσθήσεως, ὃ καὶ μετάληψις αἰσθήσεως λέγεται, ἀντὶ τοῦ ἄκουε.) Gu.

173. seq. Οἵαν,] Οἵαν ἤκουσα φωνὴν ἢ φήμην περὶ τῆς ψυχῆς, ἤγουν περὶ τοῦ σοῦ θανάτου. Flor. 21.

174. Ψυχᾶς.] Ζωῆς. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. Gu. καθὼς ἤκουσα λόγον περὶ τῆς ψυχῆς. ἤγουν περὶ τοῦ σοῦ θανάτου. Flor. 33.

175. Ἰώ.] Ἀντὶ τοῦ ἰοὺ θρηνικὸν, ἢ οὐαὶ μῆτερ, τί βοᾷς. Flor. 33. Νέον] Παράδοξον, (πρόσφατον, ὃ πρώην οὐκ ἐγινώσκομεν.) Gu.

176. Καρύξασ'] Εἰποῦσα. Flor. 59. τί δὴ νεωστὶ λόγον κηρύξας, καὶ ὥσπερ ὄρνιν. Flor. 33. βοήσασα. Gu.

177. Θάμβει] Ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι ποιεῖς. Flor. 17. τῷ φόβῳ. Gu. Ἐξέπταξας;] Ἐφόβησας. Flor. 17. ἐδειλίασας. Flor. 10. τῷ τοιούτῳ φόβῳ ἐξέπτηξάς με καὶ καταπτῆξαι καὶ δειλιάσαι πεποίηκας. Flor. 33. Ἐξέπταξας,] Ἐξέπτηξας ἢ μᾶλλον σὺν φόβῳ ἐξέβαλες. οὕτω λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου ὑποπτήσσει ἀντὶ τοῦ σὺν φόβῳ κρύπτεται. (πετασθῆναι ἐποίησας, ἐθρόησας, ἐφόβησας.) Gu.

178. Ἰώ μοι,] Ὁ λόγος τῆς Ἑκάβης οὐ πρὸς τὴν ἐρώτησιν τῆς Πολυξένης, ἀλλὰ καθ' ἑαυτὴν κλαυθμός ἐστι διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν λύπην. Gu.

179. Δυσφημεῖς;] Βοᾷς. Flor. 17. τί με δύσφημα φθέγγεις. Flor. 6. 21. 10. τί με δύσφημα καὶ κακόφημα φθέγγῃ; καὶ προοίμιά μοι κακὰ προλέγεις; Flor. 33. δυσφημῶ κυρίως τὸ κακῶς λέγω, ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ λέγω ἁπλῶς· οὕτω γὰρ συμβιβασθείη καλῶς. Flor. 59.

180. Αἶ αἶ,] Δυσφημῶ δηλονότι περὶ τῆς σῆς ψυχῆς, ἤτοι ἕνεκα τῆς σῆς ζωῆς. Αἶ αἶ,] Οὐαὶ οὐαὶ τῆς σῆς ψυχῆς. Flor. 33.

181. Μὴ κρύψῃς] Ὅρα ἵνα. Flor. 6. 17. 21. 56. 59. 76. ἔξειπε, λέξον, μή μοι κρύψῃς ἐπὶ πολὺ, ἢ ἐπιδήλωσον. Flor. 33. τὸ μὴ μετὰ τῶν ἄλλων χρόνων προστακτικῶς λέγεται, μὴ τύπτε, μετὰ δὲ τοῦ ἀορίστου ὑποτακτικῶς, μὴ τύψῃς ἀντὶ τοῦ μὴ τύψοι. Gu.

182. Δειμαίνω,] Δέδοικα. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. φοβοῦμαι, μῆτερ. Flor. 33.

183. Ἀναστένεις;] Στενάζεις. Flor. 17. 59. στένεις. Flor. 21. τί δήποτε στενάζεις, ὦ τέκνον ἀθλίας μητρός. Flor. 33. ἤγουν μεγάλως * στενάζεις, ἐπειδὴ ἡ ἀνὰ τὸ ἐπάνω δηλοῖ, ἢ ἐκ δευτέρου στενάζεις, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐκ δευτέρου δηλοῖ ἡ πρόθεσις. Gu.

184. Ὦ τέκνον,] Ὦ τέκνον μητρὸς ἀθλίας.

185. Μελέας] Ἀθλίας, (ματαίας.) Gu.

* Huic voci ab al. m. suprascr. est πολλαχῶς.

186. Τί τόδ'] Τί ἐστι τόδε ὃ λέγεις. Flor. 17. τί ἐστι τόδε ὃ ἀγγέλλεις καὶ μηνύεις. Flor. 56. 59. 76. διὰ τί λέγεις τόδε. Flor. 6. διὰ τί φθέγγεις. Flor. 21. τί δὴ ὅπερ ἀγγέλλεις; Flor. 33. Ἀγγέλλεις;] Λέγεις. Gu.

187. Κοινὰ] Ἡ κοινὴ τῶν Ἑλλήνων γνώμη συντείνει, ἤτοι προκρίνει τοῦ σφάξαι σε πρὸς τὸν τάφον τοῦ Πηλείδου, δῆλον τοῦ Ἀχιλλέως, ὅς ἐστι τοῦ Πηλέως γεννά. Flor. 33.

Κοινᾷ γνώμᾳ] Ἐν κοινῇ γνώμῃ. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

188. Συντείνει] Συνέρχεται, ὁμοφωνεῖ, (συντρέχει ἢ ἐπισπεύδει. ἡ κοινὴ γνώμη τῶν Ἀργείων συντείνει τῇ γέννᾳ τοῦ Πηλείδα σφάξαι σε πρὸς τύμβον.) Gu. Γνώμᾳ] Βουλῇ. ἀλλαχοῦ ἡ προαίρεσις. ὅθεν καὶ εὐγνώμων καὶ κακογνώμων. Gu.

189. Γέννα.] Τῇ γέννᾳ καὶ τῇ γενεᾷ τῶν Ἀργείων, ἤγουν τοῖς Ἀργείοις, συντείνει καὶ συντρέχει γνώμη καὶ βουλὴ καὶ αἵρεσις κοινὴ, ἤγουν τῶν ὅλων, ὥστε σφάξαι σε πρὸς τὸν τύμβον καὶ τὸν τάφον τοῦ Ἀχιλλέως δηλονότι τοῦ Πηλείδου καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πηλέως· ἢ ἡ γέννα τῶν Ἀργείων, ἤγουν οἱ Ἀργεῖοι, συντείνει καὶ συντρέχει ἐν κοινῇ γνώμῃ καὶ βουλῇ, λεγούσῃ, σφάξαι σε πρὸς τὸν τύμβον τοῦ Πηλείδου Ἀχιλλέως. Flor. 59. ὁ Πύῤῥος. Flor. 21.

190. Φθέγγῃ] Λέγεις. Flor. 17. 56. 59.

191. Ἀμέγαρτα] Ἀνέλπιστά μοι κακὰ, ἢ ἄφθονα κακά μοι ἐπαγγέλλεις· τὰ γὰρ κακὰ οὐδεὶς φθονεῖ. Flor. 33. Ἀμέγ.] Μέγιστα, ὅθεν καὶ μέγαρα, τὰ ἔνδοξα οἰκήματα, (ἀφθόνητα, ὧν οὐκ ἄν τις τοῖς ἔχουσι φθονῇ διὰ τὸ εἶναι κακά· τοῖς γὰρ κακοῖς οὐδεὶς ἐπίφθονος.) Gu.

192. Μάνυσον] Δήλωσον. Flor. 6. 17. 21. 56. 59. 76. φανέρωσον. Flor. 17. λέγε μοι, λέγε μοι. Flor. 33. τὸ μηνύειν παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς λέγειν ἐστὶ, παρὰ δὲ τοῖς κοινοῖς τὸ πέμπειν μεθ' ἑτέρου τινὸς πρός τινας λόγους περί τινος. καὶ μηνυτὴς ὁ τούτοις διακομίζων, ἀλλὰ καὶ ὁ πέμπων. εἰπέ. (ἄγγειλον ταῦτα τὰ κακά.) Gu.

193. Αὐδῶ,] Λέγω. Flor. 6. 17. 56. λέξω. Flor. 21. Αὐδὴ] Κυρίως ἐπὶ μόνων ἀνθρώπων λέγεται. σύγκειται δὲ ἐκ τοῦ αὔω τὸ φωνῶ, καὶ τοῦ δέω τὸ δεσμεύω, ἡ συνδεδεμένη καὶ ἔναρθρος φωνή. Gu. Δυσφήμους φάμας·] Οὐ καλὰς φήμας ἐχούσας. Flor. 17. ἤγουν πράγματα οὐ καλὴν φήμην ἔχοντα καὶ λόγους. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

194. Ἀγγέλλουσ'] Μηνύουσιν. Flor. 17. 56. δόξαι καὶ βουλαὶ ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἀγγέλλουσί μοι. Flor. 33. Δόξαι ψήφῳ] Ἤγουν ἐκκλησιάσαντες οἱ Ἀχαιοὶ κακὰ περὶ σοῦ ἐψηφίσαντο. Δόξαι] Κυρωθῆναι. Gu.

195. Ψήφῳ] Τῇ κρίσει, τῇ ἀποφάσει. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ψήφῳ καὶ κρίσει περὶ τῆς σῆς ψυχῆς, ἤγουν περὶ τοῦ σοῦ θανάτου. Flor. 33. τό Μοι] Σχετικὸν, (περισσόν.) Gu. Ψυχᾶς.] Τῆς ζωῆς, οὐ περιποιήσασθαι, ἀλλ' ἀφανίσαι· ἥρμοζε γὰρ εἰπεῖν μᾶλλον περὶ τοῦ σοῦ θανάτου. Gu.

196. Ὦ δεινὰ π.] Βαβαὶ, φοβερὰ ὑπομένουσα, ὦ παναθλία, ἐλεινή. Flor. 33. ὦ δυστυχεστάτη. Flor. 10. πολυπαθεστάτη. (ὑπομείνασα. γραμματικὸν τὸ ἦθος καὶ ῥητορικόν.) Gu.

198. Οἵαν, οἵαν] Τίς δὲ ἐκ τῶν θεῶν πάλιν σοι βλάβην μεμισημένην καὶ ἐχθροτάτην καὶ ἀνέκφραστον διήγειρεν. Flor. 33.

Λώβην] Βλάβην. τὴν ἑαυτῆς στέρησιν λώβην καλεῖ ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς νόσου. Gu.

199. Ἀῤῥήταν] Μὴ δυναμένην ῥηθῆναι. Flor. 17. μεγάλην, (ἣν οὐ δύναταί τις αἴρειν διὰ τὸ μέγεθος, μὴ δυναμένην ῥηθῆναι.) Gu.

200. Ὦρσε] Ἐπήνεγκε. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἐνέβαλεν. Flor. 21. διήγειρε, (ἐνέβαλε, παρώρμησε. ὄρω τὸ διεγείρω· ὁ μέλλων κοινῶς ὀρῶ, Αἰολικῶς δὲ ὄρσω, ὡς τὸ σπείρω, σπερῶ, σπέρσω, καὶ κείρω, κερῶ, κέρσω.

κλαίομαι, μετακλαίομαι, ἐπικλαίομαι καὶ ἀποκλαίομαι. Gu. *

215. Ξυντυχία] Δυστυχία. Flor. 10. ἤγουν τὸ σὺν αὐτῇ μοι κρεῖσσον ὑπῆρξ᾽ ἐμοὶ ὥστε θανεῖν. Flor. 17. ἤγουν ἡ συμφορὰ τοῦ θανάτου κρείσσων ὑπῆρξεν ἐμοὶ τῆς ζωῆς δηλονότι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἀλλὰ κρείσσων ἐκύρησεν, ἤγουν κυρεῖ καὶ ὑπάρχει ἐμοὶ ἡ ξυντυχία, ἡ ἐπιτυχία, ἡ συνέλευσις τοῦ θανάτου τῆς ζωῆς δηλονότι. ἐπιτυγχάνει δέ τις τοῦ θανάτου, ἤγουν ἀποθνήσκει. τοῦ θανεῖν δὲ ἤγουν τοῦ θανάτου. Flor. 59. ἀλλὰ ἡ τοῦ θανάτου δυστυχία κρείσσων μοι φαίνεται τοῦ ζῆν ἀτίμως. Flor. 33. ἡ συνάντησις (ἐπέλευσις.) Gu. Ἐκύρησεν.] Ἤγουν ἐγένετο μοι κρείσσων ὁ θάνατος τῆς ἀτίμου ζωῆς. Flor. 33. ἐφάνη. Flor. 10. Ἐκηρύσσεν.] Ἐγένετο. κυρέω κυρῶ ποιητικῶς τὸ ὑπάρχω, κυρόω κυρῶ κοινῶς τὸ βεβαιῶ, ἐπὶ διαθήκαις καὶ ψήφου ἀποφάσει νόμου καὶ συμβολαίων τιθέμενον. (συνέπεσεν, ἐφάνη, ἐψηφίσθη.) Gu.

216. Καὶ μὴν] Καὶ δὴ ἔρχεται ταχύδρομος, ὦ Ἑκάβη. Flor. 33. τὸ καὶ μὴν τίθεται ἐπὶ μεταπτώσει προσώπων καὶ ὑποθέσεων, ἢ ἐπὶ ἐναντιώσει, οἷον ὑβρίζεις με· καὶ μὴν ἐγὼ ἐπαινῶ σε. (τὸ μὴν βεβαιωτικὸν, ἔστι δὲ οὗ καὶ ἐναντιωματικόν.) Gu. Σπουδῇ ποδὸς,] Ἀντὶ τοῦ ἐν σπουδῇ. Gu.

217. Νέον] Χαλεπόν. Flor. 6. δεινόν. Flor. 10. λυπηρόν, (καινὸν, κακὸν, δεινόν.) Gu. Σημανῶν ἔπος.] Λέξων λόγον. Flor. 33. δηλώσων λόγιον. Gu.

218. Δοκῶ] Ὑπολαμβάνω, νομίζω. Flor. 6. Gu. Γνώμην,] Τὴν βουλήν. Flor. 9. 17. 21. Gu. τὴν δόξαν. Flor. 21. 56. 59. 76. Gu. ὦ γύναι, ὑπολαμβάνω γνώσκειν σε τὴν γνώμην καὶ βουλὴν τοῦ στρατοῦ. Flor. 33.

219. Ψῆφον] Ἤγουν τὴν κρίσιν. Flor. 6. 9. 10. 17. 21. 56. 59. 76. καὶ τὴν προκριθεῖσαν ψῆφον, ἀλλ᾽ ὅμως λέξω. Flor. 33. Κρανθεῖσαν·] Τὴν κυρωθεῖσαν, (τελειωθεῖσαν, et in marg. ἐνωθεῖσαν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν συγκεκραμένων καὶ εἰς ἓν ἡνωμένων ὑγρῶν, οἴνου καὶ ὕδατος, ὄξους καὶ μέλιτος. καὶ ἡ βουλὴ ἐξ ἐναντιουμένων καὶ ἀμφοτερογνωμόνων ἑνοῦται καὶ συνδοξάζεται.) Gu.

220. Ἔδοξ᾽] Ἐφάνη. Flor. 17. 33. ἤρεσε. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἐκρίθη δίκαιον (ἐκυρώθη, ἤρεσε.) Gu.

221. Χῶμα] Μνῆμα, τὸν τάφον. Gu. Χῶμ᾽] Ἤγουν πρὸς τὸν ὑψηλὸν τάφον, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ μνῆμα. Flor. 21. θυσιάσαι πρὸς τὸ μέγα ἢ φανερὸν μνῆμα τοῦ Ἀχιλλέως. Flor. 33.

222. Πομποὺς] Ὁδηγούς. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. προπομπούς, (ἀγωγοὺς, ὁδηγούς. π. καὶ κομ. ἐκ παραλλήλου.) Gu. Κομιστῆρας] Ἐκ παραλλήλου. Flor. 17. Gu. ἐπιμελητάς. Flor. 56. ἵνα κομίσομεν. Flor. 21. Κόρης] Τῆς Πολυξένης, ἢ τῆς παρθένου ἢ τῆς θυγατρός σου. Flor. 59. ἡμᾶς δὲ μανδαταφόρους καὶ ἀποκομιστὰς ἔταξαν εἶναι. Flor. 33. κόρη ἡ ἄγαμος καὶ ἡ γαμηθεῖσα, εἰ τύχῃ νέα εἶναι, καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὰ μὲν πρῶτα ἀπὸ τοῦ κορῶ τὸ ἐπιμελοῦμαι, τὸ δὲ δεύτερον ἀπὸ τοῦ κορὸν τὸ μέλαν. κόῤῥη ἡ παρειὰ διὰ δύο ρρ. Gu.

223. Τάσσουσιν] Καθιστῶσι (ἔταξαν. ῥητορικῶς ἐνεστὼς ἀντὶ παρῳχημένου.) Gu.

Ἐπιστάτης,] Οἰκονόμος. Fl. 17. ἡγεμὼν, πράκτης, ὁ τελειωτὴς ἤγουν ὁ Νεοπτόλεμος. Fl. 59. δεσπότης. Fl. 21. ἐνεργὸς, (οἰκονόμος, δεσπότης, ἡγεμών.) Gu.

224. Ἱερεὺς] Σφαγεύς. (θύτης. κυρίως ἱερεὺς ὁ σφαγεὺς καὶ ἱέρευσις ἡ σφαγή. εἰκότως τὸν Νεοπτόλεμον θυτὴν τῆς Πολυξένης ἔταξαν, ὑπερπονοῦντα τοῦ πατρὸς καὶ λύπην ὑπὲρ τούτου ἔχοντα μείζονα.) Gu. Ἐπέστη] Ἐτάχθη. Flor. 17. Ἐτάγη, ἐχειροτονήθη. Flor. 21. Gu. Παῖς Ἀχιλλέως.] Ὁ υἱὸς, ὁ Νεοπτόλεμος. Flor. 17. ἤγουν ὁ Νεοπτόλεμος ὁ καὶ Πύῤῥος. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. καὶ

* In eodem supra μετα scriptum est περισσή.

μόζει, ἡμᾶς δὲ ἀκούειν τὰ παρὰ σοῦ λεγόμενα. Flor. 33. ἁρμόζει, ἤγουν ἀπολογεῖσθαι πρὸς τῶν ἐρωτωμένων. Flor. 10.

238. Ἔξεστ',] Ἄδεια ὑπάρχει. Flor. 17. Φθονῶ.] Φθονῶ, τὸ μέμφομαι, καὶ τὸ βασκαίνω. Flor. 6. εἰ ἔξεστί σοι λέγειν· διὰ τὸν καιρὸν γὰρ οὐ μέμφομαί σοι. Flor. 33. αἰνίττεται, ὅτι χρόνον μόνον μέλλει ἡ Ἑκάβη καθικετεύουσα ἀναλῶσαι. (φθονῶ, μέμφομαί σοι. φθονῶ τὸ μέμφομαι — ἐξ οὗ καὶ ὁ ἄφθονος πλοῦτος, ὁ ἄμεμπτος, — καὶ τὸ βασκαίνω.) Gu.

239. Κατάσκοπος,] Ὁ κοινὸς (κοινῶς Gu.) καταπατητής. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. γινώσκεις, ἐπίστασαι, ὁπόταν ἦλθες κατάσκοπος ἐν Τροίᾳ, ἤγουν συμβιβαστής. Flor. 33.

240. Δυσχλαινίᾳ] Ἐν δυσειμονίᾳ, περιβολῇ φαύλων ἐνδυμάτων. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. κακοφορεσίᾳ, (εὐτελεστάτῃ στολῇ καὶ ἐνδύσει, ἵνα μὴ λαμπρὰ φορῶν νοηθείης.) Gu. Ἄμορφος,] Ἀκαλλώπιστος, (δύσμορφος.) Gu. Ὀμμάτων τ' Ἄπο.] Ὁ Ὀδυσσεὺς, ἵνα κατασκοπήσῃ ἀπὸ τῶν ἐντὸς τὴν Τροίαν, καὶ προσέξει, πόθεν ἐστὶ τὸ δυσαλώτερον μέρος, ἔβαλεν ἱμάτια πενιχρὰ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Τροίαν, ὡς πτωχός. ἰδοῦσα γοῦν τοῦτον ἡ Ἑλένη, ἐγνώρισεν αὐτὸν καὶ εἶπεν, ἵνα φονεύσωσιν αὐτόν. ὁ γοῦν Ὀδυσσεὺς φοβηθεὶς, μὴ φονευθῇ, παρεκάλεσε τὴν Ἑκάβην καὶ ἀφῆκεν αὐτόν. Flor. 59.

241. Φόνου σταλαγμοὶ] Ἔτρεχεν δάκρυα σημειωτικὰ φόνου, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπικειμένου σου (σοι) φόνου δακρύων σταλαγμοὶ κατέβρεχον τὴν σὴν γενειάδα. Flor. 33. ἀναιρέσεως δάκρυα, (ὑπὲρ τοῦ μὴ φονευθῆναι ἀγωνιῶν ἐδάκρυες.) Gu. Κατέσταζον] Ἔβρεχον, (κατέρρεον.) Gu.

242. Οἶδ'.] Ὅπερ λέγεις, οὐκ ἂν εἰς ἄκρον ἥψατό μου ὁ φόβος. Flor. 33. Οὐ γὰρ ἄκρας] Ἀλλ' ἔνδον. Flor. 10. οὐ γὰρ τοῦ ἄκρου τῆς καρδίας μου ἥψατο τὸ πρᾶγμα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἔψαυσε] Ἤγουν προσέψαυσεν. Flor. 17. ἥψατο (τὸ πρᾶγμα· ἵνα καὶ εἰς λήθην τούτου ἀφιξόμεθα.) Gu.

243. Μόνη] Ἐκείνη. Flor. 21. Κατεῖπε] Ἀντὶ τοῦ εἶπε. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. ἐγίνωσκέ σε ἡ Ἑλένη καὶ εἶπέ μοι, ὅπως σε ἀνέλωσιν. Flor. 33.

244. Μεμνήμεθ'] Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι εἰς κίνδυνον ἤλθομεν μέγαν. Flor. 33.

245. Ἥψω] Ἐκράτησας ἱκετεύων με μὴ παραδοῦναί σε θανάτῳ. Flor. 17. Gu. τότε γὰρ τεταπεινωμένος ὑπῆρχες, καὶ ἥψω τῶν ἐμῶν γονάτων, ἤγουν ἐπροσκύνεις. Flor. 33.

246. Ὥστ' ἐνθανεῖν] Ναί, λέγω, ἡψάμην, ὥστε καὶ ἐβουλήθην θανεῖν τὴν ἐμὴν χεῖρα ὑπὸ τοῦ δέους ἐν τοῖς σοῖς ἱματίοις, ἢ μᾶλλον ἐβουλήθην τὴν ἐμὴν χεῖρα θανεῖν ἢ ἀποσπασθῆναι ἀπὸ τῶν σῶν ἱματίων. Flor. 21. Ἐνθανεῖν] Νεκρωθῆναι, (μικροῦ καὶ ναρκῆσαι.) Gu. Χεῖρ' ἐμήν.] Καὶ γὰρ διὰ τῆς χειρὸς τῶν ἐκείνης γονάτων ἥψατο παρακαλῶν ἐκείνην. Flor. 59. μήποτε θανατωθῶ ἐν τοῖς σοῖς οἴκοις. Flor. 33. Πέπλοισι] Εὐστόλοις ἐνδύμασιν. καὶ παρ' ἡμῖν πέπλα λέγονται τὰ τίμια ὑφάσματα. Gu.

247. Ἔλεξας,] Εἶπας. Flor. 17. τί δὴ τότε ἔλεξας, ὡς δοῦλος ὢν ἐμὸς τότε, εἰ μόνον ἤθελον. Flor. 33. πάντα τὰ γνωστικὰ ῥήματα καὶ τὰ ἐναντία τούτων μετὰ μετοχῆς συντάσσονται. Gu.

248. Λόγων] Εἶπον σοι. Flor. 59. Εὑρήμαθ',] Μηχανήματα. Flor. 17. Gu. ἐξευρήματα. Flor. 6. 9. 21. 34. 56. 59. 76. Gu.

249. Δῆτα] Ἀληθῶς. Flor. 6. Ἐξέπεμψα] Ἐξέβαλον. Flor. 59. κἀγὼ δέ σ' ἔσωσα καὶ ἐξαπέστειλον τῆς ἐμῆς γῆς. Flor. 33.

250. Εἰσορᾶν] Ἀντὶ τοῦ ὁρᾶν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

251. Κακύνῃ] Κακὸς γίνῃ καὶ φαίνῃ. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. κακῶς ἁλίσκει. ὁ δὲ λόγος· κακῶς φαίνῃ ἐξ ὧν νῦν ἐβουλεύσω κατὰ τῆς ἐμῆς θυγατρὸς, δι' ἐμοῦ ζῶν. Flor. 59.

ἀνθρώπους κτείνειν ἤγαγε, τὸ δέον καὶ ὀφείλειν αὐτοὺς εἰς προθυμίαν ἤγαγεν ἀνθρωποκτονεῖν εἰς τάφους τῶν τελευτησάντων· οὐ γὰρ Πολυξένη αὐτῷ αἰτία θανάτου γέγονεν. Flor. 59. Σόφισμα] Εὕρημα συντελοῦν εἰς τὴν τοῦ Ἀχιλλέως τιμὴν, (βούλευμα σοφὸν ἔργον, φρόνημα δίκαιον, πιθανολόγημα· ἤτοι τί σοφισάμενοι καὶ ἐφευρόντες δόξουσιν ἡμῖν εἰκότως τὴν περὶ τῆς ἐμῆς παιδὸς σφαγὴν βεβουλεῦσθαι.) Gu.

259. Ψῆφον] Ἀπόφασιν, κρίσιν, ἀποκύρωσιν. Gu. κρίσιν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ψῆφος ἀρσενικῶς ὁ λογαριασμός. ἐκ τούτου καὶ ψηφίζω ἐνεργητικῶς. ψῆφος δὲ θηλυκὸν ἐνίοτε μὲν ὁ καιρικὸς νόμος, ἄλλοτε ἡ ἀπόφασις καὶ τὸ κῦρος. ἐκ τούτου καὶ ψηφίζομαι παθητικῶς ἀντὶ τοῦ ἀποφαίνομαι. Gu. Ὥρισαν] Ἔταξαν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 76. προσέταξαν, ἀπεφήναντο, ἔταξαν. Gu. Flor. 59.

260. Πότερα] Τὸ πότερα ἀντὶ τοῦ πότερόν ἐστιν, ὡς ἔστιν καὶ τὸ "οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους," (Or. 407.) τὸ πληθυντικὸν ἀντὶ ἑνικοῦ. Flor. 9. Χρῆν] Τὸ χρὴ νόμιμόν ἐστιν, ἐπιῤῥηματικῶς.[1] Flor. 10. 21. ὁποῖον χρὴ ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἀνθρωποκτονεῖν, ἢ τὸ βουθυτεῖν. τοῦτο γὰρ μᾶλλον πρέπει ἐπὶ τὸν τάφον ποιῆσαι. Flor. 33. Τὸ χρῆν] Καὶ πρέπειν, (τὸ πρέπον καὶ ὁ νόμος.) Gu. τὸ χρῆν κατὰ μὲν τοὺς παλ[illegible] κανονίζεται, κατὰ δὲ τοὺς νέου[illegible] ἐστιν ἀπρόσωπον. κανονίζεται δὲ κα[illegible] τοὺς παλαιοὺς χρῆμι, καὶ ὁ παρατατικὸς ἔχρην. Ἀττικῶς διὰ τοῦ η. August. c. ap. Herm. Præf. p. X.

261. Ἔνθα] Ὅπου, ἤγουν ἐν τῷ τύμβῳ. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Βουθυτεῖν] Τὸ θύω λέγεται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς σφάττειν· καὶ θύω τὸ εἰς θυσίαν σφάττειν καὶ θύω τὸ ἀτάκτως ὁρμῶ, ὅθεν καὶ θύνος ὁ ἰχθὺς, καὶ θύρσαι αἱ μετὰ μέθης εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου βακχεύοντες. Gu.

262. Ἢ τοὺς] Ἡ γὰρ Πολυξένη αὐτῷ αἰτία θανάτου γέγονε. Flor. 10. ἢ ἡμᾶς τοὺς τεθανατωμένους δηλονότι ὑπὸ τῆς αἰχμαλώσεως πάλιν θανατῶσαι θέλετε. Flor. 33. τοὺς φονεύσαντας (αὐτόν. τοὺς θανάτου παραιτίους.) Gu.

263. Τήνδ'] Τὴν Πολυξένην. Flor. 17. Ἐνδίκως] Τὸ ἐνδίκως εἰς τὸ ἀνταποκτεῖναι σύνταξον. (ἐνδίκως λέγει, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐφονεύθη.) Gu.

264. Ἥδε] Αὕτη. Flor. 17. Εἴργασται] Ἀντὶ τοῦ εἰργάσατο. Flor. 17. ἀλλὰ οὐδαμῶς εἰς αὐτὸν αὕτη εἰργάσατο κακόν. Flor. 33.

265. Νιν] Αὐτὸν, τὸν Ἀχιλλέα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὸ νιν καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ. ἔστι δὲ ποιητικόν. Gu. Τάφῳ προσφάγματα.] Θύματα τῷ τάφῳ. Flor. 17. Ἑλένην δὲ μᾶλλον αὐτὸν χρὴ αἰτεῖν σφαγιασθῆναι ἐν τῷ ἑαυτοῦ τάφῳ. Flor. 33.

266. Ὤλεσεν] Ἔφθειρεν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἄγει.] Καὶ ἐκείνη δηλονότι ἤγαγεν εἰς τὴν Τροίαν αὐτόν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ἐκείνη γὰρ ὤλεσεν αὐτὸν καὶ τοὺς λοιποὺς, οὓς ἐν τῇ Τροίᾳ ἤγαγεν. Flor. 33. πρωθύστερον. Gu.

267. Ἔκκριτον] Ἐκλελεγμένον. Flor. 17. εὔμορφον. Flor. 21. εὐμορφίας ἕνεκα. Flor. 21. ἐὰν δέ τινα ἔντιμον ἐκ τῶν αἰχμαλώτων γυναικῶν χρὴ θανεῖν δι' αὐτόν. Flor. 33. ἐκλελεγμένην, (ἔξοχον, ἐπίλεκτον, ὡραίαν καὶ εὐγενίδα.) Gu.

268. Ὑπερφέρουσαν,] Ὑπερνικῶσαν. Flor. 17. καὶ κατὰ κάλλος ὑπερκειμένην, πλέον ἔχουσαν.* Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Τόδε.] Ἔστι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. διαφέρουσαν τῶν λοιπῶν ἡμῶν πάντων ἐν κάλλει. Flor. 33. τὸ ἔκκριτον καὶ ὑπερφέρον, τὸ ὑπερφέρειν τῷ κάλλει. Gu.

269. Ἡ Τυνδαρίς] Ἡ Ἑλένη ἐστὶν ἡ εὐπρεπεστάτη εἰς κάλλος. Τυνδαρὶς γὰρ αὐτὸς λέγει, διότι Τυνδάρεω ἦν θυγάτηρ. Flor. 33.

* Flor. 17. κατὰ τὸ κ. τὸ ὑπερκείμενον πλ. ἔχ.

Flor. 33. βακτηρία (στήριγμα.) Gu. Πόλις,] Ἐνίοτε τὸ τεῖχος, ἄλλοτε ἡ γῆ, ἄλλοτε ὁ λαός. οὕτω καὶ οἶκος. Ὁδὸς,] Καὶ ἡ στρατὰ καὶ ἡ ἀφορμὴ, ὡς τὸ ἔσχε ὁδὸν τοιαύτην ποιῆσαι τόδε. Gu.

282. Τοὺς κρατοῦντας] Τοὺς ἐν ἀρχαῖς ὄντας καὶ δυναμένους πράττειν, ἃ βούλονται, οὐ χρὴ εἰς κακὸν χρῆσθαι τῇ ἐξουσίᾳ, εἰδότες (— ότας) ὅτι οὐκ ἐν τῇ αὐτῇ μενοῦσι τύχῃ. Flor. 10. 59. οὐ χρὴ τοὺς ἡγεμόνας πράσσειν, ἅπερ μὴ πρέπει. Flor. 33. τοὺς δυναμένους, ὅθεν καὶ κράτωρ ποιητικὸν, αὐτοκράτωρ κοινόν. κρατῶ τὸ δύναμαι, ποιητικὸν, αἰτιατικῇ, καὶ κρατῶ τὸ κατέχω, κοινόν· κρατῶ τὸ ἐξουσιάζω, γενικῇ, κρατεῖ γαστρός. Gu. Κρατεῖν] Ἐξουσιάζειν. Flor. 17.

283. Οὐδ' εὐτυχοῦντας] Οὐδὲ τοὺς εὐτυχοῦντας δοκεῖν ἀεὶ ἔχειν καλῶς. Flor. 33.

284. Οὐκ εἰμ'] Οὐκέτι εἰμὶ, οὐδαμῶς εἰμί. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ποτὲ γὰρ καὶ ἐγὼ ὑπῆρχον βασιλὶς, ἀλλὰ νῦν οὐκ εἰμί τι. (εἰμὶ ἔτι?) Flor. 33.

285. Ἦμαρ ἕν] Ὅτε ἡ πόλις ἑάλω, ἡμέρα μία ἡ τῆς δυστυχίας. Gu. Ἀφείλετο.] Ἐστέρησε. Flor. 17. ὅλον γάρ μοι τὸν πλοῦτον μία ἡμέρα ἠφάνισε. Flor. 33. ἀφείλετό με τόδε, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν, Ἀττικόν· ἀφείλετο τόδε μου κοινὸν, ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικήν. Gu. a m. pr.

286. Φίλοι] Προσφιλεῖς. Flor. 17. Αἰδέσθητι] Ἐντράπηθι. Flor. 17. 56. δυσωπήθητι. Flor. 6. 9. 21. 59. 76. Gu. ἀλλ', ὦ προσφιλέστατοι, τὸ γῆρας αἰσχύνθητε τὸ ἐμόν. Flor. 33.

287. Οἴκτειρον] Σὺ δὲ Ὀδυσσεὺς ἐλέησόν με καὶ πορεύθητι εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν. Flor. 33.

288. Παρηγόρησον,] Ἀντὶ τοῦ παρηλειγμένα (παρηλλαγμένα) ἀγόρευσον. Flor. 59. ἐνηλλαγμένα εἰπέ. Flor. 17. παρηγορῶ τὸ παραμυθοῦμαι καὶ τὸ παραινῶ. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. παράπεισον, νουθέτησον. Flor. 21. 33. τὰ ἐναντία ἀγόρευσον, ἤγουν παρ' ὃ ἠγόρευσας, εἰπέ.* (ἡ παρά τὴν παραλλαγὴν ἐνταῦθα δηλοῖ.) Gu. Φθόνος] Λύπη ἐπ' ἀλλοτρίων ἀγαθῶν, ἐνταῦθα δὲ μέμψις. (καὶ νέμεσις, καὶ φθόνου ἔργον ἐστί.) Gu.† ψόγος. Flor 59. ἄδικον. Flor. 21. μὴ διαφθόνον ἀποκτείνειν τὰς γυναῖκας. Flor. 33.

289. Τοπρῶτον] Κατὰ τὴν γυναῖκα. Flor. 59. ἃς ἐν τῇ ἁλώσει τῆς Τροίας οὐκ ἐκτείνατε. Flor. 33.

290. Βωμῶν] Ἀπὸ τῶν νεῶν. Flor. 59. ἡνίκα ἀπὸ τῶν βωμῶν ἐξάραντες, ἀλλ' ἠλεήσατε. Flor. 33.

291. Ἶσος] Τάχα. Flor. 17. σημαίνει τὸ ἴσος, ὅτι ὁ μὲν Ὅμηρος περισπᾷ αὐτὸ καὶ μακρὸν δέχεται, οὗτος δὲ ὀξύνει καὶ βραχὺ δέχεται. Flor. 59.

293. Ἀξίωμα,] Ἡ τιμιότης, (τὸ μέγεθος, ἡ ἀξία ἡ σή.) Gu. Κακῶς] Ἀδίκως. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. παραλόγως. Flor. 59. ἀσυμφόρως καὶ μὴ κατὰ γνώμην τῷ πλήθει. Gu. a m. sec. Τὸ σὸν] Στόμα. Flor. 59.

294. Πείσει.] Πόσῳ γε μᾶλλον, ὅτι καὶ ἔννομα. Flor. 10. Ἰὼν,] Ἐρχόμενος. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. λεγόμενος. Flor. 10.

295. Δοκούντων] Ἐντίμων, (ἐνδόξων, τῶν φαινομένων τε καὶ λαμπρῶν· οἱ γὰρ ἄδοξοι ὥσπερ ἀφανείᾳ κρύπτονται.) Gu. Οὐ ταυτὸν σθένει.] Οὐ τὴν αὐτὴν δύναμιν δύναται [φονευθησόμενος καὶ τοῦ ἐλευθέρου ‡.] Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

296. Στεῤῥὸς] Τὰ παρ' ἡμῖν ἐκφερό-

* In eodem Cod. ab alia m. παραίν. παρ' ὃ πρόσθεν ἔφης, ἀγόρευσον.

† In margine aliud scholion est ad v. 286. sed in eo litteræ pleræque evanuerunt. Finis hic est: διό τινες ἐνταῦθα συντομίᾳ χρώμενοι, ἢ μᾶλλον * * * φθόνον ἀντὶ τοῦ μέμψις εἰρήκασιν.

‡ Quæ uncis inclusi, haud dubie e scholio ad v. 288. sq. huc retracta sunt. Cetera sunt etiam in Gu.

76. τῶν δειλῶν καὶ ἀνάνδρων, κακῶν. Flor. 21. 59. τῶν κακῶν, (ἢ δειλῶν, τῶν χειρόνων αὐτοῦ ἀνδρῶν.) Gu.

309. Ἡμῖν] Παρ'. Flor. 6. 9. 56. 76. παρ' ἡμῖν ὑπάρχει. Flor. 59. Τιμῆς,] Δόξης. τιμὴ ἡ δόξα καὶ τὸ εἰς ὠνὴν διδόμενον. Gu.

310. Ἑλλάδος] Οἱ Ἀττικοὶ λαμβάνουσι τὸ ἁπλοῦν ἀντὶ κτητικοῦ, οἷον Ἑλλάδος τῆς Ἑλληνικῆς· οἱ δὲ Ἴωνες τοὐναντίον, οἷον αἱ παρθενικαὶ ἀντὶ τοῦ αἱ παρθένοι. Gu. Κάλλιστα] Καλλίστως, (ἐνδοξότατα.) Gu.

311. Οὔκουν] Τολοιπόν. Flor. 59. τὸ οὔκουν (sic) ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς νοεῖται, ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ τοίνυν, ὡς ἐνταῦθα. Gu. Βλέποντι] Ζῶντι (ὁ γὰρ βλέπων ζῇ, ὁ δ' ἀποθανὼν οὔ.) Gu. Φίλῳ] Προσφιλές. Flor. 33.

312. Ἐπεὶ δ' ὄλωλε,] Ἐπειδὴ ἐφονεύθη. Flor. 33.

313. Εἶεν] Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν οὕτως ἐχέτωσαν, ἔστω ταῦτα. Flor. 59. ἀντὶ τοῦ, ἔστω ταῦτα, ἃ εἴπομεν δηλονότι. Flor. 21. ἔστω. Flor. 33. ταῦτα οὕτως ἔχει, ἔστω ταῦτα. ἤγουν ταῦτα οὕτως ἐχέτωσαν. ἔστι δὲ τὸ εἶεν τῆς πρώτης ἐννοίας ἀποθετικὸν, ἀρχτικὸν δὲ τῆς μετὰ ταῦτα. ἔστι δὲ ἀπόθεσις τὸ σχῆμα Ἀττικὴ καὶ ῥητορική.) Gu.

Ἐρεῖ] Λέξει ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος. Flor. 59. καὶ τί λοιπὸν εἴποι. Flor. 56. λέξει. Flor. 6. τί δὲ ἐρεῖ τὶς ἀνθρώπων. Flor. 21. Αὖ φανῇ] Τὶς πάλιν φανερωθῇ. Flor. 33.

314. Ἄθροισις,] Συναγωγὴ, σύναξις. Flor. 21. 59. Ἀγωνία;] Βία. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. φόβος. Flor. 56. Gu. a m. sec. Ἀγωνία;] Ἀγών. ἀγὼν λέγεται ἡ μάχη, ἀγωνία δὲ φόβος ἀστοχίας γινομένου τινὸς πράγματος. καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου γίνεται ῥῆμα ἀγωνίζομαι, ἀπὸ δὲ τοῦ δευτέρου ἀγωνιῶ. κατὰ δὲ Ἀττικοὺς λέγεται ἀγωνία καὶ ὁ ἀγὼν, ὡς ἐνταῦθα. (ἅμιλλα, ἢ φόβος, βία, ἀνάγκη.) Gu.

315. Πότερα] Ἀντὶ τοῦ πότερον, Ἀττικῶς, μηχανησόμεθα. (μαχεσόμεθα.) Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Φιλοψυχήσομεν,] Μὴ μαχόμενοι. Flor. 21. τὴν ζωὴν ἀγαπήσομεν, (φιλοζωήσομεν, δειλιάσομεν, δειλανδρήσομεν.) Flor.

316. Κατθανόνθ'] Τὸν φονευθέντα. τὸ κατθανεῖν ἐπὶ βιαίου θανάτου λέγεται, ὡς τὸ ἐκθανεῖν καὶ ἐξέθανε παρ' Ἀττικοῖς. Gu. Κατθανόνθ'] Τὸν τεθανατωμένον ὁρῶντες. Flor. 33. Τιμώμενον;] Οὐ τιμὴν λαμβάνοντα. Flor. 17. καὶ οὐ διὰ τιμῆς ἔχοντα. Flor. 59.

317. Καθ' ἡμέραν,] Κατὰ τὴν ζωήν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. ἑκάστην, (τὴν παροῦσαν. Σωκρατικὸς καὶ οὗτος ὢν, καὶ τὴν ψυχὴν νομίζων καὶ μετὰ τὸν θάνατον ἐν τῷ ἅδῃ ζῆν, διαστέλλων ἐκείνης τῆς ζωῆς ταῦτα φησίν· ζῶντι καθ' ἡμέραν, ἤγουν κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, ἣν ὁ ἥλιος ποιεῖ, ἀντὶ τοῦ ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ἔνθα ἡ ἡμέρα καὶ ὁ ἥλιος, καὶ οὐκ ἐν τῷ ἅδῃ δηλονότι.) Gu.

318. Ἔχοιμι,] Ἔχω. Flor. 59. Καὶ σμίκρ' ἔχ.] Ἤγουν μικρὰν καὶ ὀλίγην τιμὴν ἔχω. Gu. Ἀρκούντως] Ἀρκετῶς, ἱκανῶς. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἔχοι,] Διακέοιτο. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ὅτι καθ' ἡμέραν καίπερ μικρὸν προστιθεὶς αὐξάνω τὴν δόξαν μου. Flor. 10.

319. Ἀξιούμενον] Ἔνδοξον. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 76. ἄξιον τιμῆς νομιζόμενον. Flor. 10. 59. τιμώμενον, ἔνδοξον. Gu. τὸ ἂν πρὸς τὸ ὁρᾶσθαι σύναπτε, οὐ πρὸς τὸ βουλοίμην. Gu.

320. Ὁρᾶσθαι] Κατανοεῖν. Flor. 59. φαίνεσθαι. Flor. 21. Διὰ μακροῦ] Πολυχρόνιος. Flor. 59. Χάρις.] Δόξα. Flor. 59. ἐπὶ πολὺν γὰρ χρόνον μένει ἡ δόξα. Flor. 21.

321. Εἰ δ'] Ἀντίθεσις ἐλέους ἀξία. Flor. 59. ἐὰν δὲ ἐλεεινὰ ὑπομένειν λέγεις, τάδε κἀμοῦ ἄκουσον. Flor. 33.

322. Ἡμῖν,] Ἐν τῇ Ἑλλάδι δηλονότι. Flor. 10. 59. Ἕλλησι. Flor. 21. Οὐδὲν ἧσσον] Μᾶλλον. Flor. 6. 9. 17. 21. 76. ἀλλὰ μᾶλλον. μᾶλλον καὶ ἔλαττον. Flor. 56. Ἄθλιαι,] Ἐλεειναί. Flor. 59. εἰσὶ γὰρ καὶ παρ' ἡμῖν τοῖς Ἕλλησιν, οὐδὲ ἐλεί-

Τολμᾷ θ'] Ὑπομένει τοι. Gu. Ἃ μὴ χρὴ,] Τολμᾶσθαι. Flor. 21. τὰ μὴ πρέποντα, τὰ ἀνύποιστα. Gu. Βίᾳ] Ὑπὸ βίας. Flor. 6. 9. 21. 56. 76. ὑπὸ τῶν δυνατῶν. Gu. Νικώμενον.] Ἀναγκαζόμενον. Flor. 10. θαῤῥεῖ γὰρ εἰς ἅπερ μὴ πρέπει. Flor. 33. κρατούμενον καὶ ἀναγκαζόμενον ὑπὸ τῆς τῶν δεσποτῶν βίας. Gu.

334. Οὔμοι] Οἱ ἐμοί· ἔκλειψις καὶ κρᾶσις. Flor. 59. ὦ τέκνον, οἱ ἐμοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα ἠφανίσθησαν καὶ εἰς μάτην περὶ τοῦ σοῦ φόνου. Flor. 33. τὸ, πρὸς αἰθέρα, πρὸς τὸ, μάτην ῥιφέντες, σύναπτε. Gu.

335. Φροῦδοι,] Ἀπῆλθον. Flor. 59. φροῦδος οἰκείως ὁ παρεληλυθὼς καὶ προαπελθὼν τῆς ὁδοῦ. Flor. 10. ἀφανεῖς εἰσίν, (κατ' οὐδὲν ἀνύσαι δύνανται.) Gu. Μάτην] Διακενῆς. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ματαίως, εὐχερῶς. Flor. 17. Ῥιφέντες] Ἐκτοξευθέντες, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βελῶν τῶν τοῦ σκοποῦ ἁμαρτόντων. Gu.

336. Μείζω] Τινά. Flor. 10. διὰ τὸ τῆς ἡλικίας ἀκμάζον. Gu. Ἔχεις,] Κέκτησαι. Flor. 17. σὺ δὲ ἐάν τι ἔχεις δύναμιν λόγων. Flor. 33.

337. Σπούδαζε,] Ἀγωνίζου, ἐπιμελοῦ. Flor. 17. 59. μελέτα. Flor. 56. σπεῦδε καθὼς στόμα εὐλάλου ἀηδόνος. Flor. 33. ἀγωνίζου, ἤγουν ἀγωνιστικῶς καὶ σπουδαίως λέγε. Gu. Πάσας,· καὶ παντοίας, ἤγουν ἡδείας καὶ συνεχεῖς θρηνῳδίας. θρηνεῖ γὰρ αὕτη τὸν Ἴτυν. τοιαύτη γὰρ τῆς ἀηδόνος ἐστὶ φωνὴ, πυκνὴ, συνεχὴς, ἡδεῖά τε καὶ παμποίκιλος, πρὸς τούτοις καὶ κλαυθμηρά. Gu. Ὥστ',] Καθά. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ὅ τε παρέλκει. Flor. 21.

338. Φθογγὰς] Λαλίας. Flor. 59. λόγους. Fl. 56. Ἱεῖσα,] Πέμπουσα. Fl. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. ἀφιεῖσα. Gu. καὶ φθογγὰς λόγων πέμπε, μὴ στερηθεῖσα τοῦ βίου. Flor. 33.

339. Πρόσπιπτε] Παρακάλει. Flor. 17. πρὸς τὸ γόνυ τοῦ Ὀδυσσέως τοῦδε προσελθοῦσα πίπτε Οἰκτρῶς ἤγουν ἐλεεινῶς. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. πρόσπεσον ἐλεεινῶς ἐπὶ τοῖς γόνασι, ὡς ὑπολαμβάνῃ πεισθῆναί σοι. Flor. 33. πρόσπιπτε δὲ τῷ γόνυϊ, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν γόνυ· τὸ γὰρ προσπίπτω δοτικῇ συντάσσεται. Gu.

340. Πεῖθ'·] Πειρῶ πείθειν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. Πρόφασιν.] Αἰτίαν. Flor. 17. ἀφορμὴν τοῦ πείθειν. Gu.

341. Τῷδε,] Τῷ Ὀδυσσεῖ δηλονότι. Flor. 17. 21. 56. ὑπάρχουσι γὰρ καὶ τούτῳ τέκνα, ὥστ' ἐλεήσει σου τὴν ἡλικίαν. Flor. 33. εἰσὶ γὰρ καὶ αὐτῷ τέκνα, καὶ πτοηθήσεται, μὴ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν ἀνοικτὶ φονευθέντα τῆς ὁμοίας ἐγκύρσωσιν. Gu. Τύχην.] Ἀτυχίαν. Flor. 10. Gu. ἤγουν σὲ τὴν δυστυχῆ καὶ αἰχμάλωτον. Gu.

342. Ὑφ' εἵματος] Ἀντὶ τοῦ ὑποκάτω τοῦ ἱματίου. Gu. bis.

344. Πρόσθιγω] Προσψαύσω. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ἱκετεύω σε. Flor. 10. ἱκετεύσω. Gu. μήποτε προσεγγίσω σου ἢ κατὰ πρόσωπόν σε ἴδω. Flor. 33.

345. Θάρσει·] Θάῤῥει. Flor. 21. μὴ φρόντιζε. Flor. 56. οὐχ ἱκετεύω γάρ σε τὴν δέησιν τὴν ἔχουσαν τὸ τῆς δίκης νόημα. Flor. 17. Πέφευγας] Ἐπεί. Flor. Ἐμὸν] Παρ' ἐμοῦ τοῦτο τυχεῖν. Flor. 10. χαῖρε ὅτι τὸν ἐμὸν παρακλήτορα Δία πέφευγας, ἡνίκα ἧς ἐν τῇ Τροίᾳ. Flor. 33. ἦν γὰρ καὶ ἕτερος Ζεὺς εὔφορος (ἔφορος) τῆς ἱκεσίας. λέγει δὲ ἡ Πολυξένη, ὅτι πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία, ἤγουν οὐχ ἱκετεύσω σε περὶ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ γενέως (γενναίως) ἄξω. Flor. 21. Τὸν ἐμὸν ἱκ. Δία,] Τὴν ἐμὴν ἱκεσίαν. (ὃν ἐβουλόμην θέσθαι σοι εἰς παράκλησιν ὡς ἔστιν ὁ Ζεὺς ξένιος, φίλιος καὶ τὰ λοιπά. οὕτω καὶ ἱκέσιος.) Gu.

346. Ὡς] Ὄντως. Flor. 17. λίαν. Flor. 10. Ἀναγκαίου] Ἕνεκα τῶν ἀναγκῶν. Flor. 17. ἤγουν ἕνεκεν τῆς ἀνάγκης. Flor. 59. ἀπαραιτήτου· ἀπαραίτητος γάρ ἐστιν ἡ τῶν Ἑλλήνων κατ' ἐμοῦ ψῆφος. Gu.

347. Θανεῖν τι χρήζουσ'·] Ὡς λυτρωθῆναι σπουδάζουσα τῆς τυραννικῆς δουλείας τὴν κάκωσιν. Gu. Βουλήσομαι,] Καὶ βουληθῶ ζῆν. Flor. 59. τοῦτο ποιῆσαι δηλονότι. Flor. 21. ὅτι ἐπακολουθήσω σὲ, καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἀναγκαῖον, καὶ ὅτι βούλομαι ἀπολέσθαι. καὶ ἄλλως. ἕνεκα τῆς ἀνάγκης ἀκολουθήσω σοι, καὶ ὅτι ἀποθανεῖν βούλομαι, ἐπεὶ προτιμότερον ἐστὶ τοῦ ζῆν κακῶς. Flor. 10.

348. Φανοῦμαι,] Φανήσομαι. Flor. 21. 59. Φιλόψυχος] Φιλόζωος. (δειλή.) Gu.

349. Δεῖ] Τί με χρὴ ζῆν. Flor. 33. Ἦ, καὶ ὅπου. Flor. 17. ἐμοί. Flor. 21. Ἦν] Ὑπῆρχε. Flor. 17. Ἄναξ] Βασιλεύς. Flor. 17. 21.

350. Ἁπάντων] Ὅλων. Flor. 17. Πρῶτον] Τὸ κεφάλαιον. Flor. 10. 21. Gu. ἐπὶ ἀριθμήσεως. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. πρῶτον τριχῶς, ἢ κατὰ τὸ ἀξίωμα, ἢ κατὰ τάξιν, ἢ κατ' ἀπαριθμήσεως. Gu.

351. Ἐλπίδων] Τοῦ γενέσθαι νύμφη βασιλέως. Flor. 17.

352. Ζῆλον] Ἤγουν ζηλοτυπίαν οὐ σμικρὰν καὶ ἐλπίδα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἔπαινον, μακαρισμόν. Flor. 10. ἔριν τιθεῖσα βασιλεῦσι πρὸς ποῖον ἀφίξομαι. Flor. 10.

353. Ἑστίαν τ'] Καὶ εἰς τὴν θεάν. Flor. 21. ἔχουσα οἰκίαν καὶ πόλιν πεπαῤῥησιασμένην βασιλὶς ἡ ταλαίπωρος ταῖς Τρωϊκαῖς γυναιξὶν ἤμην. Flor. 33. νυμφῶνα. δῶμα τὸ ὅλον, ἑστία μέρος. ἀπὸ τοῦ εὑρεθῆναι ἀπό τινος γυναικὸς καλουμένης Ἑστίας. Gu.

354. Ἰδαίαισιν] Ἰδαιῶν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Τρωϊκῆς. Flor. 17. Τρωαῖσι. Flor. 21.

355. Γυναιξὶ,] Γυναικῶν. Flor. 6. 9. 21. 56. 76. Ἀπόβλεπτος] Περιφανής. Gu. a m. pr. Flor. 33. περίβλεπτος, εὐδαίμων, ἔνδοξος. Gu. ab al. m. Flor. 17. 21. 59.

356. Πλὴν] Χωρίς. Flor. 59. Gu. Κατθανεῖν] Τοῦ θανάτου δηλονότι. Flor. 17. ἐγὼ γὰρ ἦν θνητὴ, οἱ δὲ θεοὶ οὔ. Flor. 21. Πλὴν τὸ κατθ.] Οὐκ ἰσόθεος ἦν. οὐκ ἀποδίδοται δὲ τοῦτο πρὸς τὸ πλὴν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἴσος (in marg. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτήτους δράματι (v. 299.) οἰκουμένη γὰρ στέγη πυρὸς μέτα πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ. et ab al. m. τὸ πλὴν μετὰ πασῶν τῶν πτώσεων συντάσσεται πλὴν τῆς κλητικῆς.) Gu.

357. Πρῶτα] Κατὰ πρῶτα. Flor. 17. καταρχάς. Gu. Τοὔνομα] Τὸ ὀνομάζεσθαι. Flor. 17. τὸ ὄνομα τῆς δουλείας. Flor. 6. 9. 10. 21. 56. 59. 76. τοῦτο τὸ δούλη. Gu.

358. Θανεῖν ἐρᾷν] Ἀποθανεῖν. Flor. 17. κακοσύνθετον δὲ τὸν λόγον πεποιήκασι τὰ δύο ἀπαρέμφατα. Flor. 10. Ἐρᾷν] Ἀγαπᾷν. Flor. 56. φιλεῖν. Flor. 21. ἐπιθυμεῖν. Gu. Τίθησιν,] Ποιεῖ, (παραπείθει.) Gu. Οὐκ εἰωθὸς ὄν] Οὐ σύνηθες ὂν τοῦτο τὸ ὄνομα τῆς δουλείας ἐν ἐμοί· καὶ γὰρ οὐκ ἦν ποτε δούλη. Flor. 21. πρόθυμός εἰμι εἰς τὸ θανεῖν οὐκ εἴωθα τῆς δουλοσύνης τὰ ἔργα. Flor. 33.

359. Ἴσως ἂν] Οἱ Ἀττικοὶ πῆ μὲν ἐκλείπουσι τὸ ἂν, πῆ δὲ πλεονάζουσιν, ὡς ἐνταῦθα, ἴσως ἂν τύχοιμ' ἄν. Gu.

Δεσποτῶν] Αὐθεντῶν. Flor. 17. Ὠμῶν] Σκληρικῶν (σκληρῶν. Gu.) κατὰ ψυχήν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὠμῶν φρενῶν. Flor. 33.

360. Τύχοιμ' ἂν,] Λάγω ἐκεῖνον. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ὅστις] Δεσπότης. Flor. 21. ὅς τινα (ὃς ὥς τινα) ἀργυρώνητον δοῦλον. Flor. 33.

361. Κάσιν] Σημείωσαι, ὅτι τὴν θήλειαν κάσιν εἶπεν, εἰ μὴ ἀποκοπὴ κασιγνήτης. Flor. 10. τὴν Ἕκτορος καὶ ἑτέρων πολλῶν ἀδελφήν. Flor. 33.

362. Προσθεὶς] Ἐπιθείς. Flor. 6. 9. 56. 59. 76. Mosqu. D. G. ἐπιθεὶς δὲ ἐκεῖνος ὁ δεσπότης. Flor. 21. Ἀνάγκην] Δουλείαν. Flor. 59. Σιτοποιὸν] Τὰ πρὸς ζωάρκειαν ποιοῦσαν.

(*ποιοῦντα*, ut Mosqu. D.* Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. 'Αν. Σιτοπ.] *Μαγειρικήν. σῖτα γὰρ καὶ σιτία τὰ βρώματα· ἢ ἀρτοποιητικήν.* (*ἤγουν ἀναγκάσας ἀλήθειν.*) Gu.

363. Σαίρειν] *Φιλοκαλεῖν.* Flor. 10. 17. 21. Gu. a m. 2. *σαροῦν.* Gu. a m. pr. 'Εφεστάναι,] 'Επιστατεῖν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosq. D. *ἐπιστάτην εἶναι.* Flor. 17. *καὶ σαίρειν, ἤγουν φιλοκαλεῖν τὰ οἰκήματα, καὶ παρεστήκειν καὶ κιρνᾷν, ἢ ἐν ὑβρίσμασιν παρεστήκειν.* Flor. 33.

364. Λυπρὰν ἡμέραν] *Λυπητικὴν ἐπιφέρειν ἡμέραν.* Flor. 33. *οἰκτρὸν καὶ ἄθλιον βίον.* Gu. 'Αναγκάσειˑ] 'Ο *ἐμὸς δεσπότης.* Flor. 21.

365. Λέχη] "Ηγουν *τὴν ἐμὴν παρθενίαν.* Flor. 21. 'Ωνητὸς] 'Αγοραστός. Flor. 17. 56. Gu. Ποθὲν] 'Από *τινος τόπου.* Flor. 56. Gu. *καὶ τὴν ἐμὴν κοίτην καὶ συνουσίαν ἤγουν μῖξιν γαμικὴν δοῦλος ἀγορητός.* Flor. 33.

366. Χρανεῖ,] Φθείρει, *μολύνει.* Fl. 17. *μιανεῖ, μολυνεῖ.* Gu. Τυρ. πρ. ἠξ.] Βασιλέων *πρότερον ἄξια κεκριμένα.* Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. *χρανεῖ καὶ μολύνει, ἔμπροσθεν τῶν τυράννων ἀξιουμένη.* Flor. 33.

367. Οὐ δῆτ'.] Οὐδαμῶς *ἀφίημι ἐλεύθερον φῶς ἐκ τῶν ὀμμάτων.* Flor. 33. *οὐκ ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐλευθέρως.* Flor. 17. *ταῦτα ὑποστήσομαι.* Flor. 10. *οὐκ ἀφίημι, διότι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν ἀκτῖνας ἐκπέμπουσιν, αἳ προσομιλοῦσι ταῖς ἡλιακαῖς ἀκτῖσιν οὐκ ἄλλως γὰρ ὁρῶμεν, ἀλλ' ἢ ἐκ τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως· θατέρου γὰρ ἐπιλάμψαντος, κἂν τὸ ἓν ἐπικρατεῖ, σκότος ἡμῖν τὰ πάντα λελόγισται.* Flor. 17. *οὐκ ἀνέξομαι ζῆν ἐν τούτοις, οὐ προτιμήσω ταῦτα τοῦ θανάτου.* (*ἔσται τοῦτο.*) Gu. 'Αφίημι] Καταλιμπάνω. Gu. 'Ελεύθερον] "Ητοι *ἐλεύθερον δουλείας· τουτέστιν ἐλευθέρα θέλω ἀποθανεῖν.* Gu.

368. Προστιθεῖσ'] Δοῦσα, *προσβαλοῦσα.* Flor. 59. *προσθήκην ποιήσασα, παραδοῦσα τὸ ἐμὸν σῶμα εἰς θάνατον.* Flor. 6. *ἀλλὰ τῷ ᾅδῃ προσεγγίζημι τὸ ἐμὸν σκῆνος.* Flor. 33.

369. "Αγ'] "Αγαγε. Flor. 17. *προηγοῦ μοι, ὦ 'Οδυσσεῦ, καὶ φέρε.* Flor. 33. Διέργασαι] Φόνευσον. Flor. 6. 9. 10. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. *σφάξαι.* Flor. 17. *θῦσον, σφάξον.* Gu. a m. 2. "Αγων,] 'Αγαγών. Flor. 17. *διὰ χειρός.* Flor. 59.

370. Τοῦ] Τινὸς, θηλυκόν. Flor. 10. Δόξης] 'Υπονοίας. Flor. 17. 21. 59. *βοηθείας.* Flor. 6. *τινὸς ὑπολήψεως.* (Τοῦ δόξης.] "Εδει εἰπεῖν *τῆς πρὸς τὸ ἐλπίδος νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ 'Αττικῶς λέγει· οὗτοι γὰρ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἔσθ' ὅτε ἀρσενικῶς ἐκφέρουσιν, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Σοφοκλέους τὸ, οὔτε του σάλπιγγος, καὶ, τὼ χεῖρε καὶ τοῖν πολέοιν, παρ' 'Ισοκράτει καὶ Θουκυδίδῃ.*) Gu. *ἡ δόξα καὶ ἐγγὺς ἐλπίδος ἐστὶν, ἀλλ' οὐκ ἔχει τὸ πλέον, καὶ ὥσπερ προηγούμενόν ἐστι τῆς ἐλπίδος· ἔστι γάρ τι, ἀφ' οὗ τις δοξάζων περὶ αὐτοῦ τὰ βελτίω εἶτα ἐλπίζει.* Gu.

371. Θάρσος] Εἶναι *προσδοκίαν.* Flor. 59. *παρηγόρημα.* Gu. 'Ημῖν] Τοῖς Τρωσί. Flor. 21.

372. 'Εμποδὼν] Εἰς *ἐμπόδισμα, ἐπιῤῥηματικῶς.* Flor. 21. *σὺ δὲ, μῆτερ, μηδαμῶς ἔμπροσθεν ἡμῖν γενοῦ, ἢ ἐμπόδιος ἡμῖν.* Flor. 33.

"Ω μῆτερ] Πρὸ τοῦ τυχεῖν *πραγμάτων ἀσχήμων* (*ἀσχημόνων?*) *ἤγουν οὐ κατ' ἀξίαν, τοῦτ' ἔστι παρὰ τὴν ἀξίαν, περὶ* (*παρὰ*) *τὸ πρέπον.* cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

373. Λέγουσα,] Μηδέ· *ἀπὸ κοινοῦ τὸ μή.* Flor. 6. 9. 10. 21. 56. 59. 76. Gu.† *μήτε.* Flor. 17. *φλυαροῦσα, μηδὲν ἀνύουσα.* Flor. 10. Δρῶσα·] Κωλύουσα. Flor. 59. *πράττουσα.* Flor. 10. Συμβούλου] Σύνθελε.

* In Gu. *ποιοῦσαι* est ab al. m.

† Similiter Mosq. D. vocab. *λέγουσα* suprascriptum habet: *τὸ μή ἀπὸ κοινοῦ.*

Flor. 17. σὺν ἐμοὶ βούλου. Gu. a m. pr. ἢ λέγουσα ἢ ποιοῦσα συμβούλευσόν μοι θανεῖν, πρὶν ἀνάξιόν τι πάθω. Flor. 33. σύνελθέ μοι· (l. σύνθελέ μοι) σὺν ἐμοὶ βουλεύου ἀποθανεῖν. Flor. 10.

374. Μὴ κατ' ἀξίαν] Ἀναξίως. Flor. 17. πρὸ τοῦ τυχεῖν αἰσχρῶν πραγμάτων, ἤγουν ἀσχήμων, οὐ κατ' ἀξίαν, τουτέστι παρὰ τὴν ἀξίαν, παρὰ τὸ πρέπον. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.

375. Ὅστις] Ὅστις οὖν οὐκήθησε (sic. an: οὐκ ἤθησε) τῶν κακῶν, φέρει ἀκουσίως μέν· λυπεῖται γὰρ ὁ αὐχὴν ἐν τῷ καμάτῳ. Flor. 33. Γεύεσθαι κακῶν,] Πεῖραν λαμβάνειν (ἅπτεσθαι) δυστυχιῶν. Gu.

376. Φέρει] Ὑπομένει. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. Ἐντιθείς] Ὑποβαλών. Flor. 56. Gu. Ζυγῷ] Ἤγουν ἀνάγκῃ. Gu.

377. Θανὼν] Ἤγουν ἀποθανών. Flor. 17. Μᾶλλον] Ἐκ παραλλήλου. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. κρεῖττον ἂν εἴη θανεῖν ἐν εὐτυχίᾳ, ἢ ζῶν ἐν ἀτυχίᾳ ὑπάρχειν. Flor. 33.

378. Μὴ καλῶς,] Ἀλλὰ δυστυχῶς. Flor. 17. τὸ γὰρ μὴ ζῆν καλῶς, μέγας πόνος ἐστί. Flor. 33.

379. Δεινὸς χαρακτὴρ,] Τὸ ἐξ ἀγαθῶν καὶ εὐγενῶν τινὰ γενέσθαι ἱκανόν ἐστιν εἰς γνωριμώτατον (f. γνώρισμα. Furia) καὶ χαρακτηρισμὸν ἐν τοῖς ἀνθρώποις· εἰ γάρ τοι καὶ ὁ γεννηθεὶς ἐξ εὐγενῶν μὴ ἔχῃ τινὰ ἀγαθὴν καὶ καλὴν πρᾶξιν, ὅμως ἐκ τῆς τῶν γονέων περιφανείας ἄριστος καὶ αὐτὸς εἶναι ὑπολαμβάνεται· εἰ δὲ καὶ τῆς εὐγενείας ἄξια πράττοι τι, ἐπὶ πλέον τῆς εὐγενείας αὐτῶν αὔξεται καὶ ἐνδοξότερος γίνεται. Flor. 17.

Δεινὸς] Μέγας. Flor. 17. ἐπιτήδειος, (δεξιός, μέγας.) Gu. Χαρακτὴρ,] Τύπος. Flor. 6. σφραγίς. Gu. Κἀπίσημος] Κατάδηλος. Flor. 17. φοβερόν ἐστι τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἄθλιον ὁ ὑψηλὸς χαρακτὴρ, ἤγουν ἄνθρωπος ἐξ ἀγαθῶν γονέων, τοῦ γενέσθαι ἄσημος καὶ ἀφανής, ὅτι τῆς εὐγενείας τὸ ὄνομα αἰσχύνηται. (—εται) Flor. 33. διάδηλος, (φανερός.) Gu.

Κἀπίσημος ἐν βροτοῖς,] Περιφανής, διάδηλος, ἔνδοξος. cod. Paris. 1135: *Fæhse.*

380. Ἐσθλῶν] Εὐγενῶν (γονέων.) Gu. Γενέσθαι,] Γεννηθῆναι. Flor. 17. Gu. Κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται] Αὐξάνει, (αὔξεται.) Gu.

381. Τοῖσιν ἀξίοις.] Ὑπὸ (al. ἀπὸ) τῶν ἀξίων τῆς εὐγενείας. Flor. 17. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. καὶ ἐπὶ πολὺ θαυμαζόμενοι καὶ δοξαζόμενοι γίνονται οἱ παρασκευάζοντες ἑαυτοὺς ἀξίους τῆς εὐγενείας· οἷον τοῖς ἄξια τῆς εὐγενείας διαπραττομένοις ἐπεκτείνεται τὸ ὄνομα τῆς εὐγενείας ἐπὶ πλέον καὶ ἐνδοξότεροι γίνονται. Flor. 10. τοῖς ἠξιωμένοις ἐκείνου. ἐπὶ πλέον τὸ ὄνομα τῆς εὐγενείας αὐτῷ αὔξεται, καὶ ἀξιεπαινετώτερος καὶ ἐνδοξότερος γίνεται, εἰ καὶ τὰ τῆς εὐγενείας ἄξια διαπράττοιτο· πολλοὶ γὰρ εὐγενεῖς, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ πλέον ἔρχεται τὸ ὄνομα τῶν μὴ τὰ τῆς εὐγενείας πραττόντων ἄξια. Gu.

382. s. Καλῶς] Ἐνδεῶς σαφέστερον (sic.) Flor. 17. Εἶπας,] Ὅτι βούλῃ ἀποθανεῖν. Flor. 21.

Ἀλλὰ τῷ κ. λύπη πρόσεστιν.] Ἔνεστιν. (ἀλλὰ τῷ τοιούτῳ, ἤγουν τῷ νομιζομένῳ σοι καλῷ, τουτέστι τῷ θανάτῳ, λύπη.) Gu.

384. Χάριν] Τιμήν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. Mosq. D. ἐὰν δὲ δεῖ καὶ πρέπει τῷ τοῦ Πηλέως υἱῷ Ἀχιλλεῖ γεννηθῆναι χάριν, καὶ ἀποφυγεῖν τὸ ὄνειδος τοῦ στρατοῦ, τήνδε μὴ φονεύσητε. Flor. 33.

385. Ὑμᾶς,] Τους Ἕλληνας. ἐπιστρέφει πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. Flor. 21. Μὴ κτείνετε,] Ἤγουν μὴ φονεύσετε. Flor. 17.

386. Ἡμᾶς δ'] Ἡμᾶς δὲ ἄγητε εἰς τὴν θυσίαν τοῦ Ἀχιλλέως. Flor. 33.

387. Κεντεῖτε,] Κτείνετε. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. κτείνετε, (σφάζετε.) Gu. Μὴ φείδεσθ'·] Ἤγουν μὴ ἀκροβολογεῖσθε. Flor. 17. ἐλεήσετε.

Flor. 21. 56. ἔλεον λαμβάνετε. Gu. Ἔτεκον] Ἐγέννησα. Flor. 17. Πάριν,] Ἤγουν τὸν Ἀλέξανδρον. Flor. 17. ἐμὲ κτείνατε, μὴ ἐλεήσητε. ἐγὼ ἔτεκον τὸν Πάριν, ἤτοι τὸν Ἀλέξανδρον. Flor. 33.

388. Ὤλεσεν] Ἔφθειρε. Flor. 17. ἐφόνευσεν. Flor. 2. 6. 9. 56. 59. 76. Βαλών.] Τὸν παῖδα, τὸν Ἀχιλλέα. Flor. 17. τιτρώσας. Flor. 21. ὅστις ἐποίησε ταῦτα τὰ κακὰ, ὅστις καὶ διὰ τοξεύματος ἀνεῖλε τὸν παῖδα τῆς Θέτιδος, ἤγουν τὸν Ἀχιλλέα. Flor. 33. σημείωσαι, ὅτι εἰς Τροίαν ἐφονεύθη ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου νυμφοστολικῶς πορευόμενος· περιπλεξάμενος γὰρ αὐτὸν ὁ Ἀλέξανδρος χάριν ἀσπασμοῦ διεχειρίσατο αὐτὸν μαχαίρᾳ. ἄλλοι δέ φασιν, ὡς ἀντικρὺς αὐτοῦ στὰς ἔτρωσεν αὐτὸν μετὰ βέλους. Gu.

389. Οὐ σ'] Οὐχὶ σὲ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως ὄραμα ᾐτήσατο τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ ταύτην. Flor. 33.

390. Ἠιτήσατο.] Ἐξήτησεν. Flor. 17.

391. Ὑμεῖς δὲ] Εἰ καὶ τὸ φάντασμα ἐκείνην ᾔτησεν. Flor. 10.

392. Τόσον] Ὁπόσον. Flor. 17. καὶ διπλὸν* γενήσεται τὸ τῆς σφαγῆς αἷμα, ἢ διπλὸν πόμα τὸ αἷμα γενήσεται τῷ ζητουμένῳ νεκρῷ. Flor. 33. κατ' εἰρωνείαν. Gu.

394. Ἅλις] Ἀρκούντως. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Προσοιστέος] Προσενεκτέος. Flor. 17. οὐκ ἄξιος προσφέρεσθαι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. κομιστέος, ληπτέος. Gu. a m. 2. ἀρκετός ἐστι ὁ τῆς κόρης θάνατος, οὐκ ὠφείλομεν ἄλλον ὑπὲρ ἄλλου σφάξαι. Flor. 33.

395. Πρὸς ἄλλῳ] Ἐπ' ἄλλῳ θανάτῳ. Flor. 6. 9. 21. 56. 76. Τόνδ' ὠφ.] Τὸν τῆς θυγατρός σου θάνατον ἐχρεωστοῦμεν. Flor. 6. 9. 21. 56. 76. Μηδὲ τόνδ' ὠφ.] Εἴθε μηδὲ τοῦτον ἐχρεωστοῦμεν. Gu.

396. Ἀνάγκη] Ἐστὶν ἐμοὶ δηλονότι. Flor. 21. ἐπεὶ τὰ μετὰ ἀνάγκης δούλης. Flor. 10.

397. Πῶς;] Ποιήσω τοῦτο δηλονότι; ἤγουν οὐ δύναμαι. καὶ γὰρ ἐγὼ κέκτημαι δεσπότας, ἤγουν κυρίους, τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μενέλαον, καὶ οὐκ οἶδα τί βουλήσοντ' ἐκεῖνοι ἐν τούτῳ. Flor. 21. Πῶς] Ἔστιν ἀνάγκη, θέλεις ἀποθανεῖν; οὐ γὰρ ἀναγκάσεις με συναποκτενεῖν σε τῇ σῇ θυγατρί· οὐ γὰρ ἔχω σε κυρίαν καὶ δεσπότριαν, ὡς τὸ προσταχθέν σοι πληρώσω καὶ ὑπακούσομαι. Gu. Οὐ γὰρ οἶδα δεσπ. κεκτ.] Τὸ οἶδα κεκτημένος οὐκ ἔστι περίφρασις Ἀττικὴ ἀντὶ τοῦ κέκτημαι, ἀλλὰ οὕτω νόει· οὐ γὰρ οἶδα, ὅτι δεσπότας ἔχω. Gu.† Δεσπότας,] Ἤγουν αὐθέντας. Flor. 17. οὐ γὰρ οἶδα, ὅτι δεσπότας ἔχω. Flor. 6. Κεκτημένος.] Ἔχων. Flor. 56. οὐ δοῦλος εἰμί. ἵνα μετὰ ἀνάγκης δεσποτῶν διαπράττομαί τι. Flor. 10.

398. Ὁποῖα] Καθά. Flor. 17. ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ὡς. Flor. 6. 9. 56. 59. 76. Gu. τοιαύτη ἔσομαι ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ὡς ἔχεται, οὕτω τῆς Πολυξένης ἅψομαι. Flor. 21. Κισσὸς] Κισσός ἐστιν εἶδος δένδρου. καίπερ ἐν ταῖς ἀμπέλοις συνεχῶς ἔρχεται καὶ εἰλίσσεται ἐν αὐταῖς· ἀναφέρεται δὲ ἐν Διονύσῳ· ἐν τῷ νάρθηκι γὰρ ἐπέπλεκτο αὐτὸ τὸ φυτὸν, καὶ οὕτως ἐχόρευον αἱ Βάκχαι ἔμπροσθεν τῷ Διονύσῳ. Flor. 17. Ὅπως] Οὕτως. (τὸ ὅπως ἀντὶ τοῦ ὥσπερ, ἀντὶ τοῦ πῶς, ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἀντὶ τοῦ ἐπεί, καὶ ἀντὶ τοῦ οὕτως.) Gu. Ἕξομαι] Ἅψομαι, (περιπλακῶ.) Gu.

399. Οὐχ·] Μὴ οὕτως ποιήσῃς, μὴ ἅψῃ τῆς θυγατρός. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. μηδαμῶς τοῦτο ποιήσεις. Flor. 10.

400. Ὡς] Γίνωσκε ὅτι. (τὸ ὡς, εἰ μὲν συνάψεις πρὸς τὸ μεθήσομαι, ἀντὶ

* διπλοῦν. Gu.

† Idem scholion est in Baroc. 74. sed mutilum et corruptum: τὸ οἶδα κεκτ. οὐ ἔστι περίφρασις, ἀλλ' Ἀττικὴ σύνταξις ἀντὶ τοῦ κέκτημαι.

Ἀμελῴδητος. Flor. 56. χωρὶς ὕμνων. Flor. 17. ἀπέρχομαι δηλονότι ἄμοιρος ὑμεναίων. (ἄνευ γάμου, θαλάμων.) Gu. ὑμένας λέγουσι τὰ περιλαμβάνοντα σπλάγχνον ἤ τι τοιοῦτο λεπτότατον, ὥσπερ δέρμα· ἐπεκράτησε δὲ ἰδίως λέγεσθαι ὑμένα τὸν τῆς παρθενίας, οὗ διαῤῥηγνυμένου τῇ συνουσίᾳ οὐκέτι τὸ θῆλυ πρὸς παρθενίαν ἐστί. διὸ καὶ [τῆς παρθενίας ὁ ὑμὴν] λέγεται ἀπὸ τούτου ὑμέναιος ἡ ἐπιθαλάμιος ᾠδὴ, ἤτοι ἡ ἐπὶ τῷ γάμῳ καὶ τῇ διαῤῥήξει τούτου τοῦ ὑμένος ᾀδομένη, ἀφ' οὗ ὕμνος, ὃς ἐπὶ θεοῦ μὲν καὶ θείων ἀνδρῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λέγεται, ἐτάχθη δὲ ὅμως λέγεσθαι καὶ ἐπὶ τῆς ἁπλῶς ᾠδῆς, καθὸ λέγουσιν ὑμνοπόλους τοὺς ποιητὰς ἤτοι τοὺς ἀναστρεφομένους περὶ τὴν ᾠδὴν ἁπλᾶς, ἤγουν τὴν ἐμμελῆ συνθήκην καὶ ἔμμετρον. λέγεται ὕμνος καὶ ἡ φήμη καὶ διαλάλησις, καθὸ λέγεται παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ βιὰ μὲν * ἀεὶ δ' ὑμνούμενα. κατὰ τοῦτο τὸ τελευταῖον σημαινόμενον λέγεται τὸ προθέλυμνον ἔπεσε τὸ δένδρον, ἤγουν οὕτως ἔπεσεν, ὡς εἰς φῶς προαχθῆναι καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο αὐτοῦ, δι' οὗ θέλει τὸ ὄνομα καὶ τὴν μνήμην τουτέστι τὴν ῥίζαν. ταύτης γὰρ σωζομένης, εἰ καὶ πᾶν ἐκκοπείη τὸ δένδρον, βλαστήσειεν ἄν τι ἀπ' αὐτῆς, ὃ φυλάξει τοὔνομα καὶ τὴν μνήμην τοῦ δένδρου. εἰ δ' ἀπόλοιτο αὕτη, καὶ ἡ τοῦ δένδρου πᾶσα ἐλπὶς καὶ μνήμη συναπόλλυται. ὁσάκις δὲ λέγει ὁ Ὅμηρος προθέλυμνον, ὅτι τὸ προβεβλῆσθαι καὶ ῥύεσθαι ἐπισπᾶται ὄνομα καὶ μνήμην. λέγεται καὶ πρόῤῥιζον ἔπεσε τὸ δένδρον ὁμοίως, ἤτοι οὕτως ἔπεσεν, ὡς καὶ τὴν ῥίζαν αὐτοῦ ἀνασπασθῆναι καὶ εἰς φῶς προαχθῆναι. Gu.

Τυχεῖν.] Ἐπιτυχεῖν. Flor. 17. ἀνύμφευτος, μὴ τυχοῦσα ᾀσμάτων γαμικῶν. ὑμέναιον λέγεται ᾆσμα, ὃ ᾄδουσιν ἐν τοῖς γάμοις τοῖς νεογινέσι νυμφίοις. Flor. 33.

• Ὧν μ' ἐχρῆν τυχεῖν.] Ἤγουν νυμφεύματος καὶ ὑμεναίου. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

417. Οἰκτρὰ] Ἐλεεινή. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. διαφέρει οἰκτρὸς τοῦ ἀθλίου· οἰκτρὸς γὰρ λέγεται ὁ ἄξιος ἐλέους, ἀπὸ τοῦ οἶκτος, ἡ ἐλεημοσύνη· ἄθλιος δὲ ὁ πολλὰ δεινὰ πάσχων καὶ ὑπομένων ἀπὸ τοῦ ἀθλῶ τὸ καρτερῶ. Flor. 17. ἐλεεινὴ (διὰ τὸ τοῦ θανάτου ἄωρον. ἀξία οἴκτου καὶ ἐλέους.) Gu. Ἀθλία] Δυστυχής. Flor. 17. δυστ. διὰ τὴν σὴν στέρησιν. Gu.

418. Ἐκεῖ] Ἐν τῷ τόπῳ. (τοῦ ᾅδου add. Gu.) Flor. 17. Ἐν Ἅιδου] Ἐλλειπτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ᾅδου. Flor. 21.

419. Ποῖ] Χρονικόν. Flor. 59. Gu. Τελευτήσω] Τελέσω, πληρώσω. Gu.

420. Δούλη] Ὡς δούλη θνήσκω ἡ πρόσθεν ὑπάρχουσα βασιλέως θυγάτηρ. Flor. 33. Ἐλευθέρου.] Κυρίου. Flor. 21. ἤγουν ἀκαταδουλώτου, ἢ εὐτυχῶς καὶ καλῶς τραφέντος ἤγουν βασιλέως. Gu.

421. Πεντήκοντα] Αὔξουσα τὸ πάθος φησί· ιθ γὰρ μόνους παῖδας ἐγέννησεν. καὶ Ὅμηρος (Il. ω'. 496.) "ἐννέα καὶ δέκα μέν μοι * ἐκ νηδύος ἦσαν" † ἢ ὅτι ἐμπεριλαμβάνει τοὺς νόθους διὰ τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνδρός. Flor. 10. τί ν λέγει; ὅτι ν τέκνα ἐποίησεν ὁ Πρίαμος. Flor. 33. Ἄμοιροι] Ἀμέτοχοι. Flor. 21. ἐστερημένοι. Flor. 56.

422. Τί σοι] Τί εἴπω πρὸς τὸν Ἕκτορα καὶ τὸν σὸν ἄνδρα καὶ σύνοικον; Flor. 33. Εἴπω] Ἀγορεύσω. Flor. 10.

Τί σοι πρὸς Ἕκτορα,] Τί βούλει. — ἢ πρὸς τὸν γέροντα τὸν σὸν πόσιν ἢ τὸν ἄνδρα εἴπω. cod. Paris. 2648.
Fæhse.

423. Ἄγγελλε] Ἐκείνοις. Flor. 17. εἰπέ. Flor. 21. Ἀθλιωτάτην] Οὖσαν δυστυχεστάτην. Flor. 17. 56.

* Leg. βαιᾶ ἀεὶ δ' ὑμν. ap. Soph. Aj. 292.
† Ex Homero lacuna ita explenda: ἶνις ἐκ ν.

εἶναι. Flor. 21. τὸ ὑπερθετικὸν ἀντὶ συγκριτικοῦ. Gu.

424. Στέρνα,] Στήθη. Flor. 21. 59. περιπτυσσομένη τὴν μητέρα ταῦτα φησίν. Flor. 10. Ἡδέως.] Γλυκέως. Flor. 21.

425. Ὦ τῆς] Φεῦ, ἕνεκα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. χάριν, ἕνεκεν. Flor. 17. τῆς ἀθλίας καὶ προκαιροῦ σου τύχης. Flor. 33. Ἀώρου] Ἀκαίρου. Flor. 56. Gu. ταχυθανάτου. Flor. 10. ταχυθ. μήπω γηρασάσης τουτέστι νέας. Gu. Τύχης.] Ἡμῶν δηλονότι. Flor. 21.

426. Ἐμοί,] Σχετικόν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. Τεκοῦσα,] Ἡ γεννήσασά με. Flor. 17. μῆτερ ἐμή. Flor. 21. Κασάνδρα] Ἀδελφή. Flor. 21. 56. ἡ Κασάνδρα ἀδελφὴ ἦν τῆς Πολυξένης. Flor. 33.

427. Χαίρουσιν] Οἱ φονεύοντες, οἱ Ἕλληνες. Gu.

428. Ὅ, τ'] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ χαῖρε. Flor. 10. ὅ τε ἐν τοῖς πολεμίοις Θρᾳξὶν ὁ Πολύδωρος, ὁ ἐμὸς ἀδελφός. Flor. 33.

429. Εἰ ζῇ γ'· ἀπιστῶ δέ·] Τοῦ ὀνείρου γὰρ ἐμνημόνευσεν, ὃν εἶδε περὶ ἐκείνου ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ δράματος. Gu. Πάντα] Ἐν πᾶσι. Flor. 21. Δυστυχῶ.] Ὥστε ἀπιστεῖν εἰ ζῇ. Flor. 10.

430. Ζῇ,] Δηλονότι. Flor. 59. ἐκεῖνος. Flor. 17. Θανούσης] Σου. Flor. 17. 59. 76. Συγκλείσει] Ἀσφαλίσει. Flor. 17. καλύψει. Flor. 21. Gu.

431. Τέθνηκ' ἔγωγε,] — πρὸ τοῦ θανεῖν με τὸν φυσικὸν θάνατον, τέθνηκα ὑπὸ τῶν περιεχόντων με κακῶν. Gu. Πρίν] Πρὸ τοῦ. Flor. 56. Gu.

432. Κόμιζ',] Ἄπαγε πρὸς τὸν τάφον τοῦ Ἀχιλλέως. Gu. ἀντίπτωσις. ἄπαγε, ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν τοῖς ἱματίοις. Flor. 10. ὦ Ὀδυσσεῦ, περιθεὶς τῇ ἐμῇ κάρᾳ τὰ βασιλικά μοι πέπλα, καὶ ἀποκόμισόν με. Flor. 33. Ἀμφιθείς] Σκεπάσας. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. περικαλύψας διὰ τὸ κόσμιον. Gu. Πέπλοις,] Ἐν. Flor. 17. σκεπάσμασιν. Flor. 21. τοῖς σοῖς ἢ τοῖς ἐμοῖς. Gu.

433. Ἐκτέτηκα] Δεδάμακα. Flor. 17. ἔλυσα, ἐξετάκην. Flor. 21. ἐδάμασα. Flor. 56. Gu. ἤτοι κατακέκομμαι τὴν ψυχὴν, ἐδαμάσθην. Gu. Καρδίαν] Τὴν ἐμαυτῆς καρδίαν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐμήν. Flor. 10. ἐξεπλάγην τῇ καρδίᾳ τοῖς θρήνοις τῆς ἐμῆς μητρός. Flor. 33.

Ἐκτέτηκα] Κυρίως — καταπιπτόντων καὶ ἀπὸ λύπης διαῤῥεομένων. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

434. Θρήνοισι] Ἐν. Flor. 10. Ἐκτήκω,] Πάλιν. Flor. 10. δαμάζω. Flor. 17. 56. λύω. Flor. 21. Γόοις.] Διὰ τῶν θρήνων. Flor. 17. θρήνοις. Flor. 56.

435. Ἔξεστί μοι·] Ἄδεια δέδοταί μοι. Flor. 17.

Ὦ φῶς·] Προσειπεῖν — ἤγουν καὶ γὰρ ἐνδίδωσί μοι προσειπεῖν τὸ σὸν ὄνομα. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

436. Μέτεστι] Μετέχει ἐμοί. Flor. 21.

Μέτεστι] Μετουσία — πλέον, πλὴν καθ' ὅσον χρ. l. cod. Paris. 2648.
Fæhse.

437. Βαίνω] Περιπατῶ, πορεύομαι. Flor. 6. πορεύομαι μέσον ἐν τῇ θυσίᾳ τοῦ Ἀχιλλέως ἢ ἀνάμεσον τῶν Ἑλλήνων πορεύομαι, οἵτινες τῆς θυσίας τοῦ Ἀχιλλέως ἐγένοντο σύνεργοι. Flor. 33. οὐδέν ἐστι τὸ μεταξὺ τῆς πυρᾶς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ ξίφους. Flor. 10.

438. Προλείπω·] Ἤγουν ἀποψύχω. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. πρὸ τοῦ καιροῦ οἴχομαι, πρὸ τοῦ φυσικοῦ θανάτου λείπω τὴν ψυχὴν, ἀντὶ τοῦ ἤδη θνήσκω. Gu. Λύεται] Τήκεται, φθείρονται. Flor. 21.

439. Ἅψαι] Κράτησαι. Flor. 17. ἐπιλαβοῦ. Flor. 56. ὦ θύγατερ, προσέγγισαι τῆς σῆς μητρός. Flor. 33. Ἔκτεινον] Ἅπλωσον. Flor. 56. ἐξάπλωσον, δός. Gu.

440. Δός·] Ἐπίδος μοι τὴν σὴν προσφίλην χεῖρα, μή μ' ἄτεκνον ἀπο-

λείπῃς. Flor. 33. Μὴ λίπῃς] μὴ ἐάσῃς. Flor. 56. Ἀπωλόμην,] Ἐφθάρην. Flor. 17. 56. Φίλαι.] Γυναῖκες. πρὸς τὸν χορὸν τοῦτο φησί. Flor. 21.

441. Ὡς] Εἴθε καὶ οὕτως. Flor. 59. καθὼς σὲ τέκνον ὁρῶ, οὕτω καὶ τὴν ἀπὸ Λακεδαιμονίας Ἑλένην, τὴν σύγγονον τῶν Διοσκούρων, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἴδοιμι. Flor. 33. Λάκαιναν] Λακωνικήν. Flor. 59. Gu.

442. Διὰ καλῶν ὀμμ.] Δι' εὐπρέπειαν. Flor. 21. 59. 76. ἤτοι διὰ τὴν εὐμορφίαν αὐτῆς. Flor. 56. διὰ τὴν εὐπρέπειαν ἑαυτῆς. Flor. 10. διὰ τῆς προσούσης αὐτῇ ὥρας. Gu.

443. Αἴσχιστα] Αἰσχρά. Flor. 17. αἰσχρῶς. Flor. 56. κάκιστα. Flor. 21. Εἷλε] Κατέλαβε. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ἐκράτησε. Flor. 17. ἐπόρθησεν. Gu. Εὐδαίμονα.] Εὐτυχεστάτην. Flor. 56. ἥτις αἰσχίστως τὴν Τροίαν τὴν παμπλούσιον εἷλε καὶ ἠφάνισεν. Flor. 33.

444. Αὔρα,] Ὦ πνοὴ ἀνέμου καὶ διὰ θαλάσσης κομίζουσα τοὺς πόντῳ πορευομένους, ἤγουν ἐν γιαλῷ (sic) καὶ τὰς ταχείας ναῦς ἐπὶ τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης, ποῦ ἐμὲ τὴν ἀθλίαν διακομίσεις. Flor. 33.

446. Ἀκάτους] Ἄκατοι τὰ μικρὰ πλοῖα· ἐνταῦθα δὲ τὰς ναῦς ἁπλῶς λέγει. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. Λίμνας,] Ἴδιόν ἐστι τῆς ποιητικῆς τὸ χρῆσθαι ταῖς λίμναις ἀντὶ θαλασσῶν, καὶ τῆς θαλάσσης ἀντὶ λιμνῶν. Flor. 17. λίμνην τὴν θάλασσαν φησὶν ὁ Ὅμηρος· "ἠέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην." (Od. γ'. 1.) Flor. 10.

447. Πορεύσεις;] Ἤγουν κομίσεις, ἄξεις. Flor. 6. 9. 21. 59. 76. Gu. διαβιβάσεις. Flor. 56.

448. Τῷ] Τίνι. Flor. 10. 59.

Τῷ δουλόσυνος] Πρὸς τίνος οἶκον — ἢ πορεύσεις με ἀπὸ κοινοῦ πρὸς τὸν ὅρμον τῆς Δωρίδος γῆς· ἤγουν τῶν Πελοποννησιακῶν, ἢ εἰς τὸν ὅρμον τῆς Φθιάδος γῆς, ἤγουν εἰς τὰ Φάρσαλα. cod. Paris. 2643. *Fæhse.*

449. Κτηθεῖσα] Ὑποταγεῖσα, δοθεῖσα, πραθεῖσα. Flor. 56. Ἀφίξομαι;] Γενήσομαι. Flor. 17. ἐλθω. Flor. 56. ἢ πορεύσομαι ἢ παρησιάσομαι. Flor. 33. πορεύσομαι καὶ παραγενήσομαι. Gu.

450. Ἢ] Ἀντὶ τοῦ ἄρα. Flor. 56. 59. Δωρίδος] Εἰς τὴν Πελοπόννησον. ἴσως διὰ τὸν Ἀγαμέμνονα.* Flor. 10. ἢ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τὸν ὅρμον. Flor. 33. Αἴας,] Γῆς. Flor. 10.

451. Φθιάδος,] Τῶν Φαρσάλων. Flor. 56. τῆς Θεσσαλίας διὰ τὸν Νεοπτόλεμον. Flor. 59. τῆς Θετταλίας, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, διὰ τὸν Ἀχιλλέως υἱὸν Νεοπτόλεμον. Gu.

453. Ἀπιδανὸν] Ὄνομα ποταμοῦ. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Λιπαίνειν,] Ἀρδεύειν. Gu. a m. pr.

454. Ἢ νάσων,] Ἢ εἰς τὴν Δῆλον πορεύσεις. διὰ τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τοῦτο. Gu. καὶ τοῦτο ἴσως διὰ τὸν Ἀγαμέμνονα φησί. καὶ Ὅμηρος· "πολλῇσι νήσοισι καὶ Ἄργει παντὶ ἀνάσσειν." (Il. β'. 108.) Flor. 10. Ἁλιήρει] Ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐρεσσομένῃ. Flor. 17. διὰ κώπης ἁλιήρους, ἤγουν ᾗ ἐρέσσουσι κατὰ τὴν θάλασσαν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. τῇ ἐν ἁλὶ ἐρεσσομένῃ κώπῃ. Flor. 10.

454. s. Ἁλιήρει κώπῃ] Ἢ πορεύσεις με τὴν — ἔνθα καὶ ὁ πρωτόγονος φοῖνιξ καὶ δάφνη πρωτογόνη (pro πρωτόγονος) ἱεροὺς ἀνεβλάστησε κλάδους, κ. τ. λ. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

455. Κώπᾳ] Κώπη πόθεν ἐτυμολογεῖται; ἀπὸ τοῦ κινεῖν τοὺς ὦπας καὶ τοὺς ὀ.† Flor. 56. Πεμπομέναν] Πορευομέναν ἐμέ. Flor. 6. Τάλαιναν,] Ἀθλίαν. Flor. 17.

456. Οἰκτρὰν] Ἐν οἷς ἀφίξομαι οἴκοι οἰκτρὰν ζωὴν ἔχουσαν. Flor. 59.

* Gu. διὰ τὸν Ἀγαμέμνονα λέγει τοῦτο.

† F. de Furia supplendum suspicatur καὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

παλαίπωρον βιοτάν. Flor. 33. Ἔχουσαι] Ἀντὶ τοῦ ἕξουσαν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

457. Ἔνθα πρωτόγονος] Ἡ Λητοῦς ἀδελφὴ Ἀστερία, φεύγουσα τὴν Διὸς μίξιν, μετέβαλλεν ἑαυτὴν εἰς ὄρτυγα καὶ ἥλατο εἰς θάλασσαν, καὶ γέγονε νῆσος, ἥτις Ὀρτυγία καὶ Ἀστερία ἐκαλεῖτο. ὕστερον δὲ τοῦ Διὸς συγγενομένου Λητοῖ, καὶ ποιήσαντος αὐτὴν ἔγκυον Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα ζήλῳ τῆς Ἥρας μήτε ἐν γῇ μήτε θαλάσσῃ ὑποδεχομένη τῇ Λητοῖ πρὸς ἀπότεξιν *, κελεύσας τῷ Ποσειδῶνι Ζεὺς, καὶ ἀνέδωκε ταύτην τὴν Ὀρτυγίαν καὶ Ἀστερίαν καλουμένην, πρότερον κρυπτομένην τοῖς ὕδασιν, ἔτι καὶ ὑποτρέμουσαν καὶ ἐκ τοῦ φανῆναι αὐτὴν Δῆλον ὠνόμασεν. ἐκεῖ οὖν ἐλθοῦσα ἡ Λητὼ, καὶ δάφνης καὶ φοίνικος πρώτως ἐκεῖ φανέντων ἁψαμένη τὴν Ἄρτεμιν γεννᾷ. ἡ δὲ ταύτην μαιεύει, καὶ τίκτει καὶ τὸν Ἀπόλλωνα. καὶ Ἄρτεμις μὲν τὴν Δῆλον κατέσχεν, Ἀπόλλων δὲ εἰς Λυκίαν ἀπῆλθεν. Flor. 6. ὁ Ζεὺς τῇ Λητοῖ συμμιγεὶς, καὶ ζηλοτυπούσης ὑπὲρ τούτου τῆς Ἥρας, φοβούμενος ὁ Ζεὺς, μή τι κακὸν ἐπάγοι τῇ Λητοῖ ἡ Ἥρα, κατὰ τὸ μέσον τῆς θαλάσσης ἀνεδόθη ἡ Δῆλος νῆσος, κἀκεῖσε ταύτην ὁ Ζεὺς ἔπεμψε. καὶ μὴ ἔχουσα παραμυθίαν τινὰ ἕνεκα τῆς γέννας αὐτῆς, τότε πρώτως ἀνέδωκε τόν τε φοίνικα καὶ τὴν δάφνην ἐκ τῆς γῆς εἰς παραμυθίαν αὐτῆς. τεκοῦσα δὲ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, ἀφιερώθησαν τὰ τοιαῦτα φυτὰ τῷ Ἀπόλλωνι. διὰ τοῦτο καὶ ἱερὰ καλοῦνται. Flor. 59. Ἔνθα] Ἐν ᾗ νήσῳ εἰς τὴν μὲν ἐκείνην Δῆλον ἀνεβλάστησεν τὸν φοίνικά τε καὶ τὴν δάφνην. Flor. 21. καὶ Ὅμηρος· Δήλῳ δήποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα. (Od. ζ. 162.) Flor. 10. Πρωτόγονος] Ὁ τότε πρώτως γεννηθεὶς ἐκ τῆς γῆς ὁ φοίνιξ καὶ ἡ δάφνη. Flor. 59. κατὰ πρώτην γένεσιν, ἐπιῤῥηματικῶς. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. πρωτοφυής. Gu.

458. Ἀνέσχε] Ἀνεβλάστησε, (ἀνέδωκε.) Gu.

460. Ἄγαλμα] Λείπει ἡ εἰς. τιμήν. Flor. 10. εἰς τέρψιν. Flor. 59. εἰς ἄγαλμα καὶ καλλώπισμα τῆς Λητοῦς. ταῦτα μὲν κατέχουσα ἀπεκύησε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν. Flor. 59. Ἄγ.] Καλλώπισμα. Gu. Δίας;] Ἡ τῆς ἀπὸ Διὸς γινομένης. † Flor. 10. ἤγουν τῆς Ἀρτέμιδος. Flor. 21.

461. Τε] Περισσόν. Flor. 17. Κούραισιν,] Ἀντὶ τοῦ γυναιξίν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Τε] Ὁ τε πλεονάζει. Flor. 21. τοῦτο τὸ τε πρὸς τὸ χρυσέαν ἄμπυκα σύναπτε. Gu.

463. Ἄμπυκα,] Κεφαλοδέσμιον. Flor. 10. περικεφαλαίαν. Flor. 17. 21. Gu. a m. sec. τὸ χρυσοῦν φάσμα (ὕφασμα.) Flor. 21. ἄμπυξ γάρ ἐστι ἐπίδεσμος χρυσὸς (χρυσοῦς), ὃς εἰς κόσμησιν τῆς κεφαλῆς περιδέδηται (— δεται) τῇ τριχώσει ὡς στέφανος πεπλεγμένος. Flor. 33. κρήδεμνον. Gu. Εὐλογήσω;] Μέλψω. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 76. Gu. ὅπως μέλψω καὶ εὐφημήσω, ὑμνήσω. Flor. 59.

464. Ἡ Παλλάδος] Ἡ τῆς πολεμικῆς Ἀθηνᾶς. Flor. 33. διὰ τοὺς Θησέως παῖδας Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα. Flor. 10. Gu.

465. Καλλιδίφρου] Καλὰ ἅρματα ἐχούσης. Flor. 59. τὰ πολεμιστήρια Ἀριστοφάνους· „ Φειδ. πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια; Στρεψ. ἐμὲ μὲν σὺ τὸν πατέρα πολλοὺς ἐλαύνεις δρόμους. Ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τῶν Πασίας; τρεῖς μνᾶς διφρίσκου καὶ τρόχοιν Ἀμυνίᾳ." (Arist. Νεφ. 28. sqs.) Flor. 21. τῆς πολεμικῆς. Gu.

466. Κροκέῳ πέπλῳ] Ἤγουν ἐν ἱμα-

* Locum corruptum sic fortasse sanaveris: μήτε γῆς μήτε θαλάσσης ὑποδεχομένης, ut Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα ab ὑποδεχ. pendeant. Pro ἔγκυον in cod. erat ἔγκυρον. Nec sequentia sana sunt.

† Excidisse videtur ἢ τῆς θαυμαστῆς καὶ ἐνδόξου.

τίῳ βεβαμμένῳ ἀπὸ τοῦ κρόκου. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐν κοκκίνῳ βλατίῳ (sic). Flor. 33. κρόκη τὸ ἰδιωτικῶς καλούμενον ὑφάδιον, ὅπερ εἰλήγεται * περὶ τὸν στήμονα, ὡς Ἡσίοδος φησὶ λέγων "στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσσασθαι." (Ἔργ. 536.) Ἄλλως. ἀπὸ τοῦ κρόκους ὁ αἰγιαλὸς παρὰ τὸ κείρει τὸ κόπτω κερόκη καὶ κρόκη, εἰς ἃ κείρονται καὶ κυλῶνται τὰ κύματα. οὐ μόνον δὲ αἱ παρθένοι ὕφαινον, ὡς φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ περὶ θεῶν αὐλῇ, † ἀλλὰ καὶ γυναῖκες τέλειαι, ὡς Φιλοκράτης ἐν δουλοδιδασκάλοις. ‡ Flor. 6. 10. Κροκέῳ] Ὑφαντῷ· κρόκη γὰρ τὸ ὑφάδιον ἢ κροκοειδεῖ. Gu.

467. Ζεύξομαι] Κατασκευάσω καὶ ὑφανῶ. Flor. 59. ὑφάσματι συναρμόσω. Flor. 9. 17. ἤτοι ἵππους ἅρματι ἐζευγμένους ποιήσω, (διὰ τῆς ὑφάνσεως συζεύξω, ὑφανῶ.) Gu.

468. Δαιδαλέαισι] Ποικίλως εἰργασμέναις. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ἐν ποικίλοις καὶ πολυχρωμάτοις βάμμασι. Flor. 33. Ποικίλλουσ'] Ζωγραφοῦσα. Flor. 56. καλλωπίζουσα. Gu.

469. Πήναις,] Κατασκευαῖς. Flor. 33. μετάξαις. Gu.

470. Τιτάνων] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ζεύξομαι. Flor. 21. ἤγουν τὴν Γιγαντομαχίαν, ἐν ᾧ ἐγράφετο ἡ ἀναίρεσις τῶν Τιτάνων ἢ τῶν Γιγάντων. ὁ δὲ νοῦς· ἐλθοῦσα, φησὶν, εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ τοὺς πώλους ζεύξομαι τοὺς ἐπὶ τῷ πέπλῳ, ἢ ἐπ[illegible]ω τὰς ἀριστείας αὐτῆς ὑφαίνουσα, [illegible] τὴν Γιγαντομαχίαν. ἢ ἐν τῇ πόλει τῆς Παλλάδος ζεύξομαι καὶ ὑφανῶ ἐν τῷ κροκέῳ πέπλῳ καὶ ἴστοὺς (sic) τοὺς ἐν τῷ ἅρματι πώλους τῆς καλλιδίφρου Ἀθηνᾶς. ἐπεὶ γὰρ πολεμικὴ ἡ θεὸς, ἀφιέρουν ταύτῃ πέπλους ἔχοντας ὑφαντοὺς καὶ τοὺς πώλους αὐτῆς σὺν τῷ ἅρματι. ἢ ἐπεσκίαζον καὶ ἑτέρας ἐν τῷ πέπλῳ καὶ ἑτέρῳ αὐτῆς ἀριστείῳ. Flor. 59. τὴν Γιγαντομαχίαν τούτους γὰρ πολεμήσασα ἐνίκησε. (in marg. σημαίνει, ὅτι Τιτᾶνες καὶ Γίγαντες οἱ αὐτοὶ ἐλέγοντο.) Gu.

472. Κοιμίζει] Θανατοῖ ἀντὶ τοῦ ἐθανάτωσεν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. ἀφανίζει ὡς ἐπαναστᾶσαν κατ' αὐτοῦ. Gu. a m. 2.

473. Ὦ μοι τεκέων] Ἐν γὰρ τῷ χορῷ καὶ παρθένοι εἰσὶν καὶ γυναῖκες. Flor. 10.

475. Καπνῷ κατερ.] Ἀντὶ τοῦ πυρί. Gu. καθάπερ καπνῷ ἀφανίζεται. Flor. 33. πυρὶ καταβέβληται. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Κατερείπεται] Κατεστράφη. Flor. 10. 21. καταστρέφεται. Flor. 21. ἀντὶ τοῦ καταβέβληται (εἰς τὴν γῆν, ἀφανίζεται.) Gu.

476. Τυφομένα,] Κεκαυμένη. Flor. 6. 9. 56. 59. ἀλαζονευόμενα, κενοδοξούμενα. Flor. 33. καιομένη (φλεγομένη.) Gu. Δορίκτητος] Δοριάλωτος, καὶ ὑπὸ τὴν κτῆσιν καὶ δεσποτείαν τῶν Ἑλλήνων γενομένη. Flor. 10. 21.

478. Κέκλημαι] Ἀντὶ τοῦ κληθήσομαι. Flor. 6. 9. 10. 17. 21. 56. 59. 76.

479. Ἀσίαν] Τὴν Τροίαν, τὸ ὅλον ἀντὶ τοῦ μέρους. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. εἰς τρία διαιρεῖται πᾶσα ἡ γῆ, εἰς Ἀσίαν, εἰς Λιβύην καὶ εἰς Εὐρώπην. Flor. 17.

480. Εὐρώπας] Τῆς τῶν Ἑλλήνων γῆς. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἑλλάδος. Flor. 17. Θεράπαιναν,] Γενέσθαι δούλην. Flor. 56.

481. Ἀλλάξασ'] Ἀλλαξαμένη τοῦ θανάτου τὸ ζῆν. ἢ ἀνταλλαξαμένη, ἀντὶ τοῦ θελήσασα ζῆν, ἤπερ τεθνάναι. Flor. 10. ἀνταλλαξαμένη τὸν θάνατον

* de Furia conjic. εἰλίσσεται.

† αὐλῇ quid sibi velit, non assequor. Apollodorum ἐν τῇ περὶ θεῶν ἑπτακαιδεκάτῃ laudat Schol. Soph. Œd. C. 502. Verba illa ἐν τῇ π. θ. ἀ. desunt in Cod. 6.

‡ Sic Cod. 10. In 6. corrupte ἐν Διὸς διδασκαλίαις. Pro Φιλοκράτης Cod. 6. Φιλόστρατος. sed leg. Φερεκράτης. v. Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 474. ed. Harl. Schweighæus. Ind. Auct. in Athen. p. 163.

τοῦ ζῆν. ἄλλως. ἀλλάξασ᾽ ἀΐδα, ὅτι τὸν θάνατον ἀνταλλαξαμένη, ἀντὶ τοῦ θελήσασα μᾶλλον τεθνάναι ἢ τὸ ζῆν. Flor. 21. 59: ἀνταλλαξαμένη ᾅδου ἄχων. (leg. οἴκων. vid. Pors. ad Med. 44.) Flor. 17. ἀντιδοῦσα. Flor. 56. καταλλάξασα αὐτῶν τῶν θαλάμων τὸν ᾅδην. Flor. 33. Ἀλλάξασ᾽ Ἅδα θαλ.] Πολλοὶ γὰρ Ἑλλήνων ἐφείσαντο σφάξαι τὰς Τρῳάδας, ὡς παλλακίσιν αὐταῖς χρήσωνται. Flor. 10. 21. 59.* Θαλάμους.] Τὰ οἰκήματα τοῦ ᾅδου, ἤγουν θάνατον. Flor. 59. Κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐσφάγη ἡ Πολυξένη· ἔθος γὰρ τοῖς τραγικοῖς χοροῖς τὸ μὴ ἐπ᾽ ὄψει τῶν θεατῶν ἀναιρεῖν· ἠνιάθησαν γὰρ ἂν ὁρῶντες τοιαύτην θέαν. Flor. 10. 59.

482. Ποῦ τὴν ἄν.] Ὦ κοῦραι καὶ νέαι Τρῳάδες, ποῦ τὴν ποτὲ οὖσαν βασιλίδα τῆς Τροίας Ἑκάβην εὕροιμι; Flor. 33.

483. Ἄνασσαν] Δέσποιναν. Flor. 17.

Ἐξεύροιμι,] Περισσὴ ἡ ἐξ. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

484. Αὕτη π.] Αὕτη ἐγγύς σού ἐστι, ἔχουσα ἐπὶ τὴν γῆν τὰ ἑαυτῆς νῶτα. Flor. 33.

Αὕτη] Δεικτικῶς. λειποθυμήσασα γὰρ διὰ τὴν τῆς θυγατρὸς ἀφαίρεσιν νεκροῦ δίκην κατὰ γῆς ἔῤῥιπτο. Gu.† Πέλας σου,] Ἔμπροσθέν σου κειμένη. Flor. 17. πλησίον. Flor. 21. 56.

485. Συγκεκλεισμένη] Συγκεκαλυμμένη διὰ πέπλων. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. ἐντετυλιγμένη. Gu. a m. 2.

486. Ὦ Ζεῦ,] Φεῦ, ἄρα εἴπω σε ὁρᾷν τοὺς ἀνθρώπους, ἢ λέξω τοῖς ἀνθρώποις ὑπόνοιαν ψευδῆ ταύτην κεκτῆσθαι τοὺς θεοὺς, τὴν τύχην δὲ εἶναι τὴνδ᾽ ὑπ᾽ οὐράνιον τὴν σκοποῦσαν καὶ διοικοῦσαν αὐτούς. Flor. 17. ὦ Ζεῦ, ποῖα δὴ λέγειν πρότερον, ὁρᾷν ἀλληνάλλως τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μάτην γεγενημένην. ψευδὴ (sic) γὰρ οἱ θεοὶ τὴν τύχην ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐπισκοπεῖν. Flor. 33.

Λέξω;] Εἴπω. Flor. 17. 56. 59. Gu. Πότερα] Ἄρα λέξω ἐφορᾷν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. Ὁρᾷν;] Τουτέστι ἐπισκοπεῖν τοὺς ἀνθρώπους. Flor. 17. διοικεῖν. Flor. 10. ἐφορᾷν. Gu.

487. Ἢ] Λέξω. Flor. 59. Δόξαν] Ὑπόνοιαν. Flor. 10. 21. 59. δόκησιν, ὑπόληψιν. Flor. 17. δόξα σημειοῦ γ. τὸ δόγμα, τὴν δόκησιν καὶ τὴν τύχην. Flor. 6. Ἄλλως] Τὸ ἄλλως καὶ τὸ μάτην ἐκ παραλλήλου. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.

488. Ψευδῆ,] Ψευδῶς. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὸ ψευδῆ μεθερμηνευτικόν ἐστι τοῦ μάτην καὶ τοῦ ἄλλως. Gu. Δοκοῦντας] Νομίζοντας γένος εἶναι θεῶν τοὺς ἀνθρώπους. Flor. 59. 21.‡ μὴ μέντοι γε εἶναι θεοὺς τοὺς ταῦτα ἐφορῶντας καὶ διέποντας. Gu.

489. Τύχην] Μοῖραν. Flor. 17. τυχηρόν. Flor. 59. Τἀν βροτοῖς] Πράγματα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἐπισκοπεῖν;] Ἐφορᾷν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. ἐπιτηρεῖν. Flor. 59. Gu. a m. 2. διοικεῖν. Gu. a m. 2.

490. Ἡδ᾽] Αὕτη ὑπῆρχεν. Flor. 56. Ἄνασσα] Βασίλισσα. Flor. 17. Πολυχρύσων] Εὐδαιμόνων. Flor. 17. οὐχὶ δὲ αὕτη βασιλὶς ἦν τῶν [illegible]χρυσοτάτων Τρώων; Flor. 33.

491. Μέγ᾽ ὀλβίου] μεγάλως μακαρίου. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. οὐχὶ δὲ αὕτη τοῦ μεγαλοπλουσίου Πριάμου σύνοικος; Flor. 33. Δάμαρ;] Γυνὴ παρὰ τὸ δεδόσθαι ἀνδρί. Flor. 17. δάμαρ ἡ γυνὴ παρὰ τὸ δε-

* In Flor. 59. est τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ πολλοὶ ἐφείσ. σφ. τινὰς τῶν Τρ. ἀγαπῶντες αὐτὰς παλλάκις χρήσασθαι. In eodem et Cod. 10. hoc scholion v. 479. adscriptum est.

† Idem est hoc scholion, quod e Baroc. 74. ad v. 493. seq. adscripsit King. in quo male legitur ἀποθυμήσασα et ἀναίρεσιν. August. C. ap. Herm. Praef. ad Hec. p. xii. ad νῶτα. v. 494. λειποθυμήσασα διὰ τὴν Πολυξένην.

‡ Corrupte 21. νομιζομένους γένος εἶναι τοὺς ἀνθρώπους.

δέσθαι ἅμα τῷ ἀνδρί. Flor. 6. δάμαρ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ δαμάζεσθαι ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἢ ἀπὸ τοῦ γάμος γάμαρ καὶ δάμαρ. Flor. 59.

492. Πόλις] Ἡ Τροία. Flor. 59. Ἀνέστηκεν] Ἀνετράπη. Flor. 17. ἀνάστατος γέγονε τῷ πολέμῳ, ἤγουν ὑπὸ τοῦ πολέμου, (ἀνετράπη, ἠφανίσθη.) Gu. καὶ νῦν ἡ αὐτὴ (αὐτῆς) πόλις πᾶσα ἠφάνισται δοριάλωτος. Flor. 33.

493. Αὕτη δὲ] Αὕτη δὲ δούλη καὶ ἄπαιδος (sic) καὶ γῆν τὴν παλαίπωρον ἐπιπασσομένη.* Flor. 33.

494. Κεῖται,] Ἀναπαύεται. Flor. 59. Φύρουσα] Ἀναδεύουσα. Flor. 10. Δύστηνον] Γεγηρακός, πεπαλαιωμένον.† Flor. 59.

495. Γέρων] Γέρων ὢν φιλόζωος εἰμί· ὅμως ἀποθανεῖν ἢ ἀτυχῆσαι εὔχομαι. Flor. 10. 21. ἔχρῃζον ἀποθανεῖν ἐμὲ εὐτυχῆ ὄντα πρὸ τοῦ ἐμπεσεῖν εἰς δυστυχίαν. Flor. 17. Ὅμως δέ μοι] Τὸ ἐναντίον λέγει· οἱ γὰρ νέοι μᾶλλον φιλοῦσι ζῆν, οἱ δὲ γέροντες ἀποθανεῖν. λέγει δέ, ἐπειδὰν μᾶλλον ὁ ἄνθρωπος ἐν γήρᾳ γένηται, τότε καὶ φιλοζωότερός ἐστι. τὸ αὐτὸ καὶ ὁ Ταλθύβιος γέρων μέν εἰμι λέγων, ὅμως δὲ πρὶν περιπεσεῖν τοιαύτῃ δυστυχίᾳ, γένοιτό μοι θανεῖν.

496. Εἴη,] Εἴθε, πρότερον πρὶν περιπεσεῖν ἀσχήμῳ τινὶ τύχῃ, ἤτοι πρὸ τοῦ δυστυχῆσαι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ‡ Περιπεσεῖν] Ἐντυχεῖν. Flor. [illegible]

497. Ἀνίστασ',] Ἀνάστηθι, ἔγειραι.

Μετάρσιον] Εἰς ὕψος. Flor. 10. 17. 21. ἤγουν μετέωρον, ὀρθήν. Flor. 59. ὦ ἀθλία, ἀνάστα ἄνω. Flor. 33.

498. Πάλλευκον] Γεγηρακός, τὸ πεπαλαιωμένον.§ Flor. 17. λίαν λευκόν, τὸ πάνυ γηραιόν. Flor. 59. λίαν λευκὸν (δι' ὅλου λευκόν, ὁλόλευκον.) Gu.

499. Ἔα·] Γράφεται ὤή. ἔστι δὲ κλητικὸν ἐπίρρημα. Flor. 21. 59. ἄφες. Flor. 33.

500. Κεῖσθαι;] Ἀναπαύεσθαι. Flor. 59. ἡσυχάζειν. Gu. Κινεῖς] Ταράττεις, ὀχλεῖς. Gu. Ὅστις] Ὁποῖος. Flor. 17. Gu. Λυπουμένην;] Ὑπάρχουσαν. Flor. 56.

501. Ἥκω,] Ἦλθον. Flor. 17. 56. ἤλυθον. Flor. 59. ἔρχομαι τῶν Ἑλλήνων ὁ δοῦλος. Flor. 33. ἀπὸ τούτου δ' ἔχομεν γνῶναι, ὅτι ἐν τῷ εἰπεῖν (εἰπεῖν) ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα οὔ φησι διὰ τὸ ἀκίνητον τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διότι ἐστὶν ἀττικὸν καὶ ἐνταῦθα γὰρ οὐχὶ ψυχή τις λέγει, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ταλθύβιος. Gu. Δαναΐδῶν] Τῶν παίδων τῶν Δαναῶν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. Gu.

502. Πέμψαντος,] Μετακαλέσαντος. Flor. 17. μετακαλεσαμένου (sic.) Gu. μεταστειλαμένου. Flor. 59. τὸ μεταπέμψαντος ἤγουν μεταστειλαμένου, ἤ, ὃ καὶ κάλλιον, μετακαλεσαμένου καὶ ζητήσαντος σε τοῦ Ἀγαμέμνονος. Flor. 59.

504. Δοκοῦν] Κατὰ τὸ δοκοῦν. Flor. 6. 9. 21. 56. 76. δοκοῦντος, Ἀττικόν. Flor. 10. κατὰ τὸ δοκοῦντος, (l. κατὰ τὸ δοκοῦν, δοκοῦντος) ἀρέσαντος. Flor. 59. ἆρα δοκοῦντος καὶ ἀρέσαντος τοῖς Ἀχαιοῖς καὶ ἀρεστὸν φανέντος, ἦλθες ἐπαγεῖν καὶ ἐμὲ καὶ σφάξαι ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Ἀχιλλέως μετὰ τῆς θυγατρός μου; εἰ οὕτως ἦλθες, λίαν λέγεις προσφιλέστατα. Flor. Φιλ'] Ῥήματα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.

505. Εἰκινῶμεν·] Οἱ γὰρ σπεύδοντες κονιορτοῦνται. Flor. 59. σπουδά-

* An: ἄπαις καὶ γραῦς κατὰ γῆν κεῖται, ἐν τὴν παλαίπωρον κεφαλὴν κόνιν ἐπιπασσομένη?

† Spectat ad lectionem πάλλευκον κ. quam comm. Flor. 10.

‡ πρὶν deest in 56.

§ γεγηρ. habet etiam 21. Pro πεπαλ. 10. πεπολιωμένον, λίαν λευκὸν est etiam in 6. 9. 21. 56. 76.

ζωμεν. Flor. 17. ἐπιμασθῶμεν (an: ἑτοιμασθῶμεν?) Flor. 56. ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό· οἱ γὰρ σπεύδοντες κονιορτοῦνται τὰ γυμνὰ τοῦ σώματος. Flor. 21. ταυτολογία. Flor. 10. ἡ ταυτολογία τὴν προθυμίαν ἐμφαίνει τῆς Ἑκάβης. Gu.

507. Μεταστείχων] Μετακαλέσων, μεταπορεύσων, μεταπεμπόμενος. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μετακαλῶν. Flor. 10. μεταπεμπόμενος, (μετακαλούμενος.) Gu. Πέμπουσι] Ἀντὶ τοῦ ἔπεμψαν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

508. Δισσοί] Οἱ δύο. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ἀτρέως, καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Flor. 33. ἵνα μὴ τῷ τῶν ὀνομάτων πλήθει τὴν Ἑκάβην θορυβήσῃ, ἀνωτέρω παρ' Ἀγαμέμνονος μόνου πεμφθῆναι εἶπε. Gu.

509. Τί λέξεις;] Ἀντὶ τοῦ τί λέγεις. Flor. 6. 9. 21. 33. 56. 59. ἀντιχρονισμὸς λέγεται ἀντὶ τοῦ λέγεις. Gu. Οὐκ ἄρα] τὸ ἄρα ἐρωτηματικὸν ἢ συμπερασματικὸν καὶ ἀποφαντικὸν, διὸ καὶ ὀξύνεται καὶ περισπᾶται. καὶ ἐρωτηματικὸν μὲν δοκεῖ πρὸς τὸ τί λέξεις, ἀποφαντικὸν δὲ πρὸς τὸ σὴν παῖδα κατθανοῦσαν. Gu.

Λέξας;] Ἀντὶ τοῦ λέξεις. Ὡς θανουμένους] Ὡς θανουμένην, ἤγουν ὡς μέλλουσαν τεθνήξεσθαι. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

510. Μετῆλθες] Ἡ μετὰ ἀντὶ τῆς εἰς. Flor. 17. εἰς ἐμὲ ἦλθες. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μετακαλέσων ἦλθες. Flor. 59. Ἀλλὰ σημ.] Ἦλθες μηνύσων, ἀγγελῶν, δηλώσων, ἤτοι τὴν τῆς Πολυξένης σφαγήν. Flor. 59.

511. Ὄλωλας,] Ἐφθάρης, ὦ παιδίον μου. Flor. 17. ἐφθάρης, ὦ θύγατερ. Flor. 56. ὦ τέκνον, ἀπωλέσθης, ἀπέθανες. Flor. 33. Ἁρπασθεῖσ'] Ἀποσπασθεῖσα. Flor. 6. 9. 21. (qui addit τοῦ κόλπου.) 56. 59. 76.

512. Ἡμεῖς] Ἐσμέν. Flor. 59. ἡμεῖς δὲ ὅσον τὸ ἐπὶ σοί, ἤγουν τὸ κατὰ σὲ, ἄτεκνοι ὑπάρχομεν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὅσον τὸ κατὰ σὲ μέρος ἄπαιδες ἐσμέν. ὅσον τὸ κατὰ σὲ εἶπεν· ἔζη γὰρ Κασσάνδρα, ἡγεῖτο δὲ καὶ τὸν Πολύδωρον ζῆν.* Flor. 10. 21. Τοὐπίσ·] Εἰς τὸ μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ μέλλον. Flor. 59. οἱ Ἀττικοὶ τὸ μὲν παρεληλυθὸς καλοῦσιν ἔμπροσθεν, τὸ δὲ μέλλον ὀπίσω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαδίσεως τῶν ζώων, προτιθεμένων τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν εἴτε παρεληλυθότων, καὶ μετερχομένων τῶν ἔμπροσθεν (leg. ὄπισθεν) ἤτοι μελλόντων. Flor. 59.

513. Ἐξεπράξατ';] Διεξεπράξατ'. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. διεχειρίσασθε. Flor. 59. Gu. διεχρήσατε. Flor. 17. πῶς δὴ ἐν αὐτῇ ἐποιήσατε. Flor. 33. Αἰδούμενοι;] Μετὰ τιμῆς. Flor. 6. μετὰ ἐντροπῆς. Flor. 56. Gu.

514. Δεινὸν] Καὶ τὸ ἀναιδὲς καὶ τὸ ὠμὸν καὶ τὸ ἄγριον. Flor. 17. πρὸς τὸ χαλεπόν. Flor. 33. τὸ ἀπηνὲς, (ἄγριον καὶ ἀναιδές.) Gu. ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἤλθετε, ἤγουν ἢ δεινῶς τουτέστιν ἀπηνῶς ἐφονεύσατε, ὡς ἐχθρὰν κτείνοντες. Gu. a m. pr.

515. Λέξων] Μέλλων εἰπεῖν. Flor. 17. 59. Φίλα,] Ἐμοί. Flor. 59. προσφιλῆ ἐμοί. Flor. 6. 17. καίπερ οὐ προσφιλῆ λέγεις. Flor. 33.

516. Χρήζεις] Θέλεις. Gu. Κερδᾶναι,] Ἐκχῆσαι. (sic) Flor. 21. κέρδος ἡγεῖται τὸ δὶς κλαῦσαι. Flor. 10. ὡς φιλόσοφος† φησὶ τὸ κερδᾶναι· κέρδος γὰρ οἴεται τὸ κλαῦσαι καὶ δεύτερον περὶ τῆς Πολυξένης. οἱ γὰρ λυπούμενοι παραμυθίας ἔχουσι τὸ κλαίειν. τὸ κερδάναι (sic) γίνεται ἀπὸ τοῦ κέρδος, τὸ δὲ κέρδος ἀπὸ τοῦ τὸ κέαρ ἡδαίνειν (leg. ἡδύνειν) καὶ εὐφραίνειν. Flor. 59.

517. Οἴκτῳ] Τῷ θρηνῳδίᾳ. Flor.

* Ultima ὅσον τὸ ἐπὶ (sic) σε· ἔζη γὰρ, etc. sunt etiam in Gu.

† Fl. ὁ φίλος φησὶ τὸ κερδ. Gu. ὡς φιλόσοφος τὸ κερδ. E Gu. addidi etiam καὶ δεύτ. περὶ τῆς Π. reliqua in eo desunt.

21. τῷ φόνῳ, ἤγουν τῷ ἐλέῳ. Flor. 59. τῆς σῆς παιδὸς τῇ φιλανθρωπίᾳ καὶ ἐπικάμψῃ (—ψει.) Flor. 33. Λέγων κακὰ] Διηγούμενος ἀλγεινὰ, δυστυχῆ, ἤγουν τὸν φόνον αὐτῆς. Flor. 56. 59. 76. Gu. λέγων γὰρ τὰ συμβάντα βρέξω δι' ὀφθαλμῶν δάκρυα δολερά· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ κερδάναι δάκρυα. Flor. 33.

518. Τέγξω] Κάθυγρον ποιήσω, δάκρυσι δηλονότι (βρέξω.) Gu.

519. Παρῆν] Διήγησις. Flor. 59. ἤρξατο τῆς διηγήσεως. Flor. 21. ὑπῆρχεν. Flor. 17. 59. ἐπαρουσίαζεν. Flor. 59. Ἀχαϊκοῦ] Ἑλληνικοῦ. Flor. 59. ὅτι πρὸς τὸν τάφον ἔθνησκε, παρειστήκει πᾶς ὄχλος. Flor. 33.

520. Πληρῆς] Πεπληρωμένος, ἅπας. Flor. 17. 59. τὸ πᾶς καὶ τὸ πλήρης κατ' ἐπίτασιν λέγεται. Gu.

521. Λαβὼν, κ. τ. λ.] Ὁ τοῦ Ἀχιλλέως παῖς Νεοπτόλεμος λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν κόρην Πολυξένην ἔστησεν ἐπάνω τοῦ μνήματος, ἐγγὺς δὲ ἐγώ. Flor. 33.

Λαβὼν] Κρατήσας. Flor. 59. Gu. Παῖς] Ἤγουν ὁ Πύῤῥος. Flor. 21.

522. Ἐπ' ἄκρου χώμ.] Ἐπὶ καθέδρας γενικῇ, ἐπὶ δὲ κινήσεως αἰτιατικῇ, ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἐναντίον ποιοῦσιν. Gu.

523. Λεκτοὶ] Ἐπίλεκτοι, (ἐξειλεγμένοι.) Gu. Ἔκκριτοι] Ἐκλελεγμένοι, εὐγενεῖς νέοι ἄνδρες. Flor. 59. μετὰ τοῦ Νεοπτολέμου ἐκλελεγμένοι ἄνδρες, μή πως ἰδοῦσα τὸ ξίφος ἡ Πολυξένη τεινόμενον κατ' αὐτῆς καὶ φοβηθεῖσα σκιρτήσῃ ἤγουν ἐκφύγῃ, ἐκεῖνοι δὲ, ἵνα κρατήσωσι ταύτην. Flor. 59. καὶ οἱ ἐκλελεγμένοι τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ἔγκριτοι, καὶ χρήσιμοι νέοι. Flor. 33.

524. Σκίρτημα] Τὸ κίνημα. Flor. 6. 10. 21. 59. περιφραστικῶς τὸ κίνημα. Flor. 17. καὶ ὡς βοὴ μόσχου ἐγένετο. Flor. 33. σπάραγμα, κίνημα. Gu. Μόσχου] Νέας. Flor. 10. Καθέξοντες] Μέλλοντες κρατήσειν διὰ τῶν χειρῶν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

525. Ἕσποντο] Εἵποντο. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. εἵποντο, ἠκολούθουν (παρεγίνοντο.) Gu.

Πλῆρες] Μέγαν. Flor. 21. πεπληρωμένου (l. — μένον) οἴνου δηλονότι. Flor. 17. 59. καὶ οἱ πάντες ἕποντο, ἠκολούθουν. Flor. 33.

526. Πάγχρυσον,] Ὁλόχρυσον. Flor. 39. Ἔῤῥει] Ἔῤῥει χοὰς, ὡς λέγω λόγον. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. προσφέρει τῷ πατρὶ τῷ Ἀχιλλεῖ χοάς. Flor. 21. Χειρὶ] Ἐκτείνει διὰ τῆς χειρός. Flor. 21.

527. Χοὰς] Σπονδάς. Flor. 10. ἤγουν θυσίας, χάριν τοῦ θανόντος πατρός. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

Σημαίνει] Παραδηλοῖ ἀντὶ τοῦ παρεδήλωσεν. Flor. 6. 9. 21. 56. 76. εἶπε δέ μοι, σιγὴν παντὶ τῷ στρατῷ ἐπισημῆναι. Flor. 33.

528. Σιγὴν] Ποιῆσαι. Flor. 21. Κηρύξαι] Καταστῆσαι. Flor. 59.

529. Μέσοις] Τοῖς ἀνθρώποις, Ἀχαιοῖς δηλονότι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὸ ἐν μέσοις περισσόν· τὸ γὰρ παραστὰς τὴν ἔννοιαν δηλοῖ καθ' αὑτό. Gu.

530. Σιγᾶτ'] Σιωπᾶτε. Flor. 17. τὸ μὲν σιγᾶτε πρὸς τὸ πλῆθος, τὸ δὲ σῖγα, σιώπα καθ' ἕνα. τοιαῦτα γὰρ εἰώθασι ποιεῖν οἱ κήρυκες, πρῶτον μὲν προσφωνοῦντες δημοσίᾳ, εἶτα καθ' ἕνα ἕκαστον, σιγῶντες. Flor. 59. Σῖγα,] Ἐπίῤῥημα. Flor. 10. Σῖγα,] Ἐν σιγῇ (καθολικῶς.) Gu.

531. Νήνεμον] Ἀθόρυβον. Flor. 6. 56. 59. 76. νήνεμος ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ νη στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ ἀνέμου, ἡ ταραχή. Flor. 6. ἀντὶ τοῦ ἥσυχον, (ἀθόρυβον, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνέμων.) Gu. Ἔστησ'] Ἔταξα. Flor. 6. 56. 59. 76. ἐν ἡσυχίᾳ δὲ ἔστησα τὸν ὄχλον. Flor. 33. κατέστησα. (ὄχλος ἡ ὄχλησις καὶ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ.) Gu.

532. Ὁ δ'] Ὁ Νεοπτόλεμος. Flor. 17. 56. Πύῤῥος. Flor. 21. ὁ δὲ Νεοπτόλεμος εἶπεν ὦ παῖ τοῦ Πηλέως καὶ πατὴρ ἐμός. Flor. 33. Ἐμὸς,] Ἀντὶ τοῦ ἐμέ, Ἀττικόν. Flor. 6. 9. 21.

56. 59. 76. αἱ ἀντωνυμίαι οὐκ ἔχουσι κλητικάς. Flor. 59.

533. Χοάς] Σπονδάς. Flor. 59. τὰς ἀναφέρω τῶν νεκρῶν. Flor. 17. Κηλητηρίους,] Τοὺς σοὶ ἐνηδόνους, τοὺς σοὶ θυμήρεις. Flor. 59. ἀπαιτητικάς. Flor. 21. εὐφραντικούς. Flor. 59. κατακηλούσας τὰς ψυχὰς [τῶν] νεκρῶν, ἢ τοὺς καταχθονίους δαίμονας. Flor. 10. 21. θελκτικάς, τὰς σοὶ ἐνηδόνους καὶ ἀποδοχῆς ἀξίας. Gu.

534. Νεκρῶν ἀγωγούς] Τῶν τεθνεώτων τοὺς προπομπούς. ἐλθὲ, ὅπως λάβῃς αἷμα μελιχρὸν τῆς καθαρᾶς κόρης, ὅπερ σοι προσφέρομεν, κἀγὼ καὶ ὁ στρατός. Flor. 33.

535. Κόρης ἀκραιφνὲς] Παρθένου παρθενικὸν, καθαρὸν, ἄχραντον. Flor. 17. 56. 59. 76. καθαρὸν, ἀμόλυντον, ὡς παρθενικόν. Gu. Δωρούμεθα] Παρέχομεν. Flor. 59.

536. Πρευμενὴς] Γαληνὸς, ἥσυχος ὁ λεώς (leg. ἵλεως.) Flor. 17. πρᾶος καὶ εὐμενής. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. συμπαθὴς, ἵλεως. Gu. a m. 2. σὺ δὲ γενοῦ ἡμῖν πρᾶος, ἵλαος. Flor. 33. ἐκ τῶν β σύγκειται ἡ λέξις. τὸ πρευμενὴς ἐκ δύο ταυτοσημαντῶν γίνεται λέξεων, τοῦ πρᾶος καὶ εὐμενής. (cf. Schol. Guelph. ad v. 538.) γίνεται οὖν πραευμενὴς, εἶτα κατὰ κρᾶσιν πρευμενής. ἢ πρευμενὴς καὶ πρᾶος καὶ εὐμενὴς γενοῦ ἡμῖν, ὥστε λῦσαι τὰς πρύμνας καὶ τὰ χαλινωτήρια τῶν νεῶν ἤγουν λυθῆναι, ἢ γενοῦ δὲ ἡμῖν πρευμενὴς καὶ ἔπειτα λῦσαι καὶ λυθῆναι ποίησον τὰς πρύμνας καὶ τὰ χαλινωτήρια τῶν νεῶν. στικτέον εἰς τὸ, πρευμενὴς δ' ἡμῖν γενοῦ, εἶτα δὸς ἡμῖν λῦσαί τε τὰς πρύμνας καὶ τὰ χαλινωτήρια τῶν νεῶν. Flor. 59.

537. Πρύμνας, καὶ χαλ.] Περίφρασις. Flor. 17. τὰ ἀπόγεια σχοινία. Flor. 10. Χαλινωτήρια] Τὰ πρυμνήσια, (τὰς ἀγκύρας, τὰ ὑπόγεια [ἀπόγεια] σχοινία.) Gu. καὶ ἡνίκα τὰ τῶν νεῶν δέματα λῦσαι θελήσομεν καὶ πορεύεσθαι βουληθῶμεν καὶ ἐπανελθεῖν εἰς τὰς πατρίδας, ἐπίδος ἡμῖν πραέως ἀπ' Ἰλίου ἐπαναζεῦξαι. Flor. 33.

538. Πρευμενοῦς] Γαληναίου. Flor. 59. πράου. Flor. 10. ἀλύπου, γαληνοῦ. ἀπὸ δύο λέξεων ταυτοσημαντικῶν γίνεται, τοῦ πρᾶος καὶ τοῦ εὐμενής. Gu.

539. Νόστου] Στροφῆς. Flor. 17. ἐπιστροφῆς. Flor. 21. ὑποστροφῆς. Flor. 56. καταστροφῆς. Flor. 6. Τυχόντας,] Ἀντὶ τοῦ τυχεῖν. Flor. 21. καινόσχημον πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον. τυχοῦσι γὰρ ἔμελλεν εἰπεῖν πρὸς τὸ ἡμῖν. Gu. Μολεῖν.] Ἀπελθεῖν δὸς ἡμῖν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ δός. Flor. 21. 59.

541. Εἶτ' ἀμφίχρ.] Εἶτα περίχρυσον σπάθην λαβὼν παρὰ τοῦ πίσματος ἔσυρεν ἐκ τῆς ξιφοθήκης καὶ τοῖς ἐγκρίτοις ἔνευσεν. Flor. 33.

542. Ἐξεῖλκε] Ἀνέσπα. Flor. 59. ἐκ τοῦ Ὁμήρου τοῦτο ἔχει. Gu.

543. Ἔνευσε] Ὥρισε (sic.) Flor. 56. Λαβεῖν.] Ἤγουν κατασχεῖν. Flor. 10. 17. ὑπεσήμανε. Gu.

544. ss. Ἡ δ' ὡς ἐφράσθη,] Ἡ δὲ Πολυξένη ὡς ἐνόησεν τὸν θάνατον, τοῦτον εἶπε τὸν λόγον ὦ Ἕλληνες, οἱ τὴν ἐμὴν πόλιν πορθήσαντες, ἑκουσίως θνήσκω· καὶ μήτις ἐξ ὑμῶν τοῦ ἐμοῦ σώματος ἐφάπτηται. Flor. 33.

544. Ἐσήμηνεν] Ἔλεγεν. Flor. 21. εἶπεν. Flor. 10.

545. Ὦ τὴν ἐμὴν] Ἐνταῦθα φαίνεται τὸ ἀνδρεῖον τῆς Πολυξένης. Gu.

546. Ἑκοῦσα] Εὐτόλμως. Flor. 6. 9. 10. 21. 56. 59. 76. Μή τις] Ὁρᾶτε ἵνα οὐδείς. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Χροός] Χρώματος. Flor. 17.

547. Παρέξω] Δώσω τὴν δειρὴν, ἤγουν τὸν λαιμὸν, τολμηρῶς, εὐτόλμως. δώσω, καὶ παρέχω καὶ παρέχομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λέγεται. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. δώσω τράχηλον εὐτόλμως. Flor. 17. καθὼς δὲ εἰμὶ βασιλὶς, τοσαυτικῶς θανῶ καὶ ὁλωσκαρδίως (sic) παραδίδω τὸν ἐμὸν αὐχήν (sic.) Flor. 33. Εὐκαρδίως.] Τολμηρῶς, εὐτόλμως, (θαρσαλέως.) Gu.

548. Ἐλευθέραν] Ἀδέσμευτον. Flor. 10. κτείνετε, ἵνα ἐλευθέρως θάνω, καὶ μὴ δούλη δηλονότι. Gu.

549. Πρὸς θεῶν,] Διὰ τοὺς θ. Flor. 17. ἀντὶ τοῦ ἕνεκεν τῶν θεῶν. Flor. 21. Μεθέντες.] Καταλείψαντες. Flor. 59. ἀφέντες, ἐάσαντες (ἀφέντες, καταλείψαντες.) Gu.

Ἐν νεκροῖσι γὰρ] Κτεινόντα (sic) με γὰρ παρὰ τοῖς νεκροῖς μετὰ τῶν θεῶν ἐάσαντες κατοικεῖσθαι. Flor. 33. Ἐν] Παρὰ τῶν. Flor. 17.

550. Δούλη] Δουλείαν γὰρ ἡγεῖτο καὶ τὸ δεδεσμημένην θανεῖν. Gu. Κεκλῆσθαι,] Ὀνομασθῆναι. Flor. 56. Οὖσα,] Ὑπάρχουσα. Flor. 59. βασιλὶς γὰρ ὑπάρχουσα αἰσχύνομαι τοῦ εἶναί με δούλην. Flor. 33.

551. Ἐπεῤῥόθησαν] Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυμάτων· οὐ γὰρ ἐξακούεται καθαρῶς ἡ τοῦ ὄχλου φωνὴ, ἀλλὰ τοιόνδε λόγον ἀποτελεῖ ἡ ῥόθα. Flor. 59.

552. Μεθεῖναι] Ἀφεῖναι, ἐᾶσαι, ἐᾶν ἀκατάσχετον. Flor. 10. 17. 59. 76. Gu.

553. Ὑστάτην ὄπα,] Ἐσχάτην φωνὴν, μεθ' ἣν οὐδεὶς ἄλλος ἔλεγεν. Flor. 59.*

554. Μεθῆκαν,] Ἤγουν ἀφῆκαν. Flor. 17. ἔασαν. Flor. 76. Οὗπερ] Βασιλέως. Flor. 10. Κράτος.] Ἐξουσία. Flor. 17.

555. Εἰσήκουσε] Ἡ κόρη. Flor. 21.

556. Λαβοῦσα] Λαβοῦσα τὰ πηλατία (sic) ἐκ τῆς ἄκρας τοῦ ὠμοφορίου οὗπερ ἐφόρει ὡς βασιλὶς, ἔσχισεν. Flor. 33. Ἄκρας] Ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς ἐπωμίδος. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τῆς περιτραχηλίου. Flor. 10. 17.

557. Λαγόνος] Ἤγουν τῶν λαγόνων. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μέχρι μέσης τῆς λαγόνος. Flor. 17. Παρ' ὀμφαλὸν,] Τὸ ἑξῆς εἰς λαγόνας. Flor. 21. μέχρι τῶν λαγόνων μέσων εἶτ' ἐπάγει, παρ' ὀμφαλὸν, δεικνὺς ὅτι τὸ μέσον τῶν λαγόνων ὀμφαλός ἐστιν. Gu.

558. Μαστοὺς] Καὶ ἔδειξεν τοὺς μαστοὺς, καὶ τὰ στέρνα τὰ κάλλιστα καὶ λαμπρά. Flor. 33. Ὡς ἀγάλματος,] Ἀναθήματα. Flor. 17. καθὰ ὡς ἀνδριάντος τινός. Flor. 59. θείας μορφῆς. Flor. 21.

559. Καθεῖσα] Κλίνασα. Flor. 6. 9. 10. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. κατακλίνασα. Gu. a m. 2.

560. Ἔλεξε] Καὶ εἶπεν ἔμπροσθεν πάντων οἰκτρότατον λόγον καὶ θρηνητικόν. Flor. 33. Τλημονέστατον] Καρτερικώτατον, ὑπομονητικώτατον. Flor. 10. 17. 21. 59. ἀθλιώτατον, (οἰκτρότατον.) Gu.

561. Ἰδοὺ,] Τόδε τὸ σῶμα δηλονότι. Flor. 10. 21. τὸ σῶμα ἢ τὸ στέρνον. Gu.

562. Παίειν] Τύπτειν διὰ τοῦ ξίφους. Flor. 17. κεντεῖν. Gu. Προθυμῇ,] Θέλεις. Gu. Παῖσον] Ἤγουν τύψον. Flor. 17. Gu. Ὑπ' αὐχένα] Ἤγουν ὑπὸ τὸν τράχηλον, βούλει δηλονότι. Flor. 17. βαλεῖν τὸ ξίφος. Flor. 59. ἀρτηρίας. Flor. 10.

563. Χρήζεις,] Θέλεις παίειν δηλονότι. Flor. 6. 9. 21. 59. 76. Gu. Πάρεστι] Παίειν δηλονότι. Gu. Εὐτρεπὴς] Ἕτοιμος, (παρεσκευασμένος. Flor. 10. 59.) Gu. ἐὰν δὲ τὸν αὐχένα χρήζεις, παῖσον καὶ τύψον· παρειστήκει σοι γὰρ ὁ εὔμορφος τράχηλος. Flor. 33.

564. Καὶ θέλων,] Διὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ, ὑπ' ἀνάγκης· ὅπερ καὶ παροιμιακῶς λέγεται, ἑκὼν ἄκων. Gu. Flor. 10. 59.† Οἴκτῳ] Τῷ ἐλέῳ. Flor. 56. ὁ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως παῖς Νεοπτόλεμος ἄκων τε καὶ ἑκὼν τέμνει τῷ σιδήρῳ τὸν τράχηλον τῆς οἰκτρᾶς καὶ ταλαιπώρου κόρης. Flor. 33.

565. Διαῤῥοάς·] Δηλονότι τὰς φλέβας τοῦ πνεύματος ἔταμε. Flor. 33.

* Fl. 17. τὴν τελευταίαν, μεθ' ἣν οὐ. ἄ. ἔλεξεν. 10. om. ἄλλος.

† Flor. om. ἤγουν ἐλ. τὸν κ. et ὑπ' ἀν. — ἄκων.

τὰς ἀρτηρίας, τὰς διεξόδους, ἤγουν τὸν λαιμόν· διὰ τούτου γὰρ ἐκπνεῖ τι καὶ ἀναπνεῖ ῥέον τὸ πνεῦμα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.*

566. Κρουνοί] Διαῤῥοαί. Flor. 17. κρεύσεις (l. ἐκρεύσεις) τοῦ αἵματος ὥρμουν. Flor. 59. οἱ σταλαγμοὶ τοῦ αἵματος ἔῤῥεον. Flor. 33. ῥεύματα ἐφέροντο, ὥρμουν. Gu.

567. Πρόνοιαν] Προμήθειαν (προσοχὴν, βούλευσιν, φροντίδα.) Gu. Πολλὴν πρ. ε.] Μεγάλην ἐπιμέλειαν εἶχεν. Flor. 33. Εὐσχήμως] Πρεπόντως τοῦ πεσεῖν ἐντίμως. Flor. 33. εὐπρεπῶς. (εὐσχημόνως, κοσμίως.) Gu.

568. Κρύπτειν] Καλιζηλία (imo κακοζηλία.) Flor. 17. οἱ δὲ ἄνδρες ἔκρυπτον τὰ ἑαυτῶν ὄμματα, καθὼς πρέπει ἀῤῥένων κρύπτειν. Flor. 33. Κρύπτειν] Κρύπτεσθαι. Flor. 59. Ἀρσένων] Μετάπτωσις. Flor. 17. ἔπεσεν εἰς τὸ κακόζηλον, ὅπερ κακίζουσιν οἱ ὀβελίζοντες. Gu.

Κρύπτειν θ'] Καὶ κρύπτειν ἃ χρεὼν ἤγουν πρέπον κρύπτειν τὰ ὄμματα τῶν ἀῤῥένων. τὸ κρύπτω μετὰ αἰτιατικῆς λέγεται καὶ πρὸς τὸ πρόσωπον καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα, οἷον κρύπτω σε τὴν ἐμαυτοῦ βουλήν. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

569. Σφαγῆ,] Σφάξ λέγεται τὸ κοῖλον τοῦ λαιμοῦ, ἐξ οὗ καὶ διάσφαγες τὰ κοιλώματα τῆς γῆς. ἀπὸ τούτου γοῦν λέγεται καὶ σφαγή. Flor. 59.

570. Πόνον,] Πόνος, ἡ ὀδύνη καὶ ἀπὸ τούτου ἡ ἐργασία. Flor. 9. 21. 56. 59. Gu. ἀφ' οὗ δὲ ἀφῆκε τὸ πνεῦμα ἐν τῇ σφαγῇ, οὐδεὶς τῶν Ἑλλήνων εἶχε τὸν αὐτὸν πόνον. Flor. 33. ἐνέργειαν. Gu.

572. Φύλλοις ἔβαλλον] Ἐκαλλώπιζον, ἐστεφάνουν. Flor. 17. διὰ φύλλων ἄνθεσιν ἔπαττον.† Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ἐνίκησεν γὰρ ἐν ἀγῶνι Πολυξένη. Flor. 10. ἔστεφον, περιέσκεπον. Gu. Πληροῦσι] τελειοῦσι, ἔπαττον. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Πυρὰν,] Τὸν τάφον, τὸν τόπον, ἔνθα ἡ πυρὰ ἐγένετο. Gu.

573. Κορμοὺς] Ξύλα. Flor. 6.

574. Τοιάδ'] Ὑβριστικὰς τοιαύτας κατηγορίας. Flor. 17. Ἤκουε.] Τὸ ἀΐω καὶ ἀκούω κατὰ Ἀττικοὺς αἰτιατικῇ, κατὰ δὲ κοινοὺς γενικῇ. Gu. Κακά·] Ὀνειδιστικὰ ῥήματα. Gu.

575. Ἕστηκας,] Ἀπὸ τοῦ στήκω καινοτίζεται εἰς παρακείμενον. Flor. 59. Κάκιστε,] Δειλὲ, κακοτροπώτατε. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ὥσπερ τὸ τρίτος ἐπὶ μορίων, ἢ τὸ τέταρτον, ἢ τι ἕτερον τῆς ἀκολουθίας ταύτης ἐνίοτε μὲν λέγεται μόνον, ἐνίοτε δὲ μετὰ τῆς συνθέσεως τοῦ μορίου, ἤγουν τριτημόριον, ἢ τεταρτημόριον, οὕτω καὶ τὸ κακὸν ἐπὶ τρόπου ἐνίοτε μὲν λέγεται μόνον, ἐνίοτε δὲ μετὰ τῆς συνθέσεως τοῦ τρόπου, ἤγουν κακότροπον. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. Gu.

576. Κόσμον] Ἀντὶ τοῦ κόσμιον. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἔχων;] Φέρων (ἄγων. ὡς τὸ ἔχει τῷ λέγοντι κίνδυνον ἤγουν ἄγει.) Gu.

577. Εἶ] Ὑπάρχεις ἐνταῦθα. Flor. 59. οὐ βαδίζεις δώσων τι τῇ περίσσῃ εὐτόλμῳ. Flor. 10. οὐ πορεύσεις, οὐδὲ βαδίσεις, ἀπὸ τοῦ ἴω. Flor. 21. Εὐκαρδίῳ,] Τολμηρᾷ. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μεγαλοψύχῳ, τῇ τολμηρᾷ, (γενναίᾳ, εὐτόλμῳ.) Gu.

578. Λέγοι] Ἔλεγον, ποιητικόν. Gu.

579. Εὐτεκνωτάτην] Ὁ ποιητὴς ἐδέξατο μετὰ τῆς κνω, ὡς μὴ ἐκτεινομένου τοῦ τε, ἐπείτοιγε τὸ μὲν κ ἄφωνόν ἐστι, τὸ δὲ ν ἀμετάβαλλον (ἀμετάβολον,) ἀναγκασθεὶς διὰ τὸ μέτρον τοῦ στίχου, ἐπεὶ, εἰ μακρὸν ἔμελλε δέξασθαι τὸ τε, ἐγένετο ἂν ὁ στίχος σφαλερός. οἱ δὲ γραμματικοὶ γράφουσι τοῦτο μικρὸν κατὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ κ καὶ τὸ ν ἐκτείνουσι τὸ τε· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ώτερος καὶ ώτατος, εἰ μὲν ἔχουσι τὴν πρὸ τοῦ ω συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφουσιν, εἰ δὲ μικρὸν, διὰ τοῦ

* Idem scholion a vv. ἤγουν τὸν λ. exstat etiam in Gu. a m. pr. ab alia m. est διεξ. φλίβας.

† ἄνθεσιν deest in 59. et Gu.

ο μικροῦ, χωρὶς τοῦ ξενότατος καὶ στενότατος, ἅπαξ ὁ Ὅμηρος γράφει μικρὰ κἀκεῖνος διὰ τὴν τοῦ μέτρου ἀνάγκην, ἐπεὶ, εἰ ἦν μέγα τὸ νω, ὤφειλεν ἐκτείνεσθαι καὶ ἡ πρὸ τοῦ (l. τῆς) διπλοῦ συλλαβὴ, καὶ ἐγένετο ἀμφίμακρος, ὡς πρὸ τῆς διπλοῦ συλλαβῆς μακρᾶς οὔσης, τὸ (l. τῆς) δὲ ξε βραχείας καὶ τῆς νω μακρᾶς. ἦν γοῦν ἐκεῖ νω ἀχρήσιμος εἰς τὸ τοῦ ἡρωϊκοῦ στίχου δακτυλικὸν μέτρον. ἡμεῖς τοίνυν ἐκείνῳ ἀκολουθήσαντες ὡς ἀρχαιοτέρου καὶ τῶν ἑτέρων ποιητῶν κρείττονι κἀκείνων αὐτὸν ἀκολουθησάντων, γράφομεν καὶ ἡμεῖς τοῦτο μικρὸν, διδάσκαλον ἐκεῖνον ἔχοντες πάντων καὶ τῶν λέξεων Ἑλληνιστὴν ἀκριβέστατον, ὡς καὶ τὸ ἴσον ἐκεῖνο (ἐκεῖνος) μὲν ἐδέξατο μακρὸν τὸ δε, (an: τὸ ι?) προστιθεὶς καὶ περισπωμένην κατὰ τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, πᾶσα φύσει μακρὰ πρὸ βραχείας ληκτικῆς, ὁ δέ γε παρὼν ποιητὴς ἐδέξατο βραχὺ τὸ ι, προστιθεὶς καὶ ὀξεῖαν. ἐπακολουθοῦντες οὖν καὶ ἡμεῖς τὸν Ὅμηρον, καὶ οὐ τὸν Εὐριπίδην, ἢ ἕτερον τινὰ τῶν ποιητῶν, περισπῶμεν αὐτὸ, ἐπεὶ ἐκεῖνος φυλάττει, ὡς εἴπομεν, τὴν τῶν λέξεων ἀκρίβειαν. οὗτοι δὲ λογοειδῆ γράφοντες — οἱ γὰρ ἰαμβόγραφοι ὡς λογοειδῆ γράφουσι — τὰ ἑαυτῶν κατελείψαμεν, γράφοντες καὶ ἰσότατος ἐν ταῖς πεζογραφίαις μικρὸν τὸ σο, ὡς ἐδηλώσαμεν τὸ ἴσον μακρὸν ἔχον τὸ ι. τὰ γὰρ ἔχοντα μακρὰν τὴν πρὸ τοῦ ο συλλαβὴν σμικρύνονται. Flor. 59.

581. Δεινόν τι πῆμα] Χαλεπή τις αὕτη βλάβη τῶν θεῶν, ἤγουν ἧς αἴτιοι οἱ θεοὶ, ἀπαραίτητος — λέγει δὲ τὴν* ἑαυτῶν ἅλωσιν — ἐπῆλθε ταῖς Πριαμίδαις καὶ τῇ πόλει† τῇ ἐμῇ. τὸ δὲ ἐπέζεσεν ἀντὶ τοῦ ἐπήρθη καὶ ηὐξήθη, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ζέοντος ὕδατος ἐν τοῖς λέβησι καὶ ἐπαιρομένου ἐν τῷ ζέειν. Ἐπέζεσεν,] Ἀντὶ τοῦ ἐπέβρασεν, ἐπήρθη, ἐξεχύθη, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ βραζομένου ὕδατος ἐν λέβητι. λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ κύματος, ὅτε ὑπεράνω πηδᾷ τῶν τοίχων τῆς νηός. ἐξέζεσε δὲ ἐπὶ σκωλήκων λέγεται, ὅταν ἀπὸ σήψεως τῇ σαρκὶ γεννηθῶσι. λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἑψημένων ὕδατι. Gu.

582. Θεῶν] Παρὰ θεῶν, μετὰ ἀνάγκης δεδόμενον. Flor. 21. Ἀναγκαῖον] Ἀνάγκη. Flor. 10. ἀπαραίτητον τοῦτο ἦλθε. (ὡς πεπρωμένον, ὅπερ συνέβη νῦν, τὸ ἀναλωθῆναι τὴν Τροίαν.) Gu.

583. Οὐκ οἶδ'] Αὕτη ἡ ἔννοια γράφεται καὶ ἐν τοῖς ἐγκωμίοις. Gu.

584. Τινὸς,] Κακοῦ. Flor. 21. 59.

585. Τόδ'] Τὸ ἕτερον κακόν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. Gu. Παρακαλεῖ] Παρακινεῖ. Flor. 6. 9. 21. 33. 56. 76. παρακαλῶ τὸ καθικετεύω, τὸ παραμυθοῦμαι, ὅθεν καὶ παράκλησις, καὶ τὸ ἐφέλκομαι. Flor. 6. Gu. ἐφέλκεται. (παρασύρει, ἕλκει.) Gu.

586. Λύπη τις ἄλλη,] Ἄλλη κακὴ ἐναλλαγή. Flor. 33. Διάδοχος] Ἐγώ. Flor. 33. λύπης κακῶν, ἐν οἷς εἰμί. Gu.

587. Στένειν,] Θρηνεῖν. Flor. 59. Πάθος] Τὴν σὴν συμφοράν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

588. Ἐξαλείψασθαι] Ἀφελεῖν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐκβαλεῖν. Flor. 33. ἀντὶ τοῦ ἐξαλεῖψαι. Gu.

589. Τὸ δ' αὖ λίαν] Στένειν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ κακὸν, ὑπερβολικῶς. Flor. 6. θρηνεῖν. Flor. 17. 33. λυπεῖσθαί με. Flor. 10. 21. 76. Gu. πλέον, τὸ πάνυ λυπεῖσθαι. Flor. 59. Παρείλες,] Παρέκοψας. Flor. 17. 76. Gu. ἐμοί. Flor. 10. ἀφεῖλες. Gu.

590. Γενναῖος,] Τολμηρά. Flor. 21. 59. ἀποθανοῦσα τολμηρά. Flor. 10. 17. γενναία, μεγαλόψυχος. (γενναῖος ἀντὶ τοῦ γενναία Ἀττικόν. τὸ γενναῖος οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τοῦ εὐγενικοῦ ἔλεγον.) Gu.

Οὔκουν δεινὸν,] Οὐδὲν ὑπάρχει θαυ-

* Sic Junt. Gu. ut ed. King. Musgr. τὸ τὴν Basil.
† Junt. Basil. πόλι.

μαστὸν, εἰ ἡ γῆ μὲν κακὴ, τυχοῦσα καιροῦ καλοῦ ἢ ἐπιμελείας γεωργικῆς, φέρει καρπὸν καλὸν, ἡ δὲ καλὴ γῆ ἀμεληθεῖσα παρὰ τοῦ γεωργοῦντος αὐτὴν ἀποδώσει καρπὸν κακόν. ἐπὶ μὲν οὖν τῆς γῆς οὕτως ἔχει, ἐπὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων ὁ ἀπὸ φύσεως ὑπάρχων πονηρὸς ἢ κακὸς ἢ ἀγεννὴς καὶ μέχρι τέλους οὕτω διαμένει, ὁ δὲ ἐσθλὸς ἢ ὁ εὐγενικὸς καὶ ἀπὸ φύσεως ὑπάρχων ἀγαθὸς, κἂν καὶ μυρίαι συμφοραὶ περικυκλώσουσι τοῦτον, οὐ πάλιν διέφθειρε τὴν εὐγένειαν αὐτοῦ, ἀλλ' εἰς τέλος διαμένει χρηστός. τὸ αὐτὸ πέπονθε καὶ ἡ Πολυξένη εὐγενὴς οὖσα, μὴ πτυηθεῖσα, μηδὲ δειλανδρήσασα ἐπὶ τὴν σφαγὴν, ἀλλὰ βασιλικῶς καὶ γενναίως ἀποθανοῦσα. Flor. 59. οὐχὶ δεινὸν, ὅταν κακῇ γῇ τὰ ἐκ θεοῦ αὐτῇ* κατὰ καιρὸν ἀπαντήσῃ — λέγει δὲ τοὺς ὑετοὺς καὶ τὸν ἀέρα — φέρει στάχυν καλὸν, ἡ δὲ ἀγαθὴ τούτων ἀποτυχοῦσα κακὸν καρπὸν φέρει, τῶν δ' ἀνθρώπων ἀεὶ ὁ κακὸς ἐστιν, ὁ δ' ἀγαθὸς ἀγαθὸς, κἂν ἀτυχήμασι περιτύχῃ. Flor. 21. Οὔκουν δεινὸν,] Οὐκ ἔνι ἔπαινος. Flor. 17. Δεινὸν,] Παράδοξον. (θαυμαστὸν καὶ μέγα.) Gu.

591. Καιροῦ] Καλοῦ δηλονότι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. ἐπιτηδείου. Gu. a m. sec. τουτέστιν εὐκρασίας ἀέρων. τοῦτο βούλεται λέγειν, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα πράγματα ταῖς ἐπιμελείαις ἢ ἀμελείαις τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἢ οὕτω γίνονται, οἱ ἄνθρωποι δὲ, ὡς ἔχουσι φύσεως, μένουσι καὶ οὐκ ἀλλάσσουσι τὴν προαίρεσιν τοῖς καιροῖς καὶ ταῖς πράξεσιν. Gu. a m. pr. Θεόθεν,] Παρὰ τῶν θεῶν. Flor. 21. Φέρει,] Εὐφορεῖ κατὰ τοὺς καρπούς. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.

592. Ἁμαρτοῦσ'] Ἁμαρτάνω, τὸ ἁμαρτίαν ποιῶ, ἀμεταβάτως· ἁμαρτάνω δὲ τὸ ἀποτυγχάνω καὶ συντάσσεται γενικῶς (l. γενικῇ,) ὡς τὸ ἥμαρτον τοῦ σκοποῦ. Flor. 17. ἀποτυχοῦσα, (ἀτυχήσασα.) Gu. Χρεὼν] Πρέπον. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

595. Συμφορᾶς ὕπο] Ὑπὸ τῆς δυστυχίας. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἤγουν παθών τι λυπηρόν. Gu.

596. Φύσιν διέφθειρ',] Ἤγουν ἠλλοίωσε. Flor. 17. τὴν εὐγένειαν, τὴν γνώμην ἐπὶ τὸ χεῖρον μετέβαλεν, (ἠλλοίωσεν.) Flor. 6. 9. 21. 56. 76. Gu. φύσις οὐσίας διαφέρει· οὐσία γὰρ λέγεται ἡ ὕπαρξις, φύσις δὲ ἡ ἐπιφαινομένη τῇ οὐσίᾳ ἐνέργεια, οἷον οὐσία πυρὸς τὸ εἶναι ξηρὸν καὶ θερμὸν, φύσις δὲ τὸ φωτίζειν καὶ τὸ καίειν, καὶ φύσις ἀνθρώπου τὸ εἶναι ἀνδρεῖον ἢ δειλὸν, οὐσία δὲ τούτου τὸ εἶναι ζῶον λογικὸν, θνητὸν, νοῦ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν. Flor. 25. Gu. Ἀεί;] Διαπαντός. Flor. 17.

597. Ἆρ' οἱ τεκόντες] Ἆρα ἀπὸ φύσεως ἔχει τοῦτο ἤτοι ἀμετάβλητον τοῦ καλοῦ καὶ τῆς εὐγενείας, ἢ ἀπὸ παιδεύσεως καὶ ἀνατροφῆς; καὶ τὸ τραφῆναι καὶ παιδευθῆναι καλῶς ἔχει τινὰ δίδαξιν ἀγαθοῦ, πλέον δὲ ἀπὸ φύσεως ἔχει τοῦτο καὶ τὸ ἐξ εὐγενῶν εἶναι γονέων καὶ καλῶν. τοῦτο δὲ τὸ καλὸν ἐὰν μάθῃ τις, εἴτε ἀπὸ φύσεως, εἴτε ἀπὸ παιδεύσεως, οἶδεν ἀνάγκῃ καὶ τὸ καλόν· ὁ γὰρ γινώσκων τὸ καλὸν καὶ τὸ ἐναντίον τοῦτο (l. τούτου) γινώσκει, μαθὼν καὶ τοῦτο τῷ κανόνι τοῦ καλοῦ. Flor. 59.

Ἆρ' οἱ τεκόντες] Πότερον ἡ εὐγένεια τῶν τεκόντων προτιμητέα ἢ ἡ ἀνατροφή, † καὶ τοῦτο μὲν προτιμεύει (an: προτερεύει?) δευτερεύει δὲ ἡ ἀνατροφή. διὸ καί φησιν, ὡς καλὸν καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς, τοῦ καί συνδέσμου προτίμησιν τῆς εὐγενείας ἐμφαίνοντος. Gu. Τεκόντες] Τεκνήσαντες. Flor. 17. γονεῖς. Flor. 21. Διαφέρουσιν] Διαφορὰν ποιοῦσιν. (εἰς τὸ εἶναι τινὰ καλὸν ὠφελοῦσι, συντελοῦσιν.) Gu.

598. Ἔχει γε] Ἔχει γέ τοι τοῦτο, ἀπήνεγκεν δηλονότι· πολὺ δέ φησι τὸ ἐκ γονέων εἶναι καὶ καλῶν. Flor. 21.

Ἔχει γέ τι] Ἀντὶ τοῦ — καὶ εἰπὲ τοῖς

* F. εἰ κακὴ γῆ, ὅταν τὰ ἐκ θ. αὐτῇ.

† Hæc etiam leguntur in Flor. 10. 21. sed pro προτιμητέον rectius προτιμοτέρα.

Ἀργείοις τάδε, μὴ ψαύειν τῆς παιδὸς, ἤγουν θυγατρὸς οὐδέν', ἀλλ' εἴργειν τοῦτ' ἔστι κωλύειν τὸν ὄχλον. ἔστι δὲ τὸ ἀλλὰ ἀντὶ καί· ἤγουν καὶ τὸν ὄχλον κωλύειν. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

599. Δίδαξιν] Μάθησιν. (διδασκαλίαν, γνῶσιν.) Gu. Τοῦτο δ'] Τὸ καλὸν ἐάν τις μάθῃ, εὖ οἶδε καὶ τὸ κακὸν, μαθὼν τοῦ καλοῦ τὸν κανόνα. Flor. 21. τοῦτο, τὸ καλῶς ἀνατραφῆναι. (τὸ ἐσθλόν.) Gu. Μάθῃ,] Γνωρίσῃ. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. Gu. τινὲς ἐπιλαμβάνονται τοῦ ποιητοῦ τῷ βάρβαρον εἰσάγειν καὶ λέγειν γνωρίσῃ περὶ φύσεως, ἀλλ' οὐ τὸ τυχὸν πρόσωπον ἡ Ἑκάβη, ἀξιοπρεπὲς δὲ ὡς ἀρχικόν. Gu. Τοῦτο δ' ἦν τ. εὖ μ.] Ὁ τὸ ὀρθὸν τῆς τέχνης μαθὼν οὐ χρείαν ἔχει μαθεῖν τὸ μὴ ὀρθόν· οἶδε γὰρ τῇ τέχνῃ τοῦ ὀρθοῦ, ὡς ὁ τὸ κατ' ἦχον μαθὼν οἶδε φυσικῶς τὸ παρ' ἦχον. Gu.

600. Οἶδε τό γ' αἰσχρ.] Ὁ γὰρ μαθὼν τὸ καλὸν μανθάνει καὶ τὸ κακόν. Gu. Κανόνι] Διὰ τοῦ κανόνος, ἰσότητι. (ἐν τῇ στάθμῃ, ἐπιστήμῃ, τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ ἀκολουθίᾳ.) Gu.*

601. Νοῦς] Ὁ ἐμός. Flor. 10. 17. 76. Ἐτόξευσεν μάτην] Ἀπέρριψεν διὰ κενῆς. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἀπέῤῥιψε ματαίως. Flor. 17. εἶπεν. Flor. 10. καὶ ταῦτα μὲν ὁ ἡμέτερος νοῦς ἐστοχάσθη ματαίως, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τοξοτῶν εὐστόχως βαλλόντων, ἤγουν ὅτι, εἰ καὶ οἱ λόγοι, οὓς εἶπον, εὔστοχοι εἰσὶ, καὶ ἀληθεῖς, ὥσπερ ἐν σκοπῷ τινι, ἤγουν τῇ ἀληθείᾳ, οὕτως ἐλέχθησαν οἱ λόγοι μου, ὅμως δὲ μάτην ἔλεξα τούτους μηδὲν ὠφελήσαντάς με. Flor. 59. ἡ ἐμὴ διάνοια μάτην ἐτόξευσεν, καὶ ὃ εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἐξέπεμψεν, ἀπέβαλεν. Flor. 21. ἐνεθυμήθη. Flor. 33. Ἐτόξευσε] Ἀπέῤῥιψε. (ἐξέπεμψεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τοξοτῶν. ὡς ἀπὸ τῆς Ἑκάβης λέγει ὁ ποιητής.) Gu. Μάτην] Διακενῆς, ἀνωφελῶς, διὰ τὸ εἶναι παρὰ καιρὸν ἤγουν ἐν θρήνῳ. Gu.

602. s. Σύ δ' ἐλθὲ,] Εἴσελθε, ὦ Ταλθύβιε. Flor. 21. Ἀργείοις] Ἀντὶ τοῦ τοῖς στρατηγοῖς. Flor. 21. Σύ δ' ἐλθὲ,] Τὸ ἑξῆς, μὴ θιγγάνειν μου τῆς παιδὸς μηδένα. Ὄχλον, δὲ τὴν ὄχλησιν, ὡς τὸν (l. τὸ) "ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι." (Med. 338.) ἢ Ἀργείοις σήμηνον, ἀντὶ τοῦ στρατηγοῖς εἴργειν τὸν ὄχλον. ἐν τῷ πολλῷ πλήθει ἀπαίδευτος ὁ ὄχλος καὶ ἀκόλαστος καὶ ἀνεξέταστος. Flor. 33.

603. Θιγγάνειν] Θίγειν. Flor. 10. κωλύειν ἅπτεσθαι. Flor. 17. μὴ ἅπτηταί τις ἐκείνων τῶν στρατηγῶν δηλονότι, τῆς παιδὸς, ἀλλὰ μᾶλλον κωλύειν καὶ τὸν ὄχλον τοῦ ψαύεσθαι ἐκείνης. Flor. 21. μὴ ψαύειν μου τῆς παιδὸς, ἤγουν τῆς θυγατρὸς, μηδένα, ἀλλ' εἴργειν, τουτέστι κωλύειν, τὸν ὄχλον. ἔστι δὲ τὸ ἀλλά ἀντὶ τοῦ καί, ἤγουν καὶ τὸν ὄχλον κωλύειν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.

604. Μυρίῳ στρατεύματι] Ἐν τῷ στρατῷ ὁ ὄχλος ἀκόλαστος ὑπάρχει, ἀπαίδευτος· ἐξαιρέτως δὲ ἡ ναυτικὴ ναυαρχία, ἤγουν οἱ τὴν θάλασσαν πλέοντες, αἰδοῦνται τούτους εἰπεῖν καὶ βασιλεῖς, καὶ οὐκ ἀνακόπτουσιν ἀπὸ τῶν κακῶν ὅπου δ' ἂν πλησιάσωσι, κρεῖσσον πυρὸς καίωσι (l. καίουσι.) τὸ αὐτὸ φοβηθεῖσα καὶ ἡ Ἑκάβη περὶ τῆς παρθένου κειμένης οὕτως ἐν μέσῳ τῷ πλήθει, μήπως τις ἀπὸ τῶν ἀκολάστων καὶ ἀπαιδεύτων, τῶν ὄντων ἐν τῷ πλήθει, ἢ ἁρπάσῃ τι τῶν ἱματίων αὐτῆς, ἤ τις τῶν πρὸς τὰς συνουσίας καταφερωτικῶν (sic) ἱστάμενος καθορᾷ τοὺς μαστοὺς καὶ τὴν αἰδῶ ταύτης, καὶ ἄτιμος φανῇ ἡ παρθένος· τοιαῦτα γὰρ εἰώθασι ποιεῖν οἱ ἐν τῷ ὄχλῳ ἀκόλαστοι· διὰ τοῦτο παραγγέλλει μὴ ψαύειν ταύτης τινός (l. τινάς.) Flor. 59.

605. Ἀκόλαστος] Ἀνοητότατος. Flor. 17. κυρίως ἀκολασία ἡ λαχνεία

* διὰ τοῦ καν. habent etiam Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. δοκίμῃ στάθμῃ. 17. τῇ ἀκολ. 21.

λέγεται, ἀκόλαστος γλῶττα καὶ ἀκόλαστος βρῶσις. Flor. 6. 25. Ἀναρχία] Ἀναίδεια. Flor. 17. ἀνυποταξία. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὁ νοῦς· ἐν πολλῷ στρατῷ ἀπαίδευτος ὄχλος καὶ ἀκόλαστος καὶ ἀνεξέταστος. ἐπικρατεστέρα δὲ ἡ ναυτικὴ ἀναρχία καὶ τοῦ πυρὸς παρ' αὐτοῖς καὶ κακοῖς οὖσι· καὶ ὁ μηδὲν κακὸν ποιῶν κακὸς νομίζεται, ἤγουν παρὰ τῷ πλήθει τῶν ἀτάκτων ὁ εὔτακτος καὶ μηδὲν κακὸν ποιῶν κακὸς νομίζεται. Flor. 17. ναυτικὴ ἀναρχία λέγει οὐχ ὡς ἀνάρχων ὄντων τῶν Ἀργείων αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι ἀνάρχοις ἐοίκασιν οἱ ναῦται, κἂν ὑπ' ἀρχὴν ὦσι, διὰ τὸ αὐτῶν ἀκόλαστον καὶ ἄτακτον. Gu.

606. Κρείσσων] Ἐπικρατεστέρα ὑπάρχει. Flor. 6. 9. 10. 21. 33. 56. 59. 76. ἰσχυροτέρα (ἐπικρατεστέρα, δραστικωτέρα.) κρείσσων ὁ καλλίων καὶ κρείσσων ὁ ἐπικρατέστερος, ὡς τὸ κρείσσων γέγονεν ἡ νόσος τῆς ὑγιείας, ἤγουν ἐπικρατεστέρα, νικήσασα τὴν ὑγίειαν. Gu. Κακὸς] Δοκεῖ. Flor. 17. παρὰ τοῦ πλήθους κακὸς νομίζεται ὁ μή τι δρῶν κακόν. Flor. 25. νομίζεται παρ' ἐκείνοις, ὡς οὐχ ἑπόμενος αὐτοῖς καὶ τὰ αὐτῶν πράττων αἴσχιστα. Gu. παρὰ τοῖς κακοῖς νομίζεται. Flor. 10. εἰ δὲ καὶ ἐστί τις ἐσθλὸς ἐν ἐκείνοις ὃς μηδὲν ἰδὼν ἢ ποιήσων τῇ ἐκείνων κακοπραγίᾳ, πονηρὸς καὶ οὗτος καλεῖταί τε καὶ νομίζεται. Flor. 21.

607. Ἀρχαία λάτρι,] Παλαιὰ δούλη, ἀντὶ τοῦ γραῦ. λάτρις δὲ ἡ μετὰ φόβου δουλεύουσα, παρὰ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ τρεῖν τὸ φοβεῖσθαι. Flor. 6. 10. 25. φησὶν ἡ Ἑκάβη πρὸς τὴν θεράπαιναν, καὶ ἔστι Ἀττικόν· λείπει γὰρ τὸ μέρος ἕνεκα τῆς ποντίας ἁλός. Flor. 33.

608. Βάψασ'] Πλήσασα. Flor. 17. ὠθήσασα κατὰ τοῦ ὕδατος. (πληρώσασα.) Gu. Δεῦρο] Ἐνταῦθα. Flor. 17. Gu. Ποντίας ἁλὸς,] Ὅμοιον τὸ ἔφαγε τοῦ ἄρτου καὶ ἔπιε τοῦ ὕδατος. Gu.

Βάψασα] Βάπτειν ἐστὶ τὸ χαλᾶν τι εἰς ὕδωρ ἢ τι ἕτερον ὑγρόν· ὅμοιον τῷ ἔφαγε τοῦ ἄρτου καὶ ἔπιε τοῦ ὕδατος. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

Ἔνεγκαι] Φέρω· οἴσω· ἤνεγκα, ἤνεγκας, ἤνεγκε, καὶ τὸ προστακτικὸν ἔνεγκαι. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

609. Πανυστάταις] Ὑστέροις, τελευταίοις. Flor. 17. ἀντὶ τοῦ ταῖς ὑστάταις. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐσχάταις. Flor. 33.

610. Νύμφην] Ἀχιλλέως. Flor. 10. ὡς μνηστευθεῖσαν τῷ Ἀχιλλεῖ. Gu. Ἄνυμφον,] Κακόνυμφον (ὡς μὴ τῆς μνηστείας τετελεσμένης.) Gu. ἀπάρθενον, ἤγουν δυστυχῆ παρθένον. Flor. 6. 9. 10. 21. 56. 59. 76. σημείωσαι τὸ τραγικὸν ἔθνος (ἔθος. Fur.) νύμφην ἄνυμφον ἔσεσθαι παρὰ τὸ πυκνότερον τοὺς ποιητὰς οὕτως κεχρῆσθαι, λέγοντας γάμον ἄγαμον, ἤτοι κακόγαμον, καὶ νῦν λέγειν νύμφην τ' ἄνυμφον καὶ παρθένον τ' ἀπάρθενον. Flor. 33. πρὸς τὸ στρατιωτικὸν (f. τραγικόν. Fur.) ἔθος. νύμφη, διότι ἔμελλε καλλωπίσαι ταύτην καὶ προθῆσαι (sic,) ἄνυμφος δὲ διότι οὐκ ἔζη, ἀλλὰ ἀπέθανεν. Flor. 59. Ἀπάρθενον,] Ἤγουν δυστυχῆ παρθένον, κακοπάρθενον. (εἰς κακὸν τὴν παρθενίαν φυλάξασαν.) Gu.

611. Προθῶμαι] Προθήσω. Flor. 6. 10. ποιήσω. Flor. 56. προθήσω ἀντὶ τοῦ θάψω. Flor. 21. θάψω. Flor. 10. 17. νεκρὸν ἔμπροσθεν πολλῶν θήσω. (εἰς μέσον θήσω.) Gu. Ὡς] Καθά. Flor. 59. 76. Ἀξία,] Ὑπάρχει. Flor. 59. 76. ἐστί. Flor. 17. Πόθεν;] Οὐδαμῶς. γράφεται ποθὲν, ἀντὶ τοῦ ἀπό τινος πράγματος. (πόθεν ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, ἐπίῤῥημα ἀρνήσεως. Flor. 25.) Gu. Ὡς μὲν ἀξία, πόθεν; κ. τ. λ.] Ὡς μὲν ἀξία ἐστὶν ἡ παρθένος προθῶμαι αὐτὴν, κόσμον ἀγείρασα παρὰ τῶν αἰχμαλωτίδων, ἵν' ᾖ περιττὸς ὁ Τε.* ὡς μὲν ἀξία αὐτὴν προθῶμαι, οὐκ ἂν δυναίμην, ὡς δὲ ἔχω,

* Guelph. etiam a m. sec. περιττὸς ὁ Τε.

οὕτως αὐτὴν προθῶμαι. * Flor. 59. προσθήσω ἐπὶ τῷ κλαῦσαι αὐτήν. ὡς μὲν ἀξία, πόθεν ἐπεὶ γὰρ βασιλὶς ἦν, ἀξία ἦν καλλωπισθῆναι ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῆς, ὡς νύμφης, πολυτελῶς, οἷα τὰ τῶν βασιλέων. μὴ ἔχουσα δὲ ἡ Ἑκάβη λέγει πόθεν, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς ἔχω τινὰ καλλωπίσματα ἁρμόζοντα τῇ θυγατρί μου. τοιοῦτον γάρ ἐστι τὸ πόθεν, ἤγουν πόθεν ἔχω εὑρεῖν ταῦτα; οὐδαμῶς· οὐκ ἂν δυναίμην, οὐκ ἔχω, οὐκ εὐπορῶ τῶν ἁρμοζόντων. ὡς δὲ ἔχω, προθήσω τὰ κατ' ἀξίαν μὴ ἔχουσα. τί γὰρ πάθω; εἰ πολλάκις ἀπὸ τῶν αἰχμαλωτίδων τινὲς λαθόντες ἑαυτῶν δεσπότας, ὅτε ἐν τῇ Τροίᾳ ἐσκύλευον, παρεκρύψαντό τινες κόσμους αὐτῶν, τούτους ἀραμένη, καὶ καλλωπίσασα προθήσω αὐτήν. Flor. 59.

612. Δυναίμην] Κοσμῆσαι. Flor. 17. οὐ μὴ δυνηθῶ. Flor. 56. Ὡς δ' ἔχω,] Καθὼς (καθὰ Gu.) δὲ δύναμαι προθῶμαι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. προθήσω ὡς εὐπορῶ. Flor. 10.

613. Κόσμον] Κόσμος τὸ πᾶν, καὶ ὁ καλλωπισμὸς, καὶ τὸ κατὰ τάξιν, οἷον κατὰ κόσμον ἔκειντο τὰ ὅπλα. Flor. 25. Gu. ἐγκόσμια. Flor. 56. περιττὸς ὁ τι. Gu. a m. 2. Ἀγείρασ'] Ἀθροίσασα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. συνάξασα. Flor. 56. συναθροίσασα. Flor. 33.

614. Πάρεδροι] Ἐγκάτοικοι. Flor. 17. παρακαθήμεναι, παραμένουσαι. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. συγκάθεδροι. Gu. Σκηνωμάτων] Τῶν σκηνῶν (κατοικιῶν.) Gu. κατὰ τοῦτο λέγεται καὶ σκήνωμα τὸ τοῦ ἀνθρώπου σῶμα διὰ τὸ πρὸς χρόνον βραχὺν κατοίκησιν εἶναι τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. σκηνὴ γὰρ καὶ σκήνωμα ἡ πρὸς χρόνον βραχὺν ὡς ἔτυχε γενομένη οἰκία ἢ τέντα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. Flor. 25. Gu.

615. Εἴ τις,] Ἀπὸ πληθυντικοῦ μεταπίπτει εἰς ἑνικὸν, ἴσως διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἁπάσας. Gu.

617. Ὦ σχήματ' οἴκων,] Τύποι καλλωπισμάτων. Flor. 17. κάλλη, εὐπρέπειαι καὶ σχηματισμοί. Gu. ἐνθυμηθεῖσα ἡ Ἑκάβη, ὅντινα εἶχε πλοῦτον καὶ καλλωπισμὸν, νῦν δὲ μὴ ἔχουσα κοσμῆσαι τὴν Πολυξένην, ἀποκλαίεται. Flor. 59. λέγουσα περὶ κόσμου ἀνεμνήσθη ὧν εἶχε, καὶ περὶ ἐκείνων λόγον μετὰ θρήνου ποιεῖται, ἀφεῖσα τὸν προκείμενον αὐτῆς λόγον. (ταῦτα δὲ λέγει ἀποβλέπουσα πρὸς τὴν πρόσθεν αὐτῇ προσοῦσαν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν νῦν ἀπορίαν.) Gu. Ποτ'] Ὅτε ἐβασίλευον. Gu.

618. Πλεῖστα] Πολλά. Flor. 33. πράγματα. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. κτήματα ἢ τέκνα. Gu. a m. 2.

619. Τέκνων,] Τῶν τέκνων τοῦ Πριάμου, ἤγουν καὶ ἐγὼ ἥδε ἡ γραῖα, ὡς συμμετέχουσα ἐκείνῳ τῆς εὐτεκνίας. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

Ἥδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων,] Τῶν τέκνων τοῦ Πριάμου, ἤγουν καὶ ἐγὼ ἥδε ἡ γεραιὰ συμμετέχουσα ἐκείνων τῆς εὐτεκνίας. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

620. Ὡς] Λίαν, (ὄντως. τὸ ὡς καὶ τὸ εἰς ἐκ παραλλήλου· τὸ γὰρ ὡς, ὅτε ἐπὶ κινήσεως τίθεται, ἀντὶ τῆς εἰς λαμβάνεται. οἱ δὲ τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὄντως ἢ λίαν ἐνταῦθα λέγοντες καὶ οὗτοι δοκοῦσιν εὖ λέγειν.) Gu. Τὸ μηδὲν] Ἤγουν εἰς τὸ εὐτελές. Flor. 10. 17. Ἥκομεν,] Καθέστημεν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. Φρονήματος] Δόξης, πλούτου. Flor. 17. φρόνημα ἐνταῦθα τὴν ἐκ τοῦ πλούτου λέγει ἔπαρσιν καὶ τὴν δόξαν· φρόνησις δὲ κυρίως ὁ νοῦς καὶ ἡ καθεστηκυῖα σύνεσις. Gu. ἐπάρσεως, (ὑπερηφανίας πλούτου, βασιλείας, εὐτυχίας, τῆς πρόσθεν ὑπεροχῆς καὶ λαμπρότητος.) Gu.

621. Πρὶν] Ἔμπροσθεν. Florr. πρώην. Gu. Στερέντες,] Στερηθέντες. (στέρημι Αἰολικῶς, καὶ ὁ παρατατικὸς ἐστέρην, ἡ μετοχὴ ὁ στερεὶς, τοῦ στερέντος.) Gu. Εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα,] ἐν

* Rectius Fl. 25. ὡς μὲν ἀξία αὐτὴν προθεῖναι, οὐκ ἂν δ. ὡς δὲ ἔ. εὐ. π. προστίθημι.

ἐρωτήσει ὁ λόγος καὶ ἤθει ἕως τοῦ τάδ' οὐδὲν, ἄλλως. τοῦτο κατ' ἰδίαν πεφώνηται. Flor. 33. 59.* ὁ μέν τις ἀφ' ἡμῶν ἠλαζονεύετο τοῖς πλουσίοις δώμασι ἤτοι τοῖς ποικίλοις, τοῖς λαμπροῖς, οἷς εἶχε πρότερον· ὁ δὲ ἠλαζονεύετο ἐν τῇ ἀρχῇ, ἐν τῇ ἐξουσίᾳ· οἱ γὰρ ἄρχοντες παρὰ τοῖς πολίταις ἤτοι τοῖς ἀρχομένοις, τίμιοι καλοῦνται. ταῦτα δὲ οὐδέν εἰσί. Flor. 59. Ὀγκούμεθα,] Ἐπαιρόμεθα, μεγαλαυχοῦμεν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. οἱ ἄνθρωποι. Flor. 33.

622. Πλουσίοις] Ὑπερηφάνοις. Gu.

623. Τίμιος] Ἔνδοξος. Gu. Κεκλημένος.] Πεφημισμένος. Flor. 17.

624. Τάδ' οὐδέν] Ταῦτα εἰσὶν (ὁ πλοῦτος, ἡ τιμὴ, τά τ' ἄλλα. ἐνταῦθα λέγει καὶ τὰς βουλὰς καὶ τὰ πάντα τοῦ βίου ὡς μάτην ἔχουσιν.) Gu. Ἄλλως] Τὸ ἄλλως καὶ μάτην. εἰ μὲν ἓν λ γράφεται, ἀπὸ τοῦ ἄλη ἡ πλάνη γίνεται· οἱ γὰρ πλανώμενοι μάταιοι εἰσίν. εἰ δὲ δύο λλ, ἤγουν ἄλλως καὶ ἀλλοτρόπως ἔχει τὸ πρᾶγμα παρὸ λέγεις σὺ, ἤγουν οὐκ ἔχει οὕτως. ἀπὸ δὲ τούτου συνάγομεν τὸ ματαίως ἤγουν μάτην λέγεις. Flor. 59. Φροντίδων] Λογισμῶν (φρ. βουλ. ἤγουν φροντίδες Ἀττικῶς.) Gu. Βουλεύματα,] Στροφαὶ, (ἐφευρήματα, διανοήματα.) Gu. μάταια εἰσὶ τὰ βουλεύματα τῶν φροντίδων, ἤτοι οἱ ἐγκαυχώμενοι ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τῇ δόξῃ αὐτῶν μάτην καυχῶνται, μὴ γινώσκοντες, ποῦ μέλλει ἀποβῆναι ὁ βίος αὐτῶν καὶ ἡ ἀρχή. Flor. 59.

625. Γλώσσης τε κόμποι.] Καὶ μεγαλορημοσύναι (ἐπάρσεις, μεγαλαυχήματα, ῥητορεῖαι.) Gu. καυχήσεις. Flor. 10. 17. καυχήματα. Flor. 21. 59. μάτην εἰσὶ τὰ βουλεύματα καὶ ἐφευρέματα τῶν φροντίδων καὶ ἐπινοιῶν, οἱ κόμποι τε, καὶ αἱ μεγαλοῤῥημονίαι, καὶ αἱ κενοδοξίαι, καὶ αἱ γαυριώσεις καὶ αἱ ῥητορεῖαι τῆς γλώσσης. Flor. 33. Ὀλβιώτατος,] Εὐτυχέστατος (εὐδαίμων ὑπάρχει.) Gu. ἐκεῖνος δὲ ὀλβιώτατος, πλουσιώτατος, μακαριστὸς, ᾧτινι μηδὲν ἐπέλθῃ λυπηρὸν παντὶ τῷ βίῳ αὐτοῦ, ἀλλὰ τυγχάνει χωρὶς τινὸς θλίψεως. Flor. 59.

626. Κατ' ἦμαρ] Καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Flor. 10. καθ' ἡμέραν, ἤγουν κατὰ τὴν ζωήν, (κατὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν, παρ' ὅλην τὴν ζωήν.) Gu. Μηδὲν κακόν.] Μηδεμία δυστυχία. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. Τυγχάνει] Ὑπάρχει, συμβαίνει. Gu.

627. Ἐμοὶ χρῆν συμφορὰν,] Ἤτοι ἀπέκειτο γενέσθαι βλάβην, ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ δηλονότι, ὅτε κατὰ τὴν ἀρχὴν ἔκοψεν ὁ Ἀλέξανδρος ὕλην ἀπὸ ἐλάτης δένδρου, πλεύσων ἐπὶ τὸ κῦμα τὸ θαλάσσιον διὰ τὰ λέκτρα τῆς Ἑλένης, ἣν ὡραιοτάτην ὁ λαμπρὸς βλέπει ἥλιος.† πόνοι γὰρ καὶ ἀνάγκαι ἐπικρατέστεραι τῶν πόνων κυκλοῦσιν, ἡμᾶς δηλονότι. κοινὸν δὲ κακὸν ἀφανιστικὸν ἐξ ἰδίας μωρίας ἐπῆλθε τῇ Τρωϊκῇ γῇ, συμφοραί τε, ἀπ' ἄλλων συμφορῶν δηλονότι. ἐκρίθη δὲ, ἀντὶ τοῦ διεκρίθη, ἡ ἔρις, ἂν, ἀντὶ τοῦ δι' ἣν ἔριν ἐδίκασεν ἐν τῇ Ἴδῃ τὰς τρεῖς θυγατέρας τῶν θεῶν ὁ βουκόλος Ἀλέξανδρος, ἐπὶ πολέμῳ καὶ φόνῳ καὶ βλάβῃ τῶν ἐμῶν οἰκημάτων.

Χρῆν] Ἀπέκειτο, (εἰμαρμένον ἦν,

* In Gu. ἐν ἤθει (καὶ ἐρωτήσει) ὁ λ. ἕως, τοῦ τάδ' οὐδέν.

† King. et Musgr. dederunt: ἀπέκειτο ἐμοὶ συμφορὰν γενέσθαι, ἀπέκειτο ἐμοὶ βλάβην γενέσθαι, ὅτε πρῶτον ἐτάμετο τὴν Ἰδαίαν ὕλην τὴν ἀπὸ ἐλάτης δένδρου, στόλον νηῶν μέλλων κινήσειν ἐπὶ τὸ κῦμα τὸ θαλάσσιον ἐπὶ τὴν κοίτην τῆς Ἑλένης, ἣν εὐειδεστάτην λάμπει ὁ χρυσοφαὴς ἥλιος, haud dubie e Barocc. 74. nam eadem habet Guelph. nisi quod pro τὴν ἀπὸ ἐλάτης δένδρου legit τὴν εἰλατίνην, ἤγουν τὰ ἀπὸ τῆς Ἴδης τοῦ ὄρους δένδρα τὰ ἐλάτινα. Aliter Flor. 59. ἀπέκειτο καὶ εἱμαρμένον μοι ἦν παθεῖν συμφορὰν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἧς πρῶτον καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἔκοψεν ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τῆς Ἴδης τὰ ἀπὸ ἐλάτων (sic) δένδρων ξύλα, μέλλων ἀπελθεῖν ἐπὶ τὰ λέκτρα τῆς Ἑλένης, ἥντινα τὴν Ἑλένην τὴν καλλίστην λαμπρύνει ὁ χρυσοφαὴς ἥλιος, ἤγουν τὴν ὡραιοτάτην· ἑτέραν γὰρ ὡραιοτάτην ταύτης ὁ χρυσοφαὴς ἥλιος οὐκ ἐθεάσατο. In fine King. male verba ἐπὶ πολέμῳ, etc. maori interpunctione a præcc. separavit.

χρεὼν ὑπῆρχε. ὁ Χορὸς ἑαυτὸν ἀνακλαίεται.) Gu.

Ἐμοὶ χρῆν συμφορὰν,] Ἀπέκειτο ἐμοὶ συμφορὰν γενέσθαι· ἀπέκειτο ἐμοὶ βλάβην γενέσθαι, ὅτε πρῶτον ὁ Ἀλέξανδρος ἐτάμετο τὴν Ἰδαίαν ὕλην τὴν ἐλατίνην· ἤγουν τὰ ἀπὸ τῆς Ἴδης τοῦ ὄρους δένδρα τὰ ἐλάτινα· στόλον νεῶν μέλλων κινήσειν ἐπὶ τὸ κῦμα τὸ θαλάσσιον· ἐπὶ τὴν κοίτην τῆς Ἑλένης, ἣν εὐειδεστάτην λάμπει ὁ χρυσοφαὴς ἥλιος. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

628. Πημονὰν] Βλάβην. Gu. Γενέσθαι,] Παραγενέσθαι. Gu. ὑπάρξαι. Flor. 17.

629. Ἰδαίαν, τὴν ἀπὸ τῆς Ἴδης (τοῦ ὄρους.) Gu. Flor. 59. δύο Ἴδαι μία ἐν τῇ Τροίᾳ, καὶ ἑτέρα ἐν τῇ Κρήτῃ. Gu. Ὅτε] Ἀφ' ου καιροῦ. Gu. Flor. 17. Ὕλαν] Τὰ ξύλα λέγει τῶν καραβίων. Flor. 59. ὕλη ἤγουν τὰ δένδρα. Gu.

630. Ἐλατίναν] Ἀπὸ ἐλάτης τῆς δένδρου. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. εἶδος δένδρου ἐπιτήδειον εἰς κατασκευὴν νηῶν· ὄρθιον γὰρ καὶ μακρόν. Flor. 59.

631. Ἐτάμεθ',] Ἔκοψεν, (ἔτεμεν.) Gu. Ναυστολήσων] Πλεύσων. Gu. Flor. 6. 21. 33. μέλλων πλεῦσαι. Flor. 17.

632. Ἐπὶ λέκτρα,] Ἐπὶ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης. Flor. 59. διὰ στρωμνὰς (τὴν κοίτην.) Gu. λέκτρα πόθεν ἐτυμολογεῖται; ἀπὸ τοῦ λήγω τὸ καταπαύω. Flor. 17.

633. Καλλίσταν] Κρείττω τῶν ἄλλων γυναικῶν. Flor. 59. ὡραιοτάτην (εὔμορφον.) Gu. Χρυσοφαὴς,] Ὁ χρυσᾶ φάη ἔχων (ὁ χρυσοῦ δίκην ἀστράπτων.) Gu.

634. Αὐγάζει.] Θεωρεῖ, λάμπει, (δεικνύει. διὰ τὸ κάλλος ταύτης τοῦτο εἴρηκεν.) Gu.

635. Πόνοι] Ὀδύναι, (δυστυχίαι.) Gu. αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸ ἐμοὶ χρῆν συμφοράν. Gu.

636. Ἀνάγκαι] Βίαι, (δυστυχίαι.) Gu. Κρείσσονες,] Ἐπικρατέστεραι τῆς ἡμῶν δυνάμεως, (μείζονες τῶν πρὸ αὐτῶν.) Gu. μείζονες, χείρονες, χείρους. Flor. 59. 10. Κυκλοῦνται.] Περικυκλοῦσιν ἡμᾶς, (ἐπέρχονται, περιλαμβάνουσιν.) Gu. ἐπιφέρονται, ἐπικυκλοῦνται. Flor. 10. 21. ἐπέρχονται. Flor. 33. κυκλοῦσι γὰρ ἡμᾶς ἀνάγκαι καὶ πόνοι μείζονες τῶν ὧν ἔχομεν πόνων. Flor. 59. ὅταν καὶ νῦν σφαζαμένης. Flor. 10. *

637. Κοινὸν δ' ἐξ] Κοινὸν δὲ κακὸν ἀφανιστικὸν ἐπῆλθεν ἀπ' ἄλλων ἀνθρώπων τῇ Τρωϊκῇ γῇ ἐξ ἰδίας ἀφροσύνης τῆς γῆς δηλονότι· ἡ γὰρ τοῦ Πάριδος ἀφροσύνη οὐκ ἀλλοτρία τῶν Τρώων ἦν. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἢ καὶ οὕτως· ἐξ ἰδίας ἤγουν μερικῆς ἀνοίας, ἤτοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μόνου κοινὸν κακὸν ἐπῆλθε τῇ Τρωϊκῇ γῇ. Gu.: ab ead. m. ἐκ δὲ τοῦ Πάριδος τῆς ἰδίας ἀνοίας κοινὸν κακὸν ὄλεθρον (sic) ἔμολε τῇ Τρωάδι γῇ, οὐκ ἰδία αὐτῷ τῷ Ἀλεξάνδρῳ, καίτοι αὐτοῦ παρανομήσαντος καὶ ἀδικήσαντος· ἔδει γὰρ μόνῳ τῷ ἐργασαμένῳ γενέσθαι τὸ δεινὸν † ἐπὶ τῇ κρίσει τοῦ μήλου, ὅτε ἐν τῇ Ἴδῃ ἔκρινεν ὁ Ἀλέξανδρος ἔχειν τὸ μῆλον τὴν Ἀφροδίτην, τὰς ἄλλας δὲ θεὰς παραβλέψας. Flor. 33.

Κοινὸν] Καθολικὸν (εἰς πάντας τοὺς Τρῶας.) Gu. Ἰδίας] Οἰκείας ἢ μερικῆς (ἑνὸς ἀνθρώπου, ἤγουν ἐκ τοῦ Ἀλεξάνδρου.) Gu. μονομεροῦς, ἤγουν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀγνωσίας. Flor. 6. Ἀνοίας] Μωρίας, (ἀγνωσίας.) Gu.

638. Σιμουντίδι γᾷ] Σιμουντὶς δὲ λέγεται ἡ Τρωϊκὴ γῆ διὰ τὸ ῥεῖν ἐκεῖσε τὸν Σιμόεντα ποταμὸν ἤγουν τὸν Σκάμανδρον. Gu. a m. pr. Σιμουντὶς λέγεται ἡ Τροία ἀπὸ ποταμοῦ Σιμόεντος καλουμένου παρὰ ῥέας οὕτως (leg. παραρρέοντος) ἐκεῖσε. Gu. 25.

639. Ἀπ' ἄλλων.] Ἀνθρώπων (ἤτοι

* Sic legendum videtur: intricata enim et manca est scriptura, Sequitur forsan de sacrificio Polyxenæ. *De Furia.*

† Sic. Flor. 59. qui brevius scholion habet: ἐκ δὲ τῆς τοῦ Π. ἰδίας ἀνοίας κοινὸν κακὸν ἔμ. τῇ Τρ. γῇ· ἔδει γάρ, etc. Fl. 10. κἂν καὶ ἔδει μόνῳ τῷ ἐργ., etc. Fl. 33. ἀδικήσαντος μόνῳ αὐτῷ τῷ ἐργ. γενέσθαι τὸ δεινόν.

τῶν Ἑλλήνων. ἢ ἀπὸ τοῦ Φερέκλου.) Gu. καὶ ἀπὸ ἑτέρων, ἤγουν τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Ἑλένης ἔμολε κοινὴ συμφορά. Flor. 59. συμφορῶν. Flor. 33. μεγαλοτέρα τῶν ἄλλων, ἐξαίρετος καὶ μεγάλη, οἷον πρὸς τὰς ἄλλας συμφορὰς ἐξηλλαγμένη. Flor. 10. 21. 59.

640. Ἐκρίθη] Κατέστη. (ἐτελειώθη καὶ διεχωρίσθη, ἐτελέσθη, εἰς κρίσιν ἔβη. σύναπτε τὸ ἐκρίθη ἐπὶ δορί.) Gu. ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. Flor. 21. 59. Ἔρις.] Ἡ φιλονεικία δηλονότι τῶν θεῶν. Flor. 21. στάσις τῆς ἔριδος τῶν τριῶν θεῶν ἦν αὕτη· ἐν τῷ τῆς Θέτιδος γάμῳ παρῆσαν τρεῖς θεαί, Ἥρα, Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ. ἡ Ἔρις οὖν ἄκλητος οὖσα καὶ ζηλοτυποῦσα ἔῤῥιψε μῆλον ἐν μέσῳ τῶν ῥηθεισῶν θεῶν καθημένων ἐν τῷ γάμῳ ἐπιγεγραμμένον οὕτως, τῇ καλῇ τὸ μῆλον. Flor. 25. καὶ ἀφ' οὗ καιροῦ ἐκρίθη καὶ διεχωρίσθη, ἡ ἔρις, ἣν εἶχον περὶ τοῦ μήλου ἥ τε Ἀθηνᾶ, ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀφροδίτη, ἐπιδώσας ὡς φιλήδονος τὴν Ἀφροδίτην τὸ μῆλον διὰ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς Ἑλένης, ἀπ' ἐκείνου καιροῦ ἀπέκειντο ἡμῖν τὰ δεινά. ἐπὶ πολέμῳ τοίνυν καὶ φόνῳ ἡ βλάβη τῶν ἐμῶν οἴκων ἔκρινε τὰς θεὰς ὁ Ἀλέξανδρος προτιμησάμενος τὴν Ἀφροδίτην. Flor. 59.

Ἐκρίθη δ' ἔρις, ἂν ἐν Ἴδᾳ] Ἣν ὁ ἀνὴρ ὁ βουκόλος ἤγουν ὁ Ἀλέξανδρος ἔκρινεν ἐν τῇ Ἴδῃ τὰς τρεῖς παῖδας τῶν μακάρων ἐπὶ πολ. κ. φ. κ. βλ. τῶν ἐμῶν οἰκημάτων. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

641. Τρισσὰς] Σύνταξις ἑρμηνευτική. Flor. 33.

642. Βούτας,] Μετὰ ποιμένων ἀνετράφη, ἤγουν ὁ Ἀλέξανδρος, ποιμαίνων κἀκεῖνος πρόβατα. Flor. 59.

643. s. Ἐπὶ δορί,] Ἐπὶ πολέμῳ. ἀσπὶς πλείστη καὶ χεὶρ ἰσχυρὰ ἐπὶ στρατοπέδου· δόρυ δὲ καὶ ξίφος ἐπὶ πολέμου. γράφεται καὶ δουρί· οἱ γὰρ παλαιοὶ δοῦρα ἐκάλουν τὰ ξύλα. λέγεται καὶ ξυστὸς ἀπὸ τοῦ ξύεσθαι. Gu. Λώβᾳ·] Βλάβῃ, φθορᾷ, (ἀπωλείᾳ.) Gu. ἤγουν αἰχμαλώσας καὶ φόνῳ τῶν ἀνδρῶν καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἐμῶν οἴκων. Flor. 33.

645. s. Στένει] Θρηνεῖ. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. οὐ μόνον δὲ εἰς τὸ κοινὸν τῇ Τροίᾳ τὰ τῆς ἀνοίας τοῦ Ἀλεξάνδρου προῆλθεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ τῇ Ἑλλάδι, οἷον οὐ μόνον αἱ Τρωάδες ἀπώλλυντο καὶ θρηνοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων τινές. Flor. 33. οὐ μόνον δὲ αἱ Τρωϊκαὶ θρηνοῦσι γυναῖκες, οὐ μόνον ἐπὶ τῇ Τροίᾳ ἦλθε τὸ κακὸν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς Ἕλλησι. θρηνεῖ καί τις κόρη πολυδάκρυτος ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ ἀμφὶ τὸν εὐῤῥουν Εὐρώταν — ἐκεῖσε γὰρ ῥέει ὁ Εὐρώτας ποταμὸς — ἤγουν καὶ αἱ τῶν Ἑλλήνων γυναῖκες θρηνοῦσι, αἱ μὲν τοὺς αὐτῶν ἄνδρας, αἱ δὲ τοὺς παῖδας, ἀλλὰ καὶ μητέρες θανόντων τῶν τέκνων αὐτῶν ξέουσι τὰς παρειὰς αὐτῶν ποιοῦσαι τὸν ὄνυχα αἱματώδη. Flor. 10. 59. Εὔρουν] Πολύῤῥουν. (παρήχησις.) Gu. Εὐρώταν] Παράκλησις (leg. παρήχησις.) ὄνομα ποταμοῦ περὶ τὴν Λακεδαιμονίαν. Flor. 17. σύνηθες τοῖς παλαιοῖς ἀπὸ ποταμῶν καὶ πηγῶν καλεῖν τοὺς τόπους, διὰ τὸ εἶναι ταῦτα ἀνεξάλειπτα. Gu.

Στένει δὲ καί τις] Στένει δὲ καί τις κόρη Λάκαινα ἐν τοῖς δόμοις πολυδάκρυτος περὶ τὸν Εὐρώταν εὔρουν. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

647. Πολυδάκρυτος] Πολυδακρύτως. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

648. Πολιὸν] Γηραιάν. Flor. 59. λελευκασμένον, (λευκήν.) Gu. Κρᾶτα] Κεφαλήν. Flor. 56. 59. κάρα. Flor. 21.

649. Τίθεται] Τίθησι. Gu. Flor. 21. 56.

650. Δρύπτεται] Ξέεται, (κόπτει, καταξέει, σπαράττει.) Gu.

651. Δίαιμον] Ἡματωμένον, (αἱματώδη. πᾶς γὰρ ὁ τὴν ἑαυτοῦ παρειὰν ξαίνων ἀνάγκῃ καὶ τὸν ὄνυχα αἱματοῖ.) Gu. ἠλλαγμένην. Flor. 17. γράφε δίδυμον. Flor. 10. Τιθεμένα] ποιοῦσα. Gu. Σπαραγμοῖς.] Ἐν ξέσεσι. Flor. 59. ἐν τοῖς σχίσμασι. Flor. 21.

653. Θῆλυν σπορὰν,] Θήλειαν γενεὰν (γυναῖκας πάσας.) Gu.

654. Στέφ. ἀνθαιρήσεται.] Οὐδεὶς νικήσας ἐκείνην ἐν κακοῖς στέφανον λάβῃ, ἀλλ' ἐκείνη νικῶσα πάντας ἐν κακοῖς στεφανωθήσεται. Gu. Flor. 25. τοῦτο λέγει διὰ τὸ τοὺς νικῶντας ἐν τοῖς ἀγῶσι στεφανοῦσθαι. Gu.

655. Τί δ',] Τί ἐστιν, τί λέγεις. Flor. 59. Σῆς] Ἕνεκα σῆς κακοφήμου. Flor. 59.

656. Ὡς] Ὄντως, (ὅτι, λίαν). Gu. Εὕδει] Ἠρεμεῖ (ἡσυχάζουσιν, ἤγουν οὔποτε παύσῃ δυστυχῆ ἀγγέλλουσα). Gu. οὐδέποτε παύουσι τὰ λυπηρά σου κηρύγματα. Flor. 59.

657. Ἑκάβη φέρω] Ἡ ἀπολογία εἰς τὸ τί δ' ὦ τάλαινα. Flor. 59. Ἐν κακοῖσι] Πολλῶν κακῶν προκειμένων. Gu.

658. Οὐ ῥᾴδιον] Οὐκ εὐχερῶς. Flor. 33. ὅταν καταλάβῃ τινά τι κακὸν, καὶ ἄλλα μείζονα ἐπακολουθοῦσι τούτῳ. ἐν ταῖς κακοῖς δὲ τοῖς καταλαβοῦσί τινα οὐκ εὔκολον ὑπάρχει εὐφημεῖν καὶ καλῶς λέγειν τοῖς βροτοῖς ἐπὶ παραμυθίᾳ τῆς λύπης αὐτὴν (sic), ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἐπιφέρειν καὶ ἕτερα λυπηρότερα. Flor. 59. Εὐφημεῖν] Εὔφημα λέγειν, καλῶς λέγειν. Gu.

659. Καὶ μὴν] Ὄντως. Gu. Περῶσα τυγχ.] Ἐρχομένη, (ἤγουν περᾷ καὶ ἐξέρχεται). Gu. περᾷν καὶ ἐπὶ θαλάσσης καὶ ἐπὶ ξηρᾶς, ὡς ἐνταῦθα· καὶ πόρος ἐπὶ θαλάσσης καὶ ἐπὶ ξηρᾶς λέγεται. οὕτω καὶ ὁδεύειν καὶ ἐπὶ θαλάσσης καὶ ἐπὶ ξηρᾶς· καὶ ὁδὸς ἐπ' ἀμφοτέρων λέγεται· ὁδοιπορεῖν δὲ ἐπὶ ξηρᾶς μόνον. Gu. Flor. 25. Δόμων ἄπο] Ἐπέκεινα ἤγουν ἔξω. Gu. ἔξω τῶν σκηνῶν. Flor. 59.

Δόμων ἄπο] Γρ. ὑπέρ. ἀντὶ τῆς ὑπὸ προθέσεως ἡ ὑπέρ. cod. Paris. 896.

Fæhse.

660. Ἐς καιρὸν] Εἰς πρέπον, ἐγκαίρως. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 76.

661. Ὦ παντάλαινα,] Ὦ πανάθλία δέσποινα, καὶ ἔτι πλέον ἢ πανάθλία. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

662. Ὄλωλας] Ἐφθάρης, (ἀπωλέσθης. ὄλωλα ἐγὼ, ὀλώλεκα δὲ ἕτερον). Gu. Κοὐκετ' εἶ] Οὐδαμῶς ὑπάρχεις, ἤγουν ἀπέθανες. Gu. γράφεται οὐκ ἔτ' ἰζώσας (sic) ζῇς. Flor. 33. οὐκέτι βλέπεις φάος καὶ ζῶσα οὐ ζῇς. Flor. 17.

663. Ἐξεφθαρμένη.] Παντελῶς διεφθαρμένη. Flor. 17. 33. κατὰ πολὺ ἀφανισθεῖσα. Gu.

664. Οὐ καινὸν εἶπας] Νομίζουσα ἡ Ἑκάβη, ὅτι ἡ θεράπαινα τὸν τῆς Πολυξένης φέρει νεκρὸν, καὶ δι' ἐκεῖνον ἀποκλαίεται, καὶ τέλος δ' εἰς ταύτην αὐτὴν λέγει· οὐ παράδοξόν τι λέγεις, γινώσκουσι δὲ ἡμῖν τὴν λύπην λέγεις. διὰ τί δὲ φέρεις τὸν νεκρὸν τῆς Πολυξένης ἐνταῦθα ταφῆναι ἀτίμως καὶ κρυφίως, ἧστινος ὁ τάφος ἀπηγγέλθη γενέσθαι ἔμπροσθεν πάντων Ἀχαιῶν ἐνδόξως καὶ ἐντίμως, πάντων τῶν Ἑλλήνων συνεργούντων ἐπὶ τῷ τάφῳ, ἤγουν τῇ ταφῇ αὐτῆς. Flor. 59. Ὠνείδισας.] Ἀνέμνησας. Gu. τὴν σφαγὴν τῆς Πολυξένης ἀνέμνησας, εἶπας. Flor. 59. εἰδόσι προήγαγες τὰ δυστυχήματα, ὀνειδίζειν γάρ ἐστι τὸ φέρειν δυστυχήματα. Flor. 21. 59. *

665. Ἀτὰρ τί] Στικτέον εἰς τὸ τί καθ' ἀπόκρισιν (33. ὑπόκρ.) ἢ ἐρώτησις. Flor. 21. 33. τί δέ. Flor. 6. 9. 56. 59. 76. Gu. διὰ τί. Gu. a m. 2. Νεκρὸν] Ἐνόμισεν ἡ Ἑκάβη τὴν Πολυξένην εἶναι. Flor. 33.

666. Ἀπηγγέλθη] Ἐδηλώθη, (ἐμηνύθη μοι παρὰ Ταλθυβίου.) Gu.

667. Διὰ χερὸς] Κομισάντων εἰς τὴν πυρκαϊὰν φύλλα καὶ ξύλα. Flor. 10. Σπουδὴν ἔχειν;] (Ἐπιμέλειαν) ἤγουν σπουδάζεσθαι. Gu. ἀγῶνα, ἤγουν σπουδάζεσθαι. Flor. 59. τιμήν. Flor. 33. ἐπειδὴ ἤκουσεν, ὅτι οἱ μὲν αὐτὴν ἐφυλλοβόλουν τιμῶντες, οἱ δὲ ξύλα παρεκόμισαν εἰς τὴν πυρκαϊάν. Flor. 33. 59.

668. Ἥδ'] Ἡ αὐτή. Flor. 56. ἀποστροφὴ πρὸς τὰς γυναῖκας. Flor.

* Flor. 33. τὸ προσφέρειν (leg. προφ.) τὰ δυστ. τῶν εἰδότων. Sic fere etiam 10. 25.

21. καθ' ἑαυτὴν τοῦτο λέγει. Gu. Μοι] Ἕνεκά μου. Flor. 17. παρέλκον. Flor. 59. ὑπ' ἐμοῦ κινηθεῖσα. Gu.

669. Νέων δὲ πημάτων] Ἤγουν τῆς Πολυδώρου σφαγῆς καὶ τῆς ἐν θαλάσσῃ τούτου ἀποῤῥιφῆς. Gu. Οὐχ Ἅπτεται.] Οὐκ αἰσθάνεται, (οὐ λαμβάνει αἴσθησιν). Gu.

670. Μῶν] Ἆρα. τὸ μῶν ἀντὶ τοῦ ἆρα, ἀπὸ τοῦ μὴν (leg. μὴ) οὖν γίνεται κατ' ἐκβολὴν τοῦ η, καὶ τροπῇ τοῦ οὖν εἰς ὦν. Gu. Βακχεῖον] Μαντικόν. Flor. 17. 76. μανικόν. Flor. 10. 33. 59.

Βακχεῖον κάρα] Τὸ ἐνθουσιαστικὸν κάρα, ἤγουν τὸ σῶμα, ἀπὸ τοῦ κρείττονος μέρους τὸ ὅλον, ὡς παρὰ Συνεσίῳ· εἴη τὴν ἱεράν σου καὶ τριπόθητον κεφαλὴν, σχῆμα Πενταπόλει (?) πένθιμον περιτίθησι. καὶ παρὰ τῷ θεολόγῳ Γρηγορίῳ· ἡ τιμία κεφαλὴ καὶ αἰδέσιμος. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

671. Θεσπιῳδοῦ] Τῆς μάντεως (τῆς μαντικῆς, χρησμῳδοῦ). Gu. τῆς ἐπὶ τὰς θυσίας μαντευομένης. Flor. 33. τῆς τὰ θεῖα λεγούσης. Flor. 33. θεσπιῳδὸς ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ θεὸς καὶ τοῦ ἔπω τὸ λέγω, καὶ τοῦ ᾠδὴ ἡ τραγῳδία, ὁ τὰ θεῖα λέγων. Flor. 6. 25.

672. Λέλακας·] Εἴρηκας, (εἶπας. τὸ λέλακας ἐπὶ μόνων ὀρνίθων λέγεται, ὡς καὶ Ἡσίοδος, "δαιμονίη, τί λέληκας;" περὶ ἀηδόνος λέγων. ὁ δὲ παρὼν τραγῳδὸς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ἐδέξατο τοῦτο.)* Gu.

673. Ἄθρησον] Θέασαι, βλέψον. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἴδε, θέασαι. Gu. Γυμνωθὲν] Ἀνακαλυφθέν. ἀνακαλύπτει τὸ σῶμα τοῦ Πολυδώρου ταῦτα λέγουσα. Gu.

674. Εἶ] Ἵνα, ὅπως. Flor. 59. ἐπεί. Gu. Παρ' ἐλπίδας.] Ἐξαίφνης. Flor. 59. προσδοκίαν. Gu.

676. Μοι] Ἕνεκα ἐμοῦ. Flor. 17. ἐξ ἐμοῦ. Gu.

677. Ἀπωλόμην] Ἐφθάρην. Flor. 17. 21. Δύστηνος,] Ἤγουν ἡ ἀθλία Flor. 17. ζητητέον ἐπὶ τοῦ οὐκέτ' εἰμὶ δὴ, ἀπωλόμην δύστηνος, διὰ τί Ἑκάβη, καὶ πρότερον ἔχουσα λύπας πολλὰς τῶν τε παίδων καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, καὶ ἀλλοτρόπως θρηνοῦσα, οὐκ εἶπε καὶ τότε τὸ οὐκέτ' εἰμὶ δή· καὶ φαμὲν, ὅτι πρότερον πολλὰς ἔχουσα λύπας, ὅμως ἐθάῤῥει εἰς τὸν Πολύδωρον, ὅπως, ἀνατραφέντος τούτου, κρατήσῃ πάλιν τὴν Τροίαν, καὶ γενήσεται διάδοχος τοῦ πατρὸς αὐτῆς, καὶ ἔσται ἡ γενεὰ αὐτῆς, ὡς καὶ πρότερον· νῦν δὲ ἰδοῦσα καὶ τοῦτον σφαγέντα, ὡς μὴ ἔχουσα ἄλλον τινὰ παῖδα, εἰς ὃν ἔχει τὴν ἐλπίδα, ἀποκλαίουσα ἑαυτὴν λέγει, ἕως τοῦ νῦν εἶχον τινὰ ἐλπίδα εἰς τὸν Πολύδωρον, ἀπὸ τοῦ νῦν δὲ οὐκέτι ὑπάρξω ἔχουσα ἐλπίδα εἰς τὸ κρατῆσαι καὶ αὖθις τὴν Τροίαν. Flor. 59.

679. Κατάρχομαι] Ἀρχὴν ποιοῦμαι. Gu. Νόμων] Μελῶν. (νόμος γὰρ τοῖς μαινομένοις θρηνεῖν.) Gu. κατάρχομαι γόων ἤγουν θρηνητικῆς ᾠδῆς· νόμους γὰρ οἱ παλαιοὶ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον. Flor. 17. 21. 25. καὶ γὰρ αὕτη ἡ λύπη ἀφόρητος οὖσα οὐκ ἐᾷ με τοῦτο φέρειν, ἀλλὰ ποιεῖ ὡς μαινομένη βάκχη. Flor. 21. ἀρχὴν ποιοῦμαι τοῦ θρήνου τὸν βακχεῖον νόμον· οἱ γὰρ βακχευόμενοι μαινομένοις ἐοίκασιν. ἦλθε δὲ εἰς ἡμᾶς ἡ ἀρχὴ τοῦ θρήνου τούτου ἐξ ἀλάστορός τινος, ἤγουν κακῆς τύχης, ἢ ἐκ τοῦ ἀλάστορος, ἤγουν τοῦ Πολυμήστορος, ἀρτίως μαθοῦσα τὰ νῦν κακά. Flor. 59. ἀρχομένη λέγει τὸ αἶ αἶ, ὅπερ ἐστι νόμος ἀπὸ τῶν Βακχῶν· αἱ γὰρ Βάκχαι πρῶτον τὸ αἶ ἐξεφάνησαν. Flor. 33.

680. Βακχεῖων,] Μανικῶν, (παραφρονεῖν ποιούντων, ἢ θρηνητικῶν). Gu. ἤγουν τοῦ Διονύσου. Flor. 17. Βακχεῖον, δὲ θρηνητικὸν ἢ κινητικὸν ἢ σύντονον, ἀλλ' οὐκ ἐκ Διονύσου μαθοῦσα τὸν βακχεῖον νόμον, ἀλλὰ ἐξ ἀλάστορος, ἤγουν πονηροῦ δαίμονος· οἱ γὰρ γόοι τῶν βακχείων μεθ' ἡδονῆς γίνονται, ὁ

* Priora usque ad τί λέλακας habet etiam Flor. 25.

δ' ἐμὸς οὐχ οὕτως. Flor. 25. κινητικὸν ἢ σύντονον, ἀντὶ τοῦ θρηνητικὸν, ἢ τὸν τῷ βακχείῳ διασυντιθέμενον, οὐκ ἐκ Διονύσου μαθοῦσα τὸν βακχεῖον νόμον. Flor. 33. Ἐξ ἀλάστορος] Ἐχθροῦ (τοῦ Πολυμήστορος). Gu. ἐξ ἐχθροῦ, φθονηροῦ (πονηροῦ, ut 6.) ἐξ ἐχθροῦ δαίμονος. Flor. 21. κακοποιοῦ δαίμονος. Flor. 17. ἐκ κακοῦ δαίμονος. Flor. 21. 59. ἀλάστωρ κυρίως λέγεται ὁ φονεὺς, ἢ ὁ ἄλαστα καὶ ἀλάθητα ἔργα ποιῶν· οὐδέποτε γὰρ δύναται κρυβῆναι ὁ φόνος· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλῶ τὸ πλανῶμαι· ὁ γὰρ φονεύσας τινὰ κατὰ τὴν παλαιὰν συνήθειαν ἐξήρχετο τοῦ τόπου αὐτοῦ, καὶ περιπατῶν κατὰ τόπους ἐπλανᾶτο ἔνθεν κἀκεῖθεν, ζητῶν τὴν ἴασιν τοῦ φόνου οὗ ἔπραξεν, ἕως οὗ ἔζη. μαρτυρεῖ δὲ τοῦτο καὶ Ὅμηρος, εἰς τὸν Βελλεροφῶντα πλανώμενον λέγων, "ἤτοι ὁ καππεδίου τοῦ Ἀληΐου οἶος ἀλᾶτο," (Il. ζ. 201.) ἤγουν μόνος. Ἀλήϊον δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλῶ τὸ πλανῶμαι. Flor. 59. ἀλάστωρ ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ λήθη, ὁ διάβολος, ἀπὸ τοῦ ἀλῶ τὸ πλανῶ, καὶ ὁ φθορεὺς ἀπὸ τοῦ ἀλίσκω. Flor. 33.

681. Ἀρτιμαθὴς] Ἡ μαθοῦσα τὰ κακὰ ἄρτι, ἡ πάντα τὰ κακὰ διελθοῦσα. Flor. 33. τῶν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἀρτίως μαθοῦσα. Flor. 59. ὑπ' ὀνείρου. Flor. 6. ἀπηρτισμένη, μαθοῦσα ἀπὸ τῶν ὀνείρων. Flor. 10.

682. Ἄτην] Ἤγουν ὑπὸ τίνος πέφονευται. G. Ὦ δύστηνε σύ;] Ἡ κατὰ ἀπόφασιν. Gu.

683. Ἄπιστα,] Οὐ πιστεύεσθαι δυνάμενα, (ἀπροσδόκητα, ἃ εἰ ἔκ τινος ἤκουον, οὐκ ἐπίστευον). Gu. οὐ πιστεύεσθαι δυνάμενα, παράδοξα, ἃ οὐκ ἔλπιζον μηδεμίαν ἔχοντα πίστιν, βλέπω. Flor. 59. 76. διττολογεῖ τὸ πάθος σφόδρα σχετλιαστικὸν ὁ τραγῳδὸς ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ποιῶν. Flor. 33. τὸ ἐπαναλαμβάνειν τοὺς αὐτοὺς λόγους ἐν τῷ θρηνεῖν σφόδρα σχετλιαστικὸν καὶ πάθος ἀγεῖρον (ἐγεῖρον) ἐν τῇ τραγῳδίᾳ. Flor. 10. 21. Καινὰ] Παράδοξα, (διὰ τὸ ἀνέλπιστον). Gu.

684. Ἕτερα δ' ἀφ' ἑτέρων] Μεθ' ἕτερα εὐθὺς κατὰ διαδοχήν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. Κυρεῖ] Ἐντυγχάνει ἡμῖν, (καταλαμβάνει ἐμὲ, ἐπιγίνεται, ἐπέρχονται). Gu. ὑπάρχει. Flor. 17. κυκλεῖ ἡμᾶς. Flor. 21.

685. Ἀδάκρυτον,] Χωρὶς δακρύων. Ἀστένακτον] Χωρὶς στεναγμῶν. (πρὸς μὲν τὸ ἡμέρα τὸ ἀδάκρυτος καὶ ἀστένακτος ἀποδοτέον,* πρὸς δὲ τὸ ἐμὲ ἀδάκρυτον καὶ ἀστένακτον.) Gu. δακρύων, στεναγμῶν μήτε τυχοῦσα. Flor. 21. δακρύων καὶ στεναγμάτων μὴ μετέχουσα. Flor. 10. 33.

686. Ἐπισχήσει.] Καταλήψεται (καταλάβῃ, κωλύσει.) Gu. κατέλαβε. Flor. 59. παύσει ἢ σχήσει ἐμέ. Flor. 21.

687. Δεινὰ,] Χαλεπά. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὸ τῆς Ἑκάβης πάθος οἰκεῖον ὁ χορὸς λογίζεται, ὡς βασιλίδος οὔσης πρόσθεν αὐτῶν. Gu.

688. Ὦ τέκνον,] Ὁ λόγος πρὸς τὸν Πολύδωρον (ὡς ἐμψύχῳ τῷ σώματι προσδιαλέγεται. Flor. 17.) Gu.

689. Τίνι μόρῳ] Θανάτῳ, ἤγουν ποίῳ τρόπῳ θανάτου. (μόρος ἀπὸ τοῦ μερίζεσθαι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος.) Gu. Θνήσκεις,] Ἀντὶ τοῦ ἔθανες. Gu. Πότμῳ] Τύχῃ, (δυστυχίᾳ,) ἤγουν διὰ ποίαν αἰτίαν. Gu. προφάσει, δυστυχίᾳ. Flor. 10. 21. Κεῖσαι;] Ἀποθνήσκεις. Flor. 17. ἔθανες. Flor. 21.

690. Πρὸς τίνος] Ἀπὸ (παρά. Flor. 56.) Gu. παρά τίνος ἀνθρώπων (ὑπὸ τίνος τῶν ἀ. Flor. 10. 21.) ἐφονεύθης. Flor. 10. 21. 59. παρά τίνος διόλλυσαι. Flor. 17.

691. Οὐκ οἶδ'.] Ὁ τῆς θεραπαίνης λόγος πρὸς τὴν Ἑκάβην, τῆς Ἑκάβης πρὸς τὸν παῖδα λεγούσης. τοῦτο δὲ συμβαίνει οὕτω γίνεσθαι ἐν ταῖς λύ-

* Quæ uncis inclusa sunt usque ad ἀποδοτέον, leguntur etiam in scholiis vulgatis.

παις. Gu. Κυρῶ] Ἐντυγχάνω. Flor. 10.

692. Ἔκβλητον,] Πεπνιγμένον (ἐκπεπνιγμένον καὶ ἐκβεβλημένον ὑφ' ἁλός). Gu. τουτέστιν ἐκριφθέντα τῆς θαλάσσης. Flor. 17. ἤγουν τετρωμένον, (om. 25.) ἤγουν ἀποπνιγέντα ὑπὸ (10. 21. ἀπὸ) θαλάσσης. Flor. 10. 21. 25. 59. Πέσημα] Πτῶμα. (ἢ ὑπό τινος φονευθέντα.) Gu. ἢ ἀναιρεθέντα ἐν ξίφει (ἐκ ξίφους. 17. ξίφοις. 10. 21. ξίφει. 33. τῷ ξίφει. 10. 59.) πέσημα γὰρ τὸ πτῶμα. Flor. 25.

693. Ψαμάθῳ] (Ἄμμῳ. ἄμμος τὸ τῆς γῆς χῶμα παρὰ τὸ ἀμαθὲς καὶ ἀμέτρητον εἶναι.) ἄμμος ἡ ἐν ξηρᾷ, ὡς ἐν ἐρήμῳ, ψάμαθος ἡ ἐν θαλάσσῃ. Gu. Λευρᾷ] Ὁμαλῇ, πλατείᾳ, (λεπτῇ.) Gu.

694. Ἐξήνεγκε] Ἔξω ἔφερε. Flor. 56. 59. ἐξήνεγκεν ἡ κρίσις λόγους, ἐξήνεγκεν ἡ θάλασσα Πολύδωρον. Flor. 33. Πελάγιος κλύδων.] Περιφραστικῶς τὸ πέλαγος. Flor. 17. τὸ ὕδωρ. Flor. 59.

696. Ἔμαθον] Ἔγνων. Gu. Flor. 17. ἔγνωκα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ὀμμάτων] Τουτέστιν ἣν (Gu. ἃ) εἶδον τὰ ἐμὰ ὄμματα. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. ἔμαθον τὸ ἐνύπνιον τῶν ἐμῶν ὀμμάτων, διελύθη τὸ ὄναρ, ὅπερ εἶδον· εἰς γὰρ τὴν ἀρχὴν τοῦ δράματος εἶδε τοῦτο ἡ Ἑκάβη· οὐδὲ γὰρ ἦλθε τὸ φάντασμα ὡς οὐδὲν, οὐδὲ ἡ μελανόπτερος ὄψις, ἣν εἶδον, ὦ παῖ, διὰ σὲ οὐκέτι μέλλοντα ὁρᾷν τὸ φῶς, ἀλλὰ ἀληθὲς ἀπεδείχθη. μελανόπτερον δὲ τὴν ὄψιν, καὶ τὰ μὲν πτερὰ διὰ τὴν ταχύτητα καὶ τὴν ἀνυπόστασιν, ἣν ἔχει, καὶ ἀφανίζεται εὐθέως ἀποχωρήσαντος τοῦ ὕπνου, μέλανα δὲ διὰ τὸ σκοτεινὸν τῆς νυκτός. Flor. 59.

697. Παρέβα] Παρῆλθε, (παρέδραμε, ἀλλ' ἐγνώσθη.) Gu. φάσμα, φάντασμα. Flor. 6. 9. 21. 56. φαντασία. Flor. 59. ὄνειρον. Flor. 17. τὸ βλεπόμενον. Flor. 33.

698. s. Μελανόπτερον,] Σκοτεινὸν καὶ ἄγνωστον. μεσεμβόλημα.

Ἐσεῖδον] Ἀντὶ τοῦ εἶδον. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἀμφί σ',] Οἰκτρόν. Flor. 17. περὶ σοῦ (ἰωνικῶς.) Gu.

700. Ὄντα] Πρὸς τὸ σημαινόμενον τοῦ, ὦ τέκνον, ὦ παῖ, ἀπέδωκε τὸ ὄντα· εἰ γὰρ πρὸς τὸ τέκνον, ὂν ἔδει εἰπεῖν. Gu. οὐκέτι μέλλοντα ἔσεσθαι. Flor. 59. λείπει τὸ ὡς, ὡς οὐκέτ' ὄντα Διὸς ἐν φάει. Flor. 21. Διὸς] Τοῦ ἀέρος. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Φάει.] Ἐν τῷ παρόντι βίῳ. Flor. 56. ἤγουν οὐ ζῇς. Flor. 21.

701. Τίς] Δέ. Flor. 59. Ὀνειρόφρων,] Ὦ ἡ ἀπὸ τῶν ὀνείρων διανοουμένη, (ἡ τοὺς ὀνείρους κρίνουσα, ἡ φρονοῦσα καὶ πιστεύουσα τοῖς ὀνείροις.) Τοῦτο λέγει ἡ θεράπαινα διὰ τὸ εἰπεῖν τὴν Ἑκάβην, ἔμαθον ἐνύπνιον. Gu. ἀκούσασα ἡ θεράπαινα τὴν Ἑκάβην λέγουσαν, ὅτι οὐ παρῆλθε τὸ φάντασμα ψευδὲς, λέγει, ὦ ὀνειρόφρον, ἤγουν τὸ ὄνειρον φρονοῦσα λέγειν τὴν ἀλήθειαν, καὶ τίς ἐφόνευσεν αὐτόν. Flor. 59.

702. Ξένος,] Φίλος. κατ' εἰρωνείαν λέγει τὸ Φίλος ἡ Ἑκάβη. Gu.* Ἱππότας,] Φίλιππος. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. φιλιππικός. Flor. 17. καβαλλάριος. Flor. 33.

704. Τί λέξεις;] Λέγεις. (ἤγουν τίνα αἰτίαν ἐρεῖς τοῦ θανάτου;) Gu. τὸν μέλλοντα ἀντὶ ἐνεστῶτος. Flor. 59.

705. Ἄρρητα,] Οὐ δυνάμενα ῥηθῆναι· ὑπερβολικῶς δὲ λέγεται. (τὰ καταλαβόντα ἡμᾶς πράγματα καὶ ἃ ἐκεῖνος ἐποίησε.) Gu. μὴ δυνάμενα λεχθῆναι βλέπω. Flor. 59. ἀπόῤῥητα (καὶ ἀδιήγητα. 33.) ταῦτα τὰ παρόντα (δηλονότι. 33.) Flor. 10. 33. τὸ ἄῤῥητον λέγεται τριχῶς· ἐπὶ ἀγαθοῦ, ὡς τὸ ἄῤῥητος ἡ φιλανθρωπία τοῦ θεοῦ· ἐπὶ

* κατ' εἰρωνείαν εἴρηται a sec. etiam m. adscriptum est. Florr. 21. 25. 33. κατ' εἰρωνείαν (εἴρηται addit 21.) ὁ ὀνομαζόμενος φίλος.

κακῆς τινος πράξεως, ἧς διὰ τὸ κακὸν οὐκ ἔστι καλὸν ῥηθῆναι ταύτην· καὶ ἐπὶ πολλῆς θλίψεως, (add. ὡς) καὶ νῦν. Flor. 59. Ἀνωνόμαστα,] Μὴ δυνάμενα ὀνομασθῆναι. Gu. τὸ ἀνωνόμαστα μεγεθύνεται, ὡς τὸ ἀνώνυμος καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ. Flor. 59. Πέρα,] Ἐπέκεινα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. περαιτέρω. Flor. 10. 21. 33. ὅτε μὲν δηλοῖ τόπον, γράφεται μετὰ τοῦ ν, ὡς τὸ πέραν τοῦ χειμάῤῥου τῶν κέδρων, ὅτε δὲ χωρὶς τοῦ ν, δηλοῖ τὸ ἐπέκεινα. Flor. 33.

706. Ὅσια] Δίκαια. Gu. Flor. 21. 56. τὸ ὅσιον ἐπὶ θεοῦ, τὸ δὲ δίκαιον ἐπὶ ἀνθρώπου, τὸ κηδεμονικὸν ἐπὶ ζώων. Flor. 33. Ἀνεκτὰ] Φορητὰ, (ὑπομονητὰ) πάσχομεν δηλονότι. Gu. Δίκα ξένων;] Ἡ ἔφορος τῶν ξένων. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ποῦ τὸ δίκαιον τὸ ἐν τοῖς ξένοις (ἐν τῷ ξένῳ. Flor. 21. τοῦ ξενίου Διὸς addit 10.) ἢ ποῦ ἡ ἐκδίκησις τῶν ξένων. Gu. a m. sec. Flor. 10. 21. ποῦ ἐστὶν ἡ δίκη τῶν φονευόντων τοὺς ξένους. Flor. 59.

707. Ὦ κατάρατ' ἀ.] Ἀντὶ τοῦ καταρώτατε. (Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.) τοῦτο πρὸς τὸν Πολυμήστορα. (Flor. 17. 59.) λέγει ἡ Ἑκάβη, βλέπουσα τὰς τομάς. Gu. Διεμοιράσω] Ἔκοψας, (εἰς μέρη διεῖλες.) Gu. ἔταμες. Flor. 17. ἤγουν εἷλες. Flor. 6.

708. Φασγάνῳ] Ξίφει. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

709. Μέλεα] Εἰς μέλη. Gu. Ὤικτισας.] Ὤκτειρας. Flor. 10. 17. 59. ἠλέησας. Gu.

710. Ὡς] Λίαν. Gu. ὄντως, λίαν. Flor. 17. 59. Πολυπονωτάτην] Πολυστένακτον. Flor. 33. πολύλυπον, (ἀθλιωτάτην.) Gu.

711. Δαίμων] Κακοποιὸς θεός. Flor. 17. θεὸς, (ἡ τύχη). Gu. Βαρύς.] Κακός. Flor. 21. 56. κακωτικὸς, ἐπαχθὴς, (πολέμιος, κακοποιὸς, ἐπώδυνος.) Gu.

712. Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ] Τὸ ἀλλὰ πρὸς τοὐνθένδε συναπτέον. τὸ δὲ, εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότου δέμας Ἀγαμέμνονος, διὰ μέσου. περιφραστικῶς δὲ, τὸ τοῦ δεσπότου Ἀγαμέμνονος δέμας, ἀντὶ τοῦ, τὸν δεσπότην Ἀγαμέμνονα. *

713. Τοὐνθένδε] Ἕνεκα τούτου. Flor. 17. ἀπεντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ νῦν. Flor. 6. 10. ἀπὸ τοῦ νῦν, τοπικὸν καὶ χρονικόν. Gu. Σιγῶμεν,] Αἰδεσθεῖσαι αἱ γυναῖκες τὴν παρουσίαν τοῦ Ἀγαμέμνονος, σιγῶσιν, ὡς δεσπότην αὐτῶν ὄντα. Flor. 59. Φίλαι.] Γυναῖκες. Flor. 56. Τρωάδες δηλονότι. Flor. 21.

714. Κρύπτειν τάφῳ] Θάπτειν. Gu.

715. Ἐλθοῦσ',] Τὸ ἐλθοῦσα Ἀττικὴ σύνταξις· τὸ κοινὸν ἐλθεῖν. Gu. Ἐφ' οἷσπερ] Ὡς τοῦ Ταλθυβίου ἀναγγείλαντός μοι· καὶ γὰρ ἤγγειλέ μοι. Flor. 21. ὡς τοῦ Ταλθυβίου ἀπαγγείλαντος αὐτῷ, ἃ ἡ Ἑκάβη αὐτῷ ἐν τοῖς προλαβοῦσιν εἶπε. Flor. 25. 33. καθάπερ. Gu. Ἤγγειλέ μοι] Ἀνήγγειλέ μοι. Gu.

716. Θιγγάνειν] Ἅπτεσθαι. Flor. 59.

717. Ἐῶμεν,] Ἀντὶ τοῦ εἰάσαμεν (κατὰ τὸν σὸν λόγον.) Gu. ἤγουν ἀφίεμεν. Flor. 17. Ψαύομεν] Ἐψαύσαμεν. Gu. ἤγουν προσεγγίζομεν. Flor. 17. ἐθάψαμεν. Flor. 33. τοῦτο τὸ σχῆμα ἀντιχρονία λέγεται. Flor. 21. ἄρσις καὶ θέσις σημαίνουσα τὸ αὐτό. Flor. 59.

718. Σχολάζεις,] Σχολὴ ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ ἀργία, καὶ ἡ βραδύτης. ὅθεν καὶ σχολαῖον βάδισμα. ἀπὸ τούτων καὶ ῥήματα· σχολάζει ἀντὶ τοῦ ἀργεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ βραδύνει, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιμένει. Gu. Θαυμάζειν] Ἐκπλήττειν. Flor. 56. τὴν βραδυτῆτά σου.

* Omiserunt hoc scholion King. et Musgr. Ejus prior pars, τὸ ἀλλὰ — μέσου in Gu. est a m. sec. in margine; ex eo τοῦδε pro τοῦ scripsi; reliqua a prima manu sunt inter lineas, κατὰ περίφρασιν ἀντὶ τοῦ. In Florr. 10. 33. περιφραστικῶς τὸν δεσπότην. Praeterea aliud est scholion in Gu. a m. sec. supra εἰσορῶ γὰρ scriptum: τὸ γὰρ περισσὸν κατὰ συνήθειαν τραγικήν.

Flor. 59. ἐκπλήττεσθαι, διὰ θαύματος ἔχειν. Gu.

719. Ἥκω] Ἦλθον. Gu. Flor. 17. 59. Ἥκω ἀποστ. σε.] Ἀπὸ τοῦ εἶμι αὖθις ἐκεῖ πέμψαν σε. Gu. Ἀποστελῶν] Μεταπεμψόμενος. Flor. 33. Τἀκεῖθεν] Τὰ ἀπ' ἐκείνου τοῦ μέρους. (τὰ ἀπὸ τοῦ στρατοῦ γενέσθαι πρέποντα.) Gu. τὰ κατὰ τὴν Πολυξένην. Flor. 10. 17. 21. ἤγουν τὰ ἐν τῇ ταφῇ καλῶς ἐπράχθησαν, ἐὰν δυνατόν ἐστι καλεῖν ταῦτα τὰ πραχθέντα καλῶς. ἐπεὶ γὰρ (f. ἔστι γὰρ) σφαγὴ καὶ τάφος τι καλὸν ἤγουν ἐὰν τ[illegible]ξιον ὑπάρχει καλεῖν ταῦτα τὰ πραχθέντα καλῶς. Flor. 59. ἐν τῷ στρατῷ πάντα εὐτρέπισται, ἤγουν ἡ πυρά. Flor. 25.

720. Πεπραγμέν' ἐστίν,] Καλῶς ἐπράχθησαν. Gu. Τῶνδε] Ἅτινα ἐπράχθησαν. Flor. 17. τῶν πραχθέντων. (πεπραγμένων, τῶν μετὰ τὴν ταφήν.) κολάζει τὸν λόγον. Gu. Ἐστὶν καλῶς.] Ἀντὶ τοῦ ἔχων ἐστὶ καλῶς. Flor. 17. γινόμενα. Flor. 59. καὶ ἐὰν εἰσὶ καὶ τὰ ἐντεῦθεν ὄντως καλῶς εὐτρεπισμένα. ἢ οὕτως· ἐὰν δοκῇ σοι, Ἑκάβη, τῶν ἐκεῖσε πραχθέντων καλῶς. Flor. 25.

721. Ἐπὶ σκηναῖς] Κείμενον δηλονότι βλέπω. Flor. 17.

722. s. Ἀργείων,] Εἶναι δηλονότι. Flor. 17. ὅτι γὰρ οὐκ ἔστιν Ἑλληνικὸς ὁ νεκρὸς, φανερόν μοι ποιοῦσιν οἱ πέπλοι μὴ ὄντες Ἑλληνικοί, ἀλλὰ Τρωϊκοί. Flor. 10. 33. 59. οὐ γὰρ οἱ πέπλοι οἱ περιπτύσσοντες καὶ περισκέποντες τὸ σῶμα λέγουσιν ἐμοὶ εἶναι τὸν ἀποθανόντα Ἀργεῖον, ἤγουν Ἕλληνα. Flor. 25. οὐ γὰρ οἱ πέπλοι οἱ περικαλύπτοντες τὸ σῶμα αὐτοῦ λέγουσί μοι αὐτὸν συστέλλεσθαι. Flor. 59. Ἀγγέλλουσί μοι.] Διδόασί μοι συμβάλλειν, (μηνύουσιν, ἑρμηνεύουσι, δηλοῦσιν) εἶναι Τρῶον, καὶ οὐκ Ἀργεῖον δηλονότι. Gu.

724. Δύστηνε,] Καθ' ἑαυτὴν λέγει τὸν λόγον ἡ Ἑκάβη μέχρι πολλοῦ, μὴ ἀποκρινομένη τῷ Ἀγαμέμνονι. Gu. ὦ ἄθλιε Πολύδωρε. Flor. 33. Λέγω,] Ὀνομάζω. Flor. 33.

725. Ἑκάβη,] Ὥσπερ ἄλλη τις οὖσα λεγομένη Ἑκάβη. Gu. Προσπέσω γόνυ] Πρὸς τὸ γόνυ προσελθοῦσα πέσω. (κατὰ διάλυσιν, ὅτι προσπίπτω δοτικῇ συντάσσεται.) Gu. τοῦτο ἀντίπτωσίς ἐστι. Flor. 21. ὑπέρβατον. Flor. 33.

727. Τί μοι προσώπῳ] Διὰ τί ἐν τῷ προσώπῳ μου κλίνασα ἤγουν τρέψασα τὸν σὸν νῶτον. Gu. τί τὸ πρὸς νῶτον πρόσωπον τὸν νῶτον δοῦσα (leg. τί τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν νῶτον δ.) ὀδύρῃ καὶ θρηνεῖς; ἀντίπτωσις. τί τὸ πρόσωπόν σου κρύβεις καὶ στρέφεις ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχιν, καὶ οὐ λαλεῖς. Flor. 33. Ἐγκλίνασα] Ὑποκύψασα. Flor. 59.

728. Ὀδύρῃ,] Τὸ ὀδυρῇ ἀντὶ τοῦ ὀδύρῃ, ὁ μέλλων ἀντὶ ἐνεστῶτος. ὁ γὰρ ἐνεστὼς μακρὸν ἔχει τὸ ῡ, καὶ οὐ συμφωνεῖ τῷ μέτρῳ. Gu.

729. Ἀλλ' εἴ με,] Καθ' ἑαυτὴν καὶ ταῦτα λέγει. Flor. 21. ἀλλ' ἐὰν εἴπω τούτῳ τὰ κακὰ τὰ ἐμά, ἢ κρατήσω τὸ γόνυ τούτου, φοβοῦμαι, μὴ ἡγησάμενος ἐμὲ εἶναι ποτὲ πολεμίαν, νῦν δὲ δούλην, ἀποδιώξει με τῶν γονάτων αὐτοῦ, καὶ ἀποδιωχθεῖσα προσθήσω ἐμαυτῇ πλειοτέραν θλίψιν. Flor. 59.

730. Ἀπώσαιτ',] Ἀποδιώξει, εὐκτικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. Flor. 59. ἀποδιώξει ἐμὲ δηλονότι. Flor. 21. Ἄλγος] Λύπην, (τὸ ἐκ τοῦ ἀπωσθῆναι.) Gu. Προσθείμεθ' ἄν.] Τῷ ἄλγει δηλονότι. (τῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἄλγει.) Gu. τῷ ἄλγει δηλονότι, ἤγουν τῇ λύπῃ. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἀλλ' ἐὰν ἀπώσαιτο καὶ ἀποδιώξῃ [καὶ] ὁ Ἀγαμέμνων, ἡγούμενος ἐμὲ ἐχθρὰν, προσθείμεθα καὶ προσθήσομεν ἄλγος ἐν τῷ ἄλγει, ἤγουν λύπην περισσοτέραν. προσθείμεθα κανόνισον τίθημι, ὁ μέλλων θήσω, ὁ β ἀόριστος ἔθην, ὁ μέσος ἐθέμην, καὶ τὸ εὐκτικὸν θείμην θεῖο θεῖτο, τὸ πληθυντικὸν θείμεθα καὶ προσθείμεθα. Flor. 25.

Πᾶν τὸ προστιθέμενον αὐτὸν (?) ἐστι κυρίως, ᾧ προστίθεται. διὰ τοῦτο ἄλγος εἰπὼν τό δ' ἄλγει παρεσιώπησεν. *Fæhse*

731. Κλύων,] Ἀκούων (τί πάσχεις. ἐκ τοῦ κλύω τὸ ἀκούω γίνεται κατοί)

περίκλυτος, ὁ ἐξάκουστος ἤγουν ὁ περισσῶς ἀκουόμενος. Gu.

732. Ἐξιστορῆσαι] Μαθεῖν (γνωρίσαι, γνῶναι). Gu. Ὁδὸν] Μέθοδον, (τὴν θέλησιν, τὸν τρόπον). Gu. Βουλευμάτων.] Βούλημα, τὸ θέλημα· βούλευμα δὲ τὸ ἀπὸ τῆς βουλῆς ἤγουν σκέψεως κατάντημα. Gu. Ὁδὸν βουλ.] Τὰ σὰ βουλεύματα περιφραστικῶς. Gu.

733. Ἐκλογίζομαι] Ἀντὶ τοῦ συλλογίζομαι, ἤγουν νοῶ. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὑπολαμβάνω, διαλογίζομαι, ἔξω τοῦ νοὸς λογίζομαι, (Flor. 33. ἔξω τοῦ νοὸς κρίνω) ἔξω τοῦ καθήκοντος λογίζομαι καὶ τάττω, ὑποπτεύω. ἆρα παραλογίζομαι καὶ ἐκλαμβάνω τοῦτον δυσμενῆ. Gu. a m. sec. ἆρα χαλεπὰς καὶ ἐχθρὰς λογίζομαι τούτου τάς . . (φρένας add. 10.) Flor. 33. Δυσμενὴς] Ἐχθρῶδες. Flor. 21. Gu. πρὸς τὸ ἐχθρόν. Flor. 59. ἔχθος. Flor. 56. χαλεπόν. Flor. 33. Ἰδοῦσα ἡ Ἑκάβη τὸν Ἀγαμέμνονα πρᾴως ὁμιλοῦντα ταύτην (leg. αὐτῇ) καὶ ὡς εἰπεῖν συλλυπούμενον λέγει ἆρα ὑπολαμβάνω μᾶλλον τὰς φρένας τοῦ Ἀγαμέμνονος εἶναι πρὸς τὸ δυσμενὲς καὶ τὸ ἐχθρωδέστερον, μὴ ὄντος τοῦ Ἀγαμέμνονος οὐχὶ ἐχθροῦ, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον φίλου; Flor. 59.

735. Τῶνδε] Τῶν κακῶν. Flor. 56. Μηδὲν] Μήτι. ὄνομα γάρ ἐστιν ἐνταῦθα τὸ μηδέν. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

736. Ἐς ταυτὸν] (Τὸ ἓν καὶ) ὅμοιον ἤγουν ὅπερ θέλεις, ἐκεῖνο θέλω. (ἥκεις καὶ ἔρχῃ σὺ εἰς τὴν αὐτὴν γνώμην ἐμοί.) Gu. ἤγουν τὰ ἴσα μοι φρονεῖς· καὶ γὰρ οὐδὲ ἐγὼ θέλω κλύειν· ἢ εἰς τὴν αὐτὴν γνώμην ἥκεις ἐμοί. Flor. 25. εἰ θέλεις ἐμὲ μηδέν τι τούτων γινώσκειν, εἰς τὸ ὅμοιον ἐμοὶ ἦλθες· καὶ γὰρ οὐδὲ ἐγὼ θέλω ἀκούειν. Flor. 59.

737. Οὐκ ἂν δυναίμην] Δυνηθῶ. Flor. 59. οὐ μὴ δυνηθῶ. Flor. 56. καθ' ἑαυτὴν λέγει ἡ Ἑκάβη, οὐ μέλλω δυνηθῆναι χωρὶς τοῦ Ἀγαμέμνονος βοηθῆσαι τοῖς τέκνοις μου, ἤγουν φονεῦσαι τὸν Πολυμήστορα. Flor. 59. Τιμωρεῖν] Βοηθεῖν. τιμωροῦμαι τὸ ἁπλῶς κολάζω καὶ ἀνταμύνομαι καὶ τιμωρῶ τὸ ἁπλῶς βοηθῶ καὶ τὸ ἐκδικῶ. τὰ πρῶτα αἰτιατικῇ, τὰ δεύτερα δοτικῇ. Gu. τιμωρῶ τὸ βοηθῶ δοτικῇ συντάσσεται, τιμωρῶ δὲ τὸ κολάζω αἰτιατικῇ. Flor. 25. 33. ἀπεκδικεῖν. Flor. 21.

738. Τί στρέφω τάδε;] Διὰ τί. ἐπὶ νοῦν δηλονότι (Flor. 6. 9. 21. 56. 59. qui add. σκέπτομαι), ἢ στρέφω κατὰ νοῦν, ἢ στρέφω ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, κινοῦμαι πρὸς ἐκεῖνον. (τί τῇδε κἀκεῖσε ταῦτα φέρω, τί σκέπτομαι καὶ λογίζομαι, ἀναπεμπάζω καὶ κατὰ νοῦν περιφέρω.) Gu. τί σκέπτομαι λάθρα, καὶ οὐ λέγω ταῦτα. Flor. 59.

739. Τολμᾶν] Ἐπιχειρεῖν (τοῦτο τὸ εἰπεῖν. ὑπομένειν λέγειν. ἀνάγκη τολμᾶν καὶ θαῤῥεῖν προσπέσαι τοῖς γόνασι τοῦ Ἀγαμέμνονος, κἂν ἀκούσῃ μου κἂν οὔ.) τολμᾶν κατὰ κοινοὺς τὸ ὑπὲρ δύναμιν ἐπιχειρεῖν, κατὰ δὲ τοὺς ποιητὰς τὸ τὰ τυχόντα ἐπιχειρεῖν καὶ τὸ ὑφίστασθαι. Gu. ἀνάγκη ὑπάρχει τολμῆσαί με εἰπεῖν ταῦτα πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, κἂν τύχω βοηθείας κἂν μὴ τύχω. Flor. 59. Ἀνάγκη,] Ἀπαραίτητον ἐστίν. (ὑπάρχει. Flor. 59.) Gu. ἐμὲ ὁμιλεῖν τούτῳ δηλονότι. Flor. 21.

740. Ἱκετεύω] Ἤγουν παρακαλῶ σε. Flor. 17. Τῶνδε] Πρὸς (ἀπτομένη. ἕνεκα.) Gu. οἱ Ἕλληνες ὅταν ἔμελλον παρακαλέσαι τινὰ, εἰ μὲν ἐκάθητο, πρῶτον μὲν ἠσπάζοντο παρακαλοῦντες (— λοῦντες) τὸ γόνυ αὐτοῦ, εἶτα τὴν χεῖρα, εἶτα ἐκράτουν τῆς γενειάδος αὐτοῦ, ἵνα διὰ μὲν τοῦ γόνατος βαδίσῃ ἕνεκεν τῆς αὐτοῦ βοηθείας πρὸς τὸν βασιλέα, διὰ δὲ τῆς χειρὸς, ἵνα διὰ τῆς αὐτοῦ βασιλείας χειραγωγήσῃ αὐτὸν πρὸς τὰ χρῄζοντα, διὰ δὲ τῆς γενειάδος, ἐπεὶ ὁ νοῦς ἀφανὴς καὶ ἀκατάσχετός ἐστιν, ἀντὶ νοῦ τὴν γενειάδα κατεῖχον, ὡς μὴ ἐπιλήσμων τῆς ὑπομνήσεως τάχα γένηται. Flor. 25. γενειάδος καὶ δεξιᾶς καὶ γονάτων ἥπτοντο οἱ παλαιοὶ καθικετεύοντες, διὰ τῆς γενειάδος τὸ τίμιον ὑπεμφαίνοντες, διὰ τῆς

δείξαις τὴν πρᾶξιν, διὰ τῶν γονάτων τὴν ἱκεσίαν πραγματικῶς, οἱονεὶ λέγοντες, τοιαύτας πρᾶξον ἐντίμως εἰς ἐμέ. Gu.

741. Εὐδαίμονος] Εὐτυχοῦς, (βασιλικῆς.) Gu. εὐδαίμων γὰρ ἦν, ὢν ἄναξ πάντων Ἑλλήνων. Flor. 21.

742. Τί χρῆμα μαστεύουσα;] Τὸ μαστεύουσα μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν βρεφῶν τῶν τοὺς μαστοὺς τοῖς χείλεσιν ἐνιχνευόντων. Gu. τί χρῆμα (ποῖον πρᾶγμα. 59.) ἐπιζητοῦσα; μὴ οὖν ἐλεύθερον ἐκ μεταφορᾶς τοῦ μαστοῦ. Flor. 33. ἆρα ζητεῖς ποιῆσαι τὴν σὴν ζωὴν ἐλευθέραν; μαστεύω τὸ ζητῶ καὶ παρακαλῶ· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν νηπίων τῶν τὴν μητρὸς ἐπιζητούσαν μαστήν. Flor. 25. ἀμοιβαῖοι οἱ παρόντες στίχοι, διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα συγκόπτει τοὺς λόγους τῶν προσώπων κατὰ μικρόν. Flor. 59. Μῶν] Ἆρα. Flor. 17. ἆρα. Gu. μὴ οὖν μαστεύεις, (Gu.) ἆρα θέλεις. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἐλεύθερον] Ἀκαταδούλωτον. Flor. 59. δοῦλαι γὰρ ἦσαν τῶν Ἑλλήνων αἱ αἰχμαλωτισθεῖσαι. Gu.

743. Αἰῶνα] Τὸν τῆς ζωῆς χρόνον, ἤγουν τὸν ἅπαντα βίον. (αἰὼν ὁ χρόνος καὶ ἡ ἑνὸς ἑκάστου ζωή.) Gu. Θέσθαι;] Ποιῆσαι (ποιήσασθαι). Gu. Ῥᾴδιον] Εὔκολον. Flor. 17. 59. Gu. a m. sec. Ἐστί σοι.] Τὸ τυχεῖν τούτου δηλονότι. Flor. 21. ποιῆσαί σοι τοῦτο. Flor. 59.

744. Οὐ δῆτα·] Οὐδαμῶς θέλω τοῦτο. Flor. 59. μαστεύω τοῦτο δηλονότι. Flor. 21. Τιμωρουμένη,] Κολάζουσα. Gu. τιμωρ τὸ βοηθῶ προφέρεται ἐνεργητικῶς, τιμωροῦμαι δὲ τὸ κολάζω παθητικῶς. Flor. 33.

745. Δουλεῦσαι] Δούλη εἶναι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. δούλη ἔσεσθαι. Flor. 59.

746. Καὶ δὴ τίν'] Καὶ διὰ τίνα βοήθειαν λέγει ἡμᾶς ἐνταῦθα, τί θέλουσα. Flor. 59. τὸ εἰς ἀναστροφή, εἰς τίνα βοήθειαν ἡμᾶς καλεῖς. Gu.

747. Οὐδέν τι] Εἰς οὐδέν τι τούτων καλῶ σε, ὦ ἄναξ, ὧν ὑπονοεῖς· ἃ ἔμελλεν εἰπεῖν, διὰ δὲ τὴν προηγησαμένην πτῶσιν εἶπεν ὧν. Flor. 17. αὐτῷ δηλονότι, ἐπιθυμῶ, τὸ ζητεῖν με ἐλευθέραν ζωήν. Gu. Δοξάζεις,] Ὑπονοεῖς, (ὑπολαμβάνεις). δοξάζει ἀντὶ τοῦ τιμᾷ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπολαμβάνει, καὶ ἀντὶ τοῦ στέργει, οἷον τὰ τῶν Ἰουδαίων δοξάζει. Gu.

748. Οὗ] Ὑπέρ. Flor. 10.

749. Τὸ μέντοι μ.] Ἤγουν τί (ἥτις Gu.) ἐστιν ἡ δέησις περὶ τούτου (ἢ ὑπὲρ τούτου τοῦ νεκροῦ. Gu.) οὐ δύναμαι νοῆσαι. Flor. 6. Gu. τὸ δὲ μέλλον, διὰ ποῖον τρόπον ἐφονεύθη, οὐ δύναμαι νοῆσαι. Flor. 59. ῥηθήσεσθαι, (ὃ περὶ τούτου μέλλεις εἰπεῖν. τὸ μέλλον καὶ ἐσόμενον διαφέρει, παρότι τὸ μὲν ἀμφίβολον, τὸ δὲ ἀναμφίβολον). Gu. Μαθεῖν] Νοῆσαι (ἢ εἰπεῖν. γρ. φράσαι.) Gu.

Τὸ μέλλον λεχθῆναι παρὰ σοῦ οὐ δύναμαι ὑπονοεῖν. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

750. Ἔτικτον, κἄφερον] Πρωθύστερον, (ὑστερολογία) ἀντὶ τοῦ ὑποκάτω τῆς ζώνης ἐβάσταζον ποτὲ καὶ ἔτικτον. Gu. πρωθύστερον ποίησον, ἵνα γένηται σαφές· τοῦτον ποτὲ ἔφερον ζώνης ὕπο καὶ ἔτικτον. Καὶ ἄλλως. τοῦτον ποτὲ εἶχον κατὰ γαστρὸς ὑπὸ τῆς ζώνης (τὴν ζώνην. 33.) καὶ εἶτα (om. 33.) ἐγέννησα αὐτόν. (παρὰ σοῦ. τί ἄρα ἐστὶ οὐκ ἔχω ὑπονοῆσαι γαστρὸς ὑπὸ ζώνης. 33.) Flor. 10. 21. 25. 33.

751. Τις] Ποῖος. τὸ τί ἐπὶ τῆς οὐσίας τίθεμεν ἐρωτῶντες, οἷον τί ἐστι τόδε; τὸ δὲ τίς ἐπὶ τῶν ὀνομάτων, οἷον τίς ἐστιν ὧδε; Gu. τίς δὲ καὶ ποῖος ἀπὸ τῶν σῶν τέκνων ὑπάρχει οὗτος, ὦ ἀθλία; Flor. 59.

752. Οὗ] Λείπει τὸ καί. Flor. 33. Ὑπ' Ἰλίῳ.] Ἐντὸς τῆς Ἰλίου. ἡ ὑπὸ δηλοῖ τὸ κάτω, οἷον ὑπὸ τὸ δένδρον. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐντός, ὡς ἐνταῦθα καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ· ὑπὸ νύκτα ἔφυγον οἱ πολέμιοι. (ὑπὸ μετὰ δοτικῆς κατὰ Ἀττικούς· κατὰ δὲ κοινοὺς γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ.) Gu.

753. Ἦ] Ἐρωτηματικὸς ὁ ἡ σύνδεσμος. ἆρα γάρ τινα ἄλλον ἐγέννησας

παῖδα παρὰ (Florr. παρ') ἐκείνους (ἐκείνῳ. 33.) ἐν (om. 33.) ἑτέρῳ τινί; Flor. 21. 25. 33. Gu. ἆρα, ὦ γύναι, ἐκείνους μόνους ἔτικτες, ἢ καὶ ἄλλον τινά; Flor. 59.

754. Ἀνόνητα] Ὡς φαίνεται, ἀνωφελῶς ἐγέννησα τοῦτον, ὃν βλέπεις, μηδεμίαν ὠφέλειαν παρέχοντά μοι. Flor. 59.

756. Ὀῤῥωδῶν] Ὀῤῥωδῶ τὸ φοβοῦμαι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων, τῶν τὴν οὐρὰν συστελλόντων διὰ φόβον ἐπὶ τὸν πρωκτὸν καὶ ἐν τοῖς αἰδοίοις δεσμοῦσι. Flor. 25. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κυνῶν τῶν φοβουμένων καὶ τῷ πρωκτῷ τὴν οὐρὰν βαλλόντων. Flor. 10.

757. Ποῖ,] Ποῦ ἐξαπέστειλεν αὐτὸν μόνον ἀποχωρίσας ἀπὸ τῶν ἄλλων τέκνων αὐτοῦ. Flor. 59. τούτων τῶν στίχων ἡ Ἑκάβη ἔμελλεν εἰπεῖν· τὸ γὰρ ποῖ μόνον μέλλει τῷ Ἀγαμέμνονι, ἀλλ' ἵνα σώσῃ ὁ στίχος καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς Ἑκάβης. Gu. a m. 2.

759. Πρὸς ἄνδρ',] Καὶ οὗτος ὁ λόγος τῆς Ἑκάβης. Gu. a m. 2. Ἄρχει] Ἀντὶ τοῦ βασιλεύει, καὶ ἀντὶ τοῦ προηγεῖται, ὡς τὸ ἄρχει φιλίας, ἤγουν πρῶτος αἰνεῖται εἰς φιλίαν ἄρχεται δὲ τοῦ ἔργου παθητικῶς ἀντὶ τοῦ ἀρχὴν τίθησι τῷ ἔργῳ, καὶ ἄρχεται ἀντὶ τοῦ ὑπ' ἀρχὴν ἐστὶν ἤγουν ἐξουσιάζεται. Gu. a m. pr.

762. Ξένος.] Ὁ νομιζόμενος φίλος. Flor. 10. ξ. ὁ προσδεχθεὶς καὶ ὁ προσδεξάμενος, ὡς ἐνταῦθα. Gu.

763. Ἠράσθη] Ἐπεθύμησε, καὶ διὰ τοῦτο ἔκτεινε δηλονότι. Flor. 21.

764. Τοιαῦτ',] Καὶ τοιαῦτα — Τρώων οἱ γὰρ νεώτεροι τὴν αὐτὴν Τροίαν καὶ Φρυγίαν φασίν. Τοιαῦτ',] Ναὶ οὕτως (ἐποίησεν, ἔπραξεν, εἰργάσατο). Gu. Φρυγῶν.] Ὅτι οἱ νεώτεροι τὴν αὐτὴν Φρυγίαν καὶ Τροίαν φασί. τὸ δὲ τοιαῦτα πληθυντικῶς ἀντὶ τοῦ ἐστι. Flor. 33.

765. Εὗρες] Τὸ εὑρεῖν ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν ζητουμένων λέγεται, τὸ δὲ ἐντυχεῖν ἐπὶ τῶν ἐξαίφνης καὶ ἀπροσδοκήτων. Gu.

767. Ποιοῦσ'] Ἀττικῶς, ὡς τὸ γράφω γραφὴν καὶ λέγω λόγον, οὕτω καὶ πονοῦσα πόνον. Gu. Flor. 28.

768. Λουτρ' ὤχ.] Ἤγουν ὕδατα ἐπὶ λουτρῷ ἐπορεύθη μέλλουσα οἴσειν (κομίσουσα [μέλλουσα κομίσαι] ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Gu.) χάριν τῆς Πολυξένης. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ὕδωρ ὤφειλεν εἰπεῖν εἰς λουτρὰ τῆς Πολυξένης. διότι δὲ τὸ ὕδωρ διὰ τὰ λουτρὰ τῆς Πολυξένης ἔχρηζον, αὐτὸ εἶπε λουτρά. Flor. 59. λουτρὰ τὰ ὕδατα, ὁ μισθὸς ὁ ἐπὶ τοῖς λουτροῖς διδόμενος, καὶ αὐτὸ τὸ κτίσμα. Gu.

769. Ἐκβάλλει] Ἀντὶ τοῦ ἐξέβαλεν, ἤγουν ἔῤῥιψεν. ἁρμοδία ἡ λέξις ἐπὶ θανάτου καὶ ἔκβλητον γὰρ λέγεται, ὅπερ ῥιφῇ ὑπὸ θαλάσσης. Gu.

770. Ὧδε] Οὕτως, (ὡς ὁρᾷς.) δεικνύει τὰς τομάς. Gu. Διατεμὼν] (Φονεύσας, διαμοιράσας, διαμελίσας τὸ σῶμα ὁ Πολυμήστωρ.) Gu.

771. Σχετλία] Οἰκτρά, (δυστυχής.) βλέπων τὰς τομὰς ταῦτα λέγει ὁ Ἀγαμέμνων. Gu.

772. Ὄλωλα,] Ὄλωλα, φησὶν, ὑπὸ τῶν κακῶν καὶ τῶν συμφορῶν, καὶ εἰς τὸ μηδὲν ἥκω. ἢ ἐλλειπτικῶς φασὶν ὄλωλα, φησὶν, Ἀγάμεμνον, καὶ οὐδὲν λοιπὸν τῶν κακῶν ἄκος εὑρεῖν δύναμαι, ἢ οὐδὲν ὑπολείπεταί μοι κακὸν, ὃ οὐ πέπονθα.* Ὄλωλα,] Τελέως ἐφθάρην. Gu. ἐφθάρην. Flor. 17. 21. ἀπὸ τοῦ νῦν ἐφθάρην, ὦ Ἀγάμεμνον, παντελῶς καὶ οὐδέν ἐστιν ἐπίλοιπον τῶν κακῶν, ἀλλὰ πάντα συνήλθοσαν εἰς ἐμέ. Κοὐδὲν λοιπὸν,] Ὑπόλοιπον, (ἐπίλοιπον, ὃ μέλλω πείσεσθαι,) ἤγουν οὐδὲν ἀπὸ τῶν κακῶν ἐναπέμεινεν, ὅπερ οὐκ ἔπαθον. Gu. τὸ λοιπὸν οἱ παλαιοὶ οὐ τιθεῖσιν ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο· πεζὸν γάρ ἐστιν, εἰ μὴ ἀντὶ τοῦ ἐπίλοιπον. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ λείπω λοιπὸς καὶ λοιπὸν τὰ ἔχοντα το ε (an: τὸ ο). Flor. 59. Κακῶν.] Ὑπό. Flor. 10.

774—782. Οὐκ ἔστιν ἑτέρα δυστυ-

* Idem scholion est in Flor. 33. e quo ἐλλ. φασὶν recepi pro ἐλλειπτικῶς φησίν.

χιστέρα — οὔτε τοὺς ἄνω, οὔτε (del.) τοὺς οὐρανίους δείσας, ἔργον ἀνοσιώτατον πεποίηκεν. (τοὺς μὲν κάτω θεοὺς, ὅτι ἄταφον αὐτὸν ἔῤῥιψεν, τοὺς δὲ ἄνω, ὡς ἐφόρους ὄντας φιλίας, οὐκ ἔδεισεν.) ἀλλ' ἐξειργάσατο τὸν φόνον τοῦ ἐμοῦ παιδὸς, τυχὼν ἐμοὶ κοινῆς τραπέζης, τουτέστι μετ' ἐμοῦ πολλάκις ἑστιαθεὶς, καὶ τὰ πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων τυγχάνων, καὶ οὐκ αἰδεσθεὶς οὔτε τοὺς κοινοὺς ἅλας, οὔτε τὴν φιλίαν αὐτήν. *

774. Οὐκ ἔστιν,] τίς γυνὴ δυστυχεστέρα ἐμοῦ οὐκ ἐγένοντο (sic) πώποτε, εἰ μὴ καὶ μόνη αὐτὴ ἡ Δυστυχία. σωματοποιεῖ τὴν Δυστυχίαν. ἐκείνη πέμπει τὴν δυστυχίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. χωρὶς γοῦν αὐτῆς τῆς Δυστυχίας ἑτέρα τις γυνὴ οὐκ ἐγένετο ἐμοῦ δυστυχεστέρα. Flor. 59. ἐνταῦθα γὰρ προσωποποιεῖ τὴν Δυστυχίαν. Gu.

775. Οὕνεκ'] Τὸ οὕνεκα λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ χάριν ἀντὶ τοῦ ὅτι, ὡς τὸ, Οὕνεκα τὸν Χρύσην· ἀντὶ τοῦ χάριν, ὡς καὶ ἐνταῦθα. τὸ δὲ ἕνεκα ἀντὶ τοῦ ἕνεκα (an: οὕνεκα?) οὐ λαμβάνεται πώποτε. Flor. 59.

777. Στέργοιμ' ἂν] Ἀγαπῴην ἂν, (ὑπομένοιμι, ὑπομένω.) ὁ ἂν σύνδεσμος ἐν τέλει λέξεων κεῖται, καὶ εὐκτικῇ φωνῇ συντάσσεται, ὁριστικῇ δὲ σημασίᾳ. Gu. καρτερῶ. Flor. 10. Τοὔμπαλιν,] Ἤγουν τὸ ἐναντίον τουτέστιν ἀνόσια (δοκῶ παθεῖν. δεξιὸν καὶ σύντομον ῥήτορος). Gu. ἤγουν ἐὰν δοκῶ παθεῖν ἀδίκως. Flor. 17. 59. 76. εἰ μὲν δοκῶ σοι παθεῖν δίκαια, ἔπαθον, ἵνα ὑπομενῶ τοῦτο· εἰ δὲ ἀδίκως δοκῶ σοι παθεῖν, σύ μοι γενοῦ βοηθός. Flor. 59.

778. Τιμωρὸς] Κολαστής. Flor. 6. 10. 21. βοηθὸς, (ἐκδικητὴς, κολαστής). Gu. Ἀνοσιωτάτου] Ἀδικωτάτου, ἀκολάστου. Flor. 6. 10. 21. 59. 76.

779. Τοὺς γῆς νέρθεν,] Κάτω, (ἔνερθεν. τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσεφόνην). Gu. διὰ τὸ ἄταφον αὐτὸν ἐᾶσαι φονεύσαντα. Flor. 10. 33. Τοὺς ἄνω] Τὸν Δία καὶ τοὺς λοιπούς. Gu. a m. sec. διὰ τὸν φίλιον καὶ ξένιον Δία. Flor. 10. τοὺς οὐρανίους, ἢ διὰ τὸν φίλον καὶ ξένιον Δία. Flor. 33.

780. Δείσας,] Φοβηθείς. δείδω τὸ φοβοῦμαι· καὶ δέδοικα καὶ δέδια τὸ αὐτό· δεδίττω δὲ τὸ φοβῶ ἕτερον. Gu.

781. s. Κοινῆς τρ.] Πολλάκις συγκοινωνήσας ἐμοὶ τραπέζης, ἀπολαύσας. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. πολλάκις φαγὼν καὶ πιὼν μετ' ἐμοῦ, καὶ ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν φίλων μου πρῶτος ὑπάρχων. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. καὶ ἐν ἀριθμῷ, ἤγουν ἐν τάξει δεξιώσεως φίλων πρῶτος ταττόμενος δηλονότι τῶν ἐμῶν φίλων. Gu. Florr. iidem. † λείπει ἡ ἐν πρόθεσις, ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν ἐμῶν φίλων πολλάκις τῆς κοινῆς τραπέζης καὶ τῆς ξενίας τὰ πρῶτα πρῶτος λαχών. Flor. 59. εἰ γὰρ τοὺς ἅπαξ κεκοινωνηκότας ἁλῶν καὶ ἄρτου μετά τινος οὐκ ἔξεστιν κτείνειν, πόσῳ μᾶλλον τοὺς πολλάκις τῆς αὐτῆς τυχόντας τραπέζης; καὶ τῆς ξενίας τὰ πρῶτα λαχὼν καὶ λαβὼν προμηθίαν, ὃ ἐστι χρήματα καὶ πᾶσαν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πρόνοιαν τῶν κατ' ἐμὲ πραγμάτων. Flor. 25. 33. 59. ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν ἐμῶν φίλων πολλάκις τῆς κοινῆς τραπέζης καὶ τῆς ξενίας τὰ πρῶτα τυχών. Flor. 10. Πολλάκις] Ἀντὶ τοῦ πλειστάκις. καὶ ἅπαξ. (ἐν πολλοῖς καιροῖς.) Gu.

782. Ξενίας] Ὑποδοχῆς φιλικῆς, (φιλίας). ξενία ἡ ὑποδοχὴ καὶ κυβέρνησις ἡ εἰς τοὺς ξένους, καὶ ξενία ἡ ξενιτεία. Gu. Ἀριθμῷ] Τὸ ἀριθμῶ ἐπὶ τοῦ τάττω, τὸ μετρῶ ἐπὶ τοῦ σκοπῶ. Flor. 33. Πρῶτα] Ἔχων (ὤν). Gu.

Καὶ ἐν ἀριθμῷ] Ἤγουν ἐν τάξει δεξιώσεως φίλων πρῶτος ταττόμενος, δηλονότι τῶν ἐμῶν φίλων. cod. Paris. 896. *Fæhse.*

* Hæc a verbis τοὺς μὲν κάτω (pro quo est θεοὺς δηλονότι τοὺς μὲν κάτω θεοὺς, ὅτι) sunt etiam in Gu. e quo recepi οὔτε ante τοὺς κοινοὺς ἅλας.

† Quæ in Gu. exstant, præter verbum ἀπολαύσας, e Barocc. ed. etiam King, sed vitiosa, συνκοινώνησθί μοι — τάξει δέξιως, quæ fideliter repetiit Musgr.

783—788. Ἐπιτυχὼν δὲ, — καὶ ὁ νόμος ἐκείνων ὁ κρατῶν πάντων· νόμῳ γὰρ θεὸν ἴσμεν, τῷ σέβειν θεοῦ νόμους. τῷ γὰρ φυλάττειν τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ νενομοθετημένα καὶ τὸ θεῖον νομίζομεν.

783. Τυχὼν] Φιλίων πραγμάτων καὶ ἑτέρων. Flor. 59. Προμηθίαν,] Ἰωνικόν, τὸ κοινὸν προμήθεια, ἀντὶ τοῦ ἐπιβουλήν. * (πρόνοιαν, κηδεμονίαν.) Gu. τὴν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πρόνοιαν καὶ ὠφέλειαν, ὅ ἐστι χρήματα. Flor. 10. οἱ δὲ πεζόγραφοι προμήθειαν γράφουσιν. Flor. 59.

784. Εἰ] Τὸ εἰ ἀντὶ τοῦ ἐπεί, σύνδεσμος συναπτικὸς ἀντὶ παρασυναπτικοῦ. Flor. 21.

785. Οὐκ ἠξίωσεν,] ἄξιον ἔκρινεν. ἀξιῶ τὸ καθικετεύω αἰτιατικῇ· ἀξιῶ τὸ ἄξιον κρίνω καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικήν καὶ ἀξιῶ τὸ τιμῶ, ὅθεν καὶ ἀπηξίωσεν. Gu. Ἀφῆκε] Ἔῤῥιψεν. Gu. Πόντιον.] Εἰς τὴν θάλασσαν. (θαλάσσιον.) Gu.

786. Ἴσως·] Ἀντὶ τοῦ ἐπίσης, μὴ ἔχοντες παρά τινος τινὰ βοήθειαν. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἀντὶ τοῦ ἐπίσης, (ὁμοίως, ἐξίσης.) ἴσως δὲ λέγει, ἐπεὶ ἔχει ἔτι τινὰ ἐλπίδα τιμωρήσασθαι. Gu.

787. Σθένουσι,] Ἰσχύουσιν, καὶ ὁ νόμος ἐκείνων, ἤγουν τῶν θεῶν, ὁ κρατῶν τῶν ἀνθρώπων δηλονότι, ἐξουσιάζων. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. δύνανται, ὥστε κολάσαι αὐτόν. Gu. a m. 2. Κρατῶν] Δυνάμενος, ἰσχύων. Gu. a m. 2.

788. s. Νόμῳ γὰρ] Διὰ τοῦ νόμου γὰρ τοὺς θεοὺς γινώσκομεν (ἤγουν διὰ νόμου καταλαμβάνομεν εἶναι θεοὺς,) καὶ ζῶμεν διὰ τοῦ νόμου τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα τάξαντες. τῶν νόμων ἐκ θεοῦ ὄντων τιμωμένων σώζεται καὶ ἡ εἰς ἐκεῖνον τιμὴ, μὴ τιμωμένων δὲ καταλύεται. Gu. ἐν νόμῳ γὰρ νομίζομεν ζῆν τοὺς θεοὺς, ἤγουν νομίμως καὶ δικαίως διεξάγειν καὶ διακυβερνᾷν (διακυβερνᾷν) τὰ πάντα. ὑπὸ τῶν θεῶν δὲ διεξαγόμεθα ἡμεῖς τάξαντες ἡμᾶς ζῆν δίκαια, ἡμεῖς δὲ ζῶμεν ἄδικα καίπερ ὡρισμένοι τὴν δικαιοσύνην κρατεῖν καὶ δίκαια ζῆν. Flor. 59. ὑπολαμβάνομεν τοὺς θεοὺς ζῆν ἐννόμως. ἢ οὕτως· διὰ τοῦ θεοῦ γινώσκομεν τοὺς θεοὺς, καὶ ζῶμεν ἄδικα. Flor. 25. θεὸν ἴσμεν τῷ σέβειν θεοῦ νόμους. τῷ γὰρ φυλάττειν τὰ ὑπὸ θεοῦ νενομοθετημένα εἶναι καὶ τὸ θεῖον νομίζομεν.† Flor. 10. 59. διπλῶς τοῦτο εἶπεν ἢ ὅτι τοὺς θεοὺς ἐννόμως ἡγούμεθα καὶ νομίζομεν ζῆν, ἢ ὅτι ἐννόμως καὶ τοῖς νόμοις πειθόμενοι τοὺς θεοὺς σεβόμεθα. Flor. 10. 33. 59. Ὡρισμένοι.] Ὁρίσαντες, τάξαντες. (ὑπὸ τῶν θεῶν. διακρίνοντες. ἤγουν ὁρισθέντες καὶ προσταχθέντες. ὥσπερ γὰρ φαμὲν προσετάχθην τὰ καὶ τὰ, οὕτως ὡρίσθην δίκαια καὶ ἄδικα ὑπὸ τοῦ νόμου, ἵνα τὰ μὲν φεύγω, τὰ δὲ πράττω.) Gu.

Νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς] Διὰ τοῦ νόμου γὰρ τοὺς θεοὺς γινώσκομεν καὶ ζῶμεν, διὰ τοῦ νόμου τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα τάξαντες. ἴσως δὲ λέγει· ἔχει καὶ τινὰ ἐλπίδα τιμωρήσεσθαι αὐτόν. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

790. s. Ὃς ἐς σ' ἀν.] Ὃς ὁ νόμος ἀνελθὼν εἰς σὲ, ὡς σὺ ὑπάρχεις βασιλεὺς, καὶ τὸ καταλῦσαι τὸν νόμον ἐν σοί ἐστιν καὶ τὸ συστῆσαι τοῦτον, εἰ διαφθήρεται (διαφθείρ. vel — φθερεῖται) καὶ μὴ δώσουσι δίκην, οἵτινες φονεύουσι τοὺς ξένους, ἢ τολμῶσι φέρειν, ἀντὶ τοῦ καταλύειν, τὰ ἱερὰ, ἤγουν τοὺς νόμους τῶν θεῶν, οὐ μὴ εἴπω, ὅτι ἔστι τι τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων δικαίως πραττόμενον, ἀλλὰ πάντα δηλονότι ἄδικα. Flor. 59.

* ἐπιβουλήν habet etiam King. fortasse e Barocc.

† Verba τῷ γὰρ φ. sunt etiam in Gu. a m. 2. sed scriptum est τὸ pro τῷ et ἤδειν pro εἶναι. Idem scholion mancum est in Florr. 10. 33. 59. τὸ γὰρ φυλάττειν τὰ ὑπὸ θεοῦ νομίζομεν. Etiam superiora θεὸν ἴσμεν — νόμους sunt in iisdem codd. bis, sed ibi τὸ σέβειν scriptum est. Iidem exhibent seqq. κακοσυνθέτως, κ. τ. λ. sed vitiose, δεῖ γὰρ οὐ. εἰπ. καὶ ζ. ἀδίκως τὰ δ. ὁρ. παρὰ τῶν θεῶν ἐν τοῖς πρ. της. in quo παρὰ τῶν θεῶν fort. verum.

Ἀνελθὼν,] Ὡς λέγομεν ἀνῆλθε καὶ ἀνέδραμεν ὁ δεῖνα εἰς ὑπερέχον πρόσωπον, ἵνα λάβῃ ἐκδίκησιν, οὕτω λέγει καὶ τὸν νόμον ἐνταῦθα ἀνελθεῖν εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα. Gu. Διαφθαρήσεται,] Παραβαθήσεται. Gu. a m. 2.

791. Δίκην] Τιμωρίαν. Flor. 21. 56. 59.

792. Ἱερὰ τολμ. φέρ.] Ἤγουν ἱεροσυλεῖν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 33. 56. 76. Φέρειν,] Ἀντὶ τοῦ κλέπτειν. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. ἔχειν, κινεῖν, καταλύειν, κλέπτειν ἢ παρακινεῖν. Gu. a m. 2.

793. Ἴσον.] Δίκαιον, ὑγιὲς, βέβαιον. Gu. a m. 2. ἴδιον τοῖς ἐπειγομένοις εἴς τι δι' οἰκείαν ὠφέλειαν ἀπὸ τῶν μερικῶν τὰ καθόλου κρίνειν, ἢ ἀπὸ τῶν ὑπερεχόντων προσώπων ἢ πραγμάτων τὰ ἄλλα. Gu. a m. pr.

794. Ταῦτ' οὖν] Ἅπερ εἶπον, διανοηθεὶς ὅτι εἰσὶν αἰσχρὰ καὶ κακὰ τὰ παρ' ἐκείνου πραχθέντα. Flor. 6. 25. ταῦτ' οὖν, ἅπερ σοι λέγω, θέμενος ἐν αἰσχρῷ, ἤγουν ἐν αἰσχύνῃ, αἰδέσθητί με, τοῦ μὲν καὶ διὰ τὸν νόμον αὐτὸν, τοῦ δὲ καὶ διότι ὑπάρχω μὴ ἔχουσα τινὰ ἕτερον εἰς βοήθειαν. Flor. 59. ἅπερ λέγω, τὸ κτείνειν τοὺς ξένους καὶ τῶν θεῶν ἱερὰ κινεῖν. Gu. m. 2. Ἐν αἰσχρῷ θέμ.] Ἤγουν αἰσχυνθείς. Gu. m. 1.

795. Ἀποσταθεὶς] Τοῦτο ποιοῦσιν οἱ ζωγράφοι· ἡ αἴσθησις γὰρ ἀπρακτεῖ τῇ ἄκρᾳ ἐγγύτητι, ὡς τῷ λίαν πόῤῥω. Gu.

Ἀποσταθεὶς] Μακράν. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

796. Ἰδοῦ με, κἀνάθρ.] Θέασαι καὶ ἀνασκόπησον. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. πολλάκις θεώρησον καὶ ἐκ δευτέρου βλέψον καὶ ἀναλόγισαι. Gu. a m. sec.

797. Τύραννος] Δέσποινα. (βασιλίς. ἐλέου εἰσβολή, σύγκρισις ἀπὸ τοῦ μείζονος.) Gu. Σέθεν] Εἰμὶ δηλονότι, πρὸς ὃ ἀποδίδοται τὰ ἑξῆς. Flor. 6. 17. 21. 56. 59. 76.)

798. Εὔπαις] Πολλοὺς καὶ καλοὺς παῖδας ἔχουσα. Flor. 59. εὔπ. ὁ καλοὺς παῖδας ἔχων καὶ ὁ καλῶς ἔχων περὶ γένναν παίδων. Gu. Γραῦς,] Αἱ γὰρ γραῖαι οὐδὲ παιδοποιοῦσι. Flor. 59.

799. Ἔρημος,] Ἐστερημένη καλῶν (πάντων). Gu. Flor. 59. (qui om. καλῶν.)

800. Οἴμοι τάλαινα,] Παρεπιγραφὴ τὸ σχῆμα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. κρατοῦσα τὰ γόνατα τοῦ Ἀγαμέμνονος ᾔσθετο τοὺς πόδας κινοῦντα, ὥστε ἐκβαλεῖν τῶν χειρῶν αὐτῆς. Gu. Ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;] Τὸ ἐντελὲς, ποῦ μοι ὑπεξέρχῃ. Ὑπεξάγεις] Ἀπ' ἐμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐξάγεις. (κρυφίως μεταφέρεις, κινεῖς.) Gu. Ἰδοῦσα τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπὶ συννοίᾳ γενόμενον καὶ διχοστατοῦντα εἰς βοήθειαν αὐτῆς, ὡς φίλου ὄντος τοῖς Ἕλλησι τοῦ Πολυμήστορος, λέγει· ποῦ ὑπεκφέρεις τὸν πόδα, ἤγουν τὸν νοῦν σου, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαδίσεως τοῦ ποδὸς, διαλογιζομένου τοῦ ἀνδρὸς, ποίαν ἄρα ὁδὸν κρατήσῃ. ἢ οὕτως· ἐν συννοίᾳ τὸν Ἀγαμέμνονα γενόμενον καὶ ἐγερθέντα τῆς καθέδρας αὐτῆς διαλογίζεσθαι αὐτὸν περιπατοῦντα, οἷα εἰώθασιν οἱ ἐν διεσταγμῷ ὄντες ποιεῖν. Flor. 59. τί με ποιεῖς ἐπὶ πολὺ ὀδύνειν; εἶπε δὲ τοῦτο, διότι εἶδεν ἐκεῖνον ὑποχωροῦντα. Flor. 33.

801. Πράξειν] Ἀνύσειν. Gu. Οὐδέν] Ὧν ἐβουλόμην, ἀπὸ τούτων, ὧν χρῄζω. Gu.

803. Μοχθοῦμεν,] Κοπιῶμεν, (πονοῦμεν,) μετὰ μόχθου μανθάνομεν. μοχθῶ καὶ πονῶ περὶ τὸ πρᾶγμα μετὰ προθέσεως κοινὸν, χωρὶς προθέσεως ποιητικόν. ἐπιλαμβάνονται καὶ ἐνταῦθα τοῦ ποιητοῦ, βαρβάρῳ προσώπῳ ταῦτα λέγοντος. Gu. Μαστεύομεν,] Ζητοῦμεν. Gu. Flor. 10. 33.

804. Πειθὼ] Τὴν δὲ πειθὼ μανθάνειν ἀκριβῶς οὐ σπουδάζομεν, ἧς ἔδει

μᾶλλον τῶν ἄλλων τεχνῶν* ἀντιποιεῖσθαι, ἵνα ὑπάρχῃ, φησὶ, πείθειν εἰς ἃ τις βούλοιτο. εἰπὼν δὲ τὸ ποτὲ, οὐκ ἀεὶ αὐτῇ ἀνατίθησι τὴν τοῦ πείθειν δύναμιν. Πειθὼ τὴν τύραννον] Τὴν, ὥσπερ βασιλεὺς, ὑπάγουσαν πάντας πρὸς τὸ δοκοῦν ἑαυτῇ λόγοις ποικίλοις καὶ πιθανοῖς. Πειθὼ] Τὴν τὸ πείθειν ἐπιτηδεύουσαν τέχνην τῶν λόγων, τὴν μόνην ἐν τοῖς ἀνθρώποις δέσποιναν, ἤγουν τὴν ῥητορικήν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὴν καταπείθησιν, τὴν δύναμιν τοῦ πείθειν, τὴν ῥητορικήν· δι' αὐτῆς γὰρ τὸ πείθειν. Gu. a m. sec.

805. Εἰς τέλος] Μέχρι τέλους. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. εἰς τὸ ἄκρον, τελείως. Gu. a m. sec. Σπουδάζομεν,] Μετὰ σπουδῆς ἐργαζόμεθα καὶ μανθάνομεν. Gu.

806. Μισθοὺς] Πολλοὺς. Flor. 59. Διδόντες,] Τοῖς διδάσκουσι. Gu. Μανθάνειν,] Ὥστε. Gu. διδάσκεσθαι ταύτην εἰς ἄκρον. Flor. 59. ἀσκεῖν. Flor. 10. Ἵν' ᾖ ποτὲ] Ἵν' ὑπάρχῃ τὸ πείθειν εἰς ἅ τις βούλοιτο πράξειν καλῶς. Flor. 33.

807. Ἃ] Εἰς ἅτινα. (ὡς τὸ "ἦ ῥά μοι πίθοιο, ὅττι κεν εἴπω" παρ' Ὁμήρῳ μετὰ αἰτιατικῆς. πείθει χρυσὸς, δάκρυα, κάλλος καὶ λόγος.) Gu. Βούλοιτο,] Πείθειν δηλονότι, (θέλοι, ἐλπίσειεν.) Gu. Τυγχάνειν] Ὧν χρείαν ἔχει, (βούλοιτο). Gu.

808. Πῶς οὖν ἔτ'] Εἰς τὸ ἑξῆς (ἀπὸ τοῦ νῦν). Gu. Ἐλπίσαι πρ. κ.] Ἐλπίσειεν (θαῤῥήσειε) εὐτυχήσειν. Gu. Flor. 59. 76. ἀντὶ τοῦ εὐπραγήσειν ἐμέ. Flor. 59. 76. ἀπὸ τοῦ νῦν τίς ἐλπὶς ἐν ἐμοὶ εὐπραγήσειν, στερηθείσῃ τῶν τέκνων μου· ἐγὼ δὲ πορεύομαι δούλη ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς πράγμασι. Flor. 59. περὶ ἑαυτῆς λέγουσα σχηματίζει τὸν λόγον εἰς τρίτον πρόσωπον, συμπεραίνει δὲ πάλιν διὰ τῶν ἐπαγομένων εἰς πρῶτον. τοῦτο καὶ τοῖς λογογραφοῦσι σύνηθες. Gu. Flor. 25.

810. Ἐπ' αἰσχροῖς] Ἀπρεπέσιν, (λυπηροῖς). Gu. Οἴχομαι] Φθείρομαι, (πορεύομαι). Gu.

811. Ὑπερθρώσκονθ'] Ἀνερχόμενον καὶ ὑπερπηδῶντα. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἀκμὴν δὲ καὶ τὸν καπνὸν τῆς πόλεως καυθείσης βλέπω ὑπερθρώσκοντα καὶ ὑπεράνω αὐτῆς πηδῶντα. Flor. 59.

812. Καὶ μὴν] Τοῦτο εἰς μεταπτώσεις ὑποθέσεων κεῖται. (προθεραπεία καὶ διόρθωσις.) Gu. Τοῦ λόγου] Γρ. ὁ λόγος. Gu. Κενὸν] Ἄκαιρος. (περισσὸν, μάταιον.) Gu. μάταιον, ἀδόκιμον. Flor. 59. μάταιος, ἀδόκιμος. Flor. 6. 9. 21. 56. κενὸν τοῦτο λέγει (Flor. λέγουσα) καί τοι γε μέγα (Flor. μεγάλα) δυνάμενον, συγκρίνουσα οἷς εἶπεν, ὅτι νόμῳ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα, καὶ τοῖς ἄλλοις. Flor. 25. Gu. a m. pr. ἤγουν ὁ λόγος ὅδε ἄκαιρός ἐστιν. Gu. a m. 2. Flor. 17. 59. 76. κενός. Flor. 59.

813. Κύπριν] Συνουσίαν, (ἀφροδίτην, μίξιν). Gu. μίξιν τῆς Κασάνδρας συνουσίας. Flor. 25. 33. 59. Κύπρ. προς.] Οὐ μαστροπώδεις οἱ λόγοι, ἀλλ' ἀφαιρεθεῖσα τὴν τύχης ὄγκον εἰς πᾶν ὁτιοῦν καταβαίνει, καθομιλοῦσα τοῖς καιροῖς, καὶ λέγουσα τοιαῦτα, (ταῦτα 25. 59. Gu.) δι' ὧν ἔμελλε θηρᾶσθαι βοήθειαν. Flor. 25. 33. 59.†

814. Κοιμίζεται,] Εὐνάζεται. Gu. a m. 2. πᾶς κοιμώμενος καὶ κοιμίζεται, οὐ μὴν πᾶς ὁ κοιμιζόμενος καὶ κοιμᾶται. Gu. a m. pr.

815. Φοιβὰς,] Ἡ μάντις ἀπὸ τοῦ [illegible]ος ὁ Ἀπόλλων. Flor. 10. 25. Κασάνδραν] Ἡ Κασάνδρα πρώην Ἀλεξάνδρα ἐκαλεῖτο, ὡς καὶ Λυκόφρων φησὶν, ἐκλήθη δὲ Κασάνδρα παρὰ τῶν

* Vv. τῶν ἄλλων τ. sunt e Florr. 10. 25. 33. In v. ἀντιποιεῖσθαι desinit scholion Cod. 10. sed 25. 33. pergunt, ἵν' ᾖ ποτε πείθειν ἴδιῃ (l. ἃ ἴδῃ) καὶ τὰ ἑξῆς· οὐκ ἀνατίθησι οὐδὲ τοῖς ῥήτορσι τοῦ πείθειν δύναμιν, ἀλλ' ὅτι δεῖ, καὶ ἐν οἷς, ἵνα ὑπάρχῃ, φησὶ, τὸ πείθειν εἰς ἅ τις βούλοιτο.

† Hæc notatio in Gu. ad v. 816. post ὡς ἐνταῦθα adscripta est.

Τρώων διὰ τὸ κάσιν καὶ ἀδελφὸν ἀνδρεῖον ἔχειν τὸν Ἕκτορα. Gu.

816. Ποῦ] Τοπικὸν, ποῦ εὕρις τὸν δοῦλον; καὶ αἰτίαν δηλοῦν (sic), ποῦ ἐστι τόδε δίκαιον, ἀντὶ τοῦ ἐν τίνι πράγματί ἐστι δίκαιον καὶ ποῦ ἀντὶ τοῦ ἐν τίνι, ὡς ἐνταῦθα. Gu. Τὰς φίλας εὐφρόνας] Τὴν διὰ τῆς νυκτὸς γινομένην εὐφροσύνην, (Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.) ἢ τὰς ἐνηδόνους νύκτας. Gu. εὐφροσύνη δὲ ἡ νὺξ λέγεται. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὰς νυκτερινὰς προσφιλεῖς συνουσίας. Flor. 59. τὰς εὐφραντικὰς νύκτας διὰ τὸ ἐν αὐταῖς καλῶς φρονεῖν καὶ σκέπτεσθαι. Flor. 10. 21. 25.

817. Ἀσπασμάτων] Φιλημάτων. Gu.

818. Χάριν] Ἀντίχαριν, (ἀνταμοιβὴν, ἀντάλλαγμα). Gu. εὐεργεσίαν δώσω. Flor. 17. Κείνης δ' ἐγώ;] Τίνα δὲ χάριν ἕξω καὶ λάβω ἐγὼ ἐκείνης, εἰ μὴ νῦν βοηθήσεις μοι. Gu.

819. Σκότου] Τῆς νυκτός. Gu.

820. Μεγίστη] Πολλαὶ γὰρ δωρεαὶ γίνονται πρὸς τὸ μέρος τῆς γυναικὸς, ὅτι ὁ ἀνὴρ εἰς συνουσίαν αὐτῆς ἔλθῃ, καὶ εἰς γυναῖκα ἄξει. Flor. 59. Χάρις.] Ἀπ' ἀλλήλων δηλονότι. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Gu.

821. Ἄκουε δὴ νῦν.] Λοιπόν. Flor. 56. Τὸν θαν. τόνδ' ὁρ.] Τὸν θανόντα τοῦτον, ὃν βλέπω, δράσας καλῶς, ἤγουν ἐκδικήσας, γυναικαδελφόν σου ὄντα καλῶς ποίησον. Flor. 59.

822. Κηδεστὴν] Ἀγχίστην. Flor. 59. κηδεστὰς νῦν λέγομεν τοὺς πενθεροὺς, οἱ παλαιοὶ δὲ ἁπλῶς ἅπαντας τοὺς ἐξ ἐπιγαμβρίας συγγενεῖς. Gu. γαμβρόν. Flor. 10. κηδεστὴς μὴ μόνον ὁ πενθερὸς λέγεται, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐκ συμπενθερίας συγγενεῖς, ἤγουν οἱ ἀγχιστεῖς. κηδεσταὶ λέγονται κοινῷ ὀνόματι πάντες οἱ ἐξ ἀγχιστείας. Flor. 59.

823. Ἑνός μοι] Ὁ λόγος ἐμοῦ ἑνὸς ἔτι ἐνδεής (πράγματος ὑπάρχει). Gu. Ἐνδεὴς] Ἐλλειπής. Gu. Ἔτι.] Ἀκμήν. Gu. ἑνὸς πράγματος ἀκμὴν ἐστερημένος ὑπάρχει ὁ λόγος μου. Flor. 59.

Δράσεις.] Δηλονότι εὐεργετήσεις. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

826. Δαιδάλου] Ὃς καὶ τὰ εἴδωλα ἐποίει καὶ κινεῖσθαι καὶ λαλεῖν Flor. 10. ὁ Δαίδαλος ἀνὴρ ἦν ἀγαλματοποιός· ἐποίει δὲ ἀγάλματα ξύλινα, καὶ ἐκινοῦντο καὶ ἐλάλουν. Flor. 33. πῶς δὲ μέλλει γίνεσθαι τοῦτο. Gu. a m. sec. τὸν Δαίδαλον λέγουσι μεταμείβειν ἑαυτὸν εἰς ποικίλα εἴδη καὶ μορφὰς, καὶ ἀγάλματα ποιεῖν βαδίζοντα. ἔστι δὲ μῦθος, λέγεται δὲ οὕτως διὰ τὸ ποικίλας ὑπὲρ πάντας καὶ παρηλλαγμένας μορφὰς προσφέρειν τοῖς ἀγάλμασι, καὶ διὰ τὸ διαλελυμένους τοὺς πόδας τῶν ἀγαλμάτων ποιοῦντα, τῶν ἄλλων συμπεφυμένους ποιούντων. Gu. a m. pr.

827. Ὡς πάνθ' ὁμαρτῇ] Ἵνα μου τὰ μέλη πάντα φωνὴν ἀφιέντα ἱκετεύσῃ σε. Flor. 10. 33.

828. Ἐπισκήπτοντα] Μεθ' ἱκεσίας ἐπάγοντα. (ἐπιφέροντα, προβαλλόμενα.) ἐπισκήπτει κεραυνός· καὶ ἐπισκήπτει ἀντὶ τοῦ μεθ' ἱκεσίας λέγει· καὶ ἐπισκήπτει ἀντὶ τοῦ μετὰ θειασμοῦ ὑποτίθησι. Gu.

830. a. Χεῖρα τιμωρὸν,] Βοηθόν. (βοήθειαν.) Gu.

831. Εἰ καὶ μηδέν ἐστιν,] Εἰ καὶ μηδὲν ὑπάρχοι ἡ γραῦς, ἡ ἱκετεύουσά σε, ἤγουν ἐγὼ δούλη οὖσα καὶ αἰχμάλωτος· ἀλλ' ὅμως βοήθησον αὐτὸ τὸ δίκαιον. (sic) ἀγαθοῦ γὰρ ἀνδρὸς τὸ ὑπουργεῖν καὶ τὸ ὑπηρετεῖν τῇ δίκῃ, ἤγουν τὸ πράττειν τὰ δίκαια — σωματοποιεῖ τὴν δίκην, ὡς θεός (sic) — καὶ τὸ πράττειν κακῶς πάντοτε τοὺς κακοὺς καὶ μὴ ἐλεεῖν. Flor. 59. ἡ ἱκετεύουσά σε, ἀντὶ τοῦ, μὴ ὡς αἰχμάλωτον καὶ δούλην παρίδῃς. Flor. 10. 33. 59. Ἀλλ' ὅμως.] Ἀλλ' ὅμως δεῖ αὐτὴν παρὰ σοῦ ἐλεηθῆναι. (παράσχες διὰ τὸ δίκαιον.) Gu.

834. Δεινόν γε, θνητοῖς] Θαυμαστὸν πρᾶγμα ὑπάρχει, ὡς τὰ πάντα τά τε καλὰ καὶ τὰ κακὰ συνέρχονται τοῖς βροτοῖς, καὶ τὰς ἀνάγκας, ἤγουν τὴν

εἱμαρμένην αὐτὴν, διέταξαν οἱ νόμοι, — ὅπου γὰρ εἱμαρμένον, ἐκεῖ νόμος οὐκ ἔστι· — φίλους τιθέντες τοὺς πολεμιωτάτους, καὶ ἀνάπαλιν τοὺς φίλους ἐχθρούς. ὁ γὰρ Ἀγαμέμνων πρὸ τῆς τοιαύτης δυστυχίας τῆς Ἑκάβης, ἤγουν τοῦ φόνου τοῦ Πολυδώρου, ἐχθρὸς ἦν αὐτῇ, Ἑκάβῃ, ὡς αἰχμαλωτίσας αὐτήν· νῦν δὲ, καταλαβὼν ταύτην ἕτερον δεινὸν, καὶ εἰς βοήθειαν Ἀγαμέμνονα χρήζουσα, φαίνεται φίλος ταύτης ὁ πρώην ἐχθρὸς, ὁ δὲ Πολυμήστωρ, ὁ πρώην φίλος, μετὰ τὴν τοῦ Πολυδώρου σφαγὴν ἐχθρὸς ἐγένετο τῇ Ἑκάβῃ ὁ πρώην αὐτῇ φίλος. διὸ καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ συνέρχονται τοῖς ἀνθρώποις. Flor. 59. ἀντίπτωσις. καὶ αἱ ἀνάγκαι τοὺς νόμους διεμέρισαν, διορίζουσι, τάσσουσι, διέταξαν. Flor. 10. 17. 33. 56. 59. 76. ὤφειλεν εἶναι, αἱ ἀνάγκαι οὐκ ἀκολούθως τοῖς νόμοις πράττουσιν. Flor. 59. ὁ δὲ Δίδυμος· οὐ μᾶλλον ὤφειλεν εἰπεῖν, ὅτι τοὺς νόμους αἱ ἀνάγκαι διορίζουσιν· καὶ γὰρ ἀνάγκαι καὶ τῶν νόμων ἐπικρατέστεραι, οὐχ οἱ νόμοι τῶν ἀναγκῶν. καὶ νῦν οὖν τὸ ἐναντίον εἶπεν. Flor. 21. οἱ νόμοι τὰ ἑκούσια τιμωροῦνται, οὐ τὰ ἐξ ἀνάγκης δρώμενα, ὡς καὶ νῦν ἐξ ἀνάγκης φίλιον ποιεῖται τὸν πολέμιον· ἐπικρατέστεραι γὰρ τοῦ νόμου αἱ ἀνάγκαι. Flor. 10. οὐκ ἔστι τι, ὅπερ οὐκ εὐμαρῶς ἔρχεται τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων. καὶ ἡ ἀνάγκη γὰρ αὐτὴ, ᾗ συνδέονται φίλοι ἢ συγγενεῖς, καταλύεται καὶ τρέπεται τοῖς νόμοις, καὶ ἡγούμεθα τὸν παρανομοῦντα φίλον πολέμιον, τὸν δὲ μὴ παρανομοῦντα καὶ ἀδικούμενον φίλον, εἰ καὶ πολέμιός ἐστι. τοῦτο λέγει ὁ Χορὸς προκαταλαμβάνων τὸν τοῦ Ἀγαμέμνονος λόγον, καὶ ἀποφαινόμενος, ὡς λίαν δικαίου ὄντος τοῦ πράγματος βοηθηθῆναι τὴν Ἑκάβην. Gu.

Δεινὸν] Χαλεπὸν καὶ ἄδικόν ἐστι λίαν τὸ μὴ πάσχειν τοὺς κακοὺς (add. κακῶς) καὶ τοὺς ἀγαθοὺς καλῶς. Flor. 33. μέγα πρᾶγμα ὑπάρχει. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. φοβερὸν, δυσνόητον, θαυμαστόν. Flor. 33.

Ἅπαντα] Κακά. Flor. 10. ἃ βούλονταί τε καὶ οὐ βούλονται, καλὰ, κακά. Gu. Συμπιτνεῖ,] Συμβαίνει, (συμπίπτει). Gu.

835. Τὰς ἀνάγκας] Τὰς ἀλύτους διαθέσεις. (ἐν ταῖς ἀνάγκαις. διὰ τῶν ἀναγκῶν.) Gu. Διώρισαν,] Ἀντὶ τοῦ διέστησαν. διορίζομαι τὸ διαβεβαιοῦμαι, τὸ διαμερίζω, ὡς ἐνταῦθα. (ἐχώρισαν τῶν ἄλλων ὧν διακελεύονται, μετήλλαξαν.) ὁρίζω τὸ προστάσσω, καὶ ὁρίζομαι κατὰ φιλοσόφους τὸ ὁρισμὸν λέγω, οἷον τὸν ἄνθρωπον ζῶον λογικὸν, καὶ τὰ ἑξῆς. ἐξορίζω τὸ εἰς ἐξορίαν πέμπω. διορίζω τὸ διϊστῶ καὶ διαστέλλω, ὡς ἐνταῦθα· διορίζομαι τὸ προστάσσω καὶ διαβεβαιοῦμαι. ἀφορίζω τὸ μακρὰν πέμπω καὶ τὸ ἐκλέγομαι, καὶ τὸ ἀφορισμοὺς γράφω. Gu.

836. Τούς γε πολεμ.] Ἤγουν τοὺς πρὶν ἐχθρούς. Gu. διὰ τὸν Ἀγαμέμνονα. Flor. 59.

Ὁ Μενέλαος, ὃς ἦν ἐχθρὸς πρῶτον, νῦν φίλος διὰ τὴν ἀνάγκην· ὁ δὲ Πολυμήστωρ, ὃς ἦν φίλος μοὶ, ἀφ' οὗ ἐφόνευσεν τὸν υἱόν μου, ἐχθρός μοι ἐγένετο. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

837. Ἐχθροὺς] Πολυμήστορα. Flor. 10. Πρὶν] Δεδοκημένους. Flor. 10. Εὐμενεῖς,] Ἤγουν τοὺς φίλους. Flor. 17. 56. διὰ τὸν Πολυμήστορα. Flor. 59.

838. Τύχας] Δυστυχίας. Gu. Flor. 33.

839. Δι' οἴκτου,] Ἤγουν θέλω ἐλεῆσαί σε καὶ ἔχω κατ' οἶκτον. Flor. 59. ἤγουν ἐλεῶ. Gu.

840. Καὶ βούλομαι] Καὶ θέλω παρασχεῖν σοι τήνδε τὴν χάριν, ἤγουν τοῦ ἐκδικῆσαί σε, ἕνεκα τῶν θεῶν καὶ ἕνεκα τοῦ δικαίου αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνόσιον ξένον, ἤγουν εἰς τὸν φόνον, ὃν ἔπραξεν ὁ Πολυμήστωρ, ἵνα φανείην, ὥστε ἔχειν καλῶς ἐν σοι, ἤγουν βοηθῆσαί σοι, καὶ ἵνα μὴ δόξω ἐν τῷ στρατῷ, ὅτι χάριν τῆς Κασάνδρας ἐπιβουλεύω τῷ Πολυμήστορι τοῦ φονεῦσαι αὐτόν. Flor. 59.

841. Δοῦναι δίκην,] Γρ. δίκην. βοή-

θειαν ἤγουν τιμωρίαν. cod. Paris. 896. *Fæhse.*

842. Εἴ πως] Καὶ θέλω, ὅπως, ἵνα. Flor. 59. φανερὸν μὲν δὲ τὸ πρᾶγμα, τίθεται ἀδιστάκτως τὸ ὅπως ἢ τὸ ἕνεκα, ἐλθὲ, ἵνα ποιήσωμαι τόδε· τὸ δὲ ἔχον δισταγμὸν, εἴτε μέλλον γενήσεσθαι, εἴτε καὶ μὴ, τίθεται εἴπως. Flor. 59. σκοπῶ, διανοοῦμαι, τίνι τρόπῳ. (κατὰ τίνα τρόπον.) Gu. Φανείη] Τὸ πρᾶγμα. Gu. δειχθείη τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ βοηθῆσαί σοι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. εἴπως φανείη σοι τοιαύτη συμμαχία, ὥστε καὶ σοὶ καλῶς γενέσθαι, καὶ τοῖς Ἕλλησι μὴ δόξαι διὰ Κασσάνδραν τοῦτον τιμωρεῖσθαι. Flor. 10. 21. 33. Ἔχειν] Διακεῖσθαι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

Φανείη γ' suprascr. τὸ πρᾶγμα. ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

843. Δόξαιμι] Νομισθείην. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

844. Βουλεῦσαι] Μελετῆσαι. Gu. τὸ ἐπιβουλεύω καὶ συμβουλεύω οἱ Ἀττικοὶ χωρὶς τῶν προθέσεων γράφουσι, βουλεύω λέγοντες μόνον, ὡς καὶ τὴν τροφὴν ἀντὶ τοῦ ἀνατροφήν. Flor. 59.

845. Ἔστιν] Ἔστι γὰρ μερὶς, ἐφ' ᾗ, ὅπου. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. Ἠ, ἔν τινι. Flor. 33. Ταραγμὸς] Δειλία. Flor. 56. Gu. Ἐμπέπτωκε] Ἐπῆλθε. Flor. 56. ἔπεσεν. Flor. 33. ὑπερβατὸν μέχρι καὶ τοῦ διαβληθήσομαι. Gu.

846. Φίλον] Προσφιλῆ. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. τὸ φιλεῖν καὶ ὁ φίλος διαφορεῖται (διφ—) παρὰ τοῖς ποιηταῖς· ἔστι γὰρ καὶ μακρὸν καὶ βραχὺ τὸ φίλος. Flor. 21.

847. Τὸν κατθανόντα] Τὸν Πολύδωρον. Gu. Florr. Εἰ δὲ σοὶ φίλος] Εἰ δὲ φίλος ὑπάρχει σοι ὁ Πολύδωρος, χωρὶς ὑπάρχει τῷ στρατῷ τοῦτο. μόνη σὺ ἔχεις αὐτὸν φίλον, στρατὸς δὲ οὔ. μᾶλλον τὸν Πολυμήστορα ἔχει τὸ κοινὸν φίλον. Flor. 59. τὸ εἰ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ πολλάκις. Flor. 17. εἰ δέ σοι φίλος Πολύδωρος, τοῦτο οὐ κοινὸν τῷ στρατῷ, ὡς συμπονῆσαί σοι. Flor. 25.

848. Ὅδ'] Ὁ υἱός σου. Flor. 10. ὁ κατθανών. Gu. Χωρὶς τοῦτο,] Κατ' ἰδίαν σοὶ μόνη τοῦτο. (ἰδίως, κεχωρισμένως ὑπάρχει, ἤγουν ἴδιον ὑπάρχει σοι τὸ ἀγαπᾶν τὸν υἱόν σου, καὶ οὐ συντείνει πρὸς τὸν στρατὸν ἢ πρὸς τοῦτόν σοι φιλία.) Gu. χωρὶ ἀντὶ τοῦ ἄνευ, χωρὶς ἀντὶ τοῦ μακράν. Flor. 21. Κοινὸν] Δηλονότι εἴ ἐστι φίλος σοι, οὐκ ἔστι τῷ στρατῷ τῷ Ἑλληνικῷ. Flor. 21. εἴποιεν οἱ Ἕλληνες ἐμοί· εἰ δέ σοι φίλος Πολύδωρος, τοῦτο οὐ κοινὸν τῷ στρατῷ. καὶ ἄλλως ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος τῇ Ἑκάβῃ· εἴ σοι φίλος, ὡς υἱὸς, ὁ Πολύδωρος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τῷ στρατῷ, ὡς συμπονῆσαί σοι. καὶ ἄλλως. εἰ δὲ ὅδε καὶ οὗτος ἔστι σοι φίλος, ἤγουν εἰ καὶ ἐγὼ φίλος σου εἰμὶ, ἀλλ' οὐ κοινὸν τοῦτο καὶ τῷ στρατῷ, ὡς εἶναι κἀκείνους φίλους σούς. Gu.

849. Φρόντιζε,] Γίνωσκε. (σκόπει.) Florr. Gu. σὺ δὲ, ὦ Ἑκάβη, φρόντιζε, ὡς ἔχεις με ταχὺ θέλοντα βοηθῆσαί σοι, βραδὺν δὲ, εἴπερ χάριν Κασάνδρας διαβληθήσομαι. Flor. 25. πρὸς ταῦτα σκόπει, ὡς ὅτι θέλοντα μὲν καὶ βουλόμενον καὶ ὀρεγόμενον ἔχεις ἐμὲ εἰς τὸ βοηθῆσαί σοι, καὶ ταχὺν αὖθις εἰς τὸ προσαρκέσαι σοι. εἰ δὲ διαβληθήσομαι καὶ κατηγορηθήσομαι ἐν τοῖς Ἀχαιοῖς, ὅτι τὸν υἱόν σου βοηθῶ, ἔχεις με βραδὺν εἰς βοήθειαν. Flor. 59.

850. Ξυμπονῆσαι,] Συγκοπιάσαι. Gu. Προσαρκέσαι,] Εἰς τὸ ἐπαρκέσαι ἤγουν εἰς τὸ βοηθῆσαι. Gu. Florr.

851. Βραδὺν] Ἀργὸν, ἀκίνητον, τουτέστιν οὐ βοηθοῦντά σοι, ἔχεις. Gu. Διαβληθήσομαι.] Προδοθήσομαι, (καταγνωσθήσομαι, εἰ μέλλω κατηγορηθῆναι, χάριν Κασάνδρας βοηθεῖν σοι.) διαβάλλω τὸ ψευδῆ κατηγορῶ, ὅθεν καὶ διαβολεὺς καὶ διάβολος· καὶ διαβάλλω τὸ ἁπλῶς κατηγορῶ, ὡς τὸ διαβάλλουσι (sic) τὸν ἅγιον τὸν τῶν Χριστιανῶν πρεσβεύοντα. Gu.

852—849. Φεῦ. οὐκ ἔστι] Οὐκ ἐστί τις ἀπὸ τῶν θνητῶν, ὅστις ὑπάρχει

ἀκαταδούλωτος· "ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν," ἤγουν ὁ ἐπιθυμῶν χρημάτων δουλοῦται καὶ οὐ πράττει εἴ τι βούλεται, ἀλλ' ὅσον περὶ (παρὰ?) τοῦ δεσπότου αὐτοῦ προσταχθῇ· καὶ λέγεται ἐκεῖνος δοῦλος χρημάτων· διὰ γὰρ τὰ χρήματα ἐδουλώθη. ἢ τῆς τύχης ἐστὶ δοῦλος, ὡς καὶ ἡ Ἑκάβη, πρότερον δέσποινα οὖσα, ὕστερον ὑπὸ τῆς τύχης ἐγένετο δούλη. καὶ λέγεται τοῦτο δοῦλος τύχης, ὅστις κακοπραγεῖ. ἢ ἐστὶ δοῦλος τοῦ πλήθους, ὡς ὁ βασιλεύς. καὶ νῦν ὁ Ἀγαμέμνων βασιλεὺς ὢν ὅμως φοβεῖται τὸ πλῆθος τὸ βοηθῆσαι τὴν Ἑκάβην καὶ φονεῦσαι τὸν Πολυμήστορα· οὐ γὰρ δύναται βασιλεὺς πρᾶξαί τι, μὴ θέλοντος τοῦ κοινοῦ· ὁ γὰρ τύχων ἄνθρωπος ἕνα μόνον φοβεῖται, τὸν βασιλέα, ὁ δὲ βασιλεὺς οὐχ ἕνα μόνον, ἀλλὰ τὸ πλῆθος. Flor. 59. ἀστοχήσασα ἡ Ἑκάβη τοῦ ζητουμένου καθόλου γνωματευομένη ποιεῖται τὸν λόγον, ὡς πάντες οἱ ἄνθρωποι δεδούλωνταί τισι καὶ οὐκ εἰσὶν ἐλεύθεροι, ὥστε πράττειν τὰ κατὰ βούλησιν. Gu.

853. Ἢ χρημάτων γὰρ] Τῆς εὐτυχίας εὐδαίμονος ἀνδρός· τῇ γὰρ εὐτυχίᾳ τῶν μειζόνων δουλεύομεν. οὕτως τινές. ἢ τῆς θείας γοῦν τύχης φησί, ἀλλὰ τῆς μερικῆς καὶ ἐν ἀνδράσιν ὁρῶμεν. δοῦλος τύχης ἐστὶν ὁ ἀπὸ τύχης ἀναγκαζόμενος δουλεύειν, οἷον τὰ χαρισμένα (leg. κεχαρ—) πράττεις τοῖς Ἕλλησιν.* Flor. 33. Δοῦλος] Πᾶς ἐστιν ἐκείνου τοῦ πράγματος, οὗ ἥττων ἐστί, καὶ πράττει τὰ ἀρέσκοντα ἐκείνῳ. Gu.

854. Πλῆθος πόλ.] Ὁ δῆμος κωλύει τὸ μὴ πράττειν ὃ βούλεται. Flor. 17. 59. 76. σχῆμα ζεῦγμα. Flor. 33. εἴργουσιν. ζεῦγμα· νόμος γὰρ ἦν μὴ κακοποιεῖν κοινὸν φίλον πόλεως δι' οἰκείαν ἔχθραν. Gu. a m. 2. Ἢ νόμων γραφαὶ] Νόμοι γεγραμμένοι. Gu. a m. pr. ἢ νόμων γράφει κωλύουσιν αὐτὸν μὴ χρῆσθαι τοῖς κατὰ γνώμην τρόποις· θέλει γάρ τις ἵνα πορνεύσῃ ἢ κλέψῃ, ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ὅσον ὁ νόμος περὶ τούτου διακελεύεται, φοβεῖται καὶ οὐ πράττει ὅσον βούλεται. Flor. 59.

855. Εἴργουσι χρῆσθαι] Κωλύουσι μὴ χρῆσθαι τοῖς τρόποις τοῖς ἑαυτοῦ (ἑαυτῶν. Gu.) δηλονότι κατὰ γνώμην, ἤγουν κατὰ θέλησιν. Gu. Flor. 59. 76. qui addunt: κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ. τοῦ μὴ δὲ καὶ ὄντος καὶ ἀπόντος σώζεται ὁ λόγος. Τρόποις,] Τοῖς θελήμασι, βουλεύμασι, τῇ τῆς ψυχῆς προαιρέσει. Gu. a m. 2.

856. Τῷ τ' ὄ. πλέον νέμεις,] Τῷ γε πλήθει, ἤγουν τὸ πλῆθος προτιμᾷς. Flor. 17. 59. Πλέον] Τῆς σῆς διαθέσεως. Gu. a m. pr. Πλ. νέμεις,] Τουτέστι τὰ προσφιλῆ καὶ κεχαρισμένα τοῖς Ἕλλησι πράσσεις, ἀντὶ τοῦ πλέον πίπτεις εἰς τὸ μέρος τῶν Ἑλλήνων ἢ εἰς ἐμέ. Gu. a m. 2. Νέμεις,] Δίδως. Flor. 59.

857. Ἐλεύθερον] Ἀπολελυμένον. Gu. ἀμέτοχον. Flor. 17.

858. Ξύνισθι] Συνεπίστασο. (συγγίνωσκε.) Gu. συγγίνωσκε μὲν γὰρ τῷ μέλλοντι φονεῦσαι τοῦτον τὸν Πολυμήστορα, ἐὰν βουλεῦσαι (βουλεύσω) τι κακὸν περὶ αὐτοῦ, μηδὲν δὲ συνδράσῃς καὶ οὐ συμπράξεις σὺν ἐμοὶ εἰς τὸν φόνον αὐτοῦ. Flor. 59. Βουλεύσω] Ἐργάσωμαι. Gu. a m. 2. ἤγουν ἐὰν φονεύσω αὐτόν. Flor. 59.

859. Συνδράσῃς δὲ μή.] Διχῶς τοῦτο νοητέον, ἢ μὴ συνδράσῃς ἐμοὶ τῷ ἀποκτείναντι, ἤγουν κατὰ τοῦ ἀποκτείναντος τόνδε τὸν Πολύδωρον † δηλονότι, ἢ μὴ συνδράσῃς τῷ ἀποκτείναντι τόνδε. Flor. 21. ἢ ‡ τὸ ὑποτακτικὸν ἀπαγορευτικὸν ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ κατὰ Ἀττικούς, ἤγουν μὴ σύνδρασον. Gu. a m. 2. ἤγουν μὴ βοηθήσῃς. Gu. a m.

* Ultima τὰ κεχαρ. aliena sunt ab hoc loco et ad v. 856. pertinent.

† Hæc κατὰ τοῦ ἀποκτ. τόνδε ἤγουν τὸν Π. in Gu. suprascripta sunt.

‡ Sic liquido exaratum in cod. In eo hoc scholion in margine interiore scriptum est, id quod sequitur, inter lineas, utrum eadem an alia manu, non possum dignoscere. Fortasse cohærent ἤγουν μὴ βοηθήσῃς, ἢ τὸ ὑποτ.

2. *μηδὲ συμβοηθήσῃς ἐμοί.* Flor. 59. *τὸ μὴ κεῖται κατὰ περισσοτέραν ἐνέργειαν* (*ἐνάργειαν.* Gu.), *ὡς λέγομεν, κωλύει τὸν δεῖνα τοῦ μὴ ἱερατεύειν.* Flor. 25. Gu. qui addit: *καὶ τὸ μὴ μετὰ παρατατικοῦ προστακτικῶς συντάσσεται, μὴ τύπτε, καὶ μετὰ τοῦ τρίτου προσώπου τῶν ἑνικῶν καὶ τῶν πληθυντικῶν τοῦ ἀορίστου*, μὴ ποιησάτω, μὴ ποιησάτωσαν, μετὰ δὲ τοῦ δευτέρου τῶν ἑνικῶν ὑποτακτικῶς μὴ ποιήσῃς, καὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ προσταγὴν δηλοῦντος.* Gu. a m. pr.

860. *Θόρυβος,*] *Ταραχή.* Gu. *ἕνεκεν τῆς δίκης, ἣν ἐκείνῳ ποιήσομεν.* Flor. 21. *Ἐπικουρία,*] *Συνδρομή, βοήθεια.* Gu. *βοήθεια Πολυμήστορι.* Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. *φοβηθεῖσα ἡ Ἑκάβη, μήπως, ὅταν ἔμελλε φονεῦσαι αὐτὸν, ἀποτύχῃ τούτου, καὶ γίνεται θόρυβος, ἢ, ὅταν ἔμελλε φονεύειν αὐτὸν, λαλήσῃ καὶ γένηται ὄχλησις, καὶ ἀκούσαντες οἱ Ἕλληνες ἔλθωσι καὶ οὐκ ἐάσωσι φονεῦσαι αὐτὸν, λέγει· ἐὰν δὲ πολλάκις, φονευομένου τοῦ Πολυμήστορος, φανῇ ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν τις θόρυβος ἢ βοήθεια, οἷα πείσεται, ἤγουν οἷα μέλλει παθεῖν παρ' ἐμοῦ, τοῦτο κώλυσον, μόνον μὴ δοκῶν διὰ τὴν ἐμὴν χάριν ποιῶν (ποιεῖν) τοῦτο, διὰ δὲ τὸ δίκαιον. εἰς τὰ ἄλλα, ἤγουν εἰς τὸν φόνον αὐτοῦ, θάρσει· πάντα ἐγὼ πράξω καλῶς, ἤγουν δύναμαι φονεῦσαι αὐτόν.* Flor. 59.

861. *Πάσχοντος*] *Τινὸς πράγματος γενομένου.* Flor. 17.

862. *Εἶργε,*] *Κώλυε τοῦτο.* Flor. 17. 59. 76. *Δοκῶν*] *Φαινόμενος* (*μὴ νομιζόμενος. εἴργειν*). Gu.

863. *Τὰ δ' ἄλλα*] *Κατὰ τὰ ἄλλα.* (*ἤγουν ὅπως φονευθῇ.*) Gu. *ἤγουν πῶς μέλλω φονεῦσαι αὐτόν.* Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. *Θάρσει*] *Ἤγουν μεγάλην ἀφοβίαν ἔχε.* Gu. *θάῤῥος ἐξ ἐλπίδος ἀφοβία, θάρσος ἐκ μεγάλης ἐλπίδος ἀφοβία, θράσος ἡ ἀπερίσκεπτος* (*ὁρμὴ* add. Flor.). Gu. Flor. 25. *ἀπὸ τοῦ θέρω τὸ θερμαίνω ἐτυμολογεῖται τὸ θράσος, ὅπερ μετατιθέμενον γίνεται καὶ θράσος* (*θάρσος*). *καὶ θράσος μὲν ὁ ἀλόγιστος θυμὸς, θάρσος δὲ ὁ ἔλλογος ἐπὶ ψυχῆς.* Flor. 59.

864—867. s. *Πῶς οὖν;*] *Τί οὖν πράξεις, ὦ γραῖα; πότερα μετὰ ξίφους φονεύσεις αὐτὸν μετὰ* (leg. *ἢ μετὰ*) *φαρμάκων ἢ μετὰ βοηθείας τινός; τίς χεὶρ καὶ ποία δύναμις ἔσται μετὰ μοῦ* (sic leg. *μετὰ σοῦ*); *πόθεν ἔχεις τοὺς φίλους τοὺς μέλλοντας βοηθῆσαί σοι;* Flor. 59.

Πῶς οὖν; τί δρ.] *Κατὰ τίνα τρόπον ποιήσεις καλῶς.* † (*τὸ πῶς μὲν δηλοῖ τὸν τρόπον, τὸ δὲ τί τὸ πρᾶγμα.*) Gu.

865. *Γραίᾳ,*] *Σὺ ἡ γεραία, ἢ χειρὶ γεραίᾳ.* Flor. 21. *ἐμφαντικὸν ἀδυναμίας.* Gu. *Βάρβαρον*] *Ἐμφαντικὸν δυνάμεως.* Gu.

866. *Φαρμάκοισιν,*] *Μαγείαις* (*γοητείαις*) *ἢ δηλητηρίοις· φάρμακα γὰρ καὶ αἱ μαγεῖαι.* Gu.

867. *Συνέσται*] *Σύμμαχος ἔσται.* Gu. *Χείρ;*] *Δύναμις* (*βοήθεια*). Gu. *Πόθεν*] *Ἐκ ποίας μηχανῆς καὶ ἀφορμῆς, αἰτίας.* Gu. a m. 2. *Κτήσῃ*] *Ἕξεις.* Gu.

868. *Στέγαι*] *Αἱ σκηναί.* Gu. *Κεκεύθουσι*] *Κρύπτουσι.* (*ἔστι δὲ τὸ κε ἀναδίπλωσις ποιητικὴ, ὡς τὸ κεκάδονται.*) Gu. *κεύθουσι.* Flor. 33.

869. *Τὰς αἰχμαλώτους*] *Ἐμφαντικὸν ἀδυναμίας.* Gu. *Ἑλλ. ἄγραν;*] *Ἤγουν ἃς ἤγρευσαν ἀντὶ τοῦ ᾐχμαλώτευσαν οἱ Ἕλληνες.* ‡ Gu. *Τὰς αἰχμ. — ἄγραν;*] *Ἐρωτηματικόν.* Gu. a m. 2. Flor. 21.

870. *Τὸν ἐμὸν φονέα*] *Οἰκειοῦται τὸν τοῦ παιδὸς θάνατον.* Gu. Flor. 17.

* In cod. hæc sunt compendia *καὶ τῶν*

† Ex his glossis Gu. in cod. C. C. C. etiam, nisi fallor, repertis, King. hujus loci paraphrasin coagmentavit.

‡ Vitiose King. in paraphr. *ἃς ἠγρεύσαντες ᾐχμ.*

59. 76. Τιμωρήσομαι.] Φονεύσω. Flor. 59. τιμωρῶ, τὸ βοηθῶ γράφεται πάντοτε ἐνεργητικῶς, οὐ μὴν δὲ καὶ παθητικῶς· τὸ δὲ τιμωρῶ τὸ κολάζω παθητικῶς γράφεται καὶ ἐνεργητικῶς. Flor. 59.

871. Καὶ πῶς] Καὶ πῶς ἔσται ταῖς γυναιξὶ κράτος τῶν ἀρσένων, ἤγουν καὶ πῶς αἱ γυναῖκες κρατήσουσιν ἢ νικήσουσι τοὺς ἄνδρας; Gu. καὶ πῶς ὑπάρξει ταῖς γυναιξὶ κράτος καὶ δύναμις κατὰ τῶν ἀρσένων, ἤγουν αἱ γυναῖκες πῶς μέλλουσι φονεῦσαι ἄνδρα. Flor. 59. Κράτος,] Νίκη, κυρίευσις. Gu. a m. 2.

872. Δεινὸν] Χαλεπὸν, (ἰσχυρόν). Gu. Σὺν δόλῳ] Μετὰ δόλου. Gu. Δύσμαχον.] Ἀκαταμάχητον. (δυσμάχητον, δυσκαταγώνιστον. Gu.

873. Δεινόν] (Ναὶ, ἀληθῆ λέγεις) χαλεπόν. Gu. Μέμφομαι] Ψέγω. (καταγινώσκω καὶ φαῦλον ἡγοῦμαι· ἀσθενὲς γὰρ καὶ μαλακόν.) Gu. *

875. Καὶ Λῆμνον] Οἱ Πελασγοὶ Ἀθήνας εἷλον στρατεύσαντες κατ' αὐτῶν, καὶ γυναῖκας εἰς Λῆμνον ἤγαγον καὶ χρησάμενοι ἐπαιδοποίησαν. αἱ δὲ τὴν πάτριον φωνὴν τοὺς παῖδας καὶ τὰ ἤθη ἐπαίδευσαν· οἳ καὶ διῆγον φίλοι τε ἀλλήλοις ὄντες καὶ ἀμυνόμενοι τοὺς ἀδικοῦντας, προκρίναντες καὶ ἄρχοντα ἐξ αὐτῶν ἕνα. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες οἱ πατέρες αὐτούς τε καὶ τὰς μητέρας ἀνεῖλον. ὅθεν φοβηθεῖσαι αἱ περιλειφθεῖσαι Λημνιάδες, μὴ καὶ αὐταὶ τὰ ὅμοια πάθωσιν, ἀνεῖλον πάντας τοὺς ἄνδρας. ἐξ ἀμφοῖν οὖν ἡ παροιμία ἐλέχθη Λήμνια κακὰ, ἐξ ὧν τε οἱ ἄνδρες μετὰ παίδων τὰς γυναῖκας ἀνεῖλον, καὶ ἐξ ὧν αἱ γυναῖκες τοὺς ἄνδρας. Gu. Ἄρδην] Παντελῶς, ὁμοῦ. Flor. 9. 17. 21. 56. 59. 76. παντελῶς. ἐπὶ κακοῦ κεῖται τὸ ἄρδην ἀεί ποτε. Gu. Ἐξῴκισαν;] Ἐξοικισθῆναι ἐποίησαν, ἐξῳκισμένους ἐποίησαν. Gu.

876. Ἀλλ' ὥς γενέσθαι.] Ἀλλ' ὥστε μὲν γενέσθαι τὴν τιμωρίαν τοῦ Πολυμήστορος, ἄφες τὸν περὶ τούτου λόγον. Flor. 59. διχῶς νοητέον τοῦτο· ἀλλ' ὡς χρὴ γενέσθαι, ἢ πῶς χρὴ γενέσθαι, μέθες τόνδε τὸν λόγον ἐμοί· ἢ ἀλλ' ὡς ἤγουν οὕτως γενέσθαι τοῦτο, ὡς ἐκεῖνο τῶν γυναικῶν. Flor. 21.

877. Πέμψον] Παράπεμψον, ὁδήγησον. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. Ἀσφαλῶς] Ἀνεμποδίστως. Florr. Gu. a m. pr. ἀφόβως. ἀκινδύνως. ἵνα μή τις τῶν Ἑλλήνων κωλύσῃ αὐτὴν αἰχμάλωτον οὖσαν. Gu. a m. sec. ὡς αἰχμάλωτος καὶ ὡς γυνὴ, ἀπρεπὲς ἦν διέρχεσθαι μέσον τοῦ στρατοῦ· ἐν γὰρ τῷ στρατῷ καὶ ἀκόλαστοι εἰσὶν ἄνδρες. καὶ φοβηθεῖσα, μή πως κρατήσῃ τις ταύτην, καὶ ἢ φθείρῃ — νέα γὰρ ἦν ἡ ἀποσταλθεῖσα — ἢ ἀλλοτρόπως ἐπηρεάζῃ, λέγει τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡς ἐπιδώσῃ αὐτῇ τι σημεῖον βασιλικὸν εἰς τὸ διέρχεσθαι ταύτην μέσον τοῦ στρατοῦ ἀφόβως. Flor. 59.

880. Κείνης χρέος,] Διὰ χρέος καὶ χρείαν οὐκ ἔλασσον σὴν, ἀντὶ τοῦ μᾶλλον σὴν παρὸ διὰ χρείαν ἐκείνης. Flor. 59. ἀντὶ τοῦ μᾶλλον, ἵν' ᾖ, διά σου μᾶλλον χρέος ἢ διὰ ἐκείνην. Flor. 33.

883. Ἐπίσχες,] Καρτέρησον, (ἀνάμεινον, κράτησον. κώλυσον.) Gu. καρτέρησον, ἀντὶ τοῦ ἀναβαλοῦ τὴν αὐτῆς ταφήν. Flor. 56. 59.

884. Πλησίον] Ἀλλήλων τεθέντες δηλονότι. Gu. Μιᾷ φλογὶ,] Καυθέντες. Gu.

885. Κρυφθῆτον] Οἱ Ἀττικοὶ ἐκρύφθην γράφουσι, οἱ δὲ πεζόγραφοι ἐκρύβην· ἵνα οἱ δύο ἀδελφοὶ καυθῶσιν ἐν μιᾷ φλογὶ καὶ ταφῶσιν ἐν ἑνὶ τάφῳ. ἐν διπλῇ δὲ μερίμνῃ ὑπάρξουσι τῇ μητρὶ, ἤγουν δύο μερίμνας μέλλω ἔχειν, τοῦ τε Πολυδώρου καὶ τῆς Πολυξένης, εἰ καὶ ἑνὶ τάφῳ κρυφθῶσιν. Flor. 59.

887. Εἶχον] Ἠδυνάμην. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

888. Οὐ γὰρ — Θεὸς,] Διὰ μέσου. Gu. a m. 2. Οὐρίας] Εὐφόρους, ἐπιτηδείους (εὐδιεινούς). Gu. οὔριος

* King. καὶ φοβερόν ἐστιν ἀλλὰ θῆλυ γένος, εἰ καὶ πολὺ, οὐδὲν ἰσχύει.

ἄνεμος ἀπὸ τῆς οὐρᾶς, ἤγουν ὁ ἀπὸ ὄπισθεν τοῦ καραβίου· ὅταν γὰρ ἔχῃ τὸν ἄνεμον ἀπὸ τῶν ὀπισθίων μερῶν, τότε ταχέως τρέχει, ὅτε δὲ ἀπὸ τῶν ἔμπροσθεν, οὐ δύναται πλεῦσαι. Flor. 59.

889. Ὀρῶντας] Ἐκδεχομένους, προσδεχομένους (βλέποντας). Gu. Ἥσυχον.] Γαληνὸν ἄνεμον. Flor. 10. 21. ἀνενέργητον. Gu. a m. 2.)

890. Γένοιτο] Γένοιτο δὲ σοὶ καλῶς, ὥστε φονεῦσαι τοῦτον. ὅπερ μέλλεις πρᾶξαι τὸ κοινὸν συμφέρον ἔνι τοῖς πᾶσιν καὶ ἰδίᾳ· ἀπὸ γὰρ τῆς τοιαύτης τιμωρίας μέλλουσι σωφρονισθῆναι οἱ φονεῖς καὶ οἱ ξένων πραγμάτων ἐρῶντες, καὶ κατὰ νόμους ἔνι τὸν μὲν κακὸν πάσχειν κακῶς, τὸν δὲ καλὸν εὐτυχεῖν. Flor. 59. Κοινὸν] Στεργόμενον παρὰ πάντων, ἀγαθόν. Gu.

891. Ἰδίᾳ θ' ἑκ.] Καὶ καθ' ἕκαστον πάντες καὶ ὁμοῦ πάντες τοῦτο ἀποδέχονται, τὸ τὸν κακὸν κολάζεσθαι, τὸν δὲ χρηστὸν εὐεργετεῖσθαι. Gu.

893. Πατρὶς] Τὸ πατρὶς ἤγουν ἀπὸ τοῦ πατρὸς καλεῖται ἡ πατρίς. πῶς δὲ οὐ καλεῖται καὶ ἀπὸ τῆς μητρὸς ματρίς, ὡς πατρίς; καὶ φησὶν ὁ Θεσσαλονίκης (— νικεύς), ὅτι ἀπὸ μὲν τοῦ πατρὸς ἔλαβε τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος, οὐκ ἐκλήθη δὲ καὶ ἀρσενικῶς ὁ πάτρος (sic) ἢ ἄλλο τι· ἀπὸ δὲ τῆς μητρὸς ἔλαβε τὴν κλίσιν, καὶ κλίνεται θηλυκῶς ἡ πατρίς. καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ πατρὸς ἔλαβε τὸ ὄνομα, ἀπὸ δὲ τῆς μητρὸς τὴν κλίσιν τῶν θηλυκῶν, καὶ διὰ τοῦτο σώζει ἐν ταυτῷ καὶ τῶν δύο. Flor. 59.

894. s. Ἀπορθήτων] Μία τῶν μὴ ἀλωθέντων ἀπὸ τῶν πολεμίων. Flor. 6. 21. 56. ἔλεγον πρὸ τῆς πορθήσεως τῆς Ἰλίου εἶναι ταύτην ἀπορθήτων (sic) ὡς θεόδμητος· ὁ γὰρ Ποσειδῶν καὶ ἕτεροι θεοὶ ἔκτισαν ταύτην, καὶ ἕνεκα τούτου ἐκάλουν αὐτὴν ἀπόρθητον. νῦν δὲ πορθηθεῖσα λέγει ὁ Χορός· ἀπὸ τοῦ νῦν, ὦ πατρὶς Ἰλιὰς, οὐκέτι καὶ εἰς τὸ μετὰ ταῦτα κληθήσῃ πόλις τῶν ἀπορθήτων, ἀλλὰ δηλονότι τῶν πορθηθέντων· μέγα γὰρ νέφος καὶ πλῆθος τῶν Ἑλλήνων περιέκρυψε, καὶ ἠφάνισέ σε, πορθῆσαν καὶ σκυλεῦσαν ἐν δορὶ καὶ ἐν κονταρίῳ. Flor. 59. Λέξει·] Καταριθμήσῃ. Flor. 10. 21. οὐδαμῶς εἰς τὸ ἑξῆς ῥηθήσῃ (ὀνομασθήσῃ, κληθήσῃ). Gu.

896. Νέφος] Πλῆθος (ἀφανισμὸς, σκότος). Gu. Καλύπτει] (in marg. a m. 2. γρ. κρύπτει.) περικαλύπτει σε (περιέκρυψεν, ἐνεστὼς ἀντὶ παρῳχημένου). Gu. τὸ ἀμφὶ πρὸς τὸ καλύπτει (κρύπτει. Gu. ὅ ἐστι περικαλύπτει add. Flor. συναπτέον add. Gu.) Flor. 21. Gu. a m. 2.

897. Δορὶ δὴ δορὶ] Διπλασιάζει ἕνεκεν τῆς λύπης. Flor. 21. πολέμῳ. Gu. Πέρσαν.] Πορθῆσαν. Flor. 33. ἐπόρθησαν, ἀφανίσαν.) Gu.

898. Στεφάναν] Τὴν στεφάνην τῶν πύργων, ἣν οἱ πύργοι δηλονότι ποιοῦσιν. Gu. a m. pr. Flor. 17. 59. 76. ἤγουν τοὺς προμαχῶνας καὶ προμαχίονας. τὸν κύκλον. Gu. a m. 2. τὸ κάλλος, τὴν ἐξοχὴν τοῦ τείχους. Flor. 10. 21. στέφανος λέγεται ὁ χρυσὸς, ὃν φοροῦσιν αἱ γυναῖκες, στεφάνη δὲ θηλυκῶς τὰ τῶν πύργων προμαχιόνια, ὥσπερ καὶ κάλαμος μὲν τὸ καλάμιον, καλάμη δὲ θηλυκῶς ὁ τοῦ σίτου κάλαμος. Flor. 59. Ἀπὸ — κέκαρσαι] Ἀπεκάρης, (ἀπεκόπης). Gu. ἀποτέτμησαι. Flor. 33. Καλλισθένης ἐν θ' τῶν Ἑλληνικῶν οὕτω γράφει. ἑάλω μὲν ἡ Τροία Θαργηλιῶνος μηνὸς ὡς μέντοι τῷ ἱστορικῷ (l. μηνὸς, ὡς μέν τινες τῶν ἱστορικῶν) ι' ἱσταμένου, ὡς δὲ ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα, ὀγδόῃ φθίνοντος. διορίζει γὰρ αὐτὸς τὴν ἅλωσιν, φάσκων συμβῆναι τότε τὴν κατάληψιν, ἡνίκα Νὺξ μὲν ἦν μέση, (leg. ἔην μέσση vel μεσάτη) λαμπρὰ δ' ἐπέστελλε (l. ἐπέτελλε) σελήνη. * μεσονύκτιος δὲ μόνον τῇ ὀγδόῃ φθίνοντος ἀνατέλλειν. ἄλλη δ' οὐ συμπεφώνη (sic) μὲν Εὐριπίδῃ ὡς ὁμολο-

* Hæc eadem e cod. Fulv. Ursini protulit Jos. Scaliger de Emend. Temp. L. V. p. 378. ed. Genev. 1629. cf. Plut. Camill. 19. Quid verbis ἄλλη δ' οὐ — λέξεις faciam, non habeo.

γουμένης τῆς δόξης. Λυσίμαχος δέ φησι Δημοφῶντος Ἀθήνησι βασιλεύοντος ἔτους τετάρτου Θαργηλιῶνος ἱσταμένου δωδεκάτη. Flor. 21.

899. Αἰθάλου] Καυστικοῦ, (μέλανος ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἀνερχομένου καπνοῦ). Gu. τοῦ ἀπὸ αἰθάλης καὶ πυρὸς γινομένου καπνοῦ. Flor. 10. 21. 33.

900. Κηλῖδ'] Ῥύπον (in Gu. supra -ον est -ω a sec. m.) Gu. a m. pr. Flor. 56. μελαντηρίῳ, ἀμαυρώσει. Gu. a m. 2. μίασμα, βάρος. Flor. 21. μελανία τῆς αἴγλης. Flor. 59. ῥυπαρίαν τοῦ μελαίνοντος καπνοῦ. Flor. 10. 21. 33. Κέχρωσαι,] Κατὰ κέχρωσαι ἀντὶ τοῦ ἐχρώσθης ἢ μεμελάνωσαι. (ἐχρωματίσθης, κατεμολύνθης, ἐῤῥύπωσαι.) Gu. κατεζοφώθης. Flor. 59.

901. Ἐμβατεύσω.] Βαδίσω. (περιπατήσω. ἐμβατεύω, τὸ περιπατῶ καὶ τὸ ἐξετάζω, ὡς τὸ καρδίας ἐμβατεύων). Gu. περὶ τῆς πόλεως ταῦτα φησὶν πρὸς αὐτὴν ἀποκλαιομένη, ὅτι οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω ἐλευθέρῳ ποδὶ, καθάπερ καὶ πρῶτον, ἀγαλλομένη καὶ θάλλουσα. Flor. 33.

902. Μεσονύκτιος] Ἀντὶ ἐπιῤῥήματος ἤγουν κατὰ τὸ μεσονύκτιον. et marg. ab ead. m. μεσονύκτιος Ἀττικόν· οὕτω λέγεται καὶ ὀλίγοις ἔτεσι καὶ ὀλιγοετὴς, καὶ πολλοῖς ἔτεσι καὶ πολυετὴς ἀπεβίω. Gu. Ἀπωλλύμαν,] Ἐφθειρόμην καὶ αἰχμαλωτιζόμην. Flor. 56. ἀπωλλόμην (sic. ἐφθάρην). Gu.

903. Ἦμος] Ὁπηνίκα. Gu. Ἐκ δείπνων] Μετὰ τοὺς δείπνους. Gu. Flor. 33.

904. s. Κίδναται.] Κέχυται, (ἐπέρχεται, διαχέεται, ἐφαπλοῦται). Gu. διασκορπίζεται. Flor. 21. 59. Μολπᾶν] Μέλψεων. Flor. 17. τῶν εἰς τοὺς θεοὺς ὕμνων. Flor. 59. τραγῳδιῶν. Flor. 21. Χοροποιῶν] Χαρμοσύνων. Gu. a m. 2.

906. Θυσιᾶν] Δωρικόν ἃς ἐποιεῖτο τοῖς θεοῖς εἰς ἐλευθερίαν. Gu. ἔθος ἦν μετὰ ἀπαλλαγῆς λοιμοῦ καὶ πολέμου ᾄδειν τοῖς θεοῖς εὐχαριστήρια, καὶ θύειν αὐτοῖς, καὶ ἐν χαρᾷ διάγειν, καὶ ᾄδειν παιᾶνας. τοῦτο δὴ καὶ οἱ Τρῶες ἐποίησαν νομίσαντες, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔφυγον καὶ τοῦ πολέμου ἔπαυσαν. λέγει γοῦν ὁ Χορός· ὁπηνίκα τοῦ πολέμου ἔπαυσαν, καὶ διεσκορπίσθη μετὰ τοὺς δείπνους ὁ ὕπνος ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς. μετὰ γὰρ τοῦ ἀρίστου ἔρχεται καὶ ὁ ὕπνος ἀπὸ τῆς ὑγρότητος τῶν βρωμάτων. καταπαύσας δὲ ὁ ἀνήρ μου ἀπὸ τῶν ὕμνων τῶν θεῶν καὶ τῶν χαροποιῶν θυσιῶν, ὧν τοῖς θεοῖς ἔθυον τοῦ πολέμου ἀπαλλαγέντες, ἔκειτο ἐν τοῖς θαλάμοις. Flor. 59.

907. Ἐν θαλάμοις] Ἐν τοῖς οἴκοις ἀμέριμνος. Flor. 17. 59. κοίταις. Flor. 21.

908. Ξυστὸν] Ἀκόντιον (τὸ δόρυ αὐτοῦ. ἀπὸ μέρους ἐδήλωσε τὰ ὅπλα ὅλα). Gu. ἀπὸ ἑνὸς πάντα δηλοῖ. Flor. 21. Ἐπὶ πασσάλῳ,] Ἔκειτο., (ἦν, ἢ ἔκειτο ἀπὸ κοινοῦ. ἀπηώρησεν.) Gu. ἐκρέμασεν. Flor. 21. εἰς Τένεδον γὰρ προσορμισθέντες καὶ ἔμφασιν (ἔμφανσιν) ποιήσαντες τῆς οἴκαδε ἐπανόδου, νυκτὸς ἐπῆλθον τοῖς Τρωσὶν, ἀπὸ χορῶν καὶ εὐωχίας οὖσιν διὰ τὴν καθίδρυσιν τοῦ δουρείου ἵππου. Flor. 10. 33.

910. Ἐμβεβῶτα.] Ἤγουν βαδίζοντα (ἀναστρεφόμενον, περιπατοῦντα) βαίνοντα. Flor. 17. περικυκλοῦντα. Flor. 59. ἐπιβαίνοντα. Flor. 6.

911. Πλόκαμον] Τὰς τρίχας. Flor. 59. τὴν ἐμὴν πλεξίδαν. Flor. 21. Ἀναδέτοις] Καὶ σήμερον οὕτως λέγεται ἀναδέτοις. Flor. 59. ἐγὼ δὲ ἐκαλλωπιζόμην τὸν πλόκαμον ἐν αἰτανίοις ἀναδέτοις. εἰώθασι γὰρ αἱ γυναῖκες κατὰ τὴν νύκτα πλέκεσθαι, εἶτα βλέπειν εἰς τὸ κάτοπτρον, εἰ ὀρθίως κεῖται ἡ πλοκή. Flor. 59.

912. Μίτραισιν] Αἰτανίοις (ὑφάσμασι κεφαλοδεσμίοις, ἐκ μετάξης πλέγμασι). Gu. μίτρα λέγεται τὸ ἀειτάνιον (sic) μιτηρόν τι ὂν, καὶ συγκόπτεται τὸ η. μίτος δὲ λέγεται ἡ μία τοῦ χρυσαφίου, εἴτε τῆς μετάξης ἶτρα. καὶ τὰ νῦν λεγόμενα βιτάρια ἰδιωτικῶς μιτάρια λέγονται, ὡς μετὰ τῶν μίτων πλεκόμενα. Flor. 59. Ἐῤῥυθμιζόμαν,]

῎Εταττον, ἐκόσμουν. (ἐκαλλωπιζόμην, ἐκοσμούμην, διεχώριζον.) Gu.

913. Χρυσέων] Χρύσεα ἔνοπτρα λέγει διὰ τὸν κόσμον. ἔνοπτρον καὶ κάτοπτρον τὸ αὐτό· ἔσοπτρον δὲ τὸ φανάριον. Gu. κυκλοτερῶς ἀντὶ μολίβδου ἢ ξύλου εἶχε χρυσάφιον τὸ ἔνοπτρον. Flor. 59. κακόζηλον δὲ φαίνεται τοῦτο· οὐ γὰρ κατὰ τὴν νύκτα ὁρῶσιν αἱ γυναῖκες τὰ κάτοπτρα, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἡμέραν. ὅμως δὲ δεικνύει τὸ φιλήδονον, ὅπερ εἶχον. Flor. 59. διὰ τὸ ἀπίθανον τούτου καιροῦ. Flor. 10. διασυρτικῶς τῶν γυναικῶν τὸ καὶ μέσης νυκτὸς καλλωπίζεσθαι. Flor. 10.

914. Λεύσσουσ'] Βλέπουσα. Gu. Flor. 56. 59. Ἀτέρμονας] Κυκλοτερεῖς. (μὴ τέλος, ὡς κυκλοτερεῖς, ἐχούσας, ἀτελειώτους.) Gu. Αὐγὰς,] ῎Οψεις (λαμπηδόνας) ἐπὶ τοῦ βλεπομένου, οὐκ ἐπὶ τοῦ βλέποντος. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

915. Ἐπιδέμνιος] ῎Ηγουν ἐπὶ τῇ κοίτῃ. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἐπὶ τοῖς στρώμασι. ἤγουν ἐπὶ κοίτην. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ τὸ, εἰς εὐνὴν, ἐκ παραλλήλου. Gu. a m. 2.

916. Ἀνὰ δὲ πόλιν] Ἀνὰ τὴν πόλιν δὲ ἔμολεν, ἤγουν ἐπῆλθε, κέλαδος, φωνὴ, ἦχος, θόρυβος. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐποίουν, κατέλαβεν ἀνὰ τὴν πόλιν κέλαδος καὶ θόρυβος· οἱ γὰρ ἔξω ῞Ελληνες ἐλθόντες παρεκελεύοντο τοῖς ἐν τῷ δουρείῳ ἵππῳ ῞Ελλησιν ἀνοῖξαι αὐτὰς (leg. αὐτοῖς) τὰς πύλας καὶ εἰσελθεῖν λέγοντες αὐτοὺς, πότε δὴ πορθήσαντες τὴν Ἰλιάδα σκοπιὰν ἐλεύσεσθαι (—σθε) εἰς τοὺς οἴκους. Flor. 59. ὅσα ῥήματα κίνησιν ἔχουσιν ἐμμέσως, μετὰ προθέσεων ποιοῦσι τὴν σύνταξιν· ἔρχεται εἰς τὸν τόπον, καὶ βαδίζει, καὶ κινεῖται, καὶ τὰ ὅμοια. Gu.

917. Κέλευσμα] Βοὴ τῶν Ἑλλήνων, φώνημα. .Gu. a m. 2. προσφώνημα. Flor. 21. φωνή. 33.

919. Σκοπιὰν] ῎Ηγουν τὴν ἀκρόπολιν. (ἢ τὴν ὑψηλὴν Τροίαν. ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.) σκοπιὰς (sic) λέγεται ὁ ὑψηλὸς τόπος, εἰς ὃν ἱστάμενοι ἀποσκοπεύουσι περί τινων. Gu. Ἰλιάδα σκοπιὰν] Λέγει ἢ τὴν ἀκρόπολιν, ἢ, ὡς τῷ Ὁμήρῳ δοκεῖ, ἐπὶ ὑψηλοῦ τινος τρόπου (leg. τόπου) ἔκειτο τὸ κάστρον, καθὼς αὐτὸ τοῦτο δηλοῖ. σκοπιὰ δὲ λέγεται ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἐν ᾧ ἀνελθών τις σκοπεῖ τὰ κάτω. (ἐν ᾗ ἵσταταί τις ἰδεῖν μακράν. Flor. 17.) Flor. 59.

Πότε τὰν Ἰλιάδα σκοπιὰν] Τρωϊκήν. γρ. τήν. Gl. Τὴν ἀκρόπολιν. Σκοπιὰ ἐστὶ ὑψηλὸς τόπος, ἐν ᾧ ἵσταταί τις ἰδεῖν μακράν. cod. Paris. 896. *Fæhse.*

Σκοπιάν.] ῎Ηγουν τὴν ἀκρόπολιν. σκοπιὰ ὑψηλὸς τόπος, ἐν ᾧ ἵσταταί τις ἰδεῖν μακράν. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

921. Λέχη] Στρώματα. Gu. τὴν στρωμνήν. Flor. 59.

922. Δωρὶς] Λακεδαιμονία, (Μονεμβασιώτισσα). Gu. Αἱ Δωρίδες κόραι ἐρχόμεναι εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐνθουσιῶσαι μετὰ ἑνὸς μόνου χίτωνος ἤρχοντο. λιποῦσα δὲ καὶ καταλείψασα τὰ φίλια λέχη, ἤγουν τὴν στρωμνὴν αὐτὴν, ἐπεὶ ἀνεπαύετο (καλεῖ ταύτην οὕτως ἢ διὰ τὸ ἡδονικὸν τῆς μίξεως· ἐπάνω γὰρ ταύτης ἐσυνουσιάζετο) καταλείψασα τὰ φίλια λέχη μονόπεπλος μονοχίτων μετὰ τοῦ ἐπικαμινοῦ (sic) μόνον ἔφυγον εἰς τὴν ῎Αρτεμιν, ἤγουν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος· ἐν γὰρ καιρῷ σκυλεύσεως οὐ προστρέχομεν ἀλλαχόθι, εἰ μὴ ἐν τοῖς ναοῖς. τὸ αὐτὸ καὶ ἐκεῖναι φοβούμεναι προσέδραμον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ὡς ὁ Πρίαμος καὶ οἱ ἕτεροι. ἢ ἄλλως. ὡς κόρη Δωρὶς μονοχίτων προσκαθίσασα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ὡς καὶ ὁ Πρίαμος καὶ οἱ ἕτεροι. ἢ ἄλλως. ὡς κόρη Δωρὶς μονοχίτων προσκαθίσασα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, οὕτως καὶ ἐγὼ ἔδραμον ἐν τοῖς ναοῖς. οὐκ ἤνυσα δὲ, ἤγουν οὐκ ἐτελείωσά τι, οὐχ εὗρον σωτηρίαν, ἀλλ' ἀπεσπάσθην τῶν ἐκεῖσε, ὡς αἰχμάλωτος. Flor. 59.

923. Προσίζουσ',] Ἱκέτις καθίζουσα. (προσκαθημένη.) προσκαθίσασα τῇ Ἀρτέμιδι, οὐκ ἤνυσα, φησὶ, τὸ ἐμὸν βούλημα, ὥστε μὴ ἁρπαγῆναι καὶ αἰχμα-

λωτισθῆναι. ἄγομαι δὲ θανόντα ἰδοῦσα τὸν ἀκοίταν τὸν ἐμὸν, ἤγουν τὸν ἄνδρα. διαλύεται δὲ τὸ προσίζουσα, οἷον, ἵζουσα πρὸς τὴν Ἄρτεμιν, ἤγουν προσκαθημένη τῇ Ἀρτέμιδι. Gu.

924. Οὐκ ἤνυσ',] Οὐκ ἐτελείωσα, (οὐκ ἐτέλεσά τι τῆς εὐχῆς, οὐκ ἠδυνήθην σωθῆναι). Gu. ὡς καταφυγούσης αὐτῆς εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ μηδὲν ὠφελησάσης. Flor. 10. οὐκ εὐώδωσα, οὐκ ἐτελείωσα. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

925. Ἄγομαι] Φέρομαι, ὡς αἰχμάλωτος. Gu.

927. Ἀποσκοποῦσα,] Μακρόθεν ὁρῶσα, (πόῤῥωθεν βλέπουσα). Gu. καὶ ἄπο καὶ μακρὰν σκοποῦσα, καὶ ἐπιτηροῦσα τὴν πόλιν. Flor. 59. ἐπεὶ καὶ πόῤῥωθεν ἡ Τροία ἑωρᾶτο καιομένη, οἷον ἀπὸ Χεῤῥονήσου. Flor. 21.

928. Νόστιμον] Τὸν τῆς ὑποστροφῆς (ὑποστρεπτικὸν πρὸς τὸν οἶκον). Gu. τὸν τῆς ὑποστροφῆς (hoc etiam Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.) παλινοστοῦντα, ἐπιστρέφοντα. Flor. 21. ὀπιστόρμητον (ὀπισθόρμ.). Flor. 33. πόδα, τὴν τρόπιν (Flor. τροπὴν) ἢ τὴν κώπην. Gu. Flor. 6.

929. Ὥρισεν] Ἀφώρισεν. (ἐχώρισεν, ἐξώρισεν.) Gu. διεχώρισεν. Flor. 33.

930. Ἀπεῖπον] Ἀπηγόρευσα, ἀπέκαμον ὑπὸ τοῦ ἄλγους (τοῖς κακοῖς ἢ ἀγανακτήσει. θλίψει). Gu. ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ δύναμαι λέγειν τι, δαμασθεῖσα τῇ θλίψει. Flor. 59.

931. Διοσκόροιν] Ἡ Λήδα συλλαβοῦσα ἐκ τοῦ Τυνδάρεω καὶ ἐκ τοῦ Διός, μεταβληθέντος εἰς κύκνον, ἐγέννησ[illegible] ὠὸν, ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ἥ τε Ἑλένη καὶ ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης. διὰ τοῦτο λέγονται Διόσκοροι οὗτοι, οἱονεὶ κοῦροι τοῦ Διός. κόρη λέγεται θηλυκῶς καὶ κούρη ποιητικῶς, κόρος δὲ ὁ υἱὸς οὐ λέγεται, ἀλλὰ κοῦρος. ἐκ τούτου λέγονται Διόσκουροι. Gu. a m. pr. συνεκδοχικῶς, διδοῦσα ἐν κατάρᾳ. (συνεκδ. καὶ καταρωμένη.) Flor. 59. Κάσιν,] Ἀδελφὴν, (αὐταδελφήν). Gu.

932. Βούταν] Βουκόλον, βοτῆρα, ποιητικόν (βοσκόν). Gu. Βούτας λέγεται ὁ Ἀλέξανδρος, ἐπεὶ εἰς τὰ ποίμνια τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἦν καὶ ἀνετρέφετο, μέχρις οὗ εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν ἦλθε· Ἰδαῖος δὲ διὰ τὴν Ἴδην τὸ ὄρος· πόλις γὰρ τῆς Τροίας ὑπὲρ τὸ ὄρος· αἰνόπαρις δὲ, διότι ἐπὶ κακῷ ἐξέφυγε καὶ παρέδραμε τὸν φόνον, ὃν ἔκριναν οἱ μάντεις θανατῶσαι αὐτόν. Flor. 59.

932 s. Κατάρᾳ διδοῦσα.] Οἱ μὴ δυνάμενοι τιμωρῆσαι τοὺς ἑαυτῶν ἐχθροὺς ὑποβάλλουσι κατάρᾳ αὐτούς. τὸ αὐτὸ καὶ ὁ Χορὸς λέγει· ἀπηγόρευσα αὐτῇ πολλῇ θλίψει, διδοῦσα ἐν κατάρᾳ, ἤγουν καταρωμένη, τὴν Ἑλένην, τὴν ἀδελφὴν τῶν Διοσκόρων, τοῦ τε Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, τὸν Ἰδαῖόν τε βούταν, καὶ βουκόλον, τὸν αἰνόπαριν, ἤγουν τὸν Ἀλέξανδρον, διότι ἀπώλεσεν καὶ ἄπο καὶ μακρὰν ἔθηκεν ἐμὲ ἐκ τῆς πατρικῆς γῆς, καὶ ἐξῴκισεν, καὶ ἀποίκους ἐποίησεν ἡμᾶς, ὁ γάμος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ οὐ γάμος, ἀλλ' οἰζὺς καὶ συμφορὰ ἀλάστορός τινος δαίμονος. Flor. 59.

934. Ἀπώλεσε] Πρωθύστερον. (μετ' ὀλέθρου ἐξέβαλλε.) Gu.

935. Ἐξῴκισε] Ἐξέβαλλεν, ἐξώρισεν. Gu. Γάμος, οὐ γάμος,] Γάμος μὲν διὰ τὸ συγκοιτασθῆναι καὶ ἔχειν αὐτήν· οὐ γάμος δὲ, διότι οὐκ ἦν ἔννομος, ἀλλ' ἑτέρου ἦν ἡ γυνή. Flor. 59.

936. Ἀλάστορος] Κακοποιοῦ δαίμονος (κακοῦ, παλαμναίου δαίμονος τινός.) Gu. Οἰζύς·] Τιμωρία καὶ ταλαιπωρία. Flor. 10. 21. 33.

937. Ἂν μήτε] Ἥν τινα τὴν Ἑλένην μὴ ὑποστρέψῃ ἡ θάλασσα πάλιν, καὶ εἰς τοὐπίσω, ἤγουν μὴ φέρῃ ταύτην εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς, μηδὲ καταλάβῃ εἰς τὸν πρῶτον (leg. πατρῷον) οἶκον αὐτῆς, ἤγουν μὴ ἴδῃ τοῦτον. Flor. 59. ἥντινα Ἑλένην μήτε πέλαγος ἀπενέγκαι, μήτε οἱ οἶκοι δέξονται αὐτοὺς οἱ Τρωϊκοί. Flor. 10. 33.

938. Πατρῷον] Τυνδάρεω. Flor. 10.

939. Φίλτατ'] Ἀπὸ τοῦ φίλος οὐ γίνεται φιλότερος, ἀλλὰ φίλτερος τὸ

Flor. 10. Οὐδὲν] Ὠφέλιμον. Flor. 33. οὐδαμῶς. Gu. Εἰς πρόσθεν κ.] Εἰς τὸ ἔμπροσθεν. τὸ δὲ ἔμπροσθεν τῶν κακῶν τὸ καλόν ἐστι. Gu. m. 2.

948. Ἀπουσίας,] Ἀποδημίας. (Gu.) παρουσία, ἡ ἐπιδημία, ἀπουσία, ἡ ἀποδημία. ἐναντίον ἡ ἀπουσία τῇ παρουσίᾳ. Flor. 59. 6. 9. 17. 21. 56. 76.

949. Σχές·] Παύου. Flor. 10. κράτησον σαυτήν. (ἐπίσχες. ὑπόμενον.) Gu.

950. Ἀπὼν,] Προφασίζεται πλαττόμενος. οὐκ ἐβούλετο γὰρ ὀφθῆναι τῇ Ἑκάβῃ, ἐπεὶ ἀπέκτεινε τὸν Πολύδωρον. Flor. 10. 33.

951. Ἤδη πόδ'] Ἤγουν οὔπω εἰσελθόντι μοι εἰς τὸν οἶκον. Gu. a m. pr. προϊόντι πρός σε. Flor. 10.

952. Ἐς ταυτὸν] Τῇ αὐτῇ ὥρᾳ. (εἰς τὸ ἕν.) Gu. Συμπίτνει] Συναντᾷ. Gu. a m. pr. Flor. 33. καταλαμβάνει, συνέρχεται. Gu. a m. 2.

953. Μύθους,] Λόγους (ἀγγελίας). Gu.

954. Αἰσχύνομαι] Τῇ ἀληθείᾳ οὐ θέλει αὐτὸν ὁρᾷν μισοῦσα, ὡς φονεύσαντα τὸν υἱὸν, προφασίζεται δὲ διὰ τὴν δυστυχίαν ἐρυθριᾷν. Flor. 10. 33. οὗτοι οἱ στίχοι λέγονται ἐσχηματισμένοι, οἵτινες τῷ μὲν φαινομένῳ κατ' ἀληθὲς ὁμιλοῦνται, τῷ δὲ νοουμένῳ λέγονται ἐσχηματισμένως. ἡ Ἑκάβη γοῦν τῷ μὲν φαινομένῳ πρὸς τὸν Πολυμήστορα διαλεγομένη ὡς αἰχμάλωτος λέγει· αἰδοῦμαι προσβλέπειν σε, Πολυμῆστορ, κατὰ πρόσωπον, τοιούτοις κειμένη κακοῖς· αἰδὼς γὰρ καὶ ἐντροπὴ ἔχει ἐμὲ ὑπάρχουσαν ἐν τοιαύτῃ δυστυχίᾳ ἢ (leg. τὴν) πρώην οὖσαν βασιλίδα, καὶ αἰδὼς ἔχει ἐμὲ, κατὰ κοινὸν βλέπειν, ᾧτινι ὤφθην εὐτυχοῦσα, ἤγουν σοι, καὶ οὐ δύναμαι προσβλέπειν σε ἐν ὀρθοῖς ὀφθαλμοῖς. Flor. 59. τὸ αἰσχύνεσθαι ἐπὶ μεγάλοις αἰτιάμασιν ἐστὶν, τὸ αἰδεῖσθαι ἐν μικροῖς. Gu. Ἐναντίον,] Ἀντιπρόσωπον. (ἔμπροσθεν, ἄντικρυς.) Gu.

956. Ὤφθην] Ἐφάνην, ἐθεάθην. Gu. m. 2. Εὐτυχοῦσ'.] Ἐξεθλίβει (—βη) τὸ α καὶ τὸ ν, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ, βούλομ' ἐγὼ λαὸν, καὶ ὡς τὸ ἔσθ' ὅδε ἀντὶ τοῦ ἐστὶν ὅδε· πολλὰ γὰρ εὑρίσκονται ἐκθλιβόμενα στοιχεῖα. εἰ δὲ συντάξεις τοῦτο τυγχάνουσα εὐθεῖαν, σολοικοφανές ἐστι, καὶ ἀσυντακτικὸν παντελῶς. Flor. 21. 59. Αἰδώς μ' ἔχει,] Ἀγνοοῦντες μικροῦ πάντες * ἐνταῦθα τὴν σύνταξιν, σόλοικον ἡγοῦνται, λέγοντες, ὡς τυγχάνουσαν ἔδει εἰπεῖν πρὸς τὸ αἰδώς μ' ἔχει. τὸ δ' οὕτω συντάσσεται· ἐν τῷδε γὰρ τῷ πότμῳ καὶ τῇ τύχῃ, ἵνα καὶ ὅπου εἰμὶ νῦν τυγχάνουσα, αἰδώς μ' ἔχει ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς, ᾧτινι ἐφάνην εὐτυχοῦσα. ἢ τὸ τυγχάνουσα πρὸς τὸ αἰδὼς συντακτέον οὕτως· αἰδὼς γὰρ ἔχει μ' ἐκείνου, ὅτῳ ὤφθην εὐτυχοῦσα, τυγχάνουσα ἡ αἰδὼς ἐν τῷδε τῷ πότμῳ, ὅπου εἰμὶ, τουτέστιν αἰδοῦμαι θεάσασθαί σε. ἡ δὲ αἰδὼς οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς δυστυχίας ἐστὶν, [ἐν] ᾗ νῦν πρόσκειμαι. ὃ δὴ καὶ κρεῖττον ἐστὶ τοῦ προτέρου. αἰδοῦμαι καὶ ἔχω αἰδῶ καὶ ἔχει με αἰδὼς ταὐτόν. Gu.

958. Ὀρθαῖς] Οὐκ ἀπεστραμμέναις. Gu. ἀτενέσιν. Flor. 10.

959. Αὐτὸ] Τὸ ῥηθέν. Flor. 10. ἤγουν ὅτι οὐ βλέπω σε εἰς πρόσωπον. (τὸ μὴ δύνασθαι βλέπειν σε.) Gu.

960. Αἴτιόν τι] Ὑπάρχει κατά τι. Flor. 59. Νόμος,] Ἡ φύσις. Flor. 10. τὴν ὑποψίαν αὐτοῦ περιελεῖν βούλεται· φυσικῷ νόμῳ αἱ γυναῖκες ἐνατενίζειν ἀνδράσι κωλύονται.† Flor. 33. ἐσχηματισμένως δὲ καὶ πεπλασμένως λέγει τοῦτον, ὡς φονέα τοῦ παιδὸς αὐτῆς Πολυμῆστορ, αἰσχύνομαι προσβλέπειν σε κατὰ πρόσωπον· τὸν γὰρ φονέα τοῦ παιδὸς αὐτῆς πῶς ἔμελλε βλέπειν

* Gu. ἀγν. τινὲς ἐντ. Ex eodem paulo post ἵνα καὶ ante ὅπου, et post εὐτυχοῦσα. ἢ τὸ τυγχάνουσα πρὸς τὸ αἰδ. addidi. In fine ἐν om. Gu. et pro ὃ δὲ recte habet ὃ δή.

† Verba φυσικῷ — κωλύονται sunt etiam in Gu. a m. sec. In Flor. post νόμῳ interpungitur.

ἐν ὀφθαλμοῖς ὀρθοῖς; πεπλασμένως δὲ λέγει, ᾧτινι ὤφθην εὐτυχοῦσα, ἄλλως τε δὲ ὅτι καὶ ὁ νόμος κωλύει τοῦ μὴ ὁρᾶσθαι τοὺς ἄνδρας κατὰ πρόσωπον ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Flor. 59. νόμος, ἔθος. (ἢ ὥσπερ νενομισμένον ἐστί.) τὸ χρόνοις βεβαιωθὲν, ἢ στερχθὲν τῇ φύσει νόμον καλοῦσιν οἱ παλαιοί. Gu.

962. Καὶ θαῦμά γ' οὐδέν.] Τὰ τῆς Ἑκάβης συγγνώμῃ διδοὺς ὁ Πολυμήστωρ τὴν ἐπίξιν ποιεῖται πρὸς τὸ ἴδιον βούλημα. Gu.

963. Τί χρῆμ'] Διὰ τί (πρᾶγμα. κατὰ ποίαν αἰτίαν. Μὴ λάβῃς εἰς τὸ τί χρῆμα κατά, ὥς τινες, ἀλλ' ἔστιν αὕτη ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ πόδα, οὕτω· τί χρῆμα τὸν ἐμὸν πόδα ἐξεπέμψω καὶ ἐξέβαλες τῶν δόμων, ἤγουν ὁ ἐμὸς ποῦς ἐκπεμφθεὶς ἐνταυθοῖ παρὰ σοῦ τί χρῆμα ἐξεπέμφθη, ἀντὶ τοῦ, τίς ὁ νοῦς τῆς τούτου πρὸς σὲ μετακλήσεως). Gu. Ἐπέμψω] Μετεκαλέσω (ἐξέβαλες, ἐκίνησας). Gu. Πόδα;] Ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον, συνεκδοχικῶς. Gu.

967. Ἐν ἀσφαλεῖ γάρ.] Ἀντὶ τοῦ ἀσφαλὴς ἡ μόνωσις. (ἡ στέρησις ἡμῶν, ἡ μόνωσις.) Gu.

Ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἥδ' ἐρημία.] Ἐν οὐδενὶ φόβῳ· δειλοὶ γὰρ οἱ βάρβαροι. cod. Paris. 1135. *Fæhse.*

969. Σημαίνειν] Δηλοῦν (προστάσσειν add. Gu.) τὸ σὸν βούλημα. Gu. a m. 2. Flor. 6. 17. 21. 56. 59. 76. Χρή,] Πρέπει· ὁ παρὼν ἀντὶ ἐνεστῶτος. Flor. 59.

970. Τί χρή] Ἀλλὰ χρὴ καὶ πρέπει σημαίνειν σὲ τί. τὸ τί ἀπὸ τοῦ ἑτέρου στίχου, καὶ ἔκτοτε στίζον (sic) αὐτὸ εἰς τὸ τί. Flor. 59. εἰ μὲν στίξεις εἰς τὸ σημαίνειν σε χρή, τὸ λοιπὸν ὁ Πολυμήστωρ ὅλον ἐν ἐρωτήσει· καὶ ἕτοιμός εἰμι ἐγὼ βοηθῆσαί σοι. εἰ δὲ στίξεις εἰς τὸ τί, τὸ λοιπὸν ἡ Ἑκάβη ἀπολύτως, ὅτι ἕτοιμός εἰμι βοηθῆσαί σοι. Flor. 25. Τί χρή] Καὶ διὰ τί κέκλημαι ὧδε. Gu. a m. 1. Τὸν εὖ πράσσοντα] Χρὴ γὰρ τὸν εὐπραγοῦντα, καὶ καλῶς ἔχοντα, ἐπαρκεῖν, καὶ βοηθεῖν, τοῖς φίλοις τοῖς μὴ πράσσουσιν εὖ, τοῖς κακοπραγοῦσιν ἤτοι τοῖς κακῶς ἔχουσιν, ὡς, καὶ καθά, ἕτοιμός εἰμι ἐγὼ ποιεῖν τοῦτο εἰς σέ. οἱ Ἀττικοὶ τὸ εὐπραγῶ σύνθετον ὂν λέγουσιν οὕτω διαλελυμένως, εὖ πράσσω. ὁμοίως καὶ τὸ κακοπραγῶ καὶ τὸ ἀγαθὸν πράσσω, ἤγουν τὸ καλοπραγῶ, εἰς δὲ τὴν σύνταξιν πάλιν συντάσσεται συνῃρημένως. Flor. 59.

971. Ὡς] Ὅτι, λίαν. Gu.

979. Καὶ δεῦρο γ'] Ἐμφαντικὸς ὁ καὶ τοῦ μὴ μόνον μεμνῆσθαι, ἀλλὰ καὶ πλέον τι διατίθεσθαι πρὸς αὐτήν. Gu. a m. 1. Κρύφιος] Ἕνεκεν τῶν Δαναῶν. Flor. 21.

980. Σῶς,] Ἀπὸ τοῦ σῶος κατὰ συγκοπὴν γίνεται σῶς. τὸ δὲ σῶς Δωρικῶς σάος, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ω μέγα, καὶ ἐκβολῇ τοῦ ο σῶς. ἔτι δὲ καὶ σόος διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἀφ' οὗ καὶ λαοσσόος Ἀθηνᾶ. τοῦτο δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ σείω σόος. Flor. 59.

982. Νυν] Τὸ νῦν ἀντὶ τοῦ δή παραπληρωματικῶς σύνδεσμός ἐστι, καὶ οἱ ἄλλοι δή, ῥά, νύ. ὅταν οὖν ἔχῃ ἔμπροσθεν αὐτοῦ φωνῆεν, ἐφελκυστικόν ἐστι τοῦ ν, ὅταν δὲ σύμφωνον, ἐκλείπει, ὡς τὸ οὕτω οὕτως, μέχρι μέχρις, καὶ τὰ ἕτερα. Flor. 59. Σῶσον] Διατήρησον. (σῶον καὶ ὑγιᾶ διαφύλαττε.) Gu. Τῶν πλησίον.] Πραγμάτων φίλου. (νόει δὲ τὸ τοῦ πλησίον ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ, περὶ οὗ ἠρώτησε· πλησίον γὰρ αὐτοῦ ἦν, ἐπειδήπερ ἐν τοῖς οἴκοις αὐτοῦ κατείχετο.) Gu.

983. Ἥκιστα·] Οὐδαμῶς. (ἐλάχιστα τοῦ πλησίον ἐρῶ.) Gu. ἤγουν εἰς τὸν πλησίον ἐρῶ (sic), μηδὲ τοῦ παρόντος μοι καὶ ὠφεληθείην, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνον ἀπολέσαι μοι. (ἀπολαύσαιμι?) Flor. 33. ἢ στικτέον εἰς τὸ ἥκιστα ἵνα λέγῃ· οὐδαμῶς ἀπολαύσαιμι τοῦ παρόντος πλούτου μου, ὦ γύναι. οὐδαμῶς ἀπολαύσαιμι τοῦ παρόντος πλούτου, ὦ γύναι, ἤγουν τοῦ πλούτου τοῦ υἱοῦ σοῦ. Flor. 59. Παρόντος] Ἐμοὶ δηλονότι, ἤγουν ἰδίου. Flor. 10. 59.

988. Κατώρυχες.] Κεκρυμμένοι ἐν γῇ θησαυροὶ (κατορωρυγμένοι). Gu.

θησαυροί. κατώρυχες οἱ θησαυροί. παρηκολούθησεν ἡ λέξις· ὀρύσσει γάρ τις τὴν γῆν καὶ εἰσάγει τὸν χρυσόν. Flor. 59.

Κατώρυχες] Ἤγουν παλαιοὶ θησαυροὶ κατορωρυγμένοι. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

989. Ταῦτ᾽ ἔσθ᾽, ἃ] Ἄνω εἰπών, τί χρῆμα ὃ κἀμὲ καὶ τέκνα εἰδέναι χρεών, ἐνταῦθα λέγει, ταῦτά ἐστιν, ἃ βούλει παιδὶ τῷ σῷ δηλῶσαι; ἐξαπατῶν δῆθεν τὴν Ἑκάβην, ὡς μηδαμῶς τὰ τοῦ παιδὸς ἐκείνης ἰδιοποιούμενος. Gu. a m. 1.*

990. Εὐσεβὴς] Εἰρωνικῶς κατ᾽ ἀντίφρασιν, τουτέστιν ἀσεβής. Gu. a m. 2.

991. Τῇδε] Οὕτως. (ἢ ἐν τῇδε καὶ ταύτῃ τῇ διανοίᾳ καὶ γνώμῃ.) Gu. ταύτῃ τῇ μερίδι. Flor. 6. 9. 17. 21. 59. 76. γνώμῃ. Flor. 10.

994. Ἰλίας] Οὐ μόνον Ἰλιὰς ἡ Τρωϊκή, ἀλλὰ καὶ Ἰλία. Gu. Στέγαι.] Οἱ ναοί. ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν· στέγη γὰρ κυρίως ἡ τοῦ οἴκου σκέπη.

995. Ἐνταῦθα] Προαρπάζει τὸν λόγον ὁ Πολυμήστωρ, ὡς φιλοχρυσότατος, λέγων· ἐνταῦθα ὑπάρχει ὁ χρυσός, ἤγουν ἐκεῖ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς; τὸ δὲ (leg. τί δὲ) σημεῖόν ἐστιν εἰς τὸ ἐξευρεῖν τοῦτον; Flor. 59. οὐ λέγει ναί, ἀλλ᾽ ἐρωτᾷ, εἰ ἐκεῖ ὁ χρυσός· τὸ πρόσωπον γὰρ τοῦ Πολυμήστορος· ἐναγώνιον παραληφθὲν ἐν τοῖς ἀμοιβαίοις τούτοις τοιοῦτον φαίνεται πανταχοῦ. Gu. a m. 1. Flor. 25.

996. Μέλαινα π.] Τὴν τύφλωσιν αὐτοῦ λέγει. Gu. a m. 2. Ὑπερτέλλουσ᾽] Ἀνεστηκυῖα (ὑπεράνω κειμένη, ὑπεράνω τῆς στέγης ἀνεστηκυῖα. ὑπερφαινομένη.) Gu.

999. Ποῦ δῆτα;] Ποῦ δῆτα φέρεις ταῦτα; ἔσωθεν τῶν πέπλων, ἤγουν τοῦ κόλπου σου, ἢ κρύψασ᾽ αὐτὰ ἔχεις; Flor. 59. Κρύψασ᾽ ἔχεις;] Ἔκρυψας. (ἀλλαχοῦ.) Gu.

1000. Σκύλων] Λαφύρων ἤγουν αἰχμαλωτίδων. (τῶν ἐσκυλευμένων γυναικῶν ἐν τῷ πλήθει.) Gu. ἐν ταῖς στέγαις, ἤγουν ἐν τοῖς καλυβίοις φυλάττονται ἐν τῷ πλήθει τῶν κρούσων, σώζονται, φυλάττονται. Flor. 59.

1001. Ποῦ δ᾽; αἵδ᾽] Αἱ στέγαι δηλονότι. (εἰσὶν αἱ στέγαι τῶν αἰχμαλωτίδων.) Gu. αὗται γὰρ τῶν Ἀχαιῶν εἰσὶ σκηναί. ἢ στικτέον εἰς τὸ ποῦ δὲ ναύλοχοι καὶ τὰ ναύσταθμα; ποῦ δέ, φησίν, αὗται; αὗται γάρ εἰσι τῶν Ἀχαιῶν σκηναί. Flor. 25. περίφρασις· τὰ ναύσταθμά φησι. ποῦ δέ εἰσιν. αὗται γὰρ τῶν Ἀχαιῶν σκηναὶ οἱ λιμένες ἐξοχικοί, ἐν οἷς λοχῶνται καὶ ἵστανται αἱ νῆες αἱ ταῖς ναυσὶ ἱστάμεναι θύραι. Flor. 33.

1002. Ἴδιαι γυν.] Οὐκ εἰσὶν ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν Ἀχαιῶν τὰ χρήματα, ἀλλὰ εἰς τὰς σκηνὰς τῶν αἰχμαλωτίδων· ἰδίᾳ γὰρ καὶ χωρίς εἰσιν αἱ στέγαι τούτων τῶν γυναικῶν. Flor. 59. κεχωρισμέναι εἰσίν, ἰδίως εἰσίν. Gu. a m. 2. τὸ ἴδιον στρέφεται πρὸς τὸ κοινόν, τὸ δὲ οἰκεῖον πρὸς τὸ ἀλλότριον. Gu. a m. 1.

1003. Τἄνδον] Ἔνδον ἐπὶ ἠρεμίας, οἷον ἔνδον κάθηται· ἔσω ἐπὶ κινήσεως, οἷον ἔσω ἔρχεται. εὕρηνται καὶ ἀνάπαλιν κείμενα. Gu. a m. pr. Πιστὰ,] Πεπληροφορημένα. (ἀσφαλῆ εἰσι, βέβαια.) Gu. Κἀρσένων ἐρ.] Τῶν ἀνδρῶν μοναξία. Flor. 59. λεῖψις ἀνδρῶν. Flor. 21. φοβούμενος ὁ Πολυμήστωρ λέγει τὰ ἔσωθεν τῶν σκηνῶν πιστά, ἤγουν οὐκ εἰσί τινες Ἀχαιοί. ἢ οὐκ εἰσί τινες ἐχθροί; ἐτιτρώσκετο γὰρ ὑπὸ τοῦ φόνου. ἢ λέγει, μήπως ἴδωσιν οἱ Ἕλληνες τὰ χρήματα διδοῦσα (sic) ταῦτα ἐμέ, καὶ σκανδαλισθῶσι περὶ ἐμοῦ τί ὅτι βοηθῶ σοι, καὶ ἔχω σε φίλαν. Flor. 59.

1005. Ἀλλ᾽ ἕρπ᾽ ἐς οἴκ.] Ἀλλ᾽ εἴσελθε ἐντὸς τῆς σκηνῆς· καὶ γὰρ οἱ Ἕλληνες ποθοῦσιν ἀπὸ τοῦ νῦν λῦσαι τὸν πόδα τῶν νηῶν· ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν,

* Hujus scholii prior pars, ἄνω — λέγει, ad v. 987. altera ἐξαπατῶν, etc. ad v. 989. e Flor. 25. enotata est, media desunt.

ἤγουν τὰς νῆας. πούς δὲ νηὸς λέγει τὸ κάτωθεν τοῦ καταρτου τριγώνιον. Flor. 59.

1006. Λῦσαι] Τὸ λῦσαι ἐπὶ τῶν νηῶν λέγεται κυρίως· ἡ δὲ λέξις χρησιμωτάτη. Flor. 59. Πόδα·] Τὰ ἀπόγεια σχοινία. Flor. 10. Gu. a m. 2.

1007. Ὡς πράξας,] Ἵνα ποιήσας ἂν σε χρεία ὑπάρχει, πορεύσῃ πάλιν σὺν τοῖς παισὶν, ὅπου τὸν ἐμὸν υἱὸν κατῴκισας, ἤγουν εἰς τὸν Ἅιδην. Flor. 59.

1009—1014. Οὔπω δέδωκας,] Ἰδὼν ὁ Χορὸς τὸν Πολυμήστορα τὴν Ἑκάβην (sic) ἀκολουθοῦντα ἐντὸς τῆς σκηνῆς λέγει· ἀκμὴν οὐκ ἔδωκας δίκην ὑπὲρ τοῦ φόνου οὗ διεπράξω, ἀλλ' ἴσως καὶ τάχα δώσεις δίκην· καθά τις ἄνθρωπος ἐμπεσὼν εἰς ἄντλον ἀλίμενον καὶ χωρὶς λιμένος, ἤγουν εἰς μακρὰν θάλασσαν, ὥσπερ ἄνθρωπός τις χωρὶς νηὸς ἢ ἀρμένου τινὸς, εἰ μὴ μεθ' ἑνὸς σανιδίου, ἐμπέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ κλυδωνίζεται. ἐμπέσῃ ἤγουν ἀποστερηθῇ, [ἀποθάνῃ,] τῆς φίλης καρδίας, λέχριος καὶ πλάγιος, ἤγουν ἀποθάνῃ, ἀμέρσας καὶ στερηθεὶς τὸν βίοτον, ἤγουν τὴν ζωὴν αὐτοῦ. οὕτως καὶ ὁ Πολυμήστωρ εἰς τὸν χορὸν τῶν γυναικῶν χωρὶς βοηθοῦ τινος ἢ θεράποντος. τὸ γὰρ ὑπέγγυον, ἤγουν τὸ ὑπεσχημένον παρὰ τοῦ Πολυμήστορος, ὡς ἵνα τὸν Πολύδωρον φυλάττῃ, — ἐκεῖνος δὲ διεχειρίσατο τοῦτον — οὐ συμπιτνεῖ καὶ συμπίπτει τῇ δίκῃ καὶ τοῖς θεοῖς, οὐ δίκαιον φαίνεται. ὀλέθριον κακὸν ὑπάρχει, ὅπερ ἐποίησε, ἢ ὅπερ μέλλει παθεῖν. Flor. 59.

Οὔπω δέδωκας,] Δίδωσι δίκην ὁ τιμωρούμενος τὸν τιμωροῦντα, ὁ δὲ τιμωρῶν λαμβάνει. τὸ αὐτὸ καὶ ὁ Πολυμήστωρ ἔλαβε δίκην παρὰ τοῦ Πολυδώρου φονεύσας αὐτὸν, νῦν δὲ καὶ χρεωστῶν ταύτην, ἀποτίνει τῇ Ἑκάβῃ αὐτήν. Flor. 59. ἔδωκα δίκην καὶ ἔτισα τὸ αὐτό, ἀντὶ τοῦ ἐκολάσθην· ἔλαβον δίκην ἀντὶ τοῦ ἐκόλασα. Gu. a m. pr. Ἴσως] Ὄντως. (τάχα, ταχέως.) Δώσεις δίκην·] Ἀντὶ τοῦ τιμωρηθήσῃ. Gu. Flor. 10.

1010. Ἄντλον] Ὑπέραντλον σκάφος τὸ δεξάμενον τοσοῦτον ὕδωρ ἐν τῇ ἀντλίᾳ, ὥστε καλυφθῆναι ὑπ' αὐτοῦ καὶ ὑποβρύχιον γενέσθαι. ἄντλον τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. λέγεται δὲ καὶ πᾶν ὕδωρ ἁπλῶς ἄντλον, ἅτε ἀντλεῖσθαι δυνάμενον, καθὰ λέγεται ἐνταῦθα τὸ πέλαγος ἄντλον ἐν τούτοις· ἀλίμενόν τις ὡς ἄντλον ἐμπεσὼν λέχριος. Gu.

Ἐμπεσὼν] Ὥσπέρ τις εἰς πέλαγος ἀλίμενον ἐκπέσῃ τῆς φίλης ψυχῆς. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

1011. Λέχριος,] Πλάγιος. λέγουσιν, ὅτι, εἰ πλάγιος ἄκων πέσοι τις ἐν τῷ ὕδατι, καὶ εἰ εὐφυῶς οἶδε νήχεσθαι, ἀποπνίγεται. Gu. Καρδίας,] Οἱ παλαιοὶ τὴν καρδίαν ποῖ μὲν ἐπὶ τῆς ψυχῆς ὅλης ἐκλαμβάνουσιν, ὡς ἐνταῦθα, ποῖ δὲ ἐπὶ τοῦ νοὸς, ὡς τὸ "ἐγὼ καθεύδω, καὶ ἡ καρδία μου γρηγορεῖ" καὶ ἐπὶ μὲν τῆς ψυχῆς ἴσως διὰ τὸ εἶναι δοχεῖον τοῦ ἐμφύτου θερμοῦ, τοῦ συνδετικοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἐπὶ δὲ τοῦ νοὸς διὰ τὸ ψυχρὸν τοῦ ἐγκεφάλου, ἔνθα ὁ νοῦς, θάλπειν καὶ παρηγορεῖν τῇ οἰκείᾳ θερμότητι· τῇ εὐκρασίᾳ γὰρ ταύτης ἐκεῖνος ἔχει τὸ εὖ εἶναι. Gu.

1012. Ἀμέρσας] Γίνεται ἀπὸ τοῦ α καὶ τοῦ μή στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ὁρῶ τὸ βλέπω, καὶ τοῦ ὄσσος ὁ ὀφθαλμός. Gu. Flor. 25. ἀπολέσας, (ἀμαυρώσας, στερηθείς.) Gu. κόψας, ἀπολέσας. Flor. 10. Ὑπέγγυον] Ἐγγύτατον, τὸ οὐ πρὸ πολλοῦ γεγονός. (ὑπεύθυνον, φανερόν. et in marg. τὸ ὑπέγγυον καὶ ὑπεύθυνον τῇ δίκῃ, ἀντὶ τοῦ ἄξιον εὐθυνθῆναι ὑπὸ τῆς δίκης, καὶ τοῖς θεοῖς οὐ συμπιτνεῖ καὶ συνέρχεται, ἤγουν οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἀρέσκει.) Gu. τὸ ἑδραῖον. Flor. 33. βέβαιον. Flor. 10. τὸ γὰρ δίκῃ κατησφαλισμένον οὐδὲ παρὰ τοῖς θεοῖς ἄκυρον μένει, ἀλλὰ μᾶλλον μόνιμον καὶ βέβαιον. Flor. 10.

1013. Ξυμπιτνεῖ,] Συμφωνεῖ. (συνέρχεται, οὐ κρύπτεται.) Gu. ἀπόλλυται. Flor. 33. πίπτει. Flor. 10.

1014. Ὀλέθριον,] Καὶ πρόξενον

ὀλέθρου καὶ ἀπωλείας. Gu. λείπει τὸ εἰς, ἢ τοῦτο πρὸς τὸν Πολυμήστορά φησι, τὸ, ὦ ὀλέθριον κακόν. Flor. 25. ἔπραξας, ὦ Πολυμῆστορ, ἢ ὀλέθριον κακὸν μέλλεις λαβεῖν. Flor. 59.

1015. Ψεύσει σ' ὁδοῦ] Ἐλπὶς ταύτης τῆς ὁδοῦ ἀπατήσει σε εἰς ὀλέθριον κακόν. Flor. 33. ἀπατήσει σε ἡ ὑπόσχεσις αὕτη τῆς Ἑκάβης ἡ περὶ τοῦ χρυσοῦ, ἥτις ἀπάξει σε εἰς τὸν ᾅδην. Flor. 59. Ψεύσει] Ἀπατήσει, (ψευσθῆναι ποιήσει.) ψεύδομαι ἀντὶ τοῦ ψευδῆ λέγω· ψεύδω ἀντὶ τοῦ ἀπατῶ, ὡς ἐνταῦθα. Gu. Ὑπήγαγε] Ἐφειλκύσατο, ἐνέβαλεν. Gu.

1016. Θανάσιμον] Θανάτου δεσπότην (θανατηφόρον). Gu.

1017. Ἀπολέμῳ] Γυναικείᾳ. (μὴ εἰδυίᾳ πόλεμον. δειλῇ, ἀνάνδρῳ.) Gu. ἀσθενεῖ. Flor. 33. ἀντὶ τοῦ ἀνάνδρος, τουτέστι παρὰ γυναικῶν φοραθήσῃ (φονευθήσῃ) καὶ οὐ παρ' ἀνδρῶν. Flor. 25.

1018. Ὤμοι τυφλ.] Κατὰ τὸ σεσιωπημένον ἐκτυφλούμενος ὁ Πολυμήστωρ κραυγάζει, ὕστερον δὲ πάντα ἐμφαίνει τὰ σιωπῇ πραχθέντα ἐντὸς εἰς αὐτόν. Gu.* Φέγγος] Τὴν ὀπτικὴν δύναμιν. Gu.

1019. Ἠκούσατ'] Δίσχοροί (an: δίχοροι?) εἰσι νῦν αἱ γυναῖκες αἱ οὖσαι μετὰ τῆς Ἑκάβης καὶ ἄλλαι οὖσαι ἔξω τῶν σκηνῶν. Flor. 21.

1021. Πέπρακται] Ἐπράχθη, Ἀττικόν. Flor. 33. Καίνα] Παράδοξα ἢ νέα. Gu. Flor. 17. 59. 76.

1023. Βάλλων] Κρούων (παίων) χερμάσιν. βάλλει ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς τοξεύει, βάλλει δὲ κατασκοπὸν (κατὰ σκ.) ἀντὶ τοῦ εὐστόχως. ἰστέον δὲ, ὅτι ἐπὶ παντὸς πεμπομένου ἀμέσου ἀπὸ χειρὸς, ἢ ἐμμέσως ὀργάνῳ τινὶ τὸ βάλλειν λέγεται. Gu. Flor. 25. Ἀναῤῥήξω] Ἀνορύξω. Gu.

1024. Βαρείας] Βαρέως ἐμπίπτοντος. Ἰδοὺ βαρείας] Ὡς ἔοικεν, εὑρὼν ὁ Πολυμήστωρ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ξύλα καὶ πέτρας φέρει ταύτας κατὰ τῶν γυναικῶν ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ μανίας μὴ δυναμένου δρᾶσαί τι· λέγει γοῦν ὁ Χορός· ἰδοὺ, ἀπὸ τῆς βαρείας χειρὸς τοῦ Πολυμήστορος ἐξέρχεται βέλος. ὡς ἀπὸ τοῦ βέλους δὲ καταχρηστικῶς λέγει καὶ πέτρας καὶ ξύλα καὶ ἄλλ' ὅτι τὸ προστυχὸν ἐκεῖνον. Flor. 59. Ὁρμᾶται] Ὁρμᾷ, κινεῖται, ἐξέρχεται. Flor. 21. 59. ὁρμᾷ, πέμπεται. Gu.

1025. Βούλεσθ' ἐπεσπ.] Συμμαχήσωμεν. (ἐπεισέλθωμεν. ἐπεισπίπτειν τὸ μετὰ σφοδρᾶς ὁρμῆς εἰσέρχεσθαι.) Gu. Ἀκμὴ] Ἐπὶ παντὸς πράγματος κατὰ μικρὸν ηὐξημένου καὶ κατὰ μικρὸν λήγοντος τὸ μεσαίτατον, ὃ τὴν μεγάλην ἰσχὺν ἔχει, ἀκμὴ λέγεται, οἷον, ἐπὶ τῆς ἡλικίας τὸ μέσον, καὶ ἐπὶ τοῦ χειμῶνος τὸ μέσον, καὶ ἐπὶ τοῦ θέρους, καὶ ἐπὶ τοῦ νοσήματος. Gu. Flor. 25.

1027—1029. Ἄρασσε,] Κατάσπα. (κατάβαλλε, πλῆττε.) Gu. κατάβαλλε, σύντριβε. Flor. 17. 21. 56. 59. 76. κτύπει. Flor. 10. Φείδου] Τοῦ ἀράσσειν. μὴ ἔλεον λάμβανε. Gu. Ἐκβάλλων] Ἀνασπῶν. Flor. 17. 59. 76. Gu. εἰς γῆν ῥίπτων. Gu. τοῦτο ἡ Ἑκάβη ἐκτὸς ἑστῶσα τοῦ δόμου φησὶ πρὸς αὐτὸν ἐντὸς ὄντα. Gu.

1028. Οὐ γάρ ποτ'] Ἰστέον, ὡς οὐκ ἔμελλε θεάσασθαι τοὺς παῖδας διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ τῷ νῷ· νοῦς γὰρ ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει. Flor. 25. Ὄμμα] Φῶς. (τὴν ἴασιν, τὴν φωτιστικὴν δύναμιν. ὄψιν.) Gu. Λαμπρὸν] Φωτεινόν. Gu.

1032. Αὐτίκα] ὅσον οὔπω, μετὰ μικρόν. Gu. ἅμα. Flor. 10. Πάρος] Ἔξω ποιητικόν. (ἐκτός.) Gu.

1033. Παραφόρῳ.] Παράφορος κυρίως ὁ μαινόμενος ἀπὸ τοῦ παραπετραμμένας ἔχειν τὰς φρένας, καταχρηστικῶς καὶ ὁ τυφλός· οὐ γὰρ κατ' ἰσότητα περιπατεῖ, ἀλλὰ παραφόρως· ἔνθεν κάκεῖθεν. Flor. 59.

* Haec in Flor. 25. adscripta sunt ad v. 1022. seq. sed ibi legitur: μετὰ τὸ σεσιωπημένον.

φόνοις καὶ ὑπουργίᾳ τοῦ Ἅιδου. Gu. ταῖς μανικαῖς γυναιξί. Flor. 59. αἱ Βάκχαι τοῦ Διονύσου ἐνθουσιῶσαι περιεπάτουν ὡς μαινόμεναι, καὶ τὸν προστυχόντα ἐκείναις ἐκράτουν καὶ ἐκόλαζον. ἴσως δὲ καὶ ἠλευθεροῦτο. αἱ δὲ αἰχμαλωτίδες γυναῖκες Βάκχαι εἰσὶ τοῦ Ἅιδου θανατοῦντες εὐθύς. Flor. 59. Βάκχαις Ἅιδου εἶπε διὰ τὸ (τὰς) Τρῳάδας, διὰ τὸ εἶναι αὐτὰς φονικὰς καὶ ἀπηνεῖς. ἦσαν γὰρ καὶ ἕτεραι Βάκχαι, ἀλλὰ ᾄδουσαι ἐπὶ καλῷ καὶ ἐπὶ τέρψει τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἄλλως. διὰ τὸ εἶναι αὐτὰς αἰτίας θανάτου πικροῦ τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ ἀπωλείας καὶ εἰσαγωγῆς ᾅδου παρὰ καιρόν. Flor. 33. Διαμοιρᾶσαι,] Διασπαράξαι μεληδόν (Flor. 33.) τεμεῖν. Gu.

1060. Σφακτὰν κ.] σφαγὴν κυσί. Flor. 25. Φονίαν] Φονικήν. (ἐκ φόνου γεγονυῖαν. φόνευσιν.) Gu.

1061. Ἀνήμερον,] Ἀνελεῆ. Flor. 33. ἀπάνθρωπον. Flor. 10. ἀγρίαν. Gu.

1062. Κάμψω,] Καθίσω. (νεύσω, κλίνω.) Gu. πλησιάσω. Flor. 33. κλίνω τὸ γόνυ. Flor. 59.

1064. Λινόκροκον] Τὸ ἐκ λίνου (ὑφασμένον, τὸ ἄρμενον· κρόκη γὰρ τὸ ὑφάδιον). Gu. τὸ ἀπὸ λίνου τὴν κρόκην ἔχον δηλονότι καὶ τοὺς στήμονας. ἤγουν τὸ ἄρμενον. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

Φάρος] Ὕφασμα, ἤγουν τὸ ἄρμενον. (ἱμάτιον.) Gu. Στέλλων,] Ἐκτείνων ἐμαυτόν. (κινῶν ἐμαυτόν.) Gu.

1066. Φύλαξ,] Ὁ νῦν ὀφείλων φύλαξ εἶναι τῶν τέκνων. Flor. 10.

1067. Ὀλέθρ. κ.] Τὸν τόπον λέγει, ἔνθα ἐσφαγμένα ἔκειντο τὰ τέκνα αὐτοῦ. Gu. a m. pr. ἔνθα κεῖταί μου τὰ παιδία τεθνηκότα. Flor. 10.

1068. Δύσφορα] Δυσβάστακτα. (δυσφόρητα, βαρέα, δυσυπομόνητα, ἀνυπομόνητα εἰργάσατο ἡ Ἑκάβη.) Gu. Εἴργασται] Πεποίηκεν. (ἐπράχθησαν.) Gu.

1069. Τἀπιτίμια] Τὰ ἐπὶ τῆς τιμωρίας. Flor. 33. ἐπιτίμιον ἡ τιμωρία, ἐπιτιμία δὲ ἡ τιμή. Flor. 59.

1071. Αἶ, αἶ,] Προσφωνεῖ ὁ Πολυμήστωρ τοὺς Θρᾷκας καὶ τοὺς Ἕλληνας εἰς βοήθειαν αὐτοῦ. Flor. 59. Ἀκούσας τοῦ Χοροῦ τῶν ἀνδρῶν οὕτω φθεγγομένου πρὸς αὐτὸν, προσκαλεῖται τοὺς Θρᾷκας ὄντας γενναίους, ὡς αὐτὸς λέγει, λογχοφόρους αὐτοὺς ὀνομάσας Ἄρει τε κατόχους, ὅ ἐστι κατεχομένους ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ Ἄρεος, ὅ ἐστι τοῦ πολέμου. Flor. 33.

1072. Λογχοφόρον,] Δόρατι μαχόμενον. Flor. 10. 21. δορυφόρον, πολεμικόν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τοὺς ἀνελθόντας αὐτῷ δορυφόρους ἐπικαλεῖται, λογχηφόρους δὲ λέγει τοὺς δόρατα πολεμικὰ καὶ λόγχας φέροντας, ἤγουν τοὺς στρατιώτας. Flor. 25.

1073. Κάτοχον] Κατεχόμενον. Flor. 33. ἐνθουσιῶν ἐν τῷ Ἄρει. (τῷ πολέμῳ.) Gu.

1075. Ἀΰτῶ,] Μεγάλως φωνῶ πρὸς ὑμᾶς. Flor. 59. φωνῶ. (βοῶ.) Gu.

1076. Μόλετε, πρὸς θεῶν.] Παραγίνεσθε διὰ τὴν ἀγάπην τῶν θεῶν. (ἕνεκα. et in marg. ἐνταῦθα ἡ πρὸς κεῖται ἀντὶ τῆς παρὰ ἀντὶ τῆς ἐκ, καὶ ἡ ἐκ ἀντὶ τοῦ ἕνεκα κατὰ μετάληψιν.) Gu.

1077. Κλύει τις,] Ἀκούει τις, ἢ οὐκ ἀκούει, ἢ ακούει μὲν, οὐ δύναται δὲ βοηθῆσαι; Flor. 25. ἀκούει. (ἐπακούει. ἤγουν οὐδεὶς ἀκούει, ὥστε καὶ βοηθῆσαι.) Gu. Ἀρκέσει;] Ἐπαρκέσει, βοηθήσει. Gu. Μέλλετε;] Βραδύνετε. Gu.

1081. Ὤμοι] Ἕνεκεν τῆς λωβήσεως καὶ στερήσεως (ἀπωλείας. 10.) τῶν ὀφθαλμῶν. Flor. 10. 33.

1082. Ποῖ τράπωμαι;] Εἰς ποῖον μέρος (τοῦ) τράπωμαι. (ἔλθω) εἰς ποῖον μέρος ἵνα πορευθῶ. (ἐλεύσομαι.) Gu. τραπὸς (an ἀτραπὸς) λέγεται κυρίως τὸ παρὰ τῆς ὁδοῦ ἐκφερόμενον. Flor. 25.

1083. ε. Αἰθέρ' ἀμπτ.] Ἀπορῶ γὰρ τί ποιήσω. πρὸς ἑαυτὸν ἀναλογίζεται. ἆρα πρὸς τὸν αἰθέρα πετάσας πρὸς τὸ

γνωσθεὶς, ὅτι προωμίλησεν αὐτῇ, δόξῃ αὐτῇ χαρίζεσθαι. Ἒα] Ἔξω τοῦ μέτρου τοῦ στίχου ἐστὶν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐστὶν εὑρεῖν. Flor. 21.

1099—1102. Αἱμάξας] Αἱματώσας, (κεντήσας). Gu. Ἑκάβη με] Ἡ Ἑκάβη σὺν ταῖς αἰχμαλώτισι γυναιξὶν ἔφθειρεν. οὐκ ἀπώλεσε μικρῶς, ἀλλὰ μεγάλως, καὶ μεῖζον ἀπωλείας.

1103. Ἀλλὰ μειζόνως.] Ἤγουν ἐπέκεινα ἀπωλείας εἰργάσατό με διὰ τὸ ζῆν με τυφλόν. Gu. a m. sec.

1105. Τόλμαν,] Φοβερὰν πρᾶξιν. (θάρσος.) Gu. Ἔτλης] Ἐποίησας. (ἐτόλμησας. μετὰ καρτερίας ἔπραξας.) Gu. Ἀμήχανον;] Κακομήχανον ἢ μεγίστην. (ἀνεπιχείρητον.) Gu. τὸ ἄδικον, πρὸς ἣν οὐκ ἐστι ἐκχανεῖν (sic), λύσιν εὑρεῖν. Flor. 10. 33.

1107. Σήμηνον] Ὁδήγησον. (δήλωσον, δεῖξον.) Gu.

1108. Διασπάσωμαι] Διαμερίσωμαι. (διασπαράξω, διαμερίσω, διαῤῥήξω.) Gu. Καθαιμάξω] Φονεύσω. Flor. 59.

1109. Οὗτος] Ὦ φίλε. Flor. 59. Ἀττικὸν τὸ οὗτος, ὦ σὺ δηλονότι. Flor. 10. 21. Πάσχεις;] Ποιεῖς, (παράφορα λέγεις.) Gu.

1110. Μέθες μ' ἐφεῖναι] Φαίνεται, ὅτι ἐκράτει αὐτὸν χερσίν. Gu. Μαργῶσαν] Ἀστατοῦσαν, μαινομένην. Gu.

1111. Τὸ βάρβαρον] Τὸ θυμῶδες. (τὴν βαρβαρότητα, τὸ ἄγριον, τὸ θυμικὸν, τὸ θρασὺ καὶ μανικὸν, ὃ ἔχουσι βάρβαροι.) Gu.

1113. Κρίνω] Ὁ Ἀγαμέμνων οὐ κατ' ἀληθῆ φιλίαν τῷ Πολυμήστορι διακείμενος οὐ μόνον οὐκ ἀμύνει αὐτῷ φανεὶς, ἀλλὰ καὶ ἐπιτιμᾷ ὡς δῆθεν ἀτακτοῦντι, καὶ μετὰ τὴν τοιαύτην συμφορὰν ἐξέτασιν καὶ κρίσιν ποιεῖται· ὁ Πολυμήστωρ δὲ ἀγνοῶν ὡς φίλον ἀληθῆ ἐπικαλεῖται τοῦτον. Gu.

1115. Ἑκάβης παῖς,] Δηλονότι γεννηθεὶς ἐξ αὐτῆς· ἦσαν γὰρ τῷ Πριάμῳ καὶ ἕτεροι παῖδες ἀπ' ἄλλων γυναικῶν. ἐλέγοντο γοῦν καὶ οὗτοι υἱοὶ τῆς Ἑκάβης. ἵνα γοῦν δόξῃ, ὅτι κατ' ἀλήθειαν ἦν ὁ Πολύδωρος παῖς αὐτῆς, λέγει παῖς τῆς Ἑκάβης· οὐ γὰρ ἠρκέσθη μόνον εἰς τὸ νεώτατος ἀπὸ τῶν ἑτέρων υἱῶν τοῦ Πριάμου, ἀλλὰ προσέθηκε τὸ παῖς. Flor. 59.

1117. Ὕποπτος] Ἐν ὑποψίᾳ ὢν, ἀντὶ τοῦ ὑποπτεύων. Flor. 17. 59. 76. Gu. ἔμφοβος. Flor. 33. καραδοκητής. Flor. 10.

1119. Ὡς εὖ] Λίαν καλῶς (τοῦτο ἐποίησα). Gu. Σοφῇ προμ.] Καὶ κατὰ σοφὴν ἤγουν συνετὴν προμήθειαν. (προνοίᾳ, προβουλεύσει, προγνώσει, οἰκονομίᾳ.) Gu.

1121. Τροίαν] Τουτέστι τοὺς Τρῶας. (τὸν λαὸν τῆς Τροίας.) Gu. Ἀθροίσῃ,] Περισυνάξῃ. Gu. Κατοικίσῃ] Κατῳκισμένην ποιήσῃ. Gu.

1124. Τρίβοιεν] Καταφανίζουσι, καταθλίβουσι, διαφθείροιεν. Flor. 21. 59.

1125. Λεηλατοῦντες·] Αἰχμαλωτίζοντες. Flor. 33. κουρσεύοντες, πορθοῦντες. Flor. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. Γείτοσιν δ' εἴη] Εἴη δὲ ἡμῖν, τοῖς γείτοσι τῶν Τρώων, κακὸν τοῦτο, τὸ καὶ αὖθις ἐκστρατεῦσαι τοὺς Ἕλληνας, ἐν ᾧπερ κακῷ δηλονότι, ἤγουν τῇ ἐκστρατεύσει ἐκάμνομεν. Gu.

1126. Ἐκάμνομεν.] Ἐδυστυχοῦμεν. Flor. 59.

1133. Χειρὲς] Γυναῖκες. Flor. 10. ἀντὶ τοῦ γυναῖκες, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, ὡς τροικὴν (sic) κεφαλὴν ἀντὶ τοῦ ἄνδρα. Flor. 10. 33.

1135. Θάκουν,] Ὁ ἐνεστὼς ἀντὶ παρατατικοῦ, ὡς τὸ ἥκω. ἔθος δὲ τοῦτο τοῖς Ἀττικοῖς λαμβάνειν τὸν ἐνεστῶτα ἀντὶ παρεληλυθότος. ὡς δὴ θάκουν καὶ ἐκαθέζοντο παρ' ἐμοὶ τῷ φίλῳ αἱ κόραι τῶν Τρώων ἔχουσαι τὴν κερκίδα τῆς Ἠδωνῆς χερὸς, ἤγουν τῆς Ἠδωνικῆς καὶ τῆς Μακεδονικῆς· μετὰ γὰρ τῶν κερκίδων ὑφαίνουσι τὰ πέπλα. συγκόπτεται τὸ Ἠδωνικῆς καὶ γίνεται Ἠδωνῆς. τοιοῦτον δὲ ἐστὶν ὡς τὸ ῥητορευόμενος ἀντὶ τοῦ ῥητορικῶς. Flor. 59. Κερκίδα] Ἀντὶ τοῦ ὕφασμα. (τὸ ὕφασμα, ἱμάτιον, πέπλον.) Gu. κερκίδα φησὶ τὸ

ἱμάτιον τὸ γενόμενον ἀπὸ Θρᾳκικῆς χειρός. ἀπὸ δὲ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον ὠνόμασεν. καὶ ἄλλως. κερκίδας Θρᾳκικὰς κατέχουσαι· Ἠδωνοὶ γὰρ οἱ Θρᾷκες. Flor. 21. εἷμα ἢ σιδηροῦν. Flor. 10. κερκίδα ἐνταῦθα τὸ ἱμάτιον τὸ γινόμενον ἐκ τῆς Θρᾳκικῆς χειρός. ἀπὸ δὲ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον ὠνόμασεν. ἄλλοι δὲ τὸ Θρᾳκικὸν ἀκόντιον. Flor. 10. Ἠδωνῆς,] Ἀντὶ τοῦ Μακεδονικῆς. (Θρᾳκικῆς· μέρος γὰρ ἡ Μακεδονία τῆς Θρᾴκης.) Gu.

1137. Κάμακα] Τὸν κόντον. (ἀκόντιον, σπάθην.) Gu.

1138. Διπτύχου στολ.] Διπλοῦ τοῦ ἐνδύματος, ἤγουν τῶν διπλῶν μου ὁμμάτων. Flor. 59. διπαλτίας. Flor. 10. τοῦ διπλοῦ ἐνδύματος ἢ τοῦ διστόμου ἀκοντίου. Flor. 21. διπλοῦ, ἤτοι τῆς κερκίδος καὶ τοῦ δόρατος. Flor. 33. ἐπὶ μὲν τοῦ δόρατος διστόμου, ἐπὶ δὲ τῆς χλαμύδος διπλῆς. Flor. 10. 21. γράφεται καὶ στοχίσματος, ἵν' ᾖ τῶν λογχῶν. εἰ δὲ στολίσματος, τοῦ ἱματίου λέγει, οὐκέτι δὲ ὅλως γράφεται. τὸ κάμακα Θρηϊκίαν θεώμεναι, ποιητικῶς ἀνὰ πρὸς τὸ ἤνουν θ' ὑπ' αὐγὰς γυμνόν μ' ἔθηκαν διπτύχου στολῆς, ἵνα λείπῃ ὁ καί ἀντὶ τοῦ καὶ γυμνόν. καὶ ἄλλως. διπτ. στολ. τινὲς τῆς διπαλτίας, ἀλλ' οὐκ ἐᾷ τὸ κάμακα ἑνικόν. καὶ ἄλλως. στολίσματος καὶ ἀλλαχοῦ οὐκ ἐν κύκλῳ τοῖς Θεσσαλῶν στοχίσμασιν. (Bacch. 1194. οὐκ ἀγκυλωτοῖς Θεσσ. στοχάσμασιν.) ἐὰν δὲ στοχίσματα, λείπει ὁ καί, καὶ ἡ σύνταξις ἤνουν θ' ὑπ' αὐγάς. Flor. 21.

1139. s. Ὅσαι δὲ] Ὅσαι δὲ τῶν γυναικῶν τὰ ἐμὰ τέκνα ὁρῶσαι ἐδόκουν ἐκπλήττεσθαι ἐν χεροῖν ἔπαλλον, ἤγουν ἔτυπτον, ἵνα ἀπογίνωνται τοῦ πατρός. Flor. 33. Τοκάδες] Τετοκυῖαι. Flor. 10. γεννήτριαι (Flor. 33.) μητέρες. Gu. ἐκπαγλούμεναι, θαυμάζουσαι. (ἐκπληττόμεναι.) Gu.

1140. Ἔπαλλον,] Συνέστρεφον, ἐκίνουν. Gu. ἐκολάκευον. Flor. 59. ἀνεκύκλουν. Flor. 56. Ὡς πρόσω π.] Ἵνα γένοιτο πόῤῥω, μακρὰν ἐμοῦ τοῦ πατρός. Flor. 59. 76. διχῶς τοῦτο, ἢ ὅτι ἐν ταῖς διαδοχαῖς γένοιτο βελτίονες τοῦ πατρὸς ἐμοῦ, ἢ ὅτι ἵνα γένωσι μακρὰν τοῦ πατρὸς τοῦ σφάξαι αὐτούς. Flor. 21. πoῤῥωτάτω ἢ βελτίονα. Flor. 10.

1141. Ἀμείβουσαι] Διαδιδοῦσαι, ἀλλακτικῶς λαμβάνουσαι. Gu. μεταδιδοῦσαι. Flor. 10. ὡς εὐχερέστατα αὐταῖς. φησὶ πρὸς ἀναίρεσιν. Flor. 10. ἀνταλλαττόμεναι. ἐδίδου ἡ μία πρὸς τὴν ἑτέραν. Flor. 59.

1142. Πῶς δοκεῖς,] Θαυμαστικόν. (λίαν. πῶς ἂν εἴποις.) Gu.

1143. Πόθεν] Ἀπό τινος μέρους. Gu. Flor. 17. 59. 76.

1144. Κεντοῦσι] Σφάττουσι. Gu.

1145. Ξυναρπάσασαι,] Ὁμοῦ πᾶσαι ἀρπάσασαι. (ἀρπακτικῶς λαβοῦσαι.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1146. Καὶ κῶλα·] Ἤγουν τοὺς πόδας, τὴν κεφαλήν. Flor. 59. Ἀρκέσαι] Ἐπαρκέσαι, βοηθῆσαι. Gu.

1147. Ἐξανισταίην] Ἀντὶ τοῦ ἀνίσταιν. (ἐξανέστησα, ἀνήγειρα.) Gu.

1150. Τὸ λοίσθιον] Τὸ ἔσχατον, τὸ χείριστον. Flor. 59. τὸ ἔσχατον δὲ καὶ ὑστέρως ἐξειργάσαντο δεινῶς πῆμα καὶ βλάβος, ἤγουν τὴν τύφλωσιν μου πλέον τοῦ πήματος, ἤγουν τοῦ φόνου τῶν παίδων μου. Flor. 59.

1152. Πόρπας] Περόνας. (βελόνας. πόρπας κυρίως τὰς γλώσσας τῶν κομβοθηλειῶν φασί· νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὰς βελόνας λέγει.) Gu. περόνας, σουβλία. Flor. 59. μαχαιρίδια ἢ κομβία. πόρπη κυρίως τὰ περονίδια τὰ τοῖς θηλυκοῖς ἐντιθέμενα τοῖς μαντείοις (sic. forsan ἱμαντίοις. Fur.). καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ διαπεῖρον καὶ διαπεροῦν. Flor. 33.

1154. Ἐκ δὲ πηδήσας] Ὑπερβατόν. Gu.

1158. Σπ. χάρ. τὴν σήν,] Ἤγουν σπουδάζων χαρίσασθαί σοι. Gu.

1159. Ὡς δὲ μὴ] Ἵνα δὲ μὴ μακρολογῶ, ἐάν τις τῶν προτέρων κακῶς εἶπε τὰς γυναῖκας, ὑβρίσας αὐτάς· τὶς δὲ (sic) ἢ μέλλει ὑβρίσαι, ταῦτα πάν-

τα μετὰ συντομῆς ἐγὼ λέξω, ὅ ἐστι, τοιοῦτον οὐ τρέφει γένος οὔτε γῆ οὔτε θάλασσα. Flor. 33.

1160. Τῶν πρὶν] Τῶν πρὶν σοφῶν ἀνθρώπων. Gu. Εἴρηκεν κ.] Ἔψεξεν ἀντὶ τοῦ ἐκακολόγησε, ὕβρισε. διαλύουσι δὲ τὸ κακολογῶ, ὡς καὶ τὸ κακοπραγῶ. Flor. 59.

1161. Λέγων] Κακῶς ἤγουν ὑβρίζων. Flor. 59.

1162. Συντεμὼν] Συντόμως συλλαβών. (ἐν ὀλίγῳ συνάξας.) Gu.

1163. Οὔτε πόντος] Θάλασσα καὶ πῦρ καὶ γυνὴ κακὸν τρίτον. Gu.

1164. Ὁ δ' ἀεὶ ξυντ. ἐπ.] Ὁ ξυντυχὼν δὲ ἐπίσταται αἰεί. (ὁ ἐν μετουσίᾳ γενόμενος, ὁ πεῖραν αὐτῶν εἰληφώς.) Gu. ὅστις ἐστὶν ὁ ξυντυχήσας, ἐκεῖνος γινώσκει πῶς ἐστί. ὡς ἐξ ἀμάξης ἐδεξάμην ὕβρεις τοῦ λόγου. Flor. 33. Ἐπίσταται,] Γινώσκει τὰ παρ' ἑαυτῶν. Flor. 59. ταύτας. Gu.

1165—1168. Μηδὲν θρασύνου,] Μηδὲν καὶ μηδαμῶς ἐπαίρου κατὰ τῶν γυναικῶν, ὦ Πολυμῆστορ, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς, ἤγουν ἕνεκα τῶν σῶν κακῶν ἑνώσας πᾶν, τὸ πᾶν, γένος τὸ θῆλυ ὧδε καὶ οὕτως μέμψῃ καὶ μέμψεσαι. ἀφ' ἡμῶν γὰρ πολλαὶ εἰσὶν ἐπαινεταί, ἄλλαι δὲ οὐκ ἐπαινεταί. ὁ δὲ Πολυμήστωρ θυμούμενος κοινῷ λόγῳ πάντας (sic) γυναῖκας οὐκ ἀγαθὰς καλεῖ. καὶ ὅρα τῆς Ἑκάβης τὴν φρόνησιν οὐκ εἰσῆξεν ἑαυτὴν τῷ ἀριθμῷ τῶν ἐπιφθόνων καὶ ζηλωτῶν γυναικῶν, εἰς δὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν κακῶν εἰσῆξεν αὐτήν. Flor. 59. Θρασύνου,] Ἀναισχύντως λέγε, ἐξάγου καθεστηκότων. Gu.

1166. Συνθεὶς] Ἀντὶ τοῦ παραθεὶς, συγκρίνων. (συμπλέξας, συναγαγὼν, συνάξας.) Gu. συναρμόσας. Flor. 33.

1167. Ἐπίφθονοι,] Ἐπαινεταί, ζηλωταί. (τίμιαι, καλαί· τὸ γὰρ καλὸν ἐπίφθονον.) Gu. ἐπαινεταί, ζηλωταί· τὸ γὰρ ἐπαινετὸν καὶ ἐπίφθονον. Flor. 59.

Τὸ πολλαὶ ἱκανὸν ἦν καὶ μόνον τετελεσμένον ποιῆσαι τὸ γένος pro τὸν λόγον. cod. Paris. 2648. *Fæhse.*

1168. Εἰς ἀριθμὸν] Εἰς τὸν κατάλογον (τάξιν). Gu. Πεφύκαμεν.] Ὑπάρχομεν, ἐσμέν. Flor. 59. λέγουσιν ἐνταῦθα, ὅτι ὁ Εὐριπίδης ὑβρίζει τὰς γυναῖκας, τῷ φαινομένῳ μὲν διὰ τοῦ Πολυμήστορος· καὶ ἐκείνου γὰρ ἡ γυνὴ ἐμοιχεύθη· καὶ εὑρὼν ἀρτίως ἀφορμὴν λέγει. Flor. 59.

1169. ss. Ἀγάμ.] Ὦ Ἀγάμεμνον, οὐκ ἔπρεπέ ποτε τοῖς ἀνθρώποις ἰσχύειν καὶ δύνασθαι τὴν γλῶσσαν αὐτῶν περισσότερον τῶν πραγμάτων, ἤγουν οὐκ ἔπρεπε τοὺς ἀνθρώπους λέγειν ἄλλα, καὶ ποιεῖν ἄλλα. καὶ ὁ Πολυμήστωρ τῷ φαινομένῳ μὲν, κατειπείγοντος αὐτὸν τοῦ κακοῦ, λέγει, ὅτι διὰ τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος χάριν ἐφόνευσε τὸν Πολύδωρον· τὸ δὲ ἀληθὲς διὰ τὸν χρυσόν. Flor. 59.

1172. Σαθροὺς,] Ἀσθενεῖς. (ἀδυνάτους.) Gu.

1173. Εὖ λέγειν] Καλῶς ῥητορεύειν. (σεμνολογεῖν καὶ εὔλογα δεικνύναι.) Gu. καὶ μὴ δύνασθαί ποτε τὰ ἄδικα λέγειν εὖ λέγειν καὶ ὡς καλὰ εἰσαγαγεῖν. Flor. 59.

1174. Σοφοὶ] Ῥήτορες πανοῦργοι. Gu. πονηροὶ ῥήτορες. Flor. 59. Οἱ τάδ' ἠκριβωκότες,] Ἀκριβῶς μεμαθηκότες. (τεχνασάμενοι, εὑρόντες.) Gu. ἀκριβῶς ποιοῦντες, ἤγουν τὸ ψεύδεσθαι. Flor. 21. μετ' ἀκριβείας ἐπιστάμενοι πάντα, ἤγουν οἱ λέγοντες ἄλλα καὶ πράττοντες ἕτερα. Flor. 59. Τάδε] Τὰ ἄδικα δίκαια λέγειν, τὸ ποιεῖν τὰ κακὰ καλά. Gu.

1175. Ἀλλ' οὐ δύνανται] Ἐπεὶ οὐ δύνανται τελέως οἱ ῥήτορες ποιῆσαι τὸ δίκαιον ὁμολογουμένως ἄδικον. Gu. Διὰ τέλους] Κατὰ τὴν ψυχήν. Flor. 10. Εἶναι σοφοὶ,] Ὑπάρχειν πονηροί. Flor. 59. νικᾷ δηλονότι ἡ ἀλήθεια. Flor. 21.

1176. Κακῶς δ' ἀπώλ.] Φωραθέντων ὧν ποιοῦσιν. Gu. Οὔτις ἐξήλ. πω.] Καὶ οὔπω οὐδεὶς ἐξέφυγεν. (τὸ μὴ δοῦναι δίκην. τὴν κατάγνωσιν.) Gu. καὶ οὔπω οὐδεὶς ἐξέφυγε τοῦτο δηλονότι τὸ μὴ νικηθῆναι παρὰ τῆς ἀληθείας. Flor. 21.

1177. Καί μοι τὸ μὲν σὸν] Καὶ

ταῦτα μὲν εἶπον ἐν ὀλίγοις λόγοις πρός σε τὸν Ἀγαμέμνονα. πάσσαλος πασσάλῳ λύεται, ἠρεμουμένα ἐπὶ πασσάλῳ τὰ τόξα σου. Flor. 33. Τὸ σὸν] Ὁ πρὸς σὲ λόγος. Gu. Ὧδ'] Οὕτως. (ὡς ἔφην.) Gu. φροιμίοις ἔχει. ἐν προοιμίοις διάκειται. (ἤγουν ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν λόγων, οὓς μέλλω εἰπεῖν.) Gu.

1178. Ἀμείψομαι.] Ἀποκρινοῦμαι. (διαδέξομαι, ἤγουν ἀποκριθήσομαι.) Gu. ἀποκρινοῦμαι κατὰ διαδοχὴν αὐτὸν ἐν λόγοις. Flor. 59.

1179. Ἀχ. πόνον ἀπ. δ.] Ἀντιστροφὴ ἀντὶ τοῦ τοὺς Ἀχαιοὺς πόνου διπλοῦ. Gu. Διπλοῦν,] Ἀντὶ τοῦ δευτέρου. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1181. s. Ἀλλ', ὦ κάκιστε,] Ἀλλ' ὦ κάκιστε, πονηρότατε, πρῶτον μὲν καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν οὔποτε καὶ οὐδαμῶς γένοιτο ἂν τὸ βάρβαρον γένος φίλον καὶ προσφιλέστατον τοῖς Ἕλλησιν, ἤγουν ὁ Ἀγαμέμνων Ἕλλην, σὺ βάρβαρος πῶς μέλλετε φιλιωθῆναι; σεμνύνεται δὲ τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων, ὡς προτιμότερον πάντων τῶν βαρβάρων. Flor. 59. Πρῶτον,] Ἐν πρωτολογίᾳ, ἤγουν κατὰ πρώτην εἰσβολὴν τοῦ λόγου μου τοῦτό σοι λέγω. Gu.

1182. Τὸ βάρβαρον] Πρῶτον γὰρ ἠδίκησαν οἱ Φοίνικες τοὺς Ἕλληνας ἀρπάσαντες Ἰνὼ τὴν Ἰνάχου θυγατέρα τοῦ ποταμοῦ, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος· Ἕλληνες δὲ τιμωρούμενοι τοὺς βαρβάρους τὴν Μήδειαν καὶ τὴν Ἡσιόνην, καὶ πάλιν βάρβαροι Ἑλλήνων τὴν Ἑλένην. Flor. 10.

1173. Τίνα] Λειπὸν (sic pro λοιπόν vel εἰπόν) τοίνυν. Flor. 21. καὶ διευποιίαν (l. διὰ ποίαν) χάριν σπουδάζων ἦσθα καὶ ὑπῆρχες πρόθυμος φονεῦσαι τὸν υἱόν μου. Flor. 59. λείπει τὸ χαρίσασθαι αὐτούς. Flor. 10.

1184. Πρόθυμος ἦσθα;] Πρὸς τὸ βοηθῆσαι τούτοις. (τὸν Πολύδωρον κτανεῖν.) Gu. πρὸς τὸ βοηθῆσαι τούτοις τὸ ἀποκτεῖναι τὸν ἐμὸν υἱόν. Flor. 21. Κηδεύσων] Ἐπιγαμβρεύσων, συγγενῆ ποιήσων. Gu.

1186. Βλαστήματα,] Τὰ χωράφια. Gu.

1187. Αὖθις;] Ἐκ δευτέρου. Flor. 59. Τίνα δοκεῖς] Καὶ ποῖον ἄνθρωπον νομίζεις καὶ καταπείσειν διὰ κατὰ (sic), καὶ διὰ ταῦτα, ἅπερ λέγεις. Flor. 59. Τάδε;] Εἰς. Gu.

1188. Ὁ χρυσὸς,] Ἤγουν ὀρεγόμενος σὺ ἐπαυρεῖν τὸν χρυσὸν ἐφόνευσας τὸν ἐμὸν παῖδα. Flor. 59. Εἰ βούλοιο] Οἱ Ἀττικοὶ βούλοιο γράφουσι παθητικῶς, οὐ μὴν δὲ βούλοιο ἐνεργητικῶς. καὶ ἐν τοῖς πεζογράφοις ἡ λέξις χρησιμωτάτη. Flor. 59.

1189. Κέρδη τὰ σά.] Καὶ ἡ σὴ τοῦ κέρδους ἐπιθυμία. (αἱ σαὶ πλεονεξίαι.) Gu.

1190. Ἐπεὶ] Εἰ δὲ μή. (εἰ οὐ τοῦτό ἐστιν.) Gu.

1191. Πέριξ] Κύκλῳ. Gu. περιεῖχε δὲ ἔτι ὁ πύργος ἀντὶ τοῦ τὸ τεῖχος. (περιετείχιζε, ἐφύλασσε.) Gu.

1192. Ἦνθει] Ἤκμαζεν. (ἐνίκα. τοῦτ' ἔστιν ὃ παρὰ μὲν τοῖς γραμματικοῖς μεταφορὰ, παρὰ δὲ τοῖς ῥήτορσι τροπή.) Gu.

1193—1195. Τί δ' οὐ τότ',] Τί δὲ καὶ διὰ τί οὐκ ἔκτεινας καὶ ἐφόνευσας τότε τρέφων τὸν παῖδα, καὶ ἔχων καὶ κρατῶν ἐν τοῖς δόμοις, εἴπερ καὶ ἐάνπερ ἐβουλήθης καὶ ἤθελες θέσθαι καὶ ποιῆσαι χάριν τῷδε καὶ τούτῳ τῷ Ἀγαμέμνονι, ἢ διὰ τί οὐκ ἦλθες ἄγων καὶ φέρων τὸν Πολύδωρον ζῶντα ἐν τοῖς Ἀργείοις. Flor. 59.

1196. Ἡνίχ' ἡμ. — φάει,] Οὐκέτι ἐζῶμεν. (ὑπήρχομεν.) Gu. Ἐν φάει,] Ἐν εὐτυχίᾳ, ἐν φωτί. Gu. ζωῇ. Flor. 33.

1197. Ἐσήμηνε] Ἀντὶ τοῦ ἐσημαίνετο. (ἐδείχθη. ἐσημάνθη· φανερὰ γὰρ ἡ Τροία καὶ ἐπίσημος ἐγίνετο καιομένη. et in marg. ἢ ὥσπερ φαμὲν τὸ μετέβαλε καὶ ἀπήλλαξεν, οὕτω καὶ τὸ ἐσήμηνεν ἀντὶ τοῦ ἐσημάνθη. λαμβάνοντες γὰρ ἔξωθεν τὸ ἑαυτὸ τοῦτο συνάγομεν. ἢ οὕτω· εἰποῦσα γὰρ ἡ Ἑκάβη τὸ, ἡνίχ' ἡμεῖς οὐκέτ' ἦμεν ἐν φάει, ἐπήγαγεν ἐφεξῆς τὸ, καπνῷ δ' ἐσήμην' ἄστυ πο-

λεμίων ὕπο, τουτέστι τὸ ἡμᾶς μηκέτι εἶναι ἐν φάει ἐσήμηνε καὶ ἔδειξε τὸ ἄστυ ἐν τῷ καπνῷ ὑπὸ τῶν πολεμίων ὧν γὰρ ἡ πόλις πυρὶ παραδίδοται, τούτων καὶ ἡ εὐτυχία δήλη ἐντεῦθεν ἐστὶν εἰς οὐδὲν χωρήσασα.) Gu.

1198. Κατέκτας] Ἔκτεινας. (ἐφόνευσας.) Gu. Μολόντ'] Ἀναστρεφόμενον. Gu. ἄγοντα. Flor. 33.

1199. Ὡς φανῇ κακός·] Ἵνα καὶ ἀποδειχθῇς ἄπιστος. Flor. 59.

1200. Εἴπερ — φίλος,] Ἤγουν εἴπερ ἐφίλεις τοὺς Ἀχαιούς. Gu. τὸ φίλος λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος, ὡς ἐνταῦθα, καὶ ἐπὶ τοῦ φιλουμένου. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1201. Ὃν φῂς οὐ σὸν,] Ἰστέον, ὅτι ἐνταῦθα ἡ Ἑκάβη διαβάλλει τὸν Πολυμήστορα· οὐ γὰρ ἐμνημόνευσεν οὗτος τούτου, ὅτε περὶ τοῦ πῶς ἀπέκτεινε Πολύδωρον ἀπελογεῖτο. εὕρῃς δὲ καὶ ἕτερα τοιαῦτα παρά τε Σοφοκλεῖ καὶ τοῖς ἄλλοις. μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ τοῦδε χάριν ἔξωθεν, ἀλλ' ὥσπερ φαμὲν τὸ τοὺς εὐεργέτας ἀμείβεσθαι ἀρίστου ἀνδρὸς ἔχομεν, οὕτω κἀνταῦθα νοεῖν δεῖ. εἰ δὲ μὴ τὸ τοῦδε διὰ τὸν Ἀγαμέμνονα νοήσεις, ὡς ἅπαντες λέγουσιν, ἀλλὰ διὰ τὸν Πολύδωρον, οὐκ ἂν δόξῃ ἡ Ἑκάβη διαβάλλουσα· ἐρομένης γὰρ τοῦτον πρόσθεν αὐτῆς, χρυσὸς δὲ σῶς, ὃν ἦλθεν ἐκ Τροίας ἔχων, ἀπεκρίνατο οὗτος σῶς, καὶ πάλιν, ὀναίμην τοῦ παρόντος, ὦ γύναι. πρὸς οὖν τούτους τοὺς λόγους φησὶ νῦν αὐτὸ τοῦτο. Gu.

1202. s. Πενομένοις] Ἐν πενίᾳ οὖσιν. Gu. Ἀπεξενωμένοις·] Ἠλλοτριωμένοις. Gu. καὶ ἐν ξένοις τόποις διάγουσι. Flor. 59.

1204. Οὐδὲ νῦν πω] Οὐδέπω καὶ νῦν. (ἀκμήν.) Gu. Flor. 59. καὶ ἀρτίως. Flor. 59. Ἀπαλλάξαι] Ἐκβαλεῖν. (ἀπαγαγεῖν, ἐξελέσθαι τῆς χειρός.) Gu. ἐκβαλεῖν, ἐλευθερῶσαι τουτον τὸν χρυσόν. Flor. 33. 59.

1205. Τολμᾷς,] Ὑπομένεις, ἀνέχῃ. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. θέλεις. Gu. a m. sec. ὑπέμεινας. Flor. 33. Ἔχων] Περιφέρων. Gu. Flor. 33. Καρτερεῖς] Ἰσχυρίζῃ. (φυλάσσεις. ἀπὸ τοῦ κράτος, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ κρατῶ τὸ ἐξουσιάζω.) Gu. καρτερεῖς δὲ ἰσχυρίζῃ ἔχων αὐτὸν ἀκμὴν ἐν τοῖς δόμοις. Flor. 59.

1206—1209. Καὶ μὴν] Καὶ μὴν τρέφων μὲν τὸν Πολύδωρον, ὡς καὶ καθὰ ἐχρῆν καὶ ἔπρεπε τρέφειν σε τὸν ἐμὸν παῖδα, σώσας τε, εἶχες ἂν καλὸν κλέος, ἤγουν ὑπῆρχες ἂν καλὸς φίλος· ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ οἱ ἀγαθοὶ φίλοι εἰσὶ σαφέστατοι, ἤγουν ὅτε περικυκλώσωσί τινα τὰ κακὰ, τότε δεῖται τῆς παρὰ τῶν φίλων βοηθείας, ὅτε δὲ εὐτυχῇ, πάντες φίλοι εἰσὶ τοῦ εὐτυχοῦντος. Flor. 59.

Παιδ'] Τὸ παῖδα πρὸς τὸ ἐμὸν σύναπτε. Gu.

1207. Σώσας] Φυλάξας. σώζω τὸ φυλάσσω καὶ τὸ ῥύομαι. Gu. * Καλὸν] Μέγα. Flor. 33.

1208. Ἐν τοῖς κακοῖς] Ἐν ταῖς δυστυχίαις. Gu.

1209. Τὰ χρηστὰ] Αἱ εὐτυχίαι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Αὔθ' ἕκαστα] Καθ' αὐτὰ καὶ οἴκοθεν καὶ αὐθορμητικῶς. τὰ γὰρ καλὰ πράγματα αὐτὰ ἐξ αὐτῶν ἔχει τοὺς φίλους. Gu.

1210. Εὐτύχει,] Καλῶς εἶχεν ἤγουν ἔζη. Flor. 59. ἔζη, εὐπορίαν εἶχε χρημάτων. Gu.

1213. Ὄνησις] Ὠφέλεια. (σοῦ τυφλωθέντος καὶ μὴ δυναμένου χρῆσθαι τῷ πλούτῳ.) Gu. ἐστερήθης δὲ καὶ τῆς ὠφελείας· ἐπεὶ τί ὠφέλειαν ἔμελλεν εὑρεῖν ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ τυφλὸς ὤν; Flor. 59.

1214. Πράσσεις ὧδε.] Οὕτως ἔχεις, κακῶς δηλονότι, ἤγουν δυστυχεῖς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1215. Εἰ τῷδ' ἀρκέσεις,] Βοηθήσεις, κακὸς (legeb. κακῶς) φανῇ παρ' ἐμοῦ. Εἰ τῷδ' ἀρκ.] Τούτῳ τῷ Πολυμήστορι, ἐπαρκέσεις, βοηθήσεις. Flor. 6. 9. 10. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

* Hæc habet etiam King. haud dubie e Barocc.

1216. Οὔτ' εὐσεβῆ γάρ,] Οὔτε γὰρ εἰς εὐσεβῆ ἄνδρα, οὔτε εἰς πιστὸν, ἐν οἷς πράγμασιν ἐχρῆν, οὔτε εἰς ὅσιον, οὐδ' εἰς δίκαιον ξένον δράσεις καλῶς. Gu. Εὐσεβῆ] Πρὸς τοὺς θεούς. Gu. Πιστὸν] Ἀσφαλῆ, ἤγουν οἷς προσῆκεν ἂν ἡ σὴ εὐποιΐα. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἐκείνοις, ἤγουν τοῖς φίλοις. Gu. a m. sec. οἷς ἐχρῆν, πρέπει πράττειν τοῖς εὐσεβέσιν ἀνδράσιν. Gu. a m. sec. σε δρᾶσαι καλῶς. Flor. 33.

1218. Αὐτὸν δὲ χ.] Αὐτὸν δέ σε φήσομεν προσκεῖσθαι τοῖς κακοῖς. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. qui addunt: ἤγουν εἴπομεν εἶναι χαιρέκακον.

1219. Τωοῦτον] Ἤγουν βασιλέα. Gu. ἤγουν βοηθοῦντα τοὺς κακούς. Flor. 59. ἐπαρκοῦντα τούτῳ δηλονότι. Flor. 21. 56.

1220. Φεῦ, φεῦ·] Θαυμαστικὸν τὸ φεῦ, οὐ θρηνητικόν· ἀκούσας γὰρ ὁ Χορὸς τὴν Ἑκάβην ὡς ὑπεραπολογησαμένην τῷ Πολυμήστορι δικαίως καὶ εἰς ἀληθὲς, ἐκεῖνον δὲ ὡς κατάδικον χρωματιζόμενον, καὶ τάχα διὰ τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος χάριν φονεῦσαι τὸν Πολύδωρον, λέγει, ὡς καὶ ὅτι τὰ χρηστὰ πράγματα ἤγουν τὰ ἀγαθὰ ἔργα ἐνδίδωσι καὶ παρέχουσιν ἀεὶ καὶ πάντοτε τοῖς βροτοῖς ἀφορμὰς χρηστῶν καὶ ἀγαθῶν λόγων. ἡ γὰρ Ἑκάβη δικαίως τὸν Πολυμήστορα φονεύσασα, ἀπολογεῖται καὶ δικαίως καὶ ὀρθῶς, καὶ φαίνεται τὸ δίκαιον ταύτης· ὁ δὲ Πολυμήστωρ ἀδίκως τὸν υἱὸν φονεύσας αὐτῆς ἀπολογεῖται καὶ ἀδίκως καὶ προσχηματισμένως, καὶ φαίνεται κατάδικος. Flor. 59. σημείωσαι, ὅτι ἐνταῦθα ἐκπληκτικόν ἐστι τὸ φεῦ καὶ οὐκ ἐξ ἀνάγκης θρηνῶδες. κεῖται δὲ φανερῶς ἐπὶ θαύματος. Gu. Ὡς τὰ χρ.] Ὁ ἀγαθὸν πράξας ἢ δι' ἔργου, ἢ διὰ λόγου ἐνδίδωσιν ἀεὶ τοῖς ἀνθρώποις ἀφορμὰς τῶν πρὸς αὐτὸν ἐπαίνων. Gu.

1222—1224. Ἀχθεινὰ μὲν] Ἐπιβαρὲς πρᾶγμα ὑπάρχει ἐμοὶ τὸ κρίνειν τὰ ἀλλότρια κακά· ὅμως δὲ ἀνάγκη ὑπάρχει ποιῆσαι τοῦτο· καὶ γὰρ λαβόντα ἐμὲ εἰς τὰς χεῖρας πρᾶγμα, ἤγουν τὴν κρίσιν αὐτὴν τῶν ἀμφοτέρων, τὸ ἀπώσασθαι καὶ ἀποδιῶξαι τόδε καὶ τοῦτο, ἤγουν τὸ μὴ κρίνειν αὐτοὺς, ἐπεὶ ἀνεδεξάμην τοῦτο, αἰσχύνην καὶ ὄνειδος φέρει. Flor. 59.

Ἀχθεινὰ] Ἀχθεινὸν, βαρὺ ὑπάρχει. (φορτικὰ, φορτικόν.) Gu. ἄχθος ποιοῦντα. Flor. 10. τὰ ἀχθεινὰ ἀντὶ τοῦ ἀχθεινὸν, τὸ πληθυντικὸν ἀντὶ ἑνικοῦ, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ φίλα ἀντὶ τοῦ φίλον, ὡς τὸ "αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλον φρεσὶ μαντεύεσθαι." (Il. α', 107. ubi leg. φίλα.) Flor. 59. Κακά·] Ἁμαρτήματα. Gu.

1223. Αἰσχύνην] Ἀτιμίαν. Gu. ἐντροπήν. Flor. 59. Φέρει,] Ἐπάγει τὸ πρᾶγμα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1224. Πρᾶγμ'] Ὑπόθεσιν τήνδε. Gu. Ἀπώσασθαι] Ἀποῤῥίψαι, ἀποπέμψαι. Gu.

1225. Ἐμοὶ] Ἀπ' ἐμοῦ. Flor. 59. Εἰδῇς,] Γνῷς τὴν ἐξ ἐμοῦ ἀπόφασιν. Gu. γνωρίσῃς. Flor. 33. 59.

1226. Οὔτ' οὖν] Τὸ οὖν παρέλκον. Flor. 59. ἀργόν. Gu.

1228. Πρόσφορα] Συμφέροντα. (ἁρμόδια.) Gu.

1229. s. Τάχ' οὖν] Παρὰ ὑμῖν οὖν τοῖς βαρβάροις εὔκολόν ἐστι φονεύειν τοὺς φίλους ὑμῶν προσδραμόντας ἐπὶ σωτηρίᾳ, ὑμῖν τοῖς Ἕλλησιν αἰσχρὸν καὶ μυσαρὸν πρᾶγμα ὑπάρχει τόδε καὶ τοῦτο. Flor. 59.

1231. Πῶς οὖν] Ἐπεὶ ταῦθ' οὕτως ἔχει. Gu.

1232. Οὐκ ἂν δυναίμην.] Κρίνειν μὴ ἀδικεῖν σέ. Gu. Τὰ μὴ καλὰ] Τουτέστι τὰ κακὰ, ἤγουν τὰ ἄδικα καὶ βλαπτικά. Gu. Flor. 59.

1233. Ἐτόλμας,] Ὑπέμεινες, ἠνείχου. (ἐπεχείρεις.) Gu. Τὰ μὴ φίλα.] Ἐπὶ πάθους ἐνταῦθα, ἤγουν ὑπόμεινον καὶ τὰ μὴ φιλούμενα ὑπὸ σοῦ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἤγουν τὰ μὴ προσφιλέστατά σοι· οὐ γὰρ φίλον ἦν ἐκείνῳ ἡ τύφλωσις αὐτοῦ καὶ ὁ τῶν παίδων φόνος. Flor. 59.

1234. Ὡς ἔοιχ',] Ὁ Πολυμήστωρ

λέγει, ὡς φαίνεται, νικώμενος ὑπάρχω ὑπὸ γυναικὸς δούλης· ὁ γὰρ Ἀγαμέμνων εἶχε τὴν τῆς Ἑκάβης θυγατέρα παλλακίδα, ὡς δοκεῖ ὁ Πολυμήστωρ, ὅτι διὰ τὴν Κάσανδραν ἐβοήθησεν ὁ Ἀγαμέμνων τὴν Ἑκάβην. Flor. 59.

1235. Ὑφέξω — δίκην.] Δώσω, ἀποδώσω. δίδωμί σοι δίκην ἀντὶ τοῦ τιμωροῦμαι ὑπὸ σοῦ, λαμβάνω δὲ δίκας ἀπὸ σοῦ ἀντὶ τοῦ τιμωροῦμαι σέ. Gu. Τοῖς κακίοσι] Ἀντὶ τοῦ τοῖς κακοῖς, ἤγουν τοῖς εὐτελέσι, τοῖς αἰχμαλώτοις. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 76. τοῖς χείροσιν ἐμοῦ. Gu.

1238. Τί δαί με;] Τί δὲ οὐχὶ δοκεῖς ἀλγεῖν καὶ λυπεῖσθαι ἐμὲ ἕνεκα τοῦ παιδὸς τοῦ παρὰ σοῦ φονευθέντος. τὸ δὲ διφθογγογραφούμενον δαί προτιθεμένου τοῦ τί πάντοτε διφθογγίζεται. Flor. 59.

1242. Ναυστολήσῃ] Πλεύσῃ. Flor. 33.

1243. Μὲν οὖν] Μᾶλλον μὲν οὖν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Καρχησίων.] Τῶν ἱστῶν, ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων μερῶν τῆς νηὸς, τῶν καταρτίων. Gu. καρχήσια τὰ ἄκρα τοῦ ἱστοῦ τοῦ κέρατος τῶν πλοίων, τῶν κεραταρίων τροχαλίων τοῦ ἱστοῦ. Flor. 21. καρχήσια τὰ καλλωπίσματα τῆς νηός. Flor. 59.

1247. Κύων γεν.] Ὅτι κύων ἐγένετο, καὶ Λυκόφρων φησί. Gu. οὐκ ἄπιστον δὲ περὶ τῆς Ἑκάβης κύων (sic) γενομένης. λέγεται γὰρ, ὅτι εἰς τὴν Ἔφεσον ἐγένετο λοιμικὸν νόσημα, ὥστε φθείρεσθαι τοὺς ἀνθρώπους. εὑρισκομένου δὲ ἐκεῖσε τοῦ Ἀπολλωνίου μάντεως ὄντος, ἀπῆλθε (leg. —θον) εἰς ἐκεῖνον λύσιν ζητοῦντες τοῦ λοιμοῦ. ὁ δὲ μετ' αὐτῶν ἀπελθὼν εἰς τὸ ἱπποδρόμιον εὗρον (leg. εὗρεν) ἄνδρα γέροντα ἐν τῇ ὁδῷ καθεζόμενον. ἐπιτάττοντος οὖν τοῦ Ἀπολλωνίου λιθάσαι τοῦτον, ἐλίθασαν. πρὸ τούτου δὲ ἐδείκνυον ὀφθαλμοὺς πυροειδεῖς καὶ ὄψεις πολλὰς πυρινούς. ἐπὶ τὴν αὔριον δὲ πάλιν προσάξει τοῦ μάντεως, ἤγειραν τοὺς λίθους ἀπὸ τούτου καὶ εὑρέθη κύων. ἔπαυσε τὸ λοιμικὸν νόσημα. Flor. 59. Δέργματα.] Ὀφθαλμοὺς, βλέμματα. (ὄμματα.) Gu. ὀφθαλμούς· ἐξ οὗ καὶ δράκων, ἐκ τοῦ δέρκω τὸ βλέπω. Flor. 10.

1248. Μετάστασιν;] Μεταλλαγήν. (μεταμόρφωσιν, ἀλλοίωσιν.) Gu.

1252. Θανοῦσα δ' ἢ ζῶσ'] Θανοῦσα ἢ ζῶσα. μετὰ θάνατον δὲ ἀμειφθήσομαι εἰς κύνα, ἢ ζῶσα ἐν τοιούτῳ εἴδει κυνίῳ τὸν ἐπικεκλωσμένον χρόνον τῆς ζωῆς ἐξανύσω καὶ ἐπιζητήσωμαι (leg. ἐπιζήσομαι). ἔστι μετὰ θάνατον (an: τουτέστι μετὰ θ.?) ἐξαλλαγήσομαι καὶ ἀμειφθήσομαι εἰς κύνειον εἶδος, ἢ ζῶσα, ὥστε τὸν ἐπίλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς μου κύων οὖσα ἐπιζῆσαι. Flor. 59. θανοῦσα ἐκπλήσω τὸν βίον εἰς τὸ θαλάττιον ὕδωρ καὶ μεταμειφθήσομαι εἰς τὸ κυνικὸν σχῆμα. Flor. 76. ἐνθάδε δὲ θανοῦσα ἐκπλήσω τὸν βίον, ἢ ζῶσα εἰς τέλος τοῦ εἱμαρμένου προκόψαι, τουτέστι μετὰ θάνατον ἀμειφθήσομαι εἰς κύνα, ἢ ἐν τῷ κυνείῳ ἐθέλω πληρῶσαι τὴν ζωήν μου, ἢ ζῶσα πάλιν θέλω μεταμορφωθῆναι εἰς ἄνθρωπον. ἐνθάδε ἐν τῇ μορφῇ τοῦ κυνὸς ζῶσα ἐκπληρώσω ἢ θανοῦσα, τουτέστιν ἀπαλλαγήσομαι τοῦ κύων εἶναι, ἢ σὺν αὐτῷ ἀποθανοῦμαι δηλονότι σὺν τῇ μορφῇ τοῦ κυνός. Flor. 6.

1253. Θανοῦσα·] Γενήσῃ κύων. Gu.

1258. Ἀπέπτυσ'·] Ἀπέῤῥιψα, καταφρονῶ. στικτέον εἰς τὸ ἀπέπτυσα. Gu. στίξον εἰς τὸ ἀπέπτυσα, ἤγουν ἀπεφρόντισα· εἶτα αὐτῷ σοι δίδωμι τοῦτο ἔχειν. ἤγουν ἀπέπτυσα τῶν παίδω[illegible]αὶ τοῦ πλούτου καὶ πάντων, ἔπειτα ταῦτα σοὶ δίδωμι ἔχειν, ἤγουν αἱ μαντεῖαι σου ἐν σοὶ, οὐδὲ φροντίζω τῶν μαντειῶν σου. ἢ τὸ ἀπέπτυσα καταφρονῶ τῆς μαντείας σου. Flor. 59. οὐ πείθομαί σοι. Flor. 10.

1259. Οἰκουρὸς] Φύλαξ οἴκου ἤγουν κατοικοῦσα ἐν τῷ οἴκῳ. Gu. Πικρά.] Βαρεῖα, ἀλγεινή. Gu.

1260. Μήπω] Μηδαμῶς. Flor. 59. Πω ἀργόν. εἴθε μανείη. Gu.

SUPPLEMENTUM SCHOLIORUM

IN

EURIPIDIS ORESTEM.

1. ῎ΕΠΟΣ,] Λόγον. περισσὸν, Ἀττικῶς. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. Gu.

2. Οὐδὲ πάθος,] Πάθος λέγεται σωματικὸν νόσημα, οἷον λώβη καὶ ἕτερα, ὅσα ἀπὸ τοῦ σώματος ἀναδίδονται· συμφορὰ δὲ θεήλατος ἡ ἀπὸ θεοῦ πεμπομένη, οἷον λοιμικὸν νόσημα, λιμὸς καὶ ἐπιδρομὴ ὑετοῦ. οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν καὶ χαλεπὸν πρᾶγμα, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ θεήλατος καὶ ἐκ θεοῦ ἐλθοῦσα, ὅπερ οὐχ ὑφίσταται ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις. Flor. 59. Θεήλατος,] Ἀπὸ θεοῦ πεμπομένη. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. ἐκ θεοῦ παραγινομένη. Gu. a m. sec. ἀγνοοῦντες δέ· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ ληπτέον τὸ, οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινόν. διὰ τοῦτο εἰρηκὼς ἔπος καὶ πάθος πρὸς τὸ θηλυκὸν συνέταξε τὰ ἑξῆς, φάσκων, ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος. φαμὲν, ὅτι τὸ θηλυκὸν προτιμᾶται οὐδετέρου, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς αὐτὸν (l. αὐτὸ) ἐποίησε τὴν σύνταξιν. Flor. 33.

3. Ἄχθος] Ἄχθος ἐπὶ σώματος, ἄχος ἐπὶ ψυχῆς. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. βάρος. καὶ Ὅμηρος φησί· "τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν." (Il. ω΄. 49.) Gu. a m. sec.

4. Μακάριος,] Εὐδαίμων διὰ τὴν τῶν θεῶν συνήθειαν. Gu. a m. sec. Κοὐκ ὀνειδ.] Καὶ οὐ λέγω ἄθλιος καὶ ταλάντατος, εἰς ὀνειδισμὸν προφέρουσα τὰς τύχας· ἀπὸ γὰρ τῶν συμβεβηκότων αὐτῷ ἄθλιος μᾶλλον ἦν καὶ ταλάντατος. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.

5. Διὸς πεφυκὼς.] Ζεὺς, Τάνταλος, Πέλοψ, οὗ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης· ἐκ τοῦ Ἀτρέως Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος· ἐκ τοῦ Θυέστου Ἀγλαὸς, Ὀρχόμενος, Κάλαος· ἐκ τοῦ Ἀγαμέμνονος Ἠλέκτρα, Χρυσόθεμις, Ἰφιγένεια, Ὀρέστης· ἐκ τοῦ Μενελάου μόνη ἡ Ἑρμιόνη. Gu. Ὡς λέγουσι,] Ἀπὸ τοῦ τάλας Τάνταλος ὠνόμασται, οἱονεὶ ταλάντατος· ἀθλιώτατα γὰρ πέπονθεν. Flor. 21.

6. Κορυφῆς — πέτρον,] Τὸν ὑπεράνω τῆς κορυφῆς δεδοικὼς (Gu. δεδιὼς) πέτρον. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. 1. Ὑπερτέλλοντα] Ὑπερκρεμάμενον, ἀναφαινόμενον. Gu. a m. 2. Δειμαίνων] Ἐκ τούτου παροιμία Ταντάλου φόβον φοβοῦμαι, ἔτι τε πρὸς τὴν ἑτέραν ἱστορίαν Ταντάλου δίψαν διψῶ. Gu. m. 2.

7. Ἀέρι ποτᾶται,] Κατὰ τὸν ἀέρα κρέμαται. (ἐξήπλωται, μετεωρίζεται, φέρεται ὥσπερ πτηνός.) Gu. Τίνει] Δίδωσι. (ἀνταποδίδωσι.) Gu.

9. Ἴσον,] Ὅρα ἐνταῦθα, ὅπως χρῆται ὁ ποιητὴς τὸ ἴσον τὸ ι ὡς βραχύ. οὐ γάρ ποτε ἐν τέλει στίχου πούς εὑρίσκε-

ται συγκείμενος ἐκ μακροῦ καὶ βραχέος, ἀλλὰ τοὐναντίον. Gu.

10. Ἀκόλαστον] Ἀπαίδευτον. (ἄσεμνον, ὑβριστικὸν, ἄτιμον, ἀνουθέτητον. κολάζω κατὰ Ἀττικοὺς τὸ νουθετῶ.) Gu. ἐξέδωκεν τὰ μυστήρια. Flor. 21. Αἰσχίστην] Κακίστην· οὐδὲν γὰρ ἀθυρογλώσσου φαυλότερον. Gu.

11. Γέννᾳ] Ἀντὶ τοῦ ἐγέννησε.* Flor. 59. 76. Gu.

12. Στέμματα] Βασιλείαν. (ἀπὸ συμβόλου τὸ κύριον.) Gu. Ξήνασα] Κατασκευάσασα. (προξενήσασα, ἐριουργήσασα.) Gu. Ἐπέκλωσεν] Εἱμαρμένον ἐποίησε. (κατεσκεύασε.) Gu. Θεὰ] Ἡ Μοῖρα, ἡ Κλωθώ. (ἡ τύχη.) Gu.

14. Θέσθαι] Ὥστε ποιῆσαι. (ποιήσασθαι.) Gu. Τί τἄῤῥητα] Ἀντὶ τοῦ εἰς μέτρον θεῖναι ἐμὲ παρθένον οὖσαν τὰ ἄῤῥητα, ἤτοι τὰ μὴ πρέποντα λέγεσθαι ὡς αἰσχρά. Τἄῤῥητα] Τὰ μὴ πρέποντα λέγεσθαι, ὡς αἰσχρά. (ἢ ὡς ἄπειρα.) λέγει δὲ τὰ τῆς μοιχείας τοῦ Θυέστου. (μὴ δυνάμενα ῥηθῆναι διὰ τὸ πλῆθος, ἢ διὰ τὸ εἶναι δύσφημα. ἀναμ. ἐξαριθμῆσαι, καταλέξαι, εἰπεῖν, ἀναλαβεῖν καὶ διηγήσασθαι.) Gu.†

15. Ἔδαισε] Μετὰ τὸ ψωμισθῆναι τὰ τέκνα τὸν Θυέστην, ἐχρήσθη ἐν Πυθίᾳ ἐρωτῶν, πῶς τιμωρήσαιτο τὸν ἀδελφὸν, μιγῆναι τῇ θυγατρὶ Πελοπείᾳ καὶ τὸν ἐκ ταύτης γενόμενον δεινὰ κατεργάσασθαι τοὺς Ἀτρείδας Αἴγισθον. Flor. 10. 33. καὶ ἔθρεψεν αὐτὸν, ἐδείπνισε τὰ τέκνα αὐτοῦ καὶ αὐτὸν τὸν Θυέστην, ἔδωκεν αὐτῷ ἑστιᾶσαι τὰ ἑαυτοῦ τέκνα καὶ ἑστίασιν. Flor. 21.

16. Τὰς γὰρ ἐν μ.] Ἐν μέσῳ τύχας λέγει τὴν μίξιν τοῦ Θυέστου τὴν μετὰ τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς Πελοπείας, ἀφ' ἧς ἔτεκε τὸν Αἴγισθον τὸν μοιχὸν τῆς Κλυταιμνήστρας. Flor. 59. τὴν μοιχείαν Ἀερόπης αἰνίττεται, ἢ τὴν γυναῖκα Πλεισθένους, ὃν ἀνεῖλεν Θυέστης. Flor. 10.

18. Κρήσσης] Τὸ ἀρσενικὸν Κρής, καὶ κλίνεται Κρητός· τὰ γὰρ εἰς ης ὀξύτονα μονοσύλλαβα περιττοσυλλάβως κλινόμενα διὰ τοῦ τος, οἷον Κρής Κρητός, βλής βλητός, σής σητός. Flor. 21.

19. Θεοῖς στυγ.] Τὴν θεομίσητον. (διὰ τὸ πολλῶν κακῶν αἰτίαν γενέσθαι.) Gu.

21. Ἐπίσημον] Ἐπὶ σωφροσύνῃ. Ὅμηρος· "η δὴ (leg. ἡ δ' ἤτοι) τὸ πρὶν ἀναίνετο (leg. μὲν ἀν.) ἔργον ἀεικές· — φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθαῖσι." (Od. γ'. 265. sqq.) ἢ οὖν τὸ πρὸ τοῦ ἐπίσημον, ἢ νῦν διὰ τὴν μοιχείαν φανερόν. Flor. 33. διάδηλον διὰ τὸν φόνον. (ἔνδοξον, περιβόητον διὰ τὴν ἀνυπέρβλητον ὕστερον αὐτῆς κακίαν. ἐπίσημον καὶ ἐπὶ καλῷ καὶ ἐπὶ κακῷ, ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ κακῷ.) Gu.

22—24. Ὦ παρθένοι] Ὦ παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφυμεν ἐκ μιᾶς μητρὸς ἀνοσιωτάτης, ἡ Χρυσόθεμις καὶ ἡ Ἰφιγένεια καὶ ἐγὼ ἡ Ἠλέκτρα καὶ ἄρσην ὁ Ὀρέστης.

23. Χρυσόθεμις,] Καὶ ὁ Ὅμηρος· (Il. ι'. 145.) "Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα." καὶ οὕτως Ἰφιάνασσαν μὲν τὴν Ἰφιγένειαν καλεῖ, Ἠλέκτραν δὲ τὴν Λαοδίκην διὰ τὸ πολυχρόνιον ἴσως τῆς παρθενίας, οἱονεὶ ἄλεκτρός τις οὖσα, ὡς αὐτὸς καὶ οὕτως φησίν· "ὦ παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος Ἠλέκτρα χρόνου." (infra v. 72.) Flor. 10. 33. 59. οὗτος ὁ ποιητὴς γ' λέγει θυγατέρας γεννηθῆναι τῷ Ἀγαμέμνονι· ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῷ β' δράματι τέσσαρας μετὰ τῆς Ἰφιανάσσης. Gu. ἱστοροῦσι τινὲς, ὡς ἡ Ἠλέκτρα πρῶτον μὲν ἐκαλεῖτο Ἰφιάνασσα, διὰ δὲ τὸ παραταθῆναι εἰς μακρὸν τὸν τῆς παρθενίας αὐτῆς καιρὸν καὶ ἄνανδρον μεῖναι μέχρι πολλοῦ, οὕτως ἐκλήθη, ὡς ἔστι συμβαλεῖν

* Pro ἐγέννησε. Flor. 17. ἐφύτευσε.

† Quæ uncis inclusa sunt, e Baroc. 74. etiam enotavit King. Reliqua habent etiam Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ὀνόματος· ἀπὸ γὰρ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ λέκτρον ἡ κοίτη. Gu.

24. Ἀνοσιωτάτης,] Ἀδικωτάτης, μιαρωτάτης. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

25. Ἀπείρῳ] Κυκλοτερεῖ. (ἀδιεξοδεύτῳ, μὴ διεξόδους ἔχοντι κεφαλῆς καὶ χειρῶν.) Gu. ἄπειρον, ὃ οὐκ ἦν διαπεράσαι χερσὶν ἢ κεφαλῇ. Flor. 33. Περιβαλοῦσα] Περικαλύψασα, ἐνδύσασα, ὡς τὸ περιέβαλε τὸν ἅγιον τοῖς δεσμοῖς. Gu. Ὑφάσματι] Ἱματίῳ. (χιτῶνι.) Gu. ἡ γὰρ Κλυταιμνήστρα χιτῶνα ὕφαινεν οὔτε ταῖς χερσὶν οὔτε τῇ κεφαλῇ ἔνδυσιν (ἔκδ.) ἔχοντα, ὅπως μὴ Ἀγαμέμνων ἀμύνασθαι δύνηται τοὺς φονεύοντας. καλῶς δὲ εἶπεν, ἢ πόσιν· εἰ γὰρ εἶπε τὸν ἐμὸν πατέρα, δι' ἑαυτὴν ἐδόκει κατηγορεῖν τῆς μητρός. Αἰσχύλος δὲ φησὶν "ἀμήχανον τεύχημα καὶ δυσέκλυτον."

27. Οὐ καλόν] Οὐ γὰρ προσήκει παρθένον μοιχείας καὶ μιασμάτων ἀνόμων μεμνῆσθαι. Gu. Ἀσαφὲς] Ἄδηλον, (σκοτεινὸν, ἄῤῥητον). Gu.

28. Φοίβου δ' ἀδ.] Οὐ γὰρ πρέπει θεοῖς ἀδικία· ἀγαθῶν γὰρ δοτῆρες εἰσί. τοῦτο δὲ λέγει — θεῷ ὑπακούσαντα. Gu.* Τί δεῖ] Κατὰ τί ἀντὶ τοῦ οὐδέν. (πρέπει.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.) Κατηγορεῖν;] Κατηγορεῖ τὸ σκυλάκιον τὸ προελθὸν πρῶτον τῆς μητρὸς τὸν πατέρα ἀντὶ τοῦ δεικνύει ἐν ἑαυτῷ. κατηγορεῖν καὶ τὸ κατά τινος ἀγορεύειν. καὶ ἔχει τὴν σύνταξιν ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν, οἷον κατηγορῶ σου φόνον, κατηγορῶ σου ἀδικίαν. καὶ ἔστι μὲν ἡ τετελεσμένη σύνταξις αὐτοῦ αὕτη. ἔστι δ' ὅτε καὶ μετὰ γενικῆς μόνης λέγεται. τὸ τοιοῦτο δὲ καὶ ἐν ἄλλοις συμβαίνει πλείστοις, οἷον τὸ προσέχω ἐντελῶς μὲν λεγόμενον ἐν τῷ λόγῳ ἔχει καὶ τὸν νοῦν, οἷον προσέχω τὸν νοῦν τοῖς λεγομένοις· λέγεται δὲ καὶ προσέχω τοῖς λεγομένοις χωρὶς ἐκείνου. καὶ τὸ φθονῶ ἐντελῶς μὲν ἔχον τῆς συντάξεως ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν συντάσσεται, οἷον φθονῶ σοι τοῦδε. λέγεται δὲ καὶ φθονῶ σοι μόνον, καὶ ἔτι φθονῶ τῆς σῆς ἀρετῆς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

29. Σφ'] Σφὶν καὶ νὶν καὶ μὶν ἐπὶ ταῖς ἄλλαις πτώσεσιν οὐχ εὑρίσκεται. Flor. 21.

30. Πρὸς οὐχ — φέρον.] Πρᾶγμα. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. οὐ γὰρ ἅπαντες ἀποδέχονται τοῦτο, ἀλλ' οἱ μὲν, οἱ δ' οὔ. Gu. a m. sec. Εὔκλειαν] Καλὴν φήμην. (τιμὴν, δόξαν.) Gu.

31. Οὐκ ἀπειθήσας] Οὐκ ἀπειθὴς γενόμενος, παρακούσας τῷ Ἀπόλλωνι. Flor. 59.

32. Οἷα δὴ γυνὴ,] Ὅσον δὲ δύνανται αἱ γυναῖκες εἰς φόνον πρᾶξαι, ὥσπερ ἀδύνατος ἡ γυναικεία φύσις μεταλαβεῖν φόνου. τοσοῦτον ἔπραξα, ὅσον ἂν γυνή τις ἐργάσηται συμβουλεύσασα, παραθαῤῥύνασα, ὑπομνήσασα τοῦ πατρός· οὐ γὰρ αὐτόχειρ γέγονε κἀκείνῳ εἰς τὸν φόνον τῆς μητρὸς, ἀλλὰ λόγοις παρώρμησε ἱσταμένη ἔξωθεν καὶ περισκοποῦσα. Flor. 59. ἐκοινώνησα καθὰ ἂν μετάσχοι γυνή. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

34. Ἐντεῦθεν] Μετὰ τὴν ματροκτονίαν. Flor. 59. ἐξ ἐκείνου. (ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης. ἐκ τούτου, μετὰ τὸ γενέσθαι τὸν φόνον.) Gu. Ἀγρίᾳ] Ἀγριότητος ποιητικῇ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἀφορήτῳ μεγάλῃ. Gu. m. sec. Συντακεὶς] Συμφθαρείς. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. συμπλακείς. Flor. 2. συγκολληθείς. Flor. 10

35. Τλήμων] Ὁ δυστυχὴς παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ ὁ ὑπομονητικός. Flor. 10. Ὁ δὲ] Ὅς. Gu.

36. Δὲ] Γάρ. Gu. Τροχηλατεῖ] Ταράσσει, ἐλαύνει. (κινεῖ δίκην τροχοῦ.) Gu. ἤγουν ποιεῖ κινεῖσθαι ὧδε καὶ

* Hoc scholion edidit etiam King. haud dubie e Baroc. 74. sed sine prioribus οὐ γὰρ — εἰσί.

ἐκεῖνος δίκην τρόχου. Flor. 21. κατεσπείγειν τρόχος γὰρ ὁ δρόμος. Flor. 10.

38. Εὐμενίδας,] Εὐμ. φησὶν αὐτὰς κατ' ἀντίφρασιν· μᾶλλον γὰρ εἰσὶ δυσμενίδες ἢ εὐμενίδες· τὴν γὰρ τῆς μανίας νόσον αὗται τοῖς ἀνθρώποις προσάγουσιν ἐπεκδικοῦσαι. Flor. 21. Ἐξαμιλλῶνται] Ταράσσουσιν, εἰς ἀγῶνα ἐμβάλλουσιν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. δίκην τῶν ἁμιλλωμένων κινεῖσθαι ποιοῦσιν. Gu. a m. 2. συνεχῶς φοβοῦνται. Flor. 10.

41. Διὰ δέρης] Τοῦ λαιμοῦ. (φάρυγγος.) Gu. τράχηλος καὶ αὐχὴν τὸ ὄπισθεν, δέρη καὶ δειρὴ τὸ ἔμπροσθεν. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

42. Οὐ λούτρ' ἔδ.] Οὐκ ἐκαθαρίσθη τῷ προσώπῳ, οὐκ ἐνίψατο, ἢ οὐκ ἐλούσατο· οἱ γὰρ Ἕλληνες συνεχῶς καὶ σχεδὸν καθ' ἡμέραν ἐλούοντο. Flor. 59. Χλανιδίων] Τῶν ἁπαλῶν σκεπασμάτων τῶν ἐπὶ τῆς κοίτης, ἱματίων. Gu.

43—45. Ὅταν μὲν σ.] Ὅταν μὲν κουφισθῇ τῆς μανίας, εἴσω τῶν στρωμάτων κρυβεὶς λυπεῖται, ἐξ οἵων ἄρα εἰς οἷα ἐμπέπτωκε λογιζόμενος, ὅταν δὲ τῇ μανίᾳ κάτοχος ᾖ, ἄνω καὶ κάτω φέρεται ἁλλόμενος (cod. ἀλλώμενος) καὶ οὐκ ἐν δεμνίοις κεῖται, ἀλλ' ἀποπηδᾷ μὲν δρομαῖος, ὥσπερ πῶλος ἀπαλλαγεὶς τοῦ ζυγοῦ. Gu.

Σῶμα] Κατὰ τό. Flor. 59. Κουφισθῇ] Ῥαΐσθῇ καὶ ἀπαλλαγῇ. Gu. ἐλαφρωθῇ ἀπὸ τῆς μανίας. Flor. 59.

44. Ἔμφρων] Γενόμενος. (δέον ἐμφρόνως εἰπεῖν, πρὸς τὸ Ὀρέστης ἔμφρων εἶπεν.) Gu. σῶας ἔχων τὰς φρένας. Flor. 59.

46. s. Ἔδοξε δ' Ἄργει] Ἔδοξε δὲ τῷ Ἄργει, ἤγουν τῷ λαῷ, μήτε δέχεσθαι ἡμᾶς ἐν ταῖς στέγαις καὶ ἐν τοῖς οἴκοις ματροκτονοῦντας καὶ φονεύσαντας τὴν μητέρα, μήτε δέχεσθαι ἐν πυρὶ ἤγουν ἐν ταῖς θυσίαις, μήτε προσλαλεῖν ἡμᾶς τινά. Flor. 59.

Ἔδοξε] Ἐκυρώθη. (ἐκρίθη, ἐτυπώθη. ἀρεστὸν ἐφάνη.) Gu.

47. Προσφωνεῖν] Χαιρετίζειν. (προσλαλεῖν. ἡμᾶς.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

48. Μητροκτονοῦντας·] Ἀντὶ τοῦ μητροκτονήσαντας. (τὴν μητέρα φονεύσαντας, κατ' ἀντιχρονισμόν.) Gu. Κυρία δ' ἥδ' ἡμ.] Ἐν ταύτῃ ἐστὶ τὸ κῦρος. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. κυρωθεῖσα, ὡρισμένη, τετυπωμένη. Gu. a m. sec. Ἡμέρα,] Ἤγουν ἡ σήμερον. Flor. 59.

49. Ἐν ᾗ διοίσει] Ἀντὶ τοῦ ἐξοίσει. (ἐξενέγκει, κομίσει. ἡ διὰ ἀντὶ τῆς ἐξ, ὡς τὸ διεγράψατέ με τῆς πολιτείας, ἤγουν ἔξω ἐβάλετε.) Gu.

51. Θήξαντ'] Ἀκονήσαντα τινά. (ἡμᾶς.) Gu.

54. Ἐκπληρῶν] Πλ. ἀντὶ τοῦ διανύσας κώπῃ. (ἐκτελῶν, διαπερῶν.) Gu.

56. Ἄλαισι] Πλάναις. Gu. Πλαγχθείς·] Πλανηθείς. Gu.

57. Εἰσιδὼν] Περισσὴ ἡ εἰς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

58. Μεθ' ἡμέραν] Ἀττικῶς· καθ' ἡμέραν καὶ εἰς ἡμέραν κοινῶς. Gu.

59. Ἐς πέτρων ἔ. β.] Λιθοβολήσῃ. ἡ εὐθεῖα ὁ πέτρος. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

60. Προὔπεμψεν] Ἔμπροσθεν ἔπεμψεν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. προαπέστειλεν. Gu. m. sec.

62. Παραψυχήν] Παραμυθίαν. (παρηγορίαν.) Gu.

67. Εἰσόδου,] Διέλευσιν, δίοδον, ὁδόν. Gu.

68. Τά γ' ἄλλα] Κατὰ τὰ ἄλλα γὰρ ἐπ' ἀσθενοῦς ῥώμης κρεμώμεθα, ἤγουν οὐδεὶς ἕτερος ἔστιν ὁ βοηθήσων ἡμᾶς, ἐὰν μὴ παρὰ τοῦ Μενελάου σωθῶμεν. Flor. 59.

70. Ἄπορον χρ.] Ἄπορον χρῆμα ὑπάρχει ὁ δόμος τῶν δυστυχῶν, ἤγουν τοὺς δυστυχοῦντας οὐδεὶς ἔστιν ὁ βοηθῶν αὐτούς. Flor. 59. ἤγουν οἱ δυστυχοῦντες ἀποροῦσιν, ὅ τι καὶ δράσουσιν. Gu.

71. Ὦ παῖ Κλ.] Ἐξιοῦσα τῶν δόμων ἡ Ἑλένη κατέχει χοὰς καὶ βόστρυχον τῶν οἰκείων τριχῶν ἀποτετμημένον. Gu. *

72. Μακρὸν δὴ μ.] Ἔστω δηλονότι, ἐξ ὅτου οὐκ οἶδα ὑμᾶς. παρασιώπησις. Flor. 21. ἥτις ἦσθα παρθένος ἐπὶ πολὺν χρόνον· διὰ γὰρ τοῦτο ἐκλήθης πολὺν χρόνον οὖσα παρθένος. Flor. 6.

73. Πῶς, ὦ τάλ.] Ἔχεις δηλονότι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

75. Προσφθέγμασιν.] Προσφωνήμασι· κατὰ γὰρ τὴν πρὸς σὲ ὁμιλίαν οὐ μιαίνομαι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. ὁμιλίαις, προσλαλίαις. Gu. a m. 2. Σέθεν,] Ἀπὸ σοῦ, συνάπτεται δὲ πρὸς τὸ μιαίνομαι. Gu. m. 2.

76. Ἐς Φοῖβον ἀναφ.] Εἰς Φοῖβον κρύπτει τὴν μοιχείαν αὐτῆς καὶ εἰς τὸν θεὸν ἀναφέρει τοῦτο. Flor. 59.

77. Καίτοι] Σημείωσαι, ὅτι τὸ καίτοι μετὰ μετοχῆς συντάσσεται, εἰ μὴ κατὰ στιγμὴν ᾖ. Gu.

79. Θεομανεῖ πότμῳ,] Φησὶ ἀντὶ τοῦ ὑπὸ εἱμαρμένης ἐλαθεῖσα. κρύπτει δὲ τὴν μοιχείαν ἄδηλον τινὸς ἀπολειφθῆναι θρήνου τοῦ μὴ εἰδέναι τὴν Κλυταιμνήστραν, ἢ τοῦ γνῶναι τὴν αἰτίαν τῆς μοιχείας ἢ τοῦ φόνου. Flor. 33.

80. Τύχας.] Τὰς δυστυχίας. Gu. ἡ τύχη μέση λέξις ἐστὶ καὶ ἐπὶ δυστυχίας λαμβανομένη καὶ ἐπὶ εὐτυχίας, ὡς καὶ ἡ ὀσμὴ καὶ ἐπὶ εὐωδίας λαμβάνεται καὶ ἐπὶ δυσωδίας. Flor. 59.

81. Ἄγε] Ἥτις ἢ ἄτινα. Gu. Παροῦσ'] Ἐπιδημοῦσα ἐνταῦθα. Flor. 59. Ὁρᾷς,] Ἀντὶ τοῦ ὁράσεις. ἀντιχρονία. Flor. 21.

83. Ἐγὼ μὲν ἄϋπνος,] Ἐγὼ μὲν μὴ καθεύδουσα [μὴ] παρεδρεύω ἕνεκα τοῦ μικρὸν ἐμπνεῖν τοῦτον, εἶτα δυσχεραίνουσα φησὶ τῷ ἀθλίῳ νεκρῷ, ἵν' ᾖ νεκρῷ ὄντι ἀθλίῳ καὶ βεβαίωσις τούτου, [...]ς γὰρ οὗτος. Ἄλλως. ἐγὼ μὲν [...]θάσσω καὶ παρεδρεύουσα τῷ ἀθλίῳ νεκρῷ οὕνεκα σμικρᾶς πνοῆς, ὅ ἐστι ὅπως μὴ ἀποψύξας λάθῃ με, φυλάσσω. Flor. 33.

84. Οὕνεκα] Τὸ οὕνεκα λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ χάριν καὶ ἀντὶ τοῦ διότι. ἔνθα οὖν ἔνι ἀναγκαῖον ποιεῖν τὸ ἕνεκα, γράφεται καὶ τὸ οὕνεκα, οὐ μὴν ἀνάπαλιν, ἔνθα γράφεται τὸ ἕνεκα (leg. οὕνεκα) ἵνα γραφῇ καὶ τὸ ἕνεκα. πῶς γὰρ μέλλει γραφεῖν (sic) εἰς τὸν Ὁμηρικὸν στίχον ἀντὶ τοῦ οὕνεκα τὸ ἕνεκα, τὸν λέγοντα, "οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησεν;" οὐ γὰρ λαμβάνεται καὶ τὸ ἕνεκα διπλῶς ἀντὶ τοῦ διότι καὶ ἀντὶ τοῦ οὕνεκα. Flor. 59. διότι μικρὰν εἶχε πνοήν, ἐγγύς ἐστι νεκροῦ. Gu.

85. Οὐχ ὀνειδίζω] Σιωπῶ τὰ κακὰ τούτου, ἵνα μὴ δόξω αὐτῷ ὀνειδίζειν τὴν μητροκτονίαν, καὶ διὰ τῆς σιωπῆς τὸ μὲν πλῆθος τῶν κακῶν αὐτοῦ ἐσήμανεν, ἐμφαίνει δὲ, ὅτι σὺ μὲν ὠνείδισας αὐτὸν εἰποῦσα, μητρὸς ὅδε φονεὺς ἔφυ, ἐγὼ δὲ οὔ. Flor. 33. 59.

86. Σὺ δ' εἶ μακαρία,] Τινὲς στίζοντες εἰς τὸ πόσις τὸ ἑξῆς κομματικῶς ἐκφέρουσιν, ἀπατηθέντες ἐκ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος τοῦ σὺ δ' εἶ μακαρία, κἀνταῦθα ἕτερον προσλαμβάνοντες. φασὶ γὰρ οὕτω· σὺ δ' εἶ, ὦ Ἑλένη, μακαρία, καὶ ὁ σὸς πόσις μακάριός ἐστιν, εἶτα λέγουσι τὸ "ἥκετον ἐφ' ἡμᾶς ἀθλίως πεπραχότας" (sic) κομματικῶς. τὸ δὲ οὐκ ἔστι τοιοῦτον, ἀλλ' εἰποῦσα ἡ Ἠλέκτρα, σὺ δὲ, ὦ Ἑλένη, μακαρία εἶ, ὤφειλεν εἰπεῖν, καὶ ὁ σὸς πόσις μακάριός ἐστι· νῦν δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ καινοπρεπῶς ἐξήνεγκε, πρὸς μὲν τὴν Ἑλένην ὑπαρκτικῷ ῥήματι χρησάμενος ἑνικῷ τῷ εἶ, πρὸς δὲ τὸν Μενέλαον ἀντὶ τοῦ ἐστι τὸ ἥκετον εἰποῦσα, συμπεριλαμβάνουσα ἀμφοτέρους, Ἑλένην τε καὶ Μενέλαον. Gu.

87. Ἥκετον] Ἀπολύτως ἤλθετε πρὸς ἡμᾶς. τὸ ἐφ' ἡμᾶς ταχύτερον αὐτὸν ἐποίησεν· ἁρπασόμενοι γὰρ ἤλθετε εἰς ἡμᾶς, φησίν. ἔοικε δὲ τὸ ἐπ' αὐταῖς Θήβαις. Flor. 33.

* Repetitum legitur hoc scholion ad vs. 96.

91. Ἔχει τάδ',] Διάκειται. (ἃ λέγεις.) Gu. Ἀπείρηκ'] Ἐξητόνησα. (ἀπείρηκα, ἀπηγόρευσα, ἀπεῖπον, ἤγουν οὐ δύναμαι βαστάζειν ταῦτα.) Gu. Κακοῖς.] Ἐν ταῖς δυστυχίαις. Gu. οὕτως ἔχει ὁ Ὀρέστης, ὡς μηδὲν ἰσχύειν ὑπὸ τῶν κακῶν. Flor. 21.

92. Πιθοῖ' ἄν] Ὡς τὸ, "ἦ ῥά τι πείθοιο, ὅττι κεν εἴπω;" (Il. ξ'. 190.)

93. Ὡς ἄσχολος] Οὐ πεισθήσομαι, παρακαθημένη τἀδελφῷ, κἀνταῦθα οὐκ ἔχουσα ἄδειαν. ἐμμέριμνος εἰμὶ, μὴ ἄδειαν ἔχουσα. Gu. τὸ προσεδρία Ἰωνικὸν διὰ τὸ μέτρον· τὸ γὰρ δρι δίφθογγον γράφεται. Gu. Ἄσχολος] Σχολὴ λέγεται ἡ ἄδεια καὶ ἡ ἀργία· ἀσχολία δὲ τάχα ἡ οὐκ ἔχουσα σχολὴν καὶ ἄδειαν, ἀλλὰ ἔχουσα ἔργον τι. Flor. 59.

96. Χοὰς] Χοαὶ αἱ χεόμεναι τοῖς νεκροῖς σπονδαί. τάξις ἦν, ὅτε τις γυνὴ ἐλθοῦσα εὗρε συγγενῆ τινα ἴδιον τεθνηκότα, ἀποκόψαι τὰ ἄκρα τῆς κόμης καὶ πέμψαι ὡς θυσίας εἰς τὸ σῆμα τοῦ νεκροῦ. ταύτας οὖν ὁ Εὐριπίδης ἀπαρχὰς ὀνομάζει. Flor. 21.

98. Δεῖξαι γὰρ] Τὸ γὰρ ἀντὶ τοῦ ἀλλά. Flor. 59. περισσὸν τὸ γάρ. Flor. 33. Αἰσχύνομαι.] Πανούργως τὸν φόβον αἰσχύνην (Flor. αἰδῶ) ἐκάλεσεν. Gu. Flor. 59.

99. Τότε λιποῦσ'] Μὴ φρονοῦσα τότε καλῶς, ὅτε ὑπῆρχες τοὺς οἴκους λιποῦσα. ὅτε ἠκολούθησας τῷ Πάριδι. Gu. οὐδαμῶς ἀνώμαλον τὸ τῆς Ἠλέκτρας ἦθος. Flor. 21. 59.

101. Αἰδὼς] Ἐντροπή. Flor. 59. Ἐς Μυκηναίους] Ἀργείους· ἐν γὰρ τῷ Ἄργει αἱ Μυκῆναι· μέσον τῶν Μυκηναίων φανῆναι, εἰς Μυκηναίους ἐλθεῖν. Gu. m. 2.

102. Δέδοικα] Μόλις ἐλεγχομένη τὸ ἀληθὲς λέγει. Flor. 59.

103. Δεινὸν γάρ] Εἰς φόβον ἄγει τὴν Ἑλένην ἡ Ἠλέκτρα πλείονα. Flor. 59. Ἀναβοᾷ] Φημίζῃ καὶ κατὰ γλῶσσαν στρέφῃ. Gu.

104. Τὸν φόβον λύσ.] Διὰ τὸ τὸν φόβον λῦσαι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

105. Οὐκ ἂν δυν.] Ἐσχηματισμένον. Gu.

106. Προσπόλους] Πρόσπολος ὁ δοῦλος, πρόπολος (Flor. πρόσπ.) δὲ χωρὶς τοῦ σ ὁ νεωκόρος· ἀμφίπολος δὲ ἡ κατὰ κύκλον περιστροφή.* προπαροξύνονται δὲ ταῦτα πάντα, ὡς μετὰ προθέσεως συντιθέμενα· τὸ δὲ δικασπόλος διὰ τὸ μὴ μετὰ προθέσεως συντεθεῖσθαι παροξύνεται. Flor. 21.

108. Ἕρπειν] Ἕρπειν κυρίως ἐπὶ ὄφεως. Flor. 21.

109. Τροφάς.] Ἀνθ' ὧν ἀνετράφη ὑπ' αὐτῆς ἀμοιβὴν διδοῦσα. καὶ μὴν οὐ μέλλει ἀπελθεῖν ἀλλαχόσε, καὶ ἔνι μεμπτὸν εἰς τὰς παρθένους, εἰ μὴ ἵνα δώσει τὰ τροφεῖα τῇ ἀναθρεψάσῃ αὐτήν. Flor. 59.

115. Οἰνωπὸν] Τὴν οἰνάνθην. (τὴν λευκὴν τρίχωσιν. τὸ καθαρὸν τοῦ οἴνου καὶ λαμπρόν.) Gu. Εἰς τρία διαιρεῖται ὁ οἶνος, εἰς τὸ ἄνθος, εἰς αὐτὸν τὸν οἶνον καὶ εἰς τὸν τρυγίαν. καὶ ἄνθος μὲν τὸ ἐπάνω τοῦ πίθου, ἤγουν τὸ πρῶτον, οἶνος δὲ τὸ μέσον, τρυγίας δὲ ἡ ὕλη ἤγουν τὸ κάτω. ὡσαύτως καὶ τὸ αἷμα εἰς τρία καὶ τὸ γάλα. καὶ τὸ μὲν καθαρώτερον τοῦ αἵματος ἀποτελεῖται εἰς τὸ ἧπαρ εἰς τὸ δεξιὸν μέρος, τὸ δὲ χνοωδέστατον εἰς τὴν χολιδόχον κύστιν, εἰς τὴν σπλῆνα δὲ ὁ τρυγίας. ὡσαύτως καὶ [εἰς] τὸ γάλα· τὸ μὲν καθαρώτερον καὶ λιπωδέστατον τὸ ἐπάνω, ὅπερ γίνεται βούτυρος, τὸ δὲ μέσον ὁ ὀῤῥός, τὸ δὲ κάτωθεν ὡς τρυγίας, ὅπερ ποιεῖ τὸν τυρόν. Flor. 59.

116. Ἐπ' ἄκρου χώματος] Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τὸ ἄκρον τοῦ χώματος τὸ ἄκρον χῶμα λέγουσιν οἱ Ἀττικοί, ὡς ἐνταῦθα καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ "καὶ

* Priora usque ad νεωκόρος sunt etiam in Baroc. 74. et Gu. a m. pr. sed in h[illegible] v. δοῦλος manus sec. scripsit: ἀλλὰ καὶ ἡ δούλη. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἀμφίπολος.

γλῶτταν ἄκραν ῥιπτεῖ θερίσας," (Aj. 238. sq.) ἤγουν τὸ ἄκρον τῆς γλώττης. Gu.

117. Δωρεῖται] Τὸ δωρεῖσθαι εἰ μὲν σημαίνει τὸ χαρίζεσθαι καὶ διδόναι ἁπλῶς, συντάσσεται πρὸς μὲν τὸ πρόσωπον δοτικῇ, πρὸς δὲ τὸ πρᾶγμα αἰτιατικῇ, οἷον δωροῦμαί σοι τόδε· ὅτε δὲ τὸ φιλοφρονεῖσθαι καὶ δεξιοῦσθαι, ὡς ἐνταῦθα, ἐναλλὰξ πρὸς μὲν τὸ πρόσωπον αἰτιατικῇ, πρὸς δὲ τὸ πρᾶγμα δοτικῇ, οἷον δωροῦμαί σε τῷδε. Gu. τιμᾷ σε. Flor. 59.

119. Ἄνωγε] Κέλευε. (παρακάλει, λέγε αὐτήν. ἀνώγω κυρίως τὸ προστάσσω.) Gu.

122. s. Ἃ δ' εἰς ἀδ.] Ἃ δὲ δωρήματα τῶν νερτέρων καιρὸς ὑπάρχει ἐκπονεῖν εἰς τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, ἅπαντα ὑπισχνοῦ. διὰ δὲ τοῦ ἐκπονεῖν ἐδήλωσεν, ὅτι μεγαλοπρεπῆ τινα, πέπλους, ἔμελλε κατασκευάσαι· ἦθος γὰρ εἶχεν τοῦτο ἐπὶ τοῖς τάφοις πέπλους ἐκτίθεσθαι. ὡς καὶ ἡ τοῦ Ὀδυσσέως Πηνελόπη τὸν ἱστὸν, ὃν ὕφαινε θέλουσα τοὺς μνηστῆρας ἐκφυγεῖν, ἐπὶ τὸν τοῦ Ὀδυσσέως ἔμελλε θεῖναι αὐτόν. (leg. τάφον) Flor. 59.

123. Νερτέρων] Τῶν κάτω, ἤγουν τῶν νεκρῶν. Gu. a m. pr. Νερτ. δωρ.] Ἃ δωροῦνται οἱ ζῶντες τοῖς νεκροῖς. Gu. a m. 2.

126—135. Ὦ φύσις,] Παρυπογράφεται τήν τε ἀναχώρησιν τῆς Ἑλένης καὶ τὴν Ἑρμιόνην ἀπερχομένην ἐν τῷ τάφῳ καὶ λέγει Ὦ φύσις. ἡ φύσις διχῶς λαμβάνεται καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ φαύλου· ἔχει τις φύσιν καλὴν, ὅστις ἐστὶν ἀγαθὸς, ἵμερος, πρᾶος, δίκαιος· ἔχει ἕτερος φύσιν κακὴν, ὁ κλέπτης, ὁ μοιχὸς, ὁ πόρνος, ὁ ἄδικος. τοῦτο ἡ Ἠλέκτρα λέγει ἐνταῦθα· ὦ φύσις, ὡς καὶ λίαν μέγα κακὸν ὑπάρχεις ἐν τοῖς ἀνθρώποις, τοῖς γε κακῶς τὴν φύσιν χρωμένοις ἀνθρώποις μέγα κακὸν ὑπάρχεις, σωτήριόν τε πρᾶγμα ὑπάρχεις τοῖς κεκτημένοις καλῶς αὐτήν. Flor. 59. πολλοὶ γὰρ τὸ κάλλος ἐπὶ σωτηρίαν ἑαυτῶν καὶ τῆς πατρίδος ἐχρήσαντο, ὧν ἔστιν εἷς ὁ Γανυμήδης παρὰ θεῷ ἀξιωθεὶς καὶ ἵππῳ ἀθανάτῳ κοσμήσας τὴν θρεψαμένην. καὶ Ἀμυμώνη δὲ διὰ τὸ ἴδιον κάλλος τὸ ἄνυδρον Ἄργος πολύυδρον ἐποίησε διὰ τῆς ἐπιμίξεως τοῦ Ποσειδῶνος. Flor. 21.

128. Εἴδετε] Οὐ κατ' ἐρώτησιν δὲ, ἀλλ' ἀποφαινομένη ταῦτα λέγει. Gu. a m. pr.* τὸ, παρὰ τοῦ παρ' ἄκρας, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀπέθριξε ταὐτόν ἐστι· τὸ γὰρ ἄκρας αἰτιατική ἐστιν, ἢ γενικὴν νοητέον, ἵν' ᾖ ἀπὸ τοῦ ἄκρου αὐτὰς ἔτεμε. Gu. a m. sec.

130. Θεοί σε μισ.] Λάθρα τοῦτο εἶπεν. Gu.

131—135. Ὦ τάλαιν' ἐγώ.] Ἰδοῦσα ἡ Ἠλέκτρα τὸν χορὸν τῶν Ἀργείων γυναικῶν ἐλθόντα ἐπισκέψασθαι τὸν Ὀρέστην, καὶ φοβηθεῖσα, μήπως ἐγεροῦσιν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὕπνου, διακόψασα τὸν λόγον, ὃν περὶ τῆς Ἑλένης ἔλεγε, μετὰ λύπης λέγει, ὦ τάλαιν' ἐγώ! αἱ φίλαι ξυνῳδοὶ ἤγουν αἱ συνθρηνοῦσαι μετ' ἐμοῦ αὖ καὶ πάλιν πάρεισι καὶ προσέρχονται, ὡς φαίνεται, ὅτι καὶ πρῶτον ἐκεῖ ὑπῆρχον. ἴσως ἠρεμοῦντα τὸν Ὀρέστην μεταστήσουσι καὶ διεγείρουσιν ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἀπό τε τῆς ὁμιλίας καὶ τοῦ κτύπου τῶν ποδῶν αὐτῶν· ἐπεὶ γὰρ πλῆθος ἦν, θόρυβον ἔμελλε ποιῆσαι εἰσερχόμενον· καὶ εἰ ἐγεροῦσιν αὐτὸν, ἐκτήξουσι τὸ ἐμὸν ὄμμα ἐν τοῖς δακρύοις. ἐπεὶ γὰρ ἔβλεπεν αὐτὸν δαιμονιζόμενον καὶ πάσχοντα, κλαίειν ἔμελλεν ὡς ἀδελφή. Flor. 59.

140. Ἀρβύλη] Εἶδος ὑποδήματος γυναικείου ἀπὸ τοῦ ἁρμόζειν καὶ βύειν τοὺς πόδας. Gu.

142. Ἀπόπρο] Ἰδοῦσα ταύτας ἡ Ἠλέκτρα ἐρχομένας πρὸς τὴν στρωμνὴν τοῦ Ὀρέστου λέγει πρὸς αὐτάς· ἄπο καὶ μακρὰν πρόβατε καὶ ἐξέλθετε ἐκεῖθε καὶ ἀπεκεῖ, ἤγουν ἀπὸ τῆς στρωμνῆς μακρὰν καθίσατε. Flor. 59. ἄπωθεν τῆς κοίτης ἐπιτείνατε εἰς τὸ ἔμπροσθεν τὴν πορείαν, ἄπωθεν κατ' ἐπίτασιν τῆς

* Ultima οὐ κατ' ἐρ. sunt etiam in Florr. 6. 9. 17. 11. 56. 59. 76.

εἰς τὸ ἔμπροσθεν πορείας. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. Μοι] Χάριν ἐμοῦ.

144. Ἰδοὺ] Ἢ θέασαι, ἢ νῦν. Gu.

145. Ἃ ἅ] Ἐπίῤῥημα ἐφεκτικόν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 76.

149. Κάταγε,] Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν καταγομένων νεῶν εἰς τοὺς λιμένας. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. κάτελθε καὶ σεαυτὴν φέρε. Gu. a m. sec.

150. Λόγον ἀπόδος] Ἀντὶ τοῦ ἀπόκριναι. (ἀπολογίαν.) Gu.

152. Χρόνια] Χρονίως, βραδέως. (μόλις. καὶ διὰ τοῦτο οὐ βούλομαι ὑμᾶς ὄχλον αὐτῷ παρασχούσας ἐξαναστῆσαι.) Gu.

158. Ὀλεῖς,] Ἀπολεῖς ἐμέ (ἢ αὐτόν). Gu. Εἰ βλέφαρα κτλ.] Ἤγουν ἐὰν διϋπνίσῃς αὐτόν, ἐὰν ἐξεγείρῃς τοῦ ὕπνου. Flor. 33. 59.

159. Φερομένῳ χάραν.] Ἀντὶ τοῦ φερόμενον ἐν χαρᾷ. Flor. 21. ἀντὶ τοῦ φέροντος. (καρπουμένῳ.) Gu.

163. s. Ἀπόφονον,] Κακόφονον, ὡς αἴτιον ἡμῖν συμφορῶν, τὸν μισητὸν καὶ μὴ ἄξιον ὄντα γενέσθαι, ἄτοπον. Gu. a m. sec. ὡς λέγομεν γάμος ἄγαμος, ὅταν τις οὐκ ἀγάγηται γυναῖκα ξένην, ἀλλὰ συγγένειαν ἔχουσαν μετ' αὐτοῦ, οὕτω καὶ φόνος ἀπόφονος, ἤγουν μισητός· οὐ γὰρ ἦν ὁ φόνος εἰς ἕτερον ἀλλότριον, ἀλλὰ εἰς τὴν αὐτοῦ μητέρα. καὶ ἄλλο δέ· ὅτι ὁ φόνος τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἐπὶ κακῷ ἐγένετο αὐτῷ· παράφρων γὰρ ἐγένετο ὁ Ὀρέστης καὶ εἰς ψῆφον ἦσαν θανάτου, καὶ κατὰ τοῦτο ἀπόφονος, ἤγουν μισητὸς κακὸς φόνος. Flor. 59.

168. Θώϋξασ'] Ἀγρίως (μεγάλως) βοήσασα. Gu. Ἔβαλες;] Ἤγουν ἐξύπνωσας αὐτόν, εἰποῦσα τὸ ὦ τάλας. Flor. 59.

170. Οὐκ ἀφ' ἡμῶν,] Μακράν. Flor. 59.

171. s. Πάλιν] Εἰς τοὐπίσω. Gu. a m. sec. Ἀνὰ] Σύναπτε τὸ ἀνὰ πρὸς τὸ ἑλίξεις. Gu. a m. sec. Πάλιν—ἑλίξεις.] Ἀναστρέψεις τὸν σὸν πόδα. ἐκ παραλλήλου τὸ πάλιν καὶ τὸ ἀνά. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Μεθεμένα] Ἀποστᾶσα. (ἀπολειφθεῖσα.) Gu. ἀφεῖσα, ἀποστᾶσα τοῦ κτύπου οὗ ποιεῖς. Flor. 59.

176. Κατάπτερος] Ταχεῖα ἀντὶ τοῦ ταχέως. Gu.

179. Διοιχόμεθα,] Ἐφθάρμεθα. Gu.

182. Ἀνακέλαδον] Τὴν εἰς ὕψος φωνήν. (μέγαν ἦχον.) Gu.

185. Τί δ' ἄλλο] Εἶπας. Gu.

186. Πόθον] Ὄρεξιν. Flor. 59. Βορᾶς.] Τροφῆς. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

187. Πρόδηλος] Προφανής. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. Ἄρ'] Εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει. Gu. Ὁ πότμος,] Ἡ τύχη τοῦ θανάτου δηλονότι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

188. Ἐξέθυσ'] Ἐφόνευσεν. (ἀπώλεσεν.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

189. Ἀπόφονον] Οὐκ ἄξιον ὄντα γενέσθαι. ἀπὸ φυγῆς ἄξιον φόνον. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. Δοὺς] Ἀντὶ τοῦ συγχωρήσας καὶ κελεύσας τὸν τῆς μητρὸς φόνον ἐργάσασθαι, τὸν φόνον τῆς μητρὸς τὸν μέλεον, τὸν ἀπόφονον καὶ τὸν μισητόν, τὸν ἐπὶ κακῷ γεγονότα. Flor. 59.

190. Πατροφόνου] Τῆς τὸν ἐμὸν πατέρα φονευσάσης. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

191. Δίκαια] Τὰ κατὰ τὸν φόνον. (δικαίως δοὺς τὸν φόνον, τὸ αἷμα.) Gu. Καλῶς] Εὐπρεπῶς. Δ' οὔ.] Διότι ὑπὸ τοῦ υἱοῦ. (οὐδὲ γὰρ ὑπὸ παιδὸς ἔδει θανεῖν αὐτήν.) Gu.

192. Ἔκανες,] Ἐφόνευσας. (τὸν πατέρα.) Gu. Ἔθανες,] Ἀντὶ τοῦ ἐθανάτωσας. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἐθανατώθης ὑπὸ τῶν τέκνων. Gu. a m. sec.

194. Ἀφ' αἵματος.] Ἀπὸ αἰτίας τοῦ φόνου τοῦ σοῦ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

195. Ἰσονέκυες.] Ἀντὶ τοῦ διὰ τὸν σὸν φόνον ἡμεῖς ἀπολώλαμεν. Ἰσονέκυες.] Ἴσοι νεκροῖς ἐσμὲν, ἀντὶ τοῦ ὅμοιοι νεκροῖς, τουτέστι νεκροῖς ἐοίκαμεν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

196. Οἴχεται] Ἐφθάρη, ἔφθαρται. Gu.

197. Βίου τὸ πλ. μ.] Ἀντὶ τοῦ καὶ τὸ πλέον μέρος τοῦ ἐμοῦ βίου, ἤγουν τῆς ἐμῆς ζωῆς ἔφθαρται. Gu.

198. Στοναχαῖσί τε κ. γ.] Λάμβανε τὸ, ἐν στοναχαῖσί τε καὶ γόοις, ἢ πρὸς τὸ, οἴχεται, ἢ πρὸς τὸ ἕλκω. Gu.

200. Ἄγαμος ἔπι δ' ἄτ.] Ἀντὶ τοῦ ἄτεκνος, ἐπὶ τούτῳ δὲ ἄτεκνος. (δέον ἀγάμως καὶ ἀτέκνως εἰπεῖν, ὁ δὲ πρὸς τὸ ἥτις εὐθεῖαν ἐξήνεγκεν.) Gu.

207. Ὦ πότνια λήθη] Λήθη ἤγουν τῶν κακῶν ὁ ὕπνος ὑπάρχει· ὅσας γὰρ ἂν λύπας ἔχῃ ἄνθρωπος, ὑπνώσει (leg. ὑπνώσας) λανθάνεται αὐτῶν. οὕτω καὶ ὁ Ὀρέστης ὑπνώσας ἐπιλάθετο τῶν κακῶν ὧν εἶχεν, ἤγουν τῆς μανίας καὶ τοῦ φόνου τῆς μητρός. ὡς ἔοικε δὲ, κατεκλίθη ἐν οἵῳ τρόπῳ ἔφθασε δαιμονιζόμενος, εἶτα ἐλθὼν ἐν φρονήσει καὶ ἐξυπνίσας λέγει ἀπὸ ποίου τόπου καὶ πότε ἦλθον ἐνταῦθα· ἀμνημονῶ γὰρ ἀπολειφθεὶς τῶν πρὶν φρενῶν, ἤγουν στερηθεὶς τῶν μανιωδῶν καὶ ἐφθαρμένων φρενῶν, καὶ εἰς νοῦν ἐλθὼν ἀρτίως τῶν ὑγιῶν φρενῶν ἐγνώρισα ποῦ εἰμί. ἢ ἄλλως· ἀπολειφθεὶς τῶν πρότερον σώων φρενῶν καὶ μαινόμενος γεγονὼς ἀμνημονῶ ποῦ ἦλθον καὶ ποῦ εἰμί. Flor. 59. Κακῶν,] Τῶν ἀλγεινῶν, τῶν δυστυχιῶν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

209. Ποτ'] (Ἆρα ἢ) περισσόν. Gu. περισσόν. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἦλθον] Ἐμπερίβολος. Flor. 33.

210. Ἀμνημονῶ] Ἐπιλανθάνομαι, τί πέπρακταί μοι ἐν τῇ νόσῳ τῆς μανίας. Gu.

212. Βούλει θίγω] Ὅμοιόν ἐστι, τῷ τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω, ὅ φησι Σοφοκλῆς. (Œd. T. 651.) Gu.

214. Πέλανος,] Σημαίνει δύο, τὸν σίελον, ὡς ἐνταῦθα, καὶ εἶδος θύματος, ἤτοι τὸν πλακοῦντα, ὡς Αἰσχύλος ἐν τρίτῳ φησίν. Gu. πέλανος προσηγορικὸν ὄνομα, ὁ ἀφρός· κατὰ παντὸς γὰρ ἀφροῦ λέγεται ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ πελάζειν ἄνω, ὡς κουφοτέρως· τὰ γὰρ κοῦφα τὰ ἄνω ζητοῦσι, ὡς τὸ ἀσκὸς ἀποσπόγγισον τὸν ἀφρώδη πέλανον· οἱ γὰρ δαιμονιζόμενοι καὶ ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν ἀφροὺς πέμπουσι, καὶ ἐκ τῶν ὀμμάτων δάκρυα, καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν λήμας· πλεονάζει γὰρ τὸ ὑγρὸν, καὶ μὴ ἔχον ἔξοδον ἐξέρχεται ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν· ἀπὸ γὰρ τῆς πλημμελείας τοῦ στομάχου πλεονάσαν τὸ ὑγρὸν, γίνονται αἱ ἀναθυμήσεις, καὶ μὴ ἔχον ἔξοδον τὸ πνεῦμα ἀνέρχεται τὰ ἄνω μέρη ζητοῦν ἔξοδον, καὶ μὴ εὑρίσκον ἀθροιζόμενον ἐκεῖσε σκοτίζει τὸν ἐγκέφαλον, καὶ τὰ μέλη σπαράσσει ζητοῦν ἔξοδον, καὶ οὕτω σκοτισθέντος τοῦ ἐγκεφάλου γίνεται παράφρων ὁ ἄνθρωπος, ἕως οὗ ἐκφορηθῇ τὸ πνεῦμα· οὕτω γὰρ εἰσέρχεται τὸ πνεῦμα καὶ ἐν τῇ γῇ καὶ σείει αὐτὴν, μὴ ἔχον τοῦ ἐξελθεῖν. Flor. 59.

224. Ἀναρὸν] (Καίπερ) ἀλγεινόν. (ἐφ' ὅσον γὰρ νοσῶν ἐν τῇ κλίνῃ κεῖται, φόβον ἑαυτῷ καὶ τοῖς ὁρῶσι παρέχει.) Gu. Τὸ κτῆμα,] Τὸ δέμνιον δηλονότι. Flor. 21.

226. Δυσάρεστον] Δυσκόλως ἀρεσκόμενον. Flor. 33. Ἀπορίας] Καὶ ἀσθενείας. Flor. 59. ἣν αὐτοῖς ἡ νόσος ἐμβάλλει. Gu. Flor. 59.

228. Μεταβολὴ] Ἡ μεταβολὴ τῶν ἴσων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 55. 59. 76. Πάντων] Πραγμάτων. Flor. 59.

230. Τὸ δοκεῖν,] Καλὸν δὲ τὸ διεγείρεσθαι τὴν ψυχὴν τῇ δόξῃ τῆς ὑγείας ἢ τοιούτου τινὸς, καὶ μὴ καταπίπτειν (μεταπίπτων Florr.) ἐν ταῖς νόσοις ἢ ἑτέροις τοιούτοις, κἂν μακρὰν ᾖ τῆς ἀληθείας ἡ δόξα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

236. Ὡρμισται] Ἡ ἀντὶ — τὰ σέλματα. (ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν· μέρος γὰρ τῶν νηῶν τὰ σέλματα add. Gu.)

237. s. Πῶς εἶπας; ἔχει φῶς] Ἡ-

296. Ὕπνῳ] Πρωθύστερον. Flor. 6. 9. 56. 59. 76. Βλέφαρον] Ὄμμα. Gu. Ἐκταθεῖσα] Πρὸς τὴν κλίνην ἀνακλιθεῖσα. Gu.

297. Βάλευ.] (sic) Αἰολικὸν βαλοῦ. Gu.

298. Προλείψεις] Ἀφήσῃς, ἤγουν ἐὰν ἀποθάνῃς. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. καταλείπεις με ἀπολιγωρήσασα τῆς νοσοκομίας ἐν τῷ προσεδρεύειν μοι. Flor. 10.

301. Οὐκ ἔστι·] Ἀντὶ τοῦ οὐ προλείψει σε. Flor. 10. Αἱρήσομαι,] Βουλήσομαι. Gu. Flor. 21. προκρίνω. Gu.

302. Ἔχει γὰρ ταυτόν·] Ἕξει ἐμὲ πάθος ὃ καὶ σὲ, ἤτοι κἀγὼ συντεθνήξω. Flor. 10.

308. Δοξάζῃς] Φαίνεσαι νῦν. ἐκ τούτου γὰρ τοῦ δοξάζειν ἡμᾶς τοὺς ἀσθενεῖς ἀπηλλαγμένους τῆς νόσου ἀμελεῖται, καὶ οὕτως γίνεται κάματος. Flor. 21. ἕπεται γὰρ ἐκ τῆς νόσου τοῖς ἀνθρώποις ἄρτι ληγούσης ἡ ταλαιπωρία. Flor. 18.

309. Κάματος] Σοὶ τῷ Ὀρέστῃ ἀσθενεῖ. Flor. 33. Ἀπορία] Ἀσθένεια. Flor. 59. ἀδυναμία. Flor. 18. ἀπόγνωσις. Gu.

312. Ποτνιάδες] Κακομανιοποιοί. Flor. 21. μανοποιαί. Πότνια γὰρ χώρα ἐστὶ Βοιωτίας, ἔνθα μανεῖσαι αἱ Γλαύκου ἵπποι τὸν ἴδιον δεσπότην Γλαῦκον διεσπάραξαν. Ἄλλως. Ποτνιάδας φησὶ τὰς Ἐριννύας ἀφ' ἱστορίας τοιαύτης. Πότνιά ἐστι τόπος ἐν τῇ Βοιωτίᾳ· ἐφύοντο γοῦν ἐκεῖ βοτάναι μανίαν ἐμποιητικαί, εἰς ὃν, ὡς λόγος ἐρεῖ, παραγενόμενος καὶ Γλαῦκος μετὰ τῶν ἵππων αὐτοῦ * * * τῶν βοτανῶν καὶ ἐμμανεῖσαι διέφθειραν τὸν Γλαῦκον. Ἐπειδὴ καὶ Ἐριννύες αἴτιαι μανιῶν εἰσὶ, διὰ τοῦτο ταύτας φησὶ Ποτνιάδας.* Flor. 6. σεβάσμιαι κατ' εὐφημισμὸν, μανοποιοί. Gu.

313. Ἀβάκχευτον] Καὶ δυσβάκχευτον, οὐ βακχεύουσαι, ὡς ὁ Βάκχος, ἀλλὰ κακῶς. Flor. 21. Θίασον] Κλῆρον. Flor. 21.

315. Μελαγχρῶτες] Αἱ μέλανα χρῶτα ἔχουσαι. Flor. 21. μελανσώματοι. Flor. 9. τοῦτο λέγει διὰ τὸ τοὺς μαινομένους μέλανας τὸ χρῶμα ποιεῖν. Gu.

317. Τινύμεναι δίκαν,] Αἵματος, ἤγουν λαμβάνουσαι δίκην φόνου, τουτέστι κολάζουσαι διὰ φόνον. (φόνου Florr.) Τινύμ. φόν.] Ἤγουν φονεύουσαι. Flor. 6. 9. 21. 56. 57. 76. Gu. m. pr.

321. Φοιταλέου·] Ὁρμητικῆς. (τῆς ποιούσης τοὺς μαινομένους ὁρμᾶν.) Gu. φοιτᾷν, ὅ ἐστι περιϊέναι. Flor. 21. Μόχθων.] Πόνων λέγω τῶν τῆς μητρὸς φόνου ἔργων. Gu.

322. Οἵων] Δι' οἵων, κακῶν δηλονότι, ἔῤῥεις ἑαυτὸν κτεῖναι, φθείρεις ἑαυτόν. Flor. 21. Ὀρεχθεὶς] Ἀγαπήσας. Flor. 33.

324. Δεξάμενος,] Ὁ οἰκῶν. Flor. 18. σύ. Gu. Ἀνὰ δάπεδον,] Κατὰ τὴν γῆν. (ἔδαφος. ἤγουν τὸ Ἀπόλλωνος οἴκημα τὸ καλούμενον Δελφούς.) Gu.

325. Λέγονται] Καλοῦνται, ᾄδονται. Gu. Μυχοὶ γᾶς.] Καταδύσεις, οἰκήσεις. (κοιλότητες.) Gu. καταδύσεις, θεμέλιοι. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

326—333. Ἰὼ Ζεῦ,] Φεῦ ὦ Ζεῦ. τίς ὁ ἀγὼν οὗτος ὁ φονικὸς ἔρχεται παρακινῶν σε τὸν ἄθλιον, ᾧτινι, ἤγουν σοὶ, δάκρυα δάκρυσι συμβάλλει καὶ συνάπτει τις τῶν ἐχθρῶν, κινῶν εἰς τοὺς δόμους τῶν φόνων τῆς σῆς μητρός. κατολοφύρομαι, λίαν θρηνῶ, σε δηλονότι.

326. Ἰὼ Ζεῦ,] Ὦ ἐπὶ ἀποστροφῇ (ἐπιαποστροφὴ uno verbo et sine ὦ Florr.) Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τοῦτο κατ' ἰδίαν ἀναπεφώνηται. (l. — πεφώνηται. Flor. 10.

327. Τίς ἔλεος,] Ἔσται σοὶ τῷ Ὀρέστῃ. Gu. m. sec. ἀντὶ τοῦ, πόθεν

* Ultima ἐπειδὴ, etc. e MS. C. C. C. enotaverat King.

ἂν γίνοιτο ἔλεος. Gu. m. pr. Ἀγὼν] κίνδυνος, νόσος, ἡ καταλαμβάνουσά σε μανία. Gu. m. 2.

328. Φόνιος] Φονικὸς, δαιμονιώδης. Gu.

329. Θοάζων] Παροξύνων. (κινῶν, ἐκμαίνων.) Gu. Ὠι, σοι. (ἢ τῷ ἀγῶνι.) Gu.

332. Ὅ σ' ἀναβακχευεί;] Ὅπερ τῆς μητρὸς ἀναβακχεύει σε, καὶ μαίνεσθαι ποιεῖ. ἢ ὅστις ἀλαστόρων ἀνακινεῖ τὸ αἷμα τῆς μητρός σου, μὴ ἐῶν αὐτὸ ἠρεμεῖν ἀτιμώρητον.

334. Οὐ μόνιμος] Οὐκ ἐν μονῇ ἐστὶν, ἤγουν οὐ μένει. Gu. m. pr. Flor. 17. 59. 76. στάσιμος. Gu. m. 2.

336. ss. Ἄλλως. Ἀνατινάξας δέ τις δαίμων, ἤ τις δαιμόνων αὐτὸν δηλονότι τὸν ὄλβον, ὥσπερ λαῖφος ἀκάτου θοῆς κατέκλυσεν ὥσπερ ἐν κύμασι πόντου λάβροις ὀλεθρίοις. τὸ δὲ δεινῶν πόνων διὰ μέσου, (ἀντὶ τοῦ Gu.) φεῦ ἕνεκα τῶν δεινῶν πόνων. — ἢ οὕτω κατέκλυσε δὲ αὐτόν τις δαίμων, ὥσπερ ἐν λάβροις ὀλεθρίοις κύμασι δεινῶν πόνων, ὥσπερ κατακλύζει λαῖφος ἀκάτου θοᾶς ἐς λάβροις ὀλεθρίοις κύμασι πόντου, ἀνατινάξας καὶ ἀνατρέψας τοῦτον. *

339. Τίνα γὰρ] Πρὸς τὸ κατολοφύρομαι ἀποδίδοται. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

340. Ἢ τὸν] Καταγόμενον. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

342—345. Καὶ μὴν βασιλεὺς] Τὸ δὲ ἑξῆς· καὶ μὴν ὁ βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει Μενέλαος ἄναξ, τῶν Τανταλιδῶν ἐξ αἵματος ὢν, πολλῇ δ' ἀβροσύνῃ δῆλος ὁρᾶσθαι τῶν Τανταλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν. †

343. Ἀβροσύνῃ] Διὰ τῆς πολλῆς δὲ ἀβροσύνης, ἤγουν τρυφερότητος. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. βασιλικῷ μεγέθει. τρυφῇ ἱματίων καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἀκολούθων. Gu. m. 2. τῇ τρυφῇ τοῦ βαδίσματος, ἤγουν τῆς ὄψεως. Flor. 21. πλουσιότητι. Flor. 33.

344. Δῆλος ὁρᾶσθαι,] Ὁρᾶται δῆλος ἐν πολλῇ ἀβροσίᾳ. Flor. 21.

346. Ὁρμήσας] Παρορμήσας, κινήσας. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἐλλιμενίσας. Gu. m. 2.

347. Εἰς γῆν Ἀσίαν,] Ἤγουν Ἀσιανὴν, τὴν Τροίαν. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

348. Ὁμιλεῖς,] Συνδιάγεις. Gu. Florr. iidem.

349. Θεόθεν] Ἀπὸ τοῦ θεοῦ. Πράξας] Τελέσας. Ἅπερ εὔχου.] Δι' εὐχῆς ἐποιοῦ. Gu. Florr. iidem.

351. Καταστένω.] Στενάζω. Gu. θλίβομαι. Flor. 21.

352. Εἱλιχθεῖσαν] Περιληφθεῖσαν. (κυκλωθεῖσαν, συσχεθεῖσαν.) Gu.

358—360. Νηρέως προφήτης] Οὗτος Ἀνθηδόνιος — τοῖς Ἀργοναύταις. τὴν δὲ βοτάνην, ἧς ἐγεύσατο, φασί τινες ἀείζωον εἶναι. ‡

359. Ἐμφανῶς παρ.] Ὅς μοι πλησίον σταθεὶς τάδε εἶπεν ἐμφανῶς. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. φανερῶς (Flor. 56.) καὶ οὐ διά τινος φαντάσματος. Gu. m. sec. προδήλως. Flor. 21.

361. Λουτροῖσιν ἀλ.] Ἃ ἡ ἄλοχος ἔλουσεν αὐτόν (τουτέστιν ἐν λουτροῖς ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναικὸς ἀνῃρέθη.) Gu.

363. Ναυπλίας] Ναύπλιος λιμὴν ἀπὸ τούτου καὶ Ναυπλία χθών. (ἀπὸ Ναυπλίου τοῦ πατρὸς Παλαμήδους add. Florr.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

366. Περιβαλεῖν] Περιπτύξασθαι. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. περιπλακῆναι. Gu. m. sec. Flor. 33.

368. Ἀνόσιον φόνον.] Δέον δὲ εἰπεῖν εὐσεβῆ φόνον, κακοήθως ἀνόσιον καὶ ἀσεβῆ

* Ultima: ἢ οὕτω — τοῦτον e Gu. addidi.

† Hæc omiserunt King. et Musgr.

‡ Verba τὴν δὲ βοτ. — εἶναι e Gu. addidi. In eo desunt vv. ἀλλ' εὐκάγ. — ἑαυτὸν, ἐν ante ἁλιεὺς et καὶ ante παρ' Ὁμ. ex eodem adjeci. [vid. i. vol. Schol. ad h. v.]

φόνον καλεῖ τὴν τιμωρίαν Κλυταιμνήστρας. — *

370. Τὰ δεῖνα] Φοβερὰ, τὸν τῆς μητρὸς φόνον. Gu. Ἔτλη] Ἐτόλμησεν. (ἐκαρτέρησεν.) Gu. εἴργασται. δῆλός ἐστι πονηρὸς Μενέλαος, δέον εἰπεῖν, ὃς ἤμυνε τῷ πατρί. Flor. 10.

374. Ἱστορεῖς,] Ζητεῖς. (ἐρευνᾷς, ὁρᾷς, λέγεις.) Gu. ὁρᾷς οὐ γνωρίζων. Flor. 21.

375. Τἀμὰ κακά.] Ἤγουν ἐμαυτὸν οὕτω κακῶς ἔχοντα. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. †

376. Πρωτόλεια] Σύνθετον ἀντὶ ἁπλοῦ, πρωτόλεια ἀντὶ τοῦ πρῶτα πάντων. Flor. 21. πρὸ πάντων σὲ λιτανεύω. Flor. 10.

379. Ὦ θεοί,] Ἰδὼν ὁ Μενέλαος Ὀρέστην ταῦτα σχετλιάζων φησί. Flor. 21.

380. Εὖ γ' εἶπας·] Ὅτι τίνα νερτέρων δέδορκας. Flor. 21. Οὐ γὰρ ζῶ] Οὐχ ἄλλο κέκτημαι τῶν ζώντων, εἰ μὴ μόνον τὸ ὁρᾷν τὸ φάος. Flor. 21.

381. Τὸ αὐχμηρὸν] Ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ἠγρίωσαι. Gu.

382. Αἰκίζεται.] Μαστίζει. (ἀφανίζει, λυπεῖ εἰς μνήμην ἰόντα.) Gu. φθείρει. Flor. 21.

383. Δεινὸν] Χαλεπὸν, φοβερόν. Gu. Ξηραῖς κ.] Τῶν γὰρ ἀΰπνων οἱ ὀφθαλμοὶ ξηροί. Gu.

387. Λέγειν] Θέλε λέγειν, ἀντὶ τοῦ λέγε. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

388. Φειδόμεθα·] Συστελλόμεθα. Flor. 21. φείδομαι τὸ ἐλεῶ, τὸ ἀκριβολογοῦμαι καὶ τὸ ὑποστέλλομαι, ὡς ἐνταῦθα. Flor. 21.

393. Θεὸς,] Θεὸν καλεῖ τὴν λύπην· πάντα γὰρ τὰ πράγματα παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἶχον θεούς. Flor. 21.

396. Ἐξώγκουν] Τῷ χώματι ὑπέβαλον. Flor. 10.

397. Πυρᾷ;] Τῷ τάφῳ. (τῇ τοῦ σώματος αὐτῆς καύσει.) Gu.

398. Φυλ. ὀστ. ἀναίρ.] Ἤγουν πότε τὸ σῶμα ἀναλωθὲν ἡμεῖς τὰ ὀστᾶ λάβωμεν ἢ ἀναίρεσιν ἀντὶ τοῦ φθορὰν, ἤγουν σκοπῶν, μὴ τὰ ὀστᾶ φθαρῇ τῷ πυρί. Gu. Ἀναίρεσιν.] Ἤγουν ἀνακομιδὴν, ἀνάληψιν, συλλογήν. Gu.

399. Ὀρθευεν] Ἐπιμελεῖτο. Flor. 33. ἐνοσοκόμει. Flor. 10. ἐκυβέρνα. Gu.

401. Φαντασμάτων] Ἤγουν τίς φαντασία ποιεῖ σε νοσεῖν ταῦτα ἃ νοσεῖς; Flor. 21.

402. Ἔδοξ'] Ἐνόμισα — ὁμοίας νυκτί. (ἤγουν μελαίνας add. Gu. Florr.)

410. Φοῖβος] Οὐ τοῦτο βούλομαι εἰπεῖν δηλονότι, ἀλλ' ὁ Φοῖβος. Flor. 21.

413. Ἀμύνει] Ἐκδικεῖ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. συνεργεῖ. Flor. 33.

417. Αἷμα μητ.] Ἀντὶ τοῦ ἕνεκεν τοῦ αἵματος. Flor. 21.

418. Οὐ σοφὸς,] Εἰ δηλονότι, ἤγουν ἐπιτήδειος. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. πανοῦργος, ὡς σχηματίζεσθαι μὲν φίλιαν, τὰ τῶν ἐχθρῶν δὲ φρονεῖν. Gu. m. sec. Flor. 6.

419. Πατρὸς δὲ] Οἱ Ἀττικοὶ προπαροξυτονοῦσι μόνον τοῦτο, τιμωρία. τὸ δέ τις ἄμεινον βαρύνειν δὴ τίς. Flor. 21.

420. Τὸ μέλλον] Μέλλει δὲ ὠφελήσειν δηλονότι. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὸ βραδυσμόν. Flor. 10. τὸ βραδύνειν. Gu. m. sec. Ἀπραξίᾳ] Ἀργίᾳ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 34. 56. 59. 76. ἀργὸν τὸ δῶρον, ματαία ἡ χάρις. Flor. 59.

423. Οὐδ' ἥγνισαι] Οὐκ ἐκαθάρθης εἰς τὸν φόνον, ὃν ἐποίησας, καθὼς ἐστι νόμος καθαίρεσθαι τοὺς φονεῖς τὰς χεῖρας τὰς ἐργασαμένας τὸν φόνον. Gu.

425. Ἐξαμιλλῶνται] Διώκουσιν,

* Verba δέον δὲ — Κλυταιμν. om. Gu. qui sqq. sic scripta exhibet: [vid. i. vol. Schol. ad h. v.] ἴδει μὲν γὰρ — — γενομένην. ἴδει δὲ ὑπ' ἄλλου τοῦ, κ. τ. λ. Flor. 10. annotat: δέον εἰπεῖν εὐσεβῆ. nihil amplius.

† In Gu. est καλῶς, sed λ in litera scriptum est atramento, reliqua, i. e. totum scholion, rubrica.

457. Φιλήματ' ἐξέπλησε,] Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φιλημάτων εἰς ἐμὲ ἐτέλεσε τὸν Ἀγαμέμνονος παῖδα.*

463. Φεύγων] Θεαθῆναι ὑπ' αὐτοῦ. Flor. 6.

467. Πολυετής] Πολυχρόνιος ἤγουν μετὰ πολλὰ ἔτη, διὰ πολλοῦ χρόνου. Gu.

468. Ἄγετέ με] Ὦ θεράποντες. Flor. 6. Gu. Δεξιάν] Τιμιώτερος γὰρ ἦν ὁ Τυνδάρεως. Flor. 21.

472. Ἔα] Ἐπὶ ἐκπλήξεως. Gu. Florr.

473. Δράκων] Δράκοντα εἶπε τὸν Ὀρέστην, ὡς μητροκτόνον, ἐπεὶ καὶ αἱ ἔχιδναι κτείνουσι τὰς ἑαυτῶν μητέρας, τιτρώσκουσαι τὰς γαστέρας αὐτῶν, ὅτε εἰς φῶς προελθεῖν μέλλουσι. Gu.

474. Στίλβει] Ἀποπάλλει (πέμπει ἐκ τῶν ὀμμάτων). Gu.

479. Χρόνιος ὤν] Οὐ μόνον χρόνιος φαμὲν ἦλθον ἀντὶ τοῦ μετὰ χρόνον πολὺν, ἀλλὰ καὶ χρόνιος ἦν ἐν τῷδε τῷ τόπῳ ἀντὶ τοῦ (ἐπὶ Flor.) χρόνον πολύν. Gu. a m. sec. Flor. 21.

480. Τὸν ὁμόθεν] Τὸν ἀπὸ μιᾶς ῥίζης, ἤγουν τὸν κατὰ γένος προσήκοντα. Gu. m. pr. Flor. 9. 17. 21. 56. 76. ἤγουν τὸν ἐκ ταὐτοῦ γένους ἤτοι τὸν συγγενῆ. Gu. m. sec.

481. Πρότερον] Τιμιώτερον. Flor. 33. ὑπέρτερον, προτιμότερον, ἰσχυρότερον. ἀλλ' ἔστι καὶ τοῦτο. Ἑλληνικὸν τὸ μὴ εἶναι τινὰ ὑπέρτερον τῶν νόμων. Gu.

483. Κέκτησο] Ὑπολάμβανε. Flor. 21. Τοῦτ',] Τὸ ὑπείκειν (Florr. ὑπεῖκον) τῇ ἀνάγκῃ. Gu. Flor. 9. 21. 56. 59. 76. τὸ ὑπεῖκον τοῖς σοφοῖς. Flor. 17. 34.

484. Ὀργὴ γάρ] Εἰκότως οὐ κτήσῃ. Gu. Ἅμα] Συνελθόντα. Gu. Σοφόν.] Φρόνιμον (σὺ ποιεῖς ἀλλ' ἀνόητον, καὶ τὸν τοῦ προσήκοντος λόγον οὐ ποιούμενον σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς τὸ τιμᾶν τοὺς προσήκοντας.). Gu.

485. Πρὸς τόνδε] Τὸν Μενέλαον. (ἢ τὸν Ὀρέστην. ἤγουν τί δεῖ πρὸς τοῦτον φονέα ὄντα ἀγωνίζεσθαι καὶ σπουδάζειν.) Gu.

487. Τούτου] Τοῦ Ὀρέστου. Gu. Flor. Ἀσυνετώτερος;] Ἀνοητότερος. Gu. Flor. 9. 17. 21. 56. 59. 76. μωρότερος. Flor. 33.

488. Ἐσκέψατο,] Ἐνόησε. Gu. Flor. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

489. Κοινόν] Κοινὸς γὰρ νόμος Ἑλληνικὸς τὸ τὸν φονέα τῆς χώρας ἐκβάλλειν πρὸς ἑτέραν, ἄχρις ἂν ἐκεῖ κάθαρσιν ἔλαβε καὶ ἀπεπλύνθη τὸν φόνον. Gu.

491. Ὑπὲρ κάρα,] Ὑπεράνω τοῦ κάρα. Gu.

493. Αἵματος] Ἕνεκα τοῦ φόνου. Gu. m. pr. Flor. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τοῦ φόνου τοῦ πατρικοῦ. Gu. m. 2.

494. Ὁσίαν] Ἔννομον. Gu. δικαίαν. Flor. 56. πρέπουσαν. Flor. 21. Διώκοντ',] Ἐξερίζοντα. Gu. m. pr. Flor. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. κατηγοροῦντα. Gu. m. 2. Ἐκβαλεῖν] Ἀπώσασθαι. Gu. Flor. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

495. Τὸ σῶφρον] Τὸ μέτριον. Gu. m. pr. Flor. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. τὸ φρόνιμον. Gu. m. 2. Τῆς συμφορᾶς,] Τοῦ συμβεβηκότος. Gu. m. pr. Flor. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τῆς μανίας, τιμωρίας. Gu. m. 2.

496. Εἶχετ',] Ἥπτετο. Gu. m. pr. Flor. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. ἤγουν κατὰ τοὺς νόμους ἂν ἔπραττεν. Gu. m. 2. Εὐσεβής] Ἀσέβεια γὰρ τὸ μητροκτονεῖν, ὥσπερ εὐσέβεια τὸ ταύτην αἰδεῖσθαι. Gu.

507. Αἷμ' ἔχων κυρεῖ] Ἔγκλημα φόνου ὑπάρχει ἔχων ἤγουν ἔχει. Gu. m. pr. Flor. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

508. Φυγαῖσι] Ἀντὶ τοῦ φυγῇ ἤγουν ἐξορίᾳ. Gu. Ὡσιοῦν.] Ἐκάθαιρον. (ἐδικαίουν, ἐτίμων.) Gu. ἄξιον ἔκρινον. Flor. 33. Ἀνταποκτείνων] (Ἐν τῷ) οὐχὶ δὲ τὸ ἀνταποκτείνειν. (οὐχ ὡσίουν.) Gu.

510. Τὸ λοίσθιον] Τὸ ἔσχατον μι-

* Hæc, Ἄλλως — παῖδα, neglexit King.

564. Δεινά,] Χαλεπά. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. Κομπεῖς,] Μετὰ τύφου προφέρεις. Gu. m. sec. Flor. 6. μεγαλαυχεῖς. Flor. 21. λέγεις. Gu. m. sec. Τόνδε τὸν νόμον,] Τὸ μὴ τοὺς ἄνδρας φονεύειν διά τινα πρόφασιν. Gu. m. sec. Flor. 6. Νόμον,] Τάξιν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. συνήθειαν. Gu. m. sec.

565. Μισῶν δὲ] Ἐνδίκως δὲ μισῶν τὴν μητέρα ἀπώλεσα. Gu. Flor. iidem.

566. Μεθ' ὅπλων] Μετὰ τοῦ στρατοῦ. (μετὰ στρατείας. ὁπλίτην.) Gu.

567. Πάσης ὑπὲρ γῆς Ἑ.] Ἡ γὰρ ἁρπαγὴ τῆς Ἑλένης πάσης τῆς Ἑλλάδος ἦν ἀτιμία. Gu. Στρατηλάτην,] Στρατοπεδεύοντα. Gu.

568. Προὔδωκε,] Κατέλιπεν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. Ἔσωσεν,] Ἐφύλαξεν. Gu. Florr. iidem. Ἀκήρατον] Ἀμίαντον. Gu. m. pr. Florr. iidem.

569. Ἐπεὶ δ' ἁμαρτοῦσα.] Ἀφ' οὗ ἁμαρτίαν ποιήσασα (διὰ τῆς μοιχείας add. Gu. m. sec.) ἐνόησε. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Δίκην] Τιμωρίαν. Gu. Florr. iidem.

570. Ὡς μὴ δίκην δ. π.] Ἤγουν ἵνα μὴ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς κολασθείη. (κολασθῇ. Gu.) Gu. Florr. iidem.

571. Ἐζημίωσε] Ἠδίκησε. Gu. Florr. iidem. πρωθύστερον. Flor. 6.

574. Σιγῶν ἐπῄνουν,] Διὰ τὸ σιγᾷν ἐπῄνουν. Gu. Florr. iidem. πᾶς γὰρ ὁ ἀκούων τι κακὸν αὐτοῦ καὶ σιγᾷ δοκεῖ ἐπαινεῖν τοῦτο. Flor. 21.

575. Ἀνεχόρευ'] Ἐτάρασσεν. (ἀνεβάκχευε καὶ ἀνέτρεπεν, ἀνεκίνει, παρηνώχλει.) Gu. παρεδίδου εἰς μανίαν. Flor. 21.

578. Φυτεύσας] Γεννήσας. Gu. σπείρας. Flor. 33. Κακὴν,] Κακότροπον. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

582. Ἐπεγάμει] Οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ πόσει πόσιν ἕτερον εἰς γάμον ἑαυτῆς ἦγεν. Gu. m. pr. Florr. iidem. καὶ εἰς γάμον ἐλάμβανεν. Flor. 59. ἤγουν οὐκ ἔλαβεν εἰς γάμους πόσιν ἐπὶ ἑτέρῳ πόσει· καὶ γὰρ ἔζη ὁ ἀνὴρ αὐτῆς. Flor. 21. ἐμίγνυτο ἀπ' ἀνδρὸς εἰς ἄνδρα. Flor. 33.

583. Μένει] Καὶ ἀπόντι τῷ Ὀδυσσεῖ. Gu. Flor. 6. Ὑγιὲς] Ἀδιάφθορον. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἀμίαντον, ἄφθαρτον. Gu. m. sec. Εὐναστήριον.] Θάλαμος. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

584. Ἕδρας] Καθέδρας, κατασκηνώσεις. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

585. Στόμα σαφέσ.] Ἀντὶ τοῦ χρησμοὺς ἀληθεστάτους. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Νέμει] Δίδωσιν. (παρέχει.) Gu. Florr. iidem.

589. Χρῆν] Πρέπον ἦν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

590. Ἀξιόχρεως] Ἔντιμος. (ἀξιόπιστος, ἱκανὸς, ἄξιος, δυνατός.) Gu.

591. Φύγοι,] Ἀντὶ τοῦ καταφύγοι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. διὰ τούτου ἐκφοβεῖ αὐτόν. Flor. 21.

592. Ὁ κελεύσας] Ὁ προστάξας (τοῦτο ποιῆσαι ἤγουν φονεῦσαι). Gu.

593. s. Ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ,] Ἀλλ' ὅτι μὲν οὐ καλῶς πεποίηται (πέπρακται) ταῦτα, μὴ λέγε· καλῶς μὲν γὰρ δηλονότι πέπρακται· οὐκ εὐδαιμόνως δὲ ἤγουν εὐτυχῶς ἡμῖν τοῖς δράσασιν. (Οὐκ εὖ] Εἴργασται· ὑπὸ γὰρ ἄλλων ἔδει πεπράχθαι.) Gu.

595. Εὖ καθεστᾶσιν] Καλῶς διάκεινται, καλῶς ἔχουσιν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

597. Τά τ' ἔνδον] Οὗτοι κατὰ τὰ ἔνδον καὶ κατὰ τὰ ἐκτὸς εἰσὶ δυστυχεῖς. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76. Θύραζε] Ἔξω τῶν θυρῶν ἤγουν τῆς οἰκίας. Gu. m. sec.

698. s. Ἀεὶ γυναῖκες] Συμφορά ἐστιν ἀκούσιον σύμπτωμα. οὐ συμφωνεῖ δὲ ἐνταῦθα τῇ ἀγανακτήσει τοῦ χοροῦ τὸ τὰς γυναῖκας τοῖς ἰδίοις συμπτώμασι τοῖς ἀκουσίοις ἐμποδὼν καθίστασθαι

τοῖς ἀνδράσιν· τοῦτο γὰρ σχεδὸν τὰς γυναῖκας ἔξω αἰτίας ποιεῖ. ἄλλως τε οὐδὲ ἡ Κλυταιμνήστρα ἀκουσίῳ ἑαυτῆς συμπτώματι ἐμποδὼν τῷ ἀνδρὶ ἐγένετο, καὶ τὸ αἰεὶ δὲ οὐ καταλλήλως ἔχει πρὸς τὸ ἔφυσαν, δοκεῖ δὲ τὸ πᾶν οὕτως ἔχειν· αἱ γυναῖκες ἐγεννήθησαν ἐμποδὼν ἀεὶ εἶναι τοῖς ἀνδράσι δηλονότι· τοῦτο γὰρ συνυπακούεται ἀπὸ τοῦ [illegible]ομένου ἐπὶ ταῖς συμφοραῖσι τῶν ἀνδρῶν, ὥσπερ εἰ εἶπεν ἐπὶ τῷ κακῷ τῶν ἀνδρῶν, τουτέστι χάριν τῶν συμφορῶν τῶν ἀνδρῶν, ἐφ' ἃς αὐτοὺς δηλονότι αὗται ἐμβαλοῦσιν αὐτῶν, οὐχ ὥστε αὐτοῖς μετρίως ἐπιθέσθαι αὐτάς, ἀλλὰ πρὸς τὸ δυσκολώτατον. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 34. 59. 76.

Συμφοραῖς] Ταῖς αὐτῶν δυστυχίαις. συμφορὰ λέγεται πολλῶν πραγμάτων συνδρομή, φορὰ δὲ ἡ κίνησις. Gu. m. sec.

599. Ἔφυσαν] Φυσικῶς εἰσὶ διὰ τὴν χαυνότητα, ἐγεννήθησαν. Gu. Δυστυχέστατον.] Δυσκολώτατον. Gu. Flor. 25.

600. Θρασύνει,] Ἀναιδὴς φαίνη. Gu. Ὑποστέλλει] Ὑποπίπτεις, ὑποκλίνεις, ὑποτάσσῃ, ταπεινῇ, μετριάζῃ. Gu.* Λόγῳ,] Ὁμιλίᾳ, κατὰ τὸν λόγον. Gu.

601. Ἀμείβει] Ἀνταποκρίνῃ, ἀποκρίνῃ. Gu. Ἀλγῆσαι] Λυπηθῆναι. Gu.

602. Ἀνάψεις] Ἐγείρεις, παρακινήσεις, παρορμήσεις, ἀναπτερώσεις. Gu.† Ἐξελθεῖν] Περισσὴ ἡ ἐξ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

604. Κοσμήσων] Διὰ τῶν θυσιῶν καὶ τῶν ἀναθημάτων. θυσιάσων. Gu.

605. Ἔκκλητον] Ἤγουν εἰς τὴν συνάθροισιν τῶν Ἀργείων. (συναθροισμένον, τὸν ἐκκλησιάζοντα. τὸν συνεδριάζοντα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.) Gu.

606. Ἀνασείσω] Παρακινήσω. (ἐφορμήσω, ἐπάξω.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76.

611. Τἀγαμέμνονος,] Ἃ ὁ Ἀγαμέμνων δῆθεν ἔπεμψεν. (ἃ δι' ἐκεῖνον ἑώρα.) Gu. ἃ περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐφαντάζετο. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

612. Μισήσειαν] Εἴθε. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

613. Ἐνθάδ'] Ἤγουν ἐν τοῖς ἄνω (εἰς τοσοῦτον). Gu.‡ Καὶ γὰρ] Καὶ γὰρ πικρότατον ἦν μέχρις ὅτου ἐμίσγετο ὁ Αἴγισθος τῇ Κλυταιμνήστρᾳ καὶ ἦν αἰτία τῇ Ἠλέκτρᾳ κατηγορεῖν. Flor. 21. Πικρόν,] Ἀντὶ τοῦ ἀλγεινόν. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76. αἰσχρὸν γὰρ ἦν ἐν τοῖς ἀνθρώποις μοιχὸν εἶναι τὴν τοῦ ἄνακτος ἄλοχον. Flor. 21.

614. Ὕφηψε] Ἔκαυσεν, ἠφάνισεν. Gu. Ἀνηφαίστῳ πυρί.] Τουτέστιν ἐν συμφορᾷ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τοῦτο γὰρ ἀνέτρεψε τὸν οἶκον τῶν ἐνοικούντων ἀθλίως φονευθέντων. Gu. m. sec. τὸ λέχος τοῦ Αἰγίσθου καλεῖ ἀνήφαιστον πῦρ, ὡς τῇ δυνάμει ἴσον κατεργασάμενον· ἀναλωτικώτερον γὰρ τῶν ἄλλων τὸ πῦρ. Flor. 59.

615. Πρός.] Πρὸς τῷ λέγειν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

616. Τοὐμὸν ἔχθος] Τὴν ἐμὴν ἔχθραν. (ὃ πρὸς αὐτοὺς ἔχω.) Gu. Ἐναριθμῇ.] Ἐν ἀριθμῷ τάττεις. ἀξιοῖς λόγου. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Κῆδος] Ἡ συγγένεια, ἡ λύπη καὶ ἡ φροντίς. Gu. κῆδος ἡ συγγένεια καὶ ἡ λύπη. σημαίνει δὲ καὶ ἄλλα, ὅτε γράφεται διὰ τοῦ η. Flor. 21.

617. Φόνον,] Κατὰ τὸν φόνον τὸν ἐναντίον τοῖς θεοῖς· οἱ γὰρ θεοὶ μισοῦσι αὐτὸν τοιαῦτα ποιήσαντα. Flor. 6. 21. Φόνον,] Εἰς. Gu. m. pr. Ἐναντίον] Ἐξεναντίας. Gu.

* ὑποκλίνῃ, ὑποπίπτῃς habet etiam Flor. 34. μετριάζεις, ταπεινῇ 6. 9. 17. 25. 56. 59. 76.

† ἀνακινήσεις habet Flor. 6. ἢ ἀνάξεις ἤγουν παρορμήσεις 21. ἀναπτερώσεις 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

‡ Florr. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76. ἢ ἐπὶ τοσοῦτον.

618. Καταφωνυθῆναι] Περισσὴ ἡ κατά. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Πέτροις,] Διὰ πέτρων. ἡ εὐθεῖα ὁ πέτρος Ἀττικῶς. Gu. Florr. iidem.

620. Ἴσθι,] Γίγνωσκε, δηλονότι ὅτι πάντα γενήσεται. Flor. 21. Δυσσεβεῖς] Τοὺς δυσσεβῶς λέγοντας. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. τὸν Ὀρέστην καὶ τὴν ἀδελφήν. Gu. m. sec.

621. Ἐλῇ,] Πίκρίνῃ. Flor. 17. (—κρίνεις. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 76. —κρίνῃς. Flor. 59.) Παρώσας] Παρωσάμενος. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. παρωσάμην ἀντὶ τοῦ παρέδραμον, ἀπωσάμενος. Gu. m. pr. in marg. Florr. iidem et 34. ἀποπέμψας ὡς οὐδὲν λογισάμενος. Gu. m. sec.

622. Πρόσπολοι.] Δοῦλοι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

624. Γῆρας — τὸ σὸν] Ὁ αὐτὸς μὲν αἰδοῦμαι, τὸ δὲ (αὐτὸς δὲ. Flor.) πρὸς τοὺς ἐμοὺς λόγους δυσχερῶς (χαλεπῶς. Flor.) ἔχω, καὶ οὐκ ἀκούειν ἐθέλει. Gu. m. sec. Flor. 6.

626. Διπλῆς — ὁδοῦ;] Βοηθῆσαι ἢ μή. Gu. Διπτύχους] Ἤγουν διπλᾶς· οἱ γὰρ ἀμφιβάλλοντες ἀμφιρρεπεῖς εἰσί, ζητοῦντες ὅπη ἂν τράπωνται. Gu.

627. Συννοούμενος,] Συλλογιζόμενος. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. σκεπτόμενος. Gu. m. sec.

629. Πέραινε] Πλήρου. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Τὴν δόκησιν,] Τὴν δόξαν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 25. 34. 56. 59. 76. τὸ σοὶ δόξαν, βούλημα. Gu. m. sec. τὴν δόξαν, τὴν θέλησιν τὴν σήν. Flor. 21.

631. Ἔστι δ' οὗ] Ἔστι γὰρ τόπος ὅπου. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. καιρὸς ἢ πρᾶγμά τι. Gu. m. sec.

633. Τὰ μακρὰ] Λακεδαιμόνιος ὁ Μενέλαος, Λακεδαιμόνιοι δὲ οὐχ ἥκιστα τῇ συντομίᾳ χαίρουσι. προσθεραπεύει (l. προθερ.) τοίνυν τὸν ἀκροατήν, ἵνα ἀναμείνῃ τὸ μὴ ἐκ τῶν λόγων ἀλύπως, ὅτι βραχυλογίαν ἄρχουσιν (sic) οἱ Λάκωνες. ἀνέχου οὖν, φησί, τῆς ἐμῆς μακρολογίας, ἐπεὶ τὰ μακρὰ καὶ σαφέστερα. Flor. 21. τὰ μεγάλα πράγματα πρόδηλα μᾶλλον καὶ σαφῆ ἀκοῦσαι εἰσὶ διὰ μακρῶν λόγων ἢ διὰ μακρῶν καὶ ἐκτεταμένων λόγων. 18 Abbat. Flor.

634. Σαφῆ] Εὔγνωστα. Gu. m. sec. Σαφῆ μᾶλλον] Ἀντὶ τοῦ σαφέστερα εἰς τὸ κλυεῖν. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

637. Οὐ χρήματ' εἶπον] (Ἀποδοῦναι ἐμοί) λέγω. Gu. Flor. 6. Χρήματα,] Λέγω. Gu.

638. Σώσῃς,] Φυλάξῃς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἅπερ μοι φίλταθ' ἐστί] Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ὅπερ φίλτατόν ἐστιν ἐμοὶ τῶν ἐμῶν. (δέον εἰπεῖν ἥπερ πρὸς τὸ ψυχήν, ἅπερ εἶπε πρὸς τὰ (l. τὸ) χρήματα.* οὐδὲν γὰρ ἀνθρώπῳ τιμιώτερον ψυχῆς.) Gu.

639. Ἀδικῶ;] Ἄδικον ζητῶ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἀδίκως αἰτῶ, μητροκτόνος γενόμενος. Gu. m. sec. Ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ] Ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τοῦδε τοῦ κακοῦ, ἤγουν ἕνεκα τῆσδε τῆς δυστυχίας. (ἀδικίας, τῆς μητροκτονίας.) add. Gu.†

640. Ἄδικόν τι] Τὸ βοηθῆσαί μοι κινδυνεύοντι. Gu.

641. Ἑλλάδ',] Τοὺς τὴν Ἑλλάδα οἰκοῦντας. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

642. Ἐξαμαρτὼν] Ἀδικηθείς. Gu. m. sec. Ἁμαρτίαν] Ἁρπαγήν. Gu. m. sec.

* In hoc etiam cod. Gu. secutus sum. In editis inverso ordine legitur: δέον εἰπεῖν πρὸς τὴν ψ. tum Ἀττικὸν, etc.

† In editis est ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ, ἤγουν ἕνεκα ταύτης τῆς δυστ. βοήθησόν μοι κινδυνεύοντι. ἄδικον δὲ εἶπεν, κ. τ. λ. Priora ἀντὶ τοῦ — δυστυχίας, ἤγουν ἀδικίας sunt etiam in Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. postrema ἄδικον — τοιοῦτοι in Flor. 6.

643. 'Αδικίαν] "Ην αὐτὴ ἠδίκησεν. Gu.m.pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὴν τοῦ 'Αλεξάνδρου. Gu. m. sec. 'Ιώμενος.] 'Ιασόμενος. (θεραπεύων.) Gu.

644. 'Ανθ' ἑνὸς] Οὗπερ δέδωκέ σοι ὁ πατήρ. Flor. 6. οὗ ἔλαβες. Flor. 33.

645. 'Απέδοτο] 'Αντὶ τοῦ ἐπώλεσεν (ἐπώλησεν) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ ἀπέδοτο ἀντὶ τοῦ ἀπέδωκε, ὅτι μὴ περιττὴ ἡ πρόθεσις. Flor. 6.

646. 'Εκπονῶν,] Κακοπαθῶν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

647. Ξυνάορον.] Σύζυγον. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76. γυναῖκα. Gu. m. 2. Flor. 34.

650. Σωτήριος] 'Αντὶ τοῦ σωτήρ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76. Μὴ δέκ' ἐκπ.] Οὐ δέκα ἔτη ἀνύσας. (πληρώσας, ὥσπερ ἐμὸς πατήρ.) Gu. Florr. iidem.

654. Φέρεσθαι,] Φέρειν, ἔχειν. Gu, m. pr. Flor. 6. 9. 17. 34. 56. 59. 76. χάριν σοι, φησὶν, ὁμολογήσω σωζόμενος μόνον παρὰ σοῦ, κἂν μὴ τῷ ὁμοίῳ τρόπῳ σώζῃς ἐμέ. Flor. 21. εἰς σωτηρίαν οἱ γὰρ εὐδαιμονοῦντες πλέον δύνανται δουλεύεσθαι. Flor. 10.

655. Ψυχὴν δ' ἐμὴν δὸς] "Ηγουν διὰ τὸν πατέρα μου σῶσον τὴν ἐμὴν ζωήν. Gu. ὑπὲρ ἐκείνου πάσχοντας ἡμᾶς σῶσον. Flor. 6. ἤγουν ὠφέλειαν τοῦ ταλαιπώρου ἕνεκεν τῶν τοσούτων κακῶν πατρός. Flor. 21.

657. Οἶκον] Τὸ γένος. Flor. 21. 'Ορφανὸν] "Ερημον. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. οὐ γὰρ 'Αγαμέμνονος ἔτ' ἂν καλοῖτο, ἀλλὰ τοῦ λαχόντος. Gu. m. 2.

658. 'Ερεῖς ἀδύνατον] Βοηθῆσαί μοι διὰ τὴν τοῦ ἁμαρτήματος ὑπερβολήν. ἀλλὰ διὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι, διὰ τοῦτο ἀξιῶ· εἰ γὰρ ἦν δυνατὸν, οὐκ ἂν ἠξίωσά σε· ὁ γὰρ γνήσιος φίλος ἐν τοῖς μεγίστοις κακοῖς δείκνυται. Gu. Αὐτὸ τοῦτο,] "Εστω δηλονότι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

659. 'Εν τοῖς κακοῖς] "Ηγουν ἐν ταῖς δυστυχίαις. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. 'Ωφελεῖν.] "Ηγουν βοηθεῖν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 33. 34. 56. 59. 76.

660. 'Ο δαίμων] 'Η τύχη. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

662. s. Φιλεῖν δάμαρτα] 'Αγαπᾷν τὴν γυναῖκα — ἀλλ' ἀληθείᾳ λέγω. λέγει δὲ τὸ πρὸς ταύτης σε ὀρκῶ. τὸ δὲ· ὦ μέλεος, ἠρέμα πρὸς ἑαυτὸν λέγει * ὦ ἄθλιος, εἰς οἷον κακὸν δηλονότι ἥκω.

665. Εἰς οἷον ἥκω] Κακόν. (εἰς οἷον κακὸν ἥκω τὸ εἰς ἱκεσίαν προβάλλεσθαι τὴν 'Ελένην. et ab al. m. ὡς δεῖσθαι καὶ μὴ εἰσακούεσθαι.) Gu. Ταλαιπωρεῖν] Παραιτούμενον τὸ σώζεσθαι ὑπ' ἐκείνης. Gu. m. 2.

672. Θηρῶν,] 'Αντὶ τοῦ θηρώμενος, ἤγουν λαβεῖν ζητῶν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

675. Καταιδοῦμαι] Διὰ τιμῆς ἔχω. Flor. 33. ἀντὶ τοῦ αἰδοῦμαι. Gu. Σὸν κάρα,] "Ηγουν σέ.

676. Ξυμπονῆσαι] Σοὶ δηλονότι. Gu. Σοῖς κακοῖσι] 'Επὶ ταῖς σαῖς δυστυχίαις. Gu.

678. Συνεκκομίζειν,] Συνδιαφέρειν, ὁμοῦ ὑπομένειν. (συνεκφέρειν καὶ ἀποτρέπειν, βαστάζειν, συμπονεῖν.) Gu. τὸν ἀδελφὸν συνελαφρύνειν, ἐπικουφίζειν, μαστίζειν. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

683. 'Αλκῇ] Βοηθείᾳ. Gu. m. pr. Λελειμμένων.] Τῶν ὑπολελειμμένων. (ἐναπολειφθέντων.) Gu.

684. 'Υπερβαλοίμεθα] 'Υπερφέροιμεν καὶ κρείττονες αὐτοῦ γενοίμεθα διὰ τὸ μὴ ἔχειν δύναμιν, ὡς ἔφην. Gu. m. sec.

685. Μαλθακοῖς] Ταπεινοῖς, κολακευτικοῖς. Gu. πραέσι. Flor. 21.

686. Δυναίμεθ',] 'Υπερβαλέσθαι

* Flor. 6. addit: ἀναγκασθεὶς προβάλλειν γυναῖκα, ἧς καὶ μόνον τῇ μνήμῃ σχεδὸν ἀπηνθάνετο. (sic.)

καὶ νικῆσαι. Gu. λείπει πεῖσαι. Flor. 21. Προσήκομεν.] Περισσὴ ἡ πρός, (προσερχόμεθα, ἐγγὺς ἐσμέν). Gu. περισσὴ ἡ πρός ἀντὶ τοῦ ἥκομεν, ἤλθομεν. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. προσοικειούμεθα, ὡς τάχα πείσομεν αὐτούς. Flor. 10.

687. s. Ἕλοι] Λάβοι (Flor. 17. 59. 76.), κατορθώσοι. Gu. χειρώσεται. Flor. 10.

Ἀμαθής] Ἀπαίδευτον. (ἀνόητον, μῶρον.) Gu. Καὶ τὸ βούλεσθαι] Μὴ μόνον τὸ ἐπιχειρεῖν. Gu. Flor. 6. οὐ μόνον ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ βούλεσθαι, ὅτι καὶ ἀδύνατον. Flor. 10. ἐνθυμεῖσθαι. Flor. 21.

688. Ἡβᾷ] Ἀκμάζῃ. (φλεγμαίνῃ, ἐκμαίνηται.) Gu.

689. Ὅμοιος,] Λείπει τὸ πειρᾶσθαι νικῆσαι αὐτὸν, τὸν ὄχλον, ἀλλ' ὅμως ὑπονοεῖται. Flor. 21. Ὥστε πῦρ] Οὔτε γὰρ τοῦτο κατασβέσαι ῥᾴδιον, οὔτε ἐκεῖνον τῆς ὀργῆς πεπαυκέναι. Baroc. 74. Gu.

690. Ἐντείνοντι] Μεγαλαυχοῦντι τῷ ὄχλῳ. Flor. 21. τὸ ἐντείνοντι καὶ τὸ χαλῶντι ἐκ μεταφορᾶς τῆς νηὸς εἴρηται. Gu. m. sec.

691. Χαλῶν] Συγκαταβαίνων, ὑποκλίνων. Gu. m. sec. ὑπενδιδούς. Flor. 33. Ὑπείκοι,] Ὑποτάσσεται, ἐνδίδωσι. Gu. m. sec. Εὐλαβούμενος,] Φοβούμενος. (αἰδούμενος καὶ θεραπεύων.) Gu. φοβούμενος, ὑποκλίνων ἑαυτὸν, ἤτοι ταπεινούμενος, ἀποστελλόμενος, (leg. ὑποστ—) θεραπεύων. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

692. s. Ἐκπνεύσει·] Λήξει τῆς ὀργῆς. Gu. m. pr. Florr. iidem. ῥαίσει τῆς ὀργῆς, παυθῇ τοῦ θυμοῦ. Gu. m. sec.

Ἀνῇ πνοὰς,] Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πνευμάτων. (ἀφήσῃ, καταλείψῃ.) Gu. ἀφῇ. Flor. 6. 9. 17. 25. 56. 59. 76. τελειώσῃ ὀργάς. Flor. 21.

694. s. Ἔνεστι δ' οἶκτος,] Ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ, ἵν' ᾖ, ἔστι γὰρ τῷ δήμῳ ἐλεεῖν καὶ θυμοῦσθαι, [καὶ ἅπας δὲ φίλος τοιοῦτος.]

695. Καραδοκοῦντι] Καιροφυλακτοῦντι. (ἐκδεχομένῳ καὶ σκοποῦντι τὸν καιρὸν τοῦ οἴκτου καὶ τοῦ θυμοῦ. ἀναμένοντι.) Gu. Baroc. 74.* καιροφυλακτήματι, ἤγουν μετὰ περιφανείας προσδεχομένῳ. Flor. 21. ἐλπίζοντι. Flor. 10.

697. Τῷ λίαν] Ἤγουν μετριάζειν καὶ μὴ τῇ ὑπερβολῇ χρῆσθαι. (τὸ τῷ λίαν καὶ μέγα καὶ μικρὸν γράφε, μικρὸν μὲν οὕτω· πειράσομαι πεῖσαι καὶ τὸν Τυνδάρεω καὶ τὴν πόλιν τοῦτο τὸ λίαν χρῆσθαι σοὶ καλῶς· μέγα δὲ οὕτω· πειράσομαι πεῖσαι καὶ τὸν Τυνδάρεω καὶ τὴν πόλιν τὴν (sic) τῷ λίαν χρῆσθαι σοὶ καλῶς. οὐ γὰρ μόνον πείθω τὸν δεῖνα τάδε φαμὲν, ἀλλὰ καὶ πείθω τούτοις· ἡ γὰρ κατάπεισις, ἣν ἐκεῖνον πείθω, τοῖς πράγμασι γίνεται, εἰς ἃ αὐτὸν καταπείθω. εἰ δέ τις εἴποι, ὡς εἰ τὸ λίαν μικρὸν γράφεται, οὐκ ἀπαντᾷ πρὸς τὸ μέτρον, φαμὲν ὅτι οὐ μόνον τὰ δύο ἀμετάβολα ἐκτείνουσι παρὰ (—:' (π . v. Bast. Comm. Palæogr. p. 829. sq.) τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν ἔσθ' ὅτε.) Gu. μετρίως, τῷ σφόδρα ἐνδείξασθαι τὴν πραότητα. Flor. 10.

699. Ἔβαψεν,] Ἑαυτὴν δηλονότι, ἤγουν ἐβαπτίσθη. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 33. 56. 59. 76.

700. Τὰς ἄγαν προθυμίας,] Τὰς ὑπερβολικὰς ὁρμάς. (τὰς ὑπὲρ τὸ δέον ἀλαζονείας.) Gu. τὰς ὑπὲρ τὸ δέον ὑπεροψίας ἤτοι ὑπερηφανείας. Flor. 10. 21.

701. Ἄλλως] Μάτην. Gu.

702. Σοφίᾳ,] Μεταχειρίσει διὰ λόγων (Flor. 6.), φρονήσει. Gu. Τῶν κρεισσόνων.] Τουτέστι τοῦ δήμου· κρείττων γάρ ἐστι νῦν, ὡς ἔφην, ἐμοῦ. Gu.

703. Ἀλκῇ] Ἰσχύι. (δυνάμει.) Gu. Δοξάζεις] Ὑπονοεῖς. Gu. ὑπολαμβάνεις. Flor. 33.

706. Οὐ γάρ ποτ' Ἄργους] Οὐ τῆς

* ἀναμένοντι non est in Baroce.

ἡμῶν ἀξίας ἐστὶ τὸ ὑποδεξαμεῖν τοὺς Ἀργείους, ἀνάγκη δ' ὅμως δουλεύειν τῇ κρατούσῃ τύχῃ· τοῦτο σοφῶν ἐστὶν ἀνδρῶν. Flor 10. Ἄργους γαῖαν] Διὰ τὸ Ἄργος. Gu. Τὸ μαλθακὸν] Τὸ κολακικόν. Gu.

707. Προσηγόμεσθα·] Προσεφέρομεν αὐτούς. (προσήχθημεν, ἐφέρομεν.) Gu.

709. Ὦ πλὴν γυναικὸς] Ὦ κατὰ τὰ ἄλλα οὐδὲν ὤν, πλὴν τοῦ στρατηλατεῖν ἕνεκα γυναικός. Gu.

710. Κάκιστε] Κακοτροπώτατε. Gu.

711. Τὰ δ' Ἀγαμ.] Ἃ εἰς σὲ πεποίηκα. ἀριστεύματα. Gu.

712. Φροῦδ'·] Ἀφανῆ (ἐστιν). Gu.

713. Προδέδομαι,] Ἐγκαταλέλειμμαι. (ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων καὶ οὓς οὐκ ἄν ποτ' ηὔχουν ἐμὲ παριδεῖν.) Gu.

716. Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ] Ἀλλ' ἰάσω ταῦτα. (πρὸς τὸ ὄψιν — v. 718. — στίξον, ἵν' ᾖ τὸ γὰρ ἀργὸν, ἢ πρὸς τὸ πιστός σύναψον τὸ ἀλλά. ἵν' ᾖ τὸ εἰσορῶ γάρ μέχρι τοῦ ὄψιν διὰ μέσου.) Gu. ἀλλ' ἰάσω ταῦτα· κατὰ δὲ τὸ σιωπώμενον οἶδεν τὸν Πυλάδην ἐρχόμενον. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

718. Ἡδεῖαν ὄψιν] Ἀπαθητικῶς. Florr. ὄψις ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ βλεπομένου. Gu. Flor. 17. 21. 25. 34. 59. 76.

723. Πράσσεις,] Πάσχεις. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

726. Συγκατασκάπτοις] Συγκαταβάλλοις. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. διαφθείροις, συναναιροῖς. Gu. m. sec.

728. Εἰκότως,] Πρεπόντως. Flor. 17. 56. ἔχει. Gu.

729. Ταυτὸν] Ὅμοιον. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὸ ἴσον, ὥσπερ ἂν εἰ μὴ ἦλθε. Flor. 6..

731. Χρόνιος] Βραδέως ἦλθεν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Ἐφωράθη] Ἐφάνη. Gu. m. pr. Florr. iidem et 34. κατελήφθη. Gu. m. sec.

733. Οὐκ ἐκεῖνος,] Ἤγαγεν ἐκείνην. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. τοῦτο λέγει διὰ τὸ ὑπείκειν αὐτὸν πάντα τῇ γυναικὶ καὶ πρὸς τὸ ἐκείνης φέρεσθαι βούλημα. (καὶ πρὸς τὸ δοκοῦν ἐκείνῃ φερ. Flor.) Gu. Flor. 6. διαβάλλει ὡς γυναικοκράτητον. Gu.

737. Μή μ' ἰδεῖν] Μὴ ἀνέξεσθαι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.

741. Τὰς ἀρίστας] Κατ' εἰρωνείαν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

742. Ἴσως σοι] Ἴσως ἦλθε θυμούμενος κατὰ σοῦ ἕνεκα τῆς θυγατρός. Gu. m. pr. Θυμούμενος.] Ὀργιζόμενος. Gu. m. sec.

743. Αἰσθάνῃ·] Νοεῖς. (καλῶς ἐνόησας.) Gu.

744. Ἐτόλμησεν] Ἐκαρτέρησεν. Flor. 21.

745. Αἰχμητὴς] Πολεμιστής. (ἀνδρεῖος.) Gu.

746. Ἀρ' εἰ] Εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει. Gu. Ἀναγκαῖον] Ἀπαραίτητον, ἐπεὶ οὐκ ἔχεις τὸν βοηθήσοντα. Gu.

748. Διὰ φόβου ἔρχ.] Ἤγουν φοβοῦμαι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

752. Ἀγυιὰς] Ῥύμας. (ῥυμίδας, ὁδούς.) Gu. Τεύχεσιν πέφρ.] Ἀντὶ τοῦ ὡπλισμένοις (Flor. 59. 76. —μένας) ἀνδράσιν ὠχυρωμένας. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἠσφαλισμένας. Gu. m. sec.

758. Συνηράμην] Συνέπραξα. (συνεφηψάμην, ἐβοήθησα.) Gu.

765. Εἰς κοινὸν λέγειν χρή.] Ἤγουν βουλεύεσθαι χρή. (κοινολογεῖσθαι πρέπει. χρὴ λέγειν ἡμᾶς εἰς κοινὴν ὠφέλειαν.) Gu. εἰς κοινὴν βουλήν. Flor. 33.

766. Ἐλθὼν,] Ἀπελθών. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

767. Πατρὶ τιμωρῶν] Ναί. (δίκαια) βοηθῶν. Gu. Μὴ λάζυσαι] Σχέσει, πρόσεχε μὴ κατασχεθῇς. Gu. ἄσμενοι ἀντὶ τοῦ ἀσμένως ἤγουν ἡδέως. Gu. m.

pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. χαίροντες. Gu. m. sec. Flor. 10.

768. Ὑποπτήξας] Δειλιάσας. Flor. 33. καὶ ὑποσταλεὶς καὶ οὐκ εἰπὼν, ὡς ὑπὲρ τοῦ πατρὸς τοῦτ' ἔδρασα. ἀλλ' ἐν φόβῳ καὶ σιωπῇ θάνω; Gu. Δεινὸν τόδε.] Χαλεπὸν τοῦτο. Δεινὸν] Χαλεπόν. (τὸ μετὰ σιωπῆς τεθνάναι.) Gu.

769. Πῶς ἂν οὖν] Εἴπερ τὸ μὲν σιωπᾷν δειλὸν (sic), τὸ δὲ λέγειν ἐπικίνδυνον. Gu.

770. Μολόντα] Ἀπελθόντα (εἰς τὴν ἐκκλησίαν.) Gu. Σωθῆναι κ.] Εὑρεῖν ἀπαλλαγὴν τῶν κ. Gu. m. sec. Κακῶν;] Ἀπὸ τῶν κινδύνων. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

772. Ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω;] Καὶ δῆτα ἀπέλθω. τὰ συμβουλευτικὰ μετὰ ὑποτακτικῶν (—τικοῦ Florr.) λέγονται. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Ἐλθε] Ἐν τῷ ἀπελθεῖν ἐκεῖσε. Gu. Florr. iidem et 21.

773. Καὶ τὸ πρᾶγμα] Ὃ μέλλω προβάλλεσθαι, λέγω τὸν τοῦ πατρὸς (δηλονότι add. Flor.) φόνον. Gu. m. sec. Flor. 6. Ἔνδικον] Ἔντιμον, ἤγουν δικαιώσει με, καὶ διὰ τοῦτο ἔννομον (ἔντιμον. Gu.) ἔσται μοι. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Τῷ δοκεῖν] Τῇ δόξῃ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὸ νομίζεσθαι καλῶς λέγειν. Flor. 6. φαίνεσθαι κἀκείνοις ἔνδικον, τοῖς πᾶσι τοῦτο καλόν. Gu.

774. Μᾶλλον ἢ μένων.] Φεύξῃ. κρεῖσσον γὰρ θανεῖν ἐκεῖσε ἢ ὧδε· τοῦτο γὰρ δειλία. Gu.

776. Ἀσχάλλων] Ἀγανακτῶν. (λυπούμενος. τὸ θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον πρὸς τὸ τίς ἄν γέ μ' οἰκτίσειε συνάπτεται, ἔτεμε δὲ ὁ Πυλάδης τὸν λόγον διὰ τοῦ μέγα γάρ ηὐγένειά σου.) Gu. Πάντα] Πάντα ταῦτα προφανῆ εἰσι. Ἐν ὄμμασιν.] Ἐν τῷ φανερῷ, ἤγουν προφανῆ εἰσίν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. πρὸ τῶν ὀμμάτων εἰσὶ καὶ ἴσασιν αὐτὰ οἱ Ἕλληνες. Flor. 10. ἤγουν ἡ σὴ εὐγένεια καὶ ὁ τοῦ πατρὸς φόνος φανερά εἰσι τοῖς Ἀργείοις τῶν δικαστῶν. Gu. m. sec.

777. Ἀνανδρον] Ἀνάνδρων ἀνθρώπων, ἤγουν δειλῶν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τοῦτο δὲ ἔσται, εἰ ἐνταῦθα μένω. Gu. m. sec.

779. Δάκρυα γοῦν] Εὖ λέγεις· εἰ εἴποιμεν γὰρ, εἰς δάκρυα τραπῆναι μέλλομεν. Gu. Γένοιτ' ἄν.] Αὐτῇ μαθούσῃ. Gu. Οὗτος οἰωνὸς μ.] (ἡ δακρυῤῥοία) σημεῖον κακοῦ μέγα. Gu. Flor. 21. qui addit τὰ δάκρυα δηλονότι.

780. Δηλαδὴ] Ἀντὶ τοῦ δῆλον δὴ, ὡς τὸ πότερα ἀντὶ τοῦ πότερον. (Gu. τὸ πότερον ἀ. τ. πότερα.) Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. δηλαδὴ, ἐπίῤῥημα βεβαιώσεως. Florr. iidem. ὁμολογουμένως. Gu. m. sec. Τῷ χρόνῳ] Διὰ τοῦ χρόνου, ἤγουν συντόμως πορευθῆναι. Flor. 6. διὰ τοῦ χρόνου. (τοῦ μὴ νῦν αὐτὴν γνῶναί τι.) Gu.

781. Πρόσαντες·] Ἐμπόδιον. (δύσκολον.) Gu. ἔστιν ἄντα ἐπίῤῥημα δηλοῦν τὸ ἐξεναντίας, ἀφ' οὗ τὸ πρόσαντες γράφεται καὶ τὸ ἄναντες καὶ τὸ κάταντες. Flor. 21. Τί τόδε] Τί ἐστι τόδε ὃ πάλιν λέγεις νέον; Τί τόδε] Τί ἐστι τὸ καινὸν τόδε, ὃ λέγεις. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

782. Κηδεύσω] Κυβερνήσω, δουλεύσω. Gu.

784. Εὐλαβοῦ] Φοβοῦ. (ὑποστέλλου). Gu. ὑποστέλλου ἤτοι πως φυλάσσου. Flor. 21. Τόδ' οὖν] Τὸ μετασχεῖν τῆς σῆς λύσσης ἐμέ. Gu. γενέσθω τοῦτο μετασχεῖν με τῆς σῆς ἀῤῥωστίας. Flor. 21.

785. Ὀκνήσεις;] Φοβηθήσῃ, δειλιάσεις. Flor. 6. 9. 17. 21. 33. 56. 59. 76.

786. Ἕρπε] Συνχειραγώγει μοι. Flor. 10. Οἴαξ] Αὐχένιον, ὁδηγέ. Flor. 33. Ιθυντήρ. Flor. 10. πηδάλιον, κυβέρνησις τῆς πορείας. (ὁδηγός.) Gu. Φίλα γ' ἔχων] Βαδίζω, προσφιλεῖς ἔχων, ἀντὶ τοῦ ποιούμενος, ἐπι-

μελείας καὶ κυβερνήσεις. Gu.* Κηδεύματα] Ὑπηρετήματα. Flor. 21. Ἐπιγαμβρίαν. Flor. 33.

787. Πόρευσον] Ἄξον. (ὅδευσον, ἄγαγε.) Gu. ἔσω γὰρ ἦν τῆς πόλεως. Flor. 10. Τόδε;] Τὸ ἐκεῖ πορευθῆναι ὑπάρξη. Gu.

788. Τόγε δίκ.] Οὕτως ἀπελθεῖν πρὸς ἐκεῖνον καὶ ἱκετεῦσαι. Gu. τὸ τὸν πατέρα σου σῶσαί σε. Flor. 21.†

790. Ἔπειγε,] Ἤγουν ἐπίσπευδε σαυτὸν δηλονότι, τουτέστιν ἐπείγου. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. σπούδαζε, ἔλαυνε. Gu. m. 2. Πρόσθεν ἕλῃ.] Ἀντὶ τοῦ προλάβῃ. Gu.

791. Νωχελῆ] Δυσκίνητα. (ἀσθενῆ καὶ βραδεῖαν.) Gu. νωχελῆ, δυσκίνητα, μὴ δυνάμενα ἐκ τῆς νόσου κέλλειν (Flor. σκέλει) καὶ τρέχειν (om. Flor.), ὅθεν καὶ σκέλος. Gu. m. 2. Flor. 10.

792. Δι' ἄστεος] Διὰ μέσης τῆς πόλεως. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Σμικρὰ] Ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. Gu. Φροντ. ὄχλου,] Μή με μέμψηται βαστάζοντά σε. Gu.

793. Ὀχήσω·] Βαστάσω. (πορεύσω.) Gu. ἐπιφορτισθῶ. Gu. 33.

794. Ἐπαρκέσω;] Ὠφελήσω. Flor. 10. 21. τὸ ἐπαρκῶ εἰ μὲν συντάσσεται δοτικῇ, τὸ ἀρκῶ ἔχει τὴν δύναμιν, εἰ δὲ αἰτιατικῇ, τὸ ἐπὶ, ὡς κἀνταῦθα. Gu.

795. Τοῦτ' ἐκεῖνο] Ὑπάρχει τὸ ᾀδόμενον (ἔκπαλαι). ‡ Gu. τὸ Ἡσιόδειον. Flor. 21. Τὸ συγγενὲς] Ἔχετε δηλονότι. οὐ γὰρ δύναται τὸ κτᾶσθαι ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐπὶ τῶν συγγενῶν λαμβάνεσθαι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τουτέστιν, αὕτη ἐστὶν ἡ δύναμις ἐκείνου τοῦ ᾀδομένου λόγου τοῦ κτᾶσθ' ἑταίρους καὶ τὸ ἑξῆς· ἰδοὺ γὰρ, ἐγὼ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν συγγενῶν παρορῶμαι, ὑπὸ φίλου δὲ βοηθοῦμαι καὶ περιέπομαι. κτᾶσθ' ἑταίρους. ἐπὶ τῶν ἔξωθεν προσγιγνομένων καὶ ὑπὸ ἐξουσίαν μὲν ὄντων τινὶ, ἢ ὥσπερ ὑπὸ ἐξουσίαν διὰ τὴν συμφωνίαν καὶ ὁμογνωμοσύνην, οὐχ ὥστε δὲ καὶ ἅπτεσθαι ἐξ ἀνάγκης αὐτοῦ καὶ ἐγγυτάτω εἶναι λέγεται τὸ κτῆμα καὶ τὸ κτᾶσθαι. συγγενεῖς δὲ, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ συγγενὲς, ὥσπερ τινὰ μέλη εἰσί· φύσει γὰρ προσήκουσι καὶ οὐκ ἔξωθεν προσγίνονται. εἰ δὴ τοῦτο, οὐ δύναται τὸ κτᾶσθαι πρὸς τὸ συγγενὲς τείνειν, ἀλλ' ἕτερον αὐτῷ δηλονότι δεῖ ῥῆμα συνυπακούειν ἀνάλογον. εἴη δ' ἂν τὸ ἔχειν ἀνάλογον· τοῦτο γὰρ λέγεται μὲν καὶ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κτᾶσθαι καὶ ἐφ' ἑτέρων, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ μερῶν, οἷον χειρὸς καὶ ποδός· λεγόμεθα γὰρ ἔχειν χεῖρα καὶ πόδα. κατὰ τοῦτο δὴ τὸ σημαινόμενον λέγοιτο ἄν τις καὶ συγγενεῖς ἔχειν κατὰ λόγον. Gu. m. sec.

796. Ὡς ἀνὴρ,] Τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτι. τὸ δὲ τρόποισι συντακῇ ἀντὶ τοῦ συμφωνήσῃ, συμβιβασθῇ, δυσαποσπάστως συγκολληθῇ καὶ ἑνωθῇ κατὰ τὰ μέταλλα τὰ ὑπὸ πυρὸς ὁμοῦ τηκόμενα. Gu. m. sec. Συντακῇ,] Συμβιβασθῇ. (συναρμοσθῇ, συνουσιωθῇ, συναναπλησθῇ.) Gu. Θυραῖος] Ἀλλότριος. (ξένος καὶ οὐ συγγενής.) Gu.

797. Ὁμαίμων] Λέγεται καὶ ὁμαίμων τοῦ ὁμαιμόνος, καὶ ὁ ὅμαιμος τοῦ ὁμαίμου, ἀφ' οὗ ἐνταῦθα τὸ ὁμαιμόνων ἐπὶ γενικῆς τῶν πληθυντικῶν (τῶν πολλῶν Flor.) Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 56. 59. 76.

798. Ὁ μέγας ὄλβος,] Ὁ πολὺς πλοῦτος. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἡ εὐδαιμονία, ἡ λαμπρότης τῶν ἔργων. Gu. m. sec. Ἅ τ' ἀρετὰ] Καὶ ἡ ἀνδρεία· ἀπὸ τοῦ καθόλου τὸ μέρος. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 34. 56. 59. 76. εὐτυχία. Flor. 21.

799. Μέγα φρονοῦσ'] Ἡ ἔνδοξος. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 21. 25. 34. 56. 59. 76. ἐπηρμένως καὶ ὑψηλῶς. Flor. 33.

800. Παρὰ Σιμουντίοις ὀχ.] Καὶ

* In editis erat: βαδίζω, κυβερνήσεις, ἐπιμελείας καὶ κηδεύσεις ὑπὲρ σοῦ ποιούμενος.

† Flor. 10. tantum habet σεαυτὸν σῶσαι.

‡ Flor. 10. τὸ ἔκπαλαι διδόμενον τί. Corr. ᾀδόμενον.

παρὰ τοῖς ῥεύμασι τοῦ ποταμοῦ τοῦ παρακειμένου τῷ Ἰλίῳ, τοῦ Σιμόεντος, τουτέστι παρὰ τῇ Τροίᾳ. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

801. Πάλιν] Εἰς τοὐπίσω. (ἢ εἰς ἀτυχίαν.) Gu. Ἀνῆλθ'] Ἀνεπόδισεν. (εἰς τὸ πρότερον ἀνέδραμεν, ἀνετράπη. *) Gu. Ἀτρείδαις] (Τοῦτο πρὸς τὸ ὄλβος καὶ τὸ ἅ τ' ἀρετά συντάσσεται.) τὸ ἑξῆς· ὁ μέγας ὄλβος καὶ ἡ ἀρετὴ τῶν Ἀτρειδῶν. Gu.

803. Ἀρνὸς] Ἡ Ἀερόπη γυνὴ ἦν τοῦ Ἀτρέως, μήτηρ δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου. γεννᾶται δὲ ἐν τῷ ποιμνίῳ αὐτοῦ χρυσοῦς ἀρνὸς, καὶ περὶ βασιλείας μετὰ Θυέστου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὁ Ἀτρεὺς ἀμφισβητῶν, καὶ δι' ἔργων ἔχων δείξειν λέγειν, τίνι προσήκει τὸ βασιλεύειν, — καὶ γὰρ ἤλπιζεν εἰς τὸν χρυσοῦν ἄρνα· — ἡ Ἀερόπη μοιχευθεῖσα παρὰ τοῦ Θυέστου τοῦ ἀνδραδέλφου αὐτῆς κλέπτει τὸν ἄρνα, καὶ τῷ Θυέστῃ δίδωσι τοῦτον. διὸ καὶ διαλαμβάνεται παρὰ τοῦ Χοροῦ, καὶ κακίζει τὸ γινόμενον. Καὶ ἄλλως. Ὅμηρος φησί. "Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ." Ἱστορία. Ἀτρεὺς ὁ Πέλοπος βασιλεύων τοῦ Πελοποννήσου ηὔξατο ποτὲ, ὅτι, ἐὰν κάλλιστον ἀρνίον γεννηθῇ ἐν τῷ ποιμνίῳ, τῇ Ἀρτέμιδι θυσιᾶσαι τοῦτο. εὐθὺς δὲ ἐγεννήθη ἐν τῷ ποιμνίῳ χρυσοῦς ἀρνὸς, καὶ διὰ τὸ ἐπέραστον ἠμέλησε τῆς εὐχῆς. ὁ δὲ Ζεὺς τὸν Ἑρμῆν πέμπει πρὸς τὸν Ἀτρέα, ὅπως ποιήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν καὶ τὴν βασιλείαν Θυέστου κληρονομήσῃ. καὶ ποιήσας οὕτω τὴν βασιλείαν Θυέστου τοῦ ἀδελφοῦ ἐκληρονόμησε. βασιλεύσας δὲ ἔτεκε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον. μέλλων δέ ποτε τελευτᾷν Ἀτρεὺς τὴν βασιλείαν Θυέστῃ καταλιμπάνει, ὅπως ἀνδρωθέντι Ἀγαμέμνονι ἐπιδώσῃ αὐτῷ τὴν βασιλείαν. ἔχοντες γὰρ, ὡς φασί τινες, οἱ Ἀτρεῖδαι τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο δέρος τοῦ χρυσομάλλου ἀρνίου, ὡς πατρικόν τι καὶ ἐξαίρετον σημεῖον ἐπιφέροντες, καὶ διὰ τὸ ψευσθῆναι εἰς τὴν θεὸν καὶ οὐ τελεῖν τὴν θυσίαν, ἀνέφερον πολλὰς συμφορὰς καὶ χαλεπὰς καὶ οἱ υἱοὶ καὶ οἱ ἔκγονοι εἴδοισαν (sic). Flor. 33.

805. Θαυμάματα] Εὐωχήματα (εὐωχίαι). Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 33. 34. 56. 59. 76.

806. Σφάγια] Σφαγαί. σφάγια τὰ σφαζόμενα καὶ αἱ σφαγαί. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

807. Ὅθεν] Ἀφ' οὗ. (ἀπ' ἐκείνου τοῦ καιροῦ. τὸ ὅθεν ἢ ἀπ' ἐκείνου τοῦ καιροῦ ὡς ἐντὸς, ἢ ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας, τῆς βρώσεως τῶν τέκνων.) Gu. Φόνῳ] Ἐπὶ φόνῳ φόνος δι' αἵματος κατὰ διαδοχὴν ἐρχόμενος, φόνος φόνον διαδεχόμενος. Gu. Flor. 6. 9. 21. 33. 56. 59. 76.

808. Δι' αἵματος] Συγγενείας, φόνου. Gu. Οὐ προλείπει] Οὐ παύει. Gu. Flor. 6.

810. Τὸ καλὸν οὐ καλὸν,] Ὡς γέγονε. (τὸ δοκοῦν τῷ Ὀρέστῃ.) Gu. †

811. Πυριγενεῖ] Δραστηρίᾳ. (θρασείᾳ, φονικῇ, ἀπηνεῖ, ἀνημέρῳ.) Gu. λῃστρικῇ, θερμικῇ. Flor. 33. Τεμνεῖν] Λέγω τὸ διατεμεῖν. Παλάμᾳ] Χειρί. Gu. Florr.

812. Χρόα,] Σῶμα. (τὴν ὄψιν, τὴν κεφαλήν.) Gu. Μελάνδετον] Μέλανι αἵματι ὑγρῷ (l. ὑγρὸν, ut Florr.) ἤγουν ᾑμαγμένον. ‡ (βεβαμμένον ἐξ αἵματος, ἢ τὸ σιδηροῦν· μέλας γὰρ ὁ σίδηρος.) Gu.

814. Τὸ δ' αὖ κακουργεῖν,] Τὸ κακότροπα (κακὰ) ἐργάζεσθαι (ὥσπερ ἡ Κλυταιμνήστρα). Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἀσέβεια μεγ.] Καὶ γὰρ οὐκ ἠλέησε τὴν μητέρα οἰκτρῶς παρακαλοῦσαν. Flor. 10.

815. Κακοφρόνων τ' ἀνδρ.] Αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸ οὐ καλὸν, διὰ μέσου

* εἰς τοὐπίσω ἀνεπόδ. est etiam in Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἀνετράπη in Flor. 33.

† E Flor. 59. enotatum est: δοκοῦν τῷ Ὀρέστῃ, ὃ ὡς γέγονεν. In Gu. sequuntur ea, quæ in editis leguntur: τὸ καλῶς δοκοῦν — Ὀρέστῃ.

‡ Idem scholion est in Florr. 6. 9. 21. 56. 59. 76. qui tamen μελάνδετον, non μελάνδυτον habent.

ῥηθέντος τοῦ τὸ δ' αὖ κακουργεῖν καὶ τὸ ἑξῆς.* Gu. κακῶς διανοουμένων. Gu. κακῶς διατεχνουμένων. Flor. 10. τοῦ Αἰγίσθου. Gu. Flor. 6. Παράνοια.] Ἀγνωσία. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 21. 25. 34. 56. 59. 76. μωρία. Gu. m. sec.

816. Ἀμφὶ φόβῳ] Διὰ τὸν φόβον τοῦ θανάτου.

818. Οὐ τολμᾷς] Οὐ ποιεῖς. Gu. Flor. 6. 9. 21. 25. 56. 59. 76.

819 s. Μή, πατρῴαν τιμῶν χ.] Ὅρα ἵνα (μὴ χαριζόμενος τῷ πατρί). Gu. Ἐξανάψῃ] Ἐγείρῃς. (λάβῃς, ἀπενέγκῃ.) Gu.

824. Ἢ ματροκτόνον] Ἢ μητρὸς αἷμα (φόνον) διὰ τῆς χειρὸς ποιῆσαι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τινὲς μέχρι τοῦ θέσθαι λέγουσιν εἶναι τὸν στίχον, καὶ ἕτερον τὸ, οἷον ἔργον τελέσας· οἱ δὲ μέχρι τοῦ τελέσας στίχον ἵνα λέγουσιν. Flor. 59.

825. Τελέσας] Διαπραξάμενος.

826. Βεβάκχευται] Τετάρακται.† (ἠγρίωται, ἐξεμάνη, ἐταράχθη.) Gu.

827. Φόνῳ,] Διὰ τὸν φόνον. Gu.

828. Δρομάσι] Εὐκινήτοις (ταχείαις ‡). Gu. Δινεύων] Περισκοπούμενος. (περιδινούμενος. συστρέφων ἑαυτόν. et in marg. εἰώθασι γὰρ οἱ μαινόμενοι συστρέφειν τοὺς ὀφθαλμούς· ταραττομένων δὲ τούτων, ἀνάγκη καὶ τούτους στρέφεσθαι.) Gu. δινούμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς οἱ μαινόμενοι. Flor. 10. Βλεφάροις,] Ὄμμασι. Gu.

829. Μέλεος] Ἄθλιος. Gu. Florr.

831. Χρυσεοσπηνήτων] Τῶν ἐκ χρυσοῦ καὶ μετάξης ὑφανθέντων (κατεσκευασμένων ἱματίων). Gu. § ἐκ χρυσοῦ ὑφανθέντων. ἴσως παρὰ τὸ πηνίον. Flor. 10.

832. Ὑπερτέλλοντα] Προκύπτοντα. (ἀναφαινόμενον, ἀνατεινόμενον.) Gu. ‖

833. Σφάγιον] Θῦμα. Gu. Ἔθετο] Ἐποίησε. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

834. Ἀμοιβάν.] Εἰς (ἀντέκτισιν). Gu.

836. Θεομανεῖ] Τῇ ἐκ θεοῦ ἐρχομένῃ. (ἐκ θείας ὀργῆς γενομένῃ.) Gu. Δαμείς;] Κατασχεθείς, δαμασθείς. Gu.

838. Τὸν προκείμενον] Τὸν ἐνστάμενον. Gu.

848. Ψήφῳ] Τῇ κρίσει, τῇ ἐκκλησίᾳ. Gu. Πελασγῶν] Τῶν Ἀργείων. Πελασγὸς γὰρ βασιλεὺς παλαιὸς Ἀργείων. Flor. 10. 33.

850. Προσῆλθεν] Εἰς πέρας ἐξέβη. Gu. Ἐλπίς, ἣν] Ὁ φόβος, καθ' ὅν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

853. Κάπεκύρωσαν] Ἐβεβαίωσαν. (ἀπεφήναντο, ἐψήφισαν.) Gu.

855. Ἀποῤῥῆξαι] Ἀποβαλεῖν. (βιαίως ἀφεῖναι.) Gu.

862. Ἄκραν] Τὸ ἀκρωτήριον. (τῆς πόλεως. εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ἔνθα ἦν καὶ τὸ λεγόμενον Ἡλιαία δικαστήριον.) Gu.

864. Ἀθροῖσαι] Συναγαγεῖν. Flor. 6.

865. Ἄθροισμα] Τὴν συναγωγήν. Gu.

867. Ἄγγελμα] Μήνυμα. Gu. Ἀνεπτέρωκε] Διήγειρε. ¶ (ἀνήγειρε, ἐθορύβησε.) Gu. ἀνέσεισε. Flor. 33. Δαναϊδῶν] Τῶν ἀπὸ τοῦ Δαναοῦ καταγομένων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

868. Πέλας] Πλησίον. (τοῦ ἀθροίσματος.) Gu.

* Idem sch. e Baroc. 74. edidit King. sed annexum scholio ad v. 814. et truncatum: desunt enim omnia post ῥηθέντος. Pertinere vero hoc scholion ad v. 815. non ausim contendere: in Gu. inter vs. 814. et 815. a m. sec. scriptum est, præfixa stellula,* quam in apice litteræ κ verbi κακοφρόνων mihi visus sum agnoscere.

† τετάρακται est etiam in editis.

‡ ταχείαις et περισκοπούμενος est etiam in editis.

§ In editis deest ὑφανθέντων, in Florr. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76. κατεσκευασμένων.

‖ In editis est ὑπερκύπτοντα, ὑπερανατ.

¶ διήγειρεν est etiam in editis.

869. Θανάσιμον] Θάνατον ἐπάγοντα. Gu.

870. Ἄελπτον] Ἀνέλπιστον. Φάσμ',] Ὄψιν. (θέαμα, θέαν.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

874. Κηδεύοντα] Ἐπιμελούμενον. (κυβερνῶντα, φροντίδος ἀξιοῦντα. δουλεύοντα.) Gu. κηδεύω τὸ τῆς προσηκούσης τοῖς νεκροῖς ἐπιμελείας καὶ κηδεμονίας ἀξιῶ, καὶ ἀπὸ τούτου τὸ κυβερνῶ. Flor. 21. Παιδαγωγίᾳ.] Χειραγωγίᾳ, κυβερνήσει. * (θεραπείᾳ.) Gu.

875. Πλήρης] Πεπληρωμένος, πολύς. Flor. 6. ἀκέραιος. Gu. Ἀργ. ὄχλος,] Ἡ πληθὺς τῶν Ἀργείων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

876. Χρῄζει] Θέλει. Gu.

878. Μητροκτονοῦντα;] Μητροκτονήσαντα. Gu. Κἀπὶ τῷδε] Μετὰ τοῦτον. (ἢ μετ' ἐκείνου. τῷ λόγῳ.) G .

879. Συνεπόρθει] Συγκατέστρεφε. Flor. 6.

880. Τοῖς δυναμένοις] Ὑποκάτω ὢν τῶν δυναμένων, τουτέστι πρὸς τὸ θέλημα ἐκείνων. Flor. 6.

881. Διχόμυθα,] Δίγνωμα, ἀμφιρρεπῆ, διπλοῦς λόγους. Gu. Ἐκπαγλούμενος,] Θαυμάζων. Gu.

882. Καλοῖς κακοὺς λ. ἐλ.] Ἑρμηνευτικὸν τοῦτο τοῦ διχόμυθα. καλοῖς περὶ τοῦ πατρὸς, † κακοῖς δὲ περὶ τοῦ Ὀρέστου. Flor. 6.

883. Ἑλίσσων,] Συνείρων. (περιπλέκων, συνάπτων.) Gu. συστρέφων. Flor. 33.

885. Φαιδρωπὸν] Χαροπόν. ‡ (χαρίεν καὶ βοηθὸν, ἱλαρόν.) Gu. Ἐδίδου] Ἔστρεφε.

887. Πηδῶσι] Μεταβαίνουσιν. (ὀξέως add. Flor. 6.) Πηδ.] Ταχέως ὁρμῶσιν. Gu. Ὅδε] Ὁ εὐτυχής. Gu.

889. Ἐπὶ τῷδε] Μετὰ τοῦτον. (μετ' ἐκεῖνον.) Gu. Διομήδης] Ὁμώνυμος τῷ ἐν τῇ Τροίᾳ. Gu.

891. Φυγῇ δὲ ζημιοῦντας] Ἔλεγε δὲ ἐξορία· (κολάζοντας ὑμᾶς add. Gu. m. 2.) οὐ γὰρ δύναται τὸ Εἴα] Ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐνταῦθα λέγεσθαι. Εὐσεβεῖν.] Καθαροὺς εἶναι. (τὸ γὰρ Ὀρέστην καὶ Ἠλέκτραν λευσίμους γενέσθαι ἀσέβεια ἦν.) Gu.

894. Ἀθυρόγλωσσος,] Ἀκρατόστομος (λάλος, πολυλόγος). Κλεοφῶν· οὗτοι γὰρ διὰ τὸ πάνθ' ὃ νοήσειαν ἐκφέρειν τῇ γλώττῃ, θύραν οὐ δοκοῦσιν ἐν τοῖς στόμασιν ἔχειν. Gu. || Θράσει,] Τῇ ἀναισχυντίᾳ. Gu.

895. s. Οὐκ Ἀργεῖος,] Οὐ γνήσιος. οὗτος ὁ Κλέων ἦν τῷ Ἄργει γὰρ καταλεγόμενος Θρᾷξ ἦν τὸ ἀνέκαθεν. Flor. 6. Ἠναγκασμένος,] Κατ' ἀνάγκην ἦν Ἀργεῖος (βεβιασμένος, νόθος πολίτης.) Gu.

896. Πίσυνος] Λεηλατῶν, πιστεύων. Flor. 6. 21.

897. Ἔτι] Σὺν τούτῳ. Gu. Ἀυτοὺς] Τοὺς πολίτας. Gu.

898. Ἡδὺς] Ὑπάρχων (ὢν) κατὰ τοὺς λόγους. Gu. Κακῶς,] Κακοτρόπως. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

899. Πείθῃ — μέγα·] Ἡ γὰρ τῶν λόγων αὐτοῦ ἡδονὴ εἰς πικρίαν καταντᾷ· ἓν γὰρ μόνον θηρᾶται, ὅπως κολακεύσῃ τὸ πλῆθος καὶ ἀποδεκτὸς αὐτῷ γίνηται, τοῦ δὲ λυσιτελοῦντος αὐτῷ οὐ φροντίζει. Gu.

900. s. Σὺν νῷ] Μετὰ γνώσεως. (γνώσει.) Gu. Βουλεύουσι] Συμβουλεύουσι. Gu. Κἂν μὴ παραυτίκ',] Εἰσὶ χρήσιμοι. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. διὰ τὸ μὴ λέγειν ἡδέως τῷ πλήθει. Gu. Αὖθις] Ὕστερον. Flor. 6. εἰς τὸ μέλλον, εἰς τὸ μετὰ ταῦτα. Gu. Χρήσιμοι] Ἐπιτήδειοι εἰς χρείαν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. καὶ γὰρ οἱ τῶν ἰατρῶν παῖδες τοῖς μὲν νοσοῦσι βαρεῖς τὸ καταρ-

* χειραγωγίᾳ est etiam in editis, κυβερνήσει in Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

† τοῖς ὑπὲρ τοῦ πατρὸς supra καλοῖς scriptum habet Gu.

‡ χαροπὸν (Junt. Bas. χαρρόν.) est etiam in editis. Cod. χαρωπόν.

|| Idem e Baroc. 74. adscripsit King. in quo desunt vv. λάλος, Κλεοφῶν, et pro οὗτοι legitur οἱ γὰρ πολυλόγοι, pro τοῖς στόμασιν vero τῷ στόματι.

ἀρνοῦμαι τιθέασιν, ἢ τὸ ἀφήρει ἤ τι τοιοῦτον, ὥσπερ προαναφωνοῦντες τὴν αὐτοῦ δύναμιν. Gu. μήτε μετὰ ὅπλων κινεῖν τὴν χεῖρα τινὰ ἐκλιπόντα τὰ δώματα, μήτε στρατεύειν ἐκλιπόντα τὰ δώματα. Gu. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. Χέρα,] Ἄνδρα, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. Gu. Flor. 6.

918. Ἐκλιπόντα δώμ.] Κατ' ἀλλοδαπῆς, διὰ τὸ μὴ ἐκ γυναικὸς ἀναιρεῖσθαι. Flor. 10.

919. Τἄνδον] Τῶν οἴκων. Gu. Οἰκουρήματα] Τὰς ἔνδον οἰκουρὰς γυναῖκας. (τὰς γυναῖκας, οἴκου φυλάγματα.) Gu. Οἱ λελειμμένοι] Οἱ ἐναπολειφθέντες τῶν πραγμάτων ἐπιμεληταί. τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸν Αἴγισθον. Gu. Flor. 6.

920. Ἀνδρῶν] Τῶν ἐν τοῖς πολέμοις ἐκστρατευόντων. Gu. Εὐνίδας] Τὰς εὐνάς. (κοίτας.) Gu. Λωβώμενοι.] Ὑβρίζοντες. (βλάπτοντες.) Gu.

923. Γῆν Ἰνάχου.] Ἴναχος ποταμὸς Ἄργους· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τὸ Ἄργος Ἰνάχιον. εἴληφε δὲ τοὔνομα τοῦτο ὁ ποταμὸς ἀπὸ Ἰνάχου τινὸς πρώτου συνοικήσαντος (l. συνοικίσ.) Ἄργος. λέγεται γὰρ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τὸν ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ὄντων ἀνθρώπων ἐν ὄρεσι, παραλαβὼν οὗτος ἄνδρας τινὰς καὶ εἰς τὸ νῦν καλούμενον Ἄργος ἐλθὼν κατοικῆσαι, εὑρὼν ἅπαντα τὸν τόπον τοῦτον πλήρη ὕδατος καὶ καθάρας. ἐποίησε δὲ καί τινα πηγὴν ἐνταῦθα ἀναδοθῆναι, ἀφ' ἧς ὁ ποταμὸς ἐγεγόνει ἐπώνυμος τοῦ οἰκιστοῦ. Πελασγοὺς δὲ τοὺς Ἀργείους καλοῦσι ἀπὸ Πελασγοῦ τινος, μετὰ τὸν Ἴναχον πρώτου βασιλεύσαντος. ὕστερον δὲ καὶ Ἀργεῖοι ἐκλήθησαν ἀπὸ Ἄργου. Gu.

924. ss. Ἀμύνων,] Βοηθῶν. Ὅσιος,] Θεμιτός. (δίκαιος καὶ ἀνεύθυνος· ὃ γένοιτ' ἄν, εἰ ἐμοῦ καταψηφιεῖσθε.) Gu.

Οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν] Τουτέστιν οὐ προλάβητε ἀλλήλους τῷ θανάτῳ, ὁ μὲν πρόσθεν, ὁ δ' ἔπειτα θνήσκων, ἀλλ' ὁμοῦ πάντες οἰχήσεσθε. ἐδήλωσε δὲ ἐνταῦθα τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κακοῦ, ὃ γένοιτ' ἄν, εἰ γυναιξὶν ὁ τῶν ἀνδρῶν φόνος ἀνεύθυνος ἔσται. Gu.

928. Τοὐναντίον δὲ] Ἐναντία δὲ διακείσεσθε, ἢ διακεῖσθαι πρέπον. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. δέον γὰρ τὴν κακίαν καθάπαξ ἀποτεμεῖν, ὑμεῖς ταύτην τῇ κατ' ἐμοῦ ψήφῳ αὐξήσετε. Gu. m. sec.

929. Προδοῦσα] Ἀπολύσασα, ἔκδοτα ποιήσασα. Gu. Λέκτρ' ἐμοῦ π.] Ἀντὶ τοῦ τὸν πατέρα. Flor. 6.

931. Ἀνεῖται,] Ἀπολέλυται. (καταλειφθήσεται, καταλιμπάνεται.*) ἢ ἀνεῖται ἀντὶ τοῦ δοθήσεται οὕτω, ἀνεῖται καὶ δοθήσεται νόμος ταῖς γυναιξὶ τοὺς ἰδίους ἄνδρας φονεύειν. Gu.

932. Τῆς γε τόλμης] Τῆς θρασύτητος ταύτης τοῦ φονεύειν τὰς γυναῖκας τοὺς ἄνδρας. Gu. Σπάνις] Ἔνδεια. (ἀποχή. οὐκ ἔτι πέρας ἡμῶν ἕξει ὁ θάνατος.) Gu. στέρησις. Flor. 10. οὐκ ἐπιλείψουσι αἱ τοιαῦτα ἐργασόμεναι. Flor. 6.

933. Ὅμιλον,] Καὶ τὴν συνάθροισιν. Flor. 59. τὴν ἐκκλησίαν. Flor. 6. στρατόν. Flor. 33. Εὖ] Εὔλογα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

934. Ὁ κακὸς] ὁ ἀθυρόγλωσσος. Gu. Flor. 6. Ἐν πλήθει] Χαριζόμενος. Gu.

936. Πετρουμένους] Λίθοις βαλλομένους. (λιθοβολουμένους add. Gu. m. 2.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

937. Αὐτόχειρι δὲ σφ.] Αὐτουργῷ, αὐτοχειρίᾳ. (διὰ τῶν οἰκείων χειρῶν add. Gu. m. 2.) Gu. Florr. iidem.

939. Πορεύει] Κομίζει. (φέρει, ἄγει ἐνταῦθα add. Gu. m. 2.) Gu. Florr. iidem. Ἐκκλήτων ἄπο] Ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας. (τῶν ἐκκλησιαζόντων.) Gu.

940. Σὺν δ' ὁμαρτοῦσιν] Συνακολουθοῦσι. Gu.

941. Οἰκτείροντες] Ἐλεοῦντες. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 59. 76.

* In Gu. ἀπολέλ. καταλειφθ. καταλιμπ. inter versus scripta sunt, reliqua continua serie in margine.

942. Πικρὸν] Ἀλγεινόν. Gu. Flor. 17. 21. 56. 59. 76. Πρόσοψις] Ὅραμα. Flor. 6. Ἀθλία.] Ἐλεεινή. Gu.

943. Εὐτρέπιζε] Ἑτοίμαζε. Gu. Βρόχον] Σχοινίον ἐπ' ἀγχόνῃ (— νης. Florr.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Δέρῃ,] Τῷ λαιμῷ. (τραχήλῳ add. Gu. m. 2.) Gu. Florr. iidem.

946. Καθίζων] Ὁ ἱστὰς, ὁ καθήμενος. Gu.

948. Ἄφθογγος] Ἄφωνος. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

950. Κατάρχομαι] Ἄρχομαι τὸ ἀρχὴν ποιοῦμαι καὶ τὸ ἀρχὴν λαμβάνω. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

951. Λευκὸν ὄνυχα] Ἀδολεσχία. Gu.

952. Ἄταν,] Δέον εἰπεῖν καὶ ἄταν, ἀσυνδέτως ἐξήνεγκεν. τὸ δὲ τιθεῖσα ἀπὸ κοινοῦ. Gu. Flor. 6.

953. Κτύπον τε κρ.] Τιθεῖσα καὶ κτύπον τε (om. Flor.) κεφαλῆς, ὃν ἐκληρώσατο κατὰ χθονὸς ἡ Περσέφασσα ἡ καλλίπαις, ἡ θεὰ τῶν καταχθονίων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76. Ὃν ἔλαχε] Ἐπειδὴ τὸ θρηνεῖν καὶ σπαράττειν τὸ πρόσωπον καὶ τύπτειν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς ποιεῖν εἰώθαμεν ἄνθρωποι. μυθεύονται δὲ τὴν Περσεφόνην ᾅδου βασιλεύειν σὺν Πλούτωνι· διὰ τοῦτο τὸ ἣν ἔλαχε λέγει. Gu.

954. Καλλίπαις] Ὁ καλοὺς παῖδας ἔχων, καὶ ἡ καλλίπαις ἐπὶ θηλυκοῦ. καλλίπαις καὶ ἡ καλὴ παῖς, ὡς ἐνταῦθα. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76. ἡ ἔχουσα καλὸν παῖδα τὸν Ἴναχον (leg. Ἴακχον *), ἢ ἡ οὖσα καλὴ παῖς τῆς Δήμητρος. Gu. m. 2.

955. Κυκλωπία,] Κύκλωπες — οὕτως ὠνομασμένοι. — ἰδίας γῆς, ἄλλοι ἄλλῃ ᾠκίσθησαν, οἱ πλείονες δὲ αὐτῶν ἐν τῇ Κουρῆτιδι. ἦσαν δὲ ἄριστοι τεχνῖται πρὸς οἰκοδομίαν. † Ἄβαντος δὲ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀργείων υἱοὶ ἦσαν ἐξ Ἀγλαΐας — ἐστασίασαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς τυραννίδος. φασὶ δὲ, — τῷ Διὶ κατασκευάσαι.

955. ss. Ἰαχείτω δὲ γᾶ Κυκλωπία,] Θρηνείτω δὲ ἡ γῆ ἡ Κυκλωπία, ἤγουν τὸ Ἄργος, τὰ πήματα τῶν οἴκων τῶν Ἀτρειδῶν. Gu.

956. Κούριμον,] Κουρεύσιμον, κοπτικόν. Gu. ψαλίδιον. Flor. 21. 33.

957—959. Τῶν ἀτρειδῶν πήματ' οἴκ.] Τὸ Ἀτρειδῶν πρὸς τὸ στρατηλατῶν Ἑλλάδος ποτ' ὄντων σύναπτε, τὸ δὲ ἔλεος ἔλεος ὅδ' ἔρχεται τῶν θανουμένων ὑπὲρ διὰ μέσου λάμβανε. ἢ σύναπτε τὸ θανουμένων πρὸς τὸ στρατηλατῶν, οὐχ ὅτι Ὀρέστης καὶ Ἠλέκτρα, οἱ μέλλοντες ἀποθανεῖσθαι, στρατηλάται ἦσαν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὅτι ἡ τοῦ πατρὸς αὐτῶν τιμὴ αὐτῶν ἐστι. κρεῖττον δέ ἐστι τὸ πρῶτον. Gu. μὴ λάβῃς εἰς τὸ πήματα ἔξωθεν διά, ἀλλ' ἔστι πρὸς τὸ ἰαχείτω. Gu.

958—960. Ἔλεος,] Ἐλεεινότης ἥδε (Gu. ἤδη) ἔρχεται ἕνεκα τῶν μελλόντων τεθνήξεσθαι παίδων ὄντων τῶν (τῶν om. Gu. fort. τῶν ὄντων) ποτὲ στρατηλατῶν τῆς Ἑλλάδος. Gu. m. pr Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἤγουν ἡ ἐπιοῦσα ἡμῖν αὖθις συμφορὰ τοῦ θανάτου ἔλεον ἐγείρει παρ' ἁπάντων. Gu. m. 2.

961. Βέβακε] Ἀπῆλθεν, ἐῤῥύη. (ἐφθάρη add. Gu. m. sec.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Οἴχεται] Ἔφθαρται. Gu. Flor. 17.

* Similiter Flor. 10. ad v. Περσέφασσα, ἡ κόρη ἡ τὸν Ἴναχον γεννήσασα.

† ὠνομασμένοι — γῆς post ἰδίας — ἄλλῃ pro ἄλλους (Barn. King. ἀλλόσ') — οἱ ante πλείονες — πρὸς οἰκοδομίαν e Gu. recepi. In seqq. idem codex Ἄβαντι οὖν τῷ βασιλεῖ Ἄργους ἐξ Ἀγλαΐας ἦσαν υἱοὶ δύο, Πρ. καὶ Ἀκρ. οἳ μετὰ θ. τοῦ π. ἐστασίασαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς ἀρχῆς, unde πρὸς ἀλλήλους addidi. Idem mox φασὶ pro φησί. Post ἐχρήσαντο Ἀργεῖοι pergit: μηκυνομένου δὲ τοῦ πολέμου, καὶ νῦν μὲν Ἀκρισίου, νῦν δὲ Προίτου πλέον ἔχοντος, συνθῆκαι πρὸς ἀμφοτέρους ἐγίνοντο, Ἀκρίσιον μὲν ἄρχειν Ἄργους, Προῖτον δὲ Τίρυνθος. κἀπειδὴ ὑποψία ἦν πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἀτειχίστων οὐσῶν ὧν ἦρχον πόλεων, ἄμφω μετακαλεσάμενοι Κύκλωπας ἐκ τῆς Κουρήτιδος, τειχίζουσι δι' ἐκείνων τὰς πόλεις, καὶ διὰ τοῦτο Κυκλωπία γῆ ὠνομάσθη τὸ Ἄργος.

962. Μακαρίοις] Οἴκοις. ἢ μακαρίοις ἀντὶ τοῦ καλλίστοις πράγμασι καὶ δεχομένοις παρὰ πάντων μακαρισμόν. Gu. ἀνδράσι. Flor. 59.

963. Ζηλωτὸς] Μακαριστός. (ἐπίφθονος, θαυμαστὸς add. Gu. m. 2.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ὁ διὰ τὰ εὐτυχήματα ζηλούμενος οἶκος. Flor. 10.

964. Φθόνος] Νέμεσις. (ὀργή, μῖσος.) Gu. Νιν] Αὐτὸν, τὸν οἶκον, ἢ τὴν γένναν. Gu. Εἷλε,] Κατέβαλε, (e corr. fuerat κατέλαβε) καθεῖλε. Gu.

966. Πανδάκρυτα] Πάγκλαυστα διὰ τὰς συμφορὰς, αἷς ἀεὶ περιπίπτει. Gu.

967. Πολύπονα,] Πολυπαθῆ καὶ πολυσύμφορα. Gu.

969. Ἕτερα δ' ἔτ.] Ἐφ' ἑτέροις πήμασι. Gu. Ἀμείβεται] Κατὰ διαδοχὴν ἔρχεται. (ἐκ διαδοχῆς ἀπαντᾷ, ἢ ἀλληλοπάλληλα ἔρχεται.) Gu.

970. Ἐν χρόνῳ μακρῷ·] Διηνεκῶς. Flor. 21.

972—993. Μόλοιμι τὰν οὐρ.] Μόλοιμι καὶ ἀνέλθοιμι εἰς τὴν πέτραν τὴν μέσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς χθονὸς τεταμένην ἐν αἰωρήμασι καὶ ἐν κρεμάσμασιν ἐν ἀλύσεσι χρυσέαισι φερομένην καὶ κινουμένην ἐν δίναισι καὶ συστροφαῖς, βῶλον καὶ λίθον ἐξ Ὀλύμπου, ἵνα ἀνὰ τῷ γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ βοήσω ἐν θρήνοις ἤτοι κλαήσω, ὃς ἔτεκε τοὺς γεννήτορος ἐμέθεν καὶ ἐμοῦ, ἤτοι τὸν Πέλοπα καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ, οἵτινες τὸ δίωγμα καὶ τῶν δρόμων (leg. τὸν δρόμον) τῶν πώλων καὶ τῶν ἵππων τοῦ Οἰνομάου ἢ τοῦ Πέλοπος τὸ πτηνὸν καὶ τὸ ταχὺ ἐν τεθριπποβάμονι στόλῳ καὶ πορείᾳ κατεῖδον καὶ ἐθεάσαντο ἄτας καὶ συμφορὰς τῶν οἰκείων δόμων, ἤγουν οἷστισιν ἡ πρὸς Οἰνόμαον διφρεία Πέλοπος μεγάλων συμφορῶν γεγένηται, ὅτε ὁ Πέλοψ ἐν τοῖς πελάγεσι διεδίφρευσε καὶ ἐκ δίφρου ἔρριψε τὸν φόνον τοῦ Μυρτίλου δικῶν καὶ ῥίψας εἰς τὸ οἶδμα καὶ τὸ κῦμα τοῦ πόντου πρὸς ταῖς Γεραιστίαις πέτραις ταῖς λευκοκύμοσι καὶ ταῖς διὰ τῶν κυμάτων λευκαῖς γινομέναις, ἁρματεύσας καὶ ἐκ τοῦ ἅρματος ῥίψας ἐν ταῖς ἠϊόσι καὶ αἰγιαλοῖς τῶν ποντίων σάλων. ὅθεν ἤγουν ἀπὸ τῆς ῥίψεως ταύτης τὸ λόχευμα καὶ τὸ γέννημα τοῦ τόκου καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς Μαιάδος, ἤτοι ὁ Μυρτίλος ὁ Ἑρμοῦ παῖς, ἦλθεν ἀρὰ πολύστονος τοῖς ἐμοῖς δόμοις, ὁπότε τὸ χρυσόμαλλον ὀλοὸν καὶ ὀλέθριον τέρας τῆς ἀρνὸς ἐγένετο ἐν τοῖς ποιμνίοις τοῦ Ἀτρέως τοῦ ἱπποβότα, τουτέστιν ὁπότε ἡ χρυσόμαλλος ὄϊς ἐδόθη τῷ Ἀτρεῖ τέρας, ὡς ἄξιός ἐστι τῆς ἀρχῆς ἐγκρατὴς γεγενῆσθαι. Gu.

974. Αἰωρήμασι] Κρεμάθραις καὶ κρεμάσμασι. Gu. βαστάγμασι. Flor. 21.

975. Ἀλύσεσι χρ.] Τὸ ἀλύσεσι χρυσέαις ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ αἰωρήμασι. Gu. Φερομέναν] Κινουμένην, ἀγομένην. Gu. βασταζομένην. Flor. 21.

976. Δίναισι] Ἐν στροφαῖς. (συστροφαῖς add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τορνευτόν. Flor. 33. τὸ βῶλον καὶ τὸ πέτραν οὐκ ἔστιν ἐκ παραλλήλου, ἀλλ', ἐπειδὴ πέτραν εἶπεν, ἡ δὲ πέτρα ἐκ γῆς, αὕτη δὲ ἡ ἐπὶ Ταντάλου κρεμαμένη ἐξ οὐρανοῦ ἦν, διὰ τοῦτο εἴρηκε βῶλον ἐξ Ὀλύμπου. Gu.

977. Ἐν θρήνοισιν] Τουτέστι μετὰ θρήνου. Flor. 21. θρηνητικῶς διηγήσομαι, μεγάλως βοήσω, ἤτοι κλαύσω. Gu.

982. Τὸ πτανὸν] Μὴ λάβῃς εἰς τὸ πτανὸν ἔξωθεν τὸ διὰ, ἀλλ' ὥσπερ ἔφαμεν ἐν τῇ παραφράσει, οὕτω σύνταξε (sic). ἢ πρὸς τὸ βοήσω, οὕτω ἀνὰ τῷ γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ βοήσω ἐν θρήνοις, ἤτοι μετὰ θρήνων διηγήσομαι τὸ πτανὸν δίωγμα, καὶ τὰ ἑξῆς, ἵν' ᾖ τὸ ὃς ἔτεκε μέχρι τοῦ ἄτας διὰ μέσου. Gu.

984. s. Πέλοψ ὅτε] Οἰνόμαος προέθηκε τῆς Ἱπποδαμείας, τῆς αὐτοῦ θυγατρὸς, γάμον τῷ κατὰ τὴν ἱππικὴν αὐτῷ (leg. αὐτὸν) νικῆσαι δυνησαμένῳ. ἰδοῦσα δὲ τὸν Πέλοπα ἡ Ἱπποδάμεια ἠγάπησε, καὶ μελλόντων ἀγωνίζεσθαι Πέλοπος καὶ Οἰνομάου, ὁ Μυρτίλος, ὃς ἦν ἡνίοχος τοῦ Οἰνομάου, ἐξ ὑποθήκης Ἱπποδαμείας ἐξέβαλεν ἀπὸ τῶν τροχῶν

τοῦ τεθρίππου τοὺς σιδηρέους δεσμοὺς, καὶ οὕτως ἡττήθη ὁ Οἰνόμαος. εἶτα συναπῆρε μετὰ τοῦ Πέλοπος ὁ Ἱπποδάμεια, καὶ ὁ Μυρτίλος οὗτος διαβληθεὶς παρὰ τῆς Ἱπποδαμείας, ὡς ἐρῶν αὐτῆς, ἢ δεδιότος τοῦ Πέλοπος, μὴ καὶ αὐτὸν τὰ ὅμοια δράσῃ τῷ πενθερῷ, ἢ μὴ ἐξείπῃ, ὡς αὐτὸς αὐτῷ αἴτιος τῆς νίκης ἐγένετο, συνελαύνων Πέλοπι παρὰ αἰγιαλοῖς ἐῤῥίφη ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν πλησίον Γεραιστοῦ, ἀκρωτηρίου Εὐβοίας, καὶ ἀποπνιγόμενος ηὔξατο Ἑρμῇ τῷ αὐτοῦ πατρὶ ἔριν ἐμβαλεῖν τῷ γένει Πέλοπος· ἥτις ἐγένετο ὕστερον Ἀτρεῖ καὶ Θυέστῃ περὶ τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ ἱστορία πᾶσα δεδήλωται πρόσθεν ἐν τῷ Χορῷ τῷ, ὁ μέγας ὄλβος. Gu. το Διεδίφρευσεν ἐν πελάγεσι] Καὶ τὸ δικὼν εἰς οἶδμα, καὶ τὸ ῥόσιν ἁρματεύσας ταυτὸ σημαίνουσι. διαδιφρεύω δὲ κυρίως τὸ δίφρον ἐλαύνω. Gu.

987. Λευκοκύμοσι] Αἷς προσκρουόμενα τὰ κύματα ἀφρὸν ἐμποιεῖ, ὃς ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ λευκός. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ταῖς λευκαῖς διὰ τῶν κυμάτων. Gu. m. 2. τὰ κύματα γὰρ προσπεπηγμένα τῷ ἄκρῳ ἀφρίζει. Flor. 10.

989. Ἁρματεύσας.] Δραμών. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76. ἐκ τοῦ (Flor. ἀπὸ) ἅρματος ῥίψας. Gu. m. 2. Flor. 21.

993. Τὸ χρυσόμαλλον] Δέον χρυσομάλλου εἰπεῖν πρὸς τὸ ἀρνὸς, χρυσόμαλλον εἶπε πρὸς τὸ τέρας. Gu.

995. Λόχευμα] Τόκος. (τὸ γέννημα, ἤγουν ὁ Μυρτίλος.) Gu.

997—1009. Ὅθεν ἔρις] Ὅθεν, ἤγουν ἀπὸ τῆς ἀρνὸς ἔρις καὶ φιλονεικία ὑπῆρξεν Ἀτρεῖ καὶ Θυέστῃ. τότε ἐς μονόπωλον ἀῶ, ἤγουν ἐς μίαν ἡμέραν μετέβαλεν ὁ Ζεὺς τὴν πρὸς ἕσπερον κέλευθον τοῦ οὐρανοῦ, προσαρμόσας τὸ πτερωτὸν καὶ ταχὺ ἅρμα τοῦ ἡλίου εἰς ὁδὸν ἄλλην, τουτέστι τὸν ἥλιον καὶ τὰς ἑπτὰ Πλειάδας, ἐξ ἀνατολῶν ἐς δύσιν ἀνατέλλοντας, ἐκ δύσεως εἰς ἀνατολὴν ἀνατεταλκέναι πεποίηκε, δεικνὺς τὴν τῶν γινομένων παρανομίαν τῇ τούτων μετατροπῇ. καὶ ἐκ τῶνδε ἀμείζει καὶ ἐκ διαδοχῆς ἐπιφέρει καὶ τὰ ἐπώνυμα δεῖπνα τοῦ Θυέστου καὶ τὰ λέκτρα τῆς Κρήσσης Ἀερόπης τῆς δολίας ἐν δολίοις γάμοις, ἀμείβει θανάτους θανάτων, τουτέστιν ἀπὸ τούτων τῶν πραγμάτων καὶ ἀπ' ἐκείνου τοῦ καιροῦ συμφοραὶ καὶ θάνατοι οὐ λείπουσιν· ὧν αἴτια τό τε φαγεῖν τὸν Θυέστην τοὺς αὐτοῦ παῖδας παρὰ Ἀτρέως σφαγέντας καὶ προτεθέντας εἰς δεῖπνον, καὶ τὴν τοῦ Ἀτρέως γυναῖκα Ἀερόπην τῷ Θυέστῃ μοιχεύεσθαι. εἰ μὴ γὰρ ἐκεῖνα συνέβη, οὐδὲ ταῦτ' ἐγεγόνει. τὰ πανύστατα δὲ τῶν οἴκων ἦλθεν εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὸν ἐμὸν πατέρα σὺν πολυπόνοις ἀνάγκαις, τουτέστι τὰ ὕστερον δυστυχήματα ὁ ἐμὸς πατὴρ καὶ ἐγὼ δεδυστυχήκαμεν. Gu.

1000. Προσαρμόσασα] Ἐναλλάξας, μεταβιβάσας. Gu.

1001. Μονόπωλον ἐς ἀῶ.] Εἰς ἡμέραν ἑνὸς δρόμου ἵππων, τουτέστιν εἰς ἡμέραν μίαν. (ἑνὶ πώλῳ τῷ Πηγάσῳ ἐποχουμένην. ἰστέον, ὅτι ὁ Πήγασος πτερωτὸς ἦν κατὰ Λυκόφρονα· "Ἠὼς μὲν— κραιπνοῖς ὑπερποτᾶτο Πηγάσου πτεροῖς." (v. 17.) et in marg. ἢ μονόπωλον ἀντὶ τοῦ μίαν ἐκληπτέον, ἵν' ᾖ τὸ μονόπωλον ἀντὶ τοῦ μονόκυκλον. ἢ μονόπωλον λέγει τὴν ἑνὶ πώλῳ ὀχουμένην τῷ Πηγάσῳ. ἐκ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἡμέραν μίαν ἐδήλωσεν. ἰστέον δὲ, ὅτι καὶ παρά τισιν ἐποχεῖσθαι δίφρῳ αὐτὴν λέγεται.) Gu.

1002. Δρόμημα] Δρόμον. (τὴν πορείαν.) Gu.

1008—1010. Τὰ πανύστατα] Τὰ ἔσχατα δὲ κακὰ εἰς ἐμὲ καὶ τὸν ἐμὸν πατέρα ἦλθεν ἐν ταῖς πολυπόνοις ἀνάγκαις τῶν δόμων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1008. Τὰ πανύστατα] Ὕστερα δυστυχήματα, ἔσχατα κακά. Gu.

1010. Πολυπόνοις] Καὶ πολλὴν λύπην ἐχούσαις. Flor. 59. Ἀνάγκαις.] Καὶ βίαις καὶ εὐναστείαις (sic) τῶν κακῶν· Flor. 59.

1011. Ἕρπει] Ἀντὶ τοῦ ἔρχεται. (μετά τινος κακοπαθείας βαδίζει.) Gu.

1012. Καταχυρωθείς,] Κατακριθείς.*

1015. Κῶλον] Τὸν πόδα, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, ἤγουν τὸ σῶμα. Gu. Flor. 6. τὰ τῶν ποδῶν ἄρθρα. Flor. 33.

1016. Κηδοσύνῳ] Φροντιστικῷ, συγγενικῷ. Gu.

1017. Πρὸ τύμβου] Τουτέστι πρὸ τοῦ τυχεῖν σε τάφου βλέπουσά σε οὕτως ἀθλίως ἔχοντα καὶ μέλλοντα θανεῖσθαι στένω. ἢ τὸ πρὸ τύμβου ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν καὶ ἐγγὺς τοῦ τύμβου. Gu.

1020. Πανυστάτην πρόσοψιν] Ἐσχάτην θέαν. (οὐ γὰρ ᾤετο αὐτὸν αὖθις θεάσασθαι add. Gu. m. 2.) λέγεται δὲ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τῆς ὄψεως.

1022. Τὰ κρανθέντα;] Τὰ κυρωθέντα. (τὰ ψηφισθέντα, τὰ τελειωθέντα.) Gu.

1023. Τὰς παρεστώσας] Τὰς ἐνισταμένας ἡμῖν. Gu.

1026. Σὺ μή μ' ἀπόκτεινε·] Διὰ τῶν λόγων σου. Gu. Ἅλις.] Ἀρκούντως. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Ὑπ' Ἀργείας χερὸς] Ὑπὸ τῆς τῶν Ἀργείων δυναστείας. Gu. Florr. iidem.

1027. Τὰ παρόντα] Τὰς παρούσας λύπας. (ἤγουν τὸ κλάειν καὶ θορυβεῖν add. Gu.) Gu. Florr. iidem.

1028. Καὶ πότμου,] Καὶ τῆς δυστυχίας. (καὶ τῆς τύχης, ἤγουν τοῦ συμβάματος add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

1029. Ἀώρου,] Τῆς ἔξω τοῦ ἁρμοδίου καιροῦ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 25. 56. 59. 76.

1030. Περιβάλῃς] Ἐμβάλῃς. Gu. Flor. 6. περιάψῃς. Flor. 33. Ἀνανδρίαν,] Δειλίαν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 33. 56. 59. 76.

1031. Εἰς Δάκρυα] Θηλύνουσι γὰρ ταῦτα. Gu. Πορθμεύουσα] Μετακομίζουσα. (φέρουσα, διαβιβάζουσα add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76. παράγουσα. Flor. 33.

1032. Κακά·] Τὴν ἀπώλειαν. Gu. Flor. 6. 17. 59. 76.

1033. Οἰκτρὸν] Ἐλεούμενον πρᾶγμα (ἐλέους ἄξιον add. Gu. m. 2.) ἡ φιλουμένη ζωή. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1035. Θήγειν] (Supra scriptum est ι a m. 2.) Ψαύειν, λαμβάνειν. Gu. Θήγειν, ἀκ[illegible] διὰ τοῦ η, ψαύειν δὲ διὰ τοῦ ι. Flor. 6.

1037. Ὕβρισμα θέμ.] Ὑβρίσας. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἀτιμήσας. Flor. 6. Ὕβρισμα] Ἀτιμίαν. Gu. m. 2. Θέμενος] Ποιούμενος. Flor. 6. Γόνον.] Σπέρμα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὴν γένναν, ἤγουν ἐμέ. Gu. m. 2.

1038. Ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω] Τὸ ἔχω μετὰ ἐπιῤῥήματος συγκείμενον, εἰ μὲν γενικῇ συντάσσεται, τὸ ἐπίῤῥημα ἔχει τὴν δύναμιν, οἷον οὕτως ἔχω γνώμης, καὶ καλῶς ἔχω τῶν πραγμάτων· εἰ δὲ αἰτιατικῇ, τὸ ἔχω, οἷον ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω, καὶ εἰ μὲν οὕτως εἶχον, ὦ ἄνδρες Ῥόδιοι, τὸ σῶμα. Gu.

1039. Αὐτόχειρι] Αὐτοχείρως εἰπεῖν ἔμελλε, πρὸς δὲ τὸ τρόπῳ ἐξήνεγκεν, ὥσπερ εἶπε καὶ τὸ κρεμαστούς· (v. 1035.) κρεμαστῶς γὰρ κἀκεῖ ὤφειλεν εἰπεῖν. Gu.

1040. Οὐδὲν σοῦ ξίφους κτλ.] Οὐδαμῶς τοῦ σοῦ ξίφους δεήσομαι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. οὐκ ἀποστήσομαι τοῦ σοῦ ξίφους, ἀλλ' αὐτόθεν ἐμαυτὴν κἀγὼ διαχειρίσομαι. Flor. 10. 33.

1041. Ἀμφιθεῖναι] Περιθεῖναι. (περιβαλεῖν add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. περιπλακῆναι. Flor. 33.

1042. Τέρπου] Τέρπου τέρψιν ματαίας ὠφελείας, εἰ τὸ περιβαλεῖν χέρα τοῖς πέλας βεβηκόσι θανάτου ὑπάρχει τέρψεως ποιητικόν (παρεκτικόν. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.)

1043. Βεβῶσιν] Ἐλθοῦσιν, ἑστῶσιν. Gu.

1044. Ὦ φίλτατ',] Ὦ ὁ ἔχων —

* Hoc scholion omisit King.

τῇ ψυχῇ αὐτῆς. (Flor. addit: ἀδελφῆς δ' ὄνομα ἔχειν ἔφη τὸν Ὀρέστην, ἤγουν αὐτὸ τὸ εἶναι ἀδελφὸν αὐτῆς· ἡ γὰρ τῆς ἀδελφότητος κλῆσις πρὸς ἀλλήλους ἀντιστρέφει.) Gu. Flor. 21.

1045. Τῆς σῆς ἀδελφῆς] Πρὸς τὸ ποθεινόν ἐστιν, οὐ πρὸς τὸ ὄνομα· οὐ γὰρ μόνον ποθεινός εἰμι [illegible] λέγομεν, ἀλλὰ καὶ ποθεινός εἰμι τούτου, οὕτω· ὦ Ὀρέστα, ὁ ἔχων ὄνομα ποθεινὸν τῆς σῆς ἀδελφῆς, ἤγουν ὁ ποθούμενος ὑπ' αὐτῆς. ἐρεῖ δὲ καὶ προϊὼν ὁμοίαν, ὦ παρθέν' ὄνομα ὁμιλίας ἐμῆς. ἢ τὸ ὄνομα πρὸς τὴν Ἠλέκτραν νοητέον. Gu.

1046. Ἔκ τοι με τήξεις·] Ἐκτήξεις (ἐξ ὧν λέγεις, δαμάσεις καὶ καταβαλεῖς εἰς δειλίαν.) Gu. Flor. 6. Ἀμείψασθαι] Ἀντιδεξιώσασθαι, οἷον καὶ αὐτὸν ἀντιπεριβαλεῖν σε θέλω. Gu.*

1047. Φιλότητι χ.] Ἀφῇ φιλικῇ χειρῶν. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 76.

1048. Πρόσπτυγμα] Περίπλεγμα, φίλημα. Gu. φίλημα, περιπλοκή. Flor. 6.

1050. Ἀμφὶ] Ἀντὶ τοῦ ἐπί. καὶ χωρὶς δὲ αὐτῆς ὁ λόγος σώζεται. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1051. Ταυτὸν,] Τὸ αὐτὸ, ἤγουν ἕν. Gu. Florr. iidem et 25. Εἰ θέμις,] Εἰ δυνατόν. Gu.

1057. Οὐδ' ὄμμ' ἔδειξεν] Οὐδὲ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐφάνη. Gu.

1058. Μὴ σώζειν φίλους.] Τὸ μὴ περιττεύει. ὅτι ηὐλαβεῖτο καὶ παρῃτεῖτο ἀντειπεῖν μὴ σώζειν τοὺς φίλους· οἱ γὰρ γνήσιοι φίλοι καὶ πρὸς τὸ πλῆθος οὐ παραιτοῦνται κινδυνεύειν. ἢ τὸ πλῆθος ηὐλαβεῖτο πρὸς τὸ μὴ σώζειν τοὺς φίλους, ἢ εἰπεῖν εὐλαβεῖτο. τοῦ μὴ καὶ παρόντος καὶ ἀπόντος ὁ λόγος ὁμοίως σώζεται. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1061. Εὐγενῶν] Μεγαλοψυχίαν. Flor. 6. τὸ εὐτόλμως ἀποθανεῖν. Flor. 33.

1063. Ὅμοια πράσσειν] Ποιεῖν. (τουτέστιν αὐτόχειρα σφαγῆναι.) Gu. Τολμήμασιν.] Βουλεύμασιν. Gu. ἔργοις. Flor. 6.

1064. Βραβεὺς,] Ἐπιστάτης. κυρίως ὁ ἀγωνοθέτης λέγεται βραβεύς. (οἰκονόμος ἐκ τοῦ διδόναι ἡμῖν ξίφη.) Gu. †

1065. Κατθανόντοιν] Ἡμῶν δηλονότι. Gu. Florr. Εὖ περίστειλον] Κατὰ κόσμον τάξον (in Gu. fuit τάξιν, sed ι eraso duo puncta supra notata manserunt) καλῶς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. οἰκονόμησον, κόσμησον. Gu. m. 2. παραγγέλλει ἀποθανόντων περιστεῖλαι καὶ κηδεῦσαι τὸ ἑαυτῶν σῶμα σεμνῶς. Flor. 33. Δέμας,] Τὰ σώματα. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1066. Θάψον τε] Οὗτος ὁ στίχος ἐν ἀντιγράφοις οὐχ εὑρίσκεται. Gu. m. 2. Κοινῇ] Ὁμοῦ. Flor. 6.

1068. Ἐπίσχες·] Ἐπίσχες· οὗτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει. ‡ Gu.

1069. Ἤλπισας.] Ὑπέλαβες. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1073. Ταῦτα] Ἃ μέλλεις παθεῖν. Gu. m. 2. Flor. 6.

1077. Δυσπότμου] Δυστυχοῦς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἐσφάλης,] Ἠστόχησας (ἀπέτυχες add. Gu. m. 2. Flor. 6.) Gu. Florr. iidem et 25.

1078. Κατηγγύησ'] Ἐμνήστευσα. (ὑπεσχόμην add. Gu. m. 2.) Gu. Florr. iidem et 34.

1079. Ἄλλο λέκτρον] Ἀντὶ τοῦ ἄλλην γυναῖκα. Gu. Florr. iidem.

1080. Κῆδος] Ἤγουν ἡ διὰ τοῦ γάμου συγγένεια ἡμῶν. Gu. Florr.

* ἀντιδεξιώσασθαι est etiam in Flor. 6. In 10. est gl. παραλαβεῖν vitiose pro περιβαλεῖν, quod ipsum est fragmentum ejus, quod in Junt. Basil. ad τί γὰρ καὶ δ. adscriptum est: ἤγουν καὶ αὐτὸς περιβαλεῖν σε βούλομαι.

† κυρ. ὁ ἀγων. est etiam in editis. οἰκον. ἐπιστ. κυρ. ὁ ἀγων. λέγ. βραβεὺς in Baroc. 74. ἐπιστ. οἰκον. ἐκ τοῦ διδ. ἡ. ξ. in MS. C. C. C. Præterea διαιτητὴς addit Baroc.

‡ Versus est Eurip. Phœn. 462.

iidem. τὸ διὰ τοῦ γάμου· μὴ γαμηθείσης γὰρ αὐτῆς οὐκ ἔμελλε κῆδος εἶναι. Flor. 33.

1081. Ὦ ποθεινὸν ὄνομ'] Ἤγουν ᾧ ὁμιλεῖν καὶ συνεῖναι ποθῶ, ἤγουν Πυλάδη. Gu. m. 2.

1091. Ἐπήνεσα,] Συγκατέθην. Flor. 6. 33.

1092. Τί γὰρ ἐρῶ] Ἤγουν τίνα εὐπρόσωπον ἀπολογίαν δώσω. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 59. 76.

1093. Ἀκρόπτολιν,] Μητρόπολιν. (ἐν γὰρ τῷ ἄκρῳ τῆς Φωκίδος κεῖται.) Gu.

1097. Εἰς κοινοὺς λόγους ἔλθ.] Ἤγουν δεῦρο κοινῶς βουλευσώμεθα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1099. Γὰρ] Ἀργόν. ἔστι δὲ διὰ κάλλος λόγου. Gu.

1100. Ἀνάμεινον] Καρτέρησον. (εἰς ἀναμονὴν θές.) Gu. Ἀνάμ. φασγ. τομ.] Μήπω σφάξῃς σεαυτόν. Gu.

1102. Βραχύ.] Ὀλίγον ἀντὶ τοῦ οὐδέν. (οὐδαμῶς.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21.

1103. Μηδὲν τρέσῃς] Μηδαμῶς φοβηθῇς, ὡς, ὅτι. (ἀντὶ τοῦ γὰρ τὸ ὡς.) Gu.

1104. Λύπην] Διά. Gu. εἰς. Flor. 9. 17. 59. 76. εἰς ἐσομένην. Flor. 6. ὥστε λυπεῖν αὐτόν. Flor. 10. 21.

1105. Τὸ γὰρ] Τὸ ἐξ ἐμοῦ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἔσται] Γενήσεται, ἀποβῇ. Flor. 59. Καλῶς.] Καὶ ὠφελίμως. Flor. 59. εὐκόλως, εὔκολον τοῦτο, εἰ μὴ καταλειφθῶμεν. Fl. 6. εἰ μὴ φωραθῶμεν. Gu.

1107. Ἀποσφραγίζεται.] Διὰ σφραγίδων ἀσφαλίζεται, ὡς ἤδη κληρονομήσουσα (Flor. — σασα) αὐτά. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 34. 56. 59. 76.

1108. Ἀλλ' οὐκέθ',] Ἀποσφραγίσεται. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1109. Καὶ πῶς;] Τίνα τρόπον φονεύσομεν αὐτήν, ἀπορῶ δηλονότι· ἔχει γὰρ βαρβάρους ἀκολούθους. (δούλους a m. 2. add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1110. Τίνας;] Ἐπὶ εὐτελισμοῦ. Gu. Florr. iidem. Τρέσαιμι] Φοβηθείην. Gu. Florr. iidem.

1111. Οἵους ἐνόπτρων] Τοιούτους ἔχει οἵους εἶναι δηλονότι ἐπιστάτας ἤγουν ἐπιτρόπους, τῶν ἐνόπτρων, ἀντὶ τοῦ (τῶν add. Florr.) καὶ τῶν μύρων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἐπιστάτας.] Ἐνόχους, οἰκονόμους, ἐπιτρόπους. Gu.

1112. Τρυφάς;] Βλακείας. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. σπατάλας. Flor. 33.

1113. Σμικρὸν] Τοσούτους ἧκεν ἐκεῖθεν ἄγουσα. Gu. Flor. 6. πρὸς τὴν ταύτης αὐθάδειαν ὡς βραχὺ ταύτης ἡ Ἑλλάς ἐστι. Flor. 33.

1115. Τόδε] Τὸ φονεῦσαι τὴν Ἑλένην. Gu.

1116. Τιμωρούμενοι] Ἀντὶ τοῦ τιμωρῶν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1117. Τὸ πρᾶγμα] Τὸν τρόπον τοῦ φόνου. (τὴν ἐκείνης σφαγήν, ὅπως ἔσται add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1118. Εἴσιμεν] Ἀντὶ ὑποτακτικοῦ ἀοριστικόν. τὸ θέμα δὲ εἶμι τὸ πορεύομαι διὰ διφθόγγου γραφόμενον. τῶν πληθυντικῶν τὸ ἀόριστον (τὸ α πρόσωπον) ἴμεν διὰ τοῦ ι. τὰ γὰρ εἰς μι ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν καὶ παθητικῶν συντέλλονται. Flor. 21.

1119. Ἔχω] Ἀντὶ τοῦ νοῶ πῶν τοῦτο ὃ εἶπας. Gu. Flor. 6. Τἀπίλοιπα] Τὰ ἐπίλοιπα, ἤγουν τὰ ἔμπροσθεν. (ἤγουν τί μετὰ τὸ εἰσιέναι γενήσεται.) Gu. Flor. 6. οἶδα μέχρι τούτου δι' ἃ πάσχομεν. Flor. 10.

1120. Γόους θησόμεθα] Ἀντὶ τοῦ θρηνήσωμεν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἃ πάσχομεν.] Διὰ τὰ ἡμέτερα δυστυχήματα. Flor. 6. διά. Gu.

1121. Ὥστ', ἐνδακρ.] (Αὐτὴν) ἔξωθεν δηλονότι. Gu. Κεκαρμένην.] Διὰ τὴν τῆς κληρονομίας ἐλπίδα. Gu. Flor. 6. ἤτοι εἴσω πληροῦ χαράν. (an: πλήρη χαρᾶς?) Flor. 10.

1122. Καὶ νῦν παρέσται] Καὶ ἡμεῖς

τὸ μὲν φαινόμενον πρὸς αὐτὴν δακρύσομεν, ὅτι πρὸς αὐτὴν ἐλεεινολογούμεθα, ἔνδον δὲ χαρὰν ἕξομεν διὰ τὸν αὐτῆς θάνατον. Gu.*

1123. Ἀγῶνα] Τοῦ αὐτῆς θανάτου. Gu. Flor. 6. τοῦ φόνου δηλονότι. Flor. 59. Ἀγωνιούμεθα;] Δραμούμεθα. Gu.

1124. Κρύπτα] Ἤγουν κεκρυμμένα. Gu.

1125. Πρόσθεν] Ἐνώπιον. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. πρὸ τοῦ θανεῖν ἐκείνην. Gu. m. 2.

1126. Ἐκκλῄσομεν] Ἐξαγαγόντες αὐτοὺς τῆς στέγης ἄλλον ἄλλοσε κλείσομεν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1128. Δηλοῖ] Ἄν, δηλώσει. Gu.

1130. Βουλεύομαι.] Συμβουλεύομαι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1132. Μεθεῖμεν,] Μεθίεμεν, ἐκινοῦμεν. (ἐνεβαλλόμεθα.) Gu. ἐμβαλεῖν ἐπεχειροῦμεν. Flor. 6. μεθίημι, τὸ α τῶν πληθυντικῶν μεθίεμεν, καὶ κατὰ μετάθεσιν τῶν γραμμάτων καὶ κρᾶσιν μεθεῖμεν. Flor. 21. Δυσκλεὴς] Ἄτιμος. (ἄδοξος add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76.

1135. Νύμφας] Ἀντὶ τοῦ γυναῖκας. Gu.

1138. Αἷμ' ἐπράξαμεν.] Φόνον διετελειώσαμεν. (εἰργασάμεθα, ἐξεχεάμεν add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76.

1140. Πεσῇ.] Δωρικόν. Gu. Flor. 6.

1142. Ποτ',] Ἄρα. Gu. Flor. 6.

1144. Μητέρα τ'· ἐῶ] Μητέρα τε εἰπών, μεταμελόμενος καὶ ἐπιδιορθῶν ἑαυτὸν ἐπάγει, ἐῶ τοῦτο· οὐ γὰρ εὐπρεπὲς ἤγουν εὐπρόσωπον λέγειν, τουτέστιν ὥστε λέγειν αὐτὸ ἐμέ. (ἤγουν οὐ δεῖ ἀναμιμνήσκεσθαι ἐμὲ περὶ ταύτης add. Florr.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἐῶ] Παραλείπω· ἐνδίκως γὰρ ἀπόλωλε. Gu. m. 2. Flor. 6.

1147. Σπάσω] Σπάσομαι, ἤγουν λήψομαι, ἑλκύσω. (λάβω add. Gu. m. 2.) Gu. Fl. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Μέλαν.] Θανάτου πρόξενον. Gu.

1151. Καλῶς] Γενναίως. Gu. Flor. 6.

1157. Τά τ' εἰς Αἴγ.] Τὰ γινόμενα δηλονότι. Gu. Ἐξεῦρες] Ἐμηχανήσω. (ἐνόησας add. Gu. m. 2.)

1161. Βάρος] Τοῖς γὰρ τοιούτοις φίλοις βάρος, ὡς φησὶν ὁ ποιητὴς, καὶ τὸ ἐπαινεῖσθαι. Flor. 6.

1162. Πάντως] Ἐκ παντός. (ἀληθῶς add. Gu. a m. 2.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἐκπνέων ψυχὴν ἐμ.] Ἤγουν ἀποθνήσκων. (ἤγουν πρὸς θάνατον ἐρχόμενος, ἀποπνέων.) Gu.

1164. Προὔδοσαν,] Καὶ εἰς θάνατον παρέδωκαν. κατέλιπον. Gu.

1168. Καταισχυνῶ,] Ἀτιμάσω. Gu. Flor. 6.

1169. Παρασχὼν] Δοὺς, ὑπομείνας. Flor. 33.

1171. Ἑνὸς γὰρ] Ἢ τοῦ φονεῦσαι τὴν Ἑλένην, ἢ τοῦ πρῆσαι τοὺς οἴκους. Gu. ἤγουν εἰ ἐγκρατεῖς γενοίμεθα ἑνὸς, ἢ τοῦ φονεῦσαι, ἢ θανεῖν ἐλευθέρως, ἢ πρῆσαι τοὺς οἴκους. Flor. 6.

1172. Ἄελπτος] Ἀντὶ τοῦ ἀνελπίστως. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Παραπέσοι] Ἐπέλθοι ἡμῖν. Gu. Flor. iidem.

1174. Ὃ βούλομαι] Ὅπερ γὰρ βούλομαι καὶ θέλω, ἡδὺ καὶ εὐφραντὸν καὶ γλυκύ ἐστι, ὥστε τέρψαι τὴν σὴν φρένα ἀδαπάνως, καὶ πλουσίως καὶ ἀφθόνως διὰ τοῦ στόματος τοῖς πτηνοῖς καὶ ταχέσι μύθοις καὶ λόγοις. Flor. 59.

1175. Πτηνοῖσι μ.] Εὐτυχεστάτοις (ἐν ταχυτάτοις) λόγοις. Flor. 21. ταχυτάτοις. Gu.

1176. Ἐγὼ, κασίγνητ',] Ἐγὼ, ὦ κασίγνητε καὶ ὦ ἀδελφὲ, δοκῶ καὶ λογίζομαι καὶ σοὶ καὶ τῷδε καὶ τούτῳ τῷ Πυλάδῃ, καὶ ἐκ τρίτου ἐν (del.) ἐμοὶ ἔχειν καὶ εἶναι αὐτὸ τοῦτο, ὅπερ εἴρηκας, σωτηρίαν καὶ ἀσφάλειαν. ἢ οὕτως. δοκῶ καὶ λογίζομαι παρέχειν καὶ διδόναι ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο, ὅπερ λέ-

* In Flor. 6. sunt tantum verba ὅτι πρὸς αὐτὴν ἐλεειν.

γεις, καὶ σοὶ καὶ τῷδε τῷ Πυλάδῃ καὶ ἐμοὶ ἐκ τρίτου σωτηρίαν καὶ ἀσφάλειαν. Flor. 59.

1178. Πρόνοιαν] Τὸ σωθῆναι ἡμᾶς. (προμήθειαν add. Gu.) Gu. Flor. 6. Ἀλλὰ ποῦ τόδε;] Ἤγουν λέγε (om. Flor.), ἐν ποίᾳ μηχανῇ ἔσται αὕτη (om. Flor.) ἡ σωτηρία, ἣν λέγεις (om. Flor.). Gu. Flor. 6.

1179. Τὸ συνετὸν] Εἰπὲ δηλονότι τὴν φρόνησιν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὸ φρόνιμον (om. Flor.) καὶ συμβουλευτικὸν (βουλ. Gu.) καὶ ἐν ἀπόροις εὐμήχανον (μηχανικὸν Flor.). Gu. Flor. 6.

1181. Τὸ μέλλειν] Ἤγουν τὸ προσδοκᾷν. (ἐλπίζειν add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἡδονήν.] Εὐφροσύνην. Flor. 6.

1186. Κατασπείσουσα] Τὸ χοὰς κατασπείσουσα οὐ πρὸς τὸ τίνα ἐλπίδα ὑποβάλλεις ἀπεκρίθη, ἀλλὰ πρὸς τὸ τί δράσουσα. Gu. Μητρὸς] Τῆς Κλυταιμνήστρας, ἤγουν ἀπῆλθεν εἰς τὸν τάφον τῆς Κλυταιμνήστρας, ὅπως αὐτῇ σπείσῃ εὐμένειαν πρὸς Ἑλένην καὶ Μενέλαον ἔχειν. Gu. ἢ γράφεται ὑπὲρ μητρὸς τάφον, τουτέστιν ὑπὲρ μητρὸς αὐτῆς τῆς Ἑλένης τάφῳ τῆς Κλυταιμνήστρας. Flor. 6.

1188. Στείχῃ πάλιν.] Εἰς (om. Gu.) τοὐπίσω, ἤγουν ὅταν (om. Flor.) ἐπαναστρέψῃ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 34. 56. 59. 76.*

1190. Δρᾷ,] Ἀπειλῇ δρᾷν. Gu. Flor. 6. 17. 56. 59. 76.

1191. Πᾶν γὰρ ἓν φίλον] Πάντες ἡμεῖς (τοῦτο γὰρ δηλοῦται διὰ τοῦ τόδε) ἓν φίλτρον ἐσμέν, ἤγουν ὡς εἷς καταλεγόμεθα. Flor. 6. Τόδε·] Τὸ ἀποθανεῖν τὴν Ἑλένην. Gu.

1193. Σπάσαντα] Ἑλκύσαντα. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. λαβόντα (ἐπιφέρειν add. Flor.) Gu. m. 2. Flor. 33.

1194. Σώζῃ,] Ὑπισχνῆται σώζειν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Χρήζων] Θέλων. Gu. Florr. iidem. Κόρην,] Τὴν θυγατέρα. Gu. Florr. iidem.

1197. Ὀξυθύμου φρονήματος,] Ἤγουν τοῦ φρονήματος. (ἤγουν τοῦ θυμοῦ.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1198. Κτείνῃ] Ἀπειλῇ κτείνειν. (ἤγουν τὸν σὸν θάνατον σπεύδῃ add. Gu.) Gu. Florr. iidem. Σθάζε] Ἐπιχείρει σφάζειν. Gu. Florr. iidem.

1199. Πολὺς παρῇ,] Σφοδρὸς ἔλθῃ. (τῇ ὀργῇ) Gu. Florr. iidem.

1200. Χρόνῳ μαλάξειν] Τῇ παρατάσει τοῦ χρόνου μαλαχθήσεσθαι τὴν καρδίαν. Gu. m. pr. Florr. iidem. Μαλάξειν] Καταπραΰναι. Gu. m. 2. Σπλάγχνον·] Ἡ πρὸς τὴν θυγατέρα φυσικὴ προσπάθεια. Gu. m. 2.

1202. Ἔπαλξιν] Βοήθειαν. Ἔπαλξιν] Ὀχύρωμα, ἀσφάλειαν. Gu. Εἴρηται λόγος.] Ὃν εἰπεῖν ἐβουλόμην. Gu. Flor. 6.

1203. s. Ἄρσενας] Ἀντὶ τοῦ ἀρρενικάς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1204. Πρέπον,] Διαπρέπον. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. διαλάμπον. Gu. m. 2. Flor. 6.

1205. Ὡς] Λίαν, ὄντως. Gu. Ἔφυς.] Ὑπῆρξας, (Flor. 17. add. ἐγεννήθης.) ὑπάρχεις. (Flor. 6.) Gu.

1206. Ἁμαρτήσῃ] Ἀποτεύξῃ. Gu. m. 1. Flor. 6. 17. 56. 59. 76. ἀποτύχῃς. Gu. m. 2. Flor. 21. ἀστοχήσῃ. Flor. 6.

1207. Μακάριον λέχος;] Βίον μετὰ γυναικὸς, δι' ὃν ἔσῃ μακαριζόμενος. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1208. Εἰ γὰρ γένοιτο.] Συζῆν αὐτῇ. Gu. m. 2. Flor. 6.

1210. Τίνος χρόνου;] Διὰ πόσου χρόνου. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. κατά τινα (sic) χρόνον. Flor. 33.

1211. Ὡς τἄλλα γ' εἶπας,] Εἶπε δηλονότι, ἐπὶ τὰ ἄλλα γε εἶπας κάλλιστα, εἴπερ εὐτυχήσομεν, ἐλόντες σκύμνον ἀνοσίου πατρός. Gu. Flor. 6. 9.

* ὅταν ἐπαν. habet King. in par. post scholion editum.

17. 21. 56. 59. 76. Τἄλλα,] Τὸ θεῖναι τὸ ξίφος ἐν τῇ δέρῃ αὐτῆς. Gu.

1212. Σκύμνον] Τὸ γέννημα. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. εἶπε δὲ αὐτὴν οὕτως, ὡς παῖδα βασιλέως. Gu. m. 2.

1214. Αὐτὸ] (suprascr. ῷ m. 2.) εἰς. Gu. m. pr. (in marg. ἢ) τὸ τὸ (leg. ο) μικρὸν καὶ ὑποστικτέον εἰς τὸ αὐτό, οὕτω· τὸ γὰρ μῆκος αὐτοῦ τοῦ χρόνου συντρέχει καὶ συνέρχεται εἰς τὸ πλησίον αὐτὴν εἶναι. Gu. καὶ γὰρ ὁ χρόνος πολὺς διελθών, ἀφ' οὗ αὕτη πρὸς τὸν τῆς μητρὸς ἐπορεύθη τάφον, συντρέχει καὶ οἷον συμβάλλεται πρὸς τὸ αὐτὴν ἐλθεῖν νῦν. Flor. 33.

1215. Καλῶς·] Ἔχει τὸ πρᾶγμα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1216. Μένουσα,] Περιμένουσα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Πέδα.] Ἀντὶ τοῦ τὴν ἐπέλευσιν. Gu. m. pr. Florr. iidem. τὴν ἄφιξιν τῆς παρθένου. Gu. m. 2.

1217. Φύλασσε] Ἐπιτήρει. Gu. Florr. iidem. Τελευτηθῇ] Πληρωθῇ. (τελεσθῇ add. Gu. m. 2. Flor. 6.) Gu. Florr. iidem.

1219. Φθῇ,] Προφθάσῃ. Gu. Florr. iidem. Γέγωνε] Βόησον. Gu. Florr.

1220. Λόγους πέμψ.] Λαλήσασα. Flor. 6.

1224. Ὦ δῶμα ναίων] Ἤγουν ὁ ἐν ᾅδῃ ὤν. (ἀποστροφὴ πρὸς Ἀγαμέμνονα add. Flor.) Gu. Flor. 6. Ὀρφναίας] Σκοτεινῆς, ὀρφανῆς τοῦ φωτὸς δηλονότι. Flor. 21. σκοτεινῆς ὄρφνης τινὸς διὰ τὸ ἔρημον εἶναι φωτός. Flor. 33.

1225. Καλεῖ] Ἐπικαλεῖται. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1226. Τοῖς δεομένοισι·] Ἡμῖν τοῖς χρῄζουσι. Gu. Florr. iidem.

1227. Προλέδομαι] Ἐγκαταλέλειμμαι. Gu. Florr. iidem.

1228. Ἑλὼν] Κατασχών. Gu. Florr. iidem.

1229. Συλλήπτωρ] Τοῦ ἔργου συνεργός. Gu. Florr. iidem et 25. 34.

1231. Οἷ σίθει 9ν.] Ἀπέδωκε τοῦτο πρὸς τὸ παίδων. Gu.

1232. Ὦ συγγένεια] Τοῦ ἐμοῦ πατρός· προσῆκε γὰρ κατὰ τὸ γένος τῷ Ἀγαμέμνονι ὁ Στρόφιος, ὁ πατὴρ τοῦ Πυλάδου. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. qui præmittunt: ὦ συγγενεῖς τοῦ ἐμοῦ πατρός.

1234. Ἔκτεινα μητέρα] Ὁ λόγος πρὸς Ἀγαμέμνονα. Gu. Flor. 6. Ἠψάμην] Συνήνεσα. Gu.

1235. Ἐπηγκέλευσα] Τῇ μητρί. Gu. (qui habet ἐπιβούλευσα.) Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Κατέλυσα] Ἠλευθέρωσα ὑμᾶς. Gu. Ὄκνου.] Φόβου. (δειλίας, ἣν εἴχετε μὴ κτεῖναι τὴν μητέρα.) Gu.

1236. Οὐδ' ἐγὼ προὔδωκά σε.] Ἀλλ' ὑπὲρ σοῦ τούτους ἐκίνησα. Gu.

1237. Ὀνείδη] Ἀκούων οὖν τάδε τὰ ὀνείδη, ἅ σοι παῖδες προφέρουσι, λέγοντες, ὡς διὰ σὲ πάσχουσι, βοήθησον αὐτοῖς. ἢ ὀνείδη λέγει, ἃ ἀκούουσιν αὐτοὶ παρὰ τῶν ἄλλων, μητροκτόνοι καλούμενοι. Gu.

1238. Κατασπένδω σε.] Λίαν ἐκετεύω σε. Gu. Flor. 6. καταβρέχω, καταχέω. Flor. 17. Οἴκτοισι] Οἰκτρότησι. (ὀδυρμοῖς add. Gu. m. 2.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1240. Ἀραί,] Αἱ εὐχαί. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1241. Πρόγονε] Τοῦ Ὀρέστου. Gu. Flor. 6. ἢ πρόγονον ἑαυτοῦ τὸν Δία λέγει, ἐπεὶ ἡ τούτου μήτηρ Ἀναξιβία ἐκ Διὸς κατήγετο, ἢ ὅτι ὁ Ζεὺς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Gu. Δίκης σέβας,] Ὦ Δίκη. ἐπικαλεῖται δὲ αὐτήν, ὡς δικαίως πράξας. (Gu. πράξοντες.) Gu. Flor. 6.

1243. Εἷς ἀγών, δίκη μία,] Τουτέστιν ἓν ἀγώνισμα καὶ ἓν δίκαιον ποιούμεθα, ἢ ὁμοῦ ζῆν, ἢ ὁμοῦ θανεῖν· οὐ γὰρ ἀποθανόντος τινὸς ἐξ ἡμῶν οὐκ ἐθελήσει ὁ ἕτερος κοινωνῆσαι αὐτῷ τοῦ θανάτου, ἀλλ' ἢ πάντες ζησόμεθα, ἢ τεθνηξόμεθα πάντες. Gu.

1249. Ἀμαξήρη] Τὸν κατημαξευμένον, τὸν συνήθη. Gu. Flor. 6. Τρίβον] Ὁ τρίβος καὶ ὁ οἶμος Ἀττικῶς

(Ἰονικῶς Florr.). Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1250. Ἐς φρουρὰν] Εἰς τὸ φρουρεῖν καὶ τηρεῖν τὸν οἶκον. Flor. 21. ἀσφάλειαν. Flor. 6. φύλαξιν. Flor. 17.

1251. Τί δέ με (μοι)] Εἰ μὲν δοτικὴ, οὕτως· εἰς τί δὲ, ἤγουν εἰς ποῖον σκοπὸν, ἀπύεις ἐμοὶ, ἀντὶ τοῦ κελεύεις, τόδε τὸ χρέος, εἰ δὲ αἰτιατικὴ, οὕτως· εἰς τί τόδε τὸ χρέος, ἤγουν εἰς τίνα τήνδε τὴν χρείαν καλεῖς ἐμὲ, τουτέστι, τίς ἐστιν αὕτη ἡ χρεία, εἰς ἣν καλεῖς ἐμέ; Gu. Flor. 6. 17. 21. 56. 59. 76.

1259. Δόχμια] Πλαγίως. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76. Διάφερε] Παράφερε. (κίνει add. Gu.) Gu. Florr. iidem.

1260. Ἐκεῖθεν ἐνθάδ',] Ἀπ' ἐκείνου τοῦ μέρους εἰς τοῦτο. ἐπὶ κινήσεως ἐνταῦθα τὸ ἐνθάδε. Gu. Σκοπιάν.] Ἀντὶ τοῦ φυλακήν. (ἐπιτήρησιν.) Gu.

1261. Ἔχομεν] Οὕτω διακείμεθα. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Θροεῖς.] Λέγεις. Gu. Florr. iidem.

1262. s. Ἑλίσσετε] Συστρέφετε ἁπανταχόσε τοὺς ὀφθαλμούς. Gu. Βλέφαρον] Τοὺς ὀφθαλμοὺς δηλονότι, ἤγουν περισκοπεῖσθε. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Βλ. κόραισι, δίδοτε] Τὸ βλέφαρον ἐνδίδοτε ταῖς κόραις, τουτέστι τοῖς ὀφθαλμοῖς πάντη ἤγουν πρὸς πᾶν (G. προπᾶν) μέρος διὰ τῶν βοστρύχων. Gu. Flor. 6. 17. 56. 59. 76.

1263. Τὸ διὰ βοστρύχων] Λέγει ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ κινεῖν τὴν κεφαλὴν ὧδε κἀκεῖσε. καὶ ἔστιν ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν· μέρος γὰρ τῆς κεφαλῆς οἱ βόστρυχοι. ἢ τὸ διὰ βοστρύχων λέγει,* ἐπειδὴ καθειμένον εἶχον τὸν πλόκαμον μέχρι τῶν παρειῶν, ἢ ὡς πενθοῦσαι τὸν Ὀρέστην, ἢ ὡς παρθένοι, ἐξ οὗ συνέβαινε τὰ πλάγια μὴ ὁρᾷν. δηλοῖ δὲ ἡ διά τὸ μέσον κατὰ τοῦτον τὸν λόγον.

1267. Ἐχθροῖς.] Τῷ Μενελάῳ καὶ τοῖς ἄλλοις. Gu.

1268. Κενὸς,] Ἐν ἐρημίᾳ ἀνθρώπων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

1270. Τὸ σὸν] Μέρος. (ἤγουν ἡ σὴ φυλακὴ βεβαία ἐστίν;) Gu. † Ἔτι] Ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς κοινοῖς ἀκμήν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1274. Ὡς] Ὅτι. Gu.

1275. Ἐς ταυτὸν] Ἐμοί. Gu. Florr. Τῇδε] Ἐνταῦθα, ὅπου ἐγὼ εἰμί. Gu. m. 2.

1276. Ἀχὰν] Ἄκουσμα, βοήν. Gu. ἤγουν ἀκουστικὸν λόγον. Flor. 59.

1277. Τί μέλλεθ', οἱ κατ' οἶκον,] Πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ὀρέστην φησί. Gu.

1278. Σφάγια] Τὰ θύματα, ἤγουν τὴν Ἑλένην. Gu. Φοινίσσειν;] Βάπτειν ἐν τῷ αἵματι. Gu. ὤφειλεν εἰπεῖν ἐκτελέσαι. Flor. 33.

1280. Ἐς τὸ κάλλος] Ἀφορῶντα δηλονότι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76. Ἐκκεκώφηται] Ἀνενέργητα ἔμειναν. Gu. m. pr. Florr. iidem. ἠμβλύνθη, ἐξησθένησε. Gu. m. 2. Flor. 6.

1283. s. Ποδὶ] Πορεία. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76. Βοηδρόμῳ] Βοηθῷ. (ταχυτάτῳ add. Gu. m. 2.) Gu. Florr. iidem. Προσμίξει,] Προσελεύσεται. Gu. m. pr. Florr. iidem. προσμίξει καὶ προσέλθοι. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἢ διότι πρὸς τὸν φόνον οὗτοι βραδύνουσιν, ἢ διότι τὸν χορὸν εἶδεν ἀμελῶς πρὸς τὴν φυλακὴν ἔχοντα. Gu. m. 2.

1285. s. Σκέψασθε] Βέλτιον, καὶ ἀκριβῶς σκοπήσατε· οὐ γὰρ χρεία νῦν τοῦ καθέζεσθαι. βέλτιον δ' ἀκριβῶς σκοπῆσαι ἐκ διαδοχῆς πάντα περιβλεπομένην. ‡ Οὐχ ἕδρας ἀγὼν] Οὐκ ἀναπαύσεως καιρός. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 56. 59. 76.

* Haec verba, τὸ διὰ βοστρύχων λέγει — ἢ τὸ διὰ βοστρύχων λέγει, ut et ultima: δηλοῖ δὲ — τὸν λόγον e Gu. dedi, ex quo est etiam εἶχον pro ἔχουσι et τῶν ante παρειῶν. Idem vitiose καθήμενον pro καθειμένον.

† μέρος habent etiam Florr. omnes. Pro reliquis Flor. 6. ἡ φυλ. ἡ ὑπὸ σὲ βεβαία μένει, ἤγουν ὑπάρχει.

‡ Ultima, βέλτιον δ' — περιβλεπομένην, e Flor. 33. addidi.

χηματισμένον· τὸ γὰρ φαινόμενόν ἐστιν εἰς ἀγῶνα λόγων παρακλητικῶν, τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀγῶνα θανάτου. Gu.

1337. Τέρμα] Τέλος. Gu. Flor. 6. 17.

1338. Διώκω] Ἐλαύνω, (ἐμβάλλω, εἰσάγω, κινῶ.). Gu.

1339. Ὅσον γε τοὐτ' ἐμ'.] Ὅσον τὸ κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν. Gu.

1340. Ξιφήρεις,] Οἱ ξίφη βαστάζοντες. Flor. 6. Ἄγραν;] Θήραμα. Flor. 6.

1343. Ἔχεσθε·] Αὐτῆς. Gu.

1356. Ἔβα] Ἐπορεύθη. (ἦλθε add. Gu.) Gu. Florr.

1357. Νέμεσις] Ἡ δίκη (τιμωρία, ὀργὴ add. Gu.) Gu. Florr.

1359. Ὀλόμενον] Τὸν ἄξιον ἀπωλείας. (ἀπολεσθησόμενον, ὀλέθριον.) Gu.

1360. Ἄγαγε] Διότι ἥρπασε τὴν Ἑλένην. Flor. 6. Ἑλλάδα] Τοὺς τῆς Ἑλλάδος ἀνθρώπους. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1361. s. Ἀλλὰ κτυπεῖ γὰρ] Ἀλλὰ σιγήσατε· κτυπεῖ γάρ, ἤγουν ἠχεῖ, τὰ κλεῖθρα τῶν βασιλείων δόμων. Gu.

1364. Ἀργεῖον ξίφος] Οὗτος ὁ Φρὺξ εὐνοῦχος ὢν ἄλλου μὲν οἰκήματος ὑπερπηδήσας τὰ στέγη, ἐν ἄλλῳ δὲ ἐλθών, καὶ ἠσφαλισμένας εὑρὼν τὰς τούτου πύλας, τὰ τούτων κλεῖθρα συντρίψας ἐξῆλθεν. Gu. m. sec.

1366. Τέρεμνα] Στεγάσματα. τέρεμνον κυρίως τὸ ἄκρον. Gu.

1367. Δωρικάς τε τρ.] Τὰς κατὰ πολὺ γεγλυμμένας ἤτοι ποικίλας στέγας· τοιαῦται γὰρ αἱ τῶν Δωριέων. Gu. m. sec.

1369. Βαρβάροισι δρασμοῖς.] Βάρβαρος ὢν καὶ φυγεῖν θέλων, ποῦ, φησί, φύγω, ὦ ξέναι; τὸ δὲ αἶ αἶ ἐπιστένων λέγει.*

1377. Καλλίβωλον,] Εὔγειον, εὔκαρπον. Gu.

1378. Ἱερόν,] Μέγα ἢ θεῖον. Gu. Flor. 6. διὰ τὸ τιμᾶσθαι ἐν αὐτῷ Δία καὶ Ἥραν. Gu.

1383. Καλλοσύνας] Ὡραιοτάτου, εὐμόρφου, τῆς εὐμορφίας. Gu.

1386. Περγάμων] Πέργαμον τὴν ἀκρόπολιν τῆς Τροίας ἔλεγον, ὥσπερ καὶ τὴν τῶν Θηβῶν Καδμείαν. φασὶ δὲ καὶ τὰ ὑψηλὰ τείχη πέργαμα. ἐὰν οὖν τὸ περγάμων ἀντὶ ἀκροπόλεων νοήσῃς, γίνωσκε, ὅτι τὸ ἑνικὸν πληθυντικῶς ἐξηνέχθη. Gu.

1391. Αὔθ' ἕκαστα] Αὐτὰ ἕκαστα. (γεγυμνωμένα. τὰ συμβάντα.) Gu.

1393. Ἀρχὰν] Κατά. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἐπειδὴ περὶ τοῦ τῆς Ἑλένης θανάτου μέλλει εἰπεῖν, τοῦτό φησι. Gu. m. 2. Flor. 6.

1394. Αἶ, αἶ,] Διὰ μέσου. Gu.

1395. Ἀσιάδι] Τρωϊκῇ. Flor. 6.

1397. Αἴδα.] Ἀδολεσχία τὸ σιδαρέοις ξίφεσι. Flor. 6.

1398. Ἦλθον] Ἐντεῦθεν ἄρχεται διηγεῖσθαι. Flor. 6.

1399. Λέοντες] Λέοντας αὐτοὺς λέγει διὰ τὸ πρὸς ἀγριότητα τραπῆναι. Gu. Flor. 6.

1401. Κακόμητας] Κακότροπος τὰς βουλάς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

1404. Ξυνετὸς] Φρόνιμος. Flor. 17. ἐπιστήμων. Gu. Flor. 6.

1407. Οἱ δὲ] Ἀντὶ τοῦ οἵτινες (οἱ δὴ add. Gu. m. 2.) Gu. Flor. 17.

1407. s. Ἔσω μολόντες] Ἔσω μολόντες πρὸς τοὺς θρόνους τῆς γυναικός, ἣν ἔγημεν ὁ τοξότης Πάρις. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1410. Πεφυρμένοι,] Ἀντὶ πεφυρμένον τουτέστι μεμιγμένον ἔχοντες τὸ ὄμμα τοῖς δακρύοις. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τεταραγμένοι. Flor. 25. 34. μεμολυσμένοι. Flor. 33. Ταπεινοὶ] Μετὰ ταπεινώσεως, ἐπιῤῥηματικῶς. Gu. m. pr. Florr. iidem. ἥσυχοι. Gu. m. 2.

1412. Ἄλλος] Λέγω. Gu. Florr. iidem. Πεφραγμένοι.] Ὡπλισμένοι.

* Hoc scholion deest in Barn. King. Musgr. In Junt. Basil. scholio ad v. 1376. adhaeret, et legitur βαρβάροισι δρόμοις.

(ἠσφαλισμένοι add. Gu. m. 2.) Gu. Florr. iidem et 25. 33. 34.

1415. s. Δρομάδες] Ἀντὶ τῦ δρομαίως. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Ἀμφίπολοι] Ἀντὶ τοῦ πρόσπολοι. (Gu. add. m. 2. δοῦλοι, θεράποντες οἱ ἀμφ' ἐκείνην ἀναστρεφόμενοι. ἀμφίπολος οὐ μόνον ἡ δούλη, ἀλλὰ καὶ ὁ δοῦλος.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 25. 34. 56. 59. 76.

1417. Πεσὼν ἐν φόβῳ,] Φοβηθείς. Gu. m. 2.

1420. s. Ἀρκυστάταν] Ἀπὸ τοῦ ἄρκυς τὸ δίκτυον. (ἄφυκτον, ἀσφαλεστάτην, δικτυοειδῆ.) Gu. Μηχανὰν] Δολοφονίαν. Gu.

1423. Μητροφόντας δράκων.] Ἤγουν ὁ Ὀρέστης ὁ τὴν μητέρα φονεύσας. (διὰ τὸ φονικόν.) Gu.

1427. Εὐπαγεῖ] Εὐκατασκευάστῳ, εὐπλόκῳ. Gu.

1429. Βαρβάροις νόμ.] Τοῦτο καὶ τὸ, Φρυγίοις νόμοις, ταυτόν ἐστι. Gu.

1432. Νήματά θ' ἵ. π.] Τοῦτο διὰ μέσου. Gu. Ἵετο] Ὥρμα. (ἐπέμπετο.) Gu.

1433. Σκύλων Φρυγίων] Τῷ λίνῳ τῷ ὄντι δηλονότι ἀπὸ τῶν σκύλων τῶν Φρυγίων. Gu. m. pr.

1445. Πρόμαντις] Οὖσα δηλονότι. Gu. Ὧν ἔμελλεν] Πείσεσθαι. Gu.

1448. Οὐκ ἐκποδὼν ἔτι] Τουτέστιν οὐ μακρὰν ἀπέρχεσθε, ἀλλ' αἰεὶ ἀπαιδεύτως ἔχετε· τοῦτο γὰρ τὸ κακοί. ἔλεγε δὲ αὐτοῖς τοῦτο, ὡς δῆθεν Ὀρέστου μυστήριον λέξοντος τῇ Ἑλένῃ, ἵνα, ἐκποδὼν ἀπελθόντων, μόνην (Bar. μόνοι) συλλάβωσιν αὐτὴν, ὡς μηδενὸς αὐτοῖς ἀνταίροντος. Baroc. 74. Gu. m. sec.* Ἴω τὸ πορεύομαι. ὁ β ἀόριστος ἴον, ἴες, ἴε, καὶ τὸ προστακτικὸν ἴε, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν τοῦ ε εἰς θι καὶ τροπὴν, ἴθι ἴτω, ἴτον ἴτον, ἴτε ἴτωσαν· μεταπλασμὸς δέ ἐστι μετάθεσις καὶ σχηματισμὸς λήξεως καὶ λέξεως εἰς συγγενὲς τέλος τοῦ αὐτοῦ εἴτε ὀνόματος εἴτε ῥήματος· ὀνόματος μὲν, οἷον τῷ κλάδῳ τῷ κλαδί, τῷ δένδρῳ τῷ δένδρει, τὰ ὄσσα τὰ ὄσσε· ῥήματος δὲ, οἷον ἴε ἴθι, ἴθι ἴσο, κλύε κλῦθι, πίε πῖθι, τυπείμην τυποίην, καὶ ἕτερα. Gu. m. sec. Κακοὶ,] Ἤγουν δειλοί. (ἀπαίδευτοι ἐστί.) Gu.

1449. Ἔκλῃσε] Ἠσφάλισεν. Gu. m. 2.

1450. Σταθμοῖσιν] Σταθμοὶ λέγονται καὶ αἱ παραστάδες. Gu. m. 2. Flor. 6.

1453. Διαρμόσας] Χωρίσας. (κλείσας, ἀσφαλίσας, διαστήσας ἢ διαχωρίσας.) Gu. Ἀπόπρο διεπτοίνας.] Ἀπωθεν κατ' ἐπίτασιν τῆς εἰς τὸ ἔμπροσθεν πορείας. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. γρ. ἄπο πρὸ, δηλούσης τῆς πρὸ τὸ ἐκτός. Gu. m. sec.

1455. Μᾶτερ] Τῶν θεῶν Ῥέα. Gu. m. 2.

1457. Φονίων παθέων,] Ἕνεκα τῶν φονικῶν. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἀνόμων] Παρανόμων. Gu.

1458. Ἔδρακον,] Εἶδον. (ἐθεασάμην.) Gu.

1460. Ἀμφὶ πορφυρέων] Τὸ ἀμφὶ πορφυρέων — ἄλλοσε δίνασεν. (ἢ τὸ ἀμφὶ πρὸς τὸ ἐν χερσὶν, ἵν' ᾖ τὸ ἀμφὶ καὶ τὸ ἐν ἐκ παραλλήλου. add. Gu.) Baroc. 74. Gu. m. 2. Ἀμφὶ] Ἀπό. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ὑπὸ σκότου] Ὑπὸ ἀφανείας. Gu. m. pr. Florr. iidem. σκοτασμοῦ. Flor. 33.

1461. Σπάσαντες] Σπασάμενοι. (περιλαβόντες add. Gu.) Gu. Florr. iidem.

1463. Δίνασεν] Ἔστρεψεν. Gu. m. pr. Florr. iidem. συνέστρεφεν. Gu. m. sec. Flor. 33. Παρὼν τύχοι.] Ἔτυχε παρὼν ἀντὶ τοῦ παρείη. (παρῇ Flor. 33.) Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 33. 56. 59. 76.

1464. Ὀρέστεροι] Ὀρεινοί. Gu. m. pr. MS. C. C. C.† ἐν τῷ ὄρει ἀναστρεφόμενοι, ἄγριοι. Gu. m. sec.

* Dedi locum, ut in Gu. legitur. Apud King. ante hoc scholion leguntur ista ὡς ματαίως — φησὶ, quæ in Gu. sunt manu prima scripta.

† Quæ e Gu. et MS. C. C. C. enotavi, apud King. in paraphrasi cum verbis Euripidis intermixta leguntur.

1473. Ποδὶ] Τοῦ ποδός. Gu. m. 2. Χρυσεοσάνδαλον] Τὸ χρυσοῦν σανδάλιον φοροῦν. Gu. m. 2

1475. Δικὼν] Ἐμβαλών. Gu.

1477. Ἀνακλάσας] Ἀναστρέψας (ἀνακλίνας, ἀνανεύσας.) Gu.

1478. Παίειν] Ἐμβάλλειν. Gu. Flor. 6. 33.

1479. Λαιμὸν ἔσω] Ὥσπερ ἐστὶ τὸ Ἴλιον εἴσω ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ Ἴλιον, οὕτω καὶ τὸ λαιμὸν (sic) εἴσω ἀντὶ τοῦ εἰς τὸν λαιμόν. et in marg. τοῦ εἴσω ἀντὶ τῆς εἰς προθέσεως λαμβανομένου, ὡς καὶ τὸ ἀνάπαλιν εὕρηται· ὁ γὰρ ποιητὴς οὗτος τὴν εἰς πρόθεσιν ἐν τῷ τρίτῳ δράματι ἀντὶ τοῦ εἴσω λαμβάνων φησί, τόνδ' εἰσιδέξω τειχέων. (Phœn. 461.) Gu. m. sec. Μέλαν] Ἢ ὡς σιδηροῦν, ἢ ὡς παρεκτικὸν σκότους. Gu.

1480. Ποῦ δῆτ' ἦσαν ὥστε Ἀμύνειν βοηθεῖν αὐτῇ. Gu.

1481. Ἰαχᾷ] Ἐν τῇ βοῇ τῆς Ἑλένης. et ab al. m. τῇ ἡμῶν μετὰ θρήνου. Gu.

1487. Ἄλαστος,] Ἄφυκτος. (ἀνέμπληκτος, φοβερὸς, θαρσαλέος.) Gu. ἀθορύβητος, ἄφοβος. Flor. 21. ἀνδρεῖος, φοβερός. Flor. 2.

1489. Πριαμίσιν] Ταῖς τοῦ Πριάμου. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1490. Ἀκμὰς] Τὰς ὀξύτητας. Gu. Florr. iidem.

1492. Ἐγένοντο φρ.] Ἐμοὶ δηλονότι. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76. Ἄρεος ἀλκάν] Κατὰ τὴν ἀλκὴν τοῦ πολέμου. Gu. m. pr.

1493. Ἑλλάδος] Ἑλληνικῆς αἰχμῆς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

1495. Λισσόμενος] Ἐπικαλούμενος, ἱκετεύων ταχέως ἐπελθεῖν τὸν θάνατον διὰ τὴν προσοῦσαν ἐκ τραυμάτων δυσχέρειαν. Gu. m. sec.

1497. Ὑπὸ σκότον δ' ἐφ.] Ἤγουν ἵνα ὑπὸ τὸ σκότος γενώμεθα, τουτέστιν εἰς τὰ σκοτεινὰ μέρη τῶν οἴκων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1498. Ἔμελλον,] Πίπτειν. (πεσεῖν a 2. m. add. Gu.) Florr. iidem. Gu. Ἔκειντο.] Πεσόντες (πάλαι τεθνηκότες add. Gu. a m. 2.) Florr. iidem. Gu.

1499. Ἔμολε] Ἐπῆλθε. Flor. 33.

1500. Χαμαιπετεῖ] Τῷ χαμαὶ κειμένῳ τῆς μητρὸς, ἥτις ἡ τλήμων ἔτεκεν αὐτόν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τῷ χαμαὶ ταύτην πεπτωκέναι ποιήσαντι. Gu. m. sec. Flor. 6.

1502. Ἄθυρσοι δ' οἷα] Κλάδους κισσοῦ αἱ Βάκχαι καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος ἔφερον ἐν ταῖς χερσὶν, ὅτι, ἔτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ Σεμέλη ἐκεραυνώθη, τοῦτον πρὸς βίαν ἀποκυήσασα, κισσὸς περιέλιξεν αὐτὸν εἰς φυλακὴν δῆθεν, ὡς καὶ ἐν τῷ τρίτῳ δράματι οὗτός φησιν ἐν τῷ χορῷ τῷ, Κάδμος ἔμολε. Gu. m. sec. σημείωσαι καὶ τὸ θύρσος πῶς ἐκλήθη νάρθηξ. θύρσος μὲν γὰρ τῷ φυτῷ τῷ ἀπαλῷ ὄνομα, παρόσον αὐτῷ ἐχρῶντο οἱ γεωργοὶ ἐν ταῖς αἱμασιαῖς τῶν λειμώνων καὶ τῶν κήπων καὶ τῶν εἰλοπέδων καὶ ἀμπελώνων. ὕστερον δὲ ἐκλήθησαν νάρθηκες, ὅτι ἐχρήσαντο αὐτοῖς οἱ τῶν παίδων ἀλεῖπται καὶ παιδοδιδάσκαλοι πρὸς τὸ πλήττειν τοὺς νέους. νάρθηξ γοῦν ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ ναροὺς θήγειν, ἤτοι τοὺς ναροὺς παῖδας ἀκονᾷν καὶ ὁρμᾷν πρὸς τὰ μαθήματα. Flor. 33.

1504. Τὰν Διὸς κόραν] Ἤγουν τὴν Ἑλένην. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu.

1505. Ἔτεινον.] Εἷλκον. Florr. iidem. Gu.

1507. Διαπρὸ] Διόλου. Gu. Florr. iidem.

1509. Φαρμάκοισιν,] Φάρμακα τὰ διὰ βοτανῶν καὶ τινῶν ἄλλων (ὑλῶν add. Flor. γινόμενα Gu.) κακουργήματα, μαγεῖαι δὲ τὰ δι' ἐπῳδῶν. Flor. 21. Gu.

1512. Τὰ δ' ὕστερον] Τὰ μέλλοντα γενέσθαι, πραχθέντα. Gu.

1513. Δραπέτην] Φυγάδα. Gu.

m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1515. Ἀνασχόμενος,] Ἀνασχὼν, ὑπομείνας. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1516. Ἀνόνητον] Δέον ἀνοήτως εἰπεῖν, ὁ δὲ ἀνόητον πρὸς τὸ γάμον ἐξήνεγκεν. Gu. m. 2.

1518. Ἀμείβει] Διαδέχεται. Καινὸν] Παράδοξον, νεώτερον. Gu.

1520. Ἐπτοημένῳ ποδί.] Τεταραγμένῳ, συντόμῳ, ἐμφόβῳ. Gu. m. 2.

1522. Νόμοισι] Κατὰ συνήθειαν βαρβαρικήν. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1523. Τάδ' ἐστὶν,] (Καὶ ταῦτα, ἅπερ ποιεῖς, ἤγουν add. Florr.) τὸ προσκυνεῖν, ἔνθα ἂν δηλονότι ἀπηλλάγης προσκυνῶν. MS. C. C. C. Gu. bis. Florr. iidem.

1524. Τοῖς σώφροσιν.] Τοῖς φρονίμοις. Gu. Florr. iidem.

1526. Ἀξιώτερος] Καὶ δικαιότερος. Flor. 59.

1527. Ἐνδίκως;] Ἀνάξια τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς τοῦ Ὀρέστου συμφορᾶς τὰ λεγόμενα. Flor. 33. Τυνδάρειος] Ἀντὶ τοῦ ἡ τοῦ Τυνδάρεω παῖς, ὅμοιον τῷ Λητώα κόρη. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1530. Οὐ γὰρ,] Οὐ γὰρ ἐνδίκως ἀπώλετο, ἥτις διελυμήνατο τοὺς (Gu. τὰ) ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος σὺν αὐτοῖς τοῖς Φρυξίν; Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Διελυμήνατο;] Ἔφθειρε. Flor. 6.

1531. Ὄμοσον,] Ὅτι ἐνδικώτατα διώλετο, ἢ ὅτι, ὅσα σου ἡ γλῶσσα λέγει, ταῦτα καὶ ἡ ψυχή σου. Gu.

1534. Ἀνταυγεῖ] Ἀποστίλβει. (ὑποφαίνει ἐμοὶ add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1540. Ἀφεῖσαι.] Ἠλευθέρωσαι. (ἀπολέλυσαι τούτου add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76.

1541. Μεταβουλευσόμεσθα.] Μεταμελησόμεθα. Flor. 59. τὸ μεταβουλευσόμεσθα λέγει, ἢ ἂν ὁ Φρὺξ φανῇ κακὸς, ἢ ἀστειευόμενος. Gu.

1544. Τοῦ δὲ μὴ στῆσαι] Ἕνεκα δὲ τοῦ μὴ ἐγεῖραί σε κραυγὴν ἐξῆλθον τῶν δόμων. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1546. Μενέλεων] Οἷον ὑποδέξασθαι τὴν πρὸς Μενέλεων μάχην, εἰς πόλεμον αὐτῷ καταστῆναι. Gu. m. 2.

1547. Γαυρούμενος·] Ἀλαζονευόμενος. Flor. 33.

1548. Εἰ γὰρ Ἀργείους] Εἰ γὰρ Ἀργείους λαβὼν ἄξει ἐπὶ τοῖσδε τοῖς δώμασιν, ἤγουν κατὰ τούτων τῶν δωμάτων. Gu.

1549. Διώκων,] Ζητῶν, ἀπαιτῶν. (ἐγκαλῶν ἐμοί. διώκειν κυρίως τὸ εἰς δικαστήριον ἕλκειν.) Gu.

1551. Δάμαρτα,] Γυναῖκα. (πῶς λέγει τὴν δάμαρτα; οὐ γὰρ τέθνηκεν. ἢ δῆλον, ὅτι τὸ γενέσθαι ἄφαντον ταύτην ὅμοιον ἦν, ὥσπερ ἂν εἰ καὶ νεκρὰ ἐγεγόνει.) Gu.

1557. Προκηρύσσει] Προδήλως βοᾷ. (προμηνύει add. Gu. m. 2.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1558. Θοάζων] Τρέχων. (ὥσπερ βοῶν.) Gu. ἰδοὺ, φησὶν, ὁ ἀναπηδῶν καπνός. Gu. m. 2.

1559. Πυρώσοντες] Ἐμπυρίσοντες. (καύσοντες, πυρπολήσοντες.) Gu. *

1560. Φόνου.] Γράφεται πόνου. Flor. 6. in marg.

1561. Ἔχει] Παρέχει. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἐπιφέρει. Flor. 33.

1562. Ὄπα] Ὅπου. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1563. Δύναμις] Τῶν θεῶν. (ἡ ὀργή.) Gu.

1564. Ἔπαισ'] Κατέβαλεν, ἠφάνισεν. Gu. Flor. 6. Ἔπαισε] Καὶ ἦλθε καὶ διέβησαν. Gu.

1568. Συμπεραίνοντες] Συνάπτοντες. Gu. m. 2. Flor. 6.

* In Baroc. καύσοντες, ἐμπυρίσοντες τοὺς οἴκους.

1569. Ὦ κατὰ στέγας] Τρόπος ἡ σύλληψις. Flor. 33.

1575. Κενὴν] Ματαίαν. (ψευδῆ· οὐ γὰρ πιστεύεται. add. Gu.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Βάξιν,] Ἀγγελίαν. (βοὴν add. Gu.) Gu. Flor. 6. Φόβῳ σφαλεὶς] Ὑπὸ φόβου ἀπατηθείς. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1577. Τεχνάσματα] Μηχαναί. (ὑποβολαί, πανουργίαι.) Gu. Ταῦτα,] Τὰ γεγονότα. (ὅτι ἄφαντος ἡ Ἑλένη γέγονεν.) Gu.

1579. Ὠθεῖν] Ἀποπέμπειν. Flor. 33.

1580. Ῥυσώμεθ'] Ἤγουν ἐλευθερώσωμεν. Flor. 17. σώσωμεν. Flor. 6. Μιαιφόνων,] Ληστῶν. Gu.

1583. Τοὺς διολέσαντας] Φονεύσαντας. Flor. 6. διαφθείραντας. Flor. 17.

1585. Πεπύργωσαι] Πέφραξαι, καθώπλισαι, ἢ δίκην πύργου σεσόβησαι. Gu. m. 2. δίκην πύργου ὕψωσαι τῷ θράσει. Flor. 6.

1586. Ἢ] Εἰ δὲ μή. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Θριγκῷ] Λίθῳ. Flor. 33.

1587. Ῥήξας] Ἀνασπάσας, τεμών. Gu. Γεῖσσα] Ἄκρα, στεφανώματα. Gu. m. 2. γεῖσσα κυρίως τὰ θεμέλια. ὅτι οὖν ἄκρα κἀκεῖνα εἰσὶ, καταχρηστικῶς ἐνταῦθα τὸ γεῖσσα εἴληπται. Gu. m. 2. in marg. καὶ γεῖσσαι τὸ αὐτὸ, ἤγουν τὸ προέχον τοῦ ὑπερθύρου. Flor. 59. καὶ θεμέλια. κυρίως δὲ τὸ κοινῶς στηθαῖον. Flor. 59. Πόνον.] Τὸ ἔργον. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1588. Ἄραρε] Ἥρμοσται. Gu. m. pr. Flor. 59. Σῆς βοηδρόμου σπ.] Ἕνεκα τῆς σῆς ἐπὶ βοηθείᾳ σπουδῆς. Gu. Flor. 6. 9. 17. 56. 59. 76.

1590. Τί χρῆμα;] Τί ἐστι τὸ πρᾶγμα. Gu. Σέλας,] Λαμπηδόνα, αὔγασμα. Gu.

1592. Ἐπίφρουρον] Ἤγουν πλησίον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν φυλαττόντων. Gu. m. pr. ἐπικείμενον καὶ φυλάσσον τὸν λαιμὸν τῆς ἐμῆς θυγατρός. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34.* ἐπίφρουρον δὲ ἤτοι ἐπικείμενον, παρόσον οἱ φρουροῦντες ἐπίκεινται τοῖς φρουρουμένοις. Flor. 33.

1597. Εἰ γὰρ] Εἴθε. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἄν ποτε. Flor. 33. Κλεφθεὶς] Ἀφαιρεθείς. Κλεφθεὶς] Ἀπατηθεὶς, ἀφαιρεθεὶς ταύτην. Gu. m. 2.

1598. Λέγεις τάδε.] Γέλωτος. Flor. 33.

1600. Παρακαλεῖς] Ἕλκεις ἡμᾶς. (ἄγεις.) Gu. παρακινεῖς. Flor. 33.

1601. Τὴν ἑλλ. μιάστορα] Τὴν καταισχύνασαν τοὺς Ἕλληνας. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1602. Ὅπως χώσω τάφῳ.] Ἤγουν ἐνταφιάσας χῶμα ἐπ' αὐτῷ ποιήσω. Gu. Florr. iidem.†

1605. Ὃν] Ἤγουν ἐμέ. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Προὔδωκας] Ἐγκατέλιπες ὥστε θανεῖν. Gu. Florr. iidem et 25. 34.

1606. Τὸ πάρον αἷμα] Ὁ παρακείμενος φόνος τῆς μητρὸς τῆς σῆς δηλονότι. δηλοῦται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐπαγομένου. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. τὸ μητέρος ἢ διὰ τὴν Κλυταιμνήστραν νόει, ἢ διὰ τὴν Ἑλένην τὴν μητέρα τῆς Ἑρμιόνης. Gu. m. 2. ‡

1607. Κάμοιμι] Παύσαιμι, ναρκήσαιμι. Gu. m. 2. ἀποναρκήσω. Flor. 33. Τὰς κακὰς] Γυναῖκας ἢ μητέρας. Gu. m. 2. ὁποία ἦν ἡ σὴ γυνή. Flor. 6.

1610. Ἀλλ' οὔτι] Οὐδαμῶς. Gu. Florr. omnes. Χαίρων,] Λέξεις. Gu. m. pr. Florr. omnes. ποιήσεις τοῦτο. Gu. m. sec.

1611. Ἀνάψομεν] Καταχαύσομεν. Flor. 6.

* Ex his in MS. C. C. C. sunt tantum hæc: ἐπικείμενον καὶ φυλ.

† Idem sch. edidit King. fort. e Baroc. sed legit ἐπ' αὐτήν.

‡ Utrumque scholion habet King. sed inverso ordine, et tamquam una manu scriptum. Etiam λέγει habet pro νόει.

1612. Πορθήσεις] Καύσεις, ἀφανίσεις, καταβαλεῖς. Gu. m. 2. *

1614. Τῶνδε] Ὧν εἰς Ἑλένην καὶ αὐτὴν ποιήσεις. Gu. Flor. 6.

1616. Νυν] Δή. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἀνέχου] Ὑπόμενε. Gu. m. pr. Florr. iidem. Ἐνδίκως πράσσων] Δικαίως πάσχων. Gu. m. pr. Florr. iidem. δικαίως δυστυχῶν. Flor. 21.

1620. Σὺ δ' ἂν καλῶς;] Σὺ δ' ἁγνῶς ποιήσεις τὰς θυσίας μιαρὸς ὤν. †

1622. Προσείποι] Προσαγορεῦσαι (sic), χαιρετίσαι. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1625. Ἄπαιρε] Ἀπόστησον. Gu. m. 2. Ψευδὴς ἔφυς.] Ἤγουν ἠπατημένος. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1628. Πειθὼ τίνα;] Αὐτούς, ἢ ποίαν κατὰ πεῖσιν. Gu. m. 2. Τίνα;] Πράγματα. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Αἰτοῦ] Αἴτει, ἀξίου. Flor. 6. ζήτει. Flor. 33.

1631. Σοὶ σφάγιον ἐκόμ.] (Τὸ ἑξῆς add. Florr.) σοὶ σφάγιον ἐκόμισα ἐκ Φρυγῶν, πόνους πονήσας μυρίους, ἤγουν σοὶ ἐκόμισα αὐτὴν ἐκ Φρυγῶν, πόνους πονήσας μυρίους, σφάγιον γενήσεσθαι δηλονότι, τουτέστι σοὶ ἤγαγον αὐτὴν εἰς τὸ σφαγιάσαι. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.‡

1632. Πονήσας] Κοπιάσας. Flor. 17. Πλὴν γ' εἰς ἐμέ.] Οὐκ ἐπόνησας§ δηλονότι, (οὐκ ἐποίησας). Gu. οὐδ' ἕνα πόνον. Flor. 33.

1633. Πέπονθα δεινά.] Χαλεπά. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1637. Κάταιθε] Κατάκαιε. Flor. 33.

1638. Ὦ γαῖα Δαναῶν,] Ὦ Δαναοί. Gu. m. 2.

1639. Βοηδρομήσετε;] Ταχέως ἐλεύσεσθε. Gu. m. 2. Flor. 6.

1640. Βιάζεται] Ἀναγκάζει. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1641. Αἷμα] Φόνον. Gu. Flor. iidem. Μυσαρὸν] Βδελυκτόν. Gu. m. pr. Flor. iidem et 25. 34. ἀνόσιον. Gu. m. 2.

1642. Λῆμα] Φρόνημα. Gu. m. pr. Florr. omnes. Τεθηγμένον.] Θρασύ. (ἐπηγερμένον, ἠγριωμένον, et ab al. m. ἠκονωμένον.) Gu. ||

1644. Ξιφήρης] Τὸ ξίφος φέρων. Flor. 33. Ἐφεδρεύεις] Παρακάθησαι. Gu. m. 2. Flor. 6. 33.

1645. Ἥκω] Καὶ ἦλθον. Flor. 17.

1647. Ἥμαρτες,] Ἀπέτυχες. Gu. Florr. omnes. Ὀργὴν] Ὀργὴν ποιούμενος τῷ Μενέλεῳ, ἤγουν ὀργιζόμενος τῷ Μενελάῳ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1648. Ἐν αἰθέρος πτυχαῖς,] Ἐν τῇ τοῦ ἀέρος κοιλότητι. Gu. m. pr. Florr. omnes.

1652. Οὖσαν] Θυγατέρα. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Ἄφθιτον] Ἀφθάρτως. (ἀθάνατον, ἄφθαρτον.) Gu.

1657. Εἰς ἓν] Εἰς τὸ μάχεσθαι δηλονότι ἀλλήλοις. Flor. 21. Συνήγαγον,] Ἤγουν συνέφερον. Flor. 17.

1658. Θανάτους τ' ἔθ.] Ἐν ἀμφοτέροις. Gu. m. 2. Flor. 6. Ἀπαντλοῖεν] Ἐκβάλλοιεν, κενώσειαν. Gu. m. 2.

1659. Ὕβρισμα] Τὴν ἀλαζονίαν. (ἁμαρτίας, μιάσματα, ἀδικίας.) Gu. Ἀφθόνου] Πολλοῦ, ἀναριθμήτου. Gu. m. 2. Πληρώματος.] Πλήθους. Ib.

1660. Ὧδ' ἔχει] Οὕτω διάκειται. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

* ἀφαν. etiam Flor. 33. καταβ. 6.

† Prætuli scripturam cod. Gu. pro vulg. σὺ δ' ἂν θύσεις ἁγν. ὡς μὴ μιαρὸς ὤν. in quibus ὡς ex ultima syllaba v. præc. μὴ e prima seq. ortum videtur.

‡ Priora σοὶ ἐκόμισα αὐτὴν — γενήσεσθαι e MS. C. C. C. etiam enotavit King. et in paraphr. posuit.

§ οὐκ ἐπόνησας est etiam in editis.

|| Tria priora habet etiam Baroc. 74. ἠκονημένον. Flor. 33.

1661. Ὑπερβαλόντα] Διαβάντα. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 56. 76. ὑπερδραμόντα. Gu. m. 2. Flor. 6. διαβαίνοντα. Flor. 59.

1662. Ἐνιαυτοῦ κύκλον.] Ἐφ' ἕνα χρόνον. (κύκλον. Flor.) Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1664. Ἀζᾶσιν] Ἄζα μέρος Ἀρκαδίας, ἐξ οὗ τὸ ὅλον δηλοῖ. Gu. m. 2.

1666. Αἵματος μητροκτόνου] Ἕνεκα τοῦ φόνου τῆς μητρός. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. ἤγουν κρίσις σοι πρὸς τὰς θεὰς ἔσται (Gu. γένοιτο) καὶ ἀπολογία (Gu. ἀπολογῆσαι) περὶ τοῦ φόνου. Gu. m. 2. Flor. 6.

1667. Δίκης] Δικαιοσύνης, ἤγουν κρίσεως. Gu. m. 2. Βραβεῖς] Παροχεῖς. (θεοὺς γὰρ κριτὰς εἶχεν. add. Gu.) Gu. m. 2. Flor. 33.

1669. Διοίσουσ',] Ἐξάξουσιν. Διοίσουσ',] Ἀντὶ τοῦ ἐξάξουσιν. (ἐκκομίσουσιν.) Gu. Ἔνθα νικῆσαι] Ἐν τῇ ἀποφάσει τῆς κρίσεως τῶν θεῶν. Gu. m. 2. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Χρή.] Ἀπόκειται.

1671. Πέπρωται] Μεμοιραμένον ἐστί. Gu. m. 2.

1674. Δίκας Ἀχ.] Ἐξαιτοῦντι ἐμὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαιτοῦντι δίκας ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1676. Ὁ δ' ἐπιὼν] Ὁ ἐπελθὼν, ὁ μέλλων. Gu. m. 2. ὁ δὲ ἐπερχόμενος βίος εὐτυχῶς αὐτὸν δέξεται. Flor. 6. 9. 17. 21. 25. 34. 56. 59. 76. Μένει.] Ἤγουν προσκαρτερεῖ. Flor. 17.

1679. Φερνὰς] Προῖκας. Φερνὰς] Τὴν Σπάρτην λέγει, ἥτις εἰς προῖκα ἐδόθη αὐτῷ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. φερνὴ (καὶ προῖξ add. Gu.) τὰ ἀπὸ τῆς γυναικὸς πράγματα, ἕδνα δὲ τὰ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς τῇ γυναικὶ διδόμενα. Gu. m. 2. Flor. 21.

1680. s. Ἥτις — διήνυσεν.] Ἥτις ἀεὶ μυρίοις πόνοις διδοῦσά σε διήνυσε μέχρι τοῦ δεῦρο. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Δεῦρ' ἀεὶ δι' ἤν.] Ὧδε διόλου ἔφερε. Διήνυσε.] Ἐκόμισε, κατέστησε. σύναπτε δὲ τὸ ἀεὶ πρὸς τὸ διδοῦσα. Gu. m. 2. παρήγαγε. Flor. 33.

1681. Τὰ πρὸς πόλιν] Τὰ ἀφορῶντα δὲ πρὸς τὴν πόλιν ἐγὼ ποιήσω χάριν αὐτοῦ καλῶς.* Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1682. Ἐξηνάγκασα.] Παρεκίνησα. Gu. m. 2.

1683. Μαντεῖ,] Μαντικέ. Gu. m. pr. Florr. omnes. Σῶν θεσπ.] Βαβαί. Gu. m. 2. Θεσπισμάτων] Μαντευμάτων ὧν μοι περὶ τοῦ τῆς μητρὸς φόνου ἐθέσπισας. Gu. m. pr. Flor. 6.

1684. Οὐ ψευδόμαντις] Οὐ ψευδῶς ἐνομίζου αὐτὸς διδόναι τοὺς χρησμοὺς, ἀλλ' ἀληθῶς. Gu. m. 2. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1687. Τελεῖται,] Τελεσθήσεται καὶ γενήσεται τὸ σὸν πρόσταγμα. Flor. 59. τελεσθήσεται ἡ φωνὴ ἐκείνη. Gu. m. 2.

1689. Καὶ λέκτρ' ἐπῄνεσ',] Τὴν μετ' αὐτῆς συνοίκησιν ἐπαινῶ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

1690. Ὦ Ζηνὸς] Ὦ Ἑλένη, παῖ τοῦ Διὸς, χαῖρε. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 56. 59. 76. Ζηλῶ] Εὐδαιμονίζω. Gu. m. 2.

1691. Ὄλβιον] Μακάριον. (εὐδαίμονα.) Gu. Δόμον.] Οἶκον, ἤγουν τὸν οὐρανόν. Gu. m. 2.

1693. Λέγοντος·] Προστάσσοντος. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1694. Ὄναιο] Ὠφελείας ἀπολαύσαις. (εἴθε ὠφεληθείης.) Gu. Florr. omnes.

1695. Οἷ] Ὅπου. Οἷ προστάσσομεν,] Μενέλαος μὲν εἰς Σπάρτην, Ὀρέστης δὲ εἰς τὸ Παῤῥάσιον δάπεδον. Gu. m. 2.

* In editis est tantum χάριν τοῦδε ποιήσω καλῶς.

1696. Νείκους] Ἔριδος. Gu. m. 2. Flor. 6. ἤγουν παύσασθε τῆς φιλονεικίας. Flor. 17.

1697. Σπένδομαι συμφ. σαῖς,] Ἢ σπένδομαι σοὶ ἐν ταῖς συμφοραῖς καὶ συνελεύσεσι τοῦ Ἀπόλλωνος· ἢ σπένδομαι σοὶ ἐν συμφοραῖς καὶ συνελεύσεσιν, ἤγουν φιλίαν ποιῶ πρὸς σὲ καὶ συνέρχομαι· ἢ σπένδομαι καὶ ἵλεως γίνομαι ταῖς συμφοραῖς καὶ δυστυχίαις ταῖς σαῖς. Gu. m. 2. Σπένδομαι] Διαλλάττομαι. Gu. m. pr. Florr. omnes. Συμφοραῖς,] Ἐπὶ (συμβάμασι, συνελεύσεσιν ἢ ταῖς κατὰ σοῦ αἰτίαις.) Gu. ἤγουν ἐπὶ ταῖς ἐμαῖς δυστυχίαις. Flor. 59.

1698. Σοῖς,] Ἐπί. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. πείθομαι. Gu. m. 2. Θεσπίσμασιν.] Ἐντάλμασι. Flor. 6.

1701. Πελάσω,] Προσπελάσω. Flor. 17.

1702. Ἐξανύσας,] Διαπεράσας. (διελθὼν, καταλαβὼν, διαβιβάσας.) Gu.

1705. Ἔντιμος] Ἤγουν ἣν ἀεὶ ναῦται θυσίαις τιμήσουσι σὺν Πολυδεύκει καὶ Κάστορι, ὡς ἔφορον πλοῦ. ἢ πρὸς τὸ ἀεὶ ὑποστικτέον, ἵνα λέγῃς οὕτω· θεὸς ἔντιμος ἀνθρώποις ἐν σπονδαῖς. Gu. m. 2. ἔσται ἀεὶ θεὸς ὑπ' ἀνθρώπων ἔντιμος σπονδαῖς, ἤγουν ὑπ' ἀνθρώπων τιμωμένη διὰ σπονδῶν, ἤτοι θυσιῶν. Flor. 6. 9. 59. 76. Gu. m. pr.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΟΡΕΣΤΗΝ.

SUPPLEMENTUM SCHOLIORUM



IN

EURIPIDIS PHŒNISSAS.

1. ΤΗ'Ν ἐν ἄστροις] Τὴν ἐν τοῖς ζωδίοις. (τὴν ἐν τοῖς ζωδιακοῖς κύκλοις add. Gu. m. 2.) Gu. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἢ πρὸς τὸ, ἄστρα τὸ οὐρανοῦ, ἢ πρὸς τὸ ὁδόν. Gu. m. 2. Τέμνων] Διερχόμενος. (ὁδεύων add. Gu.) Florr. iidem et 33. Gu.

2. Ἐμβεβὼς] Ἐπιβεβηκώς. Gu. m. pr. Florr. iidem. ἐποχούμενος. Gu. m. 2. Flor. 33. qui addit βαίνων. Δίφροις,] Δίφρῳ ἤγουν ἅρματι. Gu. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

3. Εἱλίσσων] Στρέφων, περιελαύνων, περιάγων. Flor. 33. διὰ συστροφῆς ποιῶν. Gu. m. 2.

4. Θήβαισι] Νῦν οὕτω καλουμέναις. Gu. m. 2.

5. Ἐφῆκας,] Ταῖς Θήβαις, ἤγουν ἐπάνω τῶν Θηβῶν ἀφῆκας. Gu. m. pr. Florr. iidem.

6. Ἐναλίαν χθ.] Τὴν τῆς Φοινίκης παραθαλασσίαν γῆν. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. θαλασσίαν, παραλίαν. Gu. m. 2.

7. Ὃς παῖδα γήμας] Ὁ Κάδμος τὴν θυγατέρα εἰς γυναῖκα λαβών. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

8. Ἐξέφυσεν] Ἔφυσεν, ἐγέννησεν. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 34. 56. 59. 76.

10. Κλήζομαι.] Καλοῦμαι, εἰμί. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. φημίζομαι. Gu. m. 2. ὀνομάζομαι. Flor. 33.

14. Χρόνια] Ἀντὶ τοῦ ἐκ πολλοῦ (χρόνου add. Gu.) γήμας με. Flor. 33. Gu. m. 2.

16. Κοινωνίαν.] Συναυλίαν. (μετοχὴν Gu. m. 2.) Gu. Flor. 5. 6. 9. 21. 34. 56. 59. 76.

18. Τέκνων ἄλοκα] Ἤγουν παιδοποιὸν αὔλακα. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Δαιμόνων βίᾳ·] Κατὰ δυναστείαν τὴν πρὸς τοὺς θεούς. Gu. m. pr. Florr. iidem. ἄνευ θελήματος τῶν θεῶν. Gu. m. sec.

21. Βακχεῖον] Μέθην, ἐρωτομανίαν. et in marg. λέγεται βακχεῖον καὶ ὁ τοῦ Διονύσου ναός, καὶ τὸ μαντικὸν, ὡς τὸ, βακχεῖον κάρα. Gu. m. 2. ἔρωτα. Flor. 33.

22. Ἡμῖν] Ἡμῖν ἐσόμενον, χάριν ἡμῶν. Gu. m. 2. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

23. Τἀμπλάκημα,] Τὸ ἁμάρτημα. Gu. m. pr. Florr. iidem. Τὴν φάτιν,] Τὸν χρησμόν. Gu. m. pr. Flor. iidem. τὴν μαντείαν. Gu. m. 2. Flor. 33.

28. Ἄλλως. Ἀμήχανον δὲ τὸ τοὺς βουκόλους βρέφος ἀνελέσθαι καὶ οὕτω λελωβημένον ῥητέον, ὅτι ἄγροικοι ὄντες τῇ

δεσποίνῃ χαριεῖσθαι ἐδόκουν· καὶ γὰρ τὸ εἶδος τοῦ παιδὸς καλὸν ἑώρων.* August. Taurin.

30. Τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον] Τὸν πόνον, ἤγουν τὸ ἔργον τῶν ἐμῶν ὠδίνων, τουτέστιν ὃν ἐγὼ ὠδινήσασα ἔτεκον. Gu. m. pr. Flor. 5. 59.

31. Καὶ πόσιν πείθει] Πείθει τὸν ἄνδρα τεκεῖν αὐτήν, καὶ ἀναπείθει λέγειν τοῖς ἔξω αὐτοῦ τέκνον εἶναι. Πῶς δὲ λελωβημένον αὐτὸν ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως ἐλάμβανεν; ὅτι οὐκ ἤθελε τοῖς ἔξω περὶ αὐτῆς δοῦναι ὑπόνοιαν, ὡς οὔσης στείρας, ἀλλ' ἵνα καὶ πίστιν μείζονα ἐνδείξηται, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἐμὸς παῖς, ἰδοὺ λελωβημένον αὐτὸν ἔχω· οὐκ ἂν γὰρ ξένον οὐκ ἀσινῆ ὄντα. † August. Taurin.

33. Γνούς,] Φωράσας ἀφ' ἑαυτοῦ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

39. Καί νιν κελεύει] Εἰ δὲ ληφθείη τὸ κελεύει ἀντὶ τοῦ προστακτικῶς ἔφη πρὸς αὐτὸν, σώζεται ὁ λόγος ἅπας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος. τὸ δὲ κελεύω πρὸς δοτικὴν μὲν συντάσσεται, ὥσπερ καὶ τὰ τούτου σημαινόμενα, οἷον τὸ προστάσσω καὶ τὸ ὁρίζω, ἐνταῦθα δὲ πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσεται, τῆς πρὸς ἔξωθεν λαμβανομένης. Flor. 21. Κελεύει Λ. τροχ.] Λέγων. Gu. m. pr. Τροχηλάτης,] Ὁ ἡνίοχος. Πολυφήτην δὲ τὸν κήρυκα τοῦτον Φερεκύδης Πολυποίτην φησί. Taurin.

40. Τυράννοις] Τοῖς βασιλεῦσιν, ἀντὶ τοῦ τῷ βασιλεῖ. (Gu. τοῖς βασιλείοις.) Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἐκποδὼν μεθίστασο] Ὑποχώρει. Gu. m. pr. Florr. iidem. ἐκ τοῦ μέσου ὑποχώρει. Flor. 33.

45. Ἐπεζάρει] Ἐπέκειτο δίκην ζάρου, ὅ ἐστιν ὄρνεον ἁρπακτικόν ἢ ἐπεβάρει κατὰ τροπὴν τοῦ β εἰς ζ. Gu. m. 2. τὸ ἐπεξάρει γράφεται καὶ ἐπεζάρει. παρήχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ζάρου. ἔστι δὲ ὁ ζάρος εἶδος ὀρνέου λίαν ἁρπακτικώτατον. Flor. 21. ἐπέκειτο βλάπτουσα. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐπεκάθητο, ἠφάνιζε. Gu. m. 2.

47. Κρέων τ' ἀδελφὸς] Σκόπει, ὡς ἐνταῦθα ἐστὶν ἡ ἀπόδοσις, καὶ μή σε εἰς πλάνην ὁ τε σύνδεσμος ἐμβάλλῃ. ἀλλ' εἰποῦσα ἄνω, ὡς δὲ ἠφάνιζε τὴν πόλιν ἐν ἁρπαγαῖσιν ἡ Σφίγξ, καὶ οὐκ ἦν ἐμὸς ἀνὴρ, ἐνταῦθα ἐπάγει τὴν ἀπόδοσιν οὕτω· καὶ ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς Κρέων τοὺς ἐμοὺς γάμους κηρύσσει, καὶ ὁ ἐμὸς παῖς τυγχάνει πως καὶ κατά τινα τρόπον μαθὼν τὸ αἴνιγμα· ὥστε, εἰ πρὸς τὸ τυγχάνει τέ, ἀλλὰ μὴ δέ ἦν, οὐδεμία ἂν ἦν δυσχέρεια. νῦν δὲ διὰ τὸ δέ πλανώμενοί τινὲς, καὶ μὴ δυνάμενοι συνιδεῖν τὴν σύνταξιν, ἐκβάλλουσιν ἐξ ἀνάγκης ἐκεῖθεν τὸν σύνδεσμον. ἢ πρὸς τοῦ λέκτρα τὴν ἀπόδοσιν ποίησον, ἵν' ᾖ τὸ δὲ κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ποιοῦσιν εἰς τὰς ἀποδόσεις. Gu. m. 2.

51. Ἔπαθλα] Βραβεῖα τῆς εὑρέσεως τοῦ αἰνίγματος. Gu. m. 2.

58. Μαθὼν] Ἴσως παρὰ τοῦ Τειρεσίου. Gu. m. 2.

60. Χρυσηλάτοις] Περόναις ἐκ χρυσοῦ ἠλασμένου. (ἐλαθείσαις add. Gu. m. 2.) Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 21. 56. 59. 76. τινὲς φασὶν ἐξ ἰδίας κατάρας. Flor. 33.

61. Ἐπεὶ δὲ τέκνων] Ὅτε δὲ ἥβησαν οἱ παῖδες, — μηχανῆς εἰς τὸ λαθεῖν (δι' ὑπερβολὴν τοῦ πάθους add. Flor. 33.) Σκιάζεται,] Κατάσκιος γέγονε γενείοις δηλονότι. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 21. 56. 59. 76. κατάσκιος γίνεται, καλύπτεται ὑπὸ τῶν τριχῶν. Gu. m. 2. σκέπεται. Flor. 33.

64. Ζῶν δ' ἔστ'] Ἔστι δὲ ἐν οἴκοις ζῶν· παρὰ δὲ τοῦ συμβεβηκότος κακοῦ,

* Verba ἄγροικοι — καὶ γὰρ e Taurin. addidi, qui ab initio etiam habet ἀπίθανον (i. e. ἀπίθανον) δὲ τοῦτο τὸ τοὺς β.

† Lacunas, quæ hic erant in Aug., explet Taurin. Dubito tamen de prioribus καὶ ἀναπ. λέγειν τοῖς ἔξω αὐτοῦ τ. εἶναι, ubi Taur. εἴη, Aug. καὶ ἀναπ. τὸν . . . αὐτοῦ τ. εἶναι. — ὡς οὔσης στείρας. Taur. καὶ οὔσ. στ. ὡς ex Aug. servavi . . οὐκ ἂν γὰρ — ὄντα suppeditavit idem Taur.

ἤγουν τῆς καθείρξεως, νοσῶν, ἤγουν μικροψυχῶν. C. C. C. Gu. m. pr.* Τῆς τύχης] Βαρέως ἐπικειμένης αὐτῷ. Gu. m. 2.

Νοσῶν,] Κάμνων. Gu. m. 2. Flor. 33.

67. Τελεσφόρους] Τελείας, τελεσιουργικάς. Gu. m. 2.

68. Κραίνωσιν,] Ἐκ παραλλήλου φησὶ τελεσφόρους τελειώσωσιν· ὤφειλε γὰρ ποιήσωσιν. Gu. m. pr. Florr. iidem.

69. Συμβάντ' ἔταξαν] Συμβιβασθέντες (ξυμφωνήσαντες). Gu. Florr. iidem.

71. Ἐτεοκλέα δὲ] Τὸν Ἐτεοκλέα δὲ κρατεῖν τῆς βασιλείας τῆς γῆς μένοντα. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 21. 59. 76.

72. Ἐνιαυτὸν ἀλλάσσοντ'·] Ἐπὶ χρόνον πληρούμενον καὶ διαδεχόμενον ἕτερον. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 21. 56. 59. 76. διαδεχόμενον τὴν βασιλείαν (τὴν ἀρχὴν διαδ. Gu.) κατ' ἐνιαυτόν. Flor. 21. Gu. m. 2.

73. Καθίζετ' ἀρχῆς,] Ἀντὶ τοῦ ἐκάθισε τῆς βασιλείας. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 21. 33. 56. 59. 76. Μεθίσταται θρόνων,] Παραχωρεῖ τῷ Πολυνείκῃ. Gu. m. 2.

74. Φυγάδα δ' ἀπωθεῖ] Ἐξόριστον ἀπωθεῖται ἤγουν ἀποπέμπει. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 21. 33. 56. 59. 76.

75. Κῆδος] Ἐπιγαμβρία. λείπει δὲ ὁ καί. Κῆδος] Συγγένειαν, ἐπιγαμβρείαν. ἔσχε γὰρ εἰς γυναῖκα τὴν τούτου θυγατέρα Ἀργείαν. Gu. m. 2.† Κῆδος Ἀδρ. λαβὼν,] Συγγενὴς γενόμενος τοῦ Ἀδράστου. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 21. 56. 59. 76.

76. Ἀσπίδ'] Συμμαχίαν. Gu. m. 2. Flor. 33.

78. Πατρῷ' ἀπαιτεῖ] Τὴν βασιλείαν τὴν πατρῴαν ἀπαιτεῖ, καὶ τὸ μέρος τὸ ἀνῆκον αὐτῷ τῆς χθονός. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 21. 56. 59. 76. Mosqu. D.

79. Ὑπόσπονδον] Φιλικὸν (εἰρηνικόν). Gu. Florr. iidem.

81. Ἄγγελος.] Ὃς ἦν ὁ παιδαγωγός. Gu. m. 2.

83. Σῶσον ἡμᾶς,] Ῥῦσαι (ἐλευθέρωσον add. Gu. m. 2.) τῶν κινδύνων. Gu. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ξύμβασιν] Συμβίβασιν (ἕνωσιν). Gu.

84. Εἰ] Ἐπειδή. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

85. Τὸν αὐτὸν αἰεὶ] Τοῦτο λέγει ἀποδοῦσα πρὸς τὰς πολλὰς τοῦ Οἰδίποδος δυστυχίας. Gu. m. 2.

86. Θάλος] Κλάδος, βλάστημα. (θαλλὸς ὁ κλάδος, θάλος δὲ τὸ τούτου βλάστημα.) Gu.

91. Μὴ — φαντάζεται,] Τοῦτο τὸ μὴ ἀεί ποτε ὑποτάσσειν· ἐνταῦθα δὲ τὸ φαντάζεται ἀνυπότακτον ἐξενήνεκται τῷ ποιητῇ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου. Gu. m. 2.

92. Φαῦλος,] Ὀλίγος. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. εὐτελής, μικρός. Gu. m. 2.‡

95. s. Σπονδὰς ὅτ' ἦλθον] Ὅτε ἦλθον φέρων σπονδὰς τῷ σῷ κασιγνήτῳ ἀπὸ τοῦδε ἐκεῖσε, καὶ παρ' ἐκείνου ὧδε. σπονδὰς τὰς ἐπὶ τῇ διαλλαγῇ ἀγγελίας. Gu. m. pr. Mosq. D. §

96. Ἐνθένδ' ἐκεῖσε,] Ἀπὸ τῶν ἐντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ Ἐτεοκλέους εἰς τὸν Πολυνείκην. Gu. m. 2.

97. Ἀλλ' οὔτις] Οὐδεὶς ἀπὸ τῶν πολιτῶν χρίμπτεται, ἤγουν πλησιάζει. Gu. m. 1.

98. Ἐκπέρα] Ἀνάβαινε, διέρχου. Gu. m. 2.

99. Σκόπει δὲ π.] Σκόπει δὲ παρὰ τὰ πεδία καὶ παρὰ τὰς ῥοὰς τοῦ Ἰσμηνοῦ καὶ παρὰ τὸ νᾶμα τῆς Δίρκης, τὸ στράτευμα τῶν πολεμίων ὅσον ἐστίν. Δίρκη πηγὴ καὶ ποταμὸς παρὰ ταῖς

* Priora ἔστι δὲ ἐν ο. ζ. quæ sola sunt in Flor. 5. 6. 56. 59. 76. e Gu. addidi, sicut τοῦ ante συμβιβ. τῆς ante καθείρξ. et νοσῶν ἤγουν.

† Flor. 33. συγγένειαν. ὄνομα τῇ γαμηθείσῃ αὐτοῦ Ἀργεία.

‡ In Flor. 33. est ἀτιλὴς, quod fuit τιλής.

§ Ultima a v. σπονδὰς sunt etiam in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

ἄλλος ὡς ἂν ἐπιθαυμάζοντός γε. Taurin. Flor. 33.* Τρόπος.] Ἤγουν ἡ κατασκευὴ τῶν ὅπλων, ἡ διακόσμησις. Gu. m. 2.

133. Παῖς μὲν Οἰνέως] Οἰνέως τοῦ Πορθάονος τοῦ Ἀγήνορος τοῦ Ἄρεως καὶ Εὐρυμεδούσης τῆς Αἰτωλοῦ. οἱ δὲ τὸν Ἀγήνορα Πλευρῶνος τοῦ Ἐνδυμίωνος τοῦ Ἀεθλίου, τοῦ Διὸς καὶ Πρωτογενείας τῆς Δευκαλίωνος, μητρὸς δὲ Περιβοίας τῆς Ἱππονόου τοῦ Ἰοκλέους τοῦ Ἀστακοῦ, τοῦ Ἕρμου (sic) καὶ Ἀστάβης τῆς Πηνειοῦ.† Taurin.

135. Οὗτος ὁ τᾶς Πολυν.] Οὗτός ἐστιν, ὦ γέρον, ὃς ὁμόγαμος καὶ ἀνὴρ τυγχάνει τῆς ἀδελφῆς τῆς νύμφης τῆς Πολυνείκους, ἀντὶ ἧς (leg. ἀντὶ τοῦ ὅς) ἔχει τὴν ἀδελφὴν τῆς γυναικὸς Πολυνείκους, ὅς ἐστι σύγγαμβρος Πολυνείκους. Ἀργεία δὲ ἐλέγετο γυνὴ Πολυνείκους, ἀφ' ης Θέρσανδρος, Δηϊπύλη δὲ ἡ τοῦ Τυδέως, ἀφ' ἧς Διομήδης. Taurin. ‡

136. Αὐτοκασιγνήτας] Τῆς αὐτῆς ἀδελφῆς, τουτέστιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς τῆς αὐτῆς. ἀντὶ ὁ ἀνήρ. § Taur.

137. Ὁμόγαμον δὲ ἀντὶ τοῦ σύμβιον, παρὰ τὸ ὁμοῦ γὰρ ἐπίσης ἄνδρα τε καὶ γυναῖκα τῆς συνουσίας μετέχειν. ἐγάμει δὲ Δηϊπύλην, Τυδεὺς δὲ Ἀργείαν. ||

138. Ἀλλόχρως] Τινὲς δὲ ἀλλόχρωτά φασιν εἰρῆσθαι αὐτὸν διὰ τὸ λόγχην ἔχειν καὶ μὴ δόρυ. Flor. 33.

139. Σακεσφόροι] Ἀσπιδηφόροι. Gu. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

141. Αἰσθάνῃ] Γινώσκεις. Gu. Florr. iidem. Σαφῶς] Ἀληθῶς, ἀκριβῶς. Gu.

146. s. Καταβόστρυχος,] Δασύθριξ. Flor. 33. δασυτρίχος. Gu. m. 2. τοῖς βοστρύχοις, τοῖς πλοκάμοις κατάκομος, καὶ τοῖς ὄμμασι καταπληκτικός· τὸ γὰρ κατὰ πλῆθους ἐμφαντικόν. Taurin. Γοργὸς] Καταπληκτικὸς ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς Γοργοῦς. Gu. m. 2.

148. Ὑστέρῳ] Ἀκολούθῳ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

150. Παρθενοπαῖος,] Ὡς μὲν Ἀντίμαχος Ἰάσονος φησὶ Ταλαοῦ, τοῦ Βίαντος, τοῦ Ἀμυθάονος, τοῦ Κρηθέως, τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Διὸς, μητρὸς δὲ Λυσιμάχης τῆς Κερκυόνος τοῦ Ποσειδῶνος· ὡς δὲ Ἑλλάνικος, Μειλίωνος (Μειλανίωνος) τοῦ Ἀμφιδάμαντος, τοῦ Ἐπόχου, τοῦ Ἀργήπου, τοῦ Κηφέως, τοῦ Ποσειδῶνος, μητρὸς δὲ Ἀταλάντης (add. τῆς) Ἰάσου. Taurin.¶ Ἀταλάντης γόνος] Αὕτη ἐστὶν ἡ Ἰάσου μὲν παῖς,—Ἀρκὰς τῷ γένει.**—γυνὴ, Βοιωτική.

152. Ἱεμένα,] Διατρίβουσα (ὁρμωμένη, πορευομένη). Gu. Mosq.

* Flor. τοῦ ἄλλος θαυμάζοντός ἐστι. Leg. τοῦ ἄλλος ὡς ἂν ἐπὶ θαυμ. ἐστι. Gu. m. 2. - - τοῦ ἄλλος πλείστου θαυμασμοῦ ἔμφασιν ἔχει.

† Alteram Agenoris genealogiam sequitur Apollod. I, 7, 6. 7. ex quo inter Πλευρ. et τοῦ Ἐνδ. excidisse videtur τοῦ Αἰτωλοῦ. Priorem qui præter hujus scholii auctorem secutus sit, non reperio.

‡ Ultima sunt etiam in Gu. m. 2. Ἀργεία μὲν ἐλέγετο ἡ γ. τοῦ Π. - - Δ. δὲ ἡ τοῦ Τ. qui hæc statim subjicit: ἔχων δὲ Ἄδραστος τὸν δοθέντα αὐτῷ χρησμὸν, ὡς λέοντα καὶ κάπρον ταῖς αὐτοῦ θυγατράσι συζεύξειν, ἐπὶ μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐξελθὼν εὗρε Τυδέα καὶ Πολυνείκην περὶ κοίτης μαχομένους πρὸ τῶν πυλῶν, καὶ νομίσας τούτους εἶναι τοὺς παρὰ τοῦ χρησμοῦ ἢ ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων, ἢ ἀπὸ τοῦ μάχεσθαι, ποιεῖται γαμβρούς.

§ Ultima ad v. ὁμόγαμος spectant.

|| Simile Scholion habet August. Ἄδραστος εἶχε θυγατέρας δύο καὶ τὴν μὲν μίαν, τὴν Ἀργείαν, εἶχεν ὁ Πολυνείκης, τὴν δ' ἑτέραν ὁ Τυδεὺς, ἤγουν τὴν Δηϊπύλην.

¶ Parthenopæum Talai f. commemorat Apoll. I. 9. 13. Paus. p. 156. cf. Schol. Soph. Œd. C. 1385. Itaque Ἰάσονος ex Ἰάσου a fine huc retractum suspicor. Quæ sequuntur ex Hellanico, etiam ab aliorum narrationibus abhorrent.

** Ἀρκὰς τῷ γένει e Taurin. addidi, qui αὕτη Ἰάσου μὲν θυγ. Μαιναλίωνος (sic) γυνή. Ἀ. τ. γ. ἔστι δὲ ἄλλης χώρας θ. ἐστεμμένους γ. βοιωτικοῦ. Habet præterea aliud scholion: ταύτην Μιλανίων ἔγημε τῇ τέχνῃ τῶν μήλων. Gu. a m. 2. ἥτις ἦν Μαινάλου θυγάτηρ.

208. Ὑγιὲς] Ἀληθές. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 33. 56. 59. 76.

211. Φοινίσσας ἀπὸ νάσου,] Οὐ νῆσος ἡ Φοίνισσα, ἀλλὰ παράλιος μόνον. ἀγνοοῦντες τοίνυν τινὲς, πῶς τοῦτο Εὐριπίδης φησὶ, νῆσον τὴν Φοίνισσαν ἀπατώμενοι λέγουσι. τὸ δέ ἐστι τοιοῦτον· ἔβαν ἀπὸ τῆς νήσου τῆς Τύρου. ἥδε νῆσος τῆς Φοινίσσης ἐστί. δῆλον δ' ἐντεῦθεν· αὐτὸς γὰρ ὁ χορὸς τοῦτο παριστᾷ λέγων, Τύριον οἶδμα προλιποῦσα, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιφέρων, Φοινίσσας ἀπὸ νάσου. Gu.

213. Ἵνα] Ὅπου. Gu. m. 1. Ἵν'] Ὅπου, ἤγουν ἐν τοῖς οἰκήμασι. Flor. 33. Δειράσι] Τοῖς ἀκρωτηρίοις. (ἐξοχαῖς.) Gu. Νιφοβόλοις] Τοῖς χιονοβλήτοις. (τοῖς ὑπὸ χιόνος βαλλομένοις διὰ τὸ ὕψος.) Gu.

214. Παρνασοῦ] Τῶν Δελφῶν, ἀπὸ Πάρνηθος βασιλέως, τοῦ ὄρους ἐγγύς. Gu. m. 2.

217. Ἀκαρπίστων] Ἀκάρπιστα οἱ μὲν τὰ πολύκαρπα, οἱ δὲ τὰ θαλάσσια πεδία, ὅ ἐστι τὰ ἄκαρπα. ὥς που καὶ ἀτρύγετος λέγεται ἡ θάλασσα. *

219. Ἱππεύσαντος,] Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ σφοδρῶς πνεύσαντος. καλῶς δὲ [καὶ τὸ] ἐξ οὐρανοῦ αὐτὸν λέγει πνεῖν, ἐπεὶ [καὶ] ἐν ὕψει κεῖται ἡ Σικελία. ἄλλως. † σφοδρῶς καταπνεύσαντος ἐξ ὕψους τὸ κάλλιστον ἑαυτοῦ πνεῦμα. κάλλιστον δέ φησιν αὐτὸν ἔχειν πνεῦμα. σφοδρῶς καταπνεύσαντος ἐξ ὕψους τὸ κάλλιστον ἑαυτοῦ πνεῦμα, εἰ καὶ ἐναντίον τῷ χορῷ γέγονεν. ὅτι ἡδύς ἐστιν ὁ Ζέφυρος πνέων ὥρᾳ θέρους πρὸς εὐρωστίαν. καὶ Ὅμηρος, (Od. δ. 567.) "Ἀλλ' αἰεὶ ζεφύροιο λιγυπνείοντος ἀήτας, Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους." τὸ φύσει οὖν κάλλιστον φησὶν, οὐ τὸ ἑαυταῖς κάλλιστον, ἐναντίον γὰρ ἦν.

221. Ἐκπροκριθεῖσ'] Ἐπιλεχθεῖσα ἐγὼ ἐκ τῆς ἐμῆς πόλεως, ὡς καλλίστευμά τι καὶ ἄγαλμα τῷ Λοξίᾳ. ὡς πρὸς τὸ σημαινόμενον δὲ ἀπέδωκεν· ἐκ πολλῶν γὰρ ὁ χορός. Taur. Havn. ‡

223. Καδμείων] Ἦλθον—τοῦ Λαΐου (τοὺς ὁμογενεῖς ἤγουν add. Gu.) ἐπὶ τὴν πόλιν—MS. C.C.C. Gu. m. 1. ἐνταῦθα εἰς τὴν τῶν Καδμείων γῆν ἀποσταλεῖσα, εἰς τοὺς οἴκους τοῦ Λαΐου καὶ τούτου τοὺς παῖδας συγγενεῖς ὄντας τῶν κλεινῶν Ἀγηνοριδῶν· τῶν γὰρ Ἀγήνορος οἱ μὲν τὰς Θήβας ᾤκησαν, οἱ δὲ τὴν Φοινίκην, οἱ δὲ ἄλλην χώραν. Taur. Flor. 33. §

227. Ἀγάλμασι χρ.] Οἷον τρίποσι, στεφάνοις, δίσκοις καί τισιν ἑτέροις. ἀντὶ τοῦ οὐ τυχὸν δῶρον ἐπέμφθην. Gu. m. 2. Ἀγάλμ.] Ἀναθήμασι. Gu. m. 1. Χρυσοτεύκτοις] Ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένοις. Gu. m. 1.

231. Δεῦσαι] Λοῦσαι, (βρέξαι.) Gu.

232. Φοιβείαισι λατρείαις.] Ἐπὶ ταῖς τοῦ Φοίβου λατρείαις. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὸ Φοιβείαισι λατρείαις, ἢ πρὸς τὸ, δεῦσαι, συντακτέον, ἢ πρὸς τὸ, λάμπουσα. Gu. m. 2.

233. Πέτρα] Ἤγουν ἡ ἐν Παρνασῷ. Flor. 21.

* ἀτρύγετος — ἡ θάλ. dedi e Taur. et Havn. Vulgo ἀτρύγετον λέγεται. Pro ὥς που iidem codd. ὅπου. Valck. legendum suspicabatur: ὥς που καὶ Ὅμηρος πόντον ἀτρύγετον λέγει.

† Hæc e Taurin. et Havn. accesserunt. Quæ uncis inclusi, desunt in Taur. In seqq. κάλλιστον δέ φ. αὐτ. ἔχ. πν. sumsi ex Taur. εἰ καὶ et ἡδύς ἐστιν suppeditarunt Taur. et Havn. pro καὶ et ἡ δύσις. Illud conjectura assecutus erat Valck. hoc King. nisi quod is ἡδύς ἐστ' ὁ Z. Taurin. etiam ἐναντίος pro ἐναντίον. καὶ Ὅμ. est ex Havn. pro Ὅμ. Is in fine habet φησὶν αὐτὸν, οὐχ ἑαυτῷ κάλλ. Ceterum, quod Valck. suspic. hæc primitus sic scripta fuisse, Ἱππ. σφ. καταπν. Ἐν. οὐρ.] Ἐξ ὕψους. Κελάδ.] Πνεῦμα, confirmatur Gu. in quo hæc interpretamenta supra voces illas adscripta sunt.

‡ Taur. ὥστε καλλιστεύματα καὶ ἀγάλματα. δὲ post σημαινόμενον om. Havn. Verba ὡς καλλίστ. — Λοξίᾳ habet etiam Flor. 33.

§ In Flor. hoc scholion cohæret cum altero ad v. 224. edito.

234. Σέλας] Ἐκ τῶν τόπων, ἐν οἷς βακχεύει ὁ Διόνυσος. Flor. 33.

235. Βακχείων] Ναῶν. Gu. m. pr.

240. Σκοπιάς θεῶν,] Πάλιν λέγει, ὃ δικόρυφον ἄνω εἶπε σέλας πυρός. σκοπιὰ δέ ἐστιν ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἐφ' οὗ ἀναβάς τις τὰ πόῤῥω διεστῶτα σκοπήσει καὶ κατοπτεύσει. Gu. m. 2.

241. Ἑλίσσων] Τοῦτο πρὸς τὸ χορὸς νοητέον, τὸ δὲ προλιποῦσα πρὸς τὴν τοῦ χοροῦ φύσιν. Gu. m. 2. ὁ Ἀπόλλων ὁ εἱλίσσων καὶ περιερχόμενος τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἡλίου κοινὰ μυστήρια, Flor. 33. Ἀθανάτας θεοῦ] Τῆς Ἀρτέμιδος. κοινὰ γάρ εἰσι τῆς Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος τὰ μυστήρια. Gu. m. 2.

243. Ἄφοβος,] Τοῦτο λέγει διὰ τὸ παρὰ πάντων τὰς τῶν θεῶν ἱερείας τιμᾶσθαι καὶ μηδένα κίνδυνον ὑποπτεύειν ποτέ. Gu. m. 2.

256. Ὧν μέτεστί μοι πόνων.] Τὸ, ὧν μέτεστί μοι, διπλῶς νοητέον, ἢ ὧν Θηβαίων τῶν πόνων καὶ τῶν δυστυχιῶν μέτεστί μοι ὡς συγγενεῖ, ἢ ἐπειδὴ ἄνωθεν ἔφη, ὡς, ἐάν τι πείσωνται Θηβαῖοι, τούτου κοινωνεῖ καὶ ἡ Φοίνισσα, νῦν ἐπιφέρει τοῦτο, ὧν πόνων καὶ δυστυχιῶν μέτεστί μοι, ἵν' ᾖ τὸ πόνων καὶ τὸ ὧν ἓν κατ' ἔννοιαν. Gu. m. 2.

259. Σχῆμα] Κατάστασις. Gu. m. 1.

260. Ἂν] Ἢν τὴν μάχην. Gu. m. 1. Τάχ'] Ἴσως. idem. Οἴσεται] Οἴσει. (γνώσεται, γνωρίσῃ.) idem.*

261. Παισὶν Οἰδ.] Κατὰ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος. Gu. m. 1.

264. Δειμαίνω] Δέδοικα. Gu. m. 1. Ἀλκὰν,] Ἰσχύν. id.

265. Τὸ θεόθεν,] Τὴν δικαιοσύνην. id. ἤγουν τὸ δίκαιον καὶ τὸ μετὰ θεῶν συμμαχίας ἐπιστρατεύεσθαί σε. Gu. m. 2.

268. Τὰ μὲν πυλωρῶν κλεῖθρα] Ἀντὶ τῦ αἱ πύλαι, ἃς οἱ πυλωροὶ φυλάσσουσιν. Gu. m. pr. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγει μετὰ τὴν τῶν πυλῶν τῆς ἄστεως εἴσοδον. Gu. m. 2.

269. Εἰσεδέξαντο δι' εὐπετείας,] Ἤγουν εὐκόλως οἱ πυλωροὶ ἠνέῳξάν μοι τὰς πύλας, καὶ οὐκ ἐπέσχον πρὸς τὴν εἴσοδον. Gu. m. 2.

270. Ὃ] Ἤγουν τὸ εἰσελθεῖν. (ἤγουν τὸ τοὺς φύλακας εὐχερῶς καὶ εὐμαρῶς με ὑποδέξασθαι.) Gu.

272. Πανταχοῦ] Ἀντὶ τοῦ πανταχόσε, ἄξιον στρέφειν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ὧν,] Οὗ. (τοῦ φόβου, ἢ τῶν δικτύων.) Gu.

275. Τὰ πίστα] Ἤγουν τὴν πίστωσιν τοῦ θάῤῥους. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Τοῦ θράσους] Εἰ καὶ θράσος ἐνεδειξάμην μόνος εἰς πολεμίων εἰσιὼν πόλιν, ἀλλ' ἐν χερσὶν ἔχων τὸ ξίφος, τὰ πιστὰ ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι, τουτέστι, πίστιν καὶ πληροφορίαν καὶ ἀσφάλειαν ἐμαυτῷ περιποιησαίμην, ἐντεῦθεν τὸν ἐπιόντα ἀμυνόμενος. οὐκ ἀρκεῖται δὲ εἰς τοῦτο· τί γὰρ ἂν ἐποίησε μόνος πρὸς πολλοὺς μαχόμενος; ἀλλ' εὗρεν ἑτέραν καταφυγὴν, τοὺς τῶν θεῶν βωμούς. Gu. m. 2.

277. Τολμῶσι,] Τολμηρὰ πράσσουσι. Gu. m. 2. Flor. 33.

278. Ἀμείβηται] Φέρηται. Gu. m. 1. Florr. iidem.

280. Ὑπόσπονδον μολεῖν.] Φιλικὸν, ὑπὸ ἀσφαλείᾳ σπονδῶν. Gu. m. pr. Florr. iidem.

281. Ἀλκή·] Βοήθεια. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἐγγὺς τῶν πυλῶν Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἵδρυται, καὶ οἱ καταφεύγοντες εἰς ἱερὰ σωτηρίας τυγχάνουσιν. ἀλκὴ δὲ καλεῖται ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ τὴν τῶν Φοινίκων γλῶσσαν. Gu. m. 2.

282. Κοὐκ ἔρημα δώματα.] Καὶ δώματα πάρεισιν οὐκ ἔρημα, ἀνθρώπων δηλονότι. Gu. m. pr.

283. Μεθῶ] Βάλω. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

288. Τὸ παῖδες ἐκ παίδων] Ἢ ὡς τῶν παίδων ἐκείνου ἀπόγονος, ἢ τὸ παῖδες ἀντὶ τοῦ ἀπόγονος μόνον νοητέον, τὸ δὲ ἐκ παίδων ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν ἄλλων ἐκεῖ οὐσῶν παρθένων, οὕτω ἔπεμψάν με

* Quæ in Gu. m. pr. scripta sunt, habet etiam King. in paraphr. e MS. C. C. C. Hoc semel dictum sufficiat. Vix enotassem ea, nisi eadem in Kingiana legerentur.

ἐνθάδε τῷ Φοίβῳ ἀκροθίνιον τοῦ πολέμου ἐκ τῶν παίδων. Gu. m. 2. Δόρος] Λαφυραγωγίας.* Δορὸς] Πολέμου. Gu. m. 1. Florr.

300. Ἕδρας] Ἕδρα κυρίως ἡ καθέδρα· ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ γονυπετῶν ἔοικε καθεζομένῳ, διὰ τοῦτο ἕδρας τὰς προσκυνήσεις λέγει. Gu. m. 2.

301. Τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα.] Κατὰ τὸν οἰκεῖον, τὸν ἐγχώριον, ἢ κατὰ τὸν πατρῷον νόμον. Gu. m. 2.

302. Ἔβας, ὦ χρόνῳ] Ἀναφώνημά ἐστιν ἐπὶ τοῖς χρονίως ὁρωμένοις ἀναβοώμενον. ἦλθες (ἀφίκου, ἱστορίσθης add. Gu.) ὦ Πολύνεικες, διὰ χρόνου εἰς τὴν πατρίδα. Gu. m. 2. Flor. 33.

303. Πρόδρομος,] (Sic), ἔμπροσθεν τῶν δόμων. Gu. m. 2.

306. s. Ὑπώροφα μέλλεις] Τὰ ἐστεγασμένα. Gu. m. 2. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὰς στέγας τῶν οἴκων. Flor. 33. Πειρᾷν,] Διαβαίνειν. Gu. m. 2.

313. Χρόνῳ] Τὸ χρόνῳ καὶ τὸ μυρίαις ἐν ἁμέραις ἐκ παραλλήλου. Gu. m. 2.

316. Παρῄδων τ' ὄρεγμα,] Τὸ ἄσπασμα τῆς παρειᾶς μου περίβαλε ταῖς σαῖς ὠλέναις. Aug. Flor. 33.† ἤγουν τὰς παρειὰς περιφραστικῶς. ὄρεγμα, δόσιν, ἔκτασιν. Gu. m. 2. πόρισον ὄρεγμα καὶ παροχὴν τῶν ἐμῶν παρειῶν, τουτέστι παράσχου ταῖς ἐμαῖς παρειαῖς. Flor. 21.

318. Σκιάζων] Περικαλύπτων. Gu. m. 2. Δέραν] Λέγω τράχηλον. idem.

320. Ἄελπτα κἀδόκ.] Ἀνέλπιστα καὶ ἀπροσδόκητα.‡ (παρ' ἐλπίδας καὶ ἀπροσδοκήτως. ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.) Gu.

321—325. Τί φῶ σε;] Πῶς κατὰ πάντα ἐκπληρώσω τὴν ἡδονὴν λόγοις καὶ ἔργοις τῇδε κἀκεῖσε. πῶς περιχορεύουσα τέρψιν λάβω τὴν πολύστροφον ἡδονήν; Flor. 33.

323. Πολυέλικτον] Πολύτροπον, ποικίλην, πολύστροφον. Gu. m. 2.

329. Φυγὰς] Ἐξόριστος ἀποπεμφθεὶς (ἀποδιωχθεὶς Gu. m. 2.) ἀδελφοῦ ἀδικίᾳ (ὕβρει, ἀτιμίᾳ. Gu. m. 2.) MS. C. C. C. Gu. m. pr.

330. s. Ἦ ποθεινὸς] Ὄντως (βεβαιωτικόν. Ποθ. ὅτι οὐκ ἦσθα ἐνθάδε, ὑπῆρχες φ. add. Gu. m. 2.) ὄντως ποθούμενος καὶ ἐπιζητούμενος. MS. C. C. C. Gu. m. 1.

332. Ὅθεν ἐμάν τε] Ἀφ' οὗ σὺ ἔφυγες, ἐκειρόμην τὴν πεπολιωμένην κόμην, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ σοὶ ἐκειράμην ἀποβαλοῦσα ἐπὶ τῷ σῷ πάθει. πενθήρη κόμαν, ἀπενθεία, ὅ ἐστι πολυπενθῆ κόμην. Ἡ ὅτι τὴν λευκόχροα κόμην ἐκειράμην εἰς τὰ σὰ πένθη, νομίζουσά σε τεθνηκέναι, ὅτε ἀπεδήμησας, ἵνα τὸ πλῆρες ᾖ εἰς ἅ, ἢ εἰς σὲ τὸν πολυπενθῆ. Aug. Taur. §

338. Ὁμοπτέρου,] Ὁμοδιαίτου, ὁμοκινήτου, ἤγουν ἀδελφικῆς, συγγενοῦς, καταχρηστικῶς ἀπὸ τῶν ὀρνίων. Gu. m. 2.

340. Πόθον ἀμφιδ.] Καίπερ πόθον ἔχων ὅμως ἀποθανεῖν ἐζήτει. Taurin.

341. Ξίφους] Ἢν τὸ ξίφος δηλονότι ποιεῖ. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

342. Αὐτόχειρα] Αὐτουργόν. Gu. m. pr. Florr. iidem. et 5.

343. Τέραμνα] Τὰ ὑψηλὰ οἰκή-

* Hoc non ad δορὸς, sed ad ἀκροθίνιον spectare e scholio ad v. 289. ii. vol. p. 68. apparet.

† Flor. addit post ὠλέναις, ὅ ἐστι ἀγαπαστὶς (sic) περιεσπασμένος, καὶ ἐκτείνας ἀσπάζου τὴν σὴν μητέρα. ultima cum scholio edito Valck. ex Aug. ad v. 326. adscripsit. Sed pertinet ad v. 314. sq. ubi in Gu. gl. est supra ὠλέναισι, ὅ ἐστιν ἀγαπητῶς περιπτύσσου.

‡ King. dedit ἀνελπίστως καὶ ἀπροσδοκήτως. Ultima ὄν. ἀντὶ ἐπ. sunt etiam in Flor. 33.

§ Lacunam, quæ erat in Aug. post πάθει, explevi e Taurin. cujus tamen lectio vix ipsa sincera est. Valck. conj. ἐπὶ τῷ σῷ πάθει πολυπενθεῖ πενθήρη, ὅ ἐστι πολυπενθῆ κ. Pro ὅ ἐστι Taur. ἀντί.—νομίζουσά σε est a Valck. qui etiam ἀπεδήμησας recte conjecit. ἵνα τὸ πλῆρες sine ᾖ Aug. quod addit Taur. Ultima eleganter emendat Valck. ἰοῦσα εἰς σὲ τὸν π.

ματα. (τὰ τέγη, τὰ ὀροφώματα. τέρεμνα κυρίως τὰ ἄκρα.) Gu.

345. Σὺν ἀλαλαῖσι,] Σὺν ἀλαλαγμοῖς. (κλαυθμοῖς καὶ βοαῖς add. Gu. m. 2.)

347. Σὲ δ', ὦ τέκνον,] Σὲ δὲ, ὦ τέκνον, ἀκούω — καὶ ἀπ' ἀλλοτρίου γένους. τὰ δὲ ἄλαστα μητρὶ τάδε καὶ Λαΐῳ τῷ παλαιγενεῖ διὰ μέσου, ἤγουν * οὐκ εἰσὶ — τοῦ παλαιοῦ. MS. C. C. C. Gu. m. 1.

351. Ἄλαστα μητρὶ τᾷδε] Τουτέστιν οὐ μόνον ἡμῖν τοῖς ζῶσιν οὐ δυνατὸν ἐπιλαθέσθαι, ὧν ἐποίησας, μὴ παρ' ἡμῖν γήμας, ἀλλ' ἐν ἀλλοτρίοις τόποις, ἀλλὰ καὶ οἱ τεθνηκότες, εἴπερ αἴσθησις, ἴσασί τε ταῦτα, καὶ μέγιστα δυστυχήματα ἡμῖν τε καὶ σφίσιν αὐτοῖς λογιζόμενοι διατελοῦσιν. Gu. m. 2.

352. Τῷ παλαιγενεῖ,] Τῷ παλαιῷ, τῷ πάλαι ἤγουν πρὸ μακροῦ γεγονότι. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

353. Γάμων ἐπ. ἄτ.] Τὸ σὲ μὴ μετασχεῖν ὁμοφύλου γυναικός. † Τὸ δὲ ἐπακτὴν γάμων ἄτην, ἢ διὰ τὸ μὴ μετασχεῖν αὐτὸν ὁμοφύλου γυναικὸς, ἀλλ' ἑτερογενοῦς νοητέον, ἢ διότι συνέβαλλον αὐτῷ οἱ τοιοῦτοι γάμοι κατὰ τῆς πατρίδος στρατεῦσαι καὶ τῆς ἐπ' αὐτῇ βλάβης κατέστησαν πρόξενοι. ἐπακτῶν δὲ γάμων ὀφείλων εἰπεῖν ἄτην, πρὸς τὸ ἄτην ἐπήνεγκεν Ἀττικῶς, ἐπακτὴν ἄτην εἰπὼν, ὥσπερ ὅταν λέγωμεν τὰ ἡμέτερα αὐτῶν, δέον εἰπεῖν τὰ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ ἕτερα μυρία τοιαῦτα. Gu. m. 2.

368. Κατεκώμασε] Μετὰ θορύβου ἐπῆλθε. Flor. 33. ἐπὶ κακῷ ἦλθε, μετὰ φθορᾶς εἰσῆλθε. Gu. m. 2.

371. Λόγοισι χαίρει,] Φλυαρεῖ. Gu. m. 2. ληρεῖ. Flor. 33.

376. Καὶ σὴ πίστις,] Τὸ πρὸς σὲ θάῤῥος. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. πληροφορία. Gu. m. 2.

381. Ὄσσα] Κυρίως λέγονται τὰ περιέχοντα κοιλώματα τοὺς ὀφθαλμούς. Gu. m. 2. ὄσσος λέγεται ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὄμμα δὲ τὸ ἔξωθεν δέρμα τοῦ ὀφθαλμοῦ. Flor. 33.

393. Ἀτὰρ τί ταῦτα;] Τουτέστι τί ταῦτα φημί; οὕτω γὰρ τοῖς θεοῖς ἔδοξε. διὸ δεῖ φέρειν τὰ ἐξ ἐκείνων. Gu. m. 2.

396. Ἐνδεὲς] Ἐλλιπές. (ὧν βούλει ἐρωτῆσαι. ἀτελές.) Gu.

398. Τυχεῖν.] Ἀκοῦσαι, μαθεῖν. Flor. 33.

400. Ἔργῳ — λόγῳ.] Ἤγουν ὁ πειραθεὶς ἐπίσταται τοῦ λέγοντος μᾶλλον. Gu. m. 2.

401. Τίς ὁ τρόπος] Τί τὸ ποιοῦν αὐτὸ μέγιστον κακόν. Gu. m. 2.

405. Λυπρὸν,] Φύσις γὰρ τῷ φρονίμῳ μὴ μωραίνειν. Gu. m. 2. Συνασοφεῖν] Συμμωραίνειν, συναπαιδευτεῖν. Gu. m. 2.

406. Ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος] Διά. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἕνεκα. Flor. 33. τὴν γὰρ ζωὴν ἡμῶν καὶ τὸν βίον διὰ τούτου περιποιούμεθα καὶ πραγματευόμεθα. Gu. m. 2.

407. Αἱ δ' ἐλπίδες] Ἤγουν τὸ ἐλπίζειν ἐπαναστρέψαι εἰς τὴν οἰκείαν πατρίδα. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐλπίζουσιν οἱ φυγάδες εἰς τὴν ἑαυτῶν πατρίδα κατενεχθῆναι πάλιν. Gu. m. 2.

408. Καλοῖς βλέπουσι γ' ὄμμασιν,] Ἀεὶ ὑποτυποῦσι τὴν κάθοδον, τέλος δὲ αὐτῶν οὐχ ὁρᾶται. Gu. m. 2.

409. Οὐδ' ὁ χρόνος] Οὐκ ἀπεδείχθησαν ὑπὸ τοῦ χρόνου μάταιαι, ὡς μηδαμῶς προσέχειν αὐταῖς. Gu. m. 2.

410. Ἡδεῖαν] Ἡδίονα, τὸ ἁπλοῦν ἀντὶ συγκριτικοῦ, ὥσπερ καὶ τοὔμπαλιν εὕρηται. γίνεται ἡ τοιαύτη ἐναλλαγὴ καὶ χρῆσις καὶ ἐπὶ τοῖς ἁπλοῖς τε καὶ

* Hæc τὰ δὲ ἄλ. — ἤγουν e Gu. addidi, omissa a Kingio, ne species paraphraseos turbaretur.

† τὸ σὲ μὴ μ. Sic Taur. pro τὸ δέ. Sic constituto scholio omnis tollitur lacunæ suspicio. Valck. præcedentibus ad v. 351. jungebat, προγ. τάδε, τὸ μὴ μετ. ὁμ. γ.

κτητικοῖς, τοῖς μὲν ἀντὶ ἁπλῶν λαμβανομένοις, ὡς ἔχει τὸ παρθενικὴ καὶ τὸ ῥητορικὸς καὶ ἕτερα μυρία, τοῖς δὲ ἀντὶ κτητικῶν, ὡς ἔχει τὸ Σκύθην ἐς οἶμον ἤτοι Σκυθικὸν, καὶ τὸ γαλάτης ῥοῦς ἀντὶ τοῦ γαλατικός. ἢ τὸ ἡδεῖαν μὴ ἔστω ἀντὶ συγκριτικοῦ, ἀλλ' ἁπλοῦν, οὕτω· ἔχουσί τινα ἀφροδίτην καὶ ἡδονὴν τῶν προσόντων αὐταῖς κακῶν ἡδεῖαν καὶ εὐφραντὴν, τουτέστιν αἱ προσοῦσαι ταῖς ἐλπίσιν κακίαι — αἱ δέ εἰσι τὸ μὴ τάχιον ἀποκαθίστασθαι, ἀλλ' ἀεὶ μέλλειν — ἔχουσί τινα χάριν· ἡ δέ ἐστι τὸ θέλγειν καὶ παράγειν τοὺς πάσχοντας καὶ μὴ ἐᾷν ἀπειπεῖν, ἀλλὰ προσδοκᾷν διδόναι τάχιστα τῶν πιεζόντων δεινῶν ἀπηλλάχθαι. Gu. m. 2.

412. Ἐπ' ἦμαρ] Στάσιν ἐνταῦθα δηλοῖ ἡ ἐπὶ, ὡς καὶ ἐν τῷ, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν εἰσὶ δύω. Gu. m. 2. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἄν.] Τυχόν. Gu. m. 1. Florr. iidem.

413. Φίλοι δὲ π.] Τὸ φίλοι καὶ ξένοι ἐκ παραλλήλων, ὥσπερ καὶ τὸ ἑταῖρος καὶ φίλος. Gu. m. 2.

414. Οὐδὲν,] Οὐδαμῶς ὠφελοῦσι. Flor. 5.

415. Ἦρεν] Ὕψωσεν. Flor. 5. Gu. m. 2.

416. Ἔβοσκε] Ἔτρεφεν. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

417. Ἡ πατρὶς,] Συμπεραίνει ἐκ πάντων, ἡλίκον τὸ τῆς πατρίδος ἐστὶ φίλτρον. Gu. m. 2. Φίλτατον] Ἤγουν πάνυ φιλούμενον πρᾶγμα. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

418. Ὀνομάσαι] Δηλῶσαι διὰ λόγου. Gu. m. 2.

419. Ἐπίνοιαν] Σκοπόν. (νοῦν. πρόφασιν, ἀφορμὴν, λογισμὸν, σκοπὸν τῆς ἐκεῖσε ἀφίξεως.) Gu. Ἔσχεθες;] Εἶχες. Gu. m. pr.*

420. Χρησμόν τινα.] Ἀφ' ου δηλονότι δείκνυται, ὅτι ὁ Λοξίας με ἤγαγεν εἰς τὸ Ἄργος. Gu. m. pr.

421. Κατὰ Τι τοῦτ' (ὅπερ εἶπας.) Ἔχω] Δύναμαι. Μαθεῖν.] Νοῆσαι. Gu.

424. Ὁ δαίμων μ' ἐκ.] Τὸ εἱμαρμένον ἤγαγεν ἡμᾶς εἰς τοῦτο τῆς συντυχίας, καὶ Πρὸς τὴν τύχην, πρὸς τὸ συμβησόμενον. οὐκ ἐκ προνοίας μοι ἀπέβη ὁ γάμος, ἀλλ' αὐτομάτως ἐκ τῆς τύχης. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

425. Τίνι τρόπῳ] Πῶς. Gu. m. pr. Florr. iidem. Λέχος;] Τὴν συνοίκησιν μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου. Gu. Florr. iidem.

426. Εἰς παραστάδας.] Πύλας. (εἰς τὰ προπύλαια, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν, ἤγουν τὰς πύλας.) Gu. †

427. Κοίτας ματεύων,] Πρὸς τῷ βασιλεῖ κοιμηθησόμενος, ἢ ὡς φυγὰς πλανώμενος. Taurin.

428. Ἦν ταῦτα,] Τοῦτο τὸ δεύτερον. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. καὶ ὅτι φυγὰς ἐπλανώμην, καὶ ὅτι κοίτας ἐζήτουν. Baroc. 74. Gu. m. 2.‡

435. Εὐτυχεῖς] Διά τι πλούτου καὶ γυναικὸς ἀρίστης καὶ τέκνων γονῆς. Gu. m. 2. γάμοις, κατὰ τοὺς γάμους. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

436. Ἐς τόδ' ἡμέρας.] Μέχρι τοῦ παρόντος. Gu. m. 2. Flor. 33.

439. Πρόσθεν δ' ἐμέ.] Ἐπείπερ οὗτος εἶχε τὴν πρεσβυτέραν τῶν θυγατέρων. Gu. m. 2.

440. Ἄκροι] Προύχοντες, (ἔνδοξοι. ἔκκριτοι. πρῶτοι. ἄριστοι, ἐξέχοντες.) Gu. §

445. Εἰς σὲ τείνει] Εἰς σὲ ἀφορᾷ. (ἀνάκειται add. Gu.)

446. Ὁμογενεῖς φίλους.] (Τουτέστι διὰ διαλλαγῶν add. Gu.) ἐχθροὺς ὄν-

* Quæ hic et deinceps e Gu. m. pr. scripta enotavi, eadem dedit King. in paraphrasi, haud dubie e MS. C. C. C.

† Πύλας est etiam in Flor. τὰ προπύλ. in Baroc. 74.

‡ καὶ et φυγὰς desunt in Bar.

§ Duo priora sunt etiam in Baroc. 74.

τας τοὺς ὁμογενεῖς ἤτοι τοὺς ἀδελφοὺς (ποιήσασαν φίλους add. Gu.) Baroc. 74. Gu.

448. Ὑμνηθὲν,] Ἤγουν λεχθὲν, ᾀσθὲν, λόγιον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 56. 59. 76.

451. Μεθήκω,] Μετέρχομαι, ζητῶ. Gu. m. 2.

452. Λόγχην] Φωσσάτον, στρατὸν λογχοφόρον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Πένης γὰρ] Καὶ γὰρ πένης ἀνὴρ οὐδαμῶς εὐγενής. (εὐτυχής. Flor.) Gu. m. 1. Florr. iidem.

457. Ἀρχέτω δέ τις] Οὗτος ὁ Πολυνείκης (προηγείσθω add. Gu.).

458—460. Ὡς ἀμφὶ] Ὅτι ἐπέσχον, ἐμαυτὸν δηλονότι, τάσσων τοὺς πολίτας περὶ τὰ τείχη καὶ τὰς συντάξεις τῶν ταγμάτων, ὅπως ἀκούσαιμί σου τὰς κοινὰς βραβείας. Gu. m. pr.

Ξυνωρίδας] Τάξεις στρατευμάτων. λόχος κυρίως ἡ ἐνέδρα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ τάξις. ὁ δὲ λόχος διὰ πεζῶν ἀνδρῶν γίνεται. Gu. m. 2.

459. Τάσσων] Κοσμῶν. Gu. m. 2. Flor. 33.

460. Κοινὰς] Ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου. Gu. m. 2. Βραβείας,] Βραβεύω τὸ παρέχω, τὸ κρίνω, καὶ τὸ βραβεῖα καὶ γέρα δίδωμι. Gu. m. 2.

464. Δεινὸν ὄμμα] Ὀργίλον. Flor. 33.

465. Λαιμότμητοι] Τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τετμημένον. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

473. Ταῦτα] Ἤγουν τὴν διαλλαγήν. Gu. m. 2.

475. Σὸς πρόσθεν] Ἀντὶ τοῦ πρότερος γενέσθω (ἤγουν προηγείσθω add. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.).

479. Ἁπλοῦς] Ἀποίκιλος ὁ λόγος, ἤγουν ἡ ἀλήθεια λόγῳ χρῆται ἀποικίλῳ· οὐ γὰρ χρείαν ἔχει τοῦ ποικίλου. Gu. m. pr. * μονοειδὴς, οὐ ποικίλος, ἡρμοσμένος, ἀλλὰ ἀπανούργευτος καὶ ἀνεμπόδιστος. Gu. m. 2.

480. Δεῖ τ' ἄνδιχ'] Σημείωσαι τὴν σύνταξιν, ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ, χρεὼ βουλῆς ἐμέ τε καὶ σέ. καὶ οὕτω μὲν λέγω αἰτιατικῶς νοήσας τὸ ἔνδικα· εὐθεῖαν δὲ λέγων οὕτω συντάξεις· καὶ οὐ ποικίλων ἑρμηνευμάτων δεῖται καὶ χρήζει τὰ ἔνδικα. πρὸς μὲν οὖν τὸ πρῶτον τἄνδικα γράψεις, πρὸς δὲ τὸ β' τ' ἔνδικα, κουφίζων τὴν ου (leg. αι) δίφθογγον, ὡς τὸ βούλομ' ἐγώ. ἔστι δὲ ὅμοιον τοῦτο καὶ τῷ παρ' Αἰσχύλῳ "αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως." Τὸ αὐτὸ ἄλλως. οὕτως ἔδει εἰπεῖν, οὐ δεῖ τοῖς ἐνδίκοις ποικίλων ἑρμηνευμάτων. νῦν δὲ τὰ ἔνδικα εἶπε. ἀποδίδοται οὖν αὕτη ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ συναγόμενον· τὸ γὰρ οὐ δεῖ ποικίλων τὰ ἔνδικα ἑρμηνευμάτων τοῦτο συνάγει, οὐ δεῖ ποικίλως ἑρμηνεύειν τὰ ἔνδικα. ἔστι δὲ Ὁμηρικὴ σύνταξις, ὡς τὸ χρεὼ βουλῆς ἐμέ τε καὶ σέ, ἀντὶ τοῦ χρεία βουλεύσασθαι ἐμέ τε καὶ σέ. Gu. m. 2.

483. Προὐσκεψάμην,] Προεμηθευσάμην (ἀντὶ τοῦ προσκεψάμενος add. Gu. m. 2.). Gu. Flor. 5. 6. 9. 56. 59. 76. τουτέστι τῆς πατρικῆς περιουσίας πρόνοιαν ἐποιησάμην. Gu. m. 2. Flor. 6.

484. Τοὐμόν τε] Κατὰ τὸ (ἤγουν ἐμέ. ἀσύνδετον) Καὶ κατὰ τὸ Τοῦδε κατὰ τὸ συμφέρον (δηλονότι add. Florr.) θέλων τὰς κατάρας. Gu.

485. Ἐφθέγξατο] Κατηράσατο. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

488. Ἀνὰ μέρος] Κατὰ διαδοχὴν, ἐκ μέρους. Gu. m. 2.

490. Ἃ γίγνεται.] Ἃ συμβαίνει τοῖς φίλοις εἰς ἔχθραν ἥκουσιν. Flor. 33.

491. Ὁρκίους τε δ. θ.] Καὶ θεοὺς εἰς ὅρκον προβαλλόμενος. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἤγουν ἀσφαλεῖς ὅρκους ποιήσας. Gu. m. 2.

494. Τἀμαυτοῦ] Ἤγουν τὸν ὡρισ-

* King. e MS. C. C. C. enotavit ἤγουν — ἀποικίλῳ, quibus addit Valck. ex eodem cod. δεῖ ἀντὶ τοῦ δεῖται.

μένον χρόνον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

497. Ἀφεῖναι] Παραχωρῆσαι οἰκεῖν. Gu. m. 2.

499. Προσφέρειν πύργοισι] Τοιαῦτα γὰρ οἱ πορθοῦντες ποιεῖν εἰώθασιν. Gu. m. 2.

502. Πάντα πράσσων σὺν δίκῃ,] Ἤγουν ἐν οὐδενὶ ἀδικῶν. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

504. Οὐχὶ περιπλοκὰς] Ταῦτα ἕκαστα εἶπον, οὐ συστροφὰς συνάξας λόγων, ἀλλ' ἃ καὶ λογίοις καὶ ἀτέχνοις ὑπάρχειν δίκαια φαίνεται. περιπλοκὰς, μηχανάς. (ἤγουν δυσχερεῖς ὑποθέσεις.) Gu. m. 2.

510. Ἀμφίλεκτος] Ἀμφισβητήσιμος. (ἀμφοτέρωθεν λόγους δεχομένη.) Gu.

511. Νῦν δ' οὐθ' ὅμοιον] Ὃ λέγει, τοῦτό ἐστι· τὸ ἰσότητος ὄνομα παρὰ πάντων λέγεται, τὸ δὲ ἔργον αὐτῆς παρ' οὐδενί ἐστιν· ὃ γὰρ σὺ καλὸν νομίζεις, ἐμοὶ οὐ καλὸν φαίνεται. λέγει οὖν ταῦτα ὁ Ἐτεοκλῆς, ὡς, εἰ καὶ δοκεῖ σοι, ὦ Πολύνεικες; καλὸν τὸ ἐπίσης μετέχειν ἡμᾶς τῆς βασιλείας, ἀλλ' ἐγὼ τοῦτο κακὸν νομίζω. Gu. m. 2. καθ' ἑαυτοῦ λέγει τοὺς λόγους τούτους Ἐτεοκλῆς, εἰ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ λέγειν δοκεῖ. idem. Ὅμοιον — ἴσον] Τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἴσον ἐκ παραλλήλου. Gu. m. sec. Ὅμοιον] Σύμφωνον, τῆς αὐτῆς ἐχόμενον προαιρέσεως. idem.

512. Πλὴν ὀνόμασαι] Τουτέστι, λέγομεν μὲν, ὡς ἔστιν ἰσότης παρ' ἀνθρώποις, πράττομεν δὲ ταύτην οὐδαμῶς. Gu.

516. Τὴν θεῶν μεγ.] Τουτέστι βασιλεύειν κατὰ τοὺς θεοὺς, ἥπερ ἐστὶ μεγίστη τυραννὶς, οὐρανίων καὶ ὑποχθονίων ἄρχειν καὶ τῶν ἐν μέσῳ. πρέποντες δὲ εἰσὶν οὗτοι οἱ λόγοι ἀνδρὶ πλεονέκτῃ, καὶ οἷος ἦν ὁ Ἐτεοκλῆς.* Gu. m. 2.

518. Παρεῖναι] Ἀφεῖναι. (παραχωρῆσαι add. Gu. m. 2.) Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Σώζειν] Διατηρεῖν ἐμαυτῷ. Gu. Florr. iidem.

521. Σὺν ὅπλοις] Σὺν ὡπλισμένοις ἀνδράσιν. Gu. m. pr. Florr. iidem. Πορθοῦντα] Ἐπιχειροῦντα πορθεῖν. Gu. m. pr. Florr. iidem.

522. Τυχεῖν ἃ χρ.] Τὸ τυγχάνω καὶ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. καὶ γενικῇ μὲν ἀεὶ, αἰτιατικῇ δὲ ἅπαξ, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Σοφοκλέους.† Gu. m. 2.

523. Ὄνειδος,] Αἰσχύνης πρόξενον. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

524. Φόβῳ παρείην] Διὰ φόβον ἀφείην, συγχωρήσαιμι τὴν βασιλείαν τὴν ἐμὴν, ὥστε ἔχειν αὐτήν. Gu. m. pr. Florr. iidem.

525. Ὅπλοισι] Δι' ὅπλων, ἀντὶ τοῦ διὰ στρατευμάτων. Gu. m. pr. Florr. iidem.

528. Ἄλλως] Ἤγουν ἰδιώτης καὶ οὐκ ἄρχων. Gu. m. 2.

532. Πεδία πίμπλαθ' ἁρμάτων,] Πίμπλημι, ἐπίμπλην παρατατικὸς, πιμπλὰς πιμπλάντος μετοχὴ, πίμπλαθι προστακτικὸν, τὸ δεύτερον τῶν πληθυντικῶν πίμπλατε. Flor. 21.

537. Πικρόν.] Λυπηρὸν, ἐναντίον. Gu. m. 2.

539. Ἀλλ' ἡ 'μπειρία] Τὸ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ γάρ. Gu. m. 2.

542. Φιλοτιμίας,] Ἀντὶ τοῦ φιλονεικίας. (κενοδοξίας, πλεονεξίας. Gu. Μὴ σύ γ'] Ἐπιθύμει ταύτης. Gu. m. pr. Ἄδικος ἡ θ.] Αὕτη γὰρ πλεονεξίας ἐπιθυμία. Gu. m. 2.

546. Ἰσότητα] Δικαιοσύνην. Gu. m. 2.

548. Ξυνδεῖ] Συνάπτει. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἑνοῖ,‡ συναρμόττει. Gu. m. 2.

* Hæc ultima πρέποντες εἰσὶν - - - sine præcedentibus e Barocc. 74. dedit King.

† Respexit fortasse ad locum Soph. Œd. T. 598.

‡ Flor. 35. συνενοῖ.

549. Τῷ Πλέονι] Τοῖς πολλὰ ἔχουσιν οἱ ὀλίγα κεκτημένοι φθονοῦσι. Gu. m. 2. τῷ πλεονέκτῃ δ' ἀεὶ ἐναντίον ἐστὶ τὸ μικρόν. Flor. 33.

550. Τοὔλασσον ἐχθρᾶς] Τὸ ἔλαττον ἐχθροῦ βίου ἄρχει, ἤγουν ἐπιστατεῖ, ἐξουσιάζει. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

553. Ἡλίου τε φῶς] Καὶ ἡ ἡμέρα. (ὀφθαλμὸς γὰρ αὐτῆς ἥλιος add. Gu.) Baroc. 74. Gu. m. pr.

554. Ἴσον] Ἐπίσης. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Τὸν ἐνιαύσιον] Κατὰ τὸν χρονιαῖον. ibid.

556. Δουλεύει βροτοῖς,] Εἰς τὸ δουλεύει — εἰς ὑπουργίαν * ἀνθρώπου — οὐκ ἔχουσι πλεονεξίαν πρὸς ἀλλήλους. (τὸ δὲ ἐξίσου, εἴτε οὕτως εἴτε ἐκείνως εἴπῃς, ἔξωθεν νοητέον add. Gu.) Baroc. 74. Gu. m. 2.

557. s. Ἔχων ἴσον,] Ἐὰν γράφεται ἔχειν, καὶ ἀπονέμειν, ἐὰν δὲ ἔχων, ἀπονέμων. Taur. Ἴσον] Τὸ ἥμισυ. Gu. m. 2.

559. Εὐδαίμονα τιμᾷς] Εὐδαίμονα κρίνεις, — καὶ ὅπως (αὐτὸς αὐτῆς ἡττᾶται, καὶ ὅπως αὐτὸς add. Gu.) αὐτὴν θαυμάζει, — τὸ περὶ αὐτὸν σέβας. MS. C. C. C. Gu. m. pr. Mosq. D.

560. Ὑπέρφευ,] Ἀντιστροφὴ ἡ ὑπέρ. Flor. 59. Τόδε,] Τὸ τιμᾷν τὴν τυραννίδα. Flor. 59.

561. Περιβλέπεσθαι τίμιον;] Τὸ περιβλέπεσθαι καὶ θαυμάζεσθαι τίμιον τοῦτο δηλοῖ, ἤγουν τὸ ἄρχειν. Ἄλλως. Ἐν ἤθει πευστικόν. μέγα νομίζεις τὸ περίβλεπτος εἶναι καὶ περιφανὴς παρὰ πᾶσιν; ἢ οὕτως. ἀλλὰ τὸ περιβλέπεσθαι τίμιον νενόμικας. κενὸν μὲν οὖν τοῦτο. † περιβλέπεσθαι, περίβλεπτον εἶναί τινα, ἤγουν περιφανῆ. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἤγουν τὸ περίβλεπτον εἶναί σε παρὰ πάντων σοι δοκεῖ τίμιον. Flor. 59. κενὸν μὲν οὖν, μᾶλλον μὲν οὖν μάταιον. Gu. m. pr.

562. Μοχθεῖν,] Κοπιᾷν. (ὁ γὰρ πολλῶν κτημάτων κύριος καὶ πολλοῦ κόπου κληρονομεῖ τὴν τούτων διοίκησιν.) Gu.

570. Ἐρεῖς τυραννεῖν;] Ἐὰν γὰρ τυραννεῖν θέλῃς, (εἰ δὲ τυραννεῖς Flor.) πολεμηθήσεται ἡ χώρα. (ἡ πόλις Flor.) Taur. Flor. 33.

581. Ἀνασπάσεις] Ἀναθήσεις τοῖς θεοῖς. Flor. 59. ἀνασπιλώσεις (vel ἀναστολ.) ἀνεγερεῖς. Gu. m. 2.

582. Πῶς δ' αὖ κατάρξει] Ἐπιστατήσεις. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. καταρχὴν ποιήσεις. Flor. 59. ἁγνὸν γὰρ δεῖ τὸν θύοντα εἶναι. σὺ δὲ οὐχ ἁγνὸς, καθελὼν πατρίδα. Gu. m. 2. Ἑλὼν] Παραστησάμενος τὴν πατρίδα τὴν σήν. Gu. m. pr.

583. Κεῖς σκῦλα γράψεις.] Καὶ ἐπιγραφὰς πῶς ἐπιγράψεις ταῖς ῥοαῖς τοῦ Ἰνάχου. ποταμὸς ἐν τῷ Ἄργει ὁ Ἴναχος. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἰν. ῥοαῖς,] Ἐν τῷ Ἄργει, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. Gu. m. 2.

584. Θήβας πυρ.] Ἆρα ἐπιγράψεις τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα; Gu. m. pr. Florr. iidem.

592. Ἐν τῷ μέσῳ] Ἐν τῷ μεταξύ. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 56. 76. τῶνδε, τῶν μετὰ σοῦ στρατευμάτων. Gu. m. 2. Flor. 21.

593. Τὸ λίαν μέθετον] Ἄφετε τὴν ὑπερβολὴν τῶν ὀρέξεων, καταλείψατε τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἐνστάσεως. Baroc. 74. Gu. m. 2. ‡ τὸ θυμοῦσθαι κατ' ἀλλήλων. Flor. 59.

595. Ἀπότροποι] Λυτήριοι, διῶκται, ἀποσοβηταί. Gu. m. 2.

598. Περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία·] Ἐκ τοῦ προθυμήσεσθαι, ὦ μῆτερ, διαλ-

* εἰς ὑπουργίαν. Sic Gu. pro εἰς ὑποζυγίαν Barocc. In fine Gu. etiam habet πρὸς ἄλληλα.

† In Flor. 33. hæc ad verba καὶ μέγ' ἥγησαι adscripta sunt sic: τὸ δὲ ἐν ἤθει πευστικῶς. μέγα — μὲν οὖν τοῦτο. τὸ γὰρ περιβλέπεσθαι τίμιον τὸ ἄρχειν δηλοῖ.

‡ Dedi scholion, ut in Gu. legitur. Barocc. om. ἄφετε et καταλείψ. et invertit ordinem.

λάσσειν ἡμᾶς, οὐ. πλ. τι γίν. ὀρ. γ. ἡμᾶς μὴ π. προθυμίαν γὰρ λέγει τὴν τῆς μητρός. οὐ γὰρ ἂν ξυμβῶμεν, φίλοι γενοίμεθα, εἰς φιλθίαν ἔλωμεν. Flor. 33.

602. Κομίζου] Διὰ δὲ τούτου δείκνυται ἔφιππον εἶναι τὸν Πολυνείκην· εἰ γὰρ ἦν πεζὸς, ἀπέρχου ἂν εἶπεν. Flor. 21.

605. Ἐς χέρας λεύσσεις] Δείκνυται αὐτῷ τὸ ξίφος. Flor. 59.

606. Δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος,] Ἐπειδὴ οἱ πλουτοῦντες μὲν δειλιῶσι διὰ τὴν ὑπάρχουσαν αὐτοῖς τύχην, οἱ δὲ πένητες ῥιψοκίνδυνοι, ἵνα τῆς πενίας ἀπαλλαγῶσι. διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν εὐδαιμονίαν αὐτῷ θεωρῶν τοῦτο φησί. Gu. m. 2.* Δειλὸν δὲ] Καὶ οὐ μέλλεις συνάραι πόλεμον, οἷα δειλός. Flor. 59.

607. Κᾆτα σὺν π.] Ἐπεὶ οὖν κατὰ τὸν εὔλογον δειλὸν ὁ πλοῦτος, διὰ τί μετὰ πολλῶν πρὸς ἐμὲ ἀφίκου. καὶ ἔστι τὸ κᾆτα συμπερασματικὸν, ἢ καὶ ἀπορηματικὸν λέγε ἐκφέρων κατ' ἐρώτησιν. Gu. m. 2.† Πρὸς τὸν οὐδὲν] Ὄντα, ἤγουν δειλόν. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76. τὸν ἄνανδρον ἐμὲ καὶ οὐ βουλόμενον μάχεσθαι. Gu. m. 2.

608. Ἀσφαλὴς] Ὁ ἀσφάλειαν ἔχων εἰς ἑαυτόν. οὐ δειλός εἰμι, ἀλλ' ἀσφαλής. Gu. m. 2.‡

609. Κομπὸς] Κομπηρὸς (εἶ add. Florr.), ἤγουν φλυαρός. (φλυαρεῖς Florr.) Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76. γαῦρος, σοβαρὸς, κομπαστὴς, ἀλαζονικός. Gu. m. 2. ἐπηρμένος. Flor. 59.

612. Τοῦ μέρους] Τοῦ σοῦ, ἤγουν τοῦ ἀνήκοντός σοι; Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76. ἤγουν τὸ ὅλον μέρος. Gu. m. 2. Ἀπαλλάσσου] Ἀπέρχου. Gu. m. pr. Florr.

613. Ὦ θεῶν] Τὸ ἑξῆς· ὦ θεῶν βωμοὶ πατρῷοι, κλύετέ μου. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76. Πατρῴοι,] Πατρικοὶ, οὓς οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐσέβοντο. Gu. m. 2.

615. Καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων] Καὶ ὦ δώματα τῶν θεῶν τῶν λευκοπώλων, τοῦ Ἀμφίονος καὶ Ζήθου. (Ἀπόλλωνος, Ἀρτέμιδος καὶ Ἡμέρας, ἢ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους.) Gu. §

616. Ἐξελῶν.] Ἡμᾶς ἐκ τῆς πατρίδος. Flor. 59. πορθήσων τὴν πατρίδα. Gu. m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 76.

617. Ἀνακαλεῖ] Ἀντὶ τοῦ κάλει. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76. μεγάλως, ἐκ δευτέρου κάλει. Gu. m. 2.

618. Ἀνόσιος] Ἄδικος, ὡς οὐκ ἐμμείνας τοῖς ὅρκοις, οὓς ὤμοσας. Gu. m. 2.

619. Ἄμοιρον] Μέρος τῆς βασιλείας οὐκ ἔχοντα. Gu. m. 2. Flor. 33. ἤγουν μὴ τοῦ πατρῴου κλήρου τὸ μέρος ἔχοντα. Gu. m. 2.

621. Οὐ σὲ θέμιστον] Οὐ πρέπον. (δίκαιον. ὡς κατὰ τῆς αὐτὴν ἐχούσης πόλεως ἐστρατευκότι.) Gu. ||

622. Ἀνακάλει] Ἀναζήτει. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Λέρνης ὕδωρ.] Ἤγουν τὰς Μυκήνας· ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. Gu. m. 2.

625. Ἀλλὰ] Εἰ καὶ μὴ πατέρα δώσεις ἰδεῖν. Gu. m. 2.

626. Ἔχθιστος] Πάνυ μεμισημένος. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μισητὸς, ὡς κατ' αὐτῶν στρατεύσας. Gu. m. 2.

627. Ἀλλὰ] Κἄν. Gu. m. 1. Florr. iidem. εἰ καὶ μὴ ὁ πατὴρ καὶ αἱ ἀδελφαί μου· σὲ γὰρ εἰσορῶ. Gu. m. 2.

* Idem habet priora scholii editi παρόντων — στερούμενοι.

† Verba ἔστι τὸ κᾆτα — ἐρώτησιν etiam e Baroc. 74. enotavit King. ubi legitur ἀπορ. λέγεται κατ' ἐρ.

‡ Simile habet Flor. 33. οἷον ἄδηλός (l. οἷον οὐ δειλός) εἰμι, ἀλλ' εὔτολμος στρατηλάτης.

§ Sic hoc scholion legitur in Baroc. 74. καὶ ὦ δ. τῶν θ. τῶν λ. ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, ἢ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τοῦ Ζήθου. Flor. 59. ad λευκοπώλων adscriptum habet κατεφημισμένων.

|| οὐ πρέπον, οὐ δίκ. σὲ ὀνομάζειν τὴν μητέρα e Baroc. 74. ed. King.

631. Ἀντιτάξομαι κτ. σε.] Ἐπὶ τῷ κτενεῖν σε. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76. εἰ μὲν τὸ κτανῶν βαρύνεις, ἀντιστρόφως συντάξεις κατά τινας λέγων ἀντιταχθεὶς κτενῶ σε· οὐ γὰρ ἄλλως ἔστιν εἰπεῖν· πρῶτον γὰρ ἀντετάχθη, εἶτα καὶ τὸν φόνον εἰργάσατ' ἄν. ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις ψυχρά. εἰ δὲ περισπάσεις, οὕτω πως εἴποις, ἀντιτάξομαι κτανῶν καὶ φονεύσων σε, ὅπερ εἰς μέλλοντα. δεύτερον κανονίζεται. ἔνεστι δὲ καὶ τὴν βαρεῖαν μὴ ἐναλλάξαντα συντάξαι βεβιασμένως καὶ οἷον παρακεκινδυνευμένως, ὅπερ ἔστι κρεῖττον ἤσπερ φασὶν ἐναλλαγῆς ἕτεροι. ἐπειδὴ γὰρ τοῦ κτεῖναι αὐτὸν ἐπεθύμει, διὰ τοῦτο παρῳχημένως τοῦτο ἐξήνεγκε, παριστῶν ἣν ἔχει πρὸς τοῦτο ἐπιθυμίαν· οἱ γὰρ περί τι ἐρωτικῶς διακείμενοι, εἰ καὶ μὴ τὸν αὐτὸν (an: αὐτῶν) τελέσουσιν ἔρωτα, ἀλλ' ὥσπερ ποιήσαντες οὕτω διάκεινται. Gu. m. sec. Τοῦδ' ἔρως ἔχει.] Καὶ ἐγὼ τούτου ἐρῶ, τοῦ ἀντιτάξασθαι δηλονότι ἐπὶ τῷ κτενεῖν σε. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76. *

632. Αὐτὸ σημανεῖ.] Τὴν πρᾶξιν, ἣν ποιήσομεν, δηλώσει τὸ πρᾶγμα. (ἡνίκα ἀντιταχθῶμεν ἀλλήλοις add. Gu.) Baroc. 74. Gu. m. 2.

633. Ἐῤῥέτω] Τὸ ἔῤῥω ἐνεργητικὸν ὂν ῥῆμα παθητικὴν σημασίαν ἔχει· οὐδὲ γὰρ ἀντὶ τοῦ φθείρω, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φθείρομαι κεῖται. καὶ τὸ ἐῤῥέτω ἀντὶ τοῦ φθειρέσθω. Flor. 21. Πρόπας δόμ.] Εἰ βούλει, ἡ πρὸ περισσή. Flor. 59.

634. Αἱματηρὸν] Ὥστε γενέσθαι. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. οὐκέτι ἀναίμακτον μενεῖ. Gu. m. 2. Flor. 33.

635. Μαρτύρομαι,] Μάρτυρας προβάλλομαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

637. Ἀλλ' οὐχὶ] Ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ καί. Gu. m. 2. Flor. 33.

638. Τόνδε δ' αἰτιῶ] Τὸ τῶνδε εἰ μὲν μέγα γράψεις, οὕτως εἴποις· μὴ αἰτιῶ καὶ αἴτιον ἡγοῦ, ὦ πόλις, ἐμὲ τῶνδε ὧν μέλλεις παθεῖν. εἰ δὲ μικρὸν, οὕτως· μὴ αἰτιῶ ἐμὲ ὧν μέλλεις παθεῖν δηλονότι, τὸν δὲ αἰτιῶ. ἔστι δὲ ἀσύνδετον. Gu. m. 2. κἄν τί σοι συμβῇ, πόλις, κἂν πορθηθῇς. τοῦτο δὲ καλεῖται μαρτύριον. Flor. 33.

643. Οὔπω καθεύδεισ,] Ἀλλὰ γρηγοροῦσιν, ἀπαγορεύουσιν, ἐκβέβληνται. Gu. m. 2.

647—665. Κάδμος] Ὁ Κάδμος ἦλθεν εἰς τήνδε τὴν γῆν ὁ Τύριος, — ἤγουν τῶν βακχικῶν (τῶν τῷ Εὐοῖ — ἔστι δὲ ὕμνος εἰς Διόνυσον — ᾀδουσῶν add. Florr.).

648. Ὧ] Ἤγουν οὗ χάριν. Gu. m. pr.

650. Δίκε,] Ἔῤῥιψεν, ἑαυτὴν δηλονότι, ἔπεσεν. Gu. m. pr. Τελεσφόρον] Τέλος φέροντα. (πεπληρωμένον, τέλειον.) Gu.

651. Οὗ κατῳκίσεν] Οὗ οἰκεῖσθαι ἐποίησεν. (τοῦτο κατὰ σύνταξιν οὐ συνδεῖται τῷ προτέρῳ, ἀλλ' ἔστι κομματικὸν, συναπτομένου τοῦ κατῴκησε πρὸς τὸ ὄπισθεν. ἢ πρὸς τὸ χρησμὸν στίξον, καὶ κομματικῶς, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ οὗ κατῴκησε, σύναψον τοῦτο πρὸς τὸ, πεδία μὲν τὸ θέσφατον, λέγων οὕτως· οὗ καὶ ὅπου κατῴκησεν ὁ Κάδμος, ἔχρησε τὸ θέσφατον καὶ ἡ μαντεία πεδία δόμων πυροφόρων, τουτέστι γῆν πίονα καὶ ἱκανὴν τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτῇ τρέφειν.) Gu. †

653. Πυρόφορα δόμων] Σιτοφόρα. (σιτοποιά. δι' ὧν οἱ δόμοι συνίστανται.) Gu.

654. Καλλιπόταμος] Ἡ καλὸν ποταμὸν ποιοῦσα τὸν Ἰσμηνόν. Gu. m. 2. ὁ Ἰσμηνός. Flor. 33.

656. Χλοηφόρους] Βοτανηφόρους. Gu. m. 1.

661. Ἑλικτὸς] Φύσιν ἔχων ἑλίσσεσθαι. ‡ (ἐστραμμένος ἐν κύκλῳ.) Gu.

* E MS. C. C. C. Piersius ed. Τοῦδ' ἀντὶ τοῦ κτενεῖν σε.

† A verbo σύναψον eadem e Barocc. 74. dedit King. In iis codex κατῴκισεν.

‡ Idem King. habet in paraphr. haud dubie e MS. C. C. C. Id quod etiam de iis valet, quæ deinceps e Gu. a m. pr. scripta enotata sunt.

662. Χλοηφόροις] Θάλλουσι. Gu. m. 2. Ἔρνεσιν, κλάδοις. Gu. m. 1.

663. Κατασκίοισιν] Σκιεροῖς. Gu. m. 2. Ὀλβίσας] Μακάριον δείξας. (τιμήσας αὐτὸν διὰ τοῦ στέψαι.) Gu. καλλωπίσας. Flor. 33. Ἐνώτισεν,] Ἐσκέπασεν. (περιέστεψεν, κατὰ νώτων ἐκάλυψεν, νῶτα ἔδωκεν.) Gu.

668. Ὠμόφρων] Ἀπηνὴς, ἄγριος. Gu. m. 1. παρόσον οἱ φονεύοντες ὠμόφρονες εἰσίν. Flor. 33.

671. Πολυπλάνοις] Ταῖς πανταχοῦ περιαγομέναις. (ταῖς πανταχοῦ στρεφομέναις τῇ θέᾳ. Gu. m. 2.)

673. Κάδμος ὤλεσε] Ἔστιν ὅλον καὶ μέρος τὸ ὂν καὶ τὸ κρᾶτα. Gu. m. 2.

674. Ὀλεσίθηρος] Τοῦτο ἢ πρὸς τὸ ὠλένῃ συντακτέον, ἢ πρὸς τὸ Κάδμος. Gu. m. 2. *

676. Δίας ἀμάτορος] Ἀμήτωρ ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπειδὴ ἄνευ μίξεως τῆς πρὸς γυναικὸς (Flor. γυναῖκα) γέγονε τῷ Διΐ (ἐκ τῆς κεφαλῆς ἀναδοθεῖσα add. Flor.). ἤρισαν γὰρ πρὸς ἀλλήλους Ζεύς τε καὶ Ἥρα ἄνευ τῆς πρὸς ἀλλήλων (Flor. πρὸς ἕτερον) μίξεως τεκεῖν. καὶ ἡ μὲν τὸν Ἥφαιστον ἔτεκεν, ὁ δὲ τὴν Ἀθηνᾶν. Gu. m. 2. Flor. 33.

677. Φραδαῖς] Βουλαῖς, τουτέστι κατὰ τὰς βουλάς. (ἐν γνώμαις.) Gu.

678. Γαπετεῖς] Εἰς τὴν γῆν πεσόντας, πεπτωκότας. ἐποίησε δὲ τὴν τοιαύτην αἰτιατικὴν πρὸς τὸ ὀδόντας. Gu. m. 2.

683. Ξυνῆψε] Τῇδε γῇ πάλιν ξυνῆψεν αὐτοὺς, ὅ ἐστιν ἡ αὐτὴ μήτηρ καὶ τάφος γέγονεν. Taur. τοῦτο λέγει διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς ἀναδοθῆναι. Gu. m. 2.

684. Ἔδευσε] Ἔβρεξεν ὁ φόνος. Gu. m. 2.

685. Ἅ νιν εὐηλίοισι] Ἥτις αὐτοὺς κατ' ἀρχὴν εἰς φῶς ἤγαγεν, ὥσεὶ ἔλεγεν, ἡ αὐτὴ μήτηρ καὶ τάφος. τὸ δὲ νίν πάλιν πρὸς τὴν ὄψιν ἀπέδωκεν. Taur.

689. Ἔπαφον,] Ἀπὸ γὰρ τῆς τοῦ Διὸς ἐπαφῆς πρὸς Ἰὼ Ἔπαφος ἐγένετο, ὃν νῦν ἐπι[illegible]ται πρὸς ἀρωγὴν, ὡς πρόγονον. Gu. m. 2. ἐπεὶ ἀπὸ ταύτης γένους οἱ παρὰ Πολυνείκην. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἐπικαλ. σὲ — εἰς τὰς Θ. καὶ ταῖς παρ' ἡμῶν ἱκεσίαις ἐπίνευσον· καὶ γὰρ ὁ σὸς ἔκγονος Κάδμος ἔκτισε τὰς Θήβας. ἀπόγονος δὲ Ἐπάφου Κάδμος, ἐπεὶ Ἀγήνορός ἐστιν υἱὸς τοῦ Βήλου τοῦ Λιβύης, τοῦ Ἐπάφου, τῆς Ἰοῦς. Flor. 33. †

693. Σοί — ἔκγονοι] Πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, ὁ σὸς ἔκγονος Κάδμος, ‡ ὦ Ἔπαφε, τὰς Θήβας ἔκτισε ταύτας ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ αἱ διώνυμοι θεαὶ ᾤκησαν. Gu. m. 2.

694. Διώνυμοι θεαὶ] Τοῦτο ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς. χρὴ δὲ μὴ ὡς πληθυντικὸν ἄρθρον τὸ αι, ἀλλὰ Δωρικὸν περισπῶντας ἀναγινώσκειν, καὶ ἵνα σημαίνῃ τὸ ἔνθα. καὶ γίνεται ὁ λόγος τοιοῦτος· § ὁ σὸς ἔκγονος, ὦ Ἔπαφε, τὰς Θήβας ἔκτισεν ἐνταῦθα, ἔνθα ἡ Περσεφόνη καὶ ἡ Δήμητρα αἱ διώνυμοι θεαὶ ᾤκησαν· τὸ γὰρ κτίσαι ἀντὶ τοῦ οἰκῆσαι λέγεται (λέγει Flor.), || ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ "ἐΰκτιτον Αἰπὺ" ἀντὶ τοῦ εὖ κατῳκημένον. πῶς δὲ αἱ θεαὶ αὗται οἰκισθῆναι (Taur. οἰκηθῆναι) ἐποίησαν τὰς Θήβας; οὕτως· τῆς γὰρ γῆς ἀναδιδούσης (Flor. Θήβας; ὅτι τῆς γ. ἀναδ.) τοὺς Σπαρτοὺς ἐκ τῶν τοῦ δράκοντος ὀδόντων, ὁ Κάδμος τοὺς μὲν ἀπεθέριζε, τοὺς δὲ εἶχε συνερ-

* King. e Barocc. 74. dedit: τοῦτο πρὸς τὸ Κάδμος σύναπτε.

† Eadem fere habent a vv. ὁ δὲ νοῦς Aug. et Taur. quæ Valck. separatim dedit: κατεγκαλούμεθά (κατακαλ. Taur.) σε, ὦ Ἔπαφε, ὡς Ἰοῦς καὶ Δ. γίν. εἰσελθε δὲ σωτὴρ εἰς τὰς Θ. καὶ ταῖς παρ' ἡμ. ἱκεσ. ἐπίνευσον· ὁ γὰρ σὸς ἔκγ. Κ. ἔκτ. τὰς Θ. ὅθεν δικαίως ἂν σώζοις αὐτάς. (Gu. supra κτίσαν m. 2. adscriptum habet: ὥστε εἰκότως ἂν ἀμύναις.)

‡ Similiter Aug. post vv. ὅθεν δικαίως ἂν σώζοις αὐτὰς pergit: τὸ οὖν πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑν. κεῖται· ἔδει γὰρ εἰπ. σὸς Κάδμος ἔκγ.

§ Hæc in solo Taur. sunt. Scholion Flor. a vv. ὁ σὸς ἔκγ. incipit.

|| Verba ὁ σὸς ἔκγ. — οἰκῆσαι λέγεται habet etiam Aug. in scholio edito ad v. 701. a Valck. in quo tamen Δημήτηρ et λέγουσιν legitur.

γοὺς εἰς τὴν τῆς πόλεως κατασκευήν. ἐπεὶ οὖν πάντα τὰ (Taurin. ἐπεὶ οὖν καὶ αὐτὰ) ἐκ γῆς ἀναδιδόμενα τῆς Δήμητρος ἂν εἰκότως νομίζοιτο, διὰ τοῦτο καὶ τούτους ὥσπερ βλάστημά τι ἐκ γῆς ἀναδεδόσθαι τῷ Κάδμῳ φησὶ (Taur. φαμὲν) συνοικίσαντας αὐτῷ τὴν πόλιν. (ὅθεν εἰκότως ἔφη τὰς θεὰς ταύτας συνεκτικέναι τὴν πόλιν add. Taur.) τί δ' ἂν εἶεν οἱ ἀναδοθέντες ἐκ γῆς ἔνοπλοι; οἱ καρποὶ ἄντικρυς τῶν (F. ἄντ. γὰρ τούτων) φυομένων ἀφθόνως εὐμαρές ἐστι πολεμικοὺς ἄνδρας τρέφειν, καὶ συμμάχων ἔχειν πλῆθος, καὶ διὰ τὸ ἐπικουρεῖν καὶ παρέχειν τοῖς δεομένοις. ἢ τὸ ἔνοπλον δηλοῖ τὸ ἀσφαλὲς τοῦ καρποῦ καὶ οὔποτε τὴν πόλιν ἐπιλείψαντος. εἰκότως οὖν νομίζοιντο ἂν αἱ θεαὶ αὗται συνῳκηκέναι τὴν πόλιν, ἐπεὶ τὸ ἀναγκαιότατον τῶν ἐν ἀνθρώποις παρέσχον τὸν σῖτον. Taur. Flor. 33.

695. Φίλα] Πᾶσιν. Gu. m. 2.

696. Δαμάτηρ θεὰ,] Γῆ· ἐπ' αὐτῆς γὰρ οἰκοῦμεν καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς σπερμάτων ἀπολαύομεν. Gu. m. 2.

699. Ἐκτήσαντο·] Τὸ δὲ ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ ᾤκισαν· οὗ γὰρ κτίζει τις, ἐνταῦθα καὶ οἰκεῖ. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος ὀρείκτιτον σῦν* τὸν ἐν τῷ ὄρει οἰκοῦντα. κατῴκουν δὲ ἐν Θήβαις Δημήτηρ καὶ Περσεφόνη, ὡς μέν τινες φασὶ, διὰ τὸ δωρήσασθαι Θήβας Περσεφόνῃ τὸν Δία χάριτός τινος ἕνεκα προϋπαρξάσης αὐτῷ παρὰ τῆσδε· ὡς δὲ ὁ ἀληθὴς ἔχει λόγος, διὰ τὸ τὴν γῆν πυριφόρον (sic) εἶναι, διὰ τοῦτο ἐμυθεύσαντο Δημήτραν ἐνταῦθα οἰκεῖν, ἐξ ἀνάγκης δὲ καὶ τὴν αὐτῆς θυγατέρα Περσεφόνην. Gu. m. 2.

701. Πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς.] Ὥστε, ἐπεὶ καὶ αὗται τοῦ τῶν θεῶν γένους εἰσὶ, ῥᾷστον ἐστὶ σοὶ καὶ ταύταις βοήθειαν παρασχεῖν ἡμῖν. Gu. m. 2.

702. Κόμιζε] Δεῦρο παράπεμπε. Gu. m. pr. Florr. omnes.

711. Θηρώμενος.] Θηρῶν ἀντὶ τοῦ ζητῶν. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

713. Πολλῷ γὰρ] Πολλῷ μέτρῳ, ἤγουν κατὰ πολὺ μέτρον ἐλλιπεῖς † (ἢ καθὰ ἤλπιζον) τὰς φιλιώσεις. (τοῦ πεῖσαι ἡμᾶς ἀλλήλους.) Gu.

717. Ταῦτα] Ἤγουν τὸ μεῖζον ἐκείνον φρονεῖν, ἢ τὰς Θήβας. Gu. m. 2. Ἀναρτήσαντ'] Ἀναθέντα. Gu. m. 2. Flor. 5. 6. 9. 21. 33. 56. 59. 76. Ἔχειν.] Τὰς ἐλπίδας εἰς τοὺς θεούς. Flor. 59.

720. Ἥκει τις] Ἡμέτερος παρ' Ἀργείων αἰχμαλωτισθεὶς καὶ πρὸς ἡμᾶς αὖθις ἐπανιών. Gu. m. 2. ἐλθὼν γὰρ ὡς κατάσκοπος ἐλήφθη ὑπ' αὐτῶν. Flor. 59.

721. Νεώτερον;] Παρ' ἃ ἴσμεν. Gu. m. 2. παραδοξότερον. Flor. 33.

723. Αὐτίκα] Οὐκ εἰς ἀναβολάς. Gu. m. 1. Florr. iidem. εὐθύς. Gu. m. 2. Flor. 59.

725. Μῶν νεάζων] Ἆρα νηπιάζων οὐκ οἶδας τὰ πρέποντα ποιεῖν τῷ παρόντι καιρῷ; ἆρα νέα φρονῶν οὐ λογίζῃ ἃ πρέπει λογίζεσθαι; Gu. m. 2. Νεάζων] Νέος ὤν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. νέος ὑπάρχων διανοῆσαι. Flor. 33. Ὁρᾷς — ὁρᾷν;] Νοεῖς — νοεῖν. Gu. m. 1. Florr. iidem.

726. Ἐκτὸς τάφρων] Ἀντὶ τοῦ ἔξω. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἡ εὐθεῖα (Flor. ἤδε) ἡ τάφρος. Gu. m. 1. Florr. iidem. τάφροι τὰ κοινῶς λεγόμενα χαντάκια. Flor. 59.

727. Σμικρὸν] Ἀντὶ τοῦ ὀλίγον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἄφθονοι.] Πολλοί. Gu. m. 1. Florr. iidem.

729. Ἔχει τιν' ὄγκον] Μεγαλοπρε-

* Sic perspicue codex, quum in Junt. Bas. legeretur inter ὃ ἴστιν ὅπου et ἱερὰν δὲ in scholio ad v. 694. τὸ δὲ ἐκτήσαντο ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν, ὡς τὸ ὀρικτῆ τοῦ συὸς παρὰ Πινδάρῳ ἀντὶ τοῦ ὀρεισίκου. Ibi Barn. edidit ἐκτίσαντο — ὀρικτίτου συὸς ὀρεισίκου. August. εἰς τὰ ὀρικτήτου σ. π. Π. ἀντὶ τοῦ ὄρει οἴκου. Valck. suspicabatur ὀρεισίτου.

† Hæc sunt etiam in Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

πειαν, ἰσχύν. Gu. m. 1. Florr. omn. μέγεθος ἰσχύος, ἐπειδήπερ Ἕλληνες οἱ οἰκοῦντες. Gu. m. 2.

730. Ταχ' αὐτῶν] Ἴσως ἐμπλήσω τὸ πεδίον τοῦ αἵματος αὐτῶν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἐμπλήσω] Κορέσω. Flor. 59.

731. Θέλοιμ' ἂν] Οὕτω γενήσεσθαι. Gu. m. 2. ἅπερ λέγεις, εἰ γενήσονται. Flor. 59.

732. Ὡς οὐ καθέξω] Ὅρα. Flor. 33. εἰ γὰρ καὶ ἀποτρέπεις ἡμᾶς τῆς ἐξόδου, ἀλλ' οὐχ ὑπακούσομαί σου, ἀλλ' ἐξελθὼν μετὰ τοῦ στρατοῦ μαχοῦμαι. Gu. m. 2.

733. Τὸ νικᾷν ἐστὶ] Πᾶσα νίκη εὐβουλία ἐστὶ, τουτέστι δι' εὐβουλίας γίνεται· ὥστε καὶ αὐτὸς θέλων νικῆσαι μὴ μετὰ θράσους μεταχειρίζου τὰ πράγματα, ἀλλ' εὐβουλίᾳ χρώμενος. Gu. m. 2.

734. Βούλει τράπωμαι] Τοῦτο μὲν ἐάσω, ἄλλα δὲ βελεύσομαι. τὸ γὰρ ὁδὲς οὐκ ἔστιν ἄλλο, ἢ ὁδοὶ βουλευμάτων. Gu. m. 2. βούλει ἵνα βαδίσω, ἀντὶ τοῦ βούλει ἵνα μεθόδους ἄλλας τινὰς διανοήσωμαι. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.*

735. Εἰς ἅπαξ] Καθόλου. (παντελῶς.) Gu.

736. Ἐκ λόχου;] Εἰ ἐπέλθοιμεν, περιγενησόμεθα, ἢ καλὸν τοῦτο, ἤγουν ἐξ ἐνέδρας αὐτοὺς λάβοιμεν. Flor. 33. τὸ ἢ γράφεται καὶ δίφθογγον ἀντὶ τοῦ ἐὰν, οὕτως· εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλλοιμεν ἐκ λόχου, τί σοι δοκεῖ δηλονότι. πρὸς ὃ οὐδὲν ἀπεκρίνατο Κρέων, . ἀλλ' ἄλλον νοῦν ἐρωτᾷ. Gu. m. 2.

738. Τοῖς δὲ τολμῶσι] Εἴπερ οὗτοι μὲν ἀμερίμνως ἔχουσιν, οἱ δὲ γρηγοροῦσιν οἱ τολμῶντες. Gu. m. 2.

741. Ἔκπληξις] Θόρυβος. (ταραχή. τουτέστι ταραχὴν ποιήσεις, οὐ νίκην· ταύτης δὲ χρεία. † καὶ γὰρ οἱ πολέμιοι ἐν ἑσπέρᾳ γρηγοροῦσιν, ἐν δὲ νυκτὶ οἱ πλείους αὐτῶν καθεύδουσιν.) Gu.

743. Ἄπαν κάκιον] Τουτέστι δεύτερα πάντα τῆς εὐλόγου ἀσφαλείας. Gu. m. 1.

744. Τί δ', εἰ καθιππ.] Τί δέ σοι δοκεῖ, εἰ ἔφιπποι ὁρμήσαιμεν ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. δι' ἵππων καταδράμοιμεν. Gu. m. 2.

748. Πρόνοια] Προμήθεια. (φροντίς.) Gu. Σοφωτέρα;] Φρονιμωτέρα. Gu. m. 1.

749. Αὐτοῖς] Τοῖς Ἀργείοις, ἤγουν ὑπ' αὐτῶν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

751. Προσκεῖσθαι] Παρακαθῆσθαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

752. Ἀπορίαν] Ἀμηχανίαν. (οὐκ ἐάσω εἰς τοιοῦτον καιρὸν ἐλθεῖν τὰ πράγματα, ὡς ἀπορίαν γενέσθαι, τί δεῖ περὶ αὐτῶν πράττειν.) Gu.

753. Ἑλοῦ.] Ἔκλεξαι. Gu. m. 1. πρόκρινε, λάβε, ἔκλεξαι. Gu. m. 2.

759. Ἀμφότερον] Ἀμφότερα ἔστω, ἤγουν καὶ τὰ δύο ἔστω· στερηθὲν γὰρ τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου οὐδέν ἐστιν. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. πρόκρινε καὶ ἰσχυροὺς καὶ φρονίμους. Gu. m. 2.

760. Μολὼν,] Ἀπελθών. Gu. m. pr. Florr.

761. Λοχαγοὺς] Ταξιάρχους. Gu. m. pr. Florr. στρατηγούς. Gu. m. 2. ἡγεμόνας. Flor. 33. Λέγεις,] Συμβουλεύεις. Gu. m. pr. Florr.

762. Ἴσους ἴσοισι] Ἰσαρίθμους ἰσαρίθμοις. Gu. m. pr. Florr. Ἀντιθείς.] Ἀντιτάξας. Gu. m. 1. Florr.

765. Καταργῶμεν χ.] Βραδύνωμεν τὴν κίνησιν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μὴ ἀργοὶ καὶ ἄπρακτοι ὦμεν. Gu. m. 2. περισσὸν τὸ κατά.

* Præterea Taur. θέλεις βουλευσόμεθα (Gu. m. 2. θ. βουλεύσομαι) γνώμας, προφάσεις, αἰτίας βουλευμάτων, e quibus προφ. αἰτ. βουλ. sunt etiam in Gu. m. 2. Tum Flor. 33. ὁδοὺς, βουλάς.

† Man. pr. in marg. θόρυβος, ταραχὴ ἂν γένοιτο οὕτως, οὐ νίκη· νικῆσαι δὲ χρεία ἐστί. Taur. habet, εἰ [illegible] αὐτοῖς ἐπέλθοιμεν, ἔκπληξις ἂν καὶ ταραχὴ γένοιτ' οὐ μέντοι νίκην ἐπιφέρει τὸ τοιοῦτον πρᾶγμα· δεῖ δὲ νικᾶν.

Flor. 33. Χέρα.] Τὸ ἔργον, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. Gu. m. 2.

766. Λαβεῖν,] Κρατῆσαι. Flor. 59.

767. Ξυσταθέντα] Συστάδην μαχεσάμενον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. καὶ σύστασιν πολεμήσαντα, μαχησάμενον. Flor. 59. συμπαραταξάμενον. Gu. m. 2. Ἑλεῖν δορὶ,] Φονεῦσαι * διὰ τοῦ δουρός. ἑλεῖν δ. νικῆσαι διὰ τοῦ πολέμου. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

770. Τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ,] Εἰς τὸν πόλεμον κινδυνεύσω, τῆς εὐτυχίας (τῆς ἐλπιζομένης add. Gu. Florr.) † ἀποτύχω. Baroc. 74. Gu. ἐάν τι τῆς εὐτυχίας διαμάρτω καὶ ἀποτύχω, σοὶ χρὴ καὶ προσήκει μέλεσθαι καὶ φροντίζειν. Flor. 33.

771. Τὴν δόσιν] Τὴν ἔκδοσιν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὴν διὰ λόγε. Gu. m. 2. Ἐχέγγυον] Βεβαίαν. Gu. m. 2. ἐξ οὗ καὶ ἐγγυηταὶ οἱ εἰς ἀσφάλειαν παραλαμβανόμενοι. Flor. 59. τὴν τοῦ γάμου ἔκδοσιν ἀσφαλῆ ποιῶ. Flor. 33.

772. Τὴν πρόσθε,] Τὴν γεγονυῖαν πρόσθεν ἐμοῦ καὶ σοῦ. Gu. m. 2. ἣν ἐποίησα δηλονότι. Flor. 59. Ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς.] Ἐπὶ τῇ ἐμῇ ἐξόδῳ. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. πρὸς τῆς ἐμῆς ἐξόδου καὶ ἀποδημίας. Flor. 33.

774. Τρέφ' ἀξίως] Τρέφε αὐτὴν καὶ σοῦ ἀξίως καὶ διὰ τὴν ἐμὴν χάριν. Gu. m. 1.

775. Πατὴρ δ' ἐς αὐτὸν] Ἤγουν εἰς ἑαυτὸν ἀμαθὲς ἔργον ἐποίησεν· ἢ (πρὸ τοῦ μέμψιν παρ' ἄλλου λαβεῖν add. Gu.) — ἢ ὀφείλει αὐτὸς ἑαυτοῦ μωρίαν καταγνῶναι. ‡

778. Ἀργὸν,] Ἀνενέργητον. (ἐλλιπὲς, ἀτελές.) Gu.

782. Λαβόντα] Κομίσοντα. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Πέμψω] Μετακαλέσομαι. Flor. 33. Δεῦρο] Ὥστε ἀγαγεῖν. Flor. 59.

783. Ἡδὺς] Ἡδέως. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

785. Ἤδη] Πάλαι. Flor. 59. πρὸ ὀλίγου· ἤγουν ὅτι οὗτος ὁ μάντις τούτους ἐμέμψατο διὰ τὸ μὴ τὴν προσήκουσαν τιμὴν τῷ σφῶν πατρὶ διδόναι, οὔτε ἔξοδον ἐκ τοῦ οἴκου. Gu. m. 2.

789. Θνήσκειν] Θανατοῦσθαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐπισχήσετε. Gu. m. 2. Φίλων] Συγγενῶν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

791. Ἐκφέρετε τεύχη,] Ἔξω φέρετε τὰ ὅπλα. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. § Πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα,] Ἤγουν τὰ ἐνδύματα τὰ πάνοπλα, τουτέστι τὰς πανοπλίας. Gu. m. 1. Florr. iidem. περιβλήματα, κράνος, θώρακα, ἀσπίδα, ξυστίδα, κνημίδας καὶ τἄλλα, ἤγουν τὰς πάντα τὸν ἄνθρωπον ὁπλιζούσας περιβολάς. ‖ Gu. m. 2.

793. Νικηφόρῳ.] Νίκην ἐπαγούσῃ. Σὺν δίκῃ λέγει χωρεῖν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἐπεὶ νομίζει αὐτὸς ἔχειν τὸ δίκαιον ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀμυνόμενος. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

794. Τῇ δ' εὐλαβείᾳ,] Τῇ συστολῇ, τῇ προμηθείᾳ. Gu. m. 2. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. φόβῳ. Flor. 33.

796. Ὦ πολύμοχθος Ἄρης,] Ὦ πολύμοχθε καὶ πολύπονε Ἄρη, τί ἄρα κατέχῃ ἐν φόνῳ καὶ θανάτῳ, ἤγουν φόνους καὶ θανάτους ποιεῖς, παράμουσος

* Vulgo φονεύσειν. Corr. Abresch. Anim. ad Æsch. p. 18.

† In Gu. a m. pr. sunt τῆς εὐτ. τ. ἐλπ. ἀπ. quæ eadem habent Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. reliqua a m. 2. In edd. tantum erat τῆς εὐτ. ἀποτύχω.

‡ Priora ἤγουν εἰς ἑαυτὸν — ἐμέμψατο in Gu. sunt a m. 2. supra versum scripta, ultima ἢ ὀφ. a m. pr. in margine sic: ἤγουν ὀφ. Pro iis supra versum αὐτὸς ἑαυτοῦ καταγνοίη μωρίαν, quæ in sq. scholio edito leguntur: sed μωρίας pro μωρίαν.

§ In editis est τεύχη τὰς ἀσπίδας.

‖ In editis est ἀμφιβλήματα δὲ τὰ ἐνδύματα πάντα τὰ τὸν ἄνθρωπον ὁπλίζοντα. λέγει δὲ θώρακα, περικεφαλαίαν, κνημῖδα. οἱ δὲ γράφουσι τὰ σάγματα, pro quo Aug. οἱ δὲ γράφουσιν ἀγάλματα. Verba περιβλήμ. — τἄλλα sunt etiam in marg. cod. Leid.

καὶ ἐναντίος ταῖς ἑορταῖς τοῦ Διονύσου; Gu. m. 2.

798—802. Οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις.] Οὐκ ἐν ταῖς ὥραις, ἤτοι τῷ ἔαρι ἔκλυτον ἐάσας τὸν πλόκαμον ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοις νεάνιδος, ἤγουν ἐπὶ ἐστεφανωμένῃ καὶ χορευούσῃ νεάνιδι, καθάπερ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, ᾄδεις ᾠδὴν κατὰ τὰ ἀπηχήματα τοῦ αὐλοῦ, ἐν ᾗ ᾠδῇ χαροποιοὶ ἡδοναί εἰσίν. ἀλλὰ ἐπὶ τὰς Θήβας ἐν φόνῳ ἀγαγὼν στρατὸν Ἀργείων σὺν ὁπλοφόροις ἀνδράσιν ἔμπροσθεν ἐκείνων χορεύεις καὶ μετὰ χοροῦ ᾄδεις κῶμον καὶ ᾠδὴν ἀναυλότατον, καὶ λύπης γέμοντα. Gu. m. 2.

798. Καλλιχόροις] Δέον καλλιχόρου εἰπεῖν πρὸς τὸ νεάνιδος, καλλιχόροις εἶπε πρὸς τὸ στεφάνοις ἔθει ποιητικῷ, ὡς καὶ κατωτέρω ἐρεῖ τὸ ψαλλίοις τετραβάμοσιν. Gu. m. 2. Καλλιχ. στεφ.] Ἤγουν ἐν τῇ συζεύξει. Flor. 59.

801. Ἐπιπνεύσας] Κινήσας. Flor. 33.

802. Κῶμον] Ὄρχησιν, ᾠδήν. κῶμος κυρίως ἡ μετὰ μέθης ᾠδή. Gu. m. 2.

803. Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ] Οὐδὲ, ὥσπερ αἱ Βάκχαι, χορεύεις ὑπὸ τῷ θυρσομανεῖ Διονύσῳ μετὰ νεβρίδων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς χεύμασι τοῦ Ἰσμηνοῦ βαίνων θοάζεις καὶ θηριωδῶς ὁρμᾷς ἐν ἅρμασι καὶ χαλινοῖς τετραβαμόνων μωνύχων πώλων (πρὸς γὰρ τὸ ψαλλίοις τὸ τετραβάμοσιν εἶπεν) ἐν ἱππεύσεσι καὶ ἵππων καταδρομαῖς, ἐπαγαγὼν ἐπὶ τοῖς Θηβαίοις κατὰ τὰ λάϊνα λέγω τείχη Ἀργείους, θίασον καὶ χορὸν ἀσπίδας φέροντα, ἔνοπλον, ἐναντίον Θηβαίοις ἢ τῷ Διονύσου χορῷ, καὶ οὐ κλαδηφοροῦντα μετὰ νεβρίδων, ὥσπερ ἐκεῖνος, κοσμήσας τοῦτον ἐν χαλκῷ. Gu. m. 2. *

Θυρσομανεῖ] Τῷ θύρσοις καὶ κλάδοις κισσοῦ βακχεύοντι. Gu. m. 2. Δινεύεις,] Οὐδὲ χορεύεις, — ἀναστρέφων, τουτέστιν, οὐ νεβρίδας ἔχων καὶ θύρσους, ὥσπερ οἱ τοῦ Διονύσου χοροὶ, δινεύεις καὶ περιχορεύεις, ἀλλὰ ἅρμασι καὶ ἵπποις † ἐπιβαίνεις, ἅρμασι δὲ τοῖς τετραπόδεσι.—Aug. Taur.

814. Ὦ ζαθέων πετ.] Ὦ Κιθαιρὼν, ὄρος φύλλων ζαθέων θαυμαστῶν ἤγουν θείων, πολλὴν θήραν ἔχων, χιονῶδες ὄμμα Ἀρτέμιδος, ἤγουν ὃ ἐφορᾷ Ἄρτεμις, εἴθε μὴ ἔμελλες θρέψαι ποτὲ βρέφος τὸν Οἰδίποδα, τὸ Ἰοκάστης γέννημα, τὸν ἐκριφέντα ἐν σοὶ ἐν θανάτῳ, ἔκβολον καὶ ἐκβεβλημένον τῶν οἴκων, σεσημασμένον ἐν χρυσαῖς περόναις. Gu. m. 2.

815. Ὄμμα] Ἄλλως. ὦ ὄμμα τῶν ἄλλων ὀρῶν Κιθαιρὼν ὅραμα, ‡ ἤτοι διὰ τὸ ὑψηλὸν εἶναι καὶ πόῤῥωθεν τοῖς πᾶσι ὁρᾶσθαι, ἢ ὅτι ἄνωθεν ἦν πάντα καθορᾷν, ἢ ἁπλῶς ἐκπρεπέστερον χρῆμα αὐτὸ ἂν εἴη λέγων, λέγων τὸν Κιθαιρῶνα, ὥσπερ τὰ ἄλλα πάντα ὄρη τῇ Ἀρτέμιδι, § ὥσπερ ὀφθαλμὸς ἐν σώματι. λέγονται δὲ ἐνταῦθα ἱδρύσθαι αἱ Μοῦσαι. Taur.

816. Προτεθέντα,] Τὸν ἐκτεθέντα τῷ θανάτῳ, ἤγουν τὸν ἔκδοτον εἰς θάνατον γενόμενον. (ἤγουν ἵνα θάνῃ.) Gu. ‖

818. Χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον.] Νῦν φησὶ χρυσῷ διαπερονᾶσθαι (διαπεπερονῆσθαι) τὰ σφυρὰ τοῦ Οἰδίποδος, ἄνω δὲ εἶπεν σφύρα σιδηρᾶ (l. σφυρῶν σιδηρᾶ). οὐκ ἐπὶ τῶν σφυρῶν λέγει τὸ χρυσοδέτοις περόναις, ἀλλὰ διὰ τὴν τύφλωσιν, καὶ ἐπίσημον αὐτὸν γε-

* Brevius Taurin. et Flor. 33. οἷον οὐ χορεύεις μετὰ κλάδων καὶ δερμάτων ἐλάφων, ἀλλὰ ἁρμάτων ἐπιβαίνων καὶ ἵππων τετραπώλων· παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἰσμηνοῦ ταῖς ἱππικαῖς χορείαις ἀνασκιρτᾷς, ἐπεγείρας καὶ παροξύνας τὴν γένναν τῶν Θηβαίων τοῖς Ἀργείοις, τὸν χορὸν τὸν φέροντα καὶ σείοντα τὰς ἀσπίδας ἐξ ἐναντίας κοσμήσας τῷ σιδήρῳ.

† Verba ἀναστρέφων — — ἀλλὰ ἅρμασι καὶ ἵπποις e Taur. accesserunt.

‡ Sic in proximo superiore scholio post ὀρῶν addit Taur. καί [illegible] ὅραμα.

§ Deesse quaedam videntur similia iis, quae Gu. habet a m. 2. ὄμμα καὶ καλλίστευμα Ἀρτέμιδος, ὃ καλλιστεύων παρὰ τῇ θεᾷ, ὥσπερ ἐν σώματι ὄμμα.

‖ In Barn. King. Valck. est Προτ. ἐκτεθέντα, quasi e Jun. Basil. petitum: sed ibi nihil ejusmodi exstat.

γονέναι· μᾶλλον δὲ ἐμφαίνει τὰ σφυρὰ τοῦ Οἰδίποδος διὰ τὰ παρακείμενα· ἐπάγει γὰρ βρέφος ἔκβολον οἴκων. οὐ τυφλὸς ἦν, ἡνίκα ἐκβέβληται. ἴσως οὖν διαφόρου οὔσης τῆς ἱστορίας οὕτω ἀμφοτέρῳ συγκατατίθεται. Taur. τὸ χρυσοδέτοις περόναις λέγει, ἢ ὅτι φέρεται λόγος ἢ σιδηρᾶς αὐτὰς εἶναι ἢ χρυσᾶς, ἢ ὅτι ὡμολογημένως σιδηραῖ ἦσαν, ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος εἴρηται τῷ ποιητῇ, σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας. τιμῶν δὲ τοῦτον ὡς βασιλέα, οὕτω ταύτας καλεῖ. Gu. m. 2.

819. Τὸ παρθένιον πτερὸν] Πρὸς τὸ Σφιγγὸς συντακτέον, ἵν' ᾖ τὸ πτερὸν τῆς παρθένου Σφιγγὸς, τὸ ὄρειον τέρας· ὃ μὴ ὤφειλε, κατὰ κοινοῦ, ἐλθεῖν πένθεα τῆς γῆς, τουτέστιν ἐπὶ πένθει καὶ δυστυχίᾳ Θηβῶν· ἥτις ἐν ᾠδαῖς ἀμουσοτάταις καὶ κακαῖς τοῖς τείχεσι πλησιάζουσα ἔφερεν ἐν ταῖς τετραβάμοσι χηλαῖς Θηβαῖον εἰς τὸ ἄβατον φῶς τοῦ αἰθέρος, ἤτοι εἰς ὕψος τὸ μὴ βατὸν τισὶν ἄλλοις, ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς μὴ ἀφικνουμένοις καὶ φθάνουσι πρὸς τὴν τούτου κατάληψιν· ἥντινα Σφίγγα ἐπιπέμπει τοῖς Θηβαίοις ὁ ὑποχθόνιος Ἅιδης. τοῦτο δέ φησι διὰ τὸ αὐτὴν θανάτους ἐπάγειν Θηβαίοις ἐκ τῶν αἰνιγμάτων. ἣν καὶ ὡς αἰτίαν τῶν παρόντων κακῶν ἀπεύχεται μὴ ἐλθεῖν· εἰ μὴ γὰρ τὰ ταύτης αἰνίγματα εὗρεν, οὔτε εἰς ἀθέμιτον γάμον τὸν τῆς μητρὸς ἀφίκετο, οὔτε τὰ νῦν συμβέβηκε, τυφλωθέντος ἐκείνου καὶ ἐπαρασαμένου τοῖς τέκνοις. Gu. m. 2.

819. Παρθένιον πτερὸν] Τὸ παρθένιον πτερὸν τῆς Σφιγγὸς, (ἤγουν τὸ πτερὸν τῆς παρθένου Σφιγγὸς add. Gu.) τουτέστιν ἡ ὑπόπτερος Σφίγξ, ἡ παρθένος, περιφραστικῶς. Baroc. 74. Gu. m. pr.

820. Ἀμουσοτάταισι] Κακαῖς, ἀσαφέσιν, ἀειδέσι (l. ἀηδέσι) διὰ τῶν (l. τὸ) φόνων αἰτίαν εἶναι. et in marg. τὸ ἀμουσοτάταις σὺν ᾠδαῖς ἢ πρὸς τὸ ἄνω, ἢ πρὸς τὸ κάτω σύναπτε. Gu. m. 2.

825—831. Δυσδαίμων δ' ἔρις] Ἄλλη δὲ πάλιν ἔρις δυστυχὴς αὔξει κατὰ τὰ δώματα καὶ τὴν πόλιν τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος.* καὶ γὰρ ὃ μὴ καλὸν τῇ φύσει, οὐδέποτε ὑπάρχει καλὸν, οὐδὲ οἱ μὴ ὄντες ἔννομοι παῖδες, καλοί εἰσι δηλονότι, ὡς ὁ Οἰδίπους, τὸ κακὸν γέννημα τῆς μητρὸς, τὸ μεμιασμένον σπέρμα τοῦ πατρός. ἡ δὲ Ἰοκάστη ἦλθε λέχος εἰς συγγενικόν. ἄλλη δὲ ἔρις καὶ φιλονεικία τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος ὁ νῦν λεγόμενος πόλεμος αὔξεται κατὰ τὰ δώματα καὶ κατὰ τὴν πόλιν· οὐ γὰρ ποτὲ ἔφυ καλὸν, ὃ μὴ ἦν ἐν ἀρχῇ καλόν· τουτέστιν, ἐπειδὴ ἡ συνέλευσις τοῦ Λαΐου οὐ καλὸν ἦν, καὶ ἔτι μᾶλλον τοῦ Οἰδίποδος, διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀπ' ἐκείνων κατα γόμενοι οὐ καλοὶ ἦσαν, ἀλλὰ παράνομοι, ὅθεν καὶ τὰ παρόντα εἰς αὐτοὺς κατὰ ἐκ τοῦ μὴ εἶναι καθαροὺς συμβέβηκε· πρὸς τοῦτο γὰρ ἡ κατασκευή ἐστίν, ἐπήγαγε δὲ ἢ πρὸς μόνην τὴν τοῦ Οἰδίποδος παρανομίαν, ἢ τὴν Λαΐου, λέγων, οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες καλὸν, ἀπὸ κοινοῦ λόχευμα τῇ μητρί, ὄντες μίασμα καὶ παρανομία τοῦ πατρός· ἡ δὲ μήτηρ εἰς τὸ υἱοῦ αὐτῆς λέχος ἦλθεν. Gu. m. 2.

829—831. Παῖδες ματρί] Κατὰ κοινοῦ τὸ οὐ καλὸν, τουτέστιν οὐ καλὸν οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες, οἷον Οἰδίπους παρὰ τὸν τῆς φύσεως νόμον συγγενόμενος τῇ μητρί, καὶ ἀνελὼν τὸν πατέρα. οὐ καλὸν οὖν, φησί, γέννημα, ἀλλὰ κατάρατον, παῖς τῆς τοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς ἐπιβαίνων εὐνῆς· συναίμονα γὰρ εἶπε τὸν πατέρα τοῦ παιδὸς, ἐπειδὴ ἐξ ἑνὸς αἵματος ὁ παῖς τῷ πατρί. δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐτεοκλέους ἡρμόσθαι ὁ λόγος, καὶ ἐροῦμεν οὕτως· οὐ καλὸν γέννημα οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες τῇ μητρί, οἷον Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, ἐκ λέχους

* Gu. δυστ. δὲ ἔρ. ἄλλη αὔξ. cujus scripturam in sqq. secutus sum pro κατὰ τῶν παίδ. τοῦ Οἰδ. κατά τε τὰ δώμ. καὶ τὴν π. tum Junt. Bas. ὅπερ οὐκ ἔστι καλόν, οὐδ. φύσει κ. ὑ. tum Gu. ἔννομοι pro νόμιμοι, et pergit: δηλονότι (quod addidi), μεμ. σπ. τοῦ πατρὸς ὄντες, τέκος μητρὸς ὄντες, ἥτις εἰς συγγ. ἦλθε λέχος.

τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ ἀδελφοῦ ἐλθόντες εἰς φῶς, ἵν' ᾖ τὸ σύναιμον ἀντὶ ἀδελφοῦ, τὸ δὲ εἰς λέχος ἀντὶ ἐκ λέχους, λόχευμα δὲ τὸ γέννημα. Ἄλλως. οἵτινες παῖδες εἰσὶ τῇ μητρὶ λόχευμα, μίασμα δὲ τοῦ πατρὸς, διὰ τὸ δι' αὐτοὺς τετυφλωκέναι ἑαυτὸν, ἢ διότι ἑαυτὸν ἔκρυψε· πατρὸς δὲ, τοῦ καὶ συναίμονος, ἐκ λέχους ἦλθον. Taur.

818—833. Ἔτεκες] Ἐγέννησας ποτὲ, ὦ γῆ, ὡς ἔμαθον ἐν τοῖς οἴκοις ἀκοὴν βάρβαρον (ὡς γὰρ Φοίνιξ ὁ χορὸς, οἱ δὲ Φοίνικες βάρβαροι, βάρβαρον ἀκοὴν ἐδάην φησίν) ἐγέννησας οὖν τὴν ὀδοντοφυῆ γένναν, τουτέστι τοὺς ἐξ ὀδόντων φύντας καὶ γεννηθέντας Γίγαντας, τὴν ὑπάρχουσαν ἀπὸ δράκοντος θηριώδους, καὶ φοινικοῦν λόφον καὶ κεφαλὴν ἔχοντος. κάλλιστον οὖν ὄνειδος ταῖς Θήβαις ἦσαν οἱ Γίγαντες, ὄνειδος μὲν ὡς ἐξ ὀδόντων δράκοντος γεννηθέντες, κάλλιστον δὲ ὡς αὐτόχθονες καὶ ἀνδρεῖοι ἀφ' ὧν Γιγάντων Θηβαῖοι κατήγοντο. εἰς τοὺς ὑμεναίους δὲ καὶ τοὺς γάμους τῆς Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης θυγατρὸς Ἁρμονίας, ἣν ἔγημε Κάδμος, ἦλθον οἱ θεοὶ, καὶ ἀνέστη τῆς πόλεως τὰ τείχη ἐν τῇ λύρᾳ τοῦ Ἀμφίονος, καὶ ὁ πύργος ἀνέστη ὑπὸ τῆς Ἀμφιονίας λύρας. ἔστι δὲ ἀμφότερα ταῦτα τὰ κῶλα ταυτοσήμαντα. ἀνέστη δὲ περὶ τὸ μέσον τῶν δύο ποταμῶν τῆς Δίρκης, ἤγουν οὓς ἡ Δίρκη ποιεῖ σχιζομένη, ἥτις καταῤῥέει εἰς τὸ πεδίον ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ ποταμοῦ. καὶ ἡ κερασφόρος Ἰὼ ἐγέννησε τοὺς βασιλέας τῶν Θηβαίων. μεταμειβομένη δὲ καὶ διαδεχομένη ἥδε ἡ πόλις μυριάδας ἑτέρας ἀγαθῶν ἐν μυρίοις ἀγαθοῖς, ἕστηκεν ἐπ' ἄκροις στεφάνοις Ἀρηΐοις καὶ πολεμικοῖς, τουτέστι πολλῶν ἀγαθῶν πειραθεῖσα τῆς τῶν Σπαρτῶν γέννας, τοῦ ἐλθεῖν τοὺς θεοὺς εἰς τοὺς τῆς Ἁρμονίας γάμους, τοῦ ἀναστῆναι τὰ τείχη ὑπὸ λύρας, τοῦ τὴν Ἰὼ προμήτορα ἔχειν, τούτων οὖν ἁπάντων εἰς πεῖραν ἰοῦσα κεκύκλωται νῦν ὑπὸ πολεμίων. Gu. m. 2.

836. Ὑμεναίους] Καὶ κατὰ τοῦτο, φησὶ, μακαρία ἡ πόλις, ὅτι γαμοῦντι τῷ Κάδμῳ τὴν Ἁρμονίαν συνῆλθον οἱ θεοί. Taur.

842. Ἰώ θ', ἁ κερόεσσα] Πρὸς ἅπασι τούτοις καὶ Ἰὼ ἔχουσιν οἱ Θηβαῖοι προμήτορα. Ἄλλως. καὶ ὦ Ἰὼ κερατοφόρε, ἥτις ἐγέννησε τοὺς βασιλεῖς τῶν Θηβαίων καὶ ἤνεγκε μυριάδας ἀγαθῶν ἀντὶ κακῶν. Taurin. *

846. s. Ἐπ' ἄκροις ἕσταχ' Ἄρ. στ.] Ἤγουν ὑπὸ πολεμίων κεκύκλωται καὶ πρὸς κίνδυνόν ἐστι. τοιαύτην γὰρ ἔμφασιν ἔχει τὸ ἄκροις. ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐπ' ἄκρου τινὸς ἱστάμενοι πρὸς τὸ πεσεῖν ἕτοιμοί εἰσιν. Gu. m. 2.

848. Θύγατερ,] Ἰστέον, ὅτι Σοφοκλῆς ἐν τῷ τῆς Ἀντιγόνης δράματι υἱὸν εἶναι λέγει τὸν χειραγωγοῦντα τὸν Τειρεσίαν· ἐνταῦθα δὲ Εὐριπίδης θυγατέρα, ἥτις Μαντὼ ἐκαλεῖτο. Gu. m. 2.

849. Ἄστρον] Τουτέστι Ἑλίκη. Flor. 33.

850. s. Δεῦρ' ἐς τὸ λευρὸν] Ὧδε πρόβαινε εἰς τὸ ὁμαλὸν πεδίον τὸν πόδα τὸν ἐμὸν τιθεῖσα, ἤγουν ἐρείδουσα, ἀσφαλιζομένη. Gu. m. 1. † εἰς τὸ πλατὺ πεδίον καὶ ὁμαλὸν καὶ ἰσόπεδον τὸ ἴχνος τοὐμὸν τιθεῖσα πρόβαινε, καὶ μὴ εἰς κεκρυμμένην, ἵνα μὴ σφαλῶμεν τῆς οἰωνοσκοπίας. Taur. Ἴχνος τιθεῖσ' ἐμὸν,] Τὸν σὸν πόδα, ὅς ἐστιν ἴχνος ἐμόν· ἢ τιθεῖσα τὸ ἐμὸν ἴχνος ἀντὶ τοῦ ὁδηγοῦσά με· ἡ γὰρ σὴ ὁδήγησις τὸν ἐμὸν πόδα εἰς πορείαν ἄγει. Gu. m. 2.

852. Κλήρους] Τὰ λάχη ἤτοι τοὺς μισθοὺς τοὺς ἀπὸ κλήρου δοθέντας μοι, ἢ τὰς μαντικὰς ψήφους. Gu. m. 2.

853. Μαθὼν,] Νοήσας, σκεψάμενος. Gu. m. 1.

857. Ἐμὸν κάμνει γόνυ,] Ἀντὶ τοῦ οἱ ἐμοὶ πόδες κοπιῶσι. Gu. m. 1. Κάμνει] Ἀσθενεῖ. Flor. 33. πάσχει ἀπὸ τοῦ κόπου. Gu. m. 2.

* Quæ post Ἄλλως sequuntur, sunt etiam in Aug. sed sic scripta, καὶ ἡ Ἰὼ κερατοφόρος - - - et ἤνεκε pro ἤνεγκε.

† Verba τὸν πόδα, κ. τ. λ. e MS. C. C. C. etiam enotavit King.

858. Πυκνὴν δὲ βαίνων] Συνεχῆ δὲ πορευόμενος πορείαν μόλις κινοῦμαι. ἀπὸ γὰρ τῶν Ἀθηνῶν ἐλθὼν, εἶτα οὕτω ἱκανῶς ἀναπαυσάμενος, καὶ ταύτην μετακληθεὶς ἔρχεται τὴν ὁδόν Gu. m. 1.* Ἤλυσιν] Ἐπέλευσιν, ὁδόν. Gu. m. 2. Πειρῶ.] Διέρχομαι, περιπατῶ. idem.

860. Ἐξόρμισον] (Supra —σον eadem m. scriptum —σαι) στῆσον. (ἐκόμισας, ἔστησας.) Gu.

862. Θυραίας δὲ ἀλλοτρίας, ὡς πρὸς τὰ ἕλκοντα ζῶα μὴ κοινωνούσης τοῦ ἑλκυσμοῦ· ἐὰν δ' ἐπὶ τῆς ἁμάξης μόνον ἁπλούστερον τῆς ἀλλοτρίας τῆς τῶν ζώων. Taurin. Ἀπήνη,] Καροῦχα. Gu. m. 1. Florr. Φιλεῖ] Εἴωθε. Gu. m. 1. ἔθος ἔχει. Flor. 33.

863. Εἶεν] Διῃρημένως † ἀναγνωστέον. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα, τοῦ μὲν προτέρου λόγου ληκτικὸν, ἑτέρου δὲ ἀρκτικόν. Aug. ταῦτα μὲν οὕτως ὑπάρχουσι. Gu. m. 2. Πάρεσμεν·] Ἀντὶ τοῦ παραγεγόναμεν. Gu. m. 1.

868. Πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς,] Εὔμολπος παῖς Ποσειδῶνος καὶ Χιόνος (l. Χιόνης) τῆς Βορέου καὶ Ὠρειθυίας θυγατρὸς Ἐρεχθέως· ὃς πολεμῶν τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τοῦ νεωτέρου Ἐρεχθέως ἐφονεύθη παρ' αὐτοῦ. ἕτεροι δὲ καὶ ἄλλοι δύο υἱοὶ παρ' αὐτοῦ Ἐρεχθέως ἀνῃρέθεντο (sic) ἐν ἐκείνῳ τῷ πολέμῳ συμμαχοῦντες Εὐφόρβῳ Εὐμόλπῳ Φόρβας καὶ Ἰμμάραδος. τότε δὲ ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ τὰ μυστήρια Δήμητρος ἐτέλεσαν. Taurin. ‡

869. Ἔθηκ'] Ἐμαντευσάμην αὐτοῖς νίκην. Gu. m. 2.

873. Κλύδωνι] Καὶ ταραχῇ καὶ ἐν μεγάλῃ ἀνάγκῃ. Flor. 59. ἤτοι ἐν ταραχῇ καὶ συγχύσει κακῶν. Flor. 33.

881. Νοσεῖ] Δυστυχεῖ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Πάλαι,] Ἐκ μακροῦ. Gu. m. 1. Florr. iidem.

882. Τεκνώθῃ] Τέκνον ἔσπειρεν. Gu. m. 2. ἐπαιδοποίησε. Flor. 59. Βίᾳ θεῶν,] Παρὰ γνώμην καὶ προαίρεσιν. Gu. m. 2.

885. Κἀπέδειξεν] Τῆς τοῦ Λαΐου παρακοῆς. ἐπέδειξαν γὰρ διὰ τούτου πᾶσιν, ὅτι τοιαῦθ' ἅπαντες πάσχουσιν οἱ θεοῖς ἀπειθοῦντες. Gu. m. 2.

886. Ἃ] Ἤγουν τὸ τεκνῶσαι τὸν Λάϊον, τὸ Οἰδίπουν γενέσθαι ἄνδρα τῆς οἰκείας μητρὸς καὶ τὸ μὴ τυφλὸν γενόμενον φαίνεσθαι. Gu. m. 2. Συγκαλύψαι] Κρύψαι. Gu. m. 1. Florr. § ἀφανίσαι. Gu. m. 2. Χρόνῳ] Διὰ τῆς παρατάσεως τοῦ χρόνου. Gu. m. 1. Florr.

887. Χρήζοντες,] Θέλοντες. Gu. m. 1. Florr. Ὡς δὴ θ. Ὑπεκδ.] Καθὰ δὴ τὴν τῶν θεῶν ἀγανάκτησιν ἐκφευξόμενοι. Gu. m. 1. Florr. ὡς οὕτως ἂν τὴν τῶν θεῶν ὀργὴν καὶ τιμωρίαν φευξούμενοι· ὃν γὰρ ἐμίσουν ἐκεῖνοι, τοῦτον καὶ αὐτοὶ ὥσπερ μισοῦντες καὶ τοῖς θεοῖς ὥσπερ συμπράττοντες ἔνδον οἴκου κατέκλεισαν. Gu. m. 2.

888. Ἥμαρτον ἀμαθῶς·] Ἀπέτυχον (τοῦ οἰκείου σκοποῦ add. m. 2.) ἀνοήτως, ἤγουν δι' ἀγνωσίαν. Gu. m. 1. Florr. Γέρας] Τιμήν. Gu. m. 1. Florr.

892. Ἀγῶ] Μὴ λάβῃς εἰς τὸ ἃ ἔξωθεν τὸ διὰ, ὥσπερ τινὲς, ἀλλ' ἔστιν αὕτη ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ, τί δρῶν, ὁποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη, ἐπειδὴ δρῶ σε φαμὲν καὶ λέγω σε τόδε, οὕτως· ἃ ἐγὼ τί οὐ δρῶν καὶ τί οὐ ποιῶν, ὁποῖα δὲ ἔπη οὐ λέγων, ἀντὶ τοῦ καὶ δι' ἔργου καὶ

* Verba συνεχῆ δὲ — κινοῦμαι habent etiam Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ultima e MS. C. C. C. dedit Barnes. sunt etiam in Leid. e quo Valck. post Ἀθηνῶν interseruit μόλις et pro ἔρχεται dedit ἔρχομαι. Flor. 33. συνεχῆ δὲ βάσεις, ὅ ἐστι τὸ μῆκος τοῦ ὁδοῦ μόγις περιπατῶ. ἀπὸ γὰρ τῶν Ἀθηναίων παραυτίκα ἔρχεται πρόσφατος, quæ a v. ἀπὸ γὰρ τῶν Ἀθ. sunt etiam in Aug. et Taur. nisi quod in hoc legitur ἀπὸ γὰρ τῶν Θηβαίων.

† Sic Schæfer. ad Dionys. de compos. p. 151. pro διῃρημένως.

‡ In his Εὐφ·ρβῳ e prima syllaba vocis Εὐμόλπῳ et e nom. Φόρβας ortum videtur.

§ Hæc et quæ deinceps usque ad v. 887. e Gu. m. 1. enotata sunt, e MS. C. C. C. dedit etiam Piersius, neglecta a Kingio.

διὰ λόγου ταῦτα μεμφόμενος, δι' ἔργου μὲν, ὅτι καλοῦσι πολλάκις αὐτοῖς οὐχ ὑπήκουσα, (τὸ δὲ ἦν τὰ σφῶν ἔργα μισοῦντος) διὰ λόγου δὲ, ὅτι ὀνειδίζων οὐ πέπαυμαι, εἰς ἔχθος ἦλθον τοῖς παισὶ τοῦ Οἰδίπου. ἢ τὸ ἃ πρὸς τὸ ἦλθον συντακτέον, οὕτως· ἃ ἐγὼ ἦλθον εἰς ἔχθος τοῖς παισὶ τοῦ Οἰδίπου τί δρῶν, ὁποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη. ὥσπερ γὰρ φαμὲν, ἐπορεύθην ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπ' εὐδαιμονίᾳ σῇ ἀντὶ τοῦ ἡ πόρευσίς μου εὐδαιμονίαν σοι ἤγαγεν, οὕτω καὶ τὸ ἃ ἦλθον εἰς ἔχθος, ἀντὶ τοῦ τὸ περὶ τούτων διεξιέναι με ἔχθος ἐμοὶ πρὸς τοὺς Οἰδίποδος παῖδας ἤγαγε. λάμβανε δὲ εἰς τὸ πρῶτον πρὸς τὸ τί δρῶν τὸ οὐ κατὰ συνεκδοχὴν ἀπὸ τοῦ οὐ λέγων. Gu. m. 2.

898. Συγκατασκάπτῃ] Συγκαταστρέφῃ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. συναφανίζῃ, διαφθαρήσῃ. Gu. m. 2.

899. Τις] Ὁ Κρέων. οὐκ ἠβούλετο δὲ εἰπεῖν τοὔνομα, ἵνα μὴ τοῦτον παρόντα λυπήσῃ. Gu. m. 2.

900. Ἐκεῖνο μὲν γὰρ] Ἔθος ποιητικὸν τὸ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι. Ὅμηρος· (Od. κ'. 226.) Ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἱστόν. καὶ Μένανδρος· Ἐκ γειτόνων οἴκων γὰρ, ὦ τοιχωρύχε. * Ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν,] Καλὸν καὶ σωτήριον τῇ πόλει. Gu. m. 2.

901. Μηδένα πολίτην,] Πρωθύστερον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

902. Ὡς δαιμονῶντας] Καθὰ κακοδαίμονας ὄντας. Gu. m. 1. Florr. iidem. δυστυχίᾳ κατεχομένους. Flor. 33. Κἀνατρέψοντας] Ἀνατρέπειν τὸ τοὺς θεμελίους τῶν οἰκοδομημάτων ἄνω ποιεῖν, τὰ δὲ τείχη κάτω. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἀνάστατον ποιήσοντας. Gu. m. 2.

905. Ἀλλ'· οὐ γὰρ εἶπ.] Ἀλλ' ἐάσω· οὐκ ἔστι γὰρ οὔτε ἐμοὶ τοῦτο ἀσφαλὲς ἤγουν ἀνεμπόδιστον εἰς τὸ εἰπεῖν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

910. Ἐπίσχες] Ἤγουν καρτέρησον σαυτόν. ἐπίῤῥημα τοπικόν (ἤγουν ἔνθα ἵστασαι add. Florr.) Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ. Gu. m. 2. Μὴ 'πιλαμβάνου.] Μή μου ἅπτου. Μὴ 'πιλ.] Μὴ λαμβάνου μου, ἤγουν μὴ κάτεχε (κατάσχε Florr.) με. Gu. m. 1. Florr. iidem.

911. Ἡ τύχη σ',] Μέλλει γὰρ μετ' ὀλίγον ὁ παῖς αὐτοῦ ἀναιρήσειν ἑαυτόν. Gu. m. 2. Flor. 33. Taur.

913. Βούλει σὺ μέντοι, κοὐχὶ βουλήσῃ τάχα.] Ταχέως. τουτέστιν οὐκ ἀρέσει σοι ἡ ἀκοὴ, ἀλλ' εὐθέως μεταμεληθήσῃ ἐπὶ τῇ ἀκοῇ. ἄλλως. θέλεις, φησὶ, νῦν ἀκοῦσαι, ταχέως βουλήσῃ μὴ ἀκηκοέναι τὸ μέλλον σοι γενήσεσθαι. ἄλλως. νῦν μὲν ἀκοῦσαι ἐπείγῃ, ἐπειδὰν δὲ ἀκούσῃς ἅπαξ, οὐ μὴ θελήσεις πάλιν ἀκηκοέναι. Aug. Taur.† Τάχα,] Ἴσως, Gu. m. 1.

914. Καὶ πῶς] Οὐ βούλομαι. Flor. 59.

915. Σπουδὴν ἔχεις;] Σπουδάζεις ἀκοῦσαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

916. Εἰς γὰρ τί μ' ἄλλο δεῖ] Ἢ ὑπὲρ τοῦ πατρίδα σῶσαι· ἢ εἰς τὸ ἀκοῦ-

* Recte monuit Valck. hanc annotationem ad v. 881. spectare; ad hunc locum tamen adscripta est etiam in Taur. qui habet: ἐκεῖνο γὰρ πρῶτον ἦν ἴαμα τῶν ἀπὸ Οἰδίπου μηδένα πολίτην, μηδὲ ἄνακτα εἶναι τῇδε τῇ πόλει, ὡς κακοδαιμονοῦντας. Ἄλλως. πρωτεῦον, αἱρετώτερον. ἔθος ποιητ. τούτου γὰρ ἄρχεσθαι. Ὅμηρος· οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπη ζόφος - - (Od. κ'. 190.) ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη. καὶ Μέν. ἐκ γειτόνων οἴκων γὰρ, ὦ τριχώρυχε. Ex eo recepi ἐκ γ. οἴκ. γὰρ pro ἐκ γειτόνων γὰρ οἴκ. Bentl. emend. in Men. p. 83. em. ἐκ γ. γὰρ οἴκων, quemadmodum in edit. vet. scholiorum, Valcken. quidem ignota (nam Junt. ut Basil. οἴκων) legi testabatur, probante Valck. In Aug. hæc ad v. 898. adscripta sunt: ἔθος ποιητ. ἀπὸ τοῦ ὦ ἄρχεσθαι. Ὅμ. ὦ φίλοι ἐποιχόμενοι. καὶ Μέν. ἐκ γειτόνων ὦ τοιχώρυχε.

† Dedi scholion, ut in Taur. scriptum reperitur. In Aug. est: θέλεις φη. νῦν . . . . . σαι τ. . . χέως β. μὴ ἀκηκοέναι τὸ μ. σοι γίνεσθαι. τουτ. οὐκ ἀρ. - - - ἀκοῇ. νῦν ἀκοῦσαι, κ. τ. λ.

960. Εὐνῆς] Συνουσίας. Gu. m. 1. Florr. iidem.

964. Μέλαιναν] Σκοτοποιόν. Gu. m. 2. Κῆρα,] Θάνατον. idem. Μέλ. — βαλὼν,] Διὰ τοὺς ἀναιρεθέντας Ἀργείους. idem.

965. Τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν] Τούτων τῶν δύο δυστυχιῶν ἤγουν τοῦ * καταστραφῆναι τὴν πόλιν, ἢ τὸν σὸν παῖδα ἀποθανεῖν, ἑλοῦ, ἤγουν πρόκριναι, ἔκλεξαι τὴν ἑτέραν· ἢ γὰρ τὸν σὸν παῖδα σῶσον καὶ ἄφες δηλονότι καταστραφῆναι τὴν πόλιν, ἢ τὴν πόλιν σῶσον, καὶ ἔασον φονευθῆναι τὸν σὸν παῖδα. Baroc. 74. Gu. m. 1.

968. Ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρ. τ.] Τὸ εἶδος ἀντὶ γένους· γένος γὰρ ἡ μαντικὴ, εἶδος δὲ ταύτης τὸ διὰ πυρὸς γνῶναι τὸ μέλλον. Gu. m. 1.

969. Μάταιος·] Ἄκαιρος. Gu. m. 1. Σημήνας] Δείξας, μαντευσάμενος. Gu. m. 2.

974. Σχάσας;] Ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρεσσόντων. σχάσαι γὰρ τὸ κρατῆσαι τὴν τῶν κωπῶν εἰρεσίαν. Gu. m. 2. παύσας (ἐπισχὼν, χαλάσας.) Gu. Ἄφθογγον] Ἄφωνον. Gu. m. 2.

978. Προσθεῖναι] Ἐκθεῖναι, ἔκδοτον ποιῆσαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Πᾶσιν γὰρ ἀνθ.] Ἤγουν πάντες—ἀμελῆ ζωὴν ζῶ, (ἀντὶ τοῦ μετὰ ἀμελείας ἀνύω τὴν ζωὴν add. Gu. Flor.) — ἀμελεῖς καὶ φιλότεκνοι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosq. D.

982. Ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ,] Ἐγκαίρῳ, πρὸς τελευτὴν ἐπιτηδείῳ. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

985. Ἀκόλαστ'] Ἀζήτητα, τολμηρὰ, προπετῆ. † Flor. 33.

990. Ἢν δ' ὑστερήσῃς,] Ἀπολειφθῇς. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὕστερος φανῇς. (ἤγουν βραδύνῃς add. Gu.) Gu. m. 2. Flor. 33.

994. Περάσας,] Διαβάς. (διελθών.) Gu.

1003. Προσηγορήσων] Προσαγορεύσων, συνταξόμενος αὐτῇ, ἀποχαιρετίσων παρὰ τοῖς κοινοῖς. Gu. m. 1.‡

1013. Θεσφάτων ἐλεύθεροι,] Προτροπῆς χρησμῶν εἰς τὸ ἀποθανεῖν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. οὗτος γὰρ οὐκ ἐλεύθερος θεσφάτων, ἐπεὶ ὁ Τειρεσίας δεῖν εἶπε τοῦτον θανεῖν. ἐπιχείρημα ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος. Gu. m. 2.

1014. Κοὐκ εἰς ἀνάγκην δ. ἀφ.] Οὐκ ἀναγκαζόμενοι ὑπὸ θεῶν ὑπὲρ πατρίδος τεθνάναι, ὥσπερ ἐγώ. Gu. m. 2.

1017. Ἐγὼ δὲ πατ.] Εἰ γὰρ ἐξέλθω τῆς πόλεως ὥσπερ δειλὸς, αὐτὸς μὲν ἴσως σωθήσομαι, πατρὸς δὲ καὶ ἀδελφοῦ καὶ πόλεως προδότης γενήσομαι, ἀπολωλυίας αὐτῆς ὑπ' ἐχθρῶν, καὶ σὺν αὐτῇ κἀκείνων. Gu. m. 2.

1019. Κακὸς] Δειλός. (καὶ τῶν οἰκείων προδότης.) Gu.

1027. Οὐκ αἰσχρὸν] Ἀλλὰ εὐπρεπὲς δηλονότι. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἀλλὰ καλὸν καὶ λυσιτελὲς, τίμιον. Gu. m. 2.

1029—1032. Εἰ γὰρ λαβὼν] Αὕτη ἡ κατασκευὴ πρὸς τὸ οὐκ αἰσχρὸν, τοῦτο δὲ κατὰ πρῶτον μὲν μερικῶς ἐξήνεγκε, ἔπειτα δὲ καθόλου, πρῶτον μὲν εἰς κοινὸν φέρει (sic) πατρίδι εἰπὼν, ἔπειτα δὲ κακῶν αἱ πόλεις ἐλασσόνων. ὁ

* Τοῦ e Gu. scripsi, quod etiam Valck. rescribendum monuerat, pro τό. Ex eodem cod. ἤγουν addidi ante πρόκριναι, et δηλονότι post ἄφες. Pro ἢ γὰρ τὸν σὸν π. idem habet ἤγουν τὸν σ. π. Brevius scholion erat in editis: ἀπὸ τῶν δ. δ. πρόκρ. τὴν ἑτ. ἢ τὸν παῖδα σῶσον, ἢ τὴν πόλιν. Aug. τούτων τῶν δύο πότμων ἵνα ἐπιλέξαι, ἢ τὴν τοῦ παιδὸς σωτηρίαν, ἢ τῆς πόλεως πότμον. Taur. τοῖν δυοῖν πότμον τὸν ἕτερον ἑλοῦ, ἢ τοῦ παιδὸς τεθνηκότος σῶσαι τὴν πόλιν, ἢ τῆς πόλεως καταστραφείσης σῶσαι μὲν τὸν υἱὸν, οὐ μὴν οὐδ' αὐτὸν σώσεις· μετ' οὐ πολὺ γὰρ καὶ αὐτὸς μετὰ τῆς πόλεως ἀπολεῖται.

† Ex his emendanda videntur, quæ Valck. ex Aug. vulgavit: τολμηρῷ προπετεῖ, quæ ille cum voc. ἀπειλῇ ad ἰάσεις adscripsit. In cod. vv. τολμ. πρ. erant ante ἤγουν τὰ μὴ ὑπ. et ἀπειλῇ post γίγνονται.

‡ Verba ἀποχαιρ. π. τοῖς κ. e MS. C. C. C. dedit King. in quibus legitur περὶ, emendatum, ut scriptum est in Gu., a Valck.

[illegible] καὶ ἑκαστός τις τῶν πολιτῶν ὡς [illegible] βίου ὑπὲρ πατρίδος [illegible] τότε [illegible] εἰς ἃς ἡ τοιαύτη [illegible] γίνεται, εὐτυχεῖς ἂν εἰς τὸ ἑξῆς. [illegible] τὸ συμφέρον τῆς πόλεως καὶ διὰ [illegible] καὶ δι' ἔργου γίνεται, πρὸς [illegible] τὸ διὰ συμβουλῆς ἔθηκε τὸ διέλθοι, [illegible] δὲ τὸ δι' ἔργου τὸ φέρει. λάμβανε δὲ τὸ εἰς κοινὸν πρὸς τὸ διέλθοι κατὰ συνεκδοχήν. Gu. m. 2.

1030. Διέλθοι] Μετέλθοι, γυμνάσαιτο, ἀσκήσαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1033. Γᾶς λόχευμα,] Παρόσον ἐν ὄρεσι διατρίβουσα τὸ πρὶν καὶ μὴ φαινομένη ἐξαίφνης ἐπέστη τοῖς Θηβαίοις, διὰ τοῦτο ἔδοξεν οἷον ἐκ γῆς ἀναδοθῆναι. Flor. 33.

1034. Νερτέρου] Σκοτεινῆς. Flor. 33. νερτ. Ἐχ. γένν λέγει τὴν Σφίγγα, ὡς θανάτου αἰτίαν. Gu. m. 2. Ἐχίδνης,] Ἐκ Τυφῶνος γὰρ καὶ Ἐχίδνης ἡ Σφίγξ. Gu. m. 1.

1036. Τὸ πολύστονος καὶ τὰ ἑξῆς πρὸς τὸ ἴβης ἀποδίδοται, ἤγουν ἔβης πολύστονος, πολύμοχθος. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1038. Φοιτάσι] Μεμηνόσιν. Gu. m. 1. Florr. iidem. ὁρμητικοῖς. Gu. m. 2. Flor. 33.

1039. Χαλαῖσι] Νῦν ταῖς σιαγόσιν, οἱ δὲ τοῖς ὄνυξι, τὰ ὠμὰ κρέα ἁρπάζουσι καὶ σιτουμένοις. Flor. 33. Ὠμοσίταις·] Θηριώδεσιν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1041. Πεδαίρουσα] Περισσὴ ἡ σύνθεσις τοῦ πέδι (Flor. πέδου), ἐπεὶ ἔχει τὸ ἐκ τόπων. ἔστιν οὖν τὸ πεδαίρουσα ἀντὶ τοῦ μεταίρουσα. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἀπὸ τοῦ πεδίου μετεωρίζουσα καὶ αἴρουσα εἰς ὕψος. Taur. *

1042. Ἀμφὶ μοῦσαν,] Ἡ ἀμφὶ ἀντὶ τῆς ἐπί, ἵν' ᾖ ἀκόλυρον μοῦσαν ἐπέφερες. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. †

1043. Ὀλομέναν τ' ἐρ.] Φθοροπ[oιὸν] ἐπειδὴ φθορᾶς αἰτία ἦν ἡ μοῦσα, τοῦτο Ἐρινὺν οὐλομένην αὐτὴν λ[έγει]. Gu. m. 2. τοὺς γινομένους θρήνους τὰ αἰνίγματα. Gu. m. 2. Taur. ‡

1044. Ἔφερες, ἔφερες] Ἐπέφ[ερες] ἀκόλυρον μοῦσαν καὶ ἀξίαν ἀπωλ[είας] Ἐρινὺν, λέγω λύπας τῇ πατρίδι. ἢ ταῖς Θ. Gu. m. 1. ἅ ποτε καὶ ἥτις ἔφ[ερες] ἔφερες τῇ πατρίδι ἤτοι ταῖς Θ. ἃ[ς] καὶ θλίψεις φόνια καὶ φονικὰ, π[ε]ρουσα καὶ εἰς ὕψος ἐκ γῆς αἴρ[ουσα] νέους ἐκ τῶν Διρκαίων τόπων, ἤτοι Θηβῶν, περὶ μοῦσαν καὶ ᾠδὴν ἄλ[υρον] καὶ κακόμουσον καὶ ἄλλην ποταπὴν (Ἐρινὺν οὐλομένην καὶ φθοροποιόν. ἡ σὴ μοῦσα, ἤτοι τὰ ἔμμετρα αἰνίγμ[ατα] ἄλυρος καὶ κακόμουσος ἦν καὶ Ἐρ[ινὺς] οὐλομένη δι' οὓς προὔξένει θανάτους. τις ἐκ τῶν θεῶν ἦν καὶ ὑπῆρχεν ὁ το[ιαῦτα] πράξας, τὸ τοῖς Θηβαίοις λέγω ἐ[πι]θεῖν τὴν Σφίγγα καὶ φθείρειν αὐτ[οὺς] (ἦν δὲ ὁ Ἄρης διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ τοῦ τοῦ δράκοντος) φόνιος ἦν. εἰκότω[ς] ὁ Ἄρης τοιοῦτος καλοῖτ' ἂν, καὶ δι' ποιεῖ φόνους καὶ διὰ τὰς τῆς Σφι[γγὸς] φονικὰς ἁρπαγάς. Gu. m. 2.

1045. Φόνια·] Ἐπὶ φόνοις. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1047. Ἰάλεμοι] Ἰάλεμοι δὲ θρῆνοι παρθένων ἐστέναζον ἐν τοῖς οἴ[κοις]. ἰάλ. δὲ καὶ θρ. μητέρων, ἰήϊον καὶ [θρη]νητικὴν βοὴν, ἰήϊον μέλος, τουτέστιν τε ἡ Σφίγξ τοῖς Θηβαίοις ἐπεχωρίο[υ] ἐστέναζον μὲν αἱ μητέρες διὰ τοὺς [νεω]τέρους παῖδας ἁρπαζομένους ὑπ' αὐ[τῆς] ἐστέναζον δὲ αἱ παρθένοι, πατέρων ταῖς καὶ ἀδελφῶν καὶ ἑτέρων νέων, ἔμελλον συνοίκους κτήσεσθαι, ἀθ[ρόως] ὑπ' ἐκείνης ἀπολλυμένων. ἄλλος ἄ[λλον] ἀνὰ τὴν πόλιν ἐπιτόνυζε (sic) ἐθρήνει ἐν διαδοχαῖς· διεδέχετο γὰρ [ἄλ]λος ἄλλον ταῖς συμφοραῖς, νῦν μὲν [τού]του, νῦν δὲ ἐκείνου σπαραττομένου ἁρπαγαῖς. ἦν δὲ καὶ ὑπῆρχε στενα[γμὸς] ὅμοιος βροντῇ καὶ ἰαχὴ καὶ θρην[...]

* In Cod. hæc post vv. πρὸς τὸ ἔφερες (Schol. 1042. ii. vol. p. 217.) sequuntur: λως. ἀντὶ τ. π.

† Aug. ἡ ἀμφὶ ἀντὶ τῆς πρὸς, προσέφερες.

‡ In Taur. est ἢ διὰ τοὺς γ. θρ. ἢ διὰ τὰ αἰν.

βοὴ, ὁπότε ἀφανίσειε καὶ ἠφάνισε τινὰ τῶν ἀνδρῶν τῆς πόλεως ἡ πτεροῦσσα καὶ ἐπτερωμένη παρθενόμορφος Σφίγξ. Gu. m. 2.*

1048. Ἰάλεμοι δὲ παρθ.] Ἢ πρὸς τὸ παρθένων στικτέον, ἢ τὸ ἰάλεμοι πρὸς τὸ ἐστέναζον συντακτέον. καὶ μὴ ξενισθῇς ἀκούων τὸ ἐστέναζον ἰάλεμοι· πολλὰ γὰρ τοιαῦτα παρὰ ποιηταῖς εὕρηται. Gu. m. 2.

1049. Ἐστέναζον] Ἀντὶ τοῦ ἐποίουν, ἀνέπεμπον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1050. Ἰήϊον βοὰν,] Θρηνητικήν. (ἀπὸ τοῦ ἰὼ τὸ φεῦ. τοῦτο ἐπὶ μὲν θρήνων ψιλοῦται, ἐπὶ δὲ παιώνων δασύνεται.) Gu. † ἢ θρηνητικὴν, ἢ λοξὴν, διότι καὶ τῷ Λοξίᾳ Ἀπόλλωνι τοιοῦτος ὕμνος ᾔδετο. καὶ τὸ αἴνιγμα τοιοῦτον ἦν. Flor. 33. ἀφανιστικήν. idem. παιώνιον φωνήν. παιὰν δέ ἐστιν ᾆσμα ᾀδόμενον ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ ἢ δεινῶν τινων. εἰ μὲν συνταχθῇ βοὴν ἰήϊον ἀντὶ τοῦ λοξὴν, συντακτέον οὕτως, διὰ τὴν βοὴν τὴν ἰήϊον· εἰ δ' ἄλλως, ἄνευ προθέσεως. idem.

1052. Ἄλλος ἄλλον ἐπωτ.] Ἄλλος ἐπ' ἄλλον ἐθρήνει, ἐσχετλίαζεν, ἀπὸ τοῦ ὀττοτοί. Gu. m. 1. Flor. 21. ‡

1058. Ἀποστολαῖς] Κατὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Πυθίου, ἤγουν ἣν ἀπέστειλεν αὐτὸν ὁ Πύθιος, τουτέστιν ὁ Ἀπόλλων. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1061. Τότε μὲν ἀσμένος,] Ἀντὶ τοῦ ἡδὺς — δὲ τὸ συνάπτει ὁ αὐτὸς δὲ πάλιν, φησὶν, οὕτω καὶ λύπας αὐτὸς (αὐτοῖς) προσετρίψατο, γήμας τὴν μητέρα καὶ φύσας τοὺς περὶ Πολυνείκην ἐξ ἀνόμων γάμων· οἳ νῦν διὰ (τὰς) τούτου ἀρὰς εἰς ἀγῶνα καὶ πόλεμον κατέστησαν. τὸ δὲ ὕστερον γενόμενον προανεφώνησεν· οὐ γὰρ εὐθὺς, ὡς ἐπεδήμησεν, ἄσμενοι αὐτὸν εἶδον, ἀλλ' ὅτ' ἔλυσε. λείπει δὲ τὸ ἦλθε. §

1062. Γάμους Δυσγάμους] Συνάφειαν γάμων δυσγάμων. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. παρανόμους, αἰτίους συμφορῶν, κακούς. Gu. m. 2.

1066. Ἀμείβει] Κατὰ διαδοχὴν ἄγει (διαβιβάζει 59.) τὴν πόλιν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. διέρχεται. Gu. m. 2.

1067. Μυσαρὸν] Βδελυκτόν. Gu. m. 1. Florr. iidem. βδελυρόν· πολεμοῦσι γὰρ ἀλλήλοις. Gu. m. 2. αἴτιος ὁ Οἰδίπους φόνων γίνεται καταβαλὼν τὰ τέκνα κατάραις εἰς μυσαρὸν καὶ βδελυρὸν ἀγῶνα, ὃν ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἀλλήλους καταβαλεῖν σπεύδοντες. Gu. m. 2.

1075. Γενοίμεθ' ὧδε] Ἤγουν τοιούτων παίδων ὑπὲρ πατρίδος ἀγωνιζομένων. Gu. m. 2.

1085. Διὰ μακροῦ] Χρόνου ἢ λόγου ἀκούσῃ. Gu. m. 2.

1090. Πολεμίων εἴργων β.] Ἃ οἱ πολέμιοι πέμπουσιν, ἀποσοβῶν, κωλύων ἐπ' αὐτὸν ἀφικνεῖσθαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1097. Ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτήν] Ἤγουν εἰς ἰσχυρὸν πόλεμον κατέστησαν. οὐχὶ μέτριον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1100. Ὡς μέλει μοι καὶ τόδ',] Ὅτι διὰ φροντίδος ἐστί μοι καὶ τόδε, εἰ ὁρᾷ φῶς, ἤγουν εἰ ζῇ. φάος τὸ φῶς βραχὺ, καὶ Φάρος (Gu. φάος) ὄνομα τόπου. φάρος δὲ τὸ ἱμάτιον, ἐνίοτε μὲν μακρὸν, ἐνίοτε δὲ βραχὺ, ὡς τὸ καλὸν, τὸ ἴσον

* Paraphrasis ista m. 2. etiam in Bar. esse videtur; certe, quam ad antistrophen dedit King. in Gu. eadem m. scripta est.

† Mutilum erat in editis. θρηνητ. βοήν. διὸ ἐπὶ μὲν θρ. etc. King. et Valck. θρ. β. διὸ omiserunt. Flor. 21. habet ἀπὸ τοῦ ἰὼ, ὃ σημαίνει τὸ φεῦ καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς η ἰήϊον.

‡ Verba ἐσχ. ἀπὸ τοῦ ὀτ. King. etiam dedit e MS. C. C. C. In editis tantum erat ἄλλος ἄλλον ἐθρήνει.

§ Verba ὁ αὐτὸς δὲ πάλιν — ἦλθε e Taurin. accesserunt, in quo scholion editum est a vv. διὰ τὸ λῦσαι τὸ αἴν. et post τὰ λοιπὰ, omissis ἀπὸ κ. δὲ τὸ συν. statim sequuntur illa: ὁ αὐτὸς δὲ, κ. τ. λ.

(sic), τὸ ἀνὴρ, τὸ ὕδωρ, τὸ ἀὴρ, τὸ ὄρος, ὡς δείκνυται ἐν τῷ Ἄρες Ἄρες βροτολοιγὲ, τὸ ἱμάς καὶ ἕτερα. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1101. Συνωρίς] Ἡ δυάς. Ἐς τόδ' ἡμέρας] Εἰς ταύτην τὴν ἡμέραν, ἤγουν μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας. Gu. m. 1. Florr. iidem. *

1103. Ἀπεστήσασθε] Ἀπεδιώξατε. Gu. m. 1.

1105. Σεσωσμένης.] Ἐν ἀσφαλείᾳ οὔσης. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1106. Ὑπερθανὼν,] Γράφεται ὑπερβαλών. τὸ ὑπερβάλλειν γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ, ὥσπερ καὶ τὸ ὑπεραίρω. ἔστι δὲ τὸ ὑπερβὰς τῆς γῆς καὶ τὸ πύργων ἐπ' ἄκρων στὰς ταυτόν. Gu. m. 2.

1108. Λαιμῶν διῆκε,] Διεβίβασε διὰ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. διέπεμψε. Gu. m. 2. ἐνέβαλε. Flor. 33.

1109. Ἔνειμεν] Ἔταξεν ἄγων. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1110. Φύλακας] Ἐπιτηρητὰς καὶ ἀποσοβητὰς τῶν πολεμίων. Gu. m. 2.† διὰ τοῦτο ἑπτὰ ἔταξε στρατηγοὺς ταῖς ἑπτὰ πύλαις, ἑαυτὸν οὐ συγκατατάξας, ὅπως αὐτὸς περιέρχοιτο τὰς πύλας, τῷ νοσοῦντι μέρει συμμαχῶν· ἐπάγει γὰρ (v. 1179.) "ἐπειδὴ τάσδ' εἰσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας, ἄλλας ἐπῇξε παῖς σός." ‡

1111. Ἐφέδρους] Ἀντιπάλους, ἀγωνιστὰς ἐπικαθεζομένους ἀντιτάττεσθαι, εἰ ἐπικρατοίη τὸ ἀντίπαλον μέρος. ἔφεδρος γὰρ ὁ εὐτρεπισμένος, δύο τινῶν παλαιόντων, παλαίειν τῷ νικήσαντι. §

Ἱππότας μὲν ἱππόταις] Ἐφ' ἱππόταις. ἢ ἐπὶ ἀπὸ κοινοῦ. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1112. Ὁπλίτας] Πεζοὺς (ὡπλισμένους ἐπὶ τοῖς πεζοῖς add. Gu.).

1114. Δι' ὀλίγου·] Ἐγγύς. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. συντόμως, διὰ ταχέος. Gu. m. 2. Περγάμων τ'] Καὶ ἀπὸ τῶν τειχῶν τῶν ὑψηλῶν. Gu. m. pr. Florr. iidem.||

1116. Τευμησσὸν] Οἱ μὲν ὄρος Βοιωτῶν, οἱ δὲ, ὅτι ὄρος ἐν Ἄργει, ἐν ᾧ ὡπλίζοντο οἱ Ἀργεῖοι εὐτρεπιζόμενοι πρὸς πόλεμον. Taur.

1117. Δρόμῳ συνῆψεν] Ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἄστυ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μέχρι τῆς πόλεως ἔδραμεν. Gu. m. 2.

1122. Ὁ τῆς κυναγοῦ — ἔκγονος,] Ὁ υἱὸς τῆς κυνηγοῦ, ἤγουν τῆς Ἀταλάντης. Gu. m. 1. Florr. omnes.

1124. Κάπρον] Οὗτος ὁ κάπρος ἐλέγετο Καλυδώνιος, Καλυδὼν δὲ ὄρος Αἰτωλίας. ἱστορεῖται δὲ, ὡς τοῦτον τὸν κάπρον ἡ Ἄρτεμις ἐτόξευσε, Μελέαγρος δὲ τῷ συακτόνῳ δόρατι περὶ τὸ μέτωπον πλήξας ἀνεῖλεν. Gu. m. 2.

1125. Χειρουμένην] Κρατοῦσαν, νικῶσαν. Gu. m. 2.

1128. Ὑβρισμέν',] Ὕβριν ἔχοντα καὶ ἀλαζονείαν, ἀλλ' ἔχων ὅπλα ἄσημα, ἤγουν μηδὲν ἐπίσημον ἔχοντα, σωφρόνως, ἤγουν ἐν καταστάσει ἀλαζονείας ἀπηλλαγμένη. Gu. m. 1. Flor 5. 6.

* Pro his Valck. dedit ex Aug. ζῇ ἡ δυὰς τῶν τ. μέχρι ταύτ. τ. ἡμ.

† In editis erat: Λοχαγίτας, λόχους, τάγματα, φύλακας. quæ Valck. ita em. Λόχους, τάγματα. Λοχαγίτας, ταγμάτων φύλακας.

‡ Ultima: τῷ νοσ. μ. etc. in Taur. adjecta sunt. Versus Euripidis intactos reliqui, sed pro ἐπάγει cod. ἐπάγη. Ex eodem supra συγκατατάξας recepi pro κατατάξας. Pro ἑαυτὸν οὐ συγκ. Aug. καὶ ἑαυτὸν οὐ συγκατέλεξεν, quæ non intelligo, cur meliora vulgatis dicat Valck.

§ Verba ἔφεδρος γὰρ — νικήσαντι e Gu. addidi, in quo hæc verbis ἐπικαθεζ. — μέρος subjecta sunt. Eadem in MS. C. C. C. Barn. in Leid. Valck. repererunt. Singulari oscitantia in mendo ἐπὶ ῥατείη Junt. Basil. Barn. King. Valck. Schütz. conspirant. ἐπικρατοίη Gu.

|| Taur. περγ. τὰ ἀκρωτήρια· στέγη δὲ τὰ τείχη τῶν ὑψηλῶν, quod quid sit, nescio.

9. 21. 56. 59. 76. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀλαζονείαν τινά. ἴσως δὲ ὡς μάντις προειδὼς τὸ μέλλον οὐδὲν ἀλαζονικὸν ἐφρόνει. Taurin.

1129. Ὠγύγια δ' εἰς πυλώμαθ'] Ἐπεὶ παρὰ Ὠγύγου τοῦ Βοιωτοῦ τάφῳ ἔκειντο, καὶ οὐχ ὅτι Ὤγυγος αὐτὴν ἔκτισεν· οἱ γὰρ περὶ τὸν Ἀμφίονα ἔκτισαν τὰς Θήβας· ἢ ἀρχαίως (f. ἀρχαίων) ὡς αὐτῶν πρωτοκτίστων οὐσῶν τῇ πόλει. Taurin.

1131. Στικτοῖς] Πυκνοῖς. Gu. m. 1. Florr. Πανόπτης] Διὰ τὸ εἶναι ἄϋπνος. Gu. m. 2.

1133. Βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα] Ἰστέον — αἰτιατικαὶ οὖσαι, καὶ οὐχ, ὡς φασί τινες, οὐδέτεραι,* συντάσσοντες πρὸς τὸ, τὰ μὲν — τὰ δὲ, οὐ—τὰ κρύπτοντα. Baroc. 74. Gu. m. 2.

1139. Κρηναίαισι] Πύλαι καὶ αὗται Θηβῶν, ἴσως δὲ τῇ Δίρκῃ παρέκειντο, καὶ ἀπὸ ταύτης ὠνόμασαν (leg. ὠνομάσθησαν.) Taurin.

1142. Στρόφιγξιν] Τοῖς ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος ἱμᾶσι. Gu. m. 2.

1143. Πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν,] Τὸν ὀμφαλὸν, ὃ καλοῦσι τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος. Gu. m. 2. †

1149. Ὑπόνοιαν ἡμῖν] Μὴ λάβῃς ἔξωθεν εἰς πρόθεσιν εἰς τὸ ὑπόνοιαν, ὥς τινές φασιν, ‡ ἀλλ' οὕτω λέγε· ἐπῆν δὲ καὶ ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἐν σιδηρονώτοις τύποις γίγας γηγενὴς, καὶ ἐκ τῆς γῆς γεννηθεὶς, φέρων ἐπὶ τοῖς ὤμοις ὅλην τὴν πόλιν, ὑπόνοιαν καὶ ὑποψίαν, οἷα πείσεται ἡ πόλις αὕτη· τουτέστι τὸ φέρειν ἐπὶ τοῖς ὤμοις τὴν πόλιν ὑπονοεῖν τοῖς ὁρῶσι παρεῖχε τὴν ἐσομένην τῇ πόλει καταστροφήν. τὸ δὲ ἐξαναστάσας βίᾳ μοχλοῖσι διὰ μέσου, δεικνύον καὶ ἑρμηνεῦον τὸ πῶς αὐτὴν ἐν τοῖς ὤμοις ἔφερε. τὸ δὲ σιδηρονώτοις τύποις ἀντὶ τοῦ ἐν σιδηροῖς τύποις ἐπὶ τῶν νώτων τῆς ἀσπίδος ἐνετετύπωτο. Gu. m. 2.

1153. Ἀργεῖον αὔχημ'·] Ἐν γὰρ τῇ ὕδρᾳ Ἀργεῖοι ἐσημαίνοντο. Gu. m. 2.

1154. s. Δράκοντες] Ἤγουν αἱ ἔχιδναι καὶ αἱ κεφαλαὶ τῆς ὕδρας. δράκοντας εἶπεν ἀντὶ εἴδους εἶδος παραλαμβάνων. Gu. m. 2.§ Παρῆν δ' ἐκ.] Παρῆν δὲ ἐμοὶ ἡ ὄψις ἑκάστου τούτων. Gu. m. 1. et 2. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1156. Ξύνθημα] Σημεῖον τι ἴδιον ἐπιγιγνώσκουσιν ἀπὸ τὸ τοὺς οἰκείους μὴ φονεύειν. λέγει δὲ τὸ κηρυκεῖον. ταῦτα δὲ φησὶ εἶδον ἀκριβῶς πρὸς ἕκαστον αὐτῶν κῆρυξ ἀποστελλόμενος ταξιαρχῶν. Taur. γνώρισμα τῶν πολεμίων, σημεῖον ἴδιον, ὅπως τοὺς ἰδίους μὴ φονεύωσι. Gu. m. 2.

1157. Μεσαγκύλοις] Τοῖς ἀκοντίοις, —ἔχειν ἐγγλυφὴν, εἰς ὃ ἐμβαλόντες τὸν δάκτυλον τὸν δεύτερον καὶ τοῖν δυοῖν ἑκατέρωθεν κατέχοντες ταχυτικώτερον ῥίπτουσιν οἱ πολέμιοι.||

1158. Ἑκηβόλοις,] Μακρὰν βαλλούσαις. Gu. m. 1. Florr. omnes.

1160. Ἔκλαγξε] Ἐφώνησε, ἤχησε. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. μεγάλως ἐβόησε. Gu. m. 2.

1162. Ἄρδην] Ὁμοῦ. Gu. m. 2.

1165. Πολλοὶ δ' ἔπιπτον] Πολλοὶ δὲ — ἐοικότας. ἢ καὶ οὕτως, ἵν' ᾖ τοῦτο ὅμοιον τῷ ἄνω, καὶ εἶδες ἂν Ἀργείους ἐξ ἡμῶν ἐκπεπνευκότας, τουτέστιν ἐξ ἡμῶν ἀφῃρημένους τὸ ζῆν.¶ Baroc. 74. Gu. m. 2.

* καὶ οὐχ — οὐδέτεραι e Gu. addidi, qui omittit etiam δὲ post συντάσσοντες. Ita non opus est, neque cum Kingio in fine post κρύπτοντα addere ἀμαθῶς, neque cum Valck. scribere οὐ συνάπτουσι — ἐκφέρουσι.

† In editis erat tantum κατὰ τὸ μέσ. τῆς ἀσπ.

‡ Sic in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76. adscriptum est εἰς.

§ Ex Aug. hoc scholion dedit Valck. ὕδρα ὄφις ἦν ἔχουσα κεφαλὰς ρ. καὶ ἄλλως. ἀπὸ τῆς ὕδρας ἐξήρχοντο κεφαλαὶ πολλαὶ, αἱ κεφαλαὶ τῆς ὕδρας ἐχιδνώδεις. αἱ ἔχιδναι ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς ὕδρας ἐξήρχοντο. δράκοντας δὲ εἶπεν, εἶδος ἀντὶ εἴδους παραλαμβάνων.

|| Ultima ἐγγλυφὴν, εἰς ὃ — πολέμιοι e Taur. addidi.

¶ Ultima ἢ καὶ οὕτως, κ. τ. λ. e Gu. accesserunt, qui etiam ab initio πολλοὶ Ἀργείων et κυβιστῶσιν pro κυβιστητῆρσιν, ut Bar.

1167. Κυβιστητῆρας] Ἀπὸ τοῦ κύβη ἡ κεφαλή. Flor. 59. δίκην κολυμβητῶν χερσὶ καὶ ποσὶ παλλομένους. Gu. m. 2.

1168. Ἔδευον] Κάθυγρον ἐποίουν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἔβρεχον. Gu. m. 2.

1171. Δικέλλαν,] Ἐργαλεῖον μοχλευτικόν. Gu. m. 2. Flor. 33. Κατασκάψω] Καταβάλω, καταστρέψω. Gu. m. 1.

1175. Ῥαφὰς] Ἁρμογὰς, ἁρμονίας. Gu. m. 1.

1176. Οἰνωπὸν] Πυῤῥὰν, αἰθηρὰν, τὴν πυρώδη καὶ ἐρυθρὰν, οἷος ὁ οἶνος. Gu. m. 2.

1178. Κόρῃ.] Θυγατρί. Gu. m. 2.

1182. Αἰτωλίσιν] Αἰτωλὶς λόγχη, ᾗ οἱ Αἰτωλοὶ χρῶνται. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Εἰς ἄκρον στόμα π.] Εἰς τὰς ἐπάλξεις. Gu. m. 1. Florr. iidem. εἰς τοὺς τῶν τειχέων ὀδόντας, ἔνθα ἵστανται οἱ ἄνδρες. Gu. m. 2.

1184. Ἀλλά νιν] Ἤγουν αὐτούς. Gu. m. 1. Flor. 33. 59.

1187. Νοσοῦν.] Τὸ μέρος τοῦ κινδυνεύειν παύσαντες. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ποιήσαντες ἄφοβον. Flor. 59.

1188. Ὡς ἐμαίν.] Ὅτι μανικῶς ὥρμα. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1193. Πετρούμενος] Λίθοις βαλλόμενος. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1194. Ἀνεῖρφ',] Ἀνέβαινε, ἀνήρχετο. Florr. iidem. Εἱλίξας δέμας,] Συστείλας τὸ σῶμα. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1196. Ὑπερβαίνοντα] Ἀπὸ τοῦ νῦν μέλλοντα ἐπιβῆναι τῶν τειχῶν. Gu. m. 2. Γεῖσα] Τὰ λεγόμενα στηθαῖα. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1197. Ἐκτύπησε] Ἦχον ἐποίησεν. Gu. m. 1. Florr. iidem. πεσόντος τοῦ κεραυνοῦ. Gu. m. 2.

1200. Κόμαι μὲν] Ὡς κοῦφαι. G m. 2. Εἰς Ὄλυμπον,] Εἰς οὐρανὸν νεπέμποντο. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 21. 56. 59. 76. εἰς ὕψος. Gu. 2. Αἷμα δὲ] Ὡς γεῶδες. Gu. m.

1201. Κῶλα,] Οἱ πόδες. Gu. m. Florr. omn. καὶ τἄλλα μέρη. C m. 2. χεῖρες καὶ κῶλα εἰπὼν ἐπά ἑλίσσετο, πρὸς τὸ προσεχῶς οὐδέτι ἀποδιδούς, ἢ πραγματικὴν ποιούμε τὴν σύνταξιν. Gu. m. 1. Flor. 5. 9. 21. 56. 59. 76.

1202. Ἔμπυρος] Πεπυρακτωμέ Gu. m. 1. Florr. ἡμίεφθος, κεκαυ νος, κεκεραυνωμένος. Gu. m. 2.

1204. Καθεῖσεν] Καθίεω, καθ ὁ μέλλων καθιέσω, ὁ ἀόριστος καθίε καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν κ εἶσα καθεῖσας καθεῖσεν. ὅτι δὲ οὐ ἔχει, μαρτυρεῖ καὶ τὸ καθεῖσαν καὶ ὁ εἶσαν καὶ παρεῖσαν, τρίτα τῶν πληθ τικῶν ὄντα. ἃ πειρώμενοί τινες ἐκ παρατατικοῦ κανονίζειν, λέγοντες ἴη καὶ ὁ παρατατικὸς ἵην, τὸ τρίτον πληθυντικῶν ἵεσαν, καὶ κατὰ μετάθ καὶ συναίρεσιν εἶσαν, δοκοῦσι μὲν ἀλη τι λέγειν, ἐξελέγχονται δὲ τῷ σημαι παρεῖσαν γὰρ ἀντὶ τοῦ κατέλειψαν, κατελίμπανον, τὸ μὲν παρατατικὸν, δὲ κατέλειψαν ἀόριστον ὄν. πρὸς δὲ, ὃ νῦν Εὐριπίδης φησὶ, μέγα τεκμή τοῦ ὅτι εἰς ἀόριστον δεῖ κανονίζεσ Gu. m. 2. ἕω τὸ κάθημαι, ἤγουν καθῆσθαι ποιῶ, ὁ μέλλων ἕσω, ὁ ἀό τος εἶσα. ἔστι δὲ ἓν τῶν τὸ ι προσλαμ νομένων ἐπὶ τῶν παρῳχημένων, καὶ τὰ τῆς κατὰ καθεῖσεν. Flor. 21. καταπαύσασθαι ἐποίησεν. Gu. m. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1205. Οἱ δ' αὖ παρ' ἡμῶν] Οἱ ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου μέρους, ἤγουν οἱ ἡ τεροι. Gu. m. 2. Flor. 5. 6. 9. 56. 59. 76. Δεξιὸν] Ἀγαθόν. (m. 1. Florr. iidem. ἐπιτήδειον, κ λιστον. Gu. m. 2. Τέρας] Σημ Gu. m. 1. Florr. iidem.

1206. Ἐξήλαυνον] Ἐκ τῆς πόλ ἢ ἐκ τῆς τάφρου. Gu. m. 2.

1207. Καὶ μέσ' Ἀργείων ὅπλα]

μέσους τοὺς Ἀργείους, ἤγουν εἰς τὸ μέσον τῶν Ἀργείων. Gu. m. 1. Florr. iidem. εἰς μέσας παρατάξεις. Gu. m. 2.*

1215. Καλὸν τὸ νικᾷν·] Καλόν ἐστι νικῆσαι ἡμᾶς τοὺς πολεμίους· ἐὰν δὲ ἔχωσιν οἱ θεοὶ κρείττονα γνώμην, διαλλάξαι λέγω πρὸς ἀλλήλους τοὺς ἀδελφοὺς, εἴην ἂν εὐτυχὴς ἐγὼ, ἤγουν, τοῦτο κάλλιστον καὶ εὐτυχία τῆς πόλεώς ἐστι καὶ ἄμεινον τοῦ νικᾷν. Gu. m. 2.

1224. Ἔα τὰ λοιπὰ,] Μὴ ζήτει τὰ μετὰ ταῦτα, ἀλλ' ἐνταῦθα στῆθι. Gu. m. 2. Τὰ λοιπὰ,] Τὰ ἐπίλοιπα, τὰ ἔμπροσθεν. Gu. m. 2. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1225. Εἰς ὕποπτον] Ὑποψίαν τινὸς κακοῦ. Gu. m. 2. ἔμφοβον. Flor. 33. Ἐατέον.] Ἄξιόν ἐστιν ἐᾶσαι. Gu. m. 2. καταλειπτέον. Flor. 59.

1227. Καὶ τἀπίλ.] Ἤγουν εἰ εὐτυχῶ εἰς τὸ μετὰ ταῦτα, ὅσον τὸ κατ' ἐκείνους. λέγει δὲ τοῦτο, ὑπόνοιαν ἔχουσα, μὴ δέδοικταί σφισι πολεμεῖν πρὸς ἀλλήλους. ἀξιοῖ οὖν μαθεῖν, ὅντινα σκοπὸν ἔχουσιν. Gu. m. 2.

1229. Στέγεις] Φυλάττεις, ἐκ μεταφορᾶς τῆς στέγης. Gu. m. 2. στέγω οὐ μόνον τὸ ὑπομένω, ἀλλὰ καὶ τὸ φέρω, ὡς ἐνταῦθα. Flor. 21. Ὑπὸ σκότῳ.] Κρυφίως. Gu. m. 2. τῇ κρυφιότητι. Flor. 59.†

1239. Σῖγα] Ἔχειν, ἤγουν σιγᾷν. Gu. m. 1.

1241. Δαναῶν τ' ἀριστεῖς,] Ἐπ' ἀνδραγαθίαις λάμψαντες. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1243. Μήθ' ἡμῶν ὕπερ.] Μήτε ὑπὲρ ἐμοῦ, ἤγουν ἕνεκα ἐμοῦ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1244. Τόνδε κίνδ. μεθ.] Πάντας ἐκβαλὼν τοῦ κοινοῦ κινδύνου καὶ πολέμου. Gu. m. 2. Τόνδε κίνδ.] Τὸ μάχεσθαι ἀμφότερα τὰ στρατεύματα. Gu. m. 2. τὸ φονεύεσθαι ἡμᾶς. Flor. 59.

1247. Τῷδε παραδ. πόλιν.] Ἄδειαν δώσω τῷδε κατέχειν τὴν πόλιν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.‡

1249. Νείσεσθε,] Πορεύεσθε, ἀπελεύσεσθε. Gu. m. 1.§

1250. Ἅλις,] Ἀρκούντως ἔχει. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1255. Ἐπὶ τοῖσδε] Τοῖς λόγοις. Gu. m. 2. τοῖς ὁμολογουμένοις. Flor. 33. Ἐσπείσαντο,] Συνθήκας ἐποιήσαντο, εἰς φιλίαν ἦλθον, σπονδὰς ἐποίησαν ἀμφότερα τὰ στρατεύματα. Gu. m. 2.

1257. Ἔκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις] (Ἐξ ἐκείνου δὲ ἔκρυπτον τὸ σῶμα, ἀντὶ τοῦ τὰ σώματα, ὅπλοις χαλκοῖς add. Gu. Florr.) περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ ὡπλίζοντο. MS. C. C. C. Gu. m. 1. Florr.‖

1258. Νεανίαι.] Ἀντὶ τοῦ — ἡ θυγάτηρ. (οὕτω καὶ οἱ νεανίαι add. Gu.) MS. C. C. C. Gu. m. 1.

1259. Ἐκόσμουν,] Ὥπλιζον αὐτούς. Gu. m. 1.

1260. Ἄκροι.] Προὔχοντες, ἔνδοξοι. Gu. m. 1. οἱ ἔκκριτοι, ἔξοχοι. Gu. m. 2.

1261. Λαμπρὼ,] Χαροποί. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Χρῶμά τ' οὐκ ἤλλ.] Ἐδειλίασαν. Gu. m. 2.

1262. Μαργῶντε] Μαινόμενοι, ἐπιθυμοῦντες. Gu. m. 2.

1272. Ἡ δυοῖν] Πραγμάτων ὁρισμοὺς, δηλώσεις. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. δύο πραγμάτων γνωρίσματα. Gu. m. 2.

1273. Καὶ τὰ τῶν ἡσσωμένων.] Ἐνήλλαξε τὸ σχῆμα· εἰ γὰρ πρὸς τὸ σημεῖον ἀπεδίδου, κατὰ γενικὴν ἂν καὶ τοῦτο προὔφερεν. ὁ δὲ, ἀφεὶς τὴν ἀπόδο-

* In editis tantum: ἐν μέσῃ τῇ παρατάξει.

† In editis nihil nisi: καὶ καλύπτεις ἐν ἀφανείᾳ.

‡ King. dedit: ἡττηθεὶς δὲ δώσω τῷδε κατ. τὴν π.

§ In editis erat tantum πορεύσεσθε. Utrumque inter scholia dedit King. sed rectius πορεύεσθε. In Gu. syllabæ ε a m. 2. suprascriptum est σε i. e. πορεύσεσθε.

‖ In editis erat: ἐξ ἐκείνου τὸ σῶμα καθώπλιζον.

σαν ταύτην, καὶ τὰ τῶν ἡττωμένων, φησίν, ἔχει, ὃ ταυτὸ δύναται τῷ καὶ τῶν ἡττωμένων ἔχει σημεῖον. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1274. Σοφοὺς] Ἐπιτηδείους, ἱκανούς. Gu. m. 1. πιθανούς. Gu. m. 2.

1277. Καὶ τἄθλα δεινά,] Εὕρηται γὰρ οὐδετέρως τὸ ἆθλον, ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου εἰ δ' ἄεθλα γαρύειν, καὶ τὰ ἑξῆς. Gu. m. 2.

1280. Οὐκ ἐν χορείαις,] Οὐ προχωρεῖ καὶ ἔρχεταί σοι κατάστασις ἐν χορείαις καὶ πανηγύρεσι δαιμόνων, οὐδὲ ἐν παρθενεύμασι καὶ παρθενικαῖς τέρψεσιν, ἤγουν.* Gu. οὐκ εἰς τοῦτό σοι τὰ παρόντα καθέστηκεν. — καὶ τέρψεσιν ἐστί σοι νῦν. Baroc. 74. Gu. m. 2.

1281. Δαιμόνων] Τῆς τύχης. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τῆς εἱμαρμένης. Gu. m. 2. Flor. 33. Κατάστασις] Παῤῥησία. Gu. m. 2. παρουσία. Flor. 33.

1283. Ἐκνεύοντε,] Ἐκκλίνοντας. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὁρμῶντας, ἐκφερομένους. Gu. m. 2. ὁρμήσαντας, ἐκπίπτοντας, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κολυμβώντων (sic). Flor. 33.

1285. Τίν', ὦ τεκοῦσα] Τίνα, ὦ μῆτερ, καὶ νῦν ἑτέραν συμφορὰν ἐμοὶ τῇ φίλῃ ἀπαγγέλλεις· τὸ γὰρ φίλοις ἀντὶ τοῦ φίλῃ. ἢ φίλοις ἀντὶ τοῦ περὶ φίλων ἡμῶν, Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. τὸ φίλοις διπλῶς νοητέον ἢ τοῖς φίλοις, ἤγουν ἐμοὶ τῇ φίλῃ σοι θυγατρί, ἢ τοῖς φίλοις, ἤτοι Ἐτεοκλεῖ καὶ Πολυνείκει, τοῖς ἐμοὶ καὶ σοὶ προσφιλέσιν, ἵν' ᾖ οὕτως· τίνα, ὦ μῆτερ, ἔκπληξιν τοῖς φίλοις, τῷ Ἐτεοκλεῖ λέγω καὶ Πολυνείκει, νέαν καὶ καινοτὶ φανεῖσαν αὐτοῖς καὶ βοῆς, τουτέστι τί νέον λέγεις περὶ τῶν φίλων, ὃ πᾶς τις ἀκούσας ἐκπλαγήσεται. Gu. m. 2.

1287. Ἔῤῥει] Φθείρεται. Gu. m. 1. Florr. ἐφθάρη. Gu. m. 2.

1293. Προσπιτνοῦσα] Προσπίπτουσα καὶ δεομένη. Gu. m. 1. Florr.

1295. Ἔπειγε,] Σαυτὴν, ἤγουν ἔπειγου. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Φθάσω] Καταλάβω. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1296. Πρὸ λόγχης,] Πρὸ τῆς μάχης. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1299. Φρίκᾳ,] Φόβῳ. φεῦ, ἐπίφοβον φρένα ἔχω ἐν φόβῳ. Gu. m. 2.

1303. Δίδυμα τέκεα,] Δέον δὲ εἰπεῖν, ποῖον τῶν διδύμων τεκέων, δίδυμα τέκεα εἶπεν ὀρθότατον. λάβε οὖν τὸ διὰ σάρκα ἐμὴν ἔλεος ἔρχεται τῆς δειλαίας μητρὸς διὰ μέσου, καὶ σύνταξον πρὸς τὸ ἄνω οὕτως· ἐπίφοβον φρένα ἔχω, ποῖος τῶν ἀδελφῶν θανατώσει τὸν ἕτερον. Gu. m. 2.

1315. Δορὶ πελλόμενοι,] Πολέμῳ ἐθουσιῶσαι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1316. Πέσεα] Πτώματα διὰ τῆς μάχης ὅσον οὔπω ᾐμαγμένα ποιήσουσι. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1325. Φάος] Ἡ ἡμέρα ἡ παροῦσα. Gu. a m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Τὸ μέλλον.] Τὸ ἀποβησόμενον. Gu. Florr. iidem. συμβήσεσθαι, ἤγουν ὅσον οὔπω γνωσόμεθα, πῶς ἐκβήσεται αὐτοῖς τὸ μονομαχεῖν. Gu. m. 2. †

1326. Ἄποτμος ἄπ.] Ὁ φόνος τῶν ἀδελφῶν οὐκ ἐν εἰωθότι πολέμῳ γενόμενος οὐκ ἔστιν εὐτυχής, ἀλλὰ δυστυχὴς ὡς ἐξ Ἐριννύων συμβεβηκώς, ἃς ἐπήγαγεν Οἰδίπους διὰ τὰς ἀράς. Gu. m. 2. Ἄποτμος] Διὰ τὸ ἀσυνήθως γεγονέναι. Gu. m. 2.

1328. Συμφορᾷ] Σκυθρωπόν. Gu. m. 2. Flor. 33.

1331. Στένω Δακρύσας,] Στενάζω, θρηνήσω μετὰ δακρύων. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Πί-

* Haec e Gu. accesserunt.

† King. in paraphr. e Baroc. ἡ παροῦσα ἡμέρα δηλώσει τὸ μέλλον συμβήσεσθαι τούτοις. quod idem est in margine interiore Gu. a m. 2. quum reliqua sint inter versus adscripta. μονομαχεῖν hic, quod in edito scholio erat μονομάχειν. Inde ortum, quod in Aug. legebatur μοναχεῖν.

ῥιξ ἔχει νέφος] Ἀντὶ τοῦ περιέχει τὸ πλῆθος τῶν πολεμίων. Gu. m. 1. *

1332. Δι' Ἀχέροντος ἰέναι;] Ἀντὶ τοῦ διὰ θανάτου ἔρχεσθαι. Gu. m. 1. διὰ μέσου τοῦ θανάτου, δι' ἀπωλείας. Ἀχέρων γὰρ ποταμὸς ἐν ᾅδου. Gu. m. 2. † ὥστε ἐν μέσῳ τοῦ θανάτου εἶναι αὐτὴν, ὥστε διαπέμπεσθαι διὰ τοῦ Ἀχέροντος τὴν πόλιν, καὶ ἐν μέσῳ τοῦ θανάτου αὐτὴν εἶναι. Flor. 33. Ἀχέρων ποταμὸς ἐν τῷ ᾅδη ἀπὸ τοῦ ἄχη ῥέειν. Flor. 59. Ἀχέρων ποταμὸς ἐν ᾅδη ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ χαίρω. Flor. 21.

1335. Ἑλὼν] Ἀνελόμενος, βαστάσας. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76.

1347. Ἀγαπάζων] Τιμῶν, φιλοφρονούμενος. Gu. m. 2.

1349. Ἀλλ' οἴχεται] Πάλαι, πρὸ ἱκανῆς ὥρας. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1350. Δοκῶ] Νομίζω. Gu. m. 1. Florr. Ἀγῶνα] Ἤγουν τὴν μονομαχίαν. Gu. m. 1. Florr. κίνδυνον. Gu. m. 2. Ψυχῆς,] Ζωῆς, αἵματος. Gu. m. 2.

1351. Ἤδη πεπρᾶχθαι] Τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἕως ἄρτι τελειῶσθαι (leg. τετελ. . .) ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος. Gu. m. 1. Florr. Ἤδη] Ἄρτι. Gu. m. 2. Πεπρᾶχθαι] Ἀνύσθαι. Gu. m. 2.

1352. Οἴμοι, τὸ μὲν σημ.] Ἰδὼν τὸν ἄγγελον κατηφῆ ἐρχόμενον ἦλθεν εἰς ὑπόνοιαν τοῦ κακοῦ καὶ ἀνῴμωξεν, εἶτα ἐπάγει καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ᾤμωξε, καὶ φησὶν ἰδοὺ, τὸ σημεῖον τίδε ὁρῶ, κατηφὲς ὄμμα καὶ πρόσωπον ἀγγέλου ἐρχομένου (Gu. ἐρχόμενον), ὃς πᾶν ἀγγελεῖ τὸ πραχθέν. ‡ Gu. m. 1. Flor. 6. 59. 76.

1358. Πρὸς πεπραγμ.] Τοῦ Μενοικέως. Flor. 33.

1359. Οὐκέτ' εἰσὶ] Οὐδαμῶς εἰσὶν ἐν φωτὶ, ἤγουν ἠφανίσθησαν. Gu. m. 1. Florr.

1360. Μεγάλα μοι θρ.] Συμφορὰς λέγεις μεγάλας ἐπ' ἐμοὶ καὶ τῇ πόλει. Gu. m. 1. Florr.

1366. Εἰ καὶ — εἰδείης] Γνωρίσαις, τί ἐρεῖς δηλονότι; Gu. m. 1. Florr. ἔτι μᾶλλον βοήσῃ τοῦτο. Gu. m. 2.

1369. Ἀνάγετε] Ἀνεγείρετε, ἄνω ἄγετε τοὺς κτύπους τοὺς ἐκ τῶν λευκοπήχων χειρῶν γινομένους. Flor. 33.

1374. Ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ'] Ὁ γὰρ φόνος ἀγώνισμα καὶ οἷον κατόρθωμα ἦν τῶν Οἰδίποδος ἀρῶν. Gu. m. 2.

1376. Οὐ μακρὰν γὰρ] Οὐ μακρὰν γὰρ εἶσι (οὐ μ. ἧς Mosq.) τοῦ τόπου δηλονότι, ἔνθα ἐγίνετο ἡ νίκη, (οἱ περίβολοι τῶν τειχῶν, ἔνθα ἦσθα add. Gu. Flor.). Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1377. Ὥστ' οὐχ ἅπ.] Ὥστε μὴ εἰδέναι σε πάντα τὰ πραττόμενα. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1379. Νεανίαι,] Ἀντὶ τοῦ οἱ παῖδες. Gu. m. 1.

1385. Ἀντήρη] Ἐξ ἐναντίας ὁρμῶσαι. Gu. m. 2.

1386. Αἴσχιστον] Παροιμία. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1387. Χρυσάσπιδος,] Πολεμικῆς. Flor. 59.

1389. Ἡμῖν] Ἐμοί. Gu. Καλλίνικον] Νικηφόρον. Gu.

1392. Ἐπεὶ δ' ἀφείθη, πυρσὸς] Πρὶν εὑρεθῆναι — σάλπιγξ κέκληται. ἐν δὲ τοῖς Ἐτεοκλέους χρόνοις καὶ λαμπάσι καὶ σάλπιγξιν ἐχρῶντο. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ πρόσθεν εἰρημένου τῷ ποιητῇ (v. 1118.) παιδὸς δὲ καὶ σάλπιγγος ἐκελάδουν ὁμοῦ. Gu. m. 2. §

1395. Θήγοντες] Ἀκονῶντες. (sic) Gu. m. 1.

* In editis erat tantum νέφος, πλ. τῶν πολ. Totum in MS. C. C. C. ut in Gu. legi suspicor, etsi ex eo vv. ἀντὶ τοῦ περιέχει tantum dedit Piersius.

† King. e Baroc. dedit: δι' ἀπώλ. Ἀχ. γὰρ π. ἐν ᾅ. ἀντὶ τοῦ διὰ θ.

‡ τὸ πραχθὲν ad τὸ δρώμενον adscriptum est etiam in editis.

§ King. dederat ἐχρῶντο, σημεῖον et ἐν μάχαις omissent post ἀθρόον. (vid. ii. vol. ad

1397. Ὑφίζανον] Συνεστέλλοντο ὑπὸ ταῖς ἀσπίσιν. Gu. m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ὑπεκάθηντο, ἐκρύπτοντο. Gu. m. 2.

1398. Ἐξολ. μάτην.] Ἐκφεύγοι (ἐκπίπτοι m. 2.) μηδὲν ἀνύουσα. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1399. Ὑπερσχὸν] Ὑπερφανέν. Gu. m. pr.

1400. Λόγχην ἐνώμα] Τὴν αἰχμὴν τὴν ἑαυτοῦ ἐκίνει κατὰ τοῦ στόματος, προλαβεῖν θέλων, πρὶν καλυφθῆναι δηλονότι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1402. Ἀργὸν] Ἀνενέργητον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1405. Μεταψαίρων.] Ἐν σιωπῇ καὶ ἡσυχίᾳ, μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς νηός. Flor. 59.

1406. Ἴχνους ὑπόδρομον,] Τὸν ὑποκάτω τῆς πορείας τοῦ ποδός. Gu. m. 2.* Ὑπόδρομον,] Ἤτοι ὑποδεδραμηκότα καὶ ὑποβεβηκότα τῷ ποδὶ τὸν λίθον, κοινῶς. Ἐτεοκλῆς τὸ κῶλον ἔξω τῆς ἀσπίδος τίθησι. Flor. 33.

1407. Ἀπήντησεν δορί,] Ἦλθεν, ἢ συνήντησεν. Gu. m. 2.

1412. Πολυνείκους βίᾳ] Περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ τῷ Πολυνείκει. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1414. Ἄκρον δόρυ.] Τὸ ἔχον τὸν σίδηρον. Gu. m. 2.

1415. Ἥκων] Ὅμηρος· δώσω δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. (Od. φ', 340.) Gu. m. 2. Ἐπὶ σκέλος] Ἀνὰ πόδα, ὄπισθεν, ὀπίσω τὸν πόδα ἐκίνησεν. Gu. m. 2.

1417. Ἄκοντα] Τὸ δόρυ. Gu. m. 2. μέσον τὸν ἄκοντα τοῦ Πολυνείκους ἀπέκοψε τῷ λίθῳ. Flor. 33. Ἄρης] Ἴσος δὲ ὁ πόλεμος ἦν αὐτοῖς, μηδενὸς ἔχοντος δόρυ, ἀλλ' ἀπεστερημένων τὰς χεῖρας τοῦ δόρατος. Flor. 33.

1420. Ἐς ταυτὸν] Εἰς ἕν. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἐγγὺς ἀλλήλων. Gu. m. 2. Συμβαλόντε] Συνάψαντες. Gu. m. 1. Florr. iidem. συῤῥάξαντες. Gu. m. 2.

1421. Ἀμφιβάντε] Συστάντες. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἐναθέντες. Gu. m. 2.

1422. Καί πως νοήσας] Ἐνθυμηθείς. Gu. m. 2.

1423. Σόφισμα] Τὸ Θετταλὸν σόφισμα, ἢ ἀντὶ τοῦ ὃ ποιοῦσιν οἱ Θετταλοὶ πρὸς πόλεμον, ἢ ἐπειδὴ καὶ οἱ Θετταλοὶ πανοῦργοι. ἦν δὲ καὶ ὃ Ἐτεοκλῆς ἐποίησε πρὸς τὸν Πολυνείκην πανουργίαν (leg. —γία) καὶ οἷον Θετταλικὸν σόφισμα. Gu. m. 2.† Ὁμιλίᾳ χθονός.] Συνελεύσει. Flor. 33. ἐπιθυμίᾳ τῆς βασιλείας. Gu. m. 2. κλίσει, πλησιασμῷ πρὸς τὴν γῆν. Gu. m. 1.

1427. Προβὰς δὲ κῶλον] Προβιβάσας τὸν πόδα. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. προελθὼν κατὰ τὸν πόδα. Gu. m. 2.

1428. Ἔγχος,] Ἀντὶ τοῦ τὸ ξίφος. Gu. m. 1. Florr. iidem. σπάθην. Gu. m. 2. Σφονδ. τ' ἐνήρμ.] Μέχρι τοῦ νώτου διεπέρασεν. Gu. m. 2.

1429. Κάμψας] Κλίνας. Gu. m. 1. Νηδὺν] Γαστέρα. ibid.

1430. Αἱματηραῖς] Ἀπὸ τοῦ αἵματος σταζούσαις. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Σταγόσι]

h. l.) Emendavit Valck. e Leid. quocum conspirat Gu. Iidem codd. Ἰταλικοὺς pro ταλικοὺς et Τυρσηνοὶ pro Τυρσηνός. In Aug. hoc scholion erat: πρὸ γὰρ τῆς εὑρέσεως τῆς σάλπιγγος, ἐν ταῖς μάχαις κἂν τοῖς μονομάχοις δὲν (leg. κἂν τοῖς μονομαχίαις δὲ) ἐν μέσῳ τις λαμπάδα καιομένην ἔῤῥιπτε, σημεῖον τοῦ κατάρξασθαι τῆς μάχης. τούτῳ οὖν τῷ σημείῳ ἀντὶ σάλπιγγος κἄπὶ τὸν περὶ Ἐτεοκλέα χρόνον ἐχρῶντο. Valck. em. κατὰ τὸν π. Ἐ. χ. l. vel, quod præfert, κἀπὶ τῶν π. Ἐ. χρόνων l.

* In editis erat Ἴχν. ὑπόδρ.] μεταφορικῶς (Aug. περιφραστικῶς) τὸ ἴχνος. ὑπόδρομον δὲ ἔξω ὑποδεδραμηκός. μεταφορικῶς vereor, ne e gl. μεταφέρων, ad μεταψαίρων adscripta, ortum sit.

† In ed. Schützianа post scholion Aug. hoc legitur, tanquam ex eodem codice petitum: λέγεται ὅταν ποιῇ τις ἑαυτὸν εἶναι ἀσθενῆ, ὄντα ἰσχυρὸν, ἢ ὄντα πλούσιον, καὶ ποιῇ ἑαυτὸν πτωχόν. quod unde sumptum sit, ignoro.



'Ραίνει. Gu. m. 2. Πιτνεῖ.] Πίπτει, ἀντὶ τοῦ ἔπεσεν. Gu. m. 1.

1434. Ἔσφηλε·] Σφαλῆναι ἐποίησεν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἢ σφαγῆναι add. Gu. m. 2.

1435. Σώζων σίδ.] Κατέχων, ἢ οὐκ ἐκ χειρὸς ῥίψας τὴν σπάθην. Gu. m. 2. Λυγρῷ] Χαλεπῷ, ἐσχάτῳ. Gu. m. 2.

1439. Κοὐ διώρισαν κρ.] Τίνος ἦν ἡ νίκη. διεχώρισαν, ἤτοι εἰς ἀμφίβολον τὴν νίκην κατέστησαν. Gu. m. 2. ἤγουν οὐκ ἐγνώσθη, τίς ἦν ὁ νικήσας. Flor. 59.

1444. Προσπιτνεῖ.] Προσέρχεται. Gu. m. 1. Florr. omnes. καταλαμβάνει. Gu. m. 2.

1445. s. Καὶ προθυμίᾳ ποδὸς] Ἤγουν καὶ σὺν σπουδῇ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἔσπευδε (σπεύδει Flor.) γὰρ (αὐτοὺς add. Gu.) καταλαβεῖν ἔτι ἐμπνέοντας. Gu. m. 2. Flor. 21.

1445. Καιρίους] Θανατηφόρους. Gu. m. 2. Σφαγὰς,] Πληγάς. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1446. Ὑστέρα] Βραδεῖα. Gu. m. 2. Βοηδρόμος] Βοηθός. Gu. m. 1. τουτέστι σπεύδουσα ὑμᾶς ἀπαλλάξαι τῆς μάχης ὑστέρισα. Gu. m. 2.

1449. Παρασπίζουσα] Συμπονοῦσα καὶ συναγωνιζομένη αὐτῇ πρὸς τὸ κλαίειν. Gu. m. 2. *

1450. Γηροβοσκοί] Οἷον ὀφείλοντες ἐν γήρᾳ τὴν μητέρα θρέψαι καὶ προδόντες τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς, τουτέστιν οἱ γαμοστολήσαντές με. Flor. 33.

1451. Προδόντ'] Ἀπολύσαντες. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1452. Δύστλητον] Δυστυχές. Gu. m. 2.

1453. Ὑγρὰν] Διὰ τὴν ἐκ τῆς πληγῆς ἀσθένειαν. Gu. m. 2. λυγρὰ (sic) ἡ χεὶρ διὰ τὸ αἷμα. ἐπιθεὶς τῷ προσώπῳ τὴν ᾑματωμένην χεῖρα. Flor. 33.

1456. Ἔμπνους,] Ζῶν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1460. Φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ',] Κύκλος τὸ σχῆμα. Gu. m. 2.

1463. Παρηγορεῖτον,] Καὶ τοὺς πολίτας τοῦ κατ' ἐμοῦ (ἐμὲ Gu.) μίσους παύσατε. (παραμυθεῖσθε, παρασπείσασθε, † ἵνα τύχω τοῦ θάπτεσθαι εἰς τὴν πατρίδα add. Flor.) Gu. m. 2. Flor. 33. Παρηγορεῖτον,] Παραπείθετε. Flor. 33.

1465. Ξυνάρμοσον] Κάλυψον. ‡ Ξυνάρμοσον] Τοὺς ὀφθαλμοὺς κάλυψον, λαβοῦσα τοὺς περιβάλλοντας τὸ ὄμμα ὑμένας. Gu. m. 2.

1467. Περιβάλλει] Περιλαμβάνει. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. περικαλύπτει. Gu. m. 2. περικλείει. Flor. 33.

1470. Ὑπερπαθήσασ',] Λίαν κατασεισθεῖσα τῷ πάθει. Gu. m. 2. λίαν ὀδυνηθεῖσα. Flor. 33.

1471. Δεινὰ,] Χαλεπά. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. εἰς ἑαυτὴν add. Gu. m. 2. αὐχένος ἀντὶ τοῦ λαιμοῦ αὐτῆς. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1474. Ἀνῇξε] Ὥρμησεν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1475. Ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα] Βουλόμενοι τινὲς ἀποδοῦναι ταύτην τὴν αἰτιατικὴν τὸ ὡς ἀντὶ τῆς εἰς φασί, — ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν λογοποιῶν. (φησὶ γὰρ Ἀριστείδης ἐν Κίμωνι πρὸς Πλάτωνα λέγων (T. II. p. 154. ed. Jebb.) καὶ ὅλως περὶ τούτους τὰ πλεῖστα διατρίβεις, ὡς μίαν οὖσαν ταύτην τῇ πόλει σωτηρίαν, εἰ τὰ τῶν φυ-

* Huc pertinere videntur, quæ in Gu. m. 2. inter versus 1447. et 1448. adscripta sunt: τῶν ἀδελφῶν δηλονότι· τὸ γὰρ κλαίειν ὑπὲρ ἐκείνων ὑπερασπισμὸς ἦν.

† Leg. παρασπείσατε.

‡ Rectius Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. συγκάλυψον.

λάκκου εὐθυνοῦ (leg. εὐθηνοῦ)· ὅπερ ἀγνοοῦντες τινὲς τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς λέγουσιν add. Gu.) Gu. m. 2. Ἡμεῖς μὲν,] Ὡρμήσαμεν, ἀνέστημεν λέγοντες. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1478. Οὐδαμοῦ] Ἐν οὐδενὶ μέρει. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. οὐκ ἐν ἑνί. Gu. m. 2.

1482. Κἄφθημεν] Ἐφθάσαμεν ταχέως τὸν Ἀργείων στρατόν. Gu. m. 2. Τεύχεσι] Ὅπλοις. Gu. m. 1. διὰ τῶν ἁρμάτων. Gu. m. 2. Πεφραγμένον] Ἠσφαλισμένον. Gu. m. 1. καθωπλισμένον. Gu. m. 2.

1488. Ἀσπίδας] Ἀντὶ τοῦ ὅπλα. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. καταχρηστικῶς add. Gu. m. 2. Συλῶντες] Σκυλεύοντες. Gu. m. 1. Florr. iidem. ἀφαιροῦντες, ἀντὶ τοῦ συλήσαντες, κουρσεύσαντες (sic). Gu. m. 2.

1489. Ἐπέμπομεν.] Καὶ ἐφέρομεν, ἐκομίζομεν. Gu. m. 2.

1491. Νεκροὺς φέρουσιν] Τὸ νεκροὺς πρὸς τὸ φίλους σύναψον οὕτω· φέρουσι τοὺς θανόντας νεκροὺς φίλους, ὥστε οἰκτίσαι αὐτούς· τουτέστιν, ἐπεὶ ὁ Πολυνείκης καὶ ὁ Ἐτεοκλῆς βασιλεῖς ἦσαν Καδμείων, φίλοι ἦσαν αὐτοῖς, ὥστε καὶ ἀποθανόντες νεκροὶ φίλοι εἰσίν. (ἢ τὸ νεκροὺς φίλους ἀντὶ τοὺς, ὅτε ἀπέθανον, φίλους γενομένους· ζῶντες μὲν γὰρ διίσταντο, τῷ δὲ θανάτῳ συνῆλθον ἀλλήλοις. οὕτως, εἰ συνάψεις τὸ νεκροὺς πρὸς τὸ φίλους, ἐρεῖς· εἰ δὲ μὴ συνάψεις, οὕτω· φέρουσι τοὺς θανόντας νεκροὺς, ὥστε τοὺς φίλους αὐτῶν οἰκτίσαι καὶ ἐλεῆσαι αὐτοὺς ἀθλίως ἀπολωλότας. add. Gu.) Baroc. 74. Gu. m. 2.

1498. Σκοτίαν] Σκοτεινήν. Gu. m. 2.

1499. Οὐ προκαλυπτομένα] Οὐκ ἔμπροσθεν τῆς παρειᾶς τῆς πλησίον τῶν βοστρύχων οὔσης σκεπομένη, τρυφῶσα λέγω· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἁβρά· ἤγουν οὐκ ἐπανθεῖ τῷ προσώπῳ μου αἰδὼς, ὡς παρθένου. ὅτι δέ ἐστι τοῦτο, δηλοῖ καὶ αὖθις λέγουσα, οὐδὲ αἰδουμένη ὑπὸ παρθενίας φέρομαι τὸν ὑποκάτω τῶν βλεφάρων, ἤτοι τὸν ἐν ταῖς παρειαῖς, γινόμενον φοίνικα, τὸ ἐρύθημα λέγω τοῦ προσώπου, ὅπερ αἱ παρθένοι πάσχουσιν, ἡνίκα αἰδοῦνται, βάκχη οὖσα, οὐ Διονύσου, ἀλλὰ νεκρῶν· ὥσπερ γὰρ ἐκεῖναι ἄνετον τὴν κόμην ἔχουσαι προπορεύονται τοῦ θεοῦ, οὕτω καὶ ἐγὼ ὑπάρχω πολύστονον ἀγεμόνευμα τοῖς νεκροῖς, τουτέστι προπορεύομαι τῶν ἀδελφῶν ἐν ὀδυρμοῖς, ῥίψασα τὰ κρήδεμνα καὶ τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ σκεπάσματα, ἀνεῖσα καὶ ἀποπέμψασα τὴν ἀνθηρὰν στολίδα τῆς τρυφῆς, ἤγουν τὸν κόσμον, ᾧ κοσμοῦνται ἐν τῇ κεφαλῇ αἱ παρθένοι τρυφῆς ἕνεκα. Gu. m. 2.

1500. Ἁβρὰ] Τὰ τρυφερά. Gu. m. 1. τρυφῶσα, οὖσα. Gu. m. 2.

1503. Αἰδουμένα,] Γράφεται καὶ αἰδομένα διὰ τὸ μέτρον. οὐ γράφεται δὲ ἀπὸ τοῦ αἰδουμένα κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ υ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ αἴδομαι θέματος παρὰ τοῖς ποιηταῖς γραφομένου. Flor. 21. Βάκχα νεκύων,] Βακχικὴν μανίαν μαινομένη, ἣν δὲ οἱ νεκροὶ παρέχουσιν, οὐχ ὁ Διόνυσος. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 76.* ὑπουργὸς, θεραπευτὶς οὖσα. Gu. m. 2.

1504. Κράδεμνα] Τὸ δεσμοῦν τὴν κεφαλήν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. φακιόλια. Gu. m. 2. τὰ περικαλύμματα, τὸ κεφαλοδέσμιον. Flor. 59. κεφαλοδεσμούς. Flor. 33. Δικοῦσα] Καταβαλοῦσα. Flor. 59.

1505. Ἀνεῖσα] Ἐάσασα. Gu. Flor. 59. Χλιδᾶς] Τρυφῆς. Χλιδᾶς] Τῆς σπατάλης. Flor. 59.

1506. Ἀγεμόνευμα] Κατὰ κοινοῦ τὸ φέρομαι· ταύτῃ ἐξορμῶ, ἡγεμονεύουσα καὶ ἐξάρχουσα θρήνων τοῖς νεκροῖς. Aug.† ὁδηγήτρια, προοδοποιὸς οὖσα, προηγήτρια. Gu. m. 2.

* Flor. 59. β. μ. μ. οὐχ ὡς αἱ βάκχαι τοῦ Διον. ἀλλ' ἣν οἱ ν. π.

† Legebatur in cod. ταύτῃ ἐξ. ἡγεμονεύουσαν καὶ ἐξάρχουσαν.

1511. Κρανθεὶς] Τελειωθείς· κραίνω γὰρ τὸ τελειῶ. Flor. 59.

1518. Χάρματ' Ἐρ.] Λέγω ἡδονὴν τῆς παρακολουθούσης ἐπ' ἐκδικήσει τῶν παρανομιῶν δυνάμεως. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1519. Πρόπαν] Παντελῶς. Gu. m. 1. διόλου, τελείως. idem. m. 2.

1521. Μέλος ἔγνω,] Μέλος δὲ λέγει διὰ τὴν ἔμμετρον αὐτοῦ ἐμμέλειαν. et supra ἀοιδοῦ, τῆς ἐμμέτρως (Gu. ἐμμέτρου) προφερέσης τὸ αἴνιγμα (Flor. τὰ αἰνίγματα. tum αὐτῆς δηλονότι add. Gu.). Gu. m. 1. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1522. Σῶμα φονεύσας.] Ἀντὶ τοῦ αὐτὴν περιφραστικῶς. λέγεται δὲ ἀντιστρόφως, ἀντὶ τοῦ, ὅτε γνοὺς τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς ἐφόνευσας αὐτήν. MS. C. C. C. Gu. m. 1.*

1530. Τίς ἄρ' ὄρνις] Τίς ἄρα ὄρνις ἐστερημένη τῆς μητρὸς, ἑζομένη καὶ καθημένη ἐν τοῖς κλάδοις τῆς δρυὸς ἢ ἐν τοῖς κλάδοις τῆς ἐλάτης τοῖς εἰς ἄκρον κομῶσιν, ἐστὶν ἐν τοῖς οἰκείοις ἄχεσι συνῳδὸς καὶ συνθρηνήτρια τοῖς ἐμοῖς ὀδυρμοῖς. (λαμβάνων δὲ κατὰ συνεκδοχὴν τὸ κλάδοις καὶ εἰς τὸ δρυὸς, καὶ εἰς τὸ ἐλάτης, εἰς μὲν τὸ δρυὸς γυμνὸν τίθει, εἰς δὲ τὸ ἐλάτης μετὰ τοῦ ἀκροκόμοις.) ἥτις ἐν τοῖσδε τοῖς νεκροῖς κλαίω ἐν αἰάγμασι καὶ θρήνοις αἴλινον καὶ κλαυθμόν, (τοῦτο κομματικὸν οὕτω.) διαβιβάσουσα μονάδα καὶ μεμονωμένον αἰῶνα, ἅτε πάντας τοὺς ἐμοὺς ἀπολέσασα ἰαχήσω καὶ θρηνήσω τὸν ἀεὶ χρόνον ἐν δάκρυσιν ἐκ τῶν ἐμῶν ὀμμάτων καταφερομένοις. Gu. m. 2.

1534. s. Συνῳδός;] Συνθρηνήτρια ἐμοί. Gu. m. 2. Αἴλινον] Κλαυθμὸν, θρῆνον. Gu. m. 2.

1535. s. Ἃ] Τινὲς δὲ τὸ ἃ ἀντὶ τοῦ ἥτις φασίν. Flor. 33. Ἃ τοῖσδε προκλαίω,] Οὐδεμία δηλονότι.† Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1540—1545. Τίν' ἐπὶ πρῶτον] Ἐπὶ τίνα πρῶτον βαλῶ ἀπαρχὰς θρήνου ἐν σπαραγμοῖς ἀπὸ τῆς ἐμῆς χαίτης, τουτέστι τίνα πρῶτον θρηνήσω, τὰς τρίχας σπαράττουσα καὶ πρὸς αὐτὸν ῥίπτουσα; παρὰ τοῖς διδύμοις μαστοῖς τῆς μητρὸς τοῦ γάλακτος; — ἐντεῦθεν γὰρ τέθραμμαι ἡ τάλαινα· — ἢ πρὸς τὰ οὐλόμενα καὶ ἐφθαρμένα αἰκίσματα τῶν δισσῶν ἀδελφῶν; Gu. m. 2.

1543. Γάλακτος παρὰ μαστοῖς,] Τοῖς τὸ ἀναθρέψαι με γάλα ἐκβλύσασι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1550. Ἀέριον σκότον] Φυσικῶς γὰρ ὁ ἀὴρ σκοτεινός· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἡλίου φωτίζεται. Flor. 59.

1551. Ἕλκεις μακρόπνουν] Διαβιβάζεις πολυχρόνιον, ἤγουν παρατείνεις τὴν ζωὴν, φιλοψυχεῖς. Gu. m. 2. Flor. 33.‡

1554. Ἰαύων;] Διατρίβων. Gu. m. 1. περιφέρων. Flor. 33.

1559. Αἰθέρος εἴδ.] Ὥσπερ γὰρ αἱ ἐν τῷ ἀέρι τύποι οὐκ ἔχουσι σύστασιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ ὄψει καταλαμβάνονται, καὶ οἱ ἐν ᾅδου νεκροὶ ὄνομα μόνον εἰσὶ, καὶ τὰ ὄναρ θεάματα τοῖς ἀνθρώποις νοῦ τυγχάνει φαντάσματα, οὕτω καὶ Οἰδίπους τῷ πλήθει καὶ μεγέθει τῶν συμφορῶν ἀπειρηκὼς οὐδὲν ἄμεινον τούτων πάντων διάκειται. Ἄλλως. τρία εἰσὶν ἀνυπόστατα, εἴδωλον, νεκρὸς, καὶ ὄνειρον. ἐκ τούτων γοῦν τῶν τριῶν ἡγήσατο αὐτὸν ἕνα ὁ Οἰδίπους. Gu. m. 2.

1564. Παρὰ βάκτροις] Παρὰ τῇ σῇ βακτηρίᾳ. Gu. m. 1. §

1565. s. Θεραπεύμασιν] Κατὰ θεραπείαν, ἤγουν ὑπουργίαν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἐμόχθει,] Ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ μοχθοῦσα ὡδήγει, ἐν δὲ τῷ παρὰ βάκτροις

* Priora ἀντὶ τοῦ α. π. e Gu. addidi, ex quo scripsi etiam λέγεται δὲ ἀντ. pro λέγει ἀντ. et γνοὺς pro ἔγνως.

† Indicat, locutionem τίς συνῳδὸς ἔσται idem valere atque οὐδεμία κ. τ. λ.

‡ Ultima παρ. καὶ παρατ. κ. τ. λ. sunt etiam in Aug.

§ Verbo βακτηρίᾳ a m. 2. suprascriptum est ὁδηγίαις οὔσῃ.

ἐμόχθει ἀντὶ τοῦ ἐκοπία μόνον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1568. Τάδε] Διά. Gu. m. 1.

1571. Οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν,] Λέγω, οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπὶ χάρμασιν ἔλιπον τὸ φάος, ἤγουν οὐκ ἄτιμος καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπονείδιστος ὁ τούτων θάνατος γέγονεν, ἀλλ' ὁ σὸς ἀλάστωρ ἔβη καὶ ἦλθεν ἐπὶ τοὺς σοὺς παῖδας ἐν ὀδύναις, βρίθων ἐν ξίφεσι καὶ πυρὶ καὶ σχετλίαις μάχαις. δείκνυσι δὲ ἐντεῦθεν, ὅτι, εἰ καὶ γενναίως πάνυ καὶ ὑπὲρ φύσιν ὀ.ώλασιν, ἀλλὰ μεγίστην ὅσην ἐμοὶ τὴν ὀδύνην ἐντεῦθεν προὐξένησαν. Gu. m. 2.

Οὐκ ἐπ' ὀνείδ.] Οὐ δι' ὄνειδος, ἤγουν οὐχ ἵνα ὀνειδίσω, οὐδ' ἐπὶ χαρᾷ διακειμένη, ἤγουν χαίρουσα. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἐπὶ χάρμασιν,] Ἐχθρῶν ἔλιπον φάος· γενναίως γὰρ ὑπὲρ τῆς βασιλείας ἀλλήλους ἐφόνευσαν. Gu. m. 2.

1572. Ἀλάστωρ,] Ὁ παρακαλουθῶν σοι κακοποιὸς δαίμων. Gu. m. 1. ἡ σὴ δυστυχία, ὁ κακοδαίμων ὁ ἀκολουθῶν σοι ἀεί. Gu. m. 2.

1573. Ξίφεσιν βρίθων,] Κατὰ φόνον βαρὺς ὤν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1574. Καὶ πυρί,] Καὶ κατὰ πῦρ καὶ κατὰ (τὰς add. Flor.) ἀθλίας μάχας. Gu. m. 1. Florr. iidem. Πυρί,] Ἀφανισμῷ, διὰ τὸ καυστικὸν τοῦ πολέμου. Gu. m. 2.

1576. Τί τάδε κατ.] Λείπει ἡ διά· διὰ τί τάδε καταστένεις, ἐπειδὴ ἄδηλος ὁ σὸς θρῆνος· πολλὰ γὰρ τὰ περιέχοντά σε κακά. φανέρωσον, διὰ τί ταῦτα στένεις· διὰ τὴν τύφλωσιν ἢ διὰ τὸν τῆς μητρὸς γάμον; ὁ δὲ εἶπεν, οὐ διὰ ταῦτα θρηνῶ, ἀλλὰ διὰ τὰ τέκνα.* διὰ τί τούτους στενάζεις τοὺς στεναγμοὺς (ἀναπέμπεις add. Flor.); Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Τάδε] Τὴν τύφλωσιν ἢ τὸν τῆς μητρὸς γάμον. Gu. m. 2.

1577. Τέκνα.] Στενάζω δηλονότι. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1577. sq. Δι' ὀδύνας ἂν ἔβ.] Διὰ περιωδυνίας, ἤγουν μεγάλης ὀδύνης ἦλθες ἄν, εἰ βλέπων εἰς τὸ ἅρμα τοῦ ἡλίου τὸ τέθριππον, ἐπεσκέπτεις ταῖς ἀκτῖσι τοῦ σοῦ ὄμματος τὰ σώματα τῶνδε τῶν νεκρῶν, τουτέστιν εἰ τὴν τοῦ ὁρᾷν δύναμιν ἔχων ἔβλεπες εἰς τάδε τὰ σώματα τῶν νεκρῶν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1581. Τῶν μὲν ἐμῶν] Ἐγὼ γὰρ κατηρασάμην θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε τοὺς ἐμοὺς παῖδας. †

1585. Ἱκέτις ἱκέταν] Ἱκέτις αὐτὴ οὖσα ‡ ἱκέτην — προτείνουσα τὸν μαστόν.

1587. Λωτοτρόφον] Λωτὸν οὐ μόνον τὸ γλυκυκάλαμον, ἀλλὰ καὶ ποά τις ἡ ἰδιωτικῶς λεγομένη τριφύλλιον. Gu. m. 2. ἀνθηρόν. Flor. 59. Λείμακα,] Λειμῶνα. Λόγχαις] Μαχεσάμενα ἀπὸ κοινοῦ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1588. Κοινὸν ἐνυάλιον,] Ὃν πρὸς ἄλληλα δηλονότι ἐμαχέσαντο τὰ τέκνα πόλεμον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1591. Ψυχρὰν λοιβάν,] Σχόντας φόνον. Flor. 33.

1593. Χαλκόκροτον] Ἐκ χαλκοῦ κατασκευασθὲν, τὸ κρουόμενον παρὰ χαλκοῦ. Gu. m. 2.

* Ita Valck. hunc locum ex Aug. restituit pro δι' ὀδύνας ἐπίδηλος ὁ σὸς θρῆνος· πολλὰ γὰρ τὰ περ. σε κ. διὰ τί ταῦτα στεν. διὰ τὴν τύφλωσιν; διὰ τὸν τῆς μητρὸς γάμον. εἶπεν, οὐ διὰ ταῦτα θρηνῶ. λείπει δὲ ἡ διὰ, διὰ τί τάδε καταστένεις: Gu. a m. 2. ad τάδε, τὴν τύφλωσιν ἢ τὸν τῆς μ. γ. unde ἢ addidi.

† γὰρ — τόδε — ἐμοὺς addidi et τῷ ante θηκτῷ delevi auctoritate cod. Gu. γὰρ et ἐμοὺς addit etiam Flor. 33. sed τῷ retinet. Gu. addit a m. 2. οἶδα γὰρ τὸν διὰ τὰς ἐμὰς ἀρὰς συμβάντα αὐτοῖς φόνον.

‡ Addidi, quæ præfigit Aug. sic scripta: ἱκέτις ἱκέτ' ἄν. ἱκέτης αὐτὴ οὖσα. Mendum editt. antiq. αἰρομένην καὶ μετεωρίζουσαν correxit King. Gu. a m. 2. τὸν μαστὸν ἱκέτην φερομένη καὶ βαστάζουσα καὶ κουφίζουσα καὶ προτείνουσα, ἵνα οἱ παῖδες, κ. τ. λ.



1594. Σαρκὸς] Τῆς ἑαυτῆς. Gu. m. 1. Ἔβαψεν,] Ἐνέβαλεν. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Ἀμφὶ τέκν.] Παρὰ τοῖς. Gu. m. 1.

1597. Τελευτᾷ.] Εἰς πέρας ἄγει, τελειοῖ, ἐνεργεῖ. Gu. m. 2.

1599. Βίος.] Ὁ ἐπίλοιπος. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1600. Οἴκτων μὲν] Θρήνων μὲν ἀπὸ τοῦ νῦν λήγετε, ὅτι καιρὸς ταφῆς. Gu. m. 1.

1602. Ἀρχὰς τῆσδε γῆς] Ἐπειδὴ παρηγγύησε τῷ ἐμῷ παιδὶ Αἵμονι Ἀντιγόνην, ἔδωκεν ἐμοὶ τὴν βασιλείαν φυλάττειν, μέχρις ἂν, πληρωθέντων τῶν γάμων, Αἵμων λαβὼν ταύτην ὡς προῖκα ἄρχῃ σὺν Ἀντιγόνῃ ταύτης τῆς χώρας. Gu. m. 2.

1605. Οὔκουν σ' ἐάσω] Οὐκέτι οὖν σε ἐάσω. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1606. Σαφῶς] Φανερῶς. Gu. m. 1. ἀληθῶς. Gu. m. 2. Οὐ μή ποτε,] Ἐκ παραλλήλου τὸ οὐ καὶ τὸ μή. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1607. Εὖ πράξειν] Εὐτυχήσειν. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1608. Ἐκκομίζου] Ἔξω παραπέμπου. Gu. m. 1. Florr. iidem. Ὕβρει] Ἐφ' ὕβρει. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1618. Πέμπει] Ἤγουν ἐξέπεμψε, ἐξέθηκε χερσὶν ἄλλων. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1621. Ἄβυσσα] Ἀχανῆ. Gu. m. 1. Florr. iidem. βυσσὸς ὁ βυθὸς, βύσσος δὲ τὸ κόκκινον βάμμα. Gu. m. 2.

1622. Ἀλλὰ δουλεῦσαι] Ἀλλὰ καὶ δουλεῦσαί μοι ἔοικε πρὸς δεσπότην τὸν Πόλυβον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 36. 59. 76.

1627. Ἀρὰς παραλαβὼν] Τὸ γὰρ δυστυχεῖν με παρὰ πατρὸς λαβὼν, παρανόμως ὑπ' ἐκείνου σπαρεὶς, καὶ διὰ τοῦτο εἰς Κιθαιρῶνα ῥιφεὶς ἐπ' ἀπωλείᾳ, παρέδωκα τοῖς παισὶν, ἅτε πεπρωμένου, μηδένα τῶν ἐκ Λαΐου εὐτυχῆ γενέσθαι· ὥστε, τούτου ὄντος, κατηρασάμην αὐτὸς τοῖς παισὶν, ὑπὸ τοῦ προσόντος μοι κακοῦ δαίμονος εἰς τοῦτο συνελαθείς. Gu. m. 2.

1630. Ἐμηχανησάμην.] Δέον εἰπεῖν μηχανήσασθαι, ὁ δὲ ἐμηχανησάμην εἶπεν, ὅτι γεγόνασιν. Gu. m. 1.

1636. Ἄρδην] Παντελῶς. (ὁλόλου add. Gu. m. 2.) Ἄρδην] Ἀφανιστικῶς. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

1638. Ἑλίξας] Περιστρέψας, περιθείς. Gu. m. 2.

1639. Κακὸς] Δειλὸς, ἀγεννής. Gu. m. 2. Εὐγενὴς] Γενναῖον, ἀνδρεῖον. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὴν οὖσαν ἐμοί ποτε γενναιότητα. Gu. m. 2.

1640. Προδοίην,] Ἀπολέσαιμι. Gu. m. 1. Florr. iidem.

1651. Τὴν ἐπιοῦσαν] Τὴν ἐπελευσομένην. Gu. m. 1. τὴν ἐλευσομένην. Florr.

1659. Θεσμοποιεῖς,] Θεσμὸς καὶ νόμος διαφέρει. θεσμὸς ἀπὸ τοῦ τίθημι· νόμος δὲ ὁ ἐκ πολλῶν συγγεγραμμένος. Flor. 59.

1661. Ὃς ἐπείθου τάδε.] Τοῦτο οὕτω συντακτέον ἄφρονα ὑπάρχουσι ταῦτα, καὶ σὺ μῶρος, ὃς τούτοις δηλονότι ἐπείθου. ἀγνοοῦντες δέ τινες τὴν σύνταξιν, αἰτιατικῇ ἐνταῦθα τὸ πείθεσθαι συντάσσεσθαι λέγουσιν. ἢ οὕτω· καὶ σὺ, ὃς ἐπείθου ἐκείνῳ δηλονότι τάδε. πείθομαι γὰρ τῷ δεῖνι τάδε φαμὲν, καὶ πείθω τὸν δεῖνα τάδε. Gu. m. 2.

1662. Πῶς;] Εἰμὶ μωρός; Gu. m. 2. Ἐκτελεῖν;] Πληροῦν. Gu. m. 2.

1667. Οὐκοῦν ἔδωκεν.] Οὐκοῦν παρέσχε τῷ θανάτῳ δηλονότι (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ τύχῃ) τὴν κατ' αὐτὸν εὐτυχίαν καὶ ζωὴν, τουτέστι περιὼν τε καὶ εὐτυχῶν τέθνηκεν οὕτως ἀθλίως. τούτου οὖν μηδὲν πλέον αὐτὸς ζήτει, μηδὲ τιμωροῦ θανόντα. Gu. m. 2.

1668. Καὶ τῷ τάφῳ] Ἤγουν ἐν

1715. Ὦ φίλα] Τὸ φίλα διπλῶς νοητέον, ἢ φίλα ἐμοὶ τῷ πατρὶ, ἢ φίλα ἀλλήλοις· ἑκάτερος γὰρ τὸν ἑκατέρου θάνατον ἐσπούδαζεν, ἵνα τῆς βασιλείας κρατήσῃ. Gu. m. 2.

1717. Χρησμὸς,] Ἦν γὰρ χρησμωδοθὲν * ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀποθανεῖν, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπάγει. Gu. m. 2. Περαίνεται,] Πληροῦται. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 21. 56.

1718. Ἀλλ' ἦ] Ὁ ἀλλά περισσός. Gu. m. 1. Flor. 6. 9. 21. 56.

1719. Ἀλώμενον.] Πλανώμενον. Gu. m. 1. Flor. 59.

1723. Κοινοῦσθαι] Κοινωνὸς εἶναι. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. κοινὴν ποιεῖσθαι. Flor. 59. μετέχειν. et in marg. σημείωσαι ἐνταῦθα τὸ κοινοῦσθαι ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν ἀντὶ τοῦ κοινωνεῖν λαμβανόμενον· ἀεὶ γὰρ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν εὑρίσκεται, ἀντὶ τοῦ κοινοποιεῖν ὄν. Gu. m. 2.

1724. Ἴθ' εἰς φυγὰν] Διὰ μὲν τοῦ, ἐγώ σφε θάψω, (v. 1671.) σπέρματα τῇ Σοφοκλέους Ἀντιγόνῃ παρέσχε, διὰ δὲ τοῦ φεύγειν τῷ ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίποδι. ὡς βούλονται γὰρ, οἰκονομοῦσι τὰ δράματα. †

1725. Ὄρεγε] Ἔκτεινε. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. Φίλαν,] Τὴν φίλαν μοι. iidem.

1726. Πομπίμαν] Ὁδηγόν. Gu. m. 1. προπεμπτικὴν, παραπέμπουσαν. Gu. m. 2.

1730. Γενόμεσθα,] Ἰωνικῶς ἀναύξητα. Flor. 21. Ἄθλιαι] Ἀθλία ὑπάρχω ἐγώ. Flor. 59.

1732. Πόθι γεραιὸν] Ποῦ γεροντικὸν πόδα θήσω; Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. ἐρωτηματικόν. Gu. m. 2.

1734. Βᾶθί μοι,] Ἑπόμενος ἐμοί. Flor. 21.

1740. Τί τλὰς,] Τί λέγεις τοῦτο τὸ τλάς; οὐ γάρ ἐστι Δίκη ἡ ἐφορῶσα τἀνθρώπινα καὶ τοὺς κακίστους τιμωρουμένη· εἰ γὰρ ἦν, οὐκ ἂν ἀτίμως αὐτὸς ἐξηλαύνου τῆς πατρίδος. ἢ κατ' ἐρώτησιν λέγε. Gu. m. 2.

1741. Ἀμείβεται] Κολάζει, τιμωρεῖται. Flor. 59. Ἀσυνεσίας] Κακοηθείας, ἀφροσύνας. Gu. m. 2.

1746. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος;] Τὸ γὰρ ἐπικεῖσθαι Θηβαίοις πάλαι τὴν Σφίγγα ὄνειδος αὐτοῖς παρὰ πάντων ἐγίνετο. Gu. m. 2.

1752. Ἀπόπρο γ.] Ἄπωθεν κατ' ἐπίτασιν τοῦ μήκους· (τὸ γὰρ ἀπὸ ἐπίτασιν σημαίνει. add. Flor.) Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56.

1753. Ἀπαρθένευτα] Οὐ κατὰ παρθένους· αὗται γὰρ οἰκουροῦσιν. Gu. m. 2.

1754. Τὸ χρήσιμον] Τὸ γενναῖον, συνετόν. Gu. m. 2. ‡

1761. Πρὸς ἥλικας φάν. σάς.] Ἵνα ταύτας προσείπῃς. Gu. m. 2.

1762. Ἅλις ὀδυρμ.] Οὐ φανήσομαι, ἵνα μὴ ὀδυρμὸν ἐγείρω. ἀρκούντως γὰρ περὶ ἐμὲ ἐθρήνησαν. Gu. m. 2.

1765. s. Ἴθ' ἀλλὰ βρ.] Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν ἴθι, ὅπου ὁ Βρόμιος σηκὸς τῶν Μαινάδων ἐστὶν, τουτέστιν εἰς ὃν αἱ Μαινάδες βακχεύουσιν, ὅς ἐστιν ἄβατος τοῖς πολλοῖς, ὡς ἱερὸς, ἢ ὡς ἐν ὄρεσιν ὤν. Gu. m. 2. Βρόμιος] Καὶ ὁ τοῦ Διονύσου, ἐν ᾧ βρόμοι καὶ ἦχοι παρὰ τῶν Βακχῶν γίνονται. τὸ δέ τε τοιαύτην ἔμφασιν ἔχει, ὅτι καὶ ἄλλοι σηκοί εἰσιν ἐκεῖ τῶν θεῶν. Gu. m. 2.

1767—1780. Καδμείαν ᾧ νεβρίδα.] Στολισαμένη ἐγώ ποτε καὶ ἐνδυ-

* Leg. χρησμῳδηθὲν vel χρησμοδοτηθέν.

† Hæc ὡς βούλ. κ. τ. λ. ex Aug. et Gu. accesserunt, sed Aug. οἰκονομῆσαι. quare obscura hæc videbantur Valck. Etsi fieri non poterat, ut Antigone et sepeliret Polynicen et patrem in exsilium sequeretur, Sophocles tamen in duabus fabulis Antigonen et hoc et illud facientem inducit; poëtæ enim, prout libet, fabularum argumentum constituunt. Paulo ante τῇ—Ἀντιγόνῃ est ex Aug. et Gu. pro τῆς—Ἀντιγόνης.

‡ Flor. 59. τὸ γενναῖον τοῦ λογισμοῦ φρενῶν τῶν σῶν λίαν ὑπάρχει συνετὸν εὑρετικὸν ἡ ἀνάγκη.

θεῖσα νεβρίδα Καδμείαν, ἤγουν ἣν αἱ Καδμεῖαι Βάκχαι φοροῦσιν, ἀνὰ τοῖς ὄρεσιν ἐχόρευσα ἱερὸν θίασον τῆς Σεμέλης, διδοῦσα εἰς θεοὺς χάριν ἀχάριστον, τουτέστιν ἀκάρπωτον, ἀκερδῆ, ἄπρακτον· τιμῶσα γὰρ ἐκείνους καὶ εὐχομένη τοῖς ἐμοῖς πᾶσι τὰ βέλτιστα οὐδὲν ἤνυσα. τὸ δὲ ωη ἀντὶ τοῦ φεῦ. Gu. m. 2.

1768. Στολιδωσαμένα] Στολὶς στολίδος τὸ ἔνδυμα, καὶ ἀπὸ τούτου στολιδόω στολιδῶ τὸ στέλλω καὶ κοσμῶ. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. ἐνδυσαμένη, στειλαμένη, κοσμησαμένη, ἐνδυθεῖσα. Gu. m. 2.

1773. Κράτη κατ.] Ἀντὶ τοῦ ὃς μόνος τῆς Σφιγγὸς περιεγενόμην. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56.

1777. Ὦ μέγα σεμνὰ] Ἰδὼν χορὸς, ὅτι οὐ πεπόρθηνται αἱ Θῆβαι, ἀλλὰ καὶ τὸν τῶν Ἀργείων στρατὸν ἡττηθέντα τῶν Θηβαίων, τοῦτο φησίν. Gu. m. 2. ὁ χορὸς ἐκ προσώπου τοῦ ποιητοῦ. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΦΟΙΝΙΣΣΑΣ ΣΧΟΛΙΩΝ.

SUPPLEMENTUM SCHOLIORUM

IN

EURIPIDIS MEDEAM.

2. ΚΥΑΝΕΆΣ] Μέλανας. παρελθοῦσα Βόσφορον (sic). Flor. 10. Συμπληγάδας,] Τὰς συνδραμόντας πέτρας. καθ' ὃν γὰρ ἄν τις καιρὸν εἰς τὰ δεξιὰ ἐγκλίνας φαντάζεται τὰς πέτρας συναγομένας, ὅταν δὲ κατὰ τὸ μέσον εὐθυπορεῖ, διϊστάμενα. καὶ ἔμπαλιν κατὰ τὰ ἀριστερὰ διαλλάξας, συντρεχούσας, τὰς παρ' Ὁμήρῳ Πλάκτας,* αἳ εἰσὶν ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Πόντου στεναὶ κατὰ τὸ διάστημα, δι' ὧν ἔρυσις (leg. εἰσρεῖ) ἡ θάλασσα ἀπὸ τοῦ Πόντου εἰς τὸν Ἑλλήσποντον. Flor. 10.

6. Μετῆλθον] Ἐκόμισαν. Flor. 10.

9. Οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα] Νέον τὸν Πελίαν ποιῆσαι ἐκ γέροντος, εἰ σφάξουσιν αὐτόν. καὶ τοῦτο ἔπεισε γοητείᾳ κριὸν αἰτήσασα, ὃν πάλιν ἀνεζώωσεν. Flor. 10.

12. Φυγῇ] Τῇ ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας. Flor. 10.

14. Ἥπερ] Ὄντως. Flor. 10.

16. Φίλτατα.] Προσφιλῆ. Flor. 10.

21. Βοᾷ] Μαρτυρεῖ. Flor. 10.

29. Ἀκούει] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀκούει, ὡς οὐδὲ ταῦτα.† τὸ δὲ δέρην, ἐὰν μὲν μετὰ τοῦ ι, ὀξυτόνως δειρὴν, εἰ δὲ χωρὶς τοῦ ι, δέρην.

33. Ἀτιμάσας ἔχει.] Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε. τὸ γὰρ ἔχει ἐκ περισσοῦ. ‡ καὶ Σοφοκλῆς· παῖδας γὰρ, οὓς ἔφυσ', ἀναλώσας ἔχει. (Fragm. Brunck. p. 695.) καὶ πάλιν εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω.

38. Βαρεῖα] Βαρυνομένη λύπῃ. Flor. 10.

44. Καλλίνικον] Τὸν στέφανον. Flor. 10.

50. Θρεομένη] Ταρασσομένη. Flor. 10.

55. Ἐς τοῦτ'] Εἰς τοσοῦτον. Flor. 10.

56. Ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε] Τὸ σχῆμα — ἐξεταζομένους καὶ μηδενὶ τῶν ἀνθρώπων θαῤῥοῦντας ἀπαγγεῖλαι τὰ δυστυχήματα, ἢ διὰ φόβον δεσποτῶν, ἢ διά τινα χρείαν συμφέρουσαν τοῖς πράγμασιν. § οὗτοι — θεοῖς ἄλλοις διηγοῦνται.

68. Θάσσουσι,] Καθέζονται. Flor. 10.

77. s. Κακὸν — νέον παλαιῷ,] Τῷ διὰ τὸν Πελίου θάνατον ἐκβεβλῆσθαι Θετταλίας ὑπὸ Ἀκάστου τοῦ παιδὸς Πελίου, ἢ τῷ καταλειφθῆναι αὐτὴν ὑπὸ Ἰάσονος, ὃ καὶ μᾶλλον. νέον δὲ τὸ ἐκβληθῆναι τῆς Κορίνθου. τὸ δὲ ἐξηντλη-

* Sic Cod. Sed verum est Πλαγκτὰς, ut Od. μ', 61. ψ', 327.
† Hæc ἀντὶ τοῦ — ταῦτα e Flor. 10. adjeci.
‡ τὸ γὰρ ἔ. ἐκ περ. ex eodem cod. accesserunt.
§ Verba καὶ μηδενὶ — τοῖς πράγμασιν e Florr. 6. 15. addita sunt.

κεῖναι ἀντὶ τοῦ πεπαῦσθαι· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις ἀντλούντων. *

87. Εἰ τούσδε] Ἐπεί. Flor. 10.

106. Νέφος οἰμωγῆς,] Τὸ σύστημα τῆς οἰμωγῆς αὔξεσθαι μέλλει. Flor. 10.

110. Αἶ αἶ,] Κατὰ τὴν ὑπόθεσιν εἰσῆλθον οἱ παῖδες, ἡ δὲ πρεσβύτης (sic) οὖσα ἔπαθεν (leg. ἔπαθον) ἐπιστενάζει. Flor. 10.

116. Τί δὲ σοὶ παῖδες] Ἡσύχως λέγει. Flor. 10. Ἀμπλακίας.] Ἁμαρτίας. idem.

119. Λήματα,] Φρονήματα. idem.

139. Φροῦδα γάρ] Τάδε τὰ οἰκήματα λέγει. †

143. Παραθαλπομένα] Εὐφραινομένη. Flor. 10.

157. Κείνῳ τόδε] Τουτέστιν ἐκείνῳ τόδε τὸ ἁμάρτημα μὴ λογίζου, καὶ δι' ἐλπίδος ἔχε τοὺς θεοὺς ἀπαιτήσειν αὐτὸν τιμωρίαν. ‡ σύ, φησί, μὴ χαλέπαινε, μηδὲ θυμοῦ. σὺν δίκῃ δέ, ἀντὶ τοῦ σὺν τῷ δικαίῳ, ἐπεξελεύσεται.

165. Διακναιομένους.] Κεκαμμένους, ἀφανισμένους (sic). Flor. 10.

167. Ἀπενάσθην] Ἀπῳκίσθην. Flor. 10.

175. Αὐδαθέντων] Αὐδηθησομένων. Flor. 10.

176. Ὀμφάν,] Παραίνεσιν. Flor. 2.

178. Λῆμα,] Ἔπαρμα, ὁρμή. Flor. 10. Φρενῶν] Διανοίας. Flor. 10.

184. Κακῶσαι] Κακὸν ποιῆσαι. Flor. 10.

185. Τοὺς εἴσω·] Ἑαυτὴν ἢ τοὺς παῖδας. Flor. 10.

218. Σεμνοὺς γεγῶτας,] Πολλοὶ — φαινόμενοι καὶ ἐπιπολάζοντες ὀχληροὶ καὶ ἐπαχθεῖς ἔδοξαν εἶναι. ἔνιοι δ' αὐτῶν ἡσύχιον βίον ἑλόμενοι, καὶ παρόντες μέν, οὐδενὶ δὲ πελάζοντες εὐτελεῖς ἐνομίσθησαν καὶ νωθροί· ῥαθυμίαν γὰρ τὴν νωθρότητα λέγει. καὶ νῦν δὲ τὸ σεμνὸν ἀντὶ τοῦ ὑπερήφανον, ὡς καὶ ἐν Ἱππολύτῳ (ver. 92.) μισεῖ (sic) τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσι φίλον· γεγῶτας δὲ δοκοῦντας εἶναι. §

230. Ἦν] Ἐλπίς. Flor. 10.

243. Ἐκπονουμέναισιν] Ὑπομενούσαις. Flor. 10.

246. Ἔνδον] Κατὰ τὸν οἶκον. Flor. 10.

247. Ἄσην] Ῥύπον. Flor. 10.

249. Μίαν ψυχήν] Τὴν τοῦ ἀνδρός. Flor. 10.

258. Λελησμένη,] Αἰχμαλωτισθεῖσα. Flor. 10. λαφυραγωγηθεῖσα. Flor. 2.

269. Ἐκτίσῃ] Τιμωρήσῃ. Flor. 10.

278. Τερμόνων] Τῶν τελευταίων τόπων. Flor. 10.

280. Κάλων,] Μηχανήν. Flor. 10.

285. Ἀνήκεστον] Ἀθεράπευτον. Flor. 10.

291. ss. Δράσειν τι] Κακοποιήσειν. καὶ τὸ μαλθακισθέντα δὲ ἀντὶ τοῦ ἀμελῶς προσενεχθέντα, ἢ μαλακισθέντα τοῖς σοῖς λόγοις. ||

292. Ἀπέχθεσθαι,] Ἐχθρωδῶς διακεῖσθαι. Flor. 2.

* Hoc scholion, quod in edd. ad v. 75. παλαιὰ καινῶν adscriptum est, ut ad hunc versum referrem, movit me codd. Florr. 6. 10. 15. auctoritas. Itaque scripsi τῷ διὰ τὸν Π. Θ. — — τῷ καταλ. pro τό.

† γὰρ ipsius esse grammatici, ut ad ver. 56. οὐρανὸν γὰρ λέγει νῦν τὸν ἀέρα.), conf. ad 66. 119. 125. 175. etc. monuit Elmsl. Mus. Crit. n. V. p. 9. A verbis οὐκ εἰσὶ δόμοι novi scholii initium feci.

‡ Vulgo novum scholion exordiuntur, μὴ λίαν τάκου] σύ, φησί, μὴ χ. At χαλέπαινε, θυμοῦ interpretamenta sunt vocis χαράσσου.

§ Verba καὶ ἐπιπολάζοντες — δοκ. εἶναι e Flor. 6. 15. addidi.

|| In Junt. et Basil. hæc καὶ τὸ μαλ. — λόγοις scholio ad ver. 284. post ἀποκρύπτειν subjecta legebantur; huc transtulit Barn. quumque in antiquis edd. scriptum esset καὶ τὸ μαλθαχθέντα ἀ. τοῦ ἀμ. πρ. ἢ μαλθακισθέντα τοῖς λόγοις, dedit καὶ τὸ μαλθακισθέντα ἀ. τοῦ ἀμ. πρ. ἢ μαλθαχθέντα τοῖς λ. Ego codd. Florr. 6. 15. secutus sum.

293. Μαλθακισθέντα] Τοῖς σοῖς λόγοις ἀπαλυνθέντα. Flor. 10.

295. Ἔβλαψε δόξα,] Ἀντὶ τοῦ, ἡ δόξα μου βλάπτει με. σὺ γὰρ νομίζων με σοφὴν, φησὶν,* ἀπελαύνεις με δεδοικώς.

304. Κοινωνῶ] Μεταλαμβάνω. Flor. 2.

305. Θατέρου τρόπου] Ἀπαιδεύτοις· ἢ τὸ θατέρου τρόπου ἀντὶ τοῦ ἐξηλλαγμένης πολιτείας, ὅ ἐστι φαρμακὶς παρὰ τοῖς ἀπαιδεύτοις καὶ ἀμαθέσι νομίζονται. Ἡσυχαία,] Μωρά. Θατέρου τρ.] Ὀργίλος. Flor. 10.

306. Προσάντης·] Ἐναντία, βαρεῖα. Flor. 10.

321. Σιωπηλὸς] Ὁ κρύπτων τὴν ὀργὴν οὐχ οἷόν τε διὰ τὸ ἀπρόοπτον. Flor. 10.

323. Ἄρηρε,] Τετύπηται. Flor. 10.

338. Ὄχλον] Ὄχλησιν. Flor. 10.

343. Ἀφορμὴν] Ἔξοδον. Flor. 2.

349. Λῆμα] Φρόνημα. Flor. 10. Ἔφυ] Πέφυκε. idem. Τυραννικόν] Ὑπερηφανές. idem.

382. Πρόσαντες·] Ἐναντίον. Flor. 10.

385. Ἧ πεφύκαμεν] Ἧ μηχανῇ σοφαὶ ἐσμέν. ἐν ποίᾳ; ἐν τῇ τῶν φαρμάκων. κράτιστον φησὶ φαρμάκοις, etc. Flor. 6. 15.

388. Ἐχεγγύους] Ἀσφαλεῖς. Flor. 10.

389. Ῥύσεται] Φυλάξει ἢ σώσει με. Flor. 6. 15.

402. Ἀλλ' εἶα, φείδου] Ἄγε κρύπτου. Flor. 10.

406. Τοῖς Σισυφείοις,] Τοῖς Κορινθίοις, ἀπὸ Σισύφου προπάτορος. λέγει δὲ τῷ Κρέοντι καὶ τῇ τούτου θυγατρὶ Γλαύκῃ. Flor. 10.

409. Ἀμηχανώταται,] Ἀφυεῖς. Flor. 10.

426. Ἀγήτωρ] Ἡγεμών. Flor. 10.

431. Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκ.] Ἐπιχειρεῖ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἰπεῖν κατ' ἀλλήλους παραπτώματα. Flor. 10.

432. Μαινομένᾳ κρ.] Μανίαν ἐχούσῃ τοῦ ἔρωτος. Flor. 6.

439. Οὐδ' ἔτ' αἰδὼς] Παρὰ τὰ Ἡσιόδου (ἔργ. 198. sqq.) λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένη καὶ αἰδὼς καὶ νέμεσις, Flor. 6. 15.

444. Μόχθων] Διὰ μόχθους τῶν λέκτρων. Flor. 10.

445. Βασίλεια] Ἡ Γλαύκη. Flor. 10.

450. Κρεισσόνων] Ἐμοῦ τοῦ κρατοῦντος σοῦ. Flor. 10.

452. Οὐδὲν πρ.] Φροντίς ὧν λέγεις κατ' ἐμοῦ. Flor. 10.

460. Τῶνδε] Ὧν λέγεις κατ' ἐμέ. Flor. 10. Οὐκ ἀπειρηκὼς] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπαρνούμενος τοὺς φίλους. Flor. 6.

461. Τὸ σόν] Τὸ κατὰ σέ. Flor. 10.

482. Ἀνέσχον] Ἀνέδειξα. Flor. 10.

496. Ἐλαμβάνου,] Παρακαλῶν. Flor. 10.

497. Κεχρώσμεθα] Παρεκλήθημεν. Flor. 10. ἐμολύνθη (sic.) Flor. 15.

499. Κοινώσομαι,] Διαλεχθῶ. Flor. 10.

501. Αἰσχίων φανῶ] Οὐδὲν ἔχων ἀποκρίνεσθαι. Flor. 10.

506. Οἴκοθεν φίλοις] Συγγενέσι. Flor. 10.

516. Κίβδηλος] Ῥυπαρός. Flor 10.

518. Κακὸν] Ἀντὶ τοῦ ἀσθενῆ πρὸς τὸ λέγειν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων ῥήτορα καὶ δεινὸν εἰπεῖν. Flor. 6. ἀντὶ τοῦ ἐπιτήδειον εἰς τὸ λέγειν. Flor. 2.

526. Πυργοῖς] Μεγαλύνεις. Flor.

* In Junt. et Basil. erat σὺ γὰρ νομίζων με φησὶν * ἀπελ. με δεδ. Flor. 6. 15. σὺ γὰρ με νομίζων φησὶ ἀπελ. με δεδ. με, sine lacunæ nota. Barn. pro φησὶ scripsit σοφήν.

10. Χάριν,] Τὸ πρὸς σὲ (σοῦ?) σωθῆναί με. Flor. 10.

527. Ναυκληρίας] Ἀποδημίας. Flor. 10.

533. Ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας] Ἔνθα γάρ φησιν, ὠφέλησας, οὐ κακῶς ἔχει, ἢ ὅτι ὠφέλησας.* ὅθεν μεθίημι τὰς ἀποδείξεις τοῦ μηδὲν ὠφελῆσθαι παρὰ σοῦ, τοῦ πράγματος οὐ καλῶς ἔχοντος. [αὐχῶ παρακρύπτειν πανουργεῖν, τολμᾷ.] †

538. Νόμοις τε χρῆσθαι,] Ἐπιλαμβάνονται τοῦ ἐπιχειρήματος· ἔδει γὰρ αὐτὸν ταῦτα λέγοντα ποιεῖν μηδὲν ἄδικον. πρὸς γὰρ τὸν λέγοντα, ὅτι νόμοις ἐπίσταται χρῆσθαι, εἴποι ἄν τις εἰκότως· ἀλλὰ σὺ οὐκ ἐπίστασαι νόμοις χρῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὅρκους παραβέβηκας καὶ τὰς δεξιάς, καὶ τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα προδέδωκας, ὅπως τὴν τοῦ τυράννου θυγατέρα λάβῃς. τοῦτο δὲ ἕνεκα φιλοδοξίας. καὶ γὰρ ὅτε ἔλεγεν, ἥκω, ὅπως σοι ἐπαρκέσω, καταμωκώμενος ἔλεγεν. ἥκιστα οὖν ἔδει νῦν τὰ τῶν νόμων παραλαμβάνειν, μέλλοντα πρόσωπον τοιοῦτον εἰσάγειν παραβεβηκὸς τοὺς νόμους. Ἢ οὕτως. μὴ βίᾳ πράττειν, ἀλλὰ νόμοις χρῆσθαι, μὴ πρὸς χάριν κειμένοις, ἀλλ' ἴσοις καὶ δικαίοις, τουτέστιν μὴ τὸ κεχαρισμένον τοῖς δυνατοῖς ἔχουσιν, ἀλλὰ τὸ πᾶσι. Ἄλλως· τὸ χάριν γράφεται θράσει· ἐπιλαμβάνονται δὲ τοῦ χωρίου τούτου· εἴποι γάρ τις· ἀλλὰ σὺ οὐκ ἐπίστασαι νόμοις χρῆσθαι, ὅρκους καὶ δεξιὰς παραβαίνων. Flor. 6. 15.

543. Μήτ' Ὀρφέως] Οὔτε τοῦ πλούτου, φησίν, οὐδὲν ὄφελος, οὔτε τῆς θειοτάτης σοφίας, εἰ μὴ καὶ διαβόητοι εἶεν καὶ ἐπισημότατοι οἱ ταῦτα κεκτημένοι, ὅτι πρὸς τὴν δόξαν ἅπαντα δεῖ πράττειν, καὶ μήτε πλουτοῦντα κρύπτειν τὸν πλοῦτον, μήτε τοὺς ἐλλογίμους τὴν ἀρετήν. Flor. 6. 15.

552. Πολλὰς ἐφέλκων] Πολλὰ γὰρ ἐφέλκεται κακὰ ἡ φυγὴ σὺν αὐτῇ. Ἀμηχάνους, δὲ διὰ τὸ ἐκβεβλῆσθαι τῆς πατρίδος. Flor. 6. 10. 15.

555. Οὐχ, ᾗ σὺ κνίζῃ,] Οὐχ ᾧ τρόπῳ σὺ λυπουμένη νομίζεις, ὅτι τὸ μὲν σὸν μισῶν λέχος, ἐκείνης δὲ ἐρῶν, ἔγημα αὐτήν. Flor. 6. 15.

557. Οὐδ' εἰς ἅμ. πολ. σπουδὴν ἔχ.] Οὐ σπουδάζων πλείονα τέκνα ποιῆσαι. Flor. 10.

563. Σπείρας] Συνάψας. Flor. 10. ‡

564. Εἰς ταυτὸ] Εἰς τὴν αὐτὴν αὐτοῖς τύχην προάξειμι. Flor. 10.

566. Ἐμοί τε λύει] Καὶ ἐμοί, φησί, λυσιτελεῖ τὸ διὰ τῶν μελλόντων ἐκ ταύτης ἔσεσθαί μοι παίδων ὠφελῆσαι τοὺς ἐκ σοῦ· κοινωνοὶ γὰρ ἔσονται τῆς βασιλείας. Flor. 6. 15.

569. s. Ὀρθουμένης εὐνῆς,] Ἀντὶ τοῦ ὑγιοῦς οὔσης, ὀρθῶς προχωρούσης, ἢ ὀρθῆς καὶ ἀμεταβλήτου οὔσης. ὑμεῖς συγκαθεύδουσαι τοῖς ἀνδράσι εὐδαιμονίαν ἔχειν νομίζετε. Flor. 6. 15.

579. Ἦ πολλὰ πολλοῖς] Ὄντως δή, φησίν, ἐγὼ κατὰ πολλὰ πολλῶν διαφέρω ἀνθρώπων καὶ ἀνόμοιός εἰμι, ἐπεὶ οὐχ, ὥσπερ ἂν ἕτεροι, τοὺς ἀδίκους καὶ δεινοὺς ἐν τῷ λέγειν ἀποδέχομαι, ἀλλ' ἡγοῦμαι τοσούτῳ μᾶλλον ζημίαν μείζονα ἕξειν, ὅσῳ περ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἀληθὲς πειρῶνται διακρούεσθαι. Flor. 6. 10. 15.

582. s. Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν.] Διὰ γὰρ τῆς γλώττης τὰ ἄδικα αὐχῶν παρακρύπτειν, πανουργεῖν τολμᾷ. Flor. 6. 15.

585. Κτενεῖ] Εἷς λόγος σε τιμωρεῖται καὶ ἐνὶ λόγῳ ἁλίσκῃ. Flor. 10. Ἐκτενεῖ σε ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖ σε, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πιπτόντων καὶ ἐκτεινομένων εἰς τὸ ἔδαφος ἀθλητῶν ὑπὸ τῶν ἀνταπάλων. Flor. 2.

601. Φαινέσθω ποτέ,] Ὡς νῦν εἴρηκας μή μοι, κακὴν εὐχήν. Flor. 10.

* Florr. 6. 15. ἢ ὅτι οὐκ ὠφελ. et in fine τοῦ πράγματος οὐκ ἄλλως ἔχοντος.

† vid. ad ver. 582.

‡ Glossa ad συναρτήσας ver. 563. potius spectare videtur.

603. Ἀποστροφὴ,] Οἶκος, ἀνάπαυσις. Flor. 10.

609. Οὐ κρινοῦμαι] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀποκρινοῦμαι περὶ τῶν τοιούτων οὐδὲν πρὸς σὲ, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀκριβολογήσομαί σοι περὶ ἑκάστου σαφῶς. πολλὰ μὲν ἔχω δίκαια λέγειν πρὸς σὲ, * μεθίημι δὲ τούτων τὰ πολλά.

621. Ἀρέσκει] Ἀρκέσει. Flor. 10.

624. Ἐξώπιος.] Ἀπὸ τοῦ ὢψ ὠπὸς, ὁ ὀφθαλμός. Flor. 2.

664. Αἰγεῦ, παθεῖν] Λέγουσι τὸν Αἰγέα — γράφων οὕτως· "καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν Σοῦ· Πυθίαν γὰρ ὄσσαν, ἥν ἔχρησέ μοι Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχανῶ. Σοὶ δ' εἰς λόγους μολών γ' ἂν ἤλπιζον μαθεῖν. †

673. Σοφώτερα] Ὑπερβαίνουσα τοὺς ἄνδρας εἰς τὸ γνῶναι. Flor. 10.

684. Τρίβων τὰ τοιάδε.] Εἰς τὰ τοιαῦτα περιτετριμμένος, ἐντριβὴς ὢν τοῦ τὰ τοιαῦτα λέγειν, ‡ τουτέστι τοὺς χρησμούς.

693. Ἥσσου] Ἀπιστῶν ταῦτα λέγει. Flor. 10.

697. Ἴτω] Ἐῤῥέτω. Flor. 10.

701. Συγγνωστὰ] Συγγνώμην εἶχες λυπουμένη· δικαίως γὰρ λυπεῖ. Flor. 10.

724. Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς] Ἴσως ἵνα μὴ λυπήσῃ τὸν Ἰάσονα, ἢ ἐπεὶ ἀπῄει πρὸς Πιτθέα. Flor. 10.

741. Ἐμοί τε γὰρ] Ταῦτα ἔνιοι τῷ χορῷ, ἔνιοι τῇ Μηδείᾳ προσνέμουσι. Flor. 6.

768. Ἀναψόμεσθα] Κρεμάσομεν. Flor. 10.

781. Τήνδε μὴ φύγειν χθόνα.] γράφεται δῆθεν μὴ, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ὡς δὴ παραιτησομένους τὴν φυγήν. τιθέασι γὰρ τὸ δῆθεν ἀντὶ τοῦ ὡς δή. §

815. Ἴτω] Πρὸς τὴν θεράπαιναν φησι. Flor. 10.

823. Ἀποφερβόμενοι.] Τρέφοντες. Flor. 10.

830. Ξανθὸν] Εὐανθῆ. Flor. 10.

836. Ἐπιβαλλομέναν] Περιτιθεμένην. Flor. 10.

868. s. Ἐγὼ δ' — ἐλοιδόρησα·] Ἐγὼ ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἐπετίμησα. ||

875. Πάσχω,] Κακοπαθεῖν βούλομαι. Flor. 10.

897. Ἄρ', ὦ τέκν',] Διὰ τὴν κοινὴν ἁπάντων τύχην λέγει ταῦτα. Flor. 10.

900. Χρόνῳ] Μόλις. Flor. 10.

923. Δράσω τάδ',] Θαῤῥήσω σοι. Flor. 10.

972. Νῦν ἐλπίδ.] Ἀντὶ τοῦ οὐκέτι μοι ἐλπίδες τοῦ σώζεσθαι τοὺς παῖδας. Flor. 6. 15.

982. Ἕρκος,] Ὄλεθρον. Flor. 10.

987. Κηδεμὼν] Κηδεστά. Flor. 2.

998. Ἀφεῖται] Συγκεχώρηται τοῖς τέκνοις ἐνταῦθα μεῖναι. Flor. 10.

1004. Ξυνῳδὰ] Σύμφωνα. Flor, 10.

1010. Ἐμηχανησάμην.] Πέμπουσα τὰ δῶρα τῇ Γλαύκῃ. Flor. 10.

1024. Αὐθαδίας·] Ἀπονοίας. Flor. 10.

1025. Ἄλλως] Ματαίως. Flor. 10.

1026. Κατεξάνθην] Κατετάκην. Flor. 10.

1040. Χαιρέτω βουλεύματα.] Λείπει τὸ σφάξαι τὰ τέκνα. καὶ ἐῤῥέτω, φησὶν,

* Verba ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀκριβ. — δίκαια λ. πρὸς σὲ e Florr. 6. 15. addidi.

† Neophronis locum dedi, ut emendavit Valck. ad Phœn. 709. nisi quod ver. 4. γ' ἂν cum Porsono ad Med. 666. scripsi pro ἄρ' Valck. Legebatur ver. 2. τοῦ πρίν· θείαν γάρ. ver. 3. 4. συμβ. ἀμηχάνως οἶδ' εἰς λόγους. μολεῖν γὰρ ἤ. μ. v. 3. Flor. 6. 15. συλλαβεῖν habent pro συμβαλεῖν et non interpungunt post λόγους.

‡ Recepi scripturam codd. Flor. 6. 15. pro ἐντρ. ὤν, παρατετριμμένος τοῦ τὰ τοιαῦτα λ.

§ Scripsi δῆθεν μὴ pro δῆθεν δὴ et vv. παραιτησ. — τοῦ ὡς δὴ addidi e Flor. 6. 15. Vulgo continua serie legebatur: ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ὡς δή. ἐνταῦθα μένοντα, κ. τ. λ. in quibus σιωπῶσα pro σιωπῶντα ex iisdem codd. recepi.

|| Hæc in medio scholio seq. οὔσαν φίλων et ὑπακρίνεται δὲ νῦν legebantur.

ὁ ἐπὶ τῷ σφάξαι με * τὰ τέκνα κρατήσας λογισμός.

1054. Ἐκεῖ] Ἐν Ἀθήναις. Flor. 10.

1127. Ἠκισμένη.] Μαστιζομένη. αἰκίζω τὸ μαστίζω. Flor. 2.

1137. Ἐσπεῖσθαι] Φιλιοῦσθαι. Flor. 2.

1154. Πάντα·] Τὸ εἶναι ὧδε τοὺς παῖδας. Flor. 10.

1156. Ἠμπέσχετο·] Περιεβάλλετο. Flor. 10.

1158. Σχηματίζεται] Καλλωπίζει. Flor. 10.

1161. Ἁβρὸν] Ἔνδοξον. Flor. 10.

1170. Ἀνωλόλυξε,] Ἀντὶ τοῦ ηὔξατο, μετ' εὐχῆς ἐβόησε. Flor. 6. 10. Πρίν γ' ὁρᾷ,] Ἀντὶ τοῦ ἕως ἐθεάσατο, καὶ τὰ ἑξῆς. Flor. 6.

1182. Ἐπεστρατεύετο.] Ἐπέκειτο. Flor. 10.

1183. Πλόκος] Στέφανος. idem.

1184. Νᾶμα] Ῥύσις. idem. Παμφάγου] Φθαρτικοῦ. idem.

1189. Ἀραρότως] Ἀσφαλῶς. idem.

1190. Σύνδεσμα] Συμπλοκάς, συνδέσεις. idem.

1204. Κυνεῖ,] Καταφιλεῖ δὲ προσφωνῶν. Flor. 10.

1215. Ἀπέστη,] (sic) ἡμίφλεκτος. Flor. 10. Καὶ μεθῆχ'] Καὶ ὕστερον ὑπὸ ὀδύνης ἀπέθανεν. idem.

1241. Κακισθῇς] Μαλακισθῇς. Flor. 10.

1264. Φόνος] Τῶν παίδων, Ἀμείβεται,] Διαδέχεται τὸν χόλον. Flor. 10.

1273. Δοκεῖ] Καλόν. Flor. 10.

1275. Ἀρκύων] Δικτύων. Idem. Ξίφους, ἀφύκτου θανάτου. idem.

1276. s. Πέτρος] Πετρίνη. idem. Σίδαρος,] Σιδηρᾶ. idem.

1278. Ἄροτον] Σπόρον, γένεσιν. Flor. 10.

1287. Δεινόν;] Μᾶλλον τοῦ χεῖρα ἐπιβαλεῖν τοῖς τέκνοις. Flor. 10.

1289. Ἔρεξας] Εἰργάσω μέχρι παιδοκτονίας χρήσασα. Flor. 10.

1297. Μητρῷον] Τὸν τῆς μητρὸς φόνον εἰσπράσσοντες αὐτούς, ἀντὶ τοῦ δίκην ἀπαιτοῦντες ὑπὲρ οὗ εἰργάσατο φόνου ἡ τούτων μήτηρ. †

1306. Παῖδες τέθν.] Τὸ ἑξῆς· παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χειρί. ‡

1311. Χαλᾶτε κλῇδας] Ῥήψατε τοὺς μοχλούς, λύσατε τὴν ἁρμονίαν τῶν θυρῶν. Flor. 6. 10.

1312. Ἐκλύεθ' ἁρμούς,] Λείπει ὁ καί, καὶ τὸ ἴδω ἀπὸ κοινοῦ. Flor. 6.

1313. καὶ Τήνδε τίσομαι] Φησί. διπλοῦν δὲ κακὸν ἢ τὸν θάνατόν φησι τῶν δύο τέκνων, ἢ τὴν Μήδειαν. Flor. 6. §

1334. Παρ' ἀνδρὶ τῷδε,] Δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ (leg. ἐμοί)· ἑαυτὸν γὰρ δείκνυσι. Flor. 6. 10.

1336. Ἑλληνὶς γυνὴ] Διασύρει τὸ βάρβαρον γένος. οὐκ ἄν, φησί, τοῦτό τις τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν ἔδρασεν. Flor. 6. 10.

1337. Ἔτλη] Ποιεῖν. Flor. 10.

1352. Διάξειν βίοτον,] Βιώσειν. Flor. 10.

1354. Ἄτιμον] (sic) ἀντὶ τοῦ ἄνευ αἰτίας. ἢ γράφεται καὶ ἀνατί, ἤτοι ἀτιμωρητὶ καὶ ἄνευ ἄτης. || Flor. 6.

1358. Κοινωνὸς] Συγκοινωνεῖς μου τῇ ἀτυχίᾳ. Flor. 6.

1363. Νεοδμῆτες] Νεωστὶ γεγονότες, ἢ οἱ νεωστὶ δαμασθέντες. Flor. 6.

* Sic, ut edidi, Florr. 6. 15.

† In editis hoc scholion cum superiore in unum coaluerat; (vid. ii. vol. v. 1297.) separatum ab illo in Flor. 6.

‡ Quæ hic sequebantur in editis, ἄνω ἐπὶ τοῦ πύργου ἑστῶσα ταῦτα λέγει, auctoritate Florr. 6. 10. ad ver. 1314. retuli.

§ Hoc scholion in cod. cum scholio ad ver. 1339. cohæret, (vid. vol. ii. h. l.) ibique statim verba ὑπολειφθεὶς γεγονέναι subsequitur.

|| In Barnes. et Musg. hoc scholion est: ἀνατί, ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης. γράφεται δὲ καὶ ἀνατὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀντιγόνῃ, quo carent Junt. et Basil.



1368. Οἵδ' εἰσὶν, οἴμοι,] Μεταξὺ εἰς ὑπόμνησιν ἐλθὼν τῶν τέκνων Ἰάσων ὠδύρατο καὶ φησὶν ὤμοι. Flor. 6.

1371. Βάξιν] Νῦν εἴρηκε τὴν ὁμιλίαν. Flor. 6. 10.

1400. Χρωτὸς] Σώματος. Flor. 10.

1401. Μάτην ἔπος ἔῤῥ.] Μάτην εἶπας τοῦτο. Flor. 6. 10.

1406. Τάδε] Τὰ παιδία. Flor. 10. Κἀπιθοάζω,] Ἐπιφθέγγομαι. Flor. 10.

1412. Πολλῶν ταμ.] Ταῦτα ὡς ἀπὸ τοῦ χοροῦ ἐστι λεγόμενα. Flor 6.

ΤΕΛΟΣ ΣΧΟΛΙΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΗΔΕΙΑΝ.

NOTÆ AD SCHOLIA

IN PRIORIBUS DUOBUS HUJUS OPERIS VOLUMINIBUS EDITA.

EX EDITIONE MATTHIÆI.

SUPPLEMENTUM NOTARUM

AD

SCHOLIA IN HECUBAM.

NUMERI SCHOLIORUM LINEAS RESPICIUNT, NISI UBI PAR. AFFIXUM EST, ET VERBA QUIBUS UNCUS ( ]) SUBJICITUR SUNT EX EDITIONE MATTHIÆI.

P. 5. l. 4. *αὐτῆς τήν τε σφαγὴν αὐτοῦ*] Basil. *αὐτῆς. τὴν δὲ σφ. αὐτοῦ.* Junt. *τήν τε σφ.*

Ibid. l. 8. *τὸ ἥκω — λέγουσιν. ῥέπει δὲ τοῦτο*] Gu. tantum *ἥκω ἀντὶ τοῦ ἦλθον. πρέπει γὰρ τοῦτο.*

P. 7. l. 1. *ἐκφωνουμένου τοῦ ι, καὶ τρεπομένου τοῦ α εἰς η.*] *Ἐκφων. τοῦ αι εἰς η.* Gu.

P. 8. l. 1. *πέντε·*] *ε′.* Gu.

Ibid. *ὡς τὸ — ζῇ* om. Gu.

Ibid. l. 2. *ὡς τὸ — ἐστί* om. Gu.

Ibid. Pro *τὸν παρόντα — ζωῆς* Gu. *τὴν ζωὴν τινὸς ἑκάστου, ὁποῖον φασὶ καὶ ἐνταῦθα.*

Ibid. *τὴν περιουσίαν*] Gu. addit *τὴν καθόλου ζωήν.*

Ibid. l. 3. *πρὸς τὸ ζῆν συντελούσας τροφάς.*] Gu. *πρὸς τὸ ζῆν τεινούσας τροφὰς, ὁποῖον εἶναι μᾶλλον εἰπεῖν ἐνταῦθα.* His de suo addidit Barnes. *καὶ δὴ καὶ τὸ γένος ἀνθρώπειον, — τὸ δὲ βιὸς βαρυτονούμενον τὸ τόξον σημαίνει.*

P. 9. l. 2. *δεύτερον προοίμιον. Τὸ γῆς*] Hæc verba *δ. πρ.* omis. King. et Musgr.

P. 10. l. 1. *τῆς γυναικῆς*] *Γυναικῆς* pro *κτητικῆς* est e Guelph. Flor. 18. 56. 59. 76. nisi quod Florr. utrumque conjungunt *γυναικῆς καὶ κτητικῆς.* Iidem cum Gu. om. *μόνης τῆς* et pro *ἵν' ᾖ κ. ἔχον* legunt *ἵνα κ. ἔχῃ.*

Ibid. l. 8. *παλιρρ. — δρόμοις* desunt in Basil. add. King. *ἤγουν δρόμοις* gl. est in Gu. supra *διαύλοις* scripta.

P. 11. l. 2. *ὄπισθεν ἑαυτοῦ πρῶτον καὶ δεύτερον, τέταρτον δὲ τὸ ἔχον ὄπισθεν πρῶτον καὶ δεύτερον καὶ τρίτον. εἰσὶ δὲ ταῦτα*] Verba *ἑαυτοῦ* et *τέταρτον δὲ — τρίτον* e cod. Gu. accessere.

P. 14. l. 7. *γὰρ*] *Γὰρ* Gu. *δὲ* ed. Basil. Mox ed. Bas. *ἀφανίζειν τὸ καὶ βλάπτειν,* in quibus *τὸ* om. Gu.

P. 16. l. 2—4. *καὶ τὸ μὲν λαμβάνω γίνεται ἀπὸ τοῦ ἕλω τὸ λαμβάνω, καὶ τοῦ ἄγω ἄξω, ὃ δηλοῖ τὸ φέρω, καὶ τροπῇ τοῦ διπλοῦ εἰς διπλοῦν, ἐλάζω καὶ λάζω. τὸ δὲ ὑβρίζω ἀπὸ τοῦ*

ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ ζέω· ἔστι δὲ Αἰολικόν.] Verba καὶ τὸ μὲν λαμβάνω — λάζω sunt etiam in Flor. 6. 25. nisi quod in 6. ἐλάζω καὶ λάζω, in 25. tantum ἐλάζω καὶ desunt. Ex iisdem verba τὸ δὲ ὕβρ. — Αἰολικὸν desumta sunt, quum in editis schol. tantum esset, τὸ δὲ ὑβρίζειν ἀπὸ τοῦ λίαν ζέειν.

P. 17. l. 2. πόδα τιθεὶς] Musgr. συντιθείς. Gu. συντιθείς.

Ibid. l. 4. Par. ἁρμονικῶν] Leg. ἁρμονιῶν.

P. 19. l. 1. ἀντιφράξεως] Gu. ἀντιφράσεως.

Ibid. l. 2. οἱ ἄνθρωποι καθεύδοντες] Gu. καθευδ. οἱ ἄνθρ.

Ibid. l. 4. τῆς γ. — ὄν. om. Gu.

Ibid. Schol. 71. Post hoc scholion in Flor. 59. subjicitur hujusmodi figura:



P. 19. l. 5. οὐκ εἶπε τοῦ ὄντος, ἀλλὰ τοῦ] Gu. om. τοῦ.

Ibid. l. 6. Gu. ὃ γὰρ ἠβ. τοῦτο καὶ λέγει, τὸ σάρ. δηλον. τὸν π.

Ibid. l. 7. χθόνιοι καὶ ἐπιχθ.] Καὶ deest in King. et Musgr.

P. 20. l. 2. ἀνακτήσασθαι] Leg. — κτήσασθαι.

Ibid. l. 5. οἶκον ἄγκυρα,] In cod. Guelph. præmissa sunt ista: ὃς καὶ ἄγκυρα ὢν μόνος τῶν ἐμῶν οἴκων τὴν χιονώδη Θρᾴκην κατοικεῖ· τοιαύτη γὰρ ἡ Θρᾴκη διὰ τὸ εἶναι βόρειος καὶ ὑψηλοτέρα· τουτέστι τιλ. κ. τ. λ.

Ibid. l. 6. δι'] Sic Gu. Vulgo δή.

Ibid. δὴ αὐτῶν] Legendum esse putabam δι' αὐτῶν, quod postea in cod. Paris. 2648. reperi. *Fæhse.*

Ibid. l. 8. ταυτὸν Gu. pro ταυτά.

Ibid. l. 9. εἰσὶ τὸ γ] Εἰσὶ τό τι γ. Gu.

Ibid. l. 10. ἄφυκτος,] Gu. ἀφύκτως φέρεσι.

Ibid. l. 12. Verba: τὸ ταρβεῖν — εἶναι om. Gu.

P. 22. l. 2. Par. ἦλθεν ἐμοί.] His addidit King.: ἐζήτει δὲ, — παρακαλῶ. dubito, an e codice.

P. 22. l. 3. κουφίζουσα] Idem scholion a vv. πρὸς σὲ (sic) est in Gu. qui pro κουφίζουσα habet ἐλαφρύνουσα.

P. 23. l. 2. περισσὴ] Sic Gu. Fl. 59. (qui tantum habet: ἡ πρὸ πρόθεσις περισσὴ καὶ ἐν π. λ.) pro περιοῦσα.

Ibid. l. 3. ἤγουν τῷ δόρατι, τουτέστι τῷ πολέμῳ.] Gu. ἤγουν τοῦ δόρατος. τῷ ξίφει, ἤγουν τῷ δόρ. τουτέστι τῷ πολέμῳ.

P. 24. l. 1. ἀπηρέττως in Gu. ab alia m. suprascriptum est. In eodem desunt vv. σχιδία δὲ κατὰ — ναῦς.

Ibid. l. 4. ἐπιρευδούσας σχοινίοις τὰ λαίφη, στηριζομένας, ὡς ἤδη πλευσεῖσθαι. δὲ τὸ] Verba σχοιν. τὰ λαίφη in King. et Musgr. exciderunt. Sqq. στηριζομένας — ἔστι δὲ e Guelph. addidi, e quo etiam postea dedi οὐ γὰρ πᾶσα ἡ ν. et δι' ὧν αὐτὴ φ. pro αὕτη Idem ἐμπίπτοντος pro ἐπιπίπτοντος.

P. 25. l. 2. ἤγουν τῆς μαντικῆς βάκχης, ἤγουν τῆς Κασάνδρας.] Sic Gu. Vulgo τῆς μαντ. Κ. Mox idem, sed ab alia manu, τὸ δὲ βάκχην λέγει — — — ὑπὸ θεῶν γιγνόμενον.

Ibid. l. 4. Barn. de suo, ut videtur, addidit: καὶ ὁ Ἀντίφρων — βακχεῖον στόμα.

P. 25. l. 5. τιμῶν, etc.] Usque ad ἀνέχουσιν sunt etiam in Gu.

Ibid. l. 8. προσευχῆς] Basil. προσοχῆς. Junt. προσαχῆς, ubi ευ in α abiit.

P. 26. l. 4. ὥστε — λαβεῖν] Sic. Guelph. pro ὅπως — λάβωσιν. Ex eodem ultima accesserunt καὶ μὴ ἐᾶσαι ταύτην ὑπὸ τούτων κατασκαφῆναι. (post δώρους.)

Ibid. l. 7. αὖ τὴν] Sic Gu. Vulgo αὐτήν. Idem mox μεγάλα pro μεγάλως. Ex eodem addidi (in fine) vv. ἀλλὰ προθύμως τελέσαι.

Ibid. l. 8. σκοπῷ βουλήματι] Ultimum addit Flor. 17. βουλῇ Gu.

Ibid. συνέτρεχον, συνήρχοντο, συνεφώνουν.] Primum est in Florr. 10. 33. alterum in 2. 6. 56. 59. 76. Pro ultimo in Gu. est, sed ab alia m. συνεχώρουν.

P. 27. l. 1. τιμῆν στεφανῶσαι καὶ κοσμεῖν] Hæc στεφ. κ. κ. e Gu. accesserunt, in quibus hæc et seqq. alia manu, quam præc. τιμῆν, scripta sunt. Idem στεφανουμένων pro ἐστεφ.

Ibid. l. 5. Barn. add. σοφιστὴς, — λέγεται.

Ibid. l. 8. τῷ λέγειν, ὁ τῷ δήμῳ κεχαρισμένα λέγων.] Ultima ὁ τῷ δ. κ. τ. λ. sunt e codd. Gu. Flor. 6. 21. 56. 59. 76. in his subjicitur τὸ εὔνοιαν ἐπισπᾶσθαι παρ' αὐτῶν.

P. 28. l. 4. Par. Quæ leguntur a vv. ἢ γὰρ αἱ λιταὶ, eadem fere habet Guelph. ad v. 147. seqq. ἢ γὰρ διακωλύσουσι καὶ ἐμποδίσουσι σὲ αἱ παρακλήσεις τοῦ εἶναί σε ὀρφανὴν τῆς ἀθλίας παιδὸς, ἢ ἀπόκειταί σοι θεάσασθαι τὴν παρθένον θυγατέρα προπετῆ καὶ ἔμπροσθεν κειμένην τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως καὶ φοινισσομένην καὶ βαπτομένην ἐν νασμῷ καὶ ἐν ῥύσει μελαναυγεῖ καὶ σκοτεινῷ τοῦ αἵματος τοῦ ἐκ τῆς χρυσοφόρου δερῆς ἤγουν τοῦ χρυσᾶ φοροῦντος περὶ τραχήλου.

P. 28. l. 2. πρὸς τὸ πῶλον] Sic Gu. Vulgo πρὸς τὸ πάθος.

Ibid. l. 4. Verba φύσεως ἢ desunt in Gu. Idem om. seqq. μαστὸς καὶ — ἐσθίεσθαι.

P. 29. l. 8. ἰθυφαλικόν·] Junt. Basil. φαλικόν.

P. 30. l. 1. καὶ τίνα θεῶν] Θεῶν add. e Guelph. in quo desunt seqq. οὕτω δὲ κ. τ. λ.

P. 34. l. 1. οἷς κατεσχισθεῖσαν] Gu. ab al. m. tantum οἷς κατεσχίσθην.

P. 34. Schol. 187. In Gu. tantum leguntur posteriora hoc modo: ἢ τὸ γένει κλητικὴ διὰ τ. Π. ν. — ἢ δοτική. Ex eo accesserunt vv. ἀντὶ τοῦ ὦ θύγατερ, (post κοντίον) desunt autem ultima κρεῖττον δὲ, etc.

P. 36. l. 1. Par. Verba ὡς σκύμνον — λαιμὸν sunt etiam in Gu.

P. 36. l. 5. ἵν' ᾖ λεοντώδη εἶπε δὲ τὸ μόσχον διὰ τὸ νέον] Sic etiam Guelph. Vulgo ἵν' ᾖ λεοντώδη σκύμνον, διὰ τὸ νέον, etc. E Guelph. etiam τὸ μόσχον et τὸ σκότῳ pro τῷ σκ. dedi. In fine idem ταυτόν.

P. 37. l. 3. ἤγουν τὸ — γράψεις — δέον δὲ ἐκήρυξεν εἶπεν ἐκήρυσσεν] Sic etiam Guelph. In Basil. desunt verba καὶ δέον κ. — δέον δὲ ἐκήρυξεν. Idem paulo ante ἐκήρυσε pro ἐκύρησε, γράψεις pro γράφεις et ἀλλὰ καὶ ὁ ξυντ. καὶ ὁ νῦν ξύμβ. Ex eodem δέον δὲ ἐκήρυξεν εἰπεῖν, ἐκήρυσσεν dedi pro vulg. ἐκήρυσσεν — ἐκήρυξεν, et ὁ ω μέγα — ὁ ο μικρὸν, ubi vulgo duplex ὁ deest.

P. 39. l. 3. Par. ἐγώγε ὁ Νεοπτόλεμος,] 'Εγώγε del. King.

Ibid. Par. ποιήσεις] Vulgo ποιήσης.

P. 39. l. 6. τῆς ἐπιούσης ἡμέρας.] King. et Musg. τῆς ἐπ. ἐλπίδος, ut est in Aristoph. exemplaribus.

P. 40. l. 2. μὴ λάβῃς] Sic Junt. Aug. c. et Gu. λάβῃ Basil. ex quo editores male fecerunt λάβε.

P. 60. l. 1. ἐνίοτε δὲ τὸ] Sic recte Junt. Basil. et Gu. In King. et Musg. τὸ neglectum est.

Ibid. l. 2. πυρὰ τὸ πῦρ — πῦρ ἅπτεται.] Hoc scholion neglexit King.

P. 61. l. 3. Par. τῆς δρυὸς,] Vulgo τοῦ δρ.

P. 61. l. 3. ἀποκτεῖναι] Gu. ἀποκτιννύναι.

P. 62. l. 5. Par. μὴ σύ γε πάθῃς] Junt. Basil. καὶ σύ γε π. Barn. et Musg. καὶ σύ γε μὴ π. Sed γε indicat, ipsa Euripidis verba servata esse.

P. 63. l. 1. βιαίως ἐκκρουομένη, βιαστικῶς διωκομένη.] Voci βιαίως in Gu. a m. sec. suprascriptum est ἀττικόν: ab eadem m. sunt vv. βιαστικῶς ἀποστρεφομένη (sic pro διωκομένη).

P. 64. l. 4. Par. περιπλεκομένη] Περιπτυσσομένη Gu.

P. 64. l. 5. Gu. ταῦτα pro ν. mox τοῖς ἑαυτῆς, om. παισίν.

P. 66. Schol. 433. Hoc schol. quod King. Musg. tanquam e Baroc. 74. demum petitum ediderunt, est jam in Junt. et Basil. Idem habet Gu. sed hoc ordine: τὸ τήκεσθαι κυρίως χιόνος λέγεται. Gu.

P. 66. l. 4. αἰσχρὸς καὶ καλὸς,] King. Musg. αἶσχρος καὶ κάλλος, i. e. αἶσχος κ. κ.

Ibid. l. 6. In Gu. priora usque ad καὶ desunt et scholion incipit ab his verbis: τὸ εἶδος τοῦ χοροῦ ἐνταῦθα στάσιμον· πρὸς τὸν τῆς θαλ. ἄν. φησὶν ὁ χορὸς αὔρα. deinde omittit δὲ et verba φησὶ δὲ ταῦτα ὁ χ.

Ibid. l. 9. φερομένη ἐκπνοὴ] Sic Gu. pro ἐκφερομένη πνοὴ, in quibus πνοὴ addidit King. In eodem desunt verba: τὸ αὔρα — μέτρον ἄτι.

Ibid. l. 12. μέτρον ἄτι.] Ἄτι male omisit Musg. Totum ἄτις, etc. omisit King.

P. 67. l. 4. Par. Gu. (in quo desunt vv. πρὸς τίν. — ἀφίξ.) ἤτοι τῆς Πελοποννησιακῆς et mox pro Θεσσαλικῆς habet Φθιάδος.

P. 67. l. 1. κατὰ σχίσιν] Sic recte King. pro κατάσχισις. vid. Hephæst. p. 66. mox leg. ἀντιστοδίσου et in fin. add. γράφει.

P. 68. l. 1. ᾧ δὴ] Sic recte Junt. Basil. Gu. Male Musg. ᾧ δέ.

Ibid. l. 5. πεμπομέναν τάλαιναν·] Junt. Basil. πεμπομέναν. Τάλαιναν] Gu. Corr. King.

Ibid. l. 7. In Gu. vv. τὸ ἢ (om. δὲ) — διαζ. priori loco scripta sunt a m. pr. superiora οὐ πρὸς — διὰ μέσου altero loco a m. sec. Ceterum particula γ', quam post νᾶσον inseruit King., et Junt. ac Basil. et Gu. carent; pro τὸ πρὸ τῆς Δωρ. Gu. τὸ πρὸς τὸ Δωρ. fort. τὸ πρὸ τοῦ.

P. 69. l. 1. ss. Par. Verba ἢ πορεύσεις — δίας repetuntur in Junt. Basil. cum varietate quadam: ἁλιήρει κώπᾳ] Ἢ πορ. τὴν Δῆλον deest; tum ἔνθα καὶ ὁ πρωτογόνος φοίνιξ ἱερ. ἀνέβλαστησε κλ. post τῆς δίας sequitur τουτέστιν εἰς τὴν Δῆλον.

Ibid. l. 1. Schol. ἐλθεῖν] Gu. συνελθεῖν. mox ἐν γῇ pro τῇ γῇ.

P. 69. l. 4. λαβόντα αὐτὴν] Pron. addidi e Gu. sicut mox ὡς τινὲς μὲν φασὶν (post νῆσος). Idem habet ἀναδοθεῖσαν — ὡς τινὲς δὲ — κινουμένην — ἐν ᾗ ἀφικ.

Ibid. l. 7. οἷς ἐρειδομένη εὐκόλως τὸ ἔμβρυον ἐξήγαγε.] Verba οἷς ἐρ. — ἐξήγ. in Junt. et Basil. desunt. addidit King.; eadem habet Gu.

Ibid. l. 9. γεννηθέντες. φασὶ δὲ ὡς ἡ Ἄρτεμις προεξέθορε τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ πρὸς τὸν τούτου τόκον Λητὼ ἐμαιεύσατο] Φασὶ δὲ — ἐμαιεύσ. e Gu. accesserunt. Quæ sequuntur in editis, Gu. secutus, ad suum quodque locum retuli, ne, quæ ad idem argumentum spectant, disjungerentur.

P. 70. l. 1. Par. εἰς τιμὴν τῆς ὠδῖνος τῆς δίας] Gu. et Flor. 56. 76. ad v. 460. εἰς τιμὴν τῆς γέννας τῆς δίας, et, quæ hic sequuntur. Florr. addunt etiam καὶ ἐνδόξου.

P. 71. l. 1. δίμετρον ἀκαταλήκτον,] King. dedit δίμετρον, καταληκτικόν. τὸ δ' δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου δ' εἰ δὲ βούλει, δισπονδείου καὶ χοριάμβου, recte. Idem mox ἔχειν pro σχεῖν.

P. 71. l. 3. Par. Verba ἕνεκα — καλεῖ sunt etiam in Gu. a m. pr.

P. 71. l. 5. ὑφαίνειν τὰς παρθένους τῇ Ἀθηνᾷ πέπλον ἔχοντα] Turpi errore in King. et Musg. τὰς παρθ. τῇ Ἀθ. π. ἔχ. exciderunt. κατὰ τῶν Γίγ. et Παναθ. ἐν ἑορτῇ e Gu. recepi. Idem codex habet ὕφαινον γὰρ — τέσσαρας ἡμέρας — ὁ πέπλος τῇ θεῷ. Ex eodem πρὸς τὸ πῶλους recepi pro πρὸς τοὺς π.

P. 72. l. 2. δούλη om. Gu. qui præterea: ἢ τὸ κικλ. ἀντί.

Ibid. l. 3. ἐπάχθη, εἰ καὶ μήπω ἐπέβη τοῦ τόπου, οὗ δουλεύειν ἔμελλεν.] Εἰ καὶ μήπω — ἔμελλεν e Gu. sumta sunt. In seqq. idem cod. ἤ, ὡς ἔφαμεν, ἐκτὸς τοπ. et εὑρίσκετο. Ultima καταλιπ. — Τροίας in paraphr. transtulit King. reliqua omisit.

Ibid. l. 6. πορθήσαντες] Gu. πεπορθηκότες. Quæ post φησὶ sequuntur in editis, ad v. 481 adscripsi.

Ibid. l. 8. Verba οὐκ ἀπέθανον. τοῦτο om. Junt. Basil. addidit King. habet etiam Gu. Ceterum vv. τὸ δὲ θ. — φονεῦσαί με in editis scholio ad v. 479 adhærebant. Vid. not. 7.

P. 73. l. 2. ἀντιστρόφως λέγεται ἀντὶ τοῦ ἀλλαξαμένη ἀΐδην τῶν θαλάμων, ἤτοι ἀντὶ τοῦ τῶν θαλάμων, (ante τουτέστι)] Hæc omisit King. Musg. Verba ἤτοι — θαλάμων e Gu. Florr. 6. 9. 21. 34. 56. 59. 76. addidi; sed Florr. habent ἤγουν ἀντὶ τῶν θαλ.

Ibid. l. 4. προσφερόμενον] Leg. προφερόμενον.

Ibid. l. 8. οὕτως ἀθλίως] Sic Gu. qui etiam ἐν γῇ κειμένην δίκαιον.

P. 74. l. 2. Par. καὶ κῆδεσθαι αὐτῶν] Hæc e Gu. addidi, (post θεοὺς.)

Ibid. l. 6. ss. Par. καὶ διὰ τοῦτο, etc.] Gu. καὶ διὰ τοῦτο — ὡς ταχέως παρέλθοι διὰ τὸ ὀλίγον τοῦ λοιποῦ βίου inter lineas, et post γέρων μέν εἰμ' statim subjicit: καὶ εἰ συμβ. μοι δυστ. ταχ. παρ. διὰ τὸ τοῦ γήρως ὀλιγοχρόνιον· ὅμως δ' οὖν, εἰ καὶ γέρων εἰμὶ, καὶ ταχέως παρέλθοι ἡ ἐπελθοῦσά μοι δυστυχία διὰ τὸ ὀλίγον ἔτι εἶναι τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς, εὔχ. θ. πρὸ τῆς δυστ. ἢ τὸ γ. μ. εἰμ. νόει διὰ τὸ, etc. Ex eo τὸ λοιπὸν pro τὸ λεῖπον recepi. In marg. interiore est: γέρων μέν εἰμι φιλόζωος· ἀλλ' ὅμως καίπερ φιλῶν τὸ ζῆν θάνοιμι πρίν.

P. 74. l. 2. τὸ δοκοῦντας] Τὸ e Gu. addidi.

P. 75. l. 2. τὸ ἴα ἢ ἀντὶ τοῦ ἄφες, ἢ ἐπὶ ἐκπλήξεως λάμβανε.] Sic Gu. a m. pr. sed a m. 2. τὸ ἴα ἢ ἐκπληκτικὸν ἀντὶ τοῦ φεῦ, ἢ ἀντὶ τοῦ ἄφες προστακτικὸν ῥῆμα.

P. 76. l. 6. Par. Verba τουτέστι — φονεύοντες habet etiam Gu. ad v. 514. nisi quod ἤγουν δεινῶς τουτέστιν ἀπ. ἐφ. ὡς ἐ. κτείνοντες legit.

P. 76. l. 6. πῶς, τοῦ Ἀχιλλέως] Flor. 10. ante hoc scholion habet αἴτημα σκηνικόν· πῶς γὰρ τοῦ Ἀχ. Pro ἀπῆλθον Hermann. ad Hec. p. 64. em. ἀνῆλθον.

P. 77. l. 4. Par. Ἑλλήνων (τὸ δὲ πᾶς καὶ τὸ πλήρης κατ' ἐπίτασιν λέγεται.)] Verba parenthesi inclusa sunt etiam in Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu.

Ibid. l. 8. Par. κρατήσοντες] Sic Junt. κρατήσαντες Bas.

P. 77. l. 4. εἴπῃ] Λέγῃ Gu.

P. 78. Schol. ad ver. 527. Χοάς. χοὴ λέγεται ἐπὶ ὑγρῶν, μέλιτος, ἐλαίου καὶ ἀλεύρου καὶ τῶν ἑτέρων, θυσία δὲ ἐπὶ σφαγῆς ζώων.] Hoc scholion neglexit King. et Musg. Idem est in Flor. 59. sed ita: ἐπὶ τῶν ὑγρῶν, οἴνου, μέλιτος, ἐλαίου, θυσ. etc. recte.

P. 78. l. 8. προβάτων, βοῶν] Βοῶν e Gu. addidi; ex eodem est ταὐτὸ pro ταὐτόν. Ceterum hoc scholion in Junt. et Basil. ad v. 533. relatum est.

Ibid. l. 9. προστάσσει, παραδηλοῖ] Utrumque habent Flor. 17. 59.

Ibid. l. 11. διακονουμοῦντος] Imo Διὸς οἰκονομοῦντος.

Ibid. l. 14. ἐμοῦ,] Legitur ἐμὲ, ut in schol. Flor. Mox μὴ in διὰ τὸ μὴ τὰς αὐτὰς εἶναι delendum videtur.

P. 79. l. 1. Par. θελκτηρίους, — δαίμονας.] Verba θελκτ. τὰς πραΰνούσας — δαίμονας pro scholio ad hunc ver. (533.) habet etiam Gu. male tamen legit καλούσας pro κηλούσας.

P. 79. l. 5. εἰ μὲν πρωτοτύπου] Leg. εἰ μὲν πρώτου. Mox προσώπου Junt. Male King. πρόσωπα.

Ibid. l. 10. ἐπ' ἐκείνων] Gu. ἐπ' ἐκείνῳ et mox τελέσαι pro πληρῶσαι. omittit etiam vv. ἣν ηὔξατο.

P. 80. l. 1. ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ τὰ οὐλοὰ, ἤγουν τὰ ὀλέθρια ξίφη κεῖσθαι.] Flor. 59. ἀπὸ τοῦ κ. ἐν αὐτῇ τὸ ὀλοὸν καὶ τὸ ὀλέθριον.

Ibid. l. 2. καὶ μὴ ὑπό τινος κατεχόμενος καὶ ὁ μὴ] Verba ὑπό τ. κ. καὶ ὁ μὴ e Gu. addidi, in quo priora ἐλεύθερος — ἐλευθέριος a pr. m. scripta sunt, seqq. πρὸς θεῶν — ἔδειξεν a m. sec. media ἡ δὲ σύνταξις οὕτω desunt.

Ibid. l. 3. φιλοδωλίας,] Sic Gu. Vulgo φιλοδωλείας. Idem scholion usque ad ἐλευθέριος est in Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

Ibid. l. 4. οὕτω τὸ] Sic Gu. qui etiam ἐλεύθερον.

Ibid. l. 9. E Gu. addidi διὰ τὸ ἄσημον (post ἐπεβόησαν) et (post ἐχρήσατο) ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸ εἶπεν. Præterea vero in eo vv. καὶ ἐπὶ μὲν — εἶπεν superiori scholio adhærent.

P. 81. Schol. ad ver. 553. Flor. 59. ὑστέραν ὄπα, οὕπερ καὶ μέγ. ἦν κρ. αὐτοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος. ὑστέραν ὄπα τὴν τοῦ βασιλέως φωνήν· τέλος γὰρ — βασιλεῦσι. Quæ sequuntur, sunt etiam in Gu. a m. pr. sic: Ἤκουσαν. οὕτως ὤφειλεν· οἱ δὲ ἐπ. ἠχ. ὑστάτην δ. οὐπ. καὶ μέγ. ἦν κρ. τάχιστα μεθῆκαν. Seqq. ὁ δὲ ἀντιστρ. — μεθῆκαν sunt a secunda m. inter lineas adscr. Tum a m. pr. ἔστι δὲ, etc.

P. 81. l. 3. In Gu. nihil est nisi: ὑστέραν ὄπα, βασιλικὴν, μεθ' ἣν οὐδενὶ ἄλλῳ λέγειν ἔξεστιν, ἢ ὑστέραν· βουλόμενος γὰρ, etc. quæ in editis post ἄλλως sequuntur.

Ibid. ὕστερον] King. Musg. ὑστέραν. Gu. ὕστατον.

Ibid. Schol. ad ver. 553. Ultimum hoc scholion est etiam in Flor. 59. nisi quod post ὤφειλεν omittit εἰπεῖν, tum verba ὁ δὲ ἀντιστρ. — μεθῆκαν, quæ etiam in Gu. ab alia m. appicta sunt. Pro ἔστι δὲ ὁ σχ. in Flor. et Gu. est, quod supra legimus: ἔ. δὲ ὁ σχ. οὐ. οὐ π. ἀλλ' Ἀττ. καὶ σ. τοῖς ῥ.

P. 81. l. 13. τούτῳ φιλανθρώπως ἐχρώμην εἰς τήνδε τὴν ἡμέραν,] In Dem. legitur τούτῳ πάνυ φιλ. ἐκεχρήμην ἐγὼ, καὶ ἀηδὲς ἐμοὶ καὶ τούτῳ γέγονεν εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην οὐδέν.

P. 82. l. 1. κατὰ συνεκδοχήν.] Gu. κατὰ ἀντιστροφήν.

Ibid. l. 2. πνεύματος] King. Musg. αἵματος.

Ibid. l. 3. πνεῦμα] Sic Gu. Vulgo τὸ αἷμα. In eo incipit scholion a vv. διαῤῥοαὶ αἱ φλέβες, ἐν αἷς et omnia habet usque ad πνεῦμα δὲ ὀλίγον. Additum est aliud scholion ab al. m. πν. διαῤῥ. τὰς ἀρτηρίας καὶ φλέβας. διαφέρει δὲ ἀρτ. φλ. ταύτῃ, τῷ τὴν μὲν ἀρτ. ὀλίγον αἷμα ἔχ. πνεῦμα δὲ πολὺ, τὴν δὲ φλ. τὸ ἐναντίον τὸ μὲν αἷμα πολὺ, τὸ δὲ πν. ὀλ. πρὸς σύγκρισιν τοῦ ἐν τῇ ἀρτηρίᾳ ὑποκάτω κεῖται τῆς φλεβὸς, ἡ δὲ φλὲψ ἐπάνω τῆς ἀρτηρίας. εἰπὼν δὲ πνεύματος διαῤῥοὰς, ἔδειξεν, ὅτι αἱ φλέβες καὶ αἱ ἀρτηρίαι ἐτμήθησαν.

P. 82. l. 7. *ἀπίσχοντο τοῦ τἀληθὲς εἰπεῖν*] Εἰπεῖν om. King. Musg. Iidem male *ἀπέχοντο τοῦ ἀληθές*.

P. 83. l. 2. *ἦ μὴν*] King. Musg. *ἡμῖν*.

Ibid. l. 4. *εὐσχημόνως*] Sic King. Musg. *εὐσχήμως* Junt. Basil.

Ibid. l. 5. *καὶ κρύπτειν ἐκεῖνα, ἃ χρεών ἐστι κρύπτειν τὰ ὄμματα τῶν ἀρρένων.*] Hæc omnia usque ad *ἀρρένων* in Gu. desunt, addita, nisi fallor, a bono Arsenio. In seqq. *γὰρ* om. Gu.

Ibid. l. 7. *τις ὁτιοῦν*] 'Οτιοῦν e Gu. accessit.

P. 84. l. 1. *μαρτύριον*] Sic Gu. Vulgo *μάρτυς δέ*.

Ibid. l. 2. *οὐδὲν γὰρ*] Sic Gu. ut in Soph. Vulgo *οὐ δὲ γάρ*.

Ibid. *Αἰσχύλος* est in Gu. et sic corr. King. pro *ἄλλος*. *πάλιν* Porson. Add. ad Eur. Hec. p. 102. ed. Lips. (v. 1161. p. 166. huj. ed.) ut clare legitur in Cantabr. et Gu.

Ibid. l. 3. 'Ερατοσθένης φησὶ — νικήσασα.] In Gu. nihil ex his aliud legitur, nisi hæc: *φυλλοβ.— νικήσασα.* et pro seqq. *ἐφυλλ.* etc. habet *ἔθος γὰρ πάλαι τὸ τοὺς ἀριστίας φυλλοβολεῖν.*

P. 85. l. 5. Par. Hæc verba *καὶ νῦν — δηλονότι* sunt etiam in Gu.

P. 85. l. 6. *πορεύσῃ*] Gu. *πορεύῃ*, qui addit: *εἶσι γάρ ἐστι καὶ κατὰ συγκοπὴν· οἱ δέ*. Ultima *βέλτιον δὲ*, etc. desunt.

P. 86. l. 3. *ταῦτα δὲ φησὶ, θαυμάζουσα τὴν Πολυξένην*] Hæc paraphrasis est etiam in Gu. (ut in ed. Matth.)

Ibid. *Ἄρ', οἱ τεκόντες*] Seqq. usque ad *ἐν δευτέρῳ τίθεσθαι* sunt etiam in Gu.

P. 88. Schol. 608. Gu. in quo vv. *βάπτειν — ὑγρὸν* a seqq. disjuncta sunt, om. *δὲ τοῦτο* post *ὅμοιον* et pro *οἴνου* habet *ὕδατος*.

P. 88. l. 4. *εἰποῦσα*] Gu. *εἰπὼν*, et mox *τῆς μνηστείας μὴ τετελεσμένης*.

Ibid. l. 8. *ποιήσω. ταῦτα*] Junt. et Basil. inter hæc inserunt *πόθεν*.

P. 89. l. 1. *τό τι τοῦ κόσμον*] Sic Junt et Basil. nisi quod hæc *κόσμου*. Male King. Musg. *τὸ δὲ κόσμον*, etc.

Ibid. l. 4. *ποιεῖν*] Sic Junt. Gu. *ποιοῦν* Basil. Barn. King. Musg.

Ibid. l. 6. *ἵνα δὲ*] Sic Gu. Vulgo *δή*.

Ibid. l. 7. *αἰχμαλώτιδες οὖσαι*] Οὖσαι e Gu. addidi.

Ibid. l. 8. *ἔχει*] Sic Gu. Vulg. *ἔχειν*.

Ibid. l. 9. *προτέραν*] King. *προτέρων*, errore operarum, quem repetiit Musg.

P. 90. l. 1. *εὐδαίμονες ὄντες*] Ὄντες e Gu. addidi.

Ibid. l. 3. *ἐν πολιτικῇ*] Sic Gu. Vulgo *πολλῇ*.

Ibid. l. 9. *μέντοι*] King. Musg. *μέν*.

P. 91. l. 5. *ἐξ ἐπιτρίτου*] 'Εξ ἐπιτρίτου δ'. King. Musg.

Ibid. l. 9. *δίμετρον βραχυκατάληκτον.*] Vulgo *δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίωνος τρίτου, διϊάμβου καὶ συλλαβῆς· εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερὲς ἐκ δύο ἀναπαίστων καὶ ἰάμβου· εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ ζ', κ. τ. λ.* Correxit King. ad Battierii, nisi fallor, mentem.

Ibid. *εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἐφθημιμερὲς ἐκ δύο ἀναπαίστων καὶ ἰάμβου καὶ συλλαβῆς.*] Vulgo: *καὶ ἰάμβου. εἰ δὲ βούλει.*

P. 92. Schol. 638. Gu. *καὶ διὰ τοῦτο Σιμουντὶς ἡ ἐκεῖσε γῆ κέκληται.*

P. 92. l. 4. *σὺν ἄλλοις θεοῖς* om. Gu.

Ibid. l. 5. *ἐπιγράψασα,*] Γεγραφυῖα Gu. Idem mox *ἐπὶ* et *περὶ* om.

Ibid. l. 6. *αἱ δὲ*] Sic Gu. Vulgo *αἳ δή*.

addit πρός τινας. καταλάβοι δὲ ἥν ἢ — — post ἀπελών σε. autem οὕτι ἔστι διαφέρει πότμος καὶ μόρος. πότμος μὲν γάρ ἐστι τὸ αἴτιον.

P. 101. l. 3. τὸ β' ὅμοιον ἑφθημιμερὲς,] King. ὑπερκατάληκτον pro ἑφθημιμερές.

Ibid. l. 5. τὸ ϛ' ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερὲς,] King. τὸ ϛ' τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν.

Ibid. l. 8. τὴν ἐνύπνιον] Τὴν Gu. Vulgo τὸ ἐνύπνιον.

P. 102. l. 1. τοῦ ἐνύπνιον.] Ἐνύπνιον Gu. Vulgo ἐνυπνίου.

P. 102. l. 2. Par. περαιτέρω, μείζονα,] Junt. Basil. περαιτέρω. Ὦ μείζονα θαυμ. King. Musg. deleverunt περαιτέρω. Sed hoc est haud dubie gl. v. πέρα. Ὦ ex ultima syllaba præcedentis verbi adhæsit.

P. 102. l. 2. Schol. ad v. 699. ed. Matth. τὸ ἂν — διὰ μέσου. In editis hoc scholion cum superiori ad v. 696. cohæret: τὸ ἂν δὲ, etc. in Gu. sejunctum.

Ibid. l. 4. ἀκατάληκτον,] King. καταληκτικόν.

Ibid. ἐκ παίωνος α'] Ita edidit King. Vulgo ἐκ παίωνος δ'.

Ibid. l. 6. ἐφορῶσα θεὸς] Θεὸς e Gu. addidi, ut et sequens τοὺς ante αὐτούς.

P. 103. l. 3. Par. Ἑκάβη, διὰ τί βραδύνεις — εἴ τι τῶν πραχθέντων καλῶς ἐστι.] Hæc omnia desunt in Junt. Basil. Barn. Addidit King. non e codice, ut opinor, sed e glossis suprascriptis et scholiis editis a se concinnata, quod e comparatis scholiis, imprimis Guelpherbytanis, patebit.

P. 103. l. 1. προτέρου.] Sic Gu. qui τοῦ omittit. Vulgo πρώτου.

Ibid. Schol. 714. Eadem sunt in Gu. a m. pr.

P. 103. l. 3. συστηματικαὶ] Sic emend. Barn. Junt. Basil. συστικαί.

Ibid. ρπη'.] King. et Musg. ρϙθ'.

Ibid. l. 4. ρϛζ'] King. Musg. ρλή. Quid seqq. sibi velint, non assequor.

P. 104. l. 1. μέλλω σε ἀποστελεῖν.] Sic Gu. Vulgo μέλλων.

Ibid. ἤτοι] Sic Gu. Junt. Basil. ἢ. Barn. ἢ. King. ἤγουν.

Ibid. l. 4. νεκρὸν, καὶ οὐχ ὡς ἐκεῖνοι, ὡς οἴονταί τινες.] Καὶ οὐχ — τινες e Gu. addidi. Ex eodem mox scripsi λυπεῖ pro vulg. λυπῇ, et supra τὰ πρὸς τὴν ταφήν.

Ibid. l. 9. τί δράσω ἐγὼ ἡ Ἑκάβη. ἐγκύψασα] Ante hæc verba in Flor. 33. leguntur ista: ταῦτα πρὸς ἑαυτὴν λέγει ἡ Ἑκάβη, τὸ δὲ δύστηνος πρὸς τὸν Πολύδωρον ἀποτείνεται, ὡς καὶ τοῦ (leg. τὸ) μέχρι τοῦ οὐδέν τι τούτων ὧν σὺ δοξάζεις, ἄναξ (v. 747.) ἐγκρύψασα (sic) διαλέγεται, κ. τ. λ.

P. 105. l. 3. λέγουσα γὰρ ἐγὼ] Ἐγὼ addidi e Gu. ex quo etiam paulo ante scripsi λέγειν οὕτω pro οὕτω λέγ.

Ibid. l. 5. στίζουσι μὲν πρὸς] Μὲν et paulo post ἠρέμα addidi (post ἑαυτὴν, l. 6.) e Gu.

Ibid. l. 8. Schol. 727. Idem est in Gu. cum hac varietate: ἄρα προστίσει (sic) — βοηθεῖν αὐτῇ δεήσεται, ἢ φέρει — τρέψασα τὸν (sic etiam King.) σὸν νῶτον — τρέψασα πρ.

P. 106. l. 5. ἑαυτὴν μὲν μεμφομένη, ὡς οὐ τἀληθῆ περὶ ἐκείνου ὑπολαμβάνουσαν, ἐκεῖνον δὲ τῆς αἰτίας ἀπολύουσα.] Μὲν e Gu. recepi, e quo etiam μεμφομένη (quod jam habet Barnes.) οὐ τἀληθῆ et ἀπολύουσα scripsi. Pro διαπορεῖν (l. 4.) King. male διαφορεῖν.

P. 107. l. 1. Schol. 733. Hæc usque ad φρένας sunt etiam in Flor. 10. sic: καὶ ἢ ὁ λόγος ἅπας περὶ Ἀγ. ἢ εἰς τὸ μ. κ. τ. λ.

P. 108. l. 2. Par. οὐκ ἔσω] King. Musg. οὐκ ἔστω, quod Gu. suprascriptum habet.

λάλον πυρέσπαστον (ἀνθρωπίσκον) τίνα ποτὲ χ. ἢ ξυλ. καὶ χρυσίον πρέπει; Οὐδαμῶς ξύλ. ἐκ. ἀλλὰ χ. ὢν ἀπίδρα. Πότερον Δαιδ. ἦν ἤ τις ἔκλεψεν αὐτόν; quod receperunt King. et Musg. Hermanno, quem de hoc fragmento consului, scriptum esse videtur metro Eupolideo, quod explicaverit in Handb. d. Metrik § 370. ita tamen, ut in priore parte pro – ᴗ – ᴗ | – ᴗ ᴗ – | hi numeri nonnunquam sint: – ᴗ ᴗ – | ᴗ̄ – ᴗ – qualeş in Priapeo etiam metro occurrant. Sic vero emendat: – ᴗ ᴗ – ᴗ πάνυ κακὸν δεῦρο βάσταζόν τινα. || *B.* πότερα χαλκοῦν ἢ ξύλινον; *A.* καὶ μὴ χρυσίον πρεπῇ. || *B.* οὐδαμῶς ξύλινός γ' ἐκεῖνος ᴗ̄ – ᴗ̄ – ᴗ – || ἀλλὰ χαλκοῦς ὢν ἀπίδρα. *A.* πότερα Δαιδάλειος ἦν, || ἤ τις ἔκλεψεν αὐτόν; – – ᴗ̄ – ᴗ̄ – ᴗ –. Si Παυλ rectum sit, de patera vel simili re sermonem esse suspicatur.

P. 119. l. 1. Par. τέχναις [τοῦ ἀγαλματοποιοῦ] Δαιδάλου, ἢ [δυνάμει καὶ θελήματι] τινὸς — παντοίους λόγους, [παρακαλοῦντάς σε εἰς βοήθειαν.] ὦ δέσποτα, κ. τ. λ.] Uncis inclusa e Flor. 59. accesserunt, qui hæc tantum habet a vv. εἴθε γένοιτό μοι. Præterea pro ἐν τοῖς βραχ. — ποδῶν habet εἰς πάντα μου τὰ μέλη, tum ἐμοῦ ἅψωνται, et προφασιζόμενα pro ἐντελλόμενα.

P. 119. l. 5. περιπέσῃ ἑαυτῷ καὶ ἵσταται.] Hæc ἑαυτῷ καὶ ἵσταται e Gu. addidi, qui etiam ante οὗτος δὲ ὁ Δ. et paulo post om. τοῦ ante ταύρου.

P. 121. l. 2. Par. ἱκεσίαν χεῖρα] King. in paraphr. τὴν παρακλητικὴν χ. quod in Gu. scriptum est supra v. ἱκεσίαν. Idem mox θέλω. Vulgo θέλων.

P. 121. l. 1. τιθέντες διὰ τούτων τοὺς φίλους ἐχθρούς, καὶ τὸ ἀνάπαλιν — ἀμαθῶς. Ἄλλως. Δεινόν γε θνητοῖς. μεταλλακτίον τὰς πτώσεις. ἔστι γάρ, καὶ αἱ ἀνάγκαι τοὺς νόμους διώρισαν. ὁ δὲ νοῦς· δεινόν, ὅτι πάντα συνέρχεται τὰ κακὰ κατὰ ταυτὸν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ αἱ ἀνάγκαι τὰ νενομισμένα τοῖς ἀνθρώποις μετήλλαξαν. ἐδόκει γὰρ πολέμιον εἶναι τῇ Ἑκάβῃ τὸν Ἀγαμέμνονα, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη τὸν νενομισμένον τῇ Ἑκάβῃ μετήλλαξεν.] Verba διὰ τούτων — ἀνάπαλιν, quæ leguntur in Junt. Basil. Barn. MS. Gu. exciderunt in ed. King. et, quæ illam nimis fideliter sequitur, Musg. Eædem in vitio λέγουσι pro λέγουσι conspirant. Mox ἐναλλάσσοντες pro ἀλλάσσοντες e Gu. dedi. In fine Gu. pro ἀμαθῶς habet, quantum conjicere potui (nam litteræ fere evanuerunt) οὐκ εὖ λέγουσι. quod nimis lene visum Arsenio. Sequentia desunt in Gu. In iis verba μεταλλακτίον — ὁ δὲ νοῦς, tum ἐδόκει — μετήλλαξεν, omiserunt King. et Musg. reliquis in paraphrasin conjectis.

P. 122. l. 3. γάρ τι πρᾶγμα φησί,] Πρᾶγμα addit Gu. qui om. φησί. Supra idem: λείπει τὸ τί, ἵν' ᾖ, etc.

P. 123. l. 3. Par. τοῖς Ἕλλησιν,] Hic excidisse videntur ea, quæ ad v. 856. habet Flor. 10. (vid. viii. vol. Suppl. Schol. ad h. l.) τὰ κεχαρισμένα ποιῶν τοῖς Ἕλλησιν.

Ibid. l. 6. Par. ἢ κακοήθεια,] Leg. ἢ καὶ βοήθεια King. ἢ συνδρομή, quod in Gu. supra ἐπικουρία scriptum est.

P. 123. l. 2. γὰρ παρ'] Γὰρ add. King. Idem τάξεις pro vulg. πράξεις, ταῦτα γίνεσθαι pro πάντα γίν. quæ omnia confirmantur cod. Gu. Sic etiam in seqq. cod. τῷ τὴν μὲν τύχην, King. τῷ μὲν τὴν τύχην: tum cod. ὅταν γίνηταί τι μηδενὸς ἄλλου μηδενὸς ἐνεργοῦντος King. ὅταν γίν. τι μηδενὸς ἄλλου μηδαμῶς ἐνεργ. Ultima δοῦλος δὲ — εὐτυχίᾳ desunt in Gu.

P. 124. l. 5. ἀπόγονοι.] Gu. παῖδες.

Ibid. l. 6. ἔσχε] Sic Junt. Basil. Gu. εἶχε King. Musg.

Ibid. l. 9. ἡ χώρα] Sic Gu. King. vitiose χωρίς. Junt. Bas. ἀπ' αὐτοῦ Αἰγ. Mox e Gu. dedi διαγινομένου pro διαγνομένου et ὁ Αἰγ.

P. 128. l. 9. ἐκ παίωνος τρίτου] Ἐκ παίωνος King. debetur. Vulgo καὶ π.

P. 129. l. 3. τὸ θ′] King. add. ἀντισπαστικὸν δίμ.

Ibid. Schol 898. ἤγουν ἀφηρέθης] Ἀφηρέθης (post ἤγουν) e Gu. addidi, ex quo στεφάνου pro στεφάνων dedi et δὲ adjeci post ἀπεκείκαρσαι.

P. 130. l. 4. οὐχ οἷός τε ἂν εἴσω γενέσθαι] Sic Junt. Basil. Male King. Musg. οὐχ οἷόν τε ἂν γενέσθαι. Gu. οὐχ οἷός τε ἂν ἔνδον γενέσθαι. In fine Gu. οἱ τινες ἀφικόμενοι.

Ibid. l. 11. ὑπῆρχεν,] Sic Gu. prout jam distinxit King. In Junt. Basil. Barn. inepte scrib. συναπτέον. Τὸ δὲ ξ. δ' ἐπὶ π. διὰ μέσου.) λάμβανε. Gu. et King. etiam ἔκειτο pro κεῖτο. Ultima καὶ μὴ, ὥσπερ, etc. desunt in Gu. quæ vero King. addidit τὸ δὲ ἀκόντιον, etc. in Gu. ad v. seq. adscripta sunt.

P. 130. l. 14. βαίνω.] Βαίνω Gu. pro vulg. βαίνει. Ex eodem addidi καὶ ante Φιλόστρ. et τοῖς ante Ἡρωϊκοῖς. Ultima ἐμβιβῶντα χρὴ γρ. ibidem desunt.

P. 131. l. 2. Par. καὶ αἰτανίοις] King. καὶ ταῖς ταινίαις. Sed αἰτανίοις etiam in Gu. scriptum est supra μίτραισιν, et legitur in Flor. 59.

P. 131. l. 7. ἰωνικὸν] King. παιωνικόν.

P. 132. l. 2. ἀποδόσει καὶ ἐπαναλήψει] Gu. ἀποδόσει et om. καὶ ἐπαναλήψει.

Ibid. l. 3. εἰ μὴ νῦν.] Similiter Gu. voci ἥξετ' v. 920. suprascriptum habet, εἰ μὴ νῦν πορθήσετε.

Ibid. l. 4. παραγενήσεσθε εἰς τὰ οἰκεῖα.] Verius esset εἰς τὰ οἰκία. Paulo ante Junt. Basil. παραγίνεσθε. Corr. Barn.

Ibid. l. 5. πέρσας] Πέρσας Gu. et Junt. ἐπέρσας Basil. ex quo Barn. fecit ἐπιπορθήσας.

Ibid. l. 7. ὦραν] Ὦραν Junt. Basil. ὡρῶν Barn. King. Musg. ὅρων, *de finibus* legebat Valck. ad Herod. V. 87. p. 415, 75. ὤρων ab ὦροι, *annales*, et nostro et Athenæo restituit Schweigh. ad Athen. T. IV. p. 645. seqq. Mox Junt. Basil. στρατίαν. Barn. King. Musg. στρατείαν. sed recte στρατιὰν scribit Valck. ad Herod. l. c.

P. 133. l. 1. Par. παραγενήσεσθε] Sic recte Barn. King. Nam Junt. παραγενήσεσθαι, Basil. παραγενήσασθαι.

P. 133. l. 7. διὸ καὶ ἡμᾶς τὰς ἀχίτωνας] Barn. King. Musg. διὸ γυμνὰς καὶ τὰς ἀχίτ. fortasse vere. Locus Anacr. in Fischeri edit. est, p. 404.

P. 134. l. 2. Verba ἰστέον — τῇ ἐννοίᾳ in Gu. scholio ad v. 932. seq. κατάρᾳ διδοῦσα adhærent: τὴν μετοχὴν ταύτην εἶναι. ἰστέον δὲ, etc.

Ibid. l. 4. ἰωνικὸν] Barn. King. Musg. παιωνικὸν pro ἰωνικόν. King. et Musg. omiserunt τρίτου ή. (post ἐπιτρίτου, l. 6.)

P. 135. Schol. 932. Τῶν ψυχρῶν om. Gu. Idem addit, quæ in fine scholii ad v. 925. leguntur: ἰστέον δὲ, κ. τ. λ.

P. 135. l. 7. οὔτε, ἐὰν] Ἐὰν Gu. Vulgo ἄν. Vitiosam scripturam Junt. et Basil. γνωμοπαθούμενος et mox καθιστῶντες jam correxit Barnes. Verba τὸ δὲ, ἀλλὰ ταῦτα, etc. nullis aliis interpositis, statim cum ἡμῖν συμφέροντα conjungit Gu. quod recte fieri, vel δὲ illud ostendit; intermedia αἱ περίοδοι — κορωνὶς prorsus omittit, ego in fine totius scholii posui.

P. 136. l. 2. ταῦτα μὲν] Μὲν e Gu. addidi. Ex eodem adjeci ὡς post οὐχ et (post συντακτέον, l. 3.) totam sententiam συνάπτοντες τὸ ταῦτα πρὸς τὸ κακῶν, καὶ οὕτω συντάσσοντες. τὸ ἀληθὲς τῆς συντάξεως οὕτως ἔχει. tum οὐδὲν καὶ οὐδ. προκόπτοντα καὶ προχ.

μένῳ, et sic jam King. Ultima *παρατετραμμένῳ — μανικῷ* e Gu. adjeci, in quo cum præcc. cohærent.

P. 148. l. 8. *τὸ α' μονόμετρον χοριαμβικόν. τὸ β' [ὅμοιον δίμετρον καταληκτικόν· εἰ δὲ βούλει,] — τὸ η' [ὅμοιον ἐκ παίωνος τρίτου α', καὶ ἐπιτρίτου ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου καὶ ἰάμβου· εἰ δὲ βούλει,] ἀντισπαστικὸν]* Quæ uncis inclusi, delevit King. Sic etiam mox *τὸ η' ἀντισπ.* deletis *ὅμοιον — βούλει.*

Ibid. l. 15. *ἐκ παίωνος α'*] Sic King. Vulgo: *ἐκ παίωνος τρίτου α'.*

Ibid. l. 20. *ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου.*] Non ausus sum mutare scripturam Junt. et Basil. Sed King. ed. — *ὑπερκατάληκτον· ἐκ παίωνος γ' ἀντὶ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας καὶ συλλαβῆς ἀδιαφόρου.*

P. 149. l. 2. Par. *θηρὸς ὀρειοῦ; (ὥσπερ τὰ θηρία τέσσαρσι ποσὶ χρῶνται πρὸς βάδισιν, οὕτω καὶ αὐτὸς χερσὶ καὶ ποσὶ χρήσομαι. δέον δὲ εἰπεῖν καὶ κατ' ἴχνος, ἀσυνδέτως εἶπε.)*] Quæ parentheseos signis circumscripsi, in Gu. a m. 2. adscripta sunt ad v. 1041. Ex iis ver. *δέον δέ — εἶπε* om. King. quippe ad paraphrasin hæc omnia referens.

P. 149. l. 5. *ἐξ ἐπιτρίτου δ' καὶ διεσπονδείου·*] *Διεσπονδείου.* Ita King. pro *σπονδείου.* Eodem præeunte paulo post scripsi *ἐξ ἐπιτρίτων δ' δύο καὶ ἀναπαίστου* pro *ἐξ ἐπιτρίτου δ' δύο καὶ ἀναπαίστων.* tum *τὸ κβ' — — ἐξ ἀντισπάστου* pro *ἀντισπάστων.*

P. 150. Schol. 1048. Hoc scholion, quod exstat etiam in Gu. a m. pr. omisit King.

P. 151. l. 3. Par. *ἀντέκτεισεν*] *'Αντιδίκησεν* King.

P. 151. l. 6. Seqq. *ποῖ φέρομαι — ὀρείαν* in Gu. sunt a m. pr. nisi] quod ibi ver. *ἤγουν ταῖς μαιν. — ὑπουργίᾳ τοῦ ῞Αιδου* ante hæc *ποῖ φέρ.* scripta sunt. Ibidem in marg. man. sec. scripta sunt, quæ sequuntur, *ἐπειδήπερ, κ. τ. λ.* sed pro *διαμερίσαντα* ibi est *διεμοίρησαν*, tum *ἔμελλον ἂν ῥ.* Ex eo *εἶπε* post *πρῶτον* et *τὸ δὲ ἀνήμερον* recepi.

P. 152. l. 1. Par. Hæc a ver. *ὑπονοεῖ γὰρ* sunt etiam in Flor. 25. sed paulo melius: *ὑπον. γὰρ αὐτὰς ῥ. τοῖς κ. τὰ τέκνα αὐτοῦ μετὰ τὸ σφάξαι αὐτὰ τὴν φονικὴν καὶ ἀπ. εὐωχ. κ. ὀρ. ἀπ.* Similiter 10. *ὑπονόει δὲ, ὡς μετὰ τὴν σφαγὴν εἰς ὄρος ῥιφθήσονται οἱ παῖδες αὐτοῦ.* quibus satis firmatur recepta lectio *μετὰ τὸ σφάξαι*, pro quo King. *μετὰ τοῦ σφάξαι.*

P. 152. l. 1. *ὀρεινὰν* pro *ὀρείαν.* Matth.

P. 153. Schol. 1064. In Gu. priora *καθὰ — φύλαξ* m. pr. scripta sunt; præcedunt, quæ in edito sequuntur, *πᾶ βῶ ἐσσ. — λαῖφος*, m. sec. scripta: in iis *ὅπως καὶ ὥσπερ* e cod. recepi. Reliqua desunt, ut omnia, quibus stupor aliorum interpretum notatur, ab Arsenio addita esse videntur.

P. 153. l. 3. Par. *καὶ σοὶ τῷ πράξαντι δηλονότι αἰσχρὰ,*] Legendum videtur *καὶ τῷ πράξαντι, σοὶ δηλονότι, αἰσχρά.* quod in Gu. supra verbum *δράσαντι* a m. sec. scriptum est. In marg. ibidem est a pr. m. *καὶ δράσαντι σοὶ δηλονότι αἰσχρὰ* et quæ hic sequuntur.

P. 153. l. 6. *καὶ οὔτε κακὸς οὔτε καλὸς ἦν·*] Hæc e Gu. addidi, (post *γὰρ ἦν*) in quo hoc scholion m. sec. scriptum est. Idem mox *ἐλεύθεριον καλεῖ* pro *λέγει ἐλ.* et *θεὶς* pro *τιθεὶς.*

P. 154. l. 4. *τὸ β' ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος [μονόμετρον] τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἐπιτρίτου α' καὶ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος.*] *Μονόμετρον* om. King. et pro *τρίμετρον* dedit *δίμετρον.* In Junt. et Basil. post *ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος* repetita sunt, quæ præcesserant: *μονόμετρον τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἐπιτρίτου α', ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ ἀμφιβραχέος.*

P. 154. l. 7. τὸ ϛ' ἰαμβικὸν πενθημιμερές. τὸ ι' ὅμοιον. τὸ ιʹ ἰαμβικὸν] Sic recte King. Vulgo τὸ ι' ὅμοιον τῷ ϛ' ἰαμβικόν.

Ibid. l. 9. τὸ η' ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος ἡμιόλιον, εἰ δὲ βούλει, παιωνικόν.] King ed. τὸ η' παιωνικὸν ἡμιόλιον.

Ibid. l. 10. ὅμοιον τῷ ϛ', τοῦ γ' ποδὸς ἀναπαίστου.] Τοῦ γ' ποδὸς ἀναπαίστου om. King.

Ibid. l. 11. τὸ ι' ἰαμβικὸν μονόμετρον. τὸ ια' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. τὸ ιβ' δίμετρον ἀκατάληκτον.] King. τὸ ιβ' ἰαμβικὸν δίμ. ἀκ.

P. 155. l. 1. Par. Verba εἰς τὸν αἰθέρα — ᾄδειν in Gu. a m. 2. ad v. 1083. adscripta sunt.

P. 156. l. 4. Gu. τὴν Ἀχιλλεῖον στιάδα λ. — τὸ τοῦ προηγουμένου τοῦ ις· οὐδὲν γὰρ ἄλλο δηλοῖ, κ. τ. λ.

P. 157. l. 2. Par. εἰδείημεν,] Rectius Gu. ᾔδειμεν.

P. 157. l. 3. τεθλασθέντα, καὶ τὰ μέγιστα δυσχεραίνοντα] Verba: καὶ τὰ μέγ. δυσχ. e Gu. addidi. King. in paraphrasi hæc habet, nescio unde: ὅταν πάθη τις μείζονα κακὰ παρὰ δύναται φέρειν καὶ ὑπομένειν, συγγνώμης ἄξιόν ἐστιν ἐλευθερωθῆναι ἐκείνου τῆς ταλαιπώρου ταύτης καὶ ἐπωδύνου ζωῆς.

Ibid. l. 8. βοῆς γὰρ] Γὰρ e Gu. addidi, qui præterea habet ἐν ὄρεσι.

P. 158. Schol. 1096. — σχῆμα. ἀκούσας τῆς φωνῆς σου, ὦ Ἀγάμεμνον, ἠσθάνθην, βλέπεις ἅτινα παθόντες μὲν;] Verba ἀκούσας — παθόντες μὲν om. King. et Musg.

P. 159. l. 8. Par. πανθάνης.] Sic recte Junt. Barn. μανθάνεις Basil. τάσχεις King. Idem post Ἐκάβης addit ἐκπεχωρισμένως.

P. 160. l. 6. Par. κινήσωμεν] King. κινοῦν, quo din Gu. a m. pr. scriptum est supra αἴρειν, addito κινήσωμεν a m. sec. King. post Τρῳὸν addidit etiam στόλον.

P. 160. l. 1. ἦγουν ἡ ἀντιξοουντίας,] King. ἀντὶ τοῦ ἡ ἀντιξ. nescio unde.

Ibid. l. 4. ἢ εἰ] Sic Gu. prout corr. King. Vulgo deest εἰ.

Ibid. l. 5. ἢ ἑτέραν τινὰ] Τινὰ addidi e Gu.

P. 161. l. 1. Par. ὑπάρξεις.] Sic Barn. em. scripturam Junt. et Basil. ὑπάξεις.

P. 161. l. 1. οὔτι ταὐτὰ] Sic Gu. Vulgo οὐ ταὐτά. Paulo ante ἐσήμαινεν ex eodem est. Vulgo ἐσήμανεν.

Ibid. l. 3. κεῖται κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν.] Pro κεῖται Gu. λέγεται, et ἄδειαν pro ἐξουσίαν.

Ibid. l. 5. ἀριστερῶν] Gu. ἀριστερᾶς.

P. 162. l. 1. ὡς δὴ παρὰ φίλῳ, καὶ ἔχουσαι ἦγουν κρατοῦσαι] Sic Gu. Vulgo ὡς δὴ παρὰ φ. κρατοῦσαι. Idem mox ὕφασμα τῆς Ἑλληνικῆς χειρὸς ἀντὶ τοῦ τῆς Μακεδονικῆς, ἐσθῆτα λευσσουσαι ὑπὸ τὰς αὐγ. Ultima τὸ δὲ χεῖρες, κ. τ. λ. ab alia manu adscripta sunt.

P. 163. l. 3. Par. Hæc καλῶς δὲ — ἀνιῷτο sunt etiam in Flor. 10. nisi quod habet ἵνα θεωρῶν ὁ πατὴρ μᾶλλον ὀδυνῷτο. At 33. πρῶτον κτείνουσι παῖδας, πρῶτον ἀποκτείνουσι τοὺς παῖδας, ἵνα θεῶν ὁ πατὴρ ἀνιῷτο.

P. 168. Schol. 1165. In Gu. priora: μητροφονίαν — ἔδειξεν manu secunda, sequentia manu prima scripta sunt. Ex iis recepi ποιεῖ τὸν λόγον pro ποιεῖται τὸν λ.

P. 175. l. 1. ἀνατασκευάσαντα ταῦτα.] Junt. Bas. ἀνατάσκευα τὰ ταῦτα. Correxit Barnes.

P. 176. l. 6. οὔτε εὐσεβῆ γὰρ ξένον καὶ φίλον, οὔτε πιστὸν, οὐχ ὅσιον καὶ δίκαιον δράσεις εὖ, ἦγουν εὐεργετήσεις ἄστινα ἔπραξεν ἡ σὴ εὐπραξία δηλοῦσι.] Pro his King. εὖ γὰρ δράσεις

εἰς ἄνδρα ξένον, οὔτε εὐσεβῆ, οὔτε πιστὸν, οὔτε ὅσιον, οὔτε δίκαιον φανέντα ἡμῖν, οἷς ἐχρῆν πιστὸν φανῆναι.

P. 177. l. 4. Par. φονεῦσαι — κατέχῃς] Vulgo φονεύσειν — κατέχεις. Correxit Barnes.

P. 178. l. 5. ἐπολιόρκησαν φάσκοντες] Φάσκοντες, quod King. etiam habet, e Gu. addidi, sicut antea ἡ ante αἰτία. Idem omittit verba ὅπερ — ἀμαθίας. In initio scholii legebatur δούλου γυν. Correxit Barn. et sic est in Gu.

P. 179. l. 5. ,καὶ λιθοβολήσαντες ἐκείνην ἐποίησαν κολωνὸν, ὕστερον δὲ τοὺς λίθους ἀπὸ ταύτης ἐκβαλόντες εὗρον ἐκείνην σκύλλαν ἔχουσαν ὀφθαλμοὺς ὡς πυρός.] Verba ἐποίησαν κολωνὸν, (ὕστερον) δὲ — ἐκείνην (σκύλλαν) ἔχουσαν — πυρὸς e Flor. 59. addidi.

Ibid. l. 6. τοῦτο οὕτω νοητέον. — τυγχάνουσαν ἁλμάτων] Νοητέον. Sic Gu. Vulgo νοεῖται. Idem mox τυγχάνουσαν pro — σα, et ἀλόμενος pro ἀλώμενος, pro quo ἀλλόμενος jam restituit Barnes.

P. 180. l. 3. ἢ ἀνήρ τις ἦν ἐν Θράκῃ μάντις] Ἦν et μάντις e Gu. adscivi.

Ibid. l. 6. οὐδέ τι φάρμακον Θρῄσσαις ἐν σανίσιν,] Legebatur οὐδέτι φαρμάθρης σανίσι. Emendavit Barnes. In loco Baccharum deerat τὸ ante μανιῶδες, quod etiam supplevit Barn.

Ibid. l. 11. οὗτος λέγων,] Λέγων addidi e Gu. qui statim post habet ἔφη καὶ Πυθ.

P. 181. l. 8. ὑπὸ πελέκεως αὐτὸν] Αὐτὸν e Gu. addidi.

Ibid. l. 12. ἀπέκτεινε, ὡς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ δευτέρου δράματος ἱστόρηται.] Hæc verba: ὡς ἐν — ἱστόρηται suppeditavit Gu. Idem paulo ante ἱμάτιον κατασκευάζει ἔχον ἐξόδους, sed μὴ sub linea additum.

Ibid. οἱ νεώτεροι — ἐξάρας' ἄνω.] Hoc scholion King. superiori ad v. 1129. continuavit, (Matth. ad ver. 1261.) quum in Junt. Basil. Barn. verbis μήπω μὴν — ἄνω disjunctum sit. Idem est in Flor. 10. sed omiss. δυστήνας — τοὺς πόνους. habet etiam προσέθεσαν καὶ τὸ πέλ. ἐξαρ. ἄνω.

SUPPLEMENTUM NOTARUM

AD

SCHOLIA IN ORESTEM.

NUMERI SCHOLIORUM LINEAS RESPICIUNT, NISI UBI PAR. AFFIXUM EST, ET VERBA QUIBUS UNCUS ( ]) SUBJICITUR SUNT EX EDITIONE MATTHIÆI.

P. 193. l. 4. διὰ τοῦτο αὕτη ἡ Ἠλέκτρα] Ἡ Ἠλέκτρα om. Gu. αὕτη delevit King.

P. 194. l. 2. οὐκ ἔστιν — διὰ τὸν Ὀρέστην.] Hujus scholii priora tantum verba habent Flor. 10. 33. οὐκ ἔστι δεινὸν οὔτε ἀκοῇ οὔτε θέᾳ. ἔστι οὕτω δεινὸν, ὅπερ οὐχ ὑφίσταται τῶν ἀνθρώπων φύσις.

Ibid. l. 6. ἐξήνεγκεν ἤγουν εἴρηκεν.] Verba ἤγουν εἴρηκεν desunt in Gu. Omisit etiam King. Ex eodem Gu. mox recepi πάθος pro πάθη.

Ibid. l. 7. ὅτι, ἐὰν] Gu. ὅτι, ὅταν εὕρ.

Ibid. l. 10. κειμένου γὰρ] Γὰρ, quod addidit King. habet etiam Gu. Idem habet paulo ante cum Junt. et Basil. συμβαίνει δὲ, pro quo in King. et Musg. male legitur συμβαίνειν. Post ἐπὶ τῶν θηλυκῶν καὶ οὐδετέρων Gu. addit: ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτο πολλάκις γίνεται. Præterea in Gu. primo loco leguntur verba ἵνα δὲ μὴ καθ' ἕκαστον — ὡς εἰς πρᾶγμα, deinde ἐπειδὴ δὲ ἡ τοῦ π. — ὑπίκειτο a m. sec. King. totum in duo scholia descripsit: ἐπειδὴ — θλίψεις. deinde (post scholion sequens τὸ δεινὸν ὄνομα, etc. quod non legitur in Gu.) ὧδ' εἰπεῖν ἔπος διὰ τοῦτο ἔφη — ὡς πρᾶγμα, om. εἰς.

P. 194. Schol. ad ver. 1. Ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,] Ὡς ἐν συντόμῳ εἰπεῖν, οὐκ ἔστι δεινὸν, οὔτε βάρος, (leg. πάθος) οὔτε συμφορὰ, ἧς οὐκ ἂν τὸ βάρος ἡ τῶν βροτῶν φύσις ἀπενέγκαιτο. εἰς θηλυκὸν δὲ ἐξ οὐδετέρου τὸν λόγον ἀπέδωκεν, ἐπειδὴ προτιμᾶται τοῦ οὐδετέρου τὸ θηλυκόν. *

Ibid. l. 17. δὴ] Sic Gu. qui paulo post habet ἤγουν τῆς ἀκολ. τῆς ἀδ.

P. 195. l. 1. ἀφανίζεται] Sic Gu. Junt. ἀφανήσεται Basil. quod retinuit King.

Ibid. l. 2. πάθος λ. σ. ἤγουν πληγὴν e Gu. recepi. Junt. Basil. Barn. πάθη λ. σ. τὴν πλ. King. πάθη λ. σ. ἤγουν πλ.

P. 196. l. 5. τὸ ὡς λέγουσιν —— παρορῷ.] Hoc scholion in Junt. Basil. Barn. in iis, quæ ad v. 4. adscripta sunt, inter ὁ περὶ μακάριος — αἰκίζεσθαι et ἐπαινεῖταί τις legitur. Huc transtulit King. una cum eo, quod præcedit, καλῶς τὸ ὡς λέγουσι, etc.

* Hoc scholion omiserunt King. et Musg. In eo pro ἀπενέγκαιτο legendum suspicor ὑπενέγκαιτο.

P. 196. l. 9. μεταδούς.] Sic dedi e Gu. pro vulg. μεταδιδοὺς, unde paulo ante γλῶσσαν pro γλῶτταν. Ex eodem paulo post est μ. τοῦ τάφ. καὶ διψῶντα pro διψῶν et αὐτὸν post πατάξαν. Pro ἐπιχειρήσῃ — ἀφίσταται idem habet ἐπιχειρήσαι — ἀφίστασθαι.

P. 197. l. 10. μεταλαμβάνουσιν αὐτῆς.] Sic Gu. prout edid. King. pro καταλαμβάνουσιν αὐτήν. Idem mox ἔχων pro ἔχειν.

P. 198. l. 1. ἐπὶ] Junt. Basil. Barn. ἐπεί. Corr. King.

Ibid. l. 6. Εὐρυσθημίστης] Sic Junt. Basil. Εὐρυσθανάσσης Barn. Εὐρυανάσσης rectius King. apud quem mendose scriptum est Εὐρυνάσσης, quod ne ipsum quidem correxit Musg. Vid. ad v. 5. Tzetz. ad Lycophr. 52.

Ibid. l. 10. προξενήσασα] Barn. King. Musg. προξενίσασα.

P. 199. l. 2. Par. Verba ὡς ὑπὲρ — στρατεύσας sub v. κλεινὸς, ὡς ἀθλ. — μοιχείαν sub vv. εἰ δὴ κλεινὸς in Gu. a m. sec. scripta sunt. Reliqua desunt.

P. 199. l. 3. ἀμετακίνητα καὶ] Καὶ e Gu. addidi, in quo tantum sunt verba τρεῖς εἰσὶ Μ. — τίθησιν, quæ statim sequitur scholion Barocc.

Ibid. l. 9. ἀρχῆς.] Sic Gu. Vulgo ἀρχῶν.

P. 200. l. 3. ὑπερπαθήσασα, quod ediderunt Barn. King. Musg., habet etiam Junt. ὑπερπατήσασα Basil.

P. 203. l. 1. οἱ δὲ — νοοῦσιν e Gu. addidi, quum in Junt. Basil. Barn. esset εἴρηκεν. Ἄλλως. καὶ. Eadem verba haud dubie e Baroc. addidit etiam King. Paulo ante παράλειψιν est a Barn. prout habet Gu. Junt. Basil. παράληψιν. In seqq. τὸ δὲ ἐξαμ. εἶπεν e Gu. scripsi pro εἶπε δὲ τὸ ἐξαμ.

Ibid. l. 8. ἄκαυστα] Sic Flor. 59. pro ἄταφα. In eo utrumque scholion conjunctum est: κάθαρσιν ἁγνείαν ἔλεγον οἱ Ἕλληνες τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ σώματος τὴν διὰ πυρὸς καῦσιν καὶ φθορὰν τούτου· πάντα γὰρ, κ. τ. λ.

P. 205. l. 4. εὑρόντος πρώτου] Πρώτου Gu. King. πρῶτον.

Ibid. l. 8. αἰτίαν] Ἢ τὴν ἀξίαν.

Ibid. Schol. 57. Hoc scholion est etiam in Flor. 33. unde recepi τινὲς ante τῶν ὑποκρ. (Cod. ποιοῦσι τινὲς τῶν ὑποκρ. προεισπ. τὴν Ἑλένην.) μεθ' ἡμέραν — ῥητῶς pro ἀῤῥήτως — συντελοῦσαι pro ἐκτελ. προεισπορευόμενα in eodem deest.

P. 206. Schol. 71. Similia habet Flor. 59. θέλουσα ἵνα λυπήσῃ τὴν Ἠλέκτραν ἡ Ἑλένη ὑπομιμνήσκει αὐτὴν τοῦ τῆς μητρὸς πρότερον ὀνόματος. ἀήθως δὲ πάνυ πρὸς ἀλλήλας βλέπουσι, καὶ οὔτε ἀσπάζονται ἀλλήλας, οὔτε προσφωνοῦσιν. ὀνειδίζουσα αὐτὴν λέγει ὡς μητροφόντας.

P. 207. l. 6. εἴρηται·] Junt. Basil. Barn. εὕρηται. Corr. King.

P. 208. l. 3. σύ τι.] Sic Gu. Vulgo σύ γε. Ex eodem in fine addidi τὸ, ἔστι δὲ τὸ ὅδε.

P. 209. l. 4. χιάζεται] Flor. 33. σχίζεται ὁ στίχος.

Ibid. l. 13. ἀπολογίαν] Sic Flor. 33., Vulgo ἀπώλειαν. Significare videtur, uno nomine Agamemnonis Electram factum excusare, cui amor patris causam dederit.

P. 210. l. 7. ἥγουν] Ἥγουν pro ἤτοι scripsi e Gu. Idem ab initio πληθυντικῶς addit, quod adjecit etiam King. sed omittit πᾶσα.

Ibid. Schol. 93. Gu. ἐστερημένη, τουτέστι λίαν ἀσχολ. et προεδρείᾳ. Ibidem alia manus huic scholio adscripsit τοῦ Ὀρέστου· αὐτοῦ που γὰρ ἦν καθημένη ἐγγὺς καὶ προσβλέ (προσβλέπουσα) τὸν Ὀρέστην. Sequentia προεδρεία, κ. τ. λ. ibidem sunt a m.

sec. in quibus pro πρώτη καθέδρα legitur πρωτοκαθεδρία, et in fine post ἀσχολία additur δφ' h. e. διφθόγγῳ προεδρία.

P. 212. l. 1. Par. ἱμάς.] Junt. Basil. ἡμᾶς. Corr. Barnes.

P. 213. l. 1. Par. Μυκηναίους; τουτέστι, τίς ἐστιν ἡ αἰδὼς, ἣν αἰδῇ τοὺς Μυκηναίους;] Ultima τουτέστι — Μυκ. e Gu. Flor. 59. 76. accesserunt.

P. 213. l. 1. διαθέσεως, ἀντὶ τοῦ καταβοᾷ.] Flor. 21. 59. in quibus simile est scholion, ἀντὶ τοῦ καταβοᾶσαι. rectius, opinor.

P. 214. l. 1. τὸν λεπτότατον οἶνον ἢ ἄχνην λέγει,] Vulgo τὸν λεπτότατον οἶνον λέγει, ἢ ἄχνην λέγει. Quod dedi, est in Gu. qui etiam post λεπτότατον addit τόνδε. Sed ἢ delendum videtur.

P. 216. l. 4. πεποίηκεν,] Sic Gu. Vulgo πεποιηκέναι λέγει.

Ibid. l. 6. εὐλόγως. τὸ δὲ ἔστιν ἡ πάλαι γυνὴ ἢ κατὰ μορφὴν τοιαύτη, ἤγουν ἡ αὐτή ἐστι καὶ νῦν, ἥτις καὶ πρὸ τοῦ τὰς τρίχας ἀποκόψαι, καὶ οὐδ' ὁτιοῦν ἠλάττωται τὸ κάλλος αὐτῆς, ἢ κατὰ προαίρεσιν, ὅτι ἡ αὐτή ἐστι καὶ νῦν, ἥτις καὶ πρώην, καὶ οὐδὲν ὑπὸ τῶν κακῶν σεσωφρόνισται.] Hæc omnia a τὸ δὲ ἔστιν ἡ π. γ. King. et Musg. disjuncta infra posuerunt. In iis e Gu. scripsi ἤγουν ἡ αὐτή ἐστι καὶ νῦν pro ἢ αὐτή, tum ὅτι ἡ αὐτή ἐστι pro ὅτι αὐτή ἐστι, denique πρώην, καὶ οὐδὲν ὑπὸ τῶν κακῶν σεσ. pro πρώην ἤτοι οὐ σεσ.

P. 218. l. 5. συνάπτεται pro σύναπτε Gu. in quo hoc unum schol. legitur a m. pr. Idem bis σῖγα, σῖγα habet pro σίγα σίγα, tum μετὰ σιγῆς bis; in fine omittit γυναικείου.

P. 219. l. 3. τὸ β' ἰαμβικὸν] Vulgo ἴαμβον.

Ibid. l. 5. τὸ ϛ' ὅμοιον δίμετρον ὑπερκατάληκτον — ἐλάττονος. (τὸ ϛ' διίαμβον.)] Hæc verba τὸ ϛ' ὅμ. δίμ. ὑπερκ. e Barocc. 74. addidit King. omissis verbis τὸ ϛ' διίαμβον.

Ibid. l. 9. ἔχει διίαμβον.] Hæc quoque addidit King., nescio an ex eodem libro.

P. 220. l. 1. τοῦ χοροῦ.] Τὸν χορὸν King. sed jung. τὸ δὲ ἰδοὺ πείθομαι τοῦ χ.

P. 222. Schol. 148. Duo scholia sunt in Gu. juxta se posita ab eadem manu: alterum longius cum edito conspirat, sed pro ἄλλοι δὲ τὴν ὑπὸ ὀρ. κ. τ. λ. tantum habet: ἄλλοι δὲ ὄροφον λέγουσι λεπτόν τινα κάλ. alterum brevius habet tantum verba: μὴ δον. ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἀκούεσθαι ἢ καὶ τὴν ὑπὸ ὀρόφου καὶ λεπτοῦ καλάμου γινομένην, ᾧ χρῶνται εἰς ὀροφὰς ἄνθρωποι. E priori τὴν ante γινομένην ὑπὸ ὀρόφου recepi. Tum legit: μέμνηται δὲ καὶ Ὅμηρος τοῦ ὀρόφου λέγων· λαχν. In fine διὰ τὴν ἀσθ. est in cod. Vulgo δι' ἀσθένειαν.

P. 224. Schol. 162. καὶ στίζοντες ἐνταῦθα, ἀμαθεῖς.] Gu. οὐ καλῶς ποιοῦσι. Ex eodem sumsi paulo post ὁ δὲ ante ἄδικος, et ἂν post ἄρτιος. Quæ post ἄρτιος ἂν ἦν ὁ λ. sequuntur, ibidem desunt. μὴ ante ἄξιον γενέσθαι add. King.

P. 225. l. 13. Gu. Κροῖσος βασιλεὺς Ἅλυν ποταμὸν διαβὰς, deinde τοῦτο δὲ εἶπε παντ. ἄγν. — ἀδίκου pro ἀντιδίκου — τὴν αἰτίαν τοσοῦτον, ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ ἐλεωκὼς εἰς πῦρ ἐμβιβλῆσθαι, unde τοσοῦτον assumsi, (post αἰτίαν, lin. ult.)

P. 226. l. 4. τῷ πρὸς] Sic corr. King. Vulg. τῷ μετὰ τὴν πρός.

Ibid. l. 8. Φερεκράτειον, ἐξ ἀντισπάστου [ἐπιτρίτου β' καὶ ἰάμβου]. τὸ δ' ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. [τὸ δ' ἰαμβικὸν] ὅμοιον τῷ β'.] King. edidit Φερεκράτειον, [ἐξ ἀντισπάστου καὶ κρητικοῦ· ἐνταῦθα δὲ τὸ κρητικὸν ἔχει τετρασύλλαβον.] Verba ἐπιτρίτου β' καὶ ἰάμβου haud dubie e superioribus repetita sunt. Statim post legebatur: τὸ γ' ἑφθημιμερές. τὸ δ' ἰαμβικὸν ὅμοιον τῷ β'. Corr. King.

P. 226. l. 10. ἀκατάληπτον,] King. καταληπτικόν.

Ibid. lin. penult. ὑποτάσσει ὁριστικῶς. λέγει νῦν, ὡς ἀμφίβολον εἰποῦσαν οὐκ ἔπεισε·] Verba λέγει νῦν — ἔπεισε delevit King. Nec ego, quid illa sibi velint, assequor.

P. 227. l. 7. ἐκ παιώνων πρώτων δύο, τοῦ β'] Vulgo τοῦ α' συντάβρ. sed haud dubie — νόνιον ἐπὶ pæonem συντάβραχυν vocat.

Ibid. l. 8. τῷ β' καὶ γ'.] Τῷ β' addidit King.

Ibid. l. 12. ἐκ παίωνος α' ἀντὶ ἰωνικοῦ, δετροχαίου] Vulgo καὶ παίωνος α' ἀντὶ ἰων. δ' τροχαίου. Corr. King. qui etiam paulo post pro διπλῆς dedit διπλῇ, Barnesium secutus.

P. 228. l. 1. τὸν ἀέρα.] Quæ hic in Junt. Basil. Barn. leguntur, omisit King; recte, modo infra posuisset ad ver. 175. ubi in Junt. Basil. repetuntur et emendatius: nam hic legebatur ἡ γῆ pro ἡ νὺξ et ὑγρὰν pro ὑγρά.

Ibid. l. 7. γῆς — ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν νυκτὶ — διὰ τοῦτο τοῦτο φησίν.] Γῆς sic Gu. Vulgo γῆν. In fine vulgo ἐπειδὴ νυκτὶ et διὰ τοῦτο φησίν. Quod dedi, est in eodem codice.

P. 230. l. 1. Par. 'Απόλλων, πατροφόνου μητρὸς αἷμα δοὺς, οἷον ἐνδοὺς ἡμῖν, κελεύσας τὸν τῆς μητρὸς φόνον ἐργάσασθαι. τὸ δὲ ἑξῆς μᾶλλον ἀποδοὺς αἷμα,] Verba: πατροφόνου — τὸ δὲ ἑξῆς om. King. reliqua in paraphrasi posuit.

P. 231. l. 10. ἔχει δέ τι] Τι e Gu. addidi, ut paulo post σίθεν καὶ ante σοῦ, et τῆς ante μητροκτονίας. Idem codex in fine habet καὶ μηκέτ' εἶναι καθεκτόν.

P. 232. l. 8. ἅτε καὶ ἥτις] Junt. Bas. etc. ἅτε. Gu. ἥτις. Utrumque conjunxi, interponendo καί.

P. 234. l. 2. Par. πότε edidit King. quod confirmatur scholio Flor. ad ver. 207.

P. 234. l. 1. οἱ γὰρ] Γὰρ addidi e Gu. sicut paulo post καὶ ὁ ante 'Ορέστης, et θεὸν post δυστυχοῦσι.

Ibid. l. 4. τὴν Λητὼ] King. dedit τὴν λήθην.

Ibid. l. 14. μέλλοντος, καὶ οὐ κουφίζω] Καὶ οὐ κουφίζω e Gu. addidi.

Ibid. lin. ult. Schol. 214. In Gu. in quo tantum pars prior scholii usque ad ὑπὸ τοῦ ἀφροῦ legitur, hic addita sunt verba, quæ in editis paulo post exstant, ὅ ἐστι λευκάναι. Ἄλλως, quod King. hic posuit, in cod. non apparet.

P. 235. l. 2. Par. ἰδοὺ — λέγεις,] Hæc etiam habet Gu. a m. pr. quibus adscripsit secunda, ὃ συμβουλεύεις μοι, ἢ τὸ ὑπούργημα.

P. 235. l. 5. ἀπαρέσκομαι, ἀπαρνοῦμαι.] Hæc addidit King. haud scio an e Baroc. 74.

Ibid. l. 10. ταῖς κόραις,] Junt. Bas. τὰς κόρας. Corr. Barn.

P. 236. l. 3. τῶν καιρῶν] An: τὸν καιρόν?

P. 238. l. 2. Par. καλῶς,] 'Επὶ καλῷ ἡμῶν. Gu. Florr.

Ibid. l. 3. Par. ἔχω] Διάκειμαι. Gu.

Ibid. l. 3. Par. 'Ο Μενέλαος] Ἄρτι add. Gu.

P. 240. l. 4. Par. ἀλλὰ καὶ κατὰ νοῦν ἀεὶ] 'Αεὶ e Gu. addidi.

P. 240. lin. ult. Κλυταιμνήστρη λείπουσ'] Legebatur Κλυταιμνήστρα λιποῦσ'. Correxit Barn. qui monet, hos versus non reperiri in Homeri carminibus, sed videri ad Od. λ', 438. pertinere. In Hesiodi Fragm. Basil. σφὴν ἔβαλε, Junt. σφιν ἔβαλε.

P. 241. l. 8. ὅτι ἀκρίτως] King. MS. ἀκρίτως. Itaque ne Basileensem quidem consuluit, in qua idem legitur, ut in Junt. At Barn. dederat ἀκρίτους. In seqq.

περιχημένον, quod etiam King. pro εἰχομένον dedit e MS., est e Gu. in quo legitur etiam ἀμήχανον pro ἀδύνατον, sicut in MS. King. Mox Gu. τὰς ἰχνίας δε.

P. 242. l. 2. ἐξυπηρετοῦνται αὐτοῖς] Flor. 10. ὑπηρετοῦσιν αὐτῷ.

P. 243. l. 6. καὶ τὰ παρ' ἀνθρώποις τέξα, ὥσπερεὶ δῶρα] Vulgo τὰ παρ' αὐτοῦ τέξα, ὥσπερεὶ τέξα ἐκείνου. Quod dedi, est in Gu. in quo, quod primo scriptum fuerat, (ὥσπερεὶ) τέξα, ab eadem manu correctum est δῶρα.

Ibid. l. 8. μανικοῖς] Sic Gu. prout ed. King. Vulgo μανίαις. Gu. etiam paulo infra ἀσυνδέτως λέγε κεχωρισμένα, quod fortasse verius. Ex eodem sumsi. καὶ inter μανίαις et μανίαις.

P. 245. l. 1. Ἀριστοφάνης καὶ Στράττις ἐν ἀνθρωπορραίστῃ καὶ τῶν — λέγων. καὶ ἐν ἄλλοις παίζων φησί· ποῦ ποῦ γαλῆν ὁρῶ, ποῦ ποῦ πρὸς θεῶν, γαλῆν γαλανό. καὶ Σαννυρίων] Aristophanis locus est Ran. 303. seq. Strattidis fabula laudatur etiam ab Athenæo III. p. 127. D. ubi Schweigh. ex nostro loco pro ἀνθρωπορέστῃ dedit ἀνθρωπορραίστης. In ejus fr. versu tertio scribendum videtur Ὀρέστης et Κινύρου. Bergl. ad Arist. l. c. citat Ὀρέστην et om. τὸν ante Κινύρου. Alterum Strattidis locum sic pleniorem exhibet Schol. ad Aristoph. l. c. — ποῦ ποῦ, πρὸς θεῶν, ποῦ ποῦ γαλῆν; Γαλῆν, ἐγὼ δ' ἤμην σε γαλῆν λέγειν ὁρῶ. quæ recepit King. Ibidem locus Sannyrionis etiam affertur: τίς ἂν γ. (pro quo hic legebatur τί ἄν.) εἰς ὀπ. γενόμενος; tum ἀναπράγοιτ' ἂν οὗτος εἰσιδών.

P. 249. l. 3. ἐμὸς] Ἐμοὶ θάνατος. Gu.

Ibid. l. 6. τί χρή.] ληστέον add. Gu.

P. 250. l. 9. κακόσχημον,] Κακόσχημον Gu.

Ibid. εἰ καὶ λῃρῶν om. Gu.

Ibid. l. 10. ἑτέρας] Ἑτέρα Gu.

Ibid. l. 17. ἐν παιῶνι δ' δύο.] Junt. Basil. Barn. ἐν παιῶνι δὲ β'. e quo feci ἐν παιῶνι δ' δύο. King. ἐν π. δ' καὶ β'.

Ibid. l. 18. δίμετρον.] King. τρίμετρον.

Ibid. l. 19. τὸ ε' καὶ τὸ ς' μὲν πάντα ὅμοια.] King. τὸ ε' καὶ τὸ γ' κατὰ πάντα ὅμοια. τὸ ς' ὅμοιον τῷ δ'. Recte.

P. 251. l. 1. Par. βροτοῖς. ἔστι δὲ κακόσχημον εἰς ὑπερβολήν· ἄλλως γὰρ ἤρξατο, καὶ ἄλλως ἀπέδωκεν.] Ultima: ἔστι δὲ — ἀπέδωκεν omis. King.

Ibid. Schol. 311. Gu. in quo dubites, ad δρομάδες an ad πτεροφόροι hæc explicatio pertineat, αἱ παντ. τρέχουσαι, ἢ αἱ πανταχοῦ τρέχειν ποιοῦσαι τοὺς μαινομένους.

Ibid. l. 7. τὸ δὲ ιγ'] Lacunam, quæ hic est, King. obliteravit delendo ιγ'. Fortasse sic ea explenda sit: τὸ δὲ τῆς ἀντ. — χοριάμβου. τὸ ιγ' ἐξ ἐπιτρίτου γ' καὶ α', καὶ συλλαβῆς.

Ibid. l. 15. βοτανῶν] Junt. Basil. βοτάνων. Barn. King. Musg. βοτάνων.

P. 252. l. 1. Par. λυπηρόν, εἰς ἓν] Εἰς ἓν e Gu. addidi, in quo hæc explicatio, ut pleræque aliæ hujus paraphraseos, pro glossa scripta est. Sic mox κατ' εὐφημισμόν. etc. in quibus ordinem vulgatum κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ ἀληθῆ ex eodem libro mutavi.

P. 253. l. 8. ὦ τάλας] Sic Junt. sicut paulo post ἐπιθυμήσας. Basil. ἰ. τάλας — ἐπιθύμησας. Prius jam dederat Barnes. utrumque King. e conjectura.

P. 254. l. 3. τὸ μέσον — ἀνατολῆς, καὶ ἐκεῖ αὐτοὺς συναντῆσαι, ἔθεν ὀμφαλὸς] Τὸ μέσον, ut res flagitabat, recepi e Gu. pro τὸ τέλος. In eo cod. priora ὀμφαλός — οἰκουμένης desunt, sequentia autem sic leguntur: βουλόμενος ὁ Ζεὺς τὸ μέσον τῆς γῆς μαθεῖν, δύο αἰετοὺς ἰσοταχεῖς εἰληφὼς ἀφῆκε τὸν μὲν ἐξ ἀνατολῆς, τὸν δὲ ἐκ δυσμῶν. συναντήσαντες οὖν

εἰς Δελφοὺς, ἔνθα τὸ τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστι μαντεῖον· ὅθεν καὶ εἰς τούτους κατασκευάσαντες χρυσοῦς αὐτοὺς δύο ἀνέθεσαν ἐκεῖ εἰς ὑπόμνημα τῶν πρόσθεν αὐτῶν.

P. 255. l. 3. δόμον] Sic recte Junt. δόμων Basil. quod retinuerunt Barn. King. et Musg.

P. 256. l. 3. Locus Aristoph. est Pac. 37. ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία Τὰ παχία συμβάλλοντες εἰς τὰς ἰλκάδας, prout edidit King.

Ibid. l. 4. τίς ἔδε — ὃ σὺ ἀναβακχεύει.] Hoc scholion in Junt. Basil. adscriptum est ad v. ὃ σ' ἀναβακχ. quare King. illud post scholion Συμβάλλει — ἰλκάδας posuit. Idem est in Gu. sed pro ὃς δάκρυα ibi est: ᾧτινι ἤγουν σοὶ δάκρυα δ. συνάπτει τις ἀπὸ τῶν ἑ. περ. εἰς τοὺς δόμους, etc.

P. 257. l. 10. ἀνατινάξας δὲ καὶ ταράξας αὐτόν τις] Καὶ ταράξας e Cod. Gu. recepi, e quo etiam ordinem vulgatum vv. τις αὐτὸν immutavi; ex eodem est paulo post ὥσπερ ante λαῖφος et ultima ἢ οὕτω — ἀναστρέψας τοῦτον.

P. 259. l. 2. δι' ὧν δοκεῖ αὐτὸν ἐπαινεῖν, διὰ τούτων λοιπεῖ, ἀναμιμνήσκουσα τῶν ἀπολλυμένων ἐν Τροίᾳ.] Hæc cum præcedentibus jungit Gu. δι' ὧν δ. — ἀπολλυμένων εἰς Τροίαν. ἐχρήσατο δὲ τῷ ἀπηρτ. ἀριθμῷ· αἱ νῆες γὰρ τῶν Ἑλλ. χίλιαι πρὸς ταῖς ς' πῶς (ρ πζ) ἦσαν. E scholio ad v. 350. hæc tantum exstant in Gu. οὐ πρὸς Σπ. ἀνήχθη, ἀλλὰ πρότερον εἰς Ἄργος, ἐξελάσαν Ὀρ.

P. 260. l. 3. καταμάγουλον.] Gu. κατωμάγουλον. Idem addit, quæ partim vel evanuerunt vel erasa sunt, ὁ αὐτὸς δὲ λέγεται καὶ ξ. . . Ab initio habet ἀκρωτ. ἐστιν ὁ Μαλίας περὶ Λ.

Ibid. l. 8. εἰπὼν] Sic Gu. εἰπεῖν Junt. Basil. εἶπεν Barn. King. Musg.

P. 261. l. 15. εὐτυχοῦντας, σώους καὶ ὑγιεῖς habet etiam Flor. 21. sed addit: ἐν τούτῳ γὰρ μόνῳ ἐνόμιζον αὐτοὺς εὐτυχεῖν.

P. 262. l. 10. τοὺς ὑπερέχοντας,] Gu. τοὺς ὑπάρχοντας. Idem omittit νοτίου, quod paulo post addunt Junt. Basil. Barn. post. ἀφ. στόματος. Ex eodem ordinem verborum immutavi in seqq. quum vulgo legeretur ἢ τὸ ἀφ. στόμ. ἀντὶ τοῦ καταξήρου νοτίου ὑπὸ τῆς ν.

P. 263. l. 4. ἀντίθετε] Sic Gu. Vulgo ἀνατίθεται. In hoc cod. post hoc scholion statim sequitur: πρωτόλεια δὲ κυρίως, ut in Junt. Basil. Barn. quod, Kingium secutus, supra posui.

P. 264. l. 5. Par. ἠφάνισται,] Ὑπερβολικῶς addit Gu. quod solum habent Florr. Verba: τὸ δὲ ἐν — ἐμὲ non habet Gu.

P. 265. Schol. 390. Ἡ σύνεσις, ἀντὶ τοῦ ἡ συνείδησις, ὅτι σύνοιδα ἐμαυτῷ δηλονότι πεποιηκὼς δεινά. — ἐγκαλοῦσι τινές· τῆς μητρὸς φόνου. Σύνοιδα δεινὰ εἰργασμένος, καὶ σύνοιδα ἐμαυτῷ δεινὰ εἰργασμένῳ.] King. hæc ita ordinavit: ὅτι σύνοιδα δ. εἰργ.] ἐγκαλοῦσι — φόνου. tum τοῦτο ἐμφ. ἔχ. — ἀνάφυσιν, post μετὰ γὰρ τὴν μ. (ad ver. 391. fin.) — ἐξάμαζεν. σύνοιδα — εἰργασμένῳ. 401. Σοφόν τοι] διὰ τὸ μὴ — εἰρηκέναι. Ἄλλως. ἐπεὶ αὐτός — ὡς ἑξῆς λέγει. Ego ordinem Junt. Basil. servavi, nisi quod vv. σύνοιδα — εἰργασμένῳ versui 390. adscripsi, ad quem referuntur in Gu.

Ibid. l. 6. Hoc scholion in edit. ad vv. ἡ σύνεσις ver. 390. (Matth. ad ver. 391.) refertur in Gu. rectius ad vv. σοφόν τοι. Ex eo τὸ ante σύνεσις recepi.

Ibid. l. 8. ἀνάφυσιν] Vulgo, ἀναφίαν.

P. 266. l. 3. Par. ἐκδικήσεις τοῦ φόνου] Τοῦ φόνου e Gu. addidi.

Ibid. Schol. 395. Brevius Flor. 10. κακοήθως καὶ τοῦτο ἐξετάζει, ἵνα εἴπεται, εἰ χρόνιον ἐστὶ καὶ ἰάσιμον τὸ νόσημα.

P. 267. l. 3. *βούλεσθαι προτείνειν αὐτόν.*] *Αὐτὸν* addunt Gu. Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

Ibid. l. 6. *ἐκκλείων*] *Ἐκλύων* Gu.

P. 269. l. 11. *ἐπειδὴ*] Sic. Gu. Vulgo *ἐπεὶ δὲ δ.*

P. 270. l. 3. *ἔχουσι*] *Ἔχουσι* Barn. King. Musg. *ἐχόντων* Junt. Bas.

P. 271. l. 6. *λίαν ταχίως*] *Ταχίως* e Gu. accessit.

Ibid. Schol. 417. Gu. *ἀληθὴς μὲν, ὡς οὐδὲν κατ' ἐμοῦ λέγων ψευδῶς· ἀληθεύεις γὰρ διὰ τὸν φόνον λέγων ἀμύνεσθαι τὰς Ἐριννύας ἐμέ.* Idem in fine post *λύπην* addit: *εἴπερ σοφὸς ἦσθα κακός* (fors. *καὶ οὐ κακός*).

P. 272. l. 3. *ἀφίξεται τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰ δὲ ἐχθαίροντας,*] Barn. King. Musg. *ἀφίξηται* et *ἐχθραίνοντας* pro *ἐχθραίροντας* quod erat in Junt. et Basil.

Ibid. Schol. 426. In Gu. hoc scholion post sequens adscriptum est, sed aliis verbis: *ἡ τοῦ Παλαμήδους ἱστορία πλατυκώτερον καὶ ἀκριβέστερον οὕτως ἔχει· Ναυπλίου — Παλαμήδης· ὃς ἀπ. εἰς Τρ. μέγ. ὤν. τὸν Ἑ. λαόν· λιμώττοντας γὰρ παρεμυθήσατο, γράμματ' ἐξευρὼν καὶ κύβους καὶ ἄλλα τα* (sic. an: *καὶ τὰ ἄλλα*) *παίγνια, ἐν οἷς σφᾶς αὐτοὺς τρέποντες διέφερον τὴν ἔνδειαν, ὥστε διὰ ταῦτα τὸν Παλαμήδην μέγα σχεῖν ὄνομα. φθονήσαντες δὲ τούτῳ οἱ περὶ Ὀδ. καὶ Διομ. καὶ Ἀγ. τοιόνδε σκ. κατ' αὐτοῦ· λαβόντες — φονεύουσι, θερ.· δὲ Παλ. πείθουσι τά τε χρήματα καὶ τὴν συσκευασθεῖσαν ταύτην γραφὴν ὑπὸ τὴν κλ. θ. Π. αὐτοὶ δὲ παρ. εἰς τὸ στρατόπεδον προδ. κατ. τοῦ ἥρ. καὶ φωρ. ταῦτα κατὰ τὴν σκηνὴν διετείνοντο. εὑρεθέντων δὲ τῶν χρημάτων καὶ τῆς γραφῆς ὑπὸ τὴν κλ. λίθ. φον. Π. ὃς ὅτε ἔθνησκεν ἔφη· χαῖρ' ἀλήθεια κυδρή· προέθανες γὰρ ἐμοῦ. Ναύπλιος — βασιλεῦσιν, ἀπῆλθεν ἄπρακτος. καὶ πρότερον μὲν περιπλέων τὰ Ἑλληνικὰ χωρία παρεσκεύασε τὰς τῶν Ἑλλήνων γυναῖκας ἑτέροις ἁρμόσασθαι, ὡς ἐκείνων ἀπολωλότων· ἔπειτα δὲ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀκούσας ἐπάνοδον, ἧψε φρυκτωρίας περὶ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας, ἃ Καφηρεὺς καὶ Ξυλόφαγος καλεῖται, ὅπου προσπελάσαντες ἐν τῷ δοκεῖν λιμένα εἶναι διεφθάρησαν.*

Ibid. l. 14. *ἐπὶ σοφίᾳ*] Sic Gu. Vulgo *ἐν σοφίᾳ.* Idem codex ab initio habet *ὃς εἰς Τρ. μετὰ τῶν Ἑλλ. στρατεύσας — ὡς οὐδεὶς τῶν πώποτε γ.*

P. 273. l. 4. Par. *τοῦ φόνου, ἤγουν οὐ μετεῖχον, οὐκ ἐκαινώνουν·*] *Ἤγουν — ἐκοινώνουν* e Gu. et Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. addidi.

P. 273. l. 19. *ἄλλοι δὲ ἄλλοις. — Ἑλλήνων, καὶ φρυκτωρίας καὶ σταθμοὺς καὶ ψήφους καὶ ἀστρολογίας. (ἀστραγάλους?)*] Gu. *ἄλλοι δὲ ἄλλα,* fortasse rectius, ut suppleas *εὑρηκέναι αὐτὸν φασίν.* Ultima *καὶ φρυκτωρίας* — e Gu. addidi.

Ibid. lin. penult. *σοι.*] Sic Gu. prout jam edidit Barn.

P. 275. l. 2. Par. *λιθοβολιστικῷ.*] *Λιθοβολησίμῳ.* Gu. Florr. octo.

P. 277. l. 6. Par. *προφέρων*] Leg. *περιφέρων.*

P. 277. l. 4. *διά τ' ἔντια καὶ μέλαν αἷμα.* (Il. κ', 298.) *Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φιλημάτων εἰς ἐμὲ ἐτέλεσεν τὸν Ἀγαμέμνονος παῖδα.*] Hæc, *Ἄλλως — παῖδα,* neglexit King.

P. 279. l. 2. Par. *ὁμότιμον*] *Ὁμόκοιτον* Gu.

Ibid. l. 4. Par. *τὸ μέλλον, περὶ ἑαυτοῦ.*] *Περὶ ἑαυτοῦ* om. King. quo deleto, sensus omnis perit.

Ibid. Schol. 474. Flor. 21. *στιλβείω δὲ στιλβῶ τὸ ξίφος, ἀντὶ τοῦ στίλβον ποιῶ.*

P. 280. l. 2. Par. Flor. 6. *διὰ τί οὐ προσφθέγξομαι.*

Ibid. *ὑπάρχει* (*υἱὸς* add. Gu.), *τοιοῦτος* (*ἤγουν φονεὺς* add. Gu.)

P. 280. Schol. 479. Totum hoc post *ἄλλως* scriptum est in Gu. a m. pr. in

margine. Ex eo ἤδη scripsi pro ἴδη, quomodo etiam habet glossa interlinearis: τὰ βαρβάρων ἤδη μεμάθηκας.

P. 280. l. 6. ἀεὶ, ἤτοι Ἑλληνικὸν ὑπάρχει, τὸν ἀπὸ τοῦ ὁμοίου γένους τρόπον δηλοῦν.] Ἤτοι — δηλοῦν om. Gu.

Ibid. l. 8. ἑλληνικὸν ὂν] Ὂν om. Gu. in quo hoc scholion est a m. sec.

Ibid. l. 11. τὴν μετ' αὐτῶν συνοίκησίν τε καὶ συνουσίαν.] Gu. tantum τὴν μετ' αὐτῶν συνουσίαν.

Ibid. l. 14. πάντες (ἐξ)] Ἐξ omittit item Gu. sicut paulo post οἱ ante θεοί. (Sic etiam versum laudat Stob. Ecl. Phys. VIII. p. 197. ed. H. Grot.) Idem ἐγὼ γοῦν pro eo, quod vulgo legitur, ἔγωγ' οὖν.

Ibid. l. 19. ἀμαθεῖς παμάλιστα.] Gu. οὐ καλῶς λέγουσιν.

Ibid. οἷον ἡ] Οἷον, quod King. e MS. C. C. C. addidit, est etiam in Gu. qui in fine etiam habet ὃ τὰ γιγνόμενα δύναται, quod King. ex eodem cod. enotavit. Ceterum hoc scholion in Gu. a m. pr. scriptum est.

P. 281. l. 4. Ultima καὶ τιμῶμεν, κ. τ. λ. e cod. C. C. C. addidit King. qui fortasse totum ex illo codice expressit: habet quidem ἀνάγκη ἐστιν pro ἄν. ὃ ἐστιν — δηλοῖ κατά τε τὴν κρίσιν καὶ τὸν νόμον τῶν σοφῶν.

Ibid. l. 5. πάντα τὰ] Leg. ἃ.

Ibid. l. 6. δουλοῖ] Barn. editio culpa operarum δηλοῖ, quod retinens King. cum Musg. addit: forte, δουλοῖ. at sic jam Junt. Basil.

Ibid. l. 14. Recte Valck. ad Hipp. 240. em. μαλθ. κοιτὶς, quod recepit Brunck. Fr. Soph. p. 694. LXXXIV. In altero versu Brunck. θήγετ', i. e. θήγεται, quod nunc vix quisquam verum putaverit. Leg. θήγει, σὺν τάχει δ' ἀμβλ. θήγει pro θήγεται, de quo usu vid. Brunck. ad Soph. Œd. Col. 74. ad Eurip. Orest. 296. Bacch. 1041. Erfurdt. ad Soph. Œd. Tyr. 153.

P. 283. l. 2. Par. νῦν δὲ εἰς — εἰς παράδειγμα.] Gu. ultima tantum habet, eaque scripta super v. 500. καθ' ὑπόθεσιν ταῦτα λέγει, τὸν τυχόντα προστιθεὶς εἰς παράδειγμα. Sic etiam Florr. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

Ibid. Schol. 497. Verba εἰς τὴν αὐτὴν ἁμ. κ. τ. λ. quae in Junt. Basil. Barn. cum verbis ὡς νόμους πειθ. una serie continuantur, recte King. pro scholio ad v. 497. retulit.

P. 285. l. 6. εἷς] Junt. Basil. εἰς et paulo ante in loco Homeri ὄρεσσι. Corr. Barnes.

P. 186. l. 6. παραβαθέντι.] Sic jam ediderat Barn. pro παραβάντι, et sic Gu. in quo hoc scholion est a m. sec. sed desinit in vv. τῶν ἴσων.

P. 288. l. 2. διὰ τοῦ ι post Σπαρτιᾶτις addunt MS. C. C. C. apud King. et Gu. Iidem bis σπάρτον, κόσμει ἂν ἔλαχες σπάρτον. ἄγε in fine om. Gu.

P. 290. Schol. 547. MS. C. C. C. apud King. ἄνευ δὲ μητρὸς πῶς, κάθαρμ' Εὐρ. Eustath. ad Od. δ', p. 1498. 57. οὐκ εἴωθε σχηματίζειν πατρωνυμίαν ὁ ποιητὴς ἐκ μητέρων, ἀλλ' ἐκ πατέρων — — — ὅπερ Εὐριπίδης ἐκλαλῆσαι θελήσας καὶ τὴν Ὁμηρικὴν σκιαγραφίαν ἐκφανέστερον χρῶσαι, ἐν οἷς φησιν· ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ ἂν γένοιτ' ἄν, περιεσυρίχθη θεατρικῶς, ἀκούσας τὸ ᾀδόμενον τὸ ἄνευ δὲ μητρὸς, ὦ κάθαρμ' Εὐριπίδη;

P. 290. l. 6. δίον δὲ τῆς ὑποστάσης γονὰς εἰπεῖν, τροφὰς εἶπεν.] Sic Gu. Vulgo δέον δὲ τῆς ὑποστ. τροφὰς εἰπεῖν, γονὰς εἶπεν. E Gu. dedi etiam μείζ. τῆς μ. pro μείζ. μητρός.

P. 291. l. 4. Τροίας.] Gu. addit, καὶ οὐκ ἤδειτο.

P. 294. l. 2. καὶ ante οὕτω e Gu. addidi; idem jam habet King. In Gu. et Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. pro ἀμίανθος est ἀμίαντος.

P. 295. l. 2. Par. ῥύσηταί με,] Junt. ῥυσητί με. Basil. ῥύση τί με. Correxit Barnes.

P. 296. l. 2. ἤτοι.] Gu. ἤγουν.

Ibid. l. 5. ἐφ' οἷς ἔχει.] Sic Gu. Vulgo ἐφ' οἷς ἂν ἔχει.

Ibid. l. 7. ὅτι] Sic Gu. prout jam edidit King. Ante erat ὅ, τι.

P. 297. l. 3. Par. κατὰ σοῦ καὶ τῆς σῆς ἀδελφῆς, — ἀεὶ πέμπουσα μύθους εἰς τὸ οὖς, ἤγουν ψιθύρους λόγους πέμπουσα ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον, ἤγουν ἐχθροδέστερον, βλέποντας δηλονότι.] Verba ἃ κατὰ — ἐποίησε e MS. C. C. C. addidit King. e quibus vv. κατὰ τῆς τεκούσης in Gu. sunt a pr. m. ἄγριον καὶ χαλ. ἐπ. a sec. m. pro glossa supra scripta. King. omisit etiam vv. ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον, ἤγουν, et δηλονότι. ἀεὶ — δηλονότι leguntur etiam in Gu. et Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

P. 297. l. 10. σε post φονεῦσαι e Gu. addidi, præeunte Kingio. Tum pro καὶ οὐ πάρ. dedi καλὸν π. ex eodem cod. qui legit: Θήσομαι δὲ ἤγουν ποιήσω αὐτὸ, τουτέστι τὸ φονεῦσαί σε, καλὸν πάρεργον τῶν πόνων.

Ibid. l. 11. πόνων, ὧν] Ὧν e conjectura addidi, sensu, ut videbatur, postulante.

P. 298. l. 9. ἠγρίωσεν] Ex em. Barn. Vulgo ἐζώγρησεν.

P. 299. l. 4. ἀναλωτικόν] Sic Gu. prout edidit Barn. Flor. 59. etiam ἀναλωτικὸν γὰρ τὸ πῦρ. Supra in cod. τῷ deest ante ἀνηφαίστῳ. Debebat saltem esse τό.

Ibid. Schol. 619. Ad hanc genealogiam cf. Paus. III. 1. a quo duo tantum Lelegis filii commemorantur Μύλης καὶ νεώτερος Πολυκάων. Quod deinde in scholio est λιμναζόμενον ἐργασάμενος — ὠνόμασεν, ita Paus. extulit: οὗτος τὸ ὕδωρ τὸ λιμνάζον ἐν τῷ πεδίῳ διώρυχι κατήγαγεν ἐπὶ θάλασσαν. ἀποῤῥυέντος δὲ (ἦν γὰρ δὴ τὸ λειπὸν ποταμοῦ ῥεῦμα) ὠνόμασεν Εὐρώταν. Noster locus haud dubie corruptus est. Excidisse etiam videtur nomen Taygetes, quæ Lacedæmonis mater fuit.

P. 300. l. 2. Par. στρέψεις, τὸν σὸν πόδα] Τὸν σὸν πόδα e Gu. recepi, qui antea κυκλεῖς. In eo vv. διττὰς ὁδοὺς ἐρχ. κ. τ. λ. disjuncta ab his, aliud scholion constituunt, in quo deest in fine ἔχων.

P. 300. l. 8. προσθέσθαι.] Sic emend. vulgatum προθέσθαι. Gu. (in quo hæc sunt a m. sec. seqq. post ἄλλως a m. pr.) προσίεσθαι. Idem τίνι μᾶλλον βοηθήσαιμι. In seqq. λέγει, ut edid. King. pro λέγων, præbet Gu. qui etiam transponit τύχην ἐνταῦθα λέγει προσδοκωμένην.

P. 303. l. 12. ἔβαλε] Ἔβαλε recte Gu. ἔβαλλε Junt. Basil. Barn. ἔλαβε King. nescio errore operarum, an e MS. C. C. C. e quo totum scholion dedit. Idem mox ἐν τῇ ἐπιτυχίᾳ, quod habet etiam Gu.

Ibid. l. 16. μεταπέμπεται οἴκοθεν τὴν θυγατέρα Ἰφιγένειαν,] Verba μεταπέμπεται — θυγατέρα, quæ deerant in Junt. Basil. Barn., King. e MS. C. C. C., ego e Gu. addidi, omisso οὖν, quod MS. C. C. C. post μεταπέμπ. habebat. Paulo ante αὐτῇ post θῦσαι, additum a Kingio, habet etiam Gu. idem ante ἐξιλάσκεσθαι pro ἐξιλεώσασθαι.

Ibid. l. 20. ἥτις ἀμ. τοὺς Ἑλλ. e MS. C. C. C. et Gu. accesserunt. In fine scholii κακλοφόντος omittit MS. C. C. C. Simile scholion est in Flor. 59. Ἱστορία. Αὐλὶς, τόπος ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ὁ Ἀγαμέμνων ἄπλοιας ἐγένετο, ὅτι κατὰ τῆς Τροίας ἐστρά-

τισσιν. ἐν αὐτῇ οὖν τῇ ῥηθείσῃ Αὐλίδι τῆς Βοιωτίας τοξεύων ὁ Ἀγαμέμνων ἐλάφους ἐκαυχήσατο, ὡς οὐδὲ ἡ Ἄρτεμις οὕτως· τοξικὴ γὰρ ἡ θεὸς καὶ τοξικῆς ἔφορος. καθὸ καὶ ἡ θεὸς ὀργισθεῖσα τῆς αὐτῶν ὁδοῦ ἄγνοιαν ἐποιήσατο· διὸ καὶ ἐν πολλῇ φροντίδι ὁ Ἀγαμέμνων ἦν. φωνήσας οὖν τοὺς μάντεις, ἠρώτα τούτους, πόθεν ἡ ἄγνοια. οἱ δὲ ἐκ τῆς καυχήσεως ἀπεφήναντο τὴν ὀργὴν τῆς θεοῦ, καὶ οὐκ ἄλλως λυθῆναι ταύτην, εἰ μὴ τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Ἰφιγένειαν θύσει. ὁ δὲ λαβὼν αὐτὴν θύειν ὥρμησεν. ἡ δὲ θεὸς ἐλεήσασα αὐτὴν μὲν ἥρπασεν, ἀντ' αὐτῆς δὲ παρέσχεν ἔλαφον, αὐτὴν δὲ περὶ τοὺς ἐν Ταύρῳ Σκύθας ἀπήγαγεν, ἔνθα αὐτὴ τοπλέον ἐτιμᾶτο, οἳ καὶ ἱέρειαν κατέστησαν, ἵνα ξενοκτονεῖν διδαχθῇ καὶ ἀνθρώπους θύειν ἐκεῖσε. μέμνηται δὲ καὶ ταύτης τῆς ἱστορίας ὁ θεῖος Γρηγόριος ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ὀνειδίζων τὴν θεὸν, καὶ φησὶν οὕτως· τί γὰρ ὄφελος τῆς ἀντιδόσεως, εἰ σώζει παρθένον, ἵνα ξενοκτονεῖν διδαχθῇ ἀπανθρωπίαν μαθοῦσα φιλανθρωπίας ἀντίδοσιν; Et cod. 21. περὶ Ἰφιγενείας λέγει, ἣν κατέκτεινεν ὁ αὐτῆς πατὴρ, ἤγουν Ἀγαμέμνων, ὅτι εἰς Τροίαν ἔπλει κωλυόμενος ἐν τῇ Αὐλίδι νήσῳ παρὰ τοῦ Φοίβου ἐκεῖθεν ἐξελθεῖν, εἰ μὴ σφάξεις τὴν Ἰφιγένειαν. τοῦτο δ' ἐγένετο διὰ τὸ τοξεῦσαι αὐτόν τινα ἔλαφον καὶ καυχήσασθαι, μηδὲ τὴν Ἄρτεμιν οὕτως βάλλειν.

P. 305. l. 2. τουτέστι δύνασαι.] In Junt. Basil. Barn. hæc cum superiori scholio cohærent: γίνηται, τουτέστι πλέον. Disjunxit King.

Ibid. l. 10. κατ' οὐδὲν] Κατ' e Gu. addidi.

P. 306. l. 10. τοῦτο] Leg. τούτου.

P. 307. l. 2. εὐχήσεται, ὡς οὐ διάδοχον σχοῦσα·] Ὡς οὐ διάδ. σχ. e Gu. addidi, e quo etiam est initio δεῖ ante ταλαιπωρεῖν, μόνου pro μόνον. Paulo post idem: ὑπὲρ τοῦ οἴκου παντὸς, τουτέστι τοῦ γένους παντὸς ἡμῶν. In fine Junt. Basil. Barn. ἢ αὐτὴ ἡ κατ. King. ἡ αὐτὴ ἡ κατ. Gu. ἢ αὕτη ἡ κ. quod recepi.

Ibid. l. 8. ἐστὶν ὁ δεῖνα θανὼν λέγεται.] Sic King. et Gu. Vulgo: ἐστιν ὁ δεῖνα λέγεται καὶ θανών. Ceterum hæc συνυπακούεται (δὲ deest) ἐστ. in Gu. a m. pr. in marg. scripta sunt, præcedentia eadem manu inter lineas.

Ibid. l. 16. ἰάσεις Gu. recepi pro ἰάσῃς. In hoc autem cod. verba κατὰ ἀπόθεσιν — συμφορᾶς inter lineas manu pr. scripta sunt, reliqua in marg. m. sec.

P. 308. l. 5. εἰ μὴ γὰρ ἐξ ἀλλήλων οἱ συγγενεῖς βοηθοῖντο, τίς ἂν ἄλλην ἔξωθεν ἐλπίσει βοήθειαν; τὸ δὲ θνήσκοντα καὶ κτείνοντα τοὺς ἐναντίους σαφήνεια ἐστὶ τοῦ οὕτω.] Εἰ μὴ γὰρ — βοηθοῖντο e Gu. recepi pro εἰ μὲν γὰρ — βοηθεῖν (King. βοηθοῖεν). Idem mox τίς ἂν ἄλλως ἔξ. ἐλπίσῃ β. Verba: τὸ δὲ θν. — οὕτω om. King. In Junt. Basil. Barn. hæc ita continuantur: σαφήνειά ἐστι τοῦ οὕτω (comma ponit Junt.) θνήσκοντα. In Gu. priora τοῦτο μερικῶς — οὕτω manus secunda scripsit in marg. reliqua καὶ ὡς τεθν. in quibus κτεινοῦντα pro θανοῦντα, manus prima inter versus. King. e glossis MSS. hanc paraphrasin concinnavit: Ὀρέστ', ἐγὼ αἰδοῦμαί σε καὶ συμπονῆσαί σοι ἐπὶ ταῖς δυστυχίαις θέλω. καὶ χρὴ γὰρ οὕτω συνδιαφέρειν ἐμὲ τὰ τοῦ ἀδελφοῦ κακὰ, ἣν διδῷ ὁ θεὸς δύναμιν, καὶ φόβον ἔχοντα τεθνήξεσθαι καὶ ἐλπίδα ἔχοντα ἀποκτείνειν τοὺς ἐναντίους· τὸ δὲ δύνασθαι τοῦτο ποιεῖν παρὰ θεῶν θέλω τυχεῖν.

P. 309. l. 3. Par. ὑπερισχύσαιμεν e Gu. scripsi pro ὑπερισχύσομεν.

Ibid. οὕτω λέγε.] Sic Gu. Vulgo οὕτω τοῦτο λέγει. Paulo post Junt. Basil. εἰ δυνάμεθα, quod jam correxit Barn. adstipulante Gu.

P. 309. l. 2. ἀλωμένων] Junt. Basil. ἀλωμένων, Barn. King. Musg. ἀπηλωμένων, fortasse recte.

Ibid. Schol. 687. In Junt. Basil. Barn. hoc scholion adscriptum est ad ver. 683. σμικρᾷ σὺν ἀλκῇ. Huc retulit King. ductus MS. C. C. C. quocum consentit Gu. Idem primus ἐνέργειαν, prout etiam in Gu. legitur, dedit pro εὐέργειαν.

P. 310. l. 1. Par. *ὅμοιον τὸ ζητεῖν*] *Τὸ ζητεῖν* e Gu. addidi, qui præterea paulo post habet *ὥστε* pro *ὥσπερ*.

P. 310. l. 5. *εἴκεις*] Junt. Basil. *ἥκεις*. Corr. Barn. Quæ præcedunt, *καὶ ἄπας δὲ φίλος τοιοῦτος*, omisit King.

P. 311. l. 7. *τὸ κατέχον κάτ. τὸ ἱστ.*] Sic Gu. prout edidit King. Antea erat *τὸ κάτωθεν τοῦ ἱστίου*.

Ibid. *ὕφαλος* Gu. quod jam Barn. dedit. Junt. Basil. *ἔφαλος*. In Gu. hoc scholion est a m. sec.

P. 313. l. 5. *ὡς ἀμαθεῖς* om. Gu.

P. 314. l. 2. *τὸ*] Sic Gu. ut jam edidit King. pro *τοῖς*. In Gu. hæc *τὸ ναυτ.* — *γαλ. ναυτ.* scripsit man. sec. superiora *πιστὸς* — *ναυτίλων* m. pr. E seq. scholio *βέβαιος* pro glossa cum altera *ἀσφαλὴς* supra v. *πιστὸς* scriptum est in Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. et in Gu. a m. pr. Verba *τῆς ὁρμώσης ἐκ ζ. τοῖς ναυτίλοις γαλ.* in Gu. a m. sec. Ex eo *ναυτίλοις* pro *ναυτικοῖς* recepi.

Ibid. Schol. 720. Hoc scholion in Gu. est a m. sec. cum hac varietate: *ἐπιφέρει αὐτίκα λέγων.* — *αὐτὸς σαφῶς*, quod recepi pro *αὐτίκα σ.* — *λέγει δὲ, ὅτι*, ubi vulgo deest *δέ*. — *ὅθεν σπεύσας ἀφίγμην* — *καὶ ὅσον δύναμαι*, quod recepi pro *ὅσῳ*.

P. 315. l. 2. *προβαίνειν δηλονότι.*] *Δηλονότι* e Gu. addidi, in quo priora ista usque ad *ἁρμοδίως* sunt a m. pr.

Ibid. Schol. 733. Flor. 10. hæc sola verba habet: *κωμῳδεῖται ὁ στίχος διὰ τὴν προφότητα.*

P. 317. l. 3. Par. *ὃν δηλονότι*] *Δηλονότι* e Gu. addidi. *ἀμφ' ἡμῶν* in Fl. 33. explicatur *καθ' ἡμῶν*.

P. 318. l. 2. Gu. Fl. 59. *ἀργὸν τὸ νῦν ἀντὶ τοῦ λοιπόν.* quo spectat paraphrasis, quæ seq.

Ibid. l. 5. *δηλονότι, ἤγουν*] *Ἤγουν* e Gu. addidi, in quo hæc *ποιήσας δηλ. ἤγουν ἐξ.* bis leguntur a m. pr. in marg. et a m. sec. inter versus.

Ibid. l. 6. *ἡμαρτηκότι*] Sic Flor. 21. pro *ὄντι*. In seqq. pro *ἴδιον* legendum suspicor *κοινόν*.

P. 319. l. 1. Par. *κοινὸν*] Sic Gu. pro *κρίσιν*, sicut paulo ante *ἀποβλέπον* pro *ἀποβλέπων*.

Ibid. l. 3. *Φωκεῦσιν.*] Quæ hic in editis sequuntur: *ὁ δὲ νοῦς· δυνήσονταί σε φον.* omisi, quia mox ad ver. 763. recurrunt.

P. 321. l. 3. *λόγον τὸν*] *Τόν*. Sic Gu. *τῷ* Junt. Basil. Barn. Omisit King. Paulo ante Gu. *ἐνέγκειν* pro *ἔξειν*.

P. 322. Par. l. 3. *κἂν ἀποθάνῃς, — ὑπὲρ — τοῦ παῤῥησιασάμενος.*] Gu. *ἐὰν ἀποθ. κατὰ τὴν ἐκκλ. κάλλιον ἔσῃ, ὡς καὶ πρὸς θάν. ὁρμ. καὶ ὑπὲρ τοῦ δικ. παῤῥ.* unde *ὑπὲρ* recepi pro *μετά*.

P. 323. l. 3. Par. *καὶ τίς ἄν γε μ' οἰκτίσειε,*] *ἀντὶ τοῦ οἰκτίσαιτο. τὸ ἑξῆς, καὶ τίς ἄν γε μ' οἰκτίσαιτο θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον, ἤγουν τοῦ ἐμοῦ πατρός. τὸ μέγα γὰρ ἀγγίνειά σου διὰ μέσου κεῖται.*] Hæc (*ἀντὶ τοῦ οἰκ*) e Gu. addidi, in quo est etiam *οἰκτίσαιτο*, ut in Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. e quibus ultima *τὸ μέγα, κ. τ. λ.* addidi.

P. 323. l. 1. *τὴν δειλίαν ἀντὶ τοῦ τὴν ὑποψίαν*] E Gu. addidi *τὴν δειλίαν* et correxi *ὑποψίαν* pro *ὑπερογψίαν*, ut jam conjecit King.

Ibid. l. 2. *ἀπίλθω*] Sic Gu. (pro *ἀπελθὼν* Junt. Basil.), in quo verba *οὕτως, εἰ ἐκεῖ*

ἀπ. pro glossa scripta sunt supra τῇδε. Seqq. ibidem sunt in marg. etiam a m. sec. In Junt. Basil. Barn. vv. τοῦτον τὸν φόνον, κ. τ. λ. præcedentibus continuantur. King. τοῦτον τὸν τρ. ad superius scholion retulit et scripsit τῇδε.) ἀντὶ τοῦ οὕτως.

P. 324. l. 1. ἔπραξα, — ἀσχάλλων — πατρός.] In Junt. Basil. Barn. his subjungebatur: καὶ τίς ἄν με αἰτιάσαιτο διὰ τὸν τοῦ πατρὸς ἀσχάλλων θάνατον.

Ibid. l. 4. δακρύων] Δακρύων e conj. scripsi pro δάκρυον.

Ibid. l. 7. ἐκ προοιμίων δακρύοις καὶ e Gu. scripsi. Vulgo ἐν προοιμίοις λύπαις ἐντ. sine δακρύοις καί.

P. 325. l. 3. ξύλινον μόρον — καὶ ἕτερα μυρία τοιαῦτα παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις εὑρήσεις.] Vulgo μυρία ἐστὶ τοιαῦτα παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ τοῖς λογογράφοις. Quod dedi, est in Gu. King. edidit ξύλ. δόλον ἐξευρόντες, ἐν π. κ. ut vulgo editur Batrachom. 115. sed et ibi Oxon. A. B. Vind. 241. Lips. Vratisl. Schol. Soph. Antig. 100. μόρον habent, et hic Junt. Basil. Gu.

Ibid. l. 8. ποιήσῃ,] Sic recte Gu. in quo hoc scholion cum superiore ad ver. 779. cohæret: — λογογράφοις εὑρήσεις. τὸ δὲ τῷ χρ. δὲ κ. τοῦτο λέγει. Vulgo ποιήσει.

P. 326. l. 5. ἀνθρώπῳ] Sic Gu. pro ἀνθρώπων, quod etiam sine codicis auctoritate corrigendum erat.

Ibid. l. 6. ἀργῷ.] Junt. Basil. ἀργῷ. Barn. King. ἀργείῳ (imo ἀργικῷ). Sic etiam in fine scholii ἀργοῦ Junt. Bas. ἀργικοῦ Barn. King. Forma tamen ὁ ἀργὸς occurrit in schol. Flor. 33. ad v. 803. et in edito ad v. 995.

Ibid. l. 11. ἐκ παιώνων δύο α' καὶ β' καὶ συλλαβῆς.] Ita cod. Baroc. 74. edidit King. Ante erat ἐκ παιώνων δ', ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ ἐπιτρίτου δευτέρου. Paulo ante διτροχαίου pro διτρόχου est etiam ex emend. Kingii.

P. 327. l. 4. πενθημιμερές. [ἐνταῦθα δὲ καὶ δάκτυλον ἔχει τὸν α' πόδα.] τὸ η' ὅμοιον ἑφθημιμερές. εἰ δὲ ἐν τοῖς κώλοις ἀναρμόστως οἱ πόδες κεῖνται, οὐ θαῦμα· τοῦ αὐτοῦ γὰρ μέτρου εἰσὶν ἀμφότερα, ὅ τι δάκτυλος καὶ ὁ ἀνάπαιστος.] King. hæc transposuit: — πενθημιμερές. εἰ δὲ ἐν τοῖς κώλοις — καὶ ὁ ἀνάπαιστος. τὸ η' ὅμοιον ἑφθημιμερές. ἐνταῦθα δὲ καὶ δάκτυλον ἔχει τὸν α' πόδα. Mihi ultima spuria esse videntur: scripsisset, puto, metricus: ἔχει δὲ καὶ ἐνταῦθα δάκτ. τὸν α' π.

P. 328. l. 10. τὸν ἀμφιμήτριον ἀδελφὸν αὐτῶν] MS. C. C. C. τὸν ἐπὶ μητρὶ ἀδ. teste Kingio. Gu. cum editis consentit et addit αὐτῶν, quod recepi. Idem paulo post ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν φθ. pro αὐτόν.

Ibid. l. 15. μήνιδι 'Ερμ. — Πέλοψ e MS. C. C. C. et Gu. addidi. Paulo ante uterque codex συνέθεντο οὖν, ὡς, εἴ τις. tum δείξῃ Junt. Basil. Barn. δείξει King. δείξει Gu. In seqq. τῷ ἀνδραδέλφῳ exhibent C. C. C. et Gu. Vulgo τῷ ἀδελφῷ.

P. 329. l. 4. τὴν συμφορὰν] Τὴν συμφορὰν add. C. C. C. et Gu. hic etiam habet καὶ δυσχ. pro ἀλλὰ δυσχ. Mox iidem τὴν γυναῖκα addunt ante 'Αερόπην. — εἰς θάλατταν Gu. — καὶ Κάλλιον κτίσας ἀνέθηκε τῷ π. Gu. In fine uterque codex post τὴν ἐναντίαν addit ὁδόν.

P. 330. l. 9. οἱ ἀπολόντες — πεφονευκέναι.] Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 21. 25. 34. 56. 59. 76. οἱ φόνον ἐργασάμενοι καὶ δικαίως οἰόμενοι τοῦτο ποιῆσαι, τῷ ἡλίῳ τὸ ξίφος ἐδείκνυον ἡμαγμένον. Gu. a m. sec. ἔθος τοῖς οἰομένοις δικαίως φονεῦσαι τινά, τῷ ἡλίῳ τὸ ξίφος δεικνύναι, σύμβολον τοῦ δικαίως πεφονευκέναι τοῦτο ποιούμενοι. quod statim sequuntur illa μελάνδετον δέ. vid. ad v. 812.

Ibid. l. 12. Μελάνδετον] In Junt. Basil. legebatur. μελάντερον.

P. 334. l. 2. Par. πρὸς τὸν] Τὸν e Gu. addidi, in quo hæc est glossa verbi Ἀργεῖον τὸν τῶν Ἀργείων.

P. 335. l. 3. Par. σεβασμία] Junt. Basil. σεβασμίνα. Correxit Barn. et sic Gu.

P. 335. l. 3. Ὅμοιον] Vulgo ὅμοιος. sed ὅμοιον Gu. In fine Junt. Bas. ἄκουσον λέγοντ[illegible] δυστ. λόγ. ἥκω φ. σοι. Correxit Barn. et sic Gu.

P. 336. l. 2. ἔχουσαν, ὡς] Ὡς Gu. pro ἢ Junt. Basil. Barn. Omisit King. In fine mendosum ὑπίσχωμιν Junt. Bas. correxit Barn. Sed Gu. ὑπίσχωμεν ἄν. An ὑποσχομένων ἄν?

P. 337. l. 2. Ultima γενναῖον δὲ ὑπάρχ. sunt etiam in Gu. sine interpretatione præcedente. Reliqua omnia (vid. Par. l. 2.) ibidem pro glossis supra adscripta sunt, nisi quod v. πυλῶν suprascriptum est τῆς πόλεως, et v. πυθέσθαι μαθεῖν, ut in Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

P. 338. Schol. 862. Hæc sic exponit Gu. Δίκας, ἐν κρίσει ἀπολογίας τοῦ φόνου τῶν υἱέων. μετὰ θάνατον τῶν υἱέων ἦκεν εἰς Ἄργος Αἴγυπτος τιμωρησόμενος Δαναόν. καὶ ὃς μαθὼν ἐξῆλθε μετὰ τῶν Ἀργείων εἰς μάχην. ἀλλὰ Λυγγεὺς ὁ υἱὸς Αἰγύπτου ὁ μόνος ἀποφυγὼν τὸν θάνατον πείθει λόγοις τόν τε πατέρα Αἴγυπτον καὶ Δαναὸν θεῖον καταλῦσαι τὴν μάχην καὶ εἰς κρίσιν ἐλθεῖν. καθιστῶσιν οὖν δικαστὰς αὐτοῖς Αἰγυπτίων καὶ Ἀργείων ἀρίστους. γίγονε δὲ ἡ δίκη παρὰ τὴν ἀκρόπολιν, ἔνθα καὶ πρῶτον Ἴναχος κατελθὼν ἐξ ὄρους μετά τινων ἀνδρῶν ᾤκισε τὸ πεδίον. ὁ δὲ τόπος ἐξ ἐκείνου Ἡλιαία καλεῖται, ἐν ᾧ Ἀργεῖοι ἐποίουν τὰς δίκας. Ἁλιαία Cod. Aug. apud Valck. ad Phœn. p. 609. Vulgo Ἀλιάδας.

P. 339. l. 7. ὄχθον] Junt. Basil. ὄχλον.

Ibid. l. 9. τὸν δὲ] Junt. Basil. addit Ὀρέστην, pro quo Barn. King. scripserunt Πυλάδην. Neutrum est in Gu. sed supra φίλῳ scriptum τῷ Ὀρέστῃ, qui fons fortasse erroris. Pro ἴσα ἀδελφῷ Gu. ἴσα ὄντι ἀδελφόν.

P. 342. l. 1. ἐθορύβησαν.] (Gu. ἐθορυβήθησαν et add.) μετὰ ταραχῆς ἤχησαν.

Ibid. l. 6. Δελφῶν] Palmerius Exercit. em. Δεουίλτου.

P. 343. l. 3. ἐκ Θρᾴκης ὄντων.] In Gu. his adhærent ea, quæ in editis leguntur: καὶ Ἀριστοφάνης· φιλοτιμότεροι, κ. τ. λ.

P. 344. l. 5. σύμφορος. τῷ τοὺς λόγους δὲ λέγοντι, — καὶ τιμωμένῳ.] King. sic dedit: — σύμφορος. Τιμωμένῳ] Τουτέστι τῷ προϊσταμένῳ — πόλεως, καὶ τιμωμένῳ. fortasse recte.

P. 345. l. 2. γὰρ περὶ, Gu. (om. περὶ C. C. C.)

P. 346. l. 7. διαφθείρουσι βλάπτοντες τὰς λελωβημένας.] Τὰς λελωβημένας spurium videtur, ortum e gl. λωβώμενοι, βλάπτοντες. Paulo ante διαφθείρουσι scripsi pro διαφθείρουσιν.

P. 347. l. 2. Ἔκβασος,] Heyne ad Apollod. II. 1. 2. em. Ἴασος.

Ibid. l. 11. εἰς] Εἰς et paulo post τουτέστι τοσοῦτόν σε ἐλέξουσι συντ. — τουτέστιν οὐκ ἂν ἀρκοίητε sunt in Gu. qui hoc scholion habet a vv. φθάνω τὸ προλαμβάνω. Sic jam edidit King. In seqq. ἔλξει, sc. ὁ θάνατος, ex eodem cod. recepi.

P. 349. l. 4. ἐσκεπασμένον pro ἐστεγασμένον recepi e Flor. 10. Etiam 33. habet κατεσκεπασμένον, Gu. συγκεκαλυμμένον (ut Flor. 6.) ἐσκεπασμένον.

P. 350. l. 4. τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν.] King. em. ἰαμβικὸν ἑφθημιμερὲς ob lectionem τὰν αἱμ. ἄτ.

Ibid. l. 16. Ἴακχον] Junt. Basil. Ἴαχνον. Barn. Ἴακχνον. voluit Ἴακχον, quod conjecit King. De diversa scriptura nominis Ἱπποβόοντος (sic Junt. Basil.) et Ἱπποθόωντος (sic Barn. King.) vid. Creuzer Symbol. u. Mythol. IV. p. 377. not. 51.

P. 353. l. 1. ξυρῷ] Sic Gu. ξηρῷ C. C. C. quod em. King.

Ibid. l. 3. Vitium ed. Basil. παραγινόμην non emendavit Barn. King. totum omisit.

P. 354. l. 4. ἀγέλη] Quæ hic post ἀγέλη sequuntur, desunt in Gu. E prioribus King. a verbis ἀφ' ἑτέρας πτ. (sic omisso δὲ) novi scholii initium fecit, ad verba πανδάκρυτ' ἐφαμ. ἔθνη pertinentis: male. Aperte enim constructionem, οἶκος ζηλωτὸς ὤν, φθόνος νιν εἷλε explicant. Melior explicatio sequitur post οὕτω δὲ χρὴ, ut diversorum auctorum scholia hic confusa esse suspicer. King. omisit οὕτω δὲ χρὴ et ὡς ante καλῶς.

Ibid. l. 11. μέσον καὶ] Καὶ addidit King. sed uncis inclusum.

Ibid. l. 14. ἀπωδυράμην] Barnes. King. ἀποδυραίμην. Sic rectius interpretatus esset auctor scholii; an ita interpretatus sit, dubito.

P. 355. l. 5. εἰσὶ — εἴδη e Baroc. 74. addidit King.

Ibid. l. 10. ἰαμβικὸν.] Vulgo ἰωνικόν. Emendavit King. qui etiam e Baroc. 74. addidit τὸ ϛ' ἰωνικὸν — ὑπερκατάληκτον.

Ibid. l. 22. τῷ ια'.] Sic King. Vulgo τῷ ι'.

Ibid. lin. ult. τῷ κδ'. τὸ κθ'. Sic King. Vulgo τῷ κθ'. δακτυλ.

P. 356. l. 1. Par. δὲ, quod King. addidit, est in Gu.

P. 356. l. 2. King. em. ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Ibid. lin. ult. ἔχων τὰ] Quid his verbis faciam, non habeo. Barn. King. τὰ Μυρτίλου. Gu. verbis τὸ πτ. μὲν δίωγμ. π. suprascriptum habet κατὰ τὸν ταχύτατον δρόμον τῶν ἵππων.

P. 359. l. 2. Par. τοῦ υἱοῦ τῆς Μαίας ἤγουν Ἑρμοῦ, ἤγουν ὃ ἐποίησεν ὁ Ἑρμῆς, λέγω τὸ λόχευμα τὸ χρυσόμαλλον τοῦ ἀρνὸς, ἀντὶ τοῦ ὁ τόκος τοῦ ἀρνὸς τοῦ χρυσομάλλου.] Junt. Bas. τοῦ υἱοῦ τῆς Μαίας Ἑρμοῦ, λέγω τὸ λόχευμα, καὶ ὁ τόκος (vid. schol. Gu. v. 995. viii. vol.) τὸ χρυσόμαλλον ἀρνόν. ἔθεν. Quod dedi est in Gu. quamvis nec ipsum vitii expers. Barn. jam emendaverat τὸ χρυσόμαλλον τῆς ἀρνός. Ex eodem cod. dedi supra τὸν γινόμενον pro τεινόμενον — διὰ τεσσάρων ἵππ. pro διὰ τῶν ἵππων — κατὰ τοῦ πελάγους pro κατὰ τὸ πέλαγος. Pergit codex: δικὼν αὐτὸν εἰς τὸ κῦμα τοῦ πόντου, ἁρματεύσας ἤγουν δραμὼν πρὸς ταῖς ἠϊόσι τῶν ποντίων σάλων ταῖς τοῦ Γεραιστοῦ ταῖς λευκοκύμασιν, unde ἁρμ. ἤγουν δρ. recepi.

P. 360. l. 5. δύστως] Add. πορευομένος.

P. 361. Schol. 1004. Flor. 10. ἀπὸ τούτων ἢ ἑξῆς τούτων κατὰ διαδοχὴν θανάτους ἐπαλλήλους ἐπήγαγε τῷ γένει ὁ Ζεὺς χάριν Ἑρμοῦ. Forsan τοῦ ante τῆς χάριτος delendum, ut sit ἀντὶ τῆς χάριτος, ἧς παρέσχετο (Ζεὺς) ἢ μᾶλλον ὁ Ἑρμῆς.

P. 362. l. 1. Par. ἐπήγαγε δηλονότι, (οὐ γὰρ ἁρμόζει ἐνταῦθα τὸ κατὰ διαδοχὴν ἐπήγαγε,) καὶ τὰ λέκτρα] Οὐ γὰρ — ἐπήγαγε e Gu. addidi. unde etiam paulo ante ἐπήγαγε pro ἐποίησε scripsi. Sic vero codex Gu. cum Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.: ἅρμα τοῦ ἡλίου μετέβαλε, μεθαρμ. τὴν πορείαν τοῦ οὐρ. τὴν πρὸς τὸ ἑσπέρ. μέρος εἰς ἡμέραν μίαν, καὶ τὸν δρ. τῆς ἑσπατ. Πλ. ὁ Ζεὺς μετέβαλεν εἰς ὁδὸν ἄλλην. καὶ ἀπὸ τῶνδε. In seqq. pro ἐν δολίοις γάμοις habet δολίων γάμων.

Ibid. Schol. 1009. Sic Junt. Bas. reliqq.

P. 363. l. 4. παρασυνεζευγμένος.] Sic Gu. in quo hæ glossæ sunt a m. pr.

Ibid. Schol. 1016. Παράσειρος.] Συνδεδεμένος. μετ' αὐτοῦ πορευόμενος. παράσειρος κυρίως ἅρματος ἑπόμενος ἵππος, Gu.] Ultima, παράσ. κυρίως —, dedit etiam King. haud dubie e cod.

P. 366. l. 2. Par. ἐπιτωθάσῃ] Barn. King. ἐπιτωθάσει. Equidem scriptum fuisse suspicor προστρίψῃ καὶ ἐπιτωθάσῃ. Iidem mox ἐνυβρίσῃ μοι.

P. 368. l. 2. Par. Ultima τάδε τὰ προσφ. sunt etiam in Gu. a m. pr. σὺ ἦν προσφ. ab eadem m. scripta supra vv. φίλον προσπ. ἐ.

Ibid. l. 5. Par. In Gu., credo etiam in Baroc., hæ glossæ sunt supra adscriptæ: οὐδὲ εἶπε πρὸς τοὺς Ἀργείους m. 2. (hoc est etiam in Flor. 6.) — σπουδάζων m. pr. (hoc etiam in editis) ὁ κακότροπος m. pr. (hoc etiam in editis) ὁ τὸν ἐμ. π. ἐγκ. m. 1.

Ibid. Schol. 1051. τὰ ἐκ κέδρων — κατασκευάζειν λέγει δὲ ἡ Ἠλέκτρα,] Hæc sunt in editis præter τῶν νεκρῶν. In Gu. desunt priora τὰ ἐκ κ. κ. et γὰρ post ἐκ. King. e Baroc. enotavit tantum λέγει ἡ Ἠλ. κ. τ. λ. omisso δέ. In Gu. hæc omnia cohærent; ex eodem recepi σφαγέντος — διαχρήσατο, quæ in Baroc. desunt.

P. 369. l. 3. Par. βασιλεία,] Τοῦ Ἄργους δηλονότι add. Gu.

Ibid. l. 5. Par. ἀποθανούμεθα.] Ἤγουν ἀποθανούμεθα add. Gu.

P. 369. l. 5. αὐτῷ] Χάριν add. Gu.

P. 371. l. 2. Pro εἰ μὴ ἄρα, etc. Flor. 33. in quo idem scholion est: εἰ μὴ ἐκεῖνος (l. ἐκεῖνο) ἐνθυμούμενος λέγει, ὅτι, Στροφίου μεταλλάξαντος, ἔξεστιν αὐτοῦ (leg. αὐτῷ) κατελθεῖν.

P. 372. l. 2. Par. ἀπελείφθης, ἀπίστης, ἤγουν σὺ συνῆκας τὰ ἐμὰ βουλεύματα. Gu.

P. 372. l. 1. ἐμὰ,] Sic Gu. Vulgo ἐμοί. Ex eodem cod. recepi τὸ ante τεθνάναι, quod King. etiam habet, τῶν ante προσώπων, — αἴτια pro αἰτία, — ἐφ' ᾧ ἀναπ. pro ἐφ' οὗ.

P. 373. l. 1. Ὕαμος ὁ Λυκώρου] Sic Barnes. e Paus. X. 6. p. 811. Junt. Bas. Ὕαπος (Flor. 33. Ὕακος) ὁ Λυκίρας (sic Flor. 33.). Paulo post Ὑάμπολιν scribendum videtur.

Ibid. Schol. 1092. ἡ κατασκευὴ — ἀπολίποιμί σε.] Idem scholion dedit King. nulla cod. mentione facta.

P. 374. l. 5. Φημῖνον, ὃν] Barnes. Φημονόην, ἥν. recte. Flor. 33. Σφημῖνον ὄν. Paulo post in Junt. Basil. ut in Flor. legebatur μετεπέμψαντο ἐξ ἀγροῦ, et ὁ deerat ante κατεστήσατο. Utrumque emendavit Barn. Flor. 33. pro Μιλάνθιον habet Λιονάνθιον, tum ὁ Σισύφου ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἰωνίας αὐτ. καὶ πολ. εὐρ. πολίτας.

P. 375. Schol. 1107. τῶν ἡμετέρων, τὰ δὲ ἀποσφραγίζει. γράφεται καὶ ἀποσφαλίζεται.] King. edidit: — τῶν ἡμετέρων, τὰ δὲ ἀποσφαλίζεται. Scribendum saltem erat ἀποσφαλίζεται. Ab initio Junt. Basil. κληρονομήσας. Corr. Barn.

P. 376. l. 3. οὕτω, φησὶν, — Εὐρώπης.] In editis hoc scholion cum schol. ad v. 1109. cohæret, (Matth. ad ver. 1113.) quasi hoc eodem pertineat. τρυφηλότερον est a Barn. pro τρυφηλότερα.

P. 377. l. 2. Par. πωλήσομεν] Gu. πωλήσωμεν.

P. 377. l. 3. Gu. προδόμους sine οἴους εἰκὸς εἶναι.

P. 378. l. 2. Par. ἔνδοθεν] Sic Gu. in quo hæc, quæ post καὶ ἡμῖν sequuntur, scripta sunt manu prima. Vulgo ἔμπροσθεν, Barn. ἔντοσθεν. In Junt. et Basil. etiam χαρὰν (Bas. χαρᾶν) ἔχει, quod correxit Barn. E Gu. etiam paulo ante scripsi ἐκείνῃ pro κείνῃ et post διαχειρίσεως pro διαχειρήσεως. Supra erat ἐπὶ τὸ μέλλειν αὐτὴν ἄν.

P. 379. l. 2. ὃν (ὅπερ Gu.) συμβολικῶς (καὶ συνεσκιασμένως add. Gu.)

Ibid. Schol. ad ver. 1130. Ἀπέκτειν'] Αἰτία ἐγένετο φονευθῆναι αὐτούς. Gu. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

Ibid. l. 7. θρηνήσουσι] Barn. θρηνοῦσι. In eodem, ut in Gu. continuari hæc sus-

picor: τὸ δὲ ἀν. π. quamvis King. novi scholii initium fecerit πῦρ τ' ἀνάψ. ἀντὶ τοῦ Θ. εὐχὴ, ὕμνος μετὰ θρήνου est etiam in Flor. 6.

P. 380. l. 1. κεδνὰ κυρίως τὰ] Κυρίως τὰ e Gu. addidi.

Ibid. Schol. 1139. Flor. 10. ἔρχη, ἵνα ἀντὶ μητροφόντου Ἑλ. φονεὺς ἔσῃ.

P. 381. l. 6. Par. τὸ πλῆθος ἀντὶ] Ἀντὶ scripsi e cod. Flor. 33. qui post φίλου addit etiam καὶ προκρίνων. Vulgo αὐτό. Sequentia ἵνα — τῶν πολλῶν non leguntur in cod.

P. 381. l. 5. ἀσύνετον δέ τι] Δέ τι addidi e Gu. in quo totum scholion legitur a pr. m. Ex eodem paulo post dedi θέλει pro θέλων — ἀλογίστως pro ἀλόγιστον et in fine addidi καὶ τοῖς ὁμοίοις.

P. 382. Schol. ad ver. 1159. Δίδως πολεμίων τιμωρίαν,] Ὑποβάλλεις πῶς δεῖ (Flor. δὴ) τοὺς ἐχθροὺς τιμωρήσασθαι. Gu. Flor. 6. Τιμωρίαν,] Ἀντὶ τοῦ ὁδὸν τιμωρίας. (κόλασιν add. Gu. m. 2.) Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

Ibid. Schol. ad ver. 1160. Ἐκποδὼν εἶ,] Μακρὰν ἠλλοτρίωσαι. Flor. 6.

P. 383. l. 2. Par. ἂν ἀνδρείως] Imo ἀνάνδρως. Flor. 10. ad καταισχυνῶ ver. 1168. adscriptum habet: ἀνάνδρως ἀποθανούμενος μηδὲν γενναῖον δράσας τοῦ φονεύειν καὶ μὴ φονεύεσθαι.

P. 385. l. 2. Par. Ἄκουε,] Ὀρέστα. Καὶ σὺ,] Ὦ Πυλάδη. Gu. Δεῦρο,] Ὧδε. Gu. Τὸν νοῦν ἔχε,] Τετραμμένον. Gu. E talibus gl. King. paraphrasin hujus loci concinnavit.

Ibid. l. 3. Par. Οἶδ' ἥν,] Οἶδα τὴν Ἑρμιόνην, ἣν ἀνέθρεψεν ἡ μήτηρ ἡ ἐμή. Gu. Habet etiam King in paraphr. e MS. C. C. C. ut videtur.

P. 387. l. 1. Par. βοήθειαν] Θεραπείαν add. Gu.

P. 388. Schol. 1209. Hoc in Junt. Bas. cum scholio ad v. 1207. ᾗ ζῶν cohæret.

P. 389. l. 2. τῷ] Suspicor in cod. αὐτῷ scriptum fuisse ut in Gu. αὐτό (ῷ superscr.).

Ibid. Schol. ad ver. 1214. Μῆκος] Ἤγουν ἡ παράτασις. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

Ibid. lin. ult. ἡ ante ὁ om. Gu.

P. 390. Schol. 1232. Gu. hæc habet: κατά τινας γὰρ ἡ μήτηρ Στροφίου Κυδραγόρα ἀδελφὴ ἦν Ἀγαμέμνονος. ἔνιοι δὲ φασὶν, Ἀναξιβίαν τὴν Ἀγαμέμνονος ἀδελφὴν Στρόφιος ἔγημεν ὁ Πυλάδου πατήρ. ἢ συγγένειαν λέγει, ἐπεὶ ὁ Στροφίου πατὴρ Κρεῖσος Ἀτρέως θυγατέρα ἔγημε τὴν Κυδραγόραν. Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. verbis supra adscriptis subjiciunt: ὁ Στρόφιος Ἀναξιβίαν ἔγημε τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀδελφὴν, ἐξ ἧς ὁ Πυλάδης. Fl. 10. autem habet: κατά τινας γὰρ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Κυδραγόρα ἀδελφὴ ἦν Ἀγαμέμνονος, ὡς φησὶ Κράτης.

P. 394. l. 3. Par. φοβοῦμαι, — καθ' ἡμᾶς (ἡμῶν).] In Gu. hæ sunt singulæ glossæ: ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι a m. pr. — ἐπὶ δόμ. — δώμασιν a m. pr. — ἔτερα a m. 2. ἐπὶ a m. pr. οἷς σύνισμεν a m. 2. ἐργάσηται a m. pr. καθ' ἡμῶν m. 2. Itaque in seqq. singulas glossas adscripsi, ut in Gu. leguntur.

P. 394. l. 7. Verba ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος seclusit King.

Ibid. τρίμετρον] King. δίμετρον.

P. 395. l. 7. φαινόλις.] Sic Barn. correxit vulgatum φαινόλης.

P. 396. l. 4. Par. εἰ] Sic Junt. εἰς Basil. et Gu. Hic etiam in fine φανεῖ τοῖς ἐχθροῖς, ἤγουν δείξει, μηνύσει.

P. 396. l. 1. ἡ μὲν add. Barn.

Ibid. ἐντός.] Sic Barn. King. Vulgo ἐκτός.

P. 396. l. 7. *στροφῆς, Μυκηνίδες*] King. add. *ἧς ἡ ἀρχὴ, Μυκ. κ. τ. λ.*

P. 397. l. 6. *ἀγρότης τις ἄρα ἀνὴρ ὅδε, ὃν λέγεις δηλονότι, πολεῖ ἀμφὶ τὸ σὸν μέλαθρον, ἤγουν ἔρχεται ἐπὶ τὸ σὸν μέλαθρον.*] Hunc locum e Gu. dedi. Vulgo *ἀόριστόν ἐστιν, οἷον ἀγρότης τις. ὁ δὲ ὃν λέγει δηλ. πολεῖται, ἤγουν ἔρχεται*, etc. Codex etiam *ἤγουν ἀγρ.* omittit *ἔρχεται* et habet *ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ σὸν μ.* Idem fuisse videtur in MS. C. C. C. ex quo King. in paraphr. post ea, quæ e textu et scholio edito dedit, adjecit *πολεῖ ἀμφὶ τὸ σὸν μέλαθρον ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ σὸν μ.* Ceterum in Gu. hæc verba a superioribus sejuncta sunt, et, nisi fallor, alia manu scripta.

P. 398. l. 7. *κεῖται.*] Scribendum videtur *σύγκειται* et versu seq. *κεῖται καὶ διεστόνδειον* pro *σύγκειται.*

Ibid. l. 10. *ἐν ἡσυχίᾳ, ἤγουν ἐν ἀταραξίᾳ,*] E C. C. C. edid. King. *ὡς ἡσυχία ἤγουν ἀταραξία ἐστίν.* In Gu. *ἐν ἀταρ. — ὀχλεῖ*, tum *αἷμα — σφαγῆς* inter lineas etiam scripta sunt m. sec.

P. 399. l. 2. *ἅμα τῷ.*] Vulgo *ἅμα τό.* Paulo ante *αὐτὴν* dedit Barn. pro *αὐτῶν*, quod habent Junt. Basil. Supra pro *βλέψαντες* Flor. 10. habet *ἐμβλέψαντες.*

P. 400. l. 3. Par. *περισκοπεῖσθε.*] *Συστρέφετε ἑαυτὰς* add. Gu.

P. 400. Schol. ad ver. 1290. *Χεῖρ' ἔχουσιν ἐν φ.*] *Ἤγουν ἤδη τοῦ φόνου ἀπάρχονται.*] Sic Gu. *φθείρομαι* et *ἤδη — ἀπάρχονται* dedit etiam King. in paraphr. haud dubie e MS. C. C. C. quamvis nihil monuit.

P. 403. Schol. ad ver. 1303. *Σιδαρέοισι βέλεσιν,*] *Διὰ σιδηρῶν βελῶν.* Gu. Fere omnia in paraphr. habet etiam King.

P. 404. l. 3. Par. *ἐκυρώθη* et *τῷ Ἄργει* sunt etiam in Gu.

P. 405. l. 10. *βοᾷ (προσπεσὼν βοᾷ ὑπὲρ αὐτοῦ) μὴ θανεῖν αὐτὸς, — θάνω.*] Sic. Gu. Baroc. *ὑπὲρ ἑαυτοῦ βοᾷ μὴ θ. αὐτὸν*, etc.

P. 407. Schol. 1343. *ὁ τῆς Ἑλένης· ἤγουν (σκοπεῖτε, φησὶ, Baroc.) μὴ κλαίουσα ἡ Ἑρμιόνη διὰ τὴν μητέρα ἀκουσθήσεται τοῖς Ἀργείοις, οἱ δὲ θροηθέντες εἰς τάχος (ταχὺ Bar.) ἐνταῦθα ἔλθωσιν.* Baroc. 74. Gu.] King. hoc scholion ad v. 1343. *ἴχνος θ', ἴχνοσθε* retulit: in Gu. recte versui 1349. adscriptum est. E glossis Gu. *Ὅπως, ὁρᾶτε* m. pr. — *ὁ τῆς Ἑλένης — Δεινὸν, μέγαν.* King. paraphrasin hujus loci concinnavit, addito MS. C. C. C.

P. 408. l. 4. Par. *τοῦτον*] Leg. *τοῦτο.*

P. 408. l. 3. *τὸ ἴδω* Gu. *Ἴδοιμι* Bar.

Ibid. l. 4. *πληθυντικῶς ἐνταῦθα* Gu. Om. *ἐνταῦθα* Bar.

Ibid. l. 7. *παίωνος δ'*] Junt. Basil. *παίωνος α'.* Correxit King. Idem *δύο* addidit post *ἐκ παιώνων β'* et versus finem scripsit *ἐξ ἐπιτρίτου δ'* pro *ἐξ ἐπ. α'.*

P. 411. l. 3. *τὸ ι' (τροχαϊκὸν ἑφθημιμερές. τὸ ια') παιωνικὸν δίμετρον*] *Τρο — ια'.* addidit King.

Ibid. l. 5. *ὑποδεδύσθαι*] Sic Gu. Vulgo *ὑποδῦσθαι.*

Ibid. l. 7. *τετράμετα*] Leg. *τετράμετρα.*

P. 412. l. 1. Par. *καὶ ὑπὲρ τὰς Δωρικὰς τριγλύφας.*] Hæc non sunt e Baroc. sed e MS. C. C. C. in paraphr. a Kingio enotata.

P. 412. l. 1. *καθὸ ἀπείρατοι*] Leg. *ἀπείρατος.*

Ibid. Schol. 1368. Ex his in Gu. primo loco sunt ultima: *φροῦδα* (sic) *γῆ τῆς Ἰλίου, τουτέστιν — πατρὶς*, tum *βαρβάροις δρ. ἄδηλός ἐστιν ἡ γῆ τῶν Ἀργείων, οἷον βάρβαρος ὢν — ἰθάς.* tum inter versus: *ἢ τὰ βαρβάροισι δρασμοῖς συναπτέον τῷ πᾷ φύγω, ἵν' ᾖ βάρβαρος ὢν καὶ θέλων φεύγειν ποῖ φύγω, ὦ ξένοι;*

P. 414. l. 21. διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῷ τέλει καταπλεῦσαι King.

P. 415. Schol. ad ver. 1380. Priora habet etiam Flor. 6. sed pro τοιαύτην ἀποκ. φ. τρ. dat οὕτω λεπτὸν ἠχεῖ θρήνημα.

P. 416. l. 2. Par. Hæc, φεῦ — ἐκλείπων, sunt etiam in Gu.

P. 416. l. 2. ὄμμα δὲ λέγει τῆς Ἑλένης] Τῆς Ἑλένης addidi e Gu. in quo non totum scholion, sed hæc ejus verba: ὄμμα λέγει — ὀνομάσας, tum ultima, σκύμνον λέγει καὶ οὐ παῖδα, τὸ ὀλέθριον — ἐγεννήθη.

Ibid. l. 10. Ἑλένης] Σύναπτε add. Gu.

Ibid. l. 17. ξεστῶν] Gu. ξυστῶν.

P. 417. l. 5. ὦ καλλιφεγγὲς Ἥλιον, ὥς μ' ἀπώλεσας, Καὶ τοῦδ' Ἀπόλλων οὔτως εἰ κλήζῃ βροτοῖς.] Ex Macrob. Saturn. I, 17. edid. Barn. ὦ καλλιφ. Ἥλι', ὥς μ' ἀπώλ. ὅθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλήσει βροτός. rectius Porson ad Or. 584. ἐκ τοῦδ' Ἀπόλλων ἐμφανῶς κλήζει βροτοῖς. In Junt. Basil. inter εἰ et κλήζῃ lacunæ indicium est.

Ibid. l. 20. Δαρδανίδου Gu. Δαρδανία Bar.

P. 418. l. 6. τὸ ἀρχὰν θανάτου — ἐν Ἀσιάδι φωνῇ.] In Gu. hæc duo sunt scholia: τὸ ἀρχὰν θ. — ταυτόν ἐστι in margine interiore scriptum, τὴν ἀρχ. τοῦ θ. — φωνῇ in exteriore, quorum cohæret illud ad v. 1397. τὸ δὲ πᾶν οὕτω deest.

P. 419. l. 13. τῆς βαρβάρων χώρας,] King. conj. τῶν βαρβάρων χώρᾳ. male. Quod editur, habet etiam Gu.

Ibid. l. 18. παῖς. κακόβουλος] Legendum videtur: κακομήτας δὲ, κακόβουλος.

P. 420. lin. ult. Gu. φθειρέσθω, οὕτω προνοούμενος τῆς ἡσυχίας ἐπὶ κακῷ.

P. 422. l. 7. ἐγένετο] Ἐγένετο Gu.

Ibid. l. 13. ἵστασθαι] Καὶ πρὸς τὸ θάλπος αὔραν αὐτῇ μηχανᾶσθαι add. Gu.

P. 423. l. 1. Par. συνηθείᾳ] King. bis συνήθει.

P. 423. l. 5. τὸ ιε' ἀντισπαστικὸν, κ. τ. λ.] King. ita edidit: τὸ ιε' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ ιϛ' ὅμοιον, [βραχυκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ σπονδείου.] τὸ ιζ' [ὅμοιον. τὸ ιη' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ τριῶν χορείων καὶ ἰάμβου. τὸ ιθ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον] ἐξ ἐπιτρίτου α' καὶ ἰάμβου.

P. 424. lin. ult. σκῦλον τοιοῦτο (τι νῆμα add. Gu.) λαβεῖν, (καὶ πέπλους ἐκ τοιούτου ὑφαίνειν add. Gu.)

P. 425. l. 3. Par. τοὺς ἐμοὺς λόγους.] Sic Gu. C. C. C. τοὺς λόγους ἐμούς.

P. 426. Schol. ad ver. 428. Κακοὶ Φρύγες, λέγων μετὰ ἐπιπλήξεως κακοὶ Φρύγες, ὡς ματαίως δῆθεν ἐν δειλίᾳ γινομένων τῶν περὶ τὴν Ἑλένην Φρυγῶν, τοῦτο φησί. Gu. m. pr. Baroc. 74.] Apud King. priora, λέγων (pro quo conjicit λέγω) μετὰ ἐπιπλ. in paraphr. e MS. C. C. C. una cum scholio, ὁ δὲ συνεργὸς — ἔπραττεν, enotata sunt. λέγων μετὰ ἐπιπλήξεως, ἤγουν μακρὰν ἄπιτε sunt etiam in Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. sed in Gu. ea quæ dedi, in margine, ἤγουν μ. ἀπ. inter versus scripta sunt.

P. 428. l. 4. συντυγχάνουσι.] Hic aliud scholion incipit, cum superiore a compilatore, conjunctum voeula δέ.

P. 430. l. 6. ἡ Ἑλένη — πορίζεται.] Hæc ver. 1473. adscripsit Matth.

P. 431. l. 2. Par. King. e C. C. C. πανίν. an πηνῖον?

P. 431. l. 1. τὸν πόδα ἤγουν τὸν δρόμον (αὐτῆς. τὸ γυναικεῖον ὑπόδημα ἢ τὸν πόδα αὐτῆς, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν.) πρεσβὰς, προφθάσας. Gu. Baroc. 74.] Confusa et mutila hæc sunt in Bar. certe ut King. edidit: τὸ γυν. ὑπόδ. ἤγουν τὸν πόδα καὶ τὸν δρ. προφθάσας, ἀπὸ μέρους.

Ibid l. 5. βοηθήσοντες] Sic Barn. quum in Junt. Basil. esset καθήσοντες.

P. 432. l. 1. Par. ἀπ'] Gu. ἐπ', sed ubi eadem, βοηθήσοντες — οἴκου, inter lineas scripta sunt, habet ἀπό.

P. 433. l. 2. ἀπὸ τοῦ ἐπηγκυλίσθαι.] Gu. ἀπὸ τοῦ ἐπαγκαλίζεσθαι, et mox κατὰ τὸ μέσον pro κατὰ μέσου. King. μετὰ μ. vitio fortasse operarum.

Ibid. l. 5. ἐν οὐκ ἔστι] Sic Gu. pro ἢ οὐκ ἔχει Junt. Basil. quod Barn. mutavit in ἢ οὐκ ἔχων. Pro εἰς φυγὴν τρέψαι idem codex ἐκφυγεῖν καὶ τρέψαι, e quibus illud propius ad aliorum grammaticorum explicationem accedit, ut Etym. M. p. 63. 22. ἐν οὐκ ἄν τις ἐκκλίνοι. conf. Hesych. Apollon.

Ibid. l. 6. μεγάλην] Gu. addit ἢ τρίλοφον.

Ibid. l. 15. ἀναφορὰν] Add. πρός.

P. 438. l. 3. Par. ὑπὸ τῆς — φρονῶν,] Flor. 33. νῦν, φησὶν, ἔοικας ὑπὸ δειλίας τὰ ἴνδον ὑποκρίνεσθαι τοῖς λόγοις, ἕτερα, κ. τ. λ. Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. Gu. διὰ δειλίαν χαρίζῃ τῇ γλώττῃ, ἤγουν χαριτογλωττίζεις.

P. 439. l. 4. ἢν ἐπικαλῶ,] King. ἐν ἂν ἐγὼ καλῶς ἐπικαλῶ.

P. 440. l. 12. εἰπεῖν, ὀξὺ εἶπε] Ὀξὺ εἶπε e Gu. addidi, in quo mox est σύναπται, quod pro σύναπτε esse, indicat accentus.

P. 441. l. 5. ἔλκειν — κατηγορεῖν.] An: ἐκάκιν κυρίως ἕλκειν ἄλλους ἐπὶ τὸ κατηγορεῖν?

Ibid. l. 6. φόβον.] Leg. φόνον.

P. 442. l. 2. λέγω] Gu. λέγει.

Ibid. l. 3. εἰργάζοντο] Gu. ἐργάζονται.

Ibid. l 15. μετεωρίζεται — κρύψας.] Μετεωρίζεται, etc. ad ver. 1555. spectant, ad quem adscripta sunt etiam in Flor. 33. qui legit μερίζεται δὲ τῇ γνώμῃ ὁ χ.

P. 443. l. 10. ἤγουν οὐς — δύναμις.] King. his statim subjicit scholion ad v. 1563 διὰ δαιμόνων κακον. quod recte sejunctum est in Gu.

Ibid. l. 11. δυστυχήσαντες] Νῦν add. Gu.

Ibid. l. 12. κινδυνεύουσι] Κινδυνεύουσι. Gu.

P. 444. Schol. 1562. In Gu. tantum est φθαρτ. δαιμ.

Ibid. Schol. 1564. ἐκρούστο, ἐὰν ἔλθῃ ὁ Μενέλαος.] Ultima ἐὰν ἔλθῃ ὁ Μεν. omisit King. nec ego, quid ea sibi velint, assequor.

Ibid. l. 12. ταχέως] Excidit ἐρχόμενον. Certe ταχέως ἐρχόμενον glossa est in Gu. Florr. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76.

P. 445. l. 4. τόδε] Leg. τό.

Ibid. l. 13. πλάσεσθαι.] Leg. πλάσασθαι.

Ibid. lin ult. τοῦ Ὀρέστου, φησὶ, φονεύσαντος ἢ κρύψαντος, ἵνα μὴ ταράξῃ,] Sic Flor. 33. Vu go: τοῦ Ὀρ. φήσαντος ἢ φονεύσαντος, ἵνα με ταρ. etc.

P. 446. Schol. 1582. In Junt. Basil. hæc adduntur, ταῦτα ἄνωθεν, ex initio seq. scholii repetita.

Ibid. lin. ult. Gu. οἱ ἐπικ. — οἶκον οὕτω λέγονται.

P. 447. l. 1. κτήματι e Bar. enotavit King.

Ibid. l. 2. αἱ στεφάναι recte Barn. pro αἱ φάναι.

Ibid. Schol. 1590. Flor. 33. ἀναπτόμενον ἐκ τῆς οἰκίας καὶ τὸν Ὀρέστην ἐπαρτῶντα τὸ ξίφος τῷ τῆς Ἑρμ. αὐχ.

P. 447. l. 7. Πυργηρουμένους, ἐνόπλους,] In Baroc. ante ἐνόπλους legitur στεφομένους, e seqq. temere repetitum.

P. 449. lin. ult. ὄντως καὶ σὺ (Πυλάδη add. Gu.) κοινωνεῖν (αὐτῷ δηλονότι add. Gu.) τοῦδε τοῦ φόνου, (ἤγουν add. Gu.)

P. 450. Schol. 1619. Flor. 33. ab initio ὡς om. tum legit: — βασιλεύσῃς ἴσως καὶ

οὐκ ἐναγὴς ἅψῃ (Junt. Bas. Barn. King. ἅψῃς) τῶν χ. πῶς ἔχ. (φησὶ om.) Θ. ποιῶν; καὶ πῶς φησὶν οὐκ εὐσεβὴς ἐναγὴς ἐόντα χ. ἅ. ἤ. Θ. Θεοῖς.

P. 450. l. 4. ἔχῃς,] Seqq. novum scholium, apud Matth. faciunt ad voc. ἐπισφάξας.

Ibid. l. 9. περιλάμβανον] Gu. περιλαμβάνοντα.

Ibid. l. 13. τὸ πρὸ δορὸς καὶ πρὸς τὸ θίγοις ἂν χερνίβων καὶ πρὸς τὸ κατεβάλλεις σφάγια ῥητέον. τοῦτο δὲ λέγει ὁ Μενέλαος πρὸς τὸν Ὀρέστην εἰρωνευόμενος, δεινὸς, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι βασιλεῖς, ὁπηνίκ' ἂν πολεμεῖν δέῃ, πρῶτον θύουσι τοῖς θεοῖς, σὺ δὲ ἄρξας τῆσδε τῆς γῆς, ἡνίκα χρεία τούτου παρέσται, πῶς ἅψῃ θυμάτων ἀκάθαρτος ὤν; Gu. m. sec. Baroc. 74.] Bar. ab initio utrumque πρὸς omittit; tum legit ῥητέον, ὅτι ὁ Μεν. λέγει ταῦτα πρὸς τὸν Ὀρ. — ὁπηνίκα ἂν π. δέοι. — ἡνίκα τούτου χρεία ᾖ.

P. 451. l. 8. κακαί] Ἤγουν add. Gu.

P. 452. Schol. 1638. Gu. Flor. 6. 9. 17. 21. 56. 59. 76. κατὰ τοῦτο καὶ εὐκτιμένη πόλις παρ' Ὁμήρῳ, ἡ καλῶς ἔχουσα δηλονότι ἕνεκα τῆς οἰκήσεως.

P. 453. l. 2. τινὲς τρέχουσιν.] Τρέχουσιν deest in C. C. C. Addit King. forte, τελέουσιν.

P. 454. l. 2. ἐν γὰρ τῷ μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ κατηστερῶσθαι] Sic Gu. m. 2. in eo litteræ ῶ suprascripta est ί, sicut Bar. legit κατηστερίσθαι. Baroc. ab initio etiam habet ἐν ταῖς κυκλόσησι τοῦ οὐρανοῦ et om. γάρ.

Ibid. l. 8. ἐπιφαίνεσθαι.] Flor. 33. addit: Πολέμων δὲ καὶ ἐν τῷδε τῷ πρὸς Ἀλεξανδρίδην τὴν μὲν τῶν δυοῖν ἀστέρων ἐπιφάνειαν τῶν Διοσκούρων ἀνομολογεῖσθαι, τὴν δὲ τῶν λεγομένων ζοβείρων.

Ibid. Schol. 1656. Ἐπεὶ θεοὶ] Ἐπεὶ οἱ θεοὶ, — αὐτὴν ἔδωκαν. Gu. m. pr. Bar. 74. Τῷ τῆσδε καλλιστεύματι] Τῇ ὡραιότητι ταύτης. Καλλιστεύματι] Λέγω τῷ — τῶν ἀνθρώπων. Gu. m. pr. Bar. 74.] King. utrumque scholion Barocc. in unum conjunxit; in Gu. perspicua nota separata sunt.

P. 455. l. 4. Καλλιστεύματι] Ὡρᾳ. καλλίστευμα οὐ μόνον τὸ κάλλος, ἀλλὰ καὶ τὸ καλλιστεῖον. Gu. m. 2.] Perverse C. C. C. καλλ. οὐ μόνον τὸ ὥρα, κάλλος, etc.

Ibid. Schol. 1658. Gu. et Baroc. 74. sic: ἐπειδὴ ζῆν νιν ἄφθιτον χρεὼν εἶπε, ἐπάγει τὴν αἰτίαν τούτου, λέγων αὐτὴν αἰτίαν γενέσθαι τοῦ τῆς ἐν γῇ ἁμαρτίας κουφισμοῦ. ἔχει δὲ οὕτως· φασὶ τὴν γῆν βαρυνομένην τῷ τῶν ἀνθρώπων πλήθει, καὶ τὰ μιάσματα τούτων οὐ φέρουσαν, ἀξιῶσαι τὸν Δία κουφίσαι αὐτῆς (Bar. αὐτῇ) τὸ βάρος· κα τὸν, δεξάμενον τὴν αἴτησιν, συγκρ. τόν τε Θ. πόλ. καὶ τὸν Τρωϊκὸν, ἵνα τῶν πολεμούντων ἀναιρεθέντων κουφισμὸς γένηται. ἐνταῦθα δὲ ὁ Εὐριπίδης (μόνου add. B.) τοῦ Τρωϊκοῦ μέμνηται, καὶ διὰ τούτου (τοῦτο Bar.) φησὶ γενέσθαι τὸν τῆς γῆς κουφισμόν.

P. 456. l. 8. Gu. et MS. C. C. C. nihil habent, nisi: πόλις ἢ χώρα Ἀρκαδίας ἀπὸ Παῤῥασίου τοῦ Πελασγοῦ ὀνομασθεῖσα.

Ibid. l. 15. Hæc, Ἀσκληπ. — ἐτῶν, in Gu. annotationem per se efficiunt.

Ibid. l. 20. ἐπιχωρίαν Κυλλήνην,] Κυλλήνην addit Flor. 33., quod addi jam jussit Heyne ad Apoll. III. 8, 1. pag. 660. (ed. 1783.)

Ibid. l. 22. αὐτῷ Barn. pro αὐτοῦ. Paulo post Flor. 33. ἀφ' οὗ, Παρθένα pro Παρθῖνα, et Ὀρχιλόχης pro Ἀρχιλ.

Ibid. lin. ult. Ἔλατον, Ἀφείδαντα,] Vulgo Ἐλάτην, Ἀρείσαντα. Pro hoc Ἀφείδαντα recte habet Flor. 33. vid. Paus. VIII. 4. Apoll. III. 9, 1. Idem Ἔλαστον pro Ἐλάτην, unde Ἔλατον rescripsi e Paus. et Apoll. Pro Ἀζανίαν King. Ἀξανίαν, addito: " Forte, Ἀζανίαν." at hoc ipsum legitur in Junt. Basil. Barn. Ἀζαδίαν, Flor. 33.

P. 457. l. 11. τὸν Τάλων] Sic Meursius de Areop. c. 10. Thes. Græv. T. V. p. 2115. D. pro Τάνταλον. Bar. King. ἀδελφιδοῦν Τάλων.

P. 457. lin. antepenult. δώσεις.] Gu. δὸς a m. pr. δώσεις, ὑφέξεις a m. 2. sine γέγραπται.

Ibid. Schol. 1667. μετὰ τὸ πληρῶσαι, κ. τ. λ.] Sic Gu. Florr. omnes. In Gu. hoc scholion ad v. 1662. adscriptum est.

P. 458. l. 9. τὴν Ἑρμιόνην — πέπρωταί σε γῆμαι, ἤγουν εἰς γυναῖκα λαβεῖν.] Baroc. habet πέπρ. σοι εἰς γυν. λαβεῖν.

P. 459. l. 4. ἑαυτὸν δὲ κτείνει μαχαίρᾳ. ὁ δὲ τούτων ἱερεὺς κατορύσσει] Recte P. Leopardus Emend. XX. 9. monente Barn. em. αὐτὸν δὲ κτείνει Μαχαιρεὺς, ὁ τούτων ἱερεὺς, καὶ κατορύσσει, etc. Vid. Strab. p. 645. A. Eustath. p. 1479. et Pausan. X. 24. p. 858. Pro καὶ ἱερῷ forsan legendum καὶ ἱερῶν, ut conjecit etiam Sturz ad Pherec. Fr. p. 227.

Ibid. l. 6. συνεβιβ. est etiam in Gu. m. pr.

P. 460. l. 2. οὐχὶ σὺ] Add. ἦς vel εἴης.

Ibid. l. 4. Ὀρέστης παρ' αὐτοῦ τὰς] Sic liquido Gu. quod conjecit King. quum in Bar. esset τά.

Ibid. l. 9. προστάττεις,] Sic recte hic quoque Gu. pro προστάττειν Bar. Mox Gu. δοξάζειν. Bar. οὐχ ὡς ἐφάμην συμβαίνει, ἀλλ' ὡς ἀληθές.

Ibid. l. 14. Gu. μνηστ. a m. pr. ὑπ. πρ. γ. m. 2. tum in marg. ὅ ἐστιν — γάμον, quod in edito scholio legebatur.

Ibid. Schol. 1693. Ex his ultima tantum habet Flor. 21. ἔστι δὲ εἰπεῖν, ὡς εἰ ἐκφωνηθείη ἐνταῦθα ἡ τοῦ ὑπ. μετ. ἐξ ἀν. προστεθήσεται καὶ σύνδεσμος, καὶ ῥηθήσεται οὕτως· εὐγ. δὲ ἂν καὶ ἀπ' εὐγ. γαμ. ὄναιο.

Ibid. lin. ult. εὐσύνθετον] Gu. ἀσύνθετον.

P. 461. l. 1. εὐγενὴς δὲ ὢν] Σὺ add. Gu. m. 2.

Ibid. l. 2. συνυπακούεται, καὶ ἔχει] Forte, συνυπ. τὸ καὶ, καὶ ἔχ.

Ibid. lin. antepenult. Verba: τοῦ διωκ. δὲ — ἀνακάλ. e Baroc. 74. addidit King.

P. 462. Schol. 1700. Rectius Flor. 33. τοῦτο φησὶ διὰ τὸ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐνεστηκέναι τὰ Πελοποννησιακά· πρεσβευομένοις γὰρ Λακεδαιμονίοις περὶ εἰρήνης οὐκ ἐπείσθησαν Ἀθηναῖοι. Vid. schol. ad ver. 361. 763. 894.

P. 462. l. 4. θυγατέρα] Τῆς add. Gu.

Ibid. l. 5. αὕτη δὲ θεὰ] Αὕτη δὲ τὸ θεὰ ed. King.

P. 463. l. 1. ὁ χορὸς βοηθὸς — εἰς εὐθυμίαν κατήντησεν.] In Gu. a m. 2., sed diversis locis, sunt prima, ὁ χορὸς — δράματι, et extrema, τοῦτο — κατήντησεν.

Ibid. l. 7. πάθος] Sic Gu. Flor. 6. pro πάθα, pro quo King. conj. πάθη. Ultima a vv. πρὸς διάφορα, etc. in Gu. a præcedentibus sejuncta sunt, et, quod in initiis novorum scholiorum fieri solet, litera π minio picta.

Ibid. l. 9. εἰς εὐφροσύνην] Καὶ ἀναβίωσιν. καὶ ὁμοίως add. Gu.

Ibid. l. ult. Διονύσου] Marg. γρ. Διονυσίου.

SUPPLEMENTUM NOTARUM

AD

SCHOLIA IN PHŒNISSAS.

NUMERI SCHOLIORUM LINEAS RESPICIUNT, NISI UBI PAR. AFFIXUM EST, ET VERBA QUIBUS UNCUS ( ]) SUBJICITUR SUNT EX EDITIONE MATTHIÆI.

P. 9. l. 2. ἀκατάληπτοι πζ΄,] Sic King. Valck. pro ριβ΄ Junt. et Basil. Barn. dederat ρβ΄.

Ibid. l. 6. δεσποίνης] Sic cod. August. et Havn. pro δεσπότῃ, quod sine τύχας habet Junt. Basil. Ex Medea, ut tunc edebatur, v. 57. Barn. dedit Μηδείας τύχας, quem secuti sunt King. et Valck. Paulo ante παράγειν pro παρέχειν dedi ex Havn. et Taur. quorum prior etiam ὡς om. ante καὶ ἐν Μηδ. In verss. Eur. Taur. ὡς ἵμ. ἐπῆλθε (hoc etiam Havn.) μοι γῇ τε κοὐρ.

Ibid. l. 9. Ἠλέκτρα.] Sic Junt. Basil. cod. August. ἐν Τροίᾳ ex edita Electra dedit King. quem sequitur Valck. Præcedentia sic habet August. et Havn. ὅτι μὴ προσέταξεν Εὐριπίδης τοὺς δύο τούτους στίχους, ὁ Εὐριπίδης, ὅτι μὴ προσέταξεν (Havn. Taur. προέτ.) Ἠλέκτραν (Taur. Ἠλέκτρα) ὁ Σοφοκλῆς. Versui Soph. τὸ præfigunt Havn. et Taur. τὸ ὦ στρ. μὴ delendum esse, recte monuit Valck.

Ibid. l. 12. ἄστρα.] Sic cod. August. Havn. ut in Arato editur. Junt. Basil. δύο περιτ. οἴκους. ζωδίων δὲ ἐ κύκλον ἐπικλείουσιν. Ex Arato em. Barn. Aug. et Havn. αὐτὰρ ἑκάστη ἴση μ. — περιτ. ἄστρα. ζωδίου δὲ ἑκύκλον ἐπίκλησιν καλέουσιν. Verba ὅτι γὰρ — κύκλου neglexerunt Barn. et King.

P. 10. l. 3. καὶ ἐν Βάκχαις] Hæc olim lecta fuisse Bacch. 731. suspicatur Valck. At ibi suppleri non potest σύν.

Ibid. l. 4. καὶ ἐστὶν] Havn. ἔστι δέ.

Ibid. l. 5. Verba τέσσαρες — Φαέθων leguntur etiam in Gu. m. 2. ut recte Valck. conjecerit, vv. ἄλλοι δὲ — Φαέθων e cod. Cantabr. suppleta esse. ἴδει δὲ — Φαέθων non habet Havn. et pro ἴθος δὲ legit ἔνθα ἐστί. Sed Gu. τέσσαρες εἰσὶν οἱ Ἡλίου παῖδες, οὕτω καλούμενοι, Χρ. κ. τ. λ.

Ibid. l. 10. Ἐπειδὴ — ἥλιος] Minus recte ad v. 1. hoc scholion adscripsit Valck. [quod Matth. ad v. 3.]

P. 10. l. 11. εὐδαιμονίας] August. Taur. εὐτυχίας. Havn. τὴν πρώην εὐτυχίαν ἀτυχίαν. In eodem seqq. καὶ μὴν, etc. cum præcedd. ita, ut edidi, juncta erant; in editis novum scholium constituunt. Quæ post πάθους ἔχουσιν sequuntur, om. August.

Ibid. l. 12. Ἁρμονιακὸν] August. Ἁρμονίας (sic etiam Havn.) γ. ἐν ᾧ θεοὶ ἠστιάθησαν. Paulo post ἐξ οὗ καὶ ἐπ.

Ibid. l. 19. Secundum ver. ex Hom. supplevit Barn.

Ibid. l. 23. ἀποικίαν] Ἀποικίαν ex emend. Valck. pro αἰτίαν. et sic Taurin.

Ibid. l. ult. αὕτη] Leg. αὐτή.

P. 11. l. 2. Ἀντιόπης τῆς Βήλου] Cod. Taur. Ἀντ. τοῦ Βήλου. Paulo ante καὶ Βῆλος om. Havn. et habet Ἀγήν. δὲ καὶ Ἀντ. sicut ex Aug. edidit Valck. Ante deerat δέ.

Ibid. l. 3. Φοίνικος καὶ Τηλέφης] Sic em. Barn. pro Φοινίκης καὶ Τηλέφου. Τηλέφης etiam August. et Φοίνικος καὶ Τηλέφης Taur. si recte conjecturam facio ex eo, quod nihil ad h. l. ex illo cod. enotavit doctiss. Peyron. Verba ἀφ' οὗ οἱ Φοίνικες Valck. add. ex Aug. habet etiam Havn. Pro Πείρως Aug. et Havn. Πεῖσις.

Ibid. l. 4. Εὐρώπεια, Φοινίκη. ἔνιοι δὲ ἀντὶ Ἁρμονίας Ἠλέκτραν γῆμαι αὐτὸν φασι.] Taur. εὐρώπεια. ἔνιοι δὲ αὐτὰς ἁρμονίας ἠλέκτραν αὐτὸν φασὶ γῆμαι Κύπριδος Ἁρμονίαν. Ἔφορος δὲ ἠλέκτρας τῆς ἄτλαντος et cet. quæ leguntur infra ad v. 7.

Ibid. l. 6. Θάσον,] Gu. βάσσον, et paulo post καὶ ὅπου κλιθείη ἡ δάμαλις πεσοῦσα. Pro Φινία leg. Φοίνικα.

Ibid. l. 15. Ἀγήνορος παῖδες] Aug. Taur. Havn. ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος (Ἀγήνορος Taur. Havn.) κοῦροι Κίλ. In seqq. καὶ Κιλ. pro ἡ Κιλ. suppeditavit idem codex, Havn. et Taur. qui ἀφ' οὗ καὶ κιλικία κικλ.

Ibid. l. 19. Δίρκυλλος,] August. Δίρκυλος δὲ Θηβαίου τινὸς Δράκοντος Ἄρεως Θηβαίου φησὶν εἶναι τὴν Ἁρμονίαν θυγατέρα, quocum consentit Havn. et Taurin. nisi quod hic δὲ ponit post Ἄρεως. Valck. scriptum fuisse suspicatur: Δερ. μὲν, Θηβ. τινὸς, Δράκ. τοὔνομα, Ἄρεως υἱοῦ, βασ. δὲ Θηβαίων. cf. Palæph. c. 6. Paulo post August. Ἔφ. δὲ Ἠλέκτραν τὴν Ἄτλαντος αὐτὴν εἶναι. Vulgatam tuetur Taurin. qui hanc particulam ad v. 5. adscriptam habet. Valck. comparat Steph. Byz. v. Δάρδανος. — Tum Havn. λέγουσι. Κάδμου δὲ περιπλέοντος. — Mox August. et Havn. Δημαγόρας δὲ καὶ, prob. Valck., et ἔνθα συγγ. Διῒ ἠτέκνωσεν (Taur. Havn. ἐτέκνωσεν) pro ἔτεκεν. Valck. mavult ἔνθα συγγινομένην Διῒ τεκεῖν. Pro Ἡμιθέαν cum Valck. leg. Ἠετίωνα. vid. ad v. 1145. — τὸν δὲ Κ. παραπλέοντα. Havn. περιπλέοντα. — προνοίᾳ δέ. Havn. καὶ προν. — Ultima ἔνιοι — γεγαμηκέναι addidit King. ex iis, quæ in Junt. Basil. Barn. post scholion ad v. 10. subjiciuntur, sed emendatis ἔνιοι Ἁρμονίαν τὴν Ἠλέκτραν αὐτὸν (Barn. αὐτὴν), οὐ τὴν Ἄτλαντος λέγ. γεγαμηκέναι. Pejus etiam Taurin. qui post scholion ad v. 8. ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ addit: ἐκ δὲ τοῦδε Λάϊον. ἔνιοι Ἁρμονίαν τὴν Ἠλέκτρας αὐτὸν λέγει (λέγουσι) τῆς Ἄτλαντος γεγαμηκέναι.

Ibid. l. 17. τοῦτον — γεννήσει αὐτοῦ.] Hæc in editis scholio ad v. 6. post καὶ Θάσον subjuncta sunt: (ad ver. 10. Matth.) huc transferenda esse monuit Valck. In Gu. supra n. Πολύδωρον m. sec. scriptum est οὗτος καὶ Πίναξ ἐκαλεῖτο; in Taur. post καὶ Θάσον legitur: Πολύδωρον ἐξέφυσε. τοῦτον οἱ ποιηταὶ, κ. τ. λ. unde origo erroris apparet.

Ibid. l. 18. γενεαλογήσασα — Ἰοκάστην.] Hæc quoque in editis ad v. 6. (ad ver. 10. Matth.) statim post proximum superius scholion adscripta erant. In Aug. proxime sequebantur, quæ ad v. 12. relata sunt. Ex eo cod. recepi γενεαλογήσασα pro γενεαλογήσας et εἰς. nam in Junt. Basil. est ἐκτρέχει Κρέοντα, quibus πρὸς interseruit Barn. Præterea codex ἀνατρέχει εἰς τοὺς (sequebantur litterarum quidam ductus ob-

scuri) καὶ Ἰοκάστης, quæ Valck. sic explet: εἰς τοὺς γονεῖς Κρέοντος καὶ Ἰοκ. vel εἰς τοὺς περὶ Κρέοντα καὶ Ἰοκάστην. Sed latet vox γηγενεῖς. Sic enim Taurin. ἀνατρέχει εἰς τοὺς γηγενεῖς Κρέοντα καὶ Ἰοκάστην.

P. 12. l. 2. Pro οἱ παλαιότεροι August. οἱ παλαιοὶ, Taur. καὶ παλαιότεροι. Pro hoc scholio in Gu. legitur: οὐ μόνον Ἰοκάστην αὐτὴν καλοῦσιν, ἀλλὰ καὶ Ἐπικάστην, ὡς ἔχει τὸ Ὁμηρικόν. μητ.

P. 13. l. 1. Εὐρυγάνην.] Taur. Εὐρυγόνην. Idem mox Αἰγύπτιος δὲ, August. Αἰγύπτος. Verum hujus vel grammatici vel historici nomen, puto etiam Mestoris, ipsum Valck. latebat. Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 274. pro Αἰγύπτιος legendum suspicabatur Ægis vel Ægias, cujus cum Dercyllo meminit Clem. Alex. Strom. I. p. 321. Pro Μήστωρ Taur. μυστήριον. vere!

Ibid. l. 5. In cod. erat τῆς εὐ παιδ. . . . . τὴν αἰτίαν, quod emend. Valck. dubitans tamen, an scriptum fuisset τῆς εὐ παιδογονίας propter ἰσόκωλον, egregie, si hunc locum e sophista aliquo, ut videtur, sumsit gramm. Gu. ἐλθὼν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς ἀπαιδίας.

P. 14. l. 1. κατὰ ζῆλον Ὁμ. et συντέταχεν Leid. et Gu.

Ibid. l. 3. σχιστοὺς λιμένας pro ἔχεις τοὺς λιμένας ex August. cod. restituit Valck. Accedunt Flor. 33. et Taurin. qui tamen habent σχ. λειμῶνας, quod rejicere non ausim. Ut Aug. φησὶ, σχ. λιμ. Ἀφροδίτης φασὶν, sic Taur. φησὶ σχ. λειμῶνας Ἀφρ. καλεῖ. An: Ἐμπ. ὁ φυσ., φασὶν, σχ. λ. Ἀφρ. καλεῖ? Mox Junt. Bas. Εὐρ. δὲ ταυτὸ τοῦτο φάσκων. Aug. Εὐρ. δὲ αὐτὸν τοῦτον φάσκων. Taur. Εὐρ. δὲ ταὐτὸν τούτῳ φ. quod recepi. Ultima sic legebantur in Aug. καὶ τεχνικῶς ταῖς μητ.

Ibid. l. 6. μεταφορικῶς δὲ λέγει, αὔλακα μὴ σπεῖρε ἀπὸ τῆς ἀρουμένης γῆς· μὴ συνέρχου τῇ γυναικί.] Junt. Basil. Barn. King. hæc habent: Ἄλλως. μεταφορικῶς, μὴ σπεῖρε τὴν ἄλοκα, ἀπὸ τῆς ἀρουμένης γῆς.

Ibid. l. 8. Verba ἐκ τοῦ οἰν. εἰς ἡδ. τραπ. et εἰς εὐωχίαν ex Aug. addidit Valck. Eadem esse videntur in Taurin. Mox Aug. ἡ δὲ ὑπ. τὸν χρησμὸν εἶναι ψεῦδος.

Ibid. l. 12. Aug. ὅτι πᾶς λειμὼν ἱερός ἐστι τῇ Ἥρᾳ. Verba καὶ λελωβημένον δὲ ad v. 28. spectare monuit Valck. l. 15. Aug. ἀνείλαντο. l. 16. Vett. αὐτῶν.

Ibid. lin. penult. Quod King. recte conjecerat, καλεῖ λειμῶνα pro καλυμῶνα, præbuerunt Leid. et Gu. Iidem mox ἀλσώδεις — θεοῖς pro ἀλώδεις — θεαῖς Barocc.

Ibid. l. 14. Ad hunc versum (25. ad v. δίδωσι) relatum est in Gu. quod King. ad v. Κιθαιρῶνος λέπας adscripserat. Ex eodem cod. accesserunt etiam ultima ὡς ἂν — ἀναιρεθείη.

P. 15. l. 2. μῦσος.] Sic Aug. Olim μῖσος.

Ibid. l. 5. μηδενὸς ἀνελομένου βρέφος λελωβημένον.] Βρέφος λελωβημένον accesserunt e Taur. e quo est etiam ἐκφεύξεσθαι pro ἐκφεύξεται. Idem codex antea εἰ δὲ διατρήσειε αὐτοῖς κέντρα τὼ πόδε τὸν ἐστερημένον. Pro κέντροις, quæ Valck. est emendatio, Aug. καὶ τρεῖς.

Ibid. l. 6. εἰς θάλασσαν ἐκβληθῆναι εἰς λάρνακα, καὶ προσοκείλαντα τῇ Σικυῶνι ὑπὸ τοῦ Πολύβου ἀνατραφῆναι. Ἔνιοι δὲ καὶ φασὶν αὐτὸν εἶναι παῖδα.] Ἐκβληθῆναι εἰς λάρνακα etiam suppeditavit Taurin. In Aug. lacunam esse vidit Valck. eamque explebat v. ῥιφέντα. In seqq. August. ἔνιοι δὲ φασὶν αὐτὸν εἶναι παῖδα, ubi lacunam suspicatus Valck. legebat ἔ. δὲ φ. νόθον αὐτὸν εἶναι παῖδα Πολύβου. Nostra lectio est e Taurin. in quo si pro αὐτὸν legatur αὐτοῦ, nempe Πολύβου, nihil desideres.

Ibid. l. 11. λύσαντα] Sic Taur. λύσαντος Aug. Ex eodem est τοὺς ante τῆς πατροκτονίας. Paulo post Taur. τινὲς δὲ τὴν μητέρα αὐτοῦ φασὶν ἀνῃρῆσθαι. ὑπ' ante αὐτοῦ est e conj. Valck.

P. 15. l. 15. θυγατέρα δὲ Οὐκαλέγοντος,] Aug. θυγατέρα Εὐκαλίτονος, Taur. θυγ. δὲ οὐκ ἂν λέγοντος, quo egregie firmatur emend. Valck. Οὐκαλέγοντος. Mox idem codex οἱ τελευτ.

P. 16. l. 2. In Gu. glossa supra Ἑλλὰς adscripta: ἐκ Μερόπης παραλαβοῦσα τοὔνομα πρώτης καλεσάσης.

Ibid. l. 3. Τύραννος καὶ αὐτὸς ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς Βοιωτίας. Οἱ δὲ τῆς Κορίνθου φασὶ βασιλέα.] Ἐν ἑτέρῳ μ. et φασὶ e Taurinensi accesserunt.

Ibid. l. 6. In Barocc. sunt tantum priora, ἱπποβουκόλους — ἱππονόμους, in Leid. et Gu. totum scholion. E Gu. scripsi τοὺς τῶν ἵππων βοσκοὺς, καὶ τὸ βουκόλους, quum καὶ deesset in Barocc. Pro ἱππονόμους idem codex οἰνοχοεύω. Ultima pleniora sunt in Gu. ἔλαβον δὲ οἱ βουκόλοι τὸ βρέφος ὑπὸ τῆς δεσποίνης αὐτῶν παραγγελθέντες, ὅπου εὕρωσιν αὐτῇ ἀγαγεῖν παιδίον ἐκεῖθεν παρὰ τῆς μητρός· ἀπαιδίαν γὰρ ἦν νοσοῦσα, καὶ διὰ τοῦτο φοβουμένη, μὴ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἀτιμασθείη νενευκότος πρὸς ἄλλην. ἐποίησε δὲ πιθανὴν τοῦ βρέφους τὸ λελωβημένον εἶναι καὶ οὐχ ὑγιές.

P. 17. l. 6. Sic cum editis Gu. εἰ δὲ dederat King. ποιεῖ, quod King. edidit, est etiam in Gu. ποιεῖν Junt. Basil. Barn.

Ibid. Schol. 31. ὑπέβαλεν. — ὅπου γε ἐκτίθεμεν καὶ τὰ ἐξ ἡμῶν πεπηρωμένα. — καὶ τὸ ἰαθήσεσθαι δὲ τοῦτο, οὐκ ἀπεγνώκει.] Ab initio ὑπέβαλεν Taur. et mox ὑπέβαλε τὸ παιδίον. Tum Junt. Basil. Barn. King. ὅπου γε καὶ ἐκτίθεμεν τάχα ἐξ ἡμ. πεπ. Nostra lectio est in August. et Taur. Pro ἀποστρέψασθαι Aug. ἀποστρέψασθαι et διὰ τὴν παροῦσαν, denique καὶ τὸ ἰαθ. δὲ τοῦτο, om. διά.

P. 18. l. 5. ὅτι οὐκ εἴη — νόθος, [μὴ κατὰ τοὺς φυσικοὺς παῖδας ἀγαπώμενος,] ἢ — ἡλικιωτῶν [εἰς ἔριν αὐτῷ ἐλθόντος καὶ] ὀνειδίσαντες, — ἵνα τροφεῖα ἀποδῷ τῷ Ἀπόλλωνι.] Quæ uncis inclusi, addita sunt e Gu. a Kingio haud dubie e Barocc. Præterea Gu. ab in. ὅτι οὐκ ἔστι, omissis γνήσιος, ἀλλὰ νόθος, quæ omittit etiam Leid. ὅτι οὐκ ἦν Aug. Taur. τοὺς ante φυσικοὺς non habet King. Leid. μὴ κατὰ τοὺς γνησίους π. ἀγ. ὑπ' αὐτοῦ. — Tum Junt. Basil. ὁ μαθὼν παρὰ τ. Aug. Taur. ἢ μαθ. π. τ. Gu. ἢ παρ' ἄλλου τοῦτο μαθὼν, om. τῶν ἡλικιωτῶν. Tum Aug. Taur. ὅτι νόθος εἴη ὀνειδισάντων. Ultima ἔνιοι δὲ, κ. τ. λ. desunt in Gu. — ὅτι, quod ante εἰς Πυθῶ habet Aug., omittit Taur. tum uterque ἐξεληλυθέναι. — ἀποδῷ Taur. pro vulg. δῷ. τῷ Ἀπ. om. Aug. τὸν Ἀπόλλωνα add. Taur.

Ibid. Schol. 36. "Quæ Kingius aliunde dederat, in Aug. cod. deerant." Valck. At nihil King. nisi vv. ἔστειχε πρὸς τὸ δῶμα τοῦ Φοίβου præfixit; hæc autem ipsa V. e Baroc. dedit. Secutus essem King. nisi hæc ἤτοι τότε — φυλάττων ἑαυτὸν in Gu. deessent, unde apparet, diversorum enarratorum has annotationes esse. In his Taur. ὀνείρων ταραξάντων αὐτὸν, tum ὑπώπτευσεν.

Ibid. l. 12. Ex his ζητῶν est a m. pr. in Gu. reliqua a sec. et τοῦ παιδὸς pro τῶν παίδων.

Ibid. l. 14. οὕτω δὲ καλεῖται [ἐν Φωκίδι], ἐπειδὴ σχίζει] Οὕτω δὲ καλεῖται. Sic Aug. Vulgo οὕτως κ. Seq. vulgo ἐν Φωκίσιν. Taur. ἐν Φωκίδι. omittit August. quod verum puto. οὕτω δὲ καλεῖται sc. ἡ ὁδός. Alioqui addendum est ἡ ἐν Φ. cum Valck. ἐπειδὴ σχίζει Taurin. ἐπεὶ σχίζει Aug. ἐπεὶ διασχ. Junt. reliqq.

Ibid. lin. antepenult. ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο μηδὲν ἀποκρινόμενος.] Taurin. hæc habet: ἔστειχε μὴ φθεγγόμενος, η ὅτι τέλος λοιπὸν εἶχε καὶ ἐδεδοίκει μή ποτε ἄλλος τὴν ἀρχὴν διαδέξηται. quæ non intelligo.

P. 19. l. 2. τῆς ὁδοῦ.] Taurin. addit: χηλὴ διὰ τὸ ὥσπερ κεχηνέναι τοὺς ὄνυχας.

P. 19. l. 3. ὑποστικτέον, κ. τ. λ.] Sic hæc in August. cod. item Taurin. juncta erant. In primo scholio pro ἔμελλε γὰρ — ἀμφοτέρων Taur. ἔμαθεν δὲ — ἀμφοτέρως. In secundo idem codex καὶ τὰ ἐκτὸς τῶν παθῶν. τὰ deerat in Aug. In ultimo ὕβρεις om. Aug. et Taur. ille habet etiam τοῖς διαπληκτισμοῖς, quod non displicebat Valck. Mihi distinguendum videtur κακῶν; τὰς παρ. δ. τοὺς διαπληκτισμοὺς οὐ λέγω. Tandem Taur. ἐν συντόμῳ, ὅτι παῖς πατ. κτείνει.

Ibid. Schol. 44. In Gu. hoc scholion est: Διὰ τί Οἰδίπους μετὰ τὸ ἀποκτεῖναι Λάϊον οὐκ ἦλθεν εἰς Πυθίαν, ἀπορροῦσι τινές. καὶ φαμὲν, ὅτι, ἐπεὶ αὐτῷ συνῄδει φόνον εἰργασμένῳ, οὐκ ᾤετο τὸν Ἀπόλλωνα ἀνιλεῖν αὐτῷ. διὰ τοῦτο λαβὼν τοὺς ἵππους ἀπῆλθεν εἰς Κόρινθον παρὰ Πολύβῳ, εἰπὼν οὕτω· Πόλυβε, θρεπτήρια τάδε ἵππους τοι δώσω δυσμενέων ἐλάσας, ὥς φησιν Ἀντίμαχος. καθαρθεὶς δὲ ἐκεῖσε, αὖθις ἀπῆλθε καὶ παρὰ τὸν Πύθιον, καὶ λαβὼν χρησμὸν, ὅτι ἐπὶ φθορᾷ καὶ συνελεύσει μητρὸς ἐτέχθη, ἔγνω φυγεῖν τοὺς δῆθεν δοκοῦντας αὐτῷ πατέρας, καὶ καταλαμβάνει Θήβας. κηρύξαντος δὲ Κρέοντος, ὡς, ὅστις τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα εὕρῃ, τούτῳ συνάψειν τὴν ἀδελφὴν, Οἰδίπους εὑρὼν ἐγάμησε τὴν μητέρα ὑπ' ἀγνοίας. μέμφονται δέ τινες τῷ Κρέοντι, ὡς τὸν τυχόντα εἰς τὸν τῆς ἀδελφῆς γάμον καλοῦντι διὰ τοῦ κηρύγματος· ἀγνοοῦντες ὡς ὁ τοιοῦτον κατορθώσας ἀγῶνα μείζων τῶν ἄλλων εἶναι κατὰ τὸν Πίνδαρον· ὁ μέγας κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει - - - (His quædam prorsus evanuerunt. Proxima littera post λαμβάνει est ἀ, tum in seq. linea agnoscere mihi videor vocem πάλιν. Scriptum itaque fuisse videtur: ἀπορροῦσι δέ τινες πάλιν, πῶς οὐδὲ πεποίηνται τοῦ βασιλέως αὐτῶν τεθνεῶτος Θηβαῖοι. λεκτέον οὖν, ὅτι παραχρῆμα μὲν οὐκ ἐζήτησαν, ἐν Δελφοῖς εἶναι νομίζοντες, ὕστερον δὲ εἰς Δελφοὺς ἀφιγμένοι καὶ πολλὰ καμόντες, ἐπεὶ οὐκ ἠδύναντο . . . . . (Supple e Kingio: εὑρεῖν, οὐδενὸς παραγενομένου τῷ φόνῳ) . . . φασαν (ἔφασαν) ὑπὸ λῃστῶν ἀναιρῆσθαι αὐτόν. His, in Barocc. etiam inventis, qui quidem cum Gu. plerumque conspirat, Kingius editum scholion interpolavit. Hoc ego ita exhibui, ut in Junt. Basil. scriptum reperitur, ejectis etiam iis, quæ Valck. e Kingianis servavit, uncis tantum inclusa: ὕστερον δὲ — τῷ φόνῳ, καί.

Ibid. l. 10. εἵμαρτο γὰρ καὶ] Sic Junt. Basil. Barn. King. εἵμαρτο γοῦν αὐτῷ καὶ Valck. nescio unde; ex August. non credo: nam Taurin. qui cum Aug. in plerisque concinit, a vulgata non recedit. Paulo ante Valck. αὐτῷ μον. ubi editt. αὐτῷ. Superius etiam Junt. Basil. Barn. οὐκ ᾤετο τῷ θεῷ. Corr. King. Mox ἐν Λυδῇ recte Junt. ἐν λήδῃ Basil. Barn. qui ἐν Θήβᾳ conjiciebat, hoc pro Θηβαΐδι dictum accipiens. — θρεπτήρια ταῦτα est ex em. Barn. Vulgo. θρ. τάδε.

Ibid. l. 17. χρήσειν pro χρῆσαι ex Aug. ut antea εἰσῆλθεν pro ἦλθεν, recepit Valck. χρήσειν etiam Taurin. de εἰσῆλθεν nihil notatum est. Paulo post Aug. καθαρθεὶς τοῦ φόνου (Taur. καθαρθεὶς τῶν φόνων) πάλιν ἐπὶ τοῦ γνῶναι τοὺς γονεῖς ἐπανῆκε (Taur. ἐπανῆλθε) πρὸς τὸν θ.

P. 20. l. 2. λέγουσιν] Λέγωσιν Valck. ex Aug. addidit. Quæ Barn. huic scholio præfixerat ἐπέκειτο. ἐπεβάρει, καὶ (e Cantabr. cod. putabat Valck.) infra pleniora leguntur. Taur. hæc præmittit: ἐπεζάρει. ἐξήταζε τοὺς ἐν τῇ πόλει ἀφαρπάσαι. Ζᾶρον ὄρνεόν ἐστιν, κ. τ. λ. Pro Σωκράτης Taur. ὡς Κράτης. De Socrate Historico vid. Valck. ad h. l. et Voss. de Hist. Gr. pr. 328.

Ibid. l. 5. εἰς ἐκκλησίαν] Aug. εἰς ἔλος. Mox δυσαίνιγμα habent Aug. et Taur. pro μυσαίνιγμα, e quo Barn. fecit διὰ τὸ λῦσαι τὸ αἶν. — λόγιον γάρ. Aug. Taur. λογικὸν γάρ. Junt. Basil. reliqq. λόγος γὰρ, tum Aug. πρὶν αὐτοὺς τῆς Σφ. λῦσαι χρ. Taur. πρὶν ἂν τοὺς τῆς Σφ. λύσῃ χρ. Ultima ἐπεί δὲ, κ. τ. λ. ex Aug. adjecit Valck. qui codex hoc cum seq. scholio ita conjungit: βούλοιτο καὶ ὑπερέκειτο κακοποιοῦσα.

rent. Hinc in Aug. Gu. desunt h. l. priora διὰ δὲ — κλίμακα. Ex Aug. Valck. recepit βασιλείων pro βασιλίων, quod etiam est in Gu. At Flor. 33. βασιλείων, qui præterea λιλιθότερον et post βασιλείων addit ἀπὸ τῆς κεδρίνης κλίμακος, ab initio autem hæc: νοητέον ἔξωθεν τὸ λοιπόν.

P. 30. l. 4. ὅθεν καὶ Ἰσμήνιος ὁ Ἀπόλλων, ὅτι ἐν αὐτῷ τιμᾶται.] Taur. ὅθεν ἰσμήνιος ἥλιος τιμᾶται.

Ibid. Schol. 100. Hoc scholion habent etiam Taurin. et Flor. 33. deerat in Aug. Pro ἐν τοῖς βουκόλοις rectius puto ἐν τοῖς βουκολίοις, quod est in schol. Gu. — ἐπὶ τῷ — διαστ. e Taur. recepi, qui etiam paulo ante ἐκτιθ. ὑπὲρ τῆς μητρός. Paulo post τὴν δὲ Δίρκην ἐπὶ τῶν ταύρων δ. Taurin. cum Junt. Basil. Barn. ὑπὸ est a Kingio. Ultima καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ ποταμὸς absunt a Taur. eaque rectius abesse judicat Valck. Ego καὶ ἡ κρήνη καὶ ὁ π. recepi e Flor. qui habet καὶ ἡ κρήνη.

P. 31. l. 5. Gu. a m. 2. Ἐπάντ.] Ἀναβιβάζων, ἀναφέρων. ἡ δὲ μετ. ἀπὸ τ. ἡ. οὗτος γὰρ κατὰ μικρὸν εἰς τὸ ὑψηλότερον ἀνάγεται. Taur. ἤγουν μι. Ἄλλως. ἐκτ. τὴν π. σ. χ. ἐμοὶ (hoc verum videtur, quamvis Gu. etiam habeat τῇ ἐμῇ χειρὶ δηλονότι τῇ νέᾳ.) τῇ νέᾳ ἅμα προσαν. Ἄλλως. ἐπὶ τῇ νέᾳ ὄρεγε τὴν γεραιάν σου χεῖρα. ἐπανατέλλων, προφαίνων καὶ προβαίνων καὶ προαναφαίνων. Ἄλλως. ἐπανάγων. ἀπὸ τοῦ ἡλ. ἡ μετ. καὶ γὰρ, κ. τ. λ.

Ibid. l. 10. τὸ β' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, Γλυκώνειον] Sic King. dedit pro τὸ β' ἀντ. δίμ. ἀκ. ἐξ ἀντισπ. καὶ διϊ. τὸ γ' ἀναπ. διμ. γλυκώνειον βραχ.

P. 32. l. 2. Par. Gu. m. pr. Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. οὔτι γὰρ φαύλως, ἤγουν οὐδαμῶς γὰρ φαύλως, ἤγουν εὐτελῶς μικροπρεπῶς (ἦλθεν add. Gu.) εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα.

P. 32. l. 2. πότνια παῖ Λατοῦς καὶ τοξότης (leg. τοξότις) Ἄρτεμις.] Hæc ex Aug. addidit Valck. ὡς παρθ. Aug. Taur. Gu. a m. 2. pro ἡ παρθ. Utrumque conjunxit King. ἡ ὡς παρθ. bene: nam ἡ ante ἐπειδὴ omissum in ant. edd. Gu. etiam agnoscit, King. e Bar. sumsit. August. tantum ὡς παρθένος δὲ τὴν Ἄ. καλεῖ. reliquorum vice habebat sequentia: ἡ θαυμάζουσα τὸ φῶς τὴν Ἑκάτην καλεῖ· ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ σελήνῃ, quorum priora ἡ — καλεῖ sunt etiam in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. præmissis his: ἡ τοξότης Ἄρτεμις τὴν παρθένον καλεῖ, (quæ ex ultimis scholii August. verbis et primis editi depravata videntur) ultima ἡ αὐτὴ γὰρ, etc. in Flor. 33. Taurinensis cum vulgatis conspirat. — ὅτι καὶ καιρὸν εἶχε scripsi e Gu.

Ibid. l. 6. Ἡ β' αὕτη στροφὴ] Sic King. pro ἡ β' ἀντιστροφή.

Ibid. l. 11. Istis (τῇ ὑπερβολῇ, κ. τ. λ.) hæc præfigebat Aug. τὸ δοκεῖν ἀέρα . . . διὰ τὸ πλῆθος αὐτῶν. Ἄλλως. τῇ ὑπερβ. Saniora Taurin. τῷ δοκεῖν ἀστράπτειν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὅπλων. οἰκονομικῶς δὲ καὶ τοῦτο, ἅμα τε ἵνα ἀποδειχθῇ τὸ πλῆθος αὐτῶν.

P. 33. l. 1. Par. Gu. a m. pr. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἆρα αἱ πύλαι τοῖς κλεῖθροις ἡρμόσθησαν, καὶ τὰ χαλκόδετα ἔμβολα ἡρμόσθη τοῖς λιθίνοις ἔργοις τοῦ τείχους τοῦ Ἀμφίονος, post quæ in Florr. statim sequuntur, quæ in nota ad v. 113. adscripsi. τὰς σιδηροῖς π. sejuncta in Gu. Etiam in Junt. Bas. Barn. Taurin., in quo idem scholion legitur, post λαϊνέῳ τείχει statim sequuntur hæc: ὀργάνοις δὲ τοῖς ἔργ. — ἀντὶ τοῦ ἔργον (vid. ad v. 114.) καὶ ἔμβολα οἱ μὲν τοὺς κ. οἱ δὲ τοὺς στρ. Aliter Flor. 33. καλῶς συνηρμόσθησαν τοῖς κλεῖθροις. χρὴ γὰρ νοῆσαι καὶ ὑπακοῦσαι τοῦτο ἔξωθεν, ἢ καὶ αὐτὸ περὶ τὸ οὐδέτερον, ὃ προσεχέστερον ἦν, ἐπήνεγκε τὸ ἥρμοσται ἐκεῖνο.

P. 33. l. 3. ἀναβαλεῖν] Vulgo ἀνακαλεῖν. Emend. Valck. ex Aug. quocum con-

spirat Taurin. Iidem paulo ante στροφίων pro στροφίων. Mox Taur. μὴ βάθει ἡρμοσμένοι, et καθίτας pro καθίτους.

P. 33. l. 6. χαλκᾶ πέταλα] Sic Aug. Taur. Vulgo χαλκοπέταλα.

Ibid. ταύτην ἐπάνω [τῆς θύρας] ἱστᾶσιν] Aug. ταύτην δὲ τὴν ἐπάνω τῆς θύρας. ex quo Valck. conj. ταύτην δὲ τὴν γωνιωτὴν θύραν ἱστ. Taurin. nihil juvat, qui mendosius etiam habet ἵστησιν.

Ibid. l. 8. ἐκάλυπτε τὰς πύλας,] Sic Aug. Taur. Vulgo καλύπτει τὴν θύραν. Paulo post ex Aug. post πολεμίων Valck. inseruit μὲν, post τὰς πύλας autem οὔσας μεγάλας, quod utrumque firmat Taur.

Ibid. l. 13. αὐτὸ καθιέντες καὶ] Taur. ἀντικαθιέντες καί. Pro his brevius scholion habent Gu. m. pr. Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὰς σιδηρεῖς πετάλοις ἐνδεδυμένας διόλου πύλας λέγει, ἃς μετεώρους οὔσας διὰ μηχανημάτων τινῶν καθιᾶσιν ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν τῆς πόλεως (ἃς νῦν καταράκτας φασὶν add. Florr.)— Seqq. ὁ δὲ νοῦς — τείχεσιν deerant in Aug. E Taurin. nihil enotatum est. Fl. 33. καὶ τὰ χαλκόδετα ἔμβολα, ἤτοι αἱ στρόφιγγες, ἡρμόσθησαν καὶ ταῦτα τοῖς λιθίνοις ὀργάνοις τοῦ τείχους τοῦ Ἀμφίονος. λέγει δὲ ὄργανα λίθινα τὰ κοιλώματα, εἰς ἃ αἱ στρόφιγγες ἐναρμόζονται. ταῦτα γὰρ ὡς ἀληθῶς ὄργανα τῆς στρόφιγγος· εἰ γὰρ μὴ ταῦτα εἶεν, οὐκ ἄν ποτε ἑλιχθῶσιν ἐκεῖναι. τινὲς δὲ τὸ ὄργανον ἀντὶ τοῦ ἔργον, ὡς καὶ Σοφοκλῆς, ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Ibid. l. 18. μουσικῶς] Junt. Bas. μουσικοῖς. Leid. Gu. μουσικῶς. μουσικῇ est a Barnesio. Mox ὁ οἰκοδομήσ. primus ed. Valck. nihil monito lectore; deerat articulus. Gu. ὁ δομησάμενος. In medio scholio Valck. legendum videbatur διὰ τῆς αὐτοῦ μουσ. In fine καὶ addidit e Leid. quod etiam est in Gu. ὅσοι καὶ οἱ τῆς λ. τ. Sequens scholion cum hoc ita connectit Leid. et Gu. ὄργανα (δὲ add. Gu.) λέγει τὰ ἔργα, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμ. ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους· ξουθοῦ, etc. Sophoclis fragm. e Polyido omisit Brunck.

Ibid. l. 24. καθίτους,] Taurin. καθίτας.

Ibid. l. 26. τινὲς — τοῦ οὐδοῦ.] Hæc sunt etiam in Gu. a m. 2. οἱ μὲν στροφεῖς παρὰ τὸ ἐμβ. post quæ statim subjiciuntur: οἱ δὲ καθίτους, διά τινος μηχανήματος καθιέμενα καὶ ἀνελκόμενα. χαλκόδετα δὲ διὰ τὸ δεδ. καὶ ἠσφαλῖσθαι (sic) χαλκῷ, quæ infra sequuntur. Mox περιεσφηκοῦνται e Taur. recepi pro παρεσφ.

P. 34. l. 4. Ultima συνάμα δὲ, etc. accesserunt e Leid. et Gu. in quo est κατεσκεύαζε, non κατεσκευάζετο.

Ibid. Schol. 124. Hæc ex Aug. sic dedit Valck. οἱ νεώτ. τὴν αὐτ. Μ. κ. Ἄ. φασι. Μυκηναῖος οὖν ἐστιν, οἰκ. δὲ π. τ. Λ. τὴν ἐν Μυκήνῃ π. ὅ ἐστι τὴν ἐν Ἄργει.

P. 34. l. 12. οὗτος Ἱππομέδων ἄναξ — νάματα τῆς Λέρνης.] Hæc e Leid. etiam edidit Valck. Pro Λέρνης Mosq. Δίρκης. Idem supra vv. ὀνομ. Μυκ. μὲν omittit.

P. 35. Schol. ad ver. 126. in ed. Matth. Ἒ ἒ ὡς γαῦρος] Ἐστηριγμένος — αὐθάδεις τῆς ψυχῆς. Ἄλλως. Αἶ, αἶ ὡς γαῦρος, ὡς φοβερὸς εἰσιδεῖν, ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσι, γίγαντι γηγενέτᾳ παραπλήσιος, οὐχὶ πρόσφορος ἁμερίῳ γέννᾳ, οὐχ ὅμοιος ἀνθρωπίνῃ γενεᾷ, ἀλλ' ἀνημέρῳ τινὶ καὶ θηριώδει.] Sic Junt. Bas. Interpolavit King. omissis ἀστερ. ἐν γρ. et e seq. scholio post παραπλήσιος intersertis ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα καὶ τὴν ἐσθῆτα γρ. Secutus tamen sum King. in duobus scholiis, αἶ αἶ ὡς γαῦρος — ἁμερίῳ γέννᾳ et οὐχ ὅμ. — θηριώδει jungendis.

P. 35. l. 2. ἡ πέμπτη αὕτη στροφὴ — παίωνος β' καὶ συλλαβῆς.] Ita King. edidit. Vulgo ἐξ ἰωνικοῦ β' καὶ συλλαβῆς.

Ibid. l. 9. πρὸς τὸ φοβερὸν αὐτῶν] Valck. conjecturam πρὸς τὸ φοβ. αὐτῶν pro αὐτῷ confirmat Taurin.

Ibid. lin. penult. οὐδὲ] Sic Gu. pro οὐδεὶς.

P. 36. Schol. 134. Gu. m. pr. Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἄρη δ' Αἰτ. (τὸ ὄνομ præponit Gu.) ἀντὶ τοῦ σκιωὴν ὅπλων Αἰτωλικῶν. ἐν στέρνοις, ἐν ὅλῳ τῷ σώματι.

P. 36. l. 8. Ἡ ἴκτη αὕτη στροφὴ] Vulgo ἡ ς' ἀντιστροφή. Corr. Barnes. Mox « γὰρ δ' δίμ. est a Kingio; deerat δ'.

P. 37. l. 9. Taurin. καθάπερ καὶ τὴν ὑπόδεσιν, ὥστε καὶ τὸν δεξιὸν — ἀριστερὸ Priora ista deerant in Aug. Tum Taurin. ἄλλως. καλῶς εἶπεν αὐτὸν μιξ. οἱ γὰρ Αἰ πάντες καὶ ὅπλοις ὁπλίζουσιν, ὡς Ἕλληνες, ἄκοντ. Qui hæc duntaxat habet Aug. d καλῶς γὰρ αὐτὸν φησὶ μιξ. οἱ γὰρ Αἰτ. πάντες καὶ ὅ. ὁπλίζονται, κ. τ. λ. e quibus ‹ Ἕλληνες in vulg. inserendum videtur. A verbis ἴσως γὰρ τότε, quæ etiam deerant i Aug., haud dubie novum scholion incipit, in quo Taur. ἐν τοῖς Θ. χωρεῖς.

Ibid. lin. penult. Gu. ἐξ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. ὡς μὲν γὰρ β. ἀκόντων ἔφερεν, ὡς Ἕλλην, ἀσπίδα, ὅστ. δέ, κ. τ. λ.

P. 38. l. 3. ἠξιώθη.] ὡς ἔφη Leid. et ἠξίωται Gu.

Ibid. l. 4. Ἀμφίονα *] Asteriscum, lacunæ indicem, habet jam Junt. et Basil. I Taurin. nulla est lacunæ nota, sed post Ἀμφίονα statim sequitur de Atalanta: ταύτ Μιλανίων, etc. In Gu. et Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. hoc scholion est: περὶ ‹ μνῆμα τὸ τοῦ Ζήθου καὶ τοῦ Ἀμφίονος· εἷς γὰρ ἦν ἀμφοτέρων τάφος.

Ibid. l. 10. παρισχόντων e Taur. recepi pro παρακλέντων. Idem ab initio γεγονῶδε et om. καὶ ante ἅμα.

P. 39. l. 8. Quod e Leid. scholion enotavit Valck. idem habet Gu. εἰκότως Ἀρτ μιν — ἔφθαρται Μειλανίωνι. καὶ ὀργῆς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος —.

P. 40. l. 2. μὴ τὸ δίκαιον] Sic Taurin. et Gu. pro τοῦτο δίκ. In fine Taur. add ἡμᾶς τὸν Θεὸν φοβουμένους.

Ibid. l. 5. τὸ τῆς μοίρας ὄνομα ἐν τῷ μέσῳ.] Sic Gu. et Flor. 33. in quibus ha sunt tantum a κακομοιρίᾳ. Vulgo: τὸ τῆς μοίρας ἐν τὸ μέσον. Paulo ante κακομοιρ jam Junt. et Basil. quod ipsum restituit V. qui Barnesianam vel Kingianam tantu inspexerat. In versu Homerico δοιὼ scribendum fuisse, per se quisque videt. Qu hanc sequuntur, ita exhibet Gu. τὸ διπλοῦν τοῦ τὴν προθυμίαν τῆς κόρης παραστῆ, ‹ εἶχεν ἰδεῖν τὸν ἀδελφόν.

Ibid. l. 8. ἐκ παίωνος δ'] Sic King. Vulgo ἐκ παίωνος δευτέρου.

Ibid. l. 12. Κρισφόντῃ Meursius em. pro Κλεοφόντῃ. Propius ad verum acced Flor. 33. Κρισφῶντι. Taur. ἐν Κρεσφάντῃ.

Ibid. lin. ult. Θυσίαν] Sic em. Valck. pro οὐσίαν. Taur. εἰς πάτρωνσίαν, et pau ante κακῶς π. οἱ περὶ τὸν Ἀμφίονα οἱ Σπαρτιάται.

P. 41. l. 2. Par. In Gu. desunt intermedia ὀρῶς — τρόπον, quæ Kingius de sı addidisse videtur. Post Ἀδράστῳ etiam πλησίον addunt Gu. et Flor. 5. 6. 9. 21. 5 59. 76. post quod in Florr. statim sequitur: τὸ γὰρ παρίσταται, etc. Ultima χαρα τῆρα, etc. in scholiis dedit etiam Valck. ad v. 168. e C. C. C. et ad cum v. sunt : Mosq. D.

P. 41. l. 1. Taurin. ἔχειν αὐτὴν παῖδας ἐξαλαλκομενίας (i. e. ἐξ Ἀλαλκομενίας) δύο πον, ξάνθον, ἀργεῖον, θυγατέρας δὲ κιόνην, κλωρίαν, etc. Χιόνη est a Barn. pro Κιόνη Mox pro ἐν τῇ ἐπιγραφῇ Ἀτλαντίδος Valck. conj. ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀτλαντίδι v Ἀτλαντιάδι.

Ibid. l. 4. θυγατέρας δὲ τρεῖς, Πιλωρίαν,] Hoc nomen Flor. 33. et Taurin. supped taverunt, qui tamen defectum in nominibus puerorum non explent: Taur. habet ἀ χίονα, μεν. Ἀρχιγόραν. Ὠγυγίαν debetur Barn. pro Ὠγυΐαν. Taur. ὠγύαν. Fl. αὐγυία

Ibid. l. 5. ἐκ Φιλόττου] Φιλόττου egregia emendatio est Valck. Philottum, Niob

maritum, commemorat Parthenius c. 33. Paulo ante Taur. καὶ δίκα om. et post Σισύλῳ cum Flor. addit: ὃς ἀνῃρέθη ἐν κυνηγεσίῳ ὑπὸ ἄρκτου. In Gu. hoc est scholion, idemque in Leid. teste Valcken. Νιόβη παίδων θηλειῶν ἓξ καὶ ἀῤῥένων τοσούτων καταστᾶσα μήτηρ, διότι πρὸς Λητὼ ἐμεγαλαυχήσατο, εὐδαιμονεστέραν ἐκείνης ἑαυτὴν εἶναι λέγουσα, (δύο ἐχούσης παῖδας addit Leid.) ὑπὸ τῶν ὕστερον Λητοῖ παίδων, Ἀρτέμιδός τε καὶ Ἀπόλλωνος (ὑπὸ τῶν παίδων Λητοῦς Ἀπ. καὶ Ἀρτ. Leid.) βέλεσι τρωθέντα τὰ τέκνα ἀπώλεσε, καὶ Ζεὺς θρηνοῦσαν οἰκτείρας εἰς λίθον μετάγει. φασὶ δὲ τὰ μὲν τῶν ἀῤῥένων ὀνόματα Ἀλκομενία (sic), Φηρέα, Εὔδωρον, Λύσιππον, Ξάνθον, Ἀργεῖον, τὰ δὲ τῶν θηλειῶν Κιόνην, Κλυτίαν, Μελίαν, Αὔρην, Λαμίσπην, (Leid. Αἴρην, Λαμπίσπην) Πελοπίαν. ἄλλοι δὲ φασὶν, ὧν καὶ Εὐριπίδης, ὡς ἑπτὰ θηλείας καὶ ἑπτὰ ἄῤῥενας ἔτεκεν. Hujus priora usque ad μετάγει, et postrema ἄλλοι δὲ φ. in contextu, reliqua in nota 24. dedit Valcken. Idem simile schol. Aug. cod. affert not. 29. λέγεται, ὅτι ἡ Νιόβη εἶχε παῖδας ἓξ ἄῤῥενας καὶ θηλείας, ἐξ ὧν τοὺς ἄῤῥενας ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων, τὰς δὲ θηλείας ἡ Ἄρτεμις, ὅτι ἐκαυχήσατο ἔχειν πολύπαιδας καὶ καλλίπαιδας ὑπὲρ τὴν Λητὼ τὴν αὐτῶν μητέρα τὰς θυγατέρας. καὶ ἅπαντας ἐτάφησεν ἡ μήτηρ Νιόβη εἰς ἓν μνημεῖον. et addit: ultima, si quis ita velit, corriget; modo forma recentior ταφῆσαι relinquatur intacta.

P. 41. lin. penult. εἰς] Sic August. et Gu. pro ὡς.

P. 42. l. 1. Par. Εἶθε. ἐξήνυσα τοῖς ποσὶν ἤγουν] Ἐξήνυσα et ἤγουν e Gu. addidi. Prius necessarium erat ob seq. περιέβαλον. Glossa etiam est in Gu. a m. pr. ἐξανύσαιμι ἀντὶ τοῦ ἐξήνυσα, et a m. 2. additum ἐδυνήθην τελέσαι.

Ibid. l. 4. Par. Ἧξω εἰς — προσφιλῶς τῇ γῇ.] In Gu. sunt tantum ultima: ζῶα δὲ ἐν, κ. τ. λ. Reliqua pro glossis inter versus scripta sunt, præter κεφαλισμένος στ. φιλικὸς, quod e C. C. C. enotatum a Piersio habet Valck.

P. 42. Schol. 165. εἴθε δρόμον — φυγάδα μέλεον ὡς ἴδω.] Hoc scholion omisit King. In Havn. est δίρῃ διὰ χρόνου. αὕτη ἡ σύντ. om. γὰρ et δὲ, e quibus δὲ om. etiam Valck. Tum cod. ἐὰν μὴ ἔγκειται τὸ ἐδαφιῶ τὸ ὡς ἴδω. ἐὰν κεῖται, οὐ συντ.

P. 42. l. 7. καταληκτικὸν] Sic King. Vulgo inepte ἀκατάληκτον. Paulo post vulgo: τὸ γ′ — — — — ἤτοι τριβραχίων. Omisit King. γ′ interseruit Valck. ἤτοι γ′ τριβρ.

P. 42. Schol. 171. Hoc quoque scholion om. King. recepta tamen ex eo voce ἐνδιναῖς in paraphr. v. 170.

P. 43. l. 3. Par. Ὦ Σελήνη — εἰς ὄρθον ἄγει.] In Gu. tantum sunt λίαν ἀσ. — ἄγει. Verba χρυσ. καὶ καθ. pro glossis scripta sunt supra λιπαροζ. Ἀελίου saltem in Ἡλίου mutare debuerat King.

P. 43. l. 1. Τὸν Ὁμηρικὸν δὲ Μενέλαον μιμεῖται Εὐριπίδης,] Havn. τὸν Ἑλληνικὸν μιμεῖται ὁ Εὐρ. Μεν.

Ibid. Schol. 173. Hoc scholion dedit King. fortasse e Barocc. In Junt. Bas. Barn. non legitur.

Ibid. Schol. 175. Havn. λ. τὸ ἅρμα λέγει διὰ τοὺς ζ. pro φησὶ, tum reliqua omittit.

Ibid. l. 5. ἱερεῖα] Ἱερεῖα pro ἱερὰ Aug. Taur. Havn. αἱ ante σπονδαὶ add. Valck. et id ipsum habet Havn. qui etiam vv. ὧν τὸ αἷμα — γίνεται ἢ omittit.

Ibid. l. 7. Ὅτι ἐν τῷ ἅρματι — μαντεύηται δι' αὐτῶν,] In Gu. hoc scholion annexum est verbis paraphraseos ad v. 173 — 177. προσφιλῶς τῇ γῇ. ὅτι δὲ ἐν τῷ ἅρματι αὐτοῦ ἐφ. ὁ Ἀμφ. tum ὅτι δοκεῖ cum Cant. et Leid. pro quo Valck. dedit ὅτ. ἐδόκει. denique σφάξῃ καὶ μαντεύσαιτο.

P. 43. l. 10. Φιλαιμάτου] Τὸ ἐπίθετον] Articulum addunt Aug. Gu. et Havn. hic paulo post ἐπὶ σφάγια. tum οἱ μὲν γράφουσι γῆν φιλαίματον, οἱ δὲ τὸ τ. φιλαίματα λέγ. Aug. οἱ δὲ γρ. τοῖς φιλαιμάτου, οἱ δὲ τὸ τέλ. φιλαιμάτοις. Gu. τὸ ἐπ. τῆς γ. ἐπὶ τὰ σφ. μ. οἱ δὲ γρ. γῆς φιλαιμάτοις. sic Barnes. jam dederat pro φιλαιμάτιον. Post λέγουσιν in Havn. sequitur: ὁ νοῦς ἅτινα ῥοαὶ φιλαίματοι εἰσὶ τῆς γῆς. ἡδομένη ἐπὶ τῶν σφαγίων, ἣ αἱ εἰωθυῖαι δι' αἱμάτων γίνεσθαι. ἄλλως. τὰ σφάγια τῶν ἱερείων αὐτῷ τῷ 'Αμφιαράῳ ἢ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν μάντιν, ἢ πολεμικῶν φίλα, καὶ αἱ ῥύσεις τῶν αἱμάτων προσφιλεῖς εἶναι αὐτῷ ἐπὶ τῆς γῆς. Priora sunt etiam in Gu. a m. 2. et Flor. 33. ἅτινα σφάγια ῥ. φ. εἰσὶ τῆς γῆς, ἡδομένης (ἡδόμεναι Flor.) ἐπὶ τῷ σφαγίῳ.

P. 44. l. 3. πρὸς τὰς ἡλικιὰς ὑποστάσεις] Hæc ex Aug. (et Taur.) recepit Valck. pro πρὸς τὰς ἡλ. μεταστάσεις. Havn. πρὸς τὰς ἡλ. κατακλίσεις. Paulo ante pro θυγατέρα Aug. et Taur. φασὶν ὅτι θυγάτηρ, quod recepit Valck. — γίνεται ex Aug. Taur. Havn. accessit. Ab initio versus Hesiodei ante Valck. legebatur Θείαν τ'.

Ibid. lin. ult. παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν] Vulgo παιων. τρίμετρον ἀκ. tum ἐκ π. δ. καὶ βραχείας. Corr. King.

P. 45. l. 7. 'Αργείου] Sic Havn. pro 'Αργου. vid. Paus. II. p. 150.

Ibid. l. 8. τῆς 'Ιφιος, τοῦ 'Αλέκτορος.] Sic Taur. pro 'Ιφίτου ἀλέκτορος, quod habent Aug. Havn. Valck. em. 'Ιφιδος τοῦ 'Αλ.

P. 46. l. 2. Par. κομίζεις] Legebatur νομίζεις. Barn. κομίζεις. King. κομίζεις.

P. 46. l. 2. 'Η δωδεκάτη αὕτη στροφὴ] Junt. Basil. rursus ἡ ιβ' ἀντιστροφή. Paulo post ἐκ παίων. β' καὶ ἰων. King. dedit pro ἐκ π. β'. ἀντὶ ἰων. Tum King. τὸ β' παιωνικὸν ἡμ. non assentiente Valck. qui, primus quidem pes, inquit, pæon quartus est βαρύβρομοι, sed Ionici vice positus.

Ibid. l. 6. διιάμβου, ἀντισπάστου] 'Αντισπάστου interseruit King, an e cod. dubito. Mox post τὸ ι' — βραχυκατάληκτον delevit voces ἐκ χοριάμβου. Post τὸ ζ' King. et Valck. interseruerunt χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον.

Ibid. l. 12. Post βραχυκατάληκτον legebatur ἐκ χοριάμβου καὶ ἀναπαίστου, εἰ δὲ β' διπ. πενθ. quæ King. post vv. τὸ ια' χοριαμβικὸν transposuit. Paulo ante Valck. legendum videbatur: τὸ θ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι Φαλαίκειον, ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου β', ἰάμβου καὶ συλλαβῆς.

Ibid. lin. ult. Μεγαλ. — ὑπερήφ.] In Gu. his manus secunda adscripsit ὑπὲρ ἀνθρώπων. Ibidem aliæ glossæ sunt: ὑπερηφανίαν, μεγαλαυχίαν, μεγαλοφροσύνην, κενοδοξίαν. In iis, quæ dedi, Mosq. ἀλαζ. καὶ ὑπερηφανίαν.

P. 47. l. 1. Par. οὗτος ἐστιν — τῇδε τῇ γῇ δηλονότι.] Sumtum esse hoc scholion (schol. ad ἔστ' ἐστὶν, v. 192. dedit Matth.) e MS. C. C. C. ex eo conjicio, quod King. illud habet in paraphr. Verba ἤγουν τῆς 'Αμ. ἥτις — ὠνομάσθη ad voc. 'Αμυμωνίοις v. 195. adscripta leguntur in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

P. 47. l. 4. ἔνθα τὴν τρίαιναν ἔπηξεν est ex Aug. Taur. Havn. pro τρ. ὀρθὴν ἔστησεν. κατ' ἐκεῖνον τὸν τόπον ex Aug. recepit Valck. pro κατ' ἐκεῖνο· sed pro καὶ εὐθὺς ἀνέβλυσεν, ὃ καὶ Havn. ὅπου καὶ πηγὴ ἀνεδόθη, ἐξ ἧς. Idem verba ἐν δὲ καὶ — "Αργους εἰσὶν omittit, in quibus vett. edd. κρήνη Λέρνη. ἐν ex Aug. interseruit Valck. Sed quæ in hoc scholio mutat vel omittit Havn. in alio retinet: 'Αμυμώνῃ τῇ ἡρωΐνῃ μέλλων Ποσειδῶν συγγίνεσθαι, ὀρθὴν ἐπέδειξε τὴν τρίαιναν. καὶ εὐθὺς κατ' ἐκεῖνον τὸν τόπον ὕδατα ἀνέβλησεν (sic). ὃ καὶ γέγονε κρήνη αὐτόθεν ὁμωνύμως τῇ 'Αμυμώνῃ. ἐν καὶ ἑτέρα κρήνη.

ἀμφότεραι δὲ τοῦ Ἄργους εἰσί. Denique vocibus Πολυδ. et Ἀμυμ. Havn. interserit καί.

P. 47. l. 9. Ἀμυμώνης τῆς Δαναοῦ] Sic Gu. In Baroc. erat τῆς Κάδμου. Gu. habet tantum quæ a verbis Ἀμυμ. τῆς Δ. incipiunt.

Ibid. lin. ult. Schol. 194. Ὅδ' ἐστὶν, κ. τ. λ.] Cod. Taur. et Havn. hæc ab initio addunt: λείπει τὸ ἐπαγγέλλεται. ὁ νοῦς (οὗτος add. Taur.) ἐστιν· οὗτος ἐστὶν ὁ τὰς Θήβας δορὶ καὶ πολέμῳ παραδώσων (ἐπαπειλούμενος add. Havn.) αἰχμαλώτους ταῖς Μυκηναίων καὶ Ἀργείων (Μυκηναίαις καὶ ταῖς Ἀργείαις Taur.) γυναιξὶν (ἀπειλεῖ add. Taur.), ἀποκαταστήσειν τε ἐν Λέρνῃ καὶ τῇ Ἀμυμώνῃ τῇ γινομένῃ ἐκ τῆς (τοῦ add. Taur.) Ποσειδῶνος τριαίνης ἐπαγγελλόμενος (sic Havn. ἐπαγγειλάμενος Taur.) αὐτὰς ὥστε ὑδρεύσασθαι ἐκ τούτου δούλας γινομένας. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· ὅδ' ἐστιν, etc. In edito scholio Havn. διὰ γὰρ τὴν μίξιν τοῦ Ποσ. tum τὸν Ὀμ. Ἕκτορα omisso δὲ denique φέρεις Μεσηΐδος. Seqq. ad v. 195. Ποσειδωνίοις adscripta sunt, sicut in Flor. 33.: in Havn. τινὲς ... λείπει ὁ καί· εἰσὶ γὰρ τὰ κτ. (in Flor. τινὲς λέγουσι καὶ Ἀμυμωνίοις· εἰσὶ γὰρ τὰ κτ.) et in fine addit ὕδασι, quod recepi.

P. 49. l. 4. τὰ βασίλεια· ἵν' ᾖ ὁ νοῦς·] Verba ἵν' ᾖ ὁ νοῦς om. Valck. nimirum quia King. hæc omiserat, quippe qui priora ἐπεὶ γὰρ — βασίλεια in parenthesi, reliqua in scholiis posuit. Uterque antea εἰσῆλθε τὴν πόλιν, haud dubie quia tale quid sive in Baroc. sive in MS. C. C. C. legerat, quod suppeditant Gu. a m. pr. Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. πλῆθος γὰρ γυναικῶν ἔρχεται πρὸς τοὺς βασιλικοὺς δόμους, ἐπεὶ ταραγμὸς εἰσῆλθε τὴν πόλιν. Quæ sequuntur: λέγει δὲ τὰς — ἐλθούσας in Gu. m. 2. sunt inter lineas scripta.

P. 50. l. 4. ὥστε πῶς] Sic King. haud dubie e cod. nam sic etiam Leid. et Gu. in quibus idem scholion legitur. Vulgo ὥσπερ ἐμ. Valck. tamen ὥστε deleri malebat, ut in seq. scholio scribitur.

Ibid. l. 8. Ἄλλως. Τοῦτο τὸ μέλος — πάροδον λέγῃ — καλεῖται τὸ ᾆσμα. — ὡς τὸ σῖγα σῖγα λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης [τιθεῖτε]. Ἴδιον δὲ, φασὶν, ἀπὸ συμπολιτίδων, ἢ συγγενίδων τῆς Ἰοκάστης εἶναι τὸν χορὸν, αἵτινες ἔμελλον παραμυθήσασθαι αὐτὴν ἐπὶ [τοῖς συμβᾶσιν.] ἐπίτηδες οὐκ εἰσὶν ἐγχώριαι αἱ τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ ξέναι καὶ ἱερόδουλοι, ὅπως ἐν τοῖς ἑξῆς ἀδεῶς ἀντιλέγοιεν] τὴν πρὸς] Hujus scholii priorem partem τοῦτο τὸ μ. — τιθεῖτε (vid. p. 52. l. 13.) dedit Valck. p. 799. alteram ἴδιον — ὑπ' αὐτοῦ; om. King. In eo ex Havn. recepi λέγῃ pro λέγει, et τὸ ᾆσμα addidi post καλεῖται. (cod. λέγεται) ut et alterum σῖγα. Præterea habet τοῦτο τὸ μέρος — πρὸς τὴν ὑπόθ. ἀνῆκον — πάροδος δὲ λέγεται et om. τιθεῖτε. —In his constituendis secutus sum cod. Havn. in quo desunt τοῖς συμβᾶσιν — ἀντιλέγοιεν. Ex eodem post τῆς Ἰοκάστης addidi εἶναι τὸν χορὸν, ubi Taur. τὸν χορὸν εἶναι, et versus finem παῤῥησιαζόμενος scripsi pro παῤῥησιασάμενος. Idem ab initio ἀπὸ πολιτίδων ἢ συγγενῶν et in fine om. ὑπ' αὐτοῦ. In verbis seclusis Taur. αἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ ξέναι καὶ ἱερόδημοι. Præterea aliud scholion habent Taur. et Havn. sed e superiore excerptum a recentissimo litteratore: ὁ χορὸς ἐκ Φοινισσῶν. ἐπειδὴ οἱ Ἀγηνορίδαι ποιήσαντες τὴν Φοινίκην νῆσον ἐπραίδευσαν καὶ αἰχμαλώτους ἔλαβον τὰς γυναῖκας τοῦ χοροῦ ἐπιλέκτους ἔπεμψαν τῷ Ἀπόλλωνι· πρὸ δὲ τῆς πομπῆς εὐθὺς συνέβη κατ' αὐτῶν πόλεμος. διὰ δὲ τῶν Θηβῶν ἀποστείλαντες ἠξίωσαν τοὺς Θηβαίους συγγενεῖς ὄντας ἐκπέμψαι τῷ θεῷ εἰς Δελφούς. λέγει οὖν ταῦτα ὁ χορὸς τῷ Πολυνείκει.

Ibid. lin. antepenult. δίμετρον] Vulgo τρίμετρον. Emend. King. Eidem paulo post debetur ἐκ παίωνος τετ. καὶ τρίτου pro ἐκ π. τετ. ἐπιτρίτου. Post ἀναπαιστικὸν

ἰφθημ. delevit ἐκ χορείου καὶ δακτύλων (edd. vett. ἐκ χ. δακτύλου) improbante Valck. Pro iis, quæ paulo post e Baroc. 74. interserta sunt, edd. vett. τὸ η' ὅμοιον.

P. 51. l 8. τῷ γ'.] Ante King. legebatur τῷ ιγ'.

Ibid. l. 11. διὰ τὸ ἐκ βρ. ἀρχ. — βραχυκατάληκτον addidit King.

Ibid. l. 15. τῷ α'. τὸ κς' ὅμοιον τῷ γ'.] τῷ α' — τῷ γ' King. pro τῷ γ' — τῷ β'.

Ibid. lin. antepenult. ἰων. δίμετρον et ἐκ διτροχαίου est a Kingio pro ἰων. τρίμετρον — καὶ τροχαίου. tum λα' ὅμ. ἐκ διστ. pro ἐκ σπονδείου.

P. 52. l. 8. ἔνατον] Sic King. pro ἐναντίον, uti mox etiam τὸν δ' καὶ τὸν β' πόδα pro τὸν δ' καὶ τὸν ζ' π.

P. 53. l. 1. τῆς ἅλω.] Havn. Gu. ἅλωνος. Tum Havn. καταχρ. δὲ οὕτως λέγ. αἱ ἀπ.

Ibid. l. 5. ἵνα εἰς Δελφοὺς ἀποσταλῶσι δι' Ἐτεοκλέους] Sic Aug. et Havn. Vulgo ἵνα δι' αὐτοῦ τοῦ Ἐτ. εἰς Δ. ἀποσταλ. Valck. conj. ἵνα δι' αὐτοῦ εἰς Δ. ἀπ. In seqq. πόθεν δηλ. αὖται, πιπ. Havn. vulgatam servat. Idem scholion est in Flor. 53. qui ab initio habet: ἀλλ' ἤπ. ἡ Φοίνιξ. παραλόγως κατίσχ.

Ibid. Schol. 213. Recte Valck. em. ὅπου — ταχθήσομαι.

Ibid. l. 9. ταῦτα διὰ μακρῶν λόγων] Διὰ μακρῶν λ. est e Taurin. et Havn. pro τῶν μ. λ. Ante King. edebatur: καὶ τὸ κατιν. ἀντὶ τοῦ καταναστήσομαι. καὶ τὸ om. Havn. καταναεθήσομαι em. H. Steph. App. de Dial. Att. p. 145. Havn. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ κατευνασθήσομαι. Idem om. ἐν ante ἰάμβοις. Tum ἐγὼ δὲ οὕτως οἶμαι εἶναι Havn. e quibus εἶναι recepi pro ἐστίν. Havn. et Taur. post Παρνασσὸν addunt τῇ ἐλάτῃ πλεύσασα.

P. 54. l. 1. πλεύσασαι] Sic conj. Valck. quod confirmat Havn. ἐκπλεύσασα exhibens. Vulgo: πλεῦσαι. Idem codex ab initio: διαπορεῖται πῶς λέγει et om. εἰς Δελφούς.

Ibid. λοιπὸν] Sic Taur. quod conj. Valck. pro λιπόν. Idem antea ἐλάτῃ πλεύσασα δικώπῳ, quod etiam Havn. habet, sed omisso λοιπόν. Mox idem et Taur. τὴν τοῦ Ζεφ. πνοήν. Havn. etiam αὐταῖς pro αὐτάς, Taur. οὐρίαν pro οὐρίᾳ (Havn. ὅρια).

Ibid. l. 5. πνίων ἀντιβαίνει τοῖς ἀπὸ ἀνατολῆς ἐπὶ τὰ δυτικὰ πλέουσι,] Havn. πνίων ἀντιπνέει τὴν ἀπὸ ἀνατολῶν ἐπὶ τὰ δυτικὰ ἐρχομένην. Seqq. ὅ ἐστιν em. Valck. pro ὅς ἐστιν. et sic Gu. qui habet verba τὴν αἰτίαν usque ad Ἑλλάδα, et in iis οὐρίους — ἀποδίδωσι — τοῖς ἀπ' ἀνατολῶν ἐπὶ τὰ δυτ. ἐρχομένην, ita ut vix dubitem, quin λοιπὸν sit vel ejus, qui diversorum enarratorum scholia conglutinaverit, vel e v. λιποῦσα ortum.

Ibid. l. 7. δυτικά.] Hic ante Kingium, etiam in Taur. et Havn. inserta legebantur, quæ ad v. 217. adscripsimus. Post πεδίων Havn. et Taur. addunt τῆς Σικελίας. Sequitur in Havn. οἱ δὲ Ἴονιον πόντον ἀκούουσι τὸ, etc. et Ἰονίαν pro Ἰωνίαν.

Ibid. l. 8. ἔτη κζ', ἐν ᾗ· ἐλάτῃ πλεύσασα] Sic hæc conjungunt Taurin. et Havn. pro ἔτη κζ'. ἐλάτῃ. ἔτι. ἐλάτῃ πλ. Uterque etiam κς' pro κζ'.

P. 55. l. 1. κύκλῳ κεχυμένων] Sic August. et, si recte conjicio, Taur. pro χεομένων. Havn. ἢ κύκλῳ χεομένων. gl. Gu. κύκλῳ περιῤῥεομένων. Mox Aug. ἐπεὶ ζεύγευν αἰγεῖ δοκ. ὀχ. τρ. quod ortum est e scriptura Havn. Taur. ἐπεὶ πεζεύειν αἱ νῆες δ. ὁ. τ. quod verum videtur. Pro οὕτω καὶ Ἴων λ. idem cod. ὡς καὶ Ἴ. λ.

Ibid. l. 3. Δελφινοφόρου πεδίου πόντου διαμειψάμεναι.] Junt. Bas. δελφινοφόρον. Havn. δελφήνηρον. Taur. δελφίνορον. Emendavit Barn. Tum vett. edd. πῶς διαμ. Quod Valck. restituit πόντου, est in Taur. Havn. Aug.

3

P. 55. l. 3. Σικελίαν δὲ φασὶν εἶναι μικρὰν νῆσον μεταξὺ Χαλκίδος καὶ Αὐλίδος.] King. Σικελίαν οἱ μὲν φ. nulla alia, puto, de causa, nisi ut hoc scholion sejungeretur ab eo, quod ad v. 215. adscriptum est ἐλάτᾳ πλεύσασα — τῆς Σικελίας, quocum in Junt. Basil. Barn. cohæret. Havn. Σικελία δέ ἐστι μικρὰ νῆσος μετ. Αὐλ. καὶ Χ. tum εἴρηκε pro εἰρῆσθαι. — Αἰσχύλον αὐτῷ ἕπεσθαι. Locus Æschyli est Prom. 845. seq.

Ibid. l. 6. πάντα πόντον Ἰόνιον λέγεσθαι, ὃν ἀλωμένη περιῆλθεν] Πόντον pro τόπον dedi ex Havn. περιῆλθεν pro ἐπῆλθεν ex eodem et Taurin. Paulo post Havn. ὁ δὲ Κράτης φησὶ πανταχόθεν αὐτοῦ δηλοῦντος τὴν ὦ. (αὐτοῦ sc. τοῦ Ζεφύρου.) Taur. φησὶν ἀντιδηλοῦν τὴν ὦ.

P. 57. l. 1. Par. ἀναθήματα.] Quæ apud King. et Valck. sequuntur, ea partim e glossis in MS. C. C. C. supra scriptis conflata esse videntur; in Gu. certe non est continua paraphrasis, sed singulæ glossæ usque ad v. 236. Alia ex editis interseruit King. ut ea, quæ ad v. 229. pertinent.

P. 57. l. 6. συγγενεῖς ἡμῖν. Ἄλλως. ἐπὶ τοὺς ὁμογενεῖς] Sic hæc distinguit Taurin. Vulgo continua serie συγγενεῖς ἡμῖν, ἐπὶ τοὺς ὁμογ. Ab his verbis ἐπὶ τοὺς ὁμ. incipit etiam hoc scholion in Flor. 33. Seqq. Ἀγήνορος — πεμφθεῖσα desunt in Havn. Pro ἐπὶ Λ. οὖν φησιν ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πύργους Flor. tantum habet ἐπὶ τοὺς πύργους. Pro ὅ ἐστιν εἰς Θήβας Flor. et Havn. ὅ ἐστι τὰς Θ. tum ἢ πύργους φασὶ (hoc om. Havn.) τοὺς υἱοὺς (Οἰδίποδος add. Flor.) Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην. (ἢ τοὺς πολίτας add. Flor.) Gu. nota supra πύργους adscripta: ἢ τὸν Ἐτεοκλέα καὶ τὸν Πολυνείκην πύργους καλεῖ, ἢ τὰς Θήβας ἀπὸ μέρους καλεῖ.

P. 58. l. 2. ἐτάχθην γεν. e Cantabr. ut e Piersii ed. apparet, addidit Barn. Idem est in Gu. a m. pr. post quod sequitur a m. 2. ἢ γενήσομαι, ἢ ὠνομάσθην καὶ ἐτιμήθην. Valck. conjecturam καὶ δούλη pro ἡ δούλη firmant Taur. et Havn.

Ibid. Schol. ad ver. 229. ed. Matth. Prius scholion in edd. cum scholio ad v. 228. ἐτάχθην γεν. coaluerat. In altero (Par. l. 1.) Flor. 33. λ. οὖν, φ. λούεσθαι ἐπὶ τῷ τ. Κ. ὕ. Havn. λ. οὖν φασιν ἐν. με τῷ ὕδ. τ. Κ. tum Flor. et Havn. τὴν ἑαυτῆς κόμην. Flor. περὶ θεοῖς λατρειῶν.

P. 58. l. 6. παρὰ τῷ τρίποδι recepi e Flor. 33. Taur. Havn. pro ἐν τῷ τρίποδι. Eodem alludit cod. Aug. περὶ τῆς πατρίδος. φθέγγεσθαι quatuor codd. pro φθέγξεσθαι. Flor. habet tantum τὰς ἱεροδ. παραλούεσθαι μ. φασι θ. φθ. π. τ. τρ. Aug. εἰς ἣν λέγεται τὰς ἱεροδούλας παρθ. λ. μ. θεσπέσια φθ. π. τ. π. Havn. εἰς ἣν λούουσι τὰς ἱεροδ. παρθ. μέλλ. θ. φθ. π. τῷ τρ.

Ibid. l. 7. περὶ τοῦ τρίποδος.] Gu. παρὰ τοῦ τρίπ. An puellas vaticinia a Pythia in tripode sedente accepta cecinisse significat? Certe περὶ corruptum e παρά. Supra Gu. παρ' ἧς ἐλ. αἱ ἱερόδουλαι παρθ. et ἤτοι μάντ. non ἢ τὸ μάντ. In seqq. καὶ λέγειν δυναμένους τὰ τῶν ἄλλων ἀγνοούμενα καὶ διασαφεῖν e Gu. addidi (post μαντικούς).

Ibid. l. 12. εἰσὶ τῶν παρθένων.] Εἰσὶ cum Aug. habent Taur. Gu. Havn. pro ἐστί. Ab initio ἢ addiderunt King. et Valck. nescio unde. αὐτὴν om. Gu. qui aliud etiam scholion habet: παρθένων γὰρ τρυφὴ τὸ λούεσθαι. ἢ παρθένιον χλιδὰν λέγει τὰς κόμας.

Ibid. lin. penult. καὶ ὥσπερ ἐξ αὐτοῦ ἐπιμερίζεσθαι τὸ πῦρ.] In edd. huic scholio e seqq. adhæsit ὑπὲρ ἄκρων. Supra pro ἐπείπερ ἐν ἀμφ. Havn. ὅτι ἀμφ. tum καὶ ἡλίου pro καὶ Ἀπόλλωνος — ἐν ἑκατέρῳ — ἀνάγκη pro τούτου χάριν. — ἀναπτόμενον pro ἀπτόμ. denique δοκεῖ δὲ τοῖς κ. ἐκ δύο ἀναδ. τὸ ἐπίπροσθεν πῦρ, ὥσπερ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐπιμ. ἐν σκοπιλόν. Quod scholion e Leid. descripsit Valck. idem est in Gu. a m. 2. δικόρυφος

(ὢν add. Leid.) Παρνασὸς ἐν μὲν τῇ μιᾷ κορυφῇ Ἀρτέμιδος ἱερὸν καὶ Ἀπόλλωνος εἶχεν, ἐν δὲ θατέρᾳ Διονύσου καὶ (Leid. ἢ) Σεμέλης. ὅθεν καὶ δικόρυφον σέλας καλεῖ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐταῖς ἀναπτομένου πυρὸς εἰς τὴν τῶν (om. Leid.) θεῶν θυσίαν ὀνομάσας. Cum hoc cohæret, quod ad sequens scholion dabimus.

P. 59. l. 3. Gu. a m. 2. οἰνάνθη ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν βοτρύων λέγεται. οἰνάνθας οὖν βότρυν νοητέον ἐνταῦθα, τὸν ἐξ οἰνάνθης καὶ ἐκ πρώτης ἐκφύσεως ὕστερον βότρυν γινόμενον. —In scholio edito ἔκφυσις est a Kingio pro ἔκρυσις. Idem reposuit V. D. in Misc. Obss. III. p. 109. et habet Havn. qui antea βαστάζεις pro ἀποστάζεις et οἰνάνθης τῷ Διονύσῳ καθ' ἑκάστην αὐτὴν ἐκπέμπ. Qui hinc redorditur Aug. cod. οἰνάνθη γάρ ἐστιν ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφ.

Ibid. l. 4. Verba οἰνάνθας — ἄμπελος aliena esse monuit Valck. Sed vid. scholion Gu. cit. in nota ad 236—238. In iis τὸν ἐξ οἰν. β. scripsi ex Havn. et Taur. Deerat præpositio. Scholion Gu. et Leid. φασὶ (δὲ καὶ add. Gu.), ὅτι ἄμπελος ἦν ἐν τῷ τοῦ Διονύσου ἱερῷ, ἥτις καθ' ἡμέραν ἑκάστην ἔφερε βότρυν, ἐξ οὗ (Leid. ὅθεν) ἡ σπονδὴ τῷ Διονύσῳ ἐγίνετο. ἐδηλοῦτο δὲ ἐντεῦθεν, ὅτι Διόνυσος πρῶτος ἐχαρίσατο (τοῖς add. Leid.) ἀνθρώποις τὴν ἄμπελον, Ἰκαρίῳ δοὺς πρώτῳ, ὥσπερ καὶ Δημήτηρ τὸν σῖτον, καὶ Ἀθηνᾶ τὴν ἐλαίαν, καὶ ἕτεροι τῶν θεῶν ἕτερα.

Ibid. l. 5. In versibus Sophocleis τις ab initio om. Havn. Pro Εὐβοίας Havn. Taur. Εὐβοήσασα, tum monstrum lectionis habet Taur. τηδεβάκοσχρος βότρυς. Verum credo vidisse Valcken. quem sequitur Brunckius, in Fragm. Soph. p. 619. edens, γῆς Εὐβοΐας. — πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω. Taur. πρῶτα μὲν λαβραδίῳ κτλ. Havn. πρ. μὲν λαβρᾶς ἐκκεκλιμάτωται. κεκλημάτωται est a Barn. — εὐανθὴς δέμας est e Taur. et Havn. pro εὐάνθης· δέμας οἰνάνθης, quod Br. dedit, est e Barn. conjectura. Indidem recepi ὀμφ. τύπον pro ὀμφ. τρόπον. — καὶ κλίνεταί γε, quod. conj. Valck. est in iisdem codd. — δείλη est a Barn. δίλη Junt. Basil. δήλη Taur. Havn. qui etiam πᾶσι pro πᾶσα et in ὄπωρα καλῶς cum editis consentiunt. κἀνακιέρνατα pro κἀνακιρνᾶται legendum monuit Porson. ad Eurip. Med. v. 1. p. 388. b. Lips.

Ibid. Schol. 236. Οἶνα θ' ἃ] Ἥτις καθ' ἑκάστην ἡμέραν στάζεις οἶνον δηλονότι τὸν ἀεὶ καρποφορούμενον add. Gu.

P. 60. Schol. 239. Gu. has glossas habet a m. pr. ζάθεα] ἄγαν θεῖα. δράκοντος] τοῦ δελφῖνος, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων. (Hoc etiam e Cantabr. enotavit Barn. In Havn. hoc est scholion: ὑπὸ τὸν Παρνασσὸν δείκνυταί τι σπήλαιον τοῦ δράκοντος. vel, ut Flor. 33. habet: τοῦ δελφῶνος (sic) — ὑπὸ τὸν Παρνασσὸν δείκνυται τὸ σπήλαιον, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων.) οὔρειαι] ὀρειναί. θεῶν] τοῦ θεοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. νιφοβ. τ' ὄρος ἱερὸν] καὶ ὦ χιονόβλητον ὄρος ἱερόν. τὸν Παρνασὸν πάλιν λέγει. (Hoc est etiam in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.) ἑλίσσων] ἀντὶ τοῦ ἑλισσόμενος, στρεφόμενος. (et Flor. iidem.) ἀθανάτας θεοῦ] τῆς Ἀρτέμιδος. παρὰ] κατά. γύαλα] τόπους, ναούς. (et Florr. iidem.) μεσόμφαλα] τοὺς κατὰ τὸ μέσον τῆς γῆς. Δίρκαν] ἀντὶ τοῦ τὰς Θήβας. quæ apposui, ut confirmarem, quod supra dixi, Kingii paraphrasin e glossis MS. C. C. C. concinnatam videri. Sed ad ver. 234—238. continua est etiam paraphrasis in Gu. εἴθε καταλιποῦσα τὴν Δίρκην, τουτέστι τὰς Θήβας, γενοίμην τῆς ἀθανάτου θεοῦ, ἤγουν τῆς Ἀρτέμιδος χορὸς ἑλισσόμενος, ἤγουν στρεφόμενος, ἄφοβος κατὰ τοὺς ναοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος τοὺς κατὰ τὸ μέσον τῆς γῆς.

Ibid. l. 3. λέγουσι δὲ] Καὶ add. Gu.

Ibid. l. 5. Δελφίνης,] Δελφὶν Gu.

Ibid. ἔσχε,] Ἔσχηκε Gu.

Ibid. l. 6. τὸ κατοπτευτήριον, ut optime conj. Valck. recepi ex Havn. ὅθεν κα-

τοστ. e Taur. et Havn. King. dederat: ὅτι ἐν Παρν. tum pro τὸν Δίλφιν Havn. τὸν Δελφῖνα.

P. 60. l. 8. γὰρ] Sic Havn. pro δέ. Is etiam antea τινὲς δὲ στίζουσιν et mox περισσῶς.

P. 61. l. 1. συγκείμεναι.] Sic Gu. pro συγκειμένων. In superiore schol. idem cod. male μεσόμφαλα δὲ κυρ. αἱ τ. ὁ. κ.

Ibid. l. 3. ἰὼ Παρνάσσιον ὄρος] Ἰώ. Sic Flor. 33. Taurin. Havn. pro τά. Ex Taurin. Havn. recepi etiam ὃς τὸ κατανιφ. ὄρος ἀμφ. pro ὃς τὸ κατ. ἄντρον ἀμφ. Iidem etiam καὶ ὦ θεῖον ἄντρον pro θεῖά τε ἄντρα. Ad finem verba καὶ διόνυσον et φησὶ om. Havn.

P. 62. Schol. 251. In Mosq. D. hæc tantum leguntur: τὸ εἴ τι ἀόρ. — πεζῷ λόγῳ, in quibus πολὺ habet pro πολλή.

Ibid. Schol. 253. Hoc scholion unde sumserit Valck., ignoro. In Junt. Basil. Barn. King. non legitur.

Ibid. Schol. 254. a. τουτέστιν οἱ ἐκ Θηβῶν—Κεραοφόρον καλεῖ. σκόπει δέ· ἀπὸ Ἰοῦς Ἔπαφος, οὗ Λιβύη, ἧς Βῆλος, — καὶ Πολυνείκης.] Sic hæc conjungit cod. Gu. quem sequi malui, quam incertam auctoritatem Kingii. Is enim scholion finit verbis κεραοφόρον καλεῖ, omissis verbis σκόπει δέ. tum novum scholion, tanquam e Bar. petitum, addit: λέγεται — καὶ Ἰοῦς, (quod in Gu. est a m. pr. et in MS. C. C. C. exstare videtur) et cum hoc continuo ordine jungit ἀπὸ Ἰοῦς Ἐπ. κ. τ. λ.

P. 63. l. 3. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. ἀμφὶ γὰρ πόλιν τὸ νέφος] Hæc (τὸ δὲ — πόλιν) addidi ex Havn. qui caret verbis οἰκεῖον δὲ, etc. In Junt. Bas. Barn. hoc scholion ad 248. refertur, huc in Havn. King. Valck.

Ibid. Schol. 260. Havn. τοῖς παισὶν Οἰδίπου (sic etiam Junt. Bas.) ὁ Ἄρης ταχέως προς. ἄμεινον γὰρ οὕτως. omissis verbis δὲ τὸ εἴσεται ἀ. τ. ἑρμ. ubi οἴσεται pro εἴσεται ex Aug. scripsit Valck.

P. 64. Schol. 265. Havn. τὸ δίκ. καὶ παρὰ τὴν τῶν θεῶν συμμ. ἀεὶ προϊστάμενον, καὶ τοῖς δικαίοις ἐπεξιοῦσι συνερχομένων. ex quo legendum conj. καὶ τοῖς δικαίως ἐπεξιοῦσι συνερχομένην.

Ibid. Schol. 268. Aug. et Havn. sic: τὰ μὲν θυρώματα ἐπιστρ. τοῖς θυρωροῖς. δι' εὐπιστίας,] Διὰ (hoc om. Havn.) τὴν εὐμάρειαν καὶ τὸ εὐχερῶς με ὑποδέξασθαι τοὺς φυλ. ὑπ. μὴ δόλος (τις add. Havn.) ἐστίν. Etiam Taur. θυρώματα et θυρωροῖς, quæ pro antiquioribus habet Valck.

P. 65. Schol. 271. a. οὐκ ἀφῶσιν ἄτρωτον. Ἄλλως. οἱ μὲν γράφουσιν οὐκ ἐφρῶσιν. οἱ οὖν ὑποκριταὶ — ταύτην τὴν χρῆσιν φησίν.] Hæc (οὐ ἀρῶσιν ἐφρῶσιν.) suppeditavit Havn. in quibus leg. οὔ με φρῶσιν annotavit Niebuhr. Ex eodem codice in fine addidi φησὶν, nec sic tamen locum integrum esse existimans. Paulo ante idem περὶ μονοσυλλάβου ῥητέον ῥῆμα.

P. 66. l. 1. Ἀνόητον φασὶ τῷ ξίφει πιστεύειν,] Vulgo ἀνόητον τὴν χρῆσιν φασὶ τῷ ξ. π. Pro τὴν χρῆσιν Valck. conjiciebat τὴν τήρησιν. Sed melius illa absunt a Taurin. et Havn. e scholio edito ad v. 271. repetita. Præterea Havn. ἀνοήτως δέ φησι τῷ ξ. π. φησὶ etiam Taur. Mox delevi δὲ in εἰ δὲ καί. Verba ἀναγκασθεὶς sine γὰρ usque ad δύσερις εἶναι sunt etiam in marg. Gu. In hoc scholio, quod finitur voce ἐπορίσατο, desinit codex Havn. hac addita nota: τέλος τῆς ἐξηγήσεως τοῦ δράματος τῶν Φοινισσῶν.

Ibid. l. 8. ἤγουν τὴν πίστιν — τοῦ θαρρεῖν.] Recte hoc scholion a præcedente separavit Valck. quod monstrant etiam Aug. Havn. Taur.

Ibid. l. 9. Ἢ κτύπον. ἀποφαντικῶς, ὄντως κενὸν τὸν ψόφον ὑφορῶμαι.] Sic dedi e Gu. et Aug. pro τὸν κτύπον οὖν φησὶν ἀποφατικῶς, ὄντα, ἤγουν τὸν κ. ψ. ὑφ. Aug. tamen et Taur. τὸν κτύπον repetunt: Ἢ κτύπον.] τὸν κτ. ἀποφ. Taur. ἀποφατικὸν ὄντως. Pos-

sis etiam cum Valck. scribere ἀποφ. ἥγουν ὄντως. κοινὸν τὸν ψ. hoc ordine Gu. ἀποφαντικῶς ad significationem vocis ἢ declarandam spectat.

P. 66. lin. ult. ἐπ' αὐτοὺς ἠδίως,] Sic Taur. ex quo errore librarii orta Aug. cod. lectio ἐπ' ἀντιδίως. Ex hoc Valck. suspicabatur ἐπ' αὐτοὺς, ἵνα τι δίου. Sed fortasse εἰ δίως ipsum ex ἠδίως ortum est; omittit certe Taurin.

P. 67. l. 4. σωθήσεσθαι] Σωθήσεσθαι ex Aug. recepit Valck. pro σωθῆναι. E Taurin. nihil enotatum. Seqq. ἐσχάρα δὲ, κ. τ. λ. in Junt. Basil. cum superioribus cohærent; sejunxit King. omisso δέ. Aug. ἐσχάρα μὲν γὰρ κυρ. In his ἐναγίζουσι dat Taur. pro quo in Aug. erat ἀναγίζουσι. Vulgo σφαγιάζουσι.

Ibid. l. 9. ἱερακὰς φησὶ τεθαῤῥηκέναι. ἀσθενοῦς δὲ ψυχῆς τεκμήριον·] Φησὶ, quod ante ψυχῆς legebatur, cum Aug. omittit Taur. in fine post κίνδυνον hæc subjiciebantur in Aug. ἀλλὰ τοῦ χοροῦ πρὸς τὰς βασιλίας εἰδ * * * εἰκῶν. quæ paulo emendatiora exhibet Taur. ἄλλως. τοὺς τοῦ χοροῦ πρὸ τῶν βασιλείων εἴδως οἶκον. quæ varia lectio esse videtur verborum τὰς ἀπὸ τοῦ χοροῦ ἱερακάς.

Ibid. l. 11. ὃ καὶ ἄμεινον,] Ὃ ex Aug. addidit Valck. idem est in Gu. In hoc εἰς τὸν κουλεὸν est a pr. m. reliqua a sec.

Ibid. Schol. 285. Gu. sic habet: ἢ — λέγων, ὡς οὐ καθάπ. Ἑλλ. ὁμίλ. — φωνῆς, ἔγνω, κ. τ. λ.

P. 68. l. 5. ἐν τοσούτῳ οἱ Ἀργεῖοι ἐπὶ τὴν πόλιν ἐστράτευσαν.] Ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν edidit Valck. πέμψειν πρὶν δεῦν Barn. Junt. Basil. ἐστράτευσαν et om. πρίν. Vix tamen hæc sincera. An: μέλλων δὲ πέμψειν εἶδον τοὺς Ἀργ. ἐπιστρ. ut ultima ἐν τοσούτῳ, etc. variam tantum lectionem verborum ἐν τῷδ' ἐστράτ. Ἀ. contineant. Cod. Gu. ad ἐν τῷδ', ἐν τοσούτῳ (ἐν τῷ μέλλειν πέμψαι). Flor. 33. ἀντὶ τοῦ μέλλοντος πέμπειν με. σύνηθες δὲ τῷ Εὐριπίδῃ τὸ σχῆμα. unde conjicias etiam: ἢ οὕτως· ἐν τῷ μέλλειν πέμψαι leg. πέμπειν με — ἐν τοσούτῳ.

Ibid. l. 9. ἠπατημένους χαίρειν] Χαίρειν addidi e Gu. sicut antea ὡς ante ἀληθῶς, et paulo post πρὸς τὴν ἐπαν. τὸ ἐν τῷδε scripsi pro τὴν ἐν τῷδε.

Ibid. l. 14. ἐπεὶ φανείη.] Sic Gu. pro ἐπιφάνη. Paulo ante idem τοῦτο οὖν κάκτηθα γ. pro ὡς καὶ ἐπτ. γίγ. Libanii duo loca priora, indicante Valck. sunt T. II. p. 270. D. et 271. A. ed. Morell. Priorem in Reiskii editione non reperi; alter est T. I. p. 535. seq. In eo τεταγμένων est etiam in Gu. τεταμένων hic e Leid. Valck. ut in Libanio Reisk. e duobus codd.

P. 69. l. 1. τὴν δόξαν] Sic Gu. pro τῆς δόξης, ut in Epist. 251. ed. Wolfii. Paulo ante Gu. ἐκεῖ τι καὶ σοὶ φίλτ. e quibus τι recepi.

Ibid. l. 11. δίμετρον] Sic King. pro τρίμετρον, nescio an e cod.

Ibid. l. 12. τὸ ι' et καὶ βακχείου addidit King.

Ibid. lin. antepenult. τὸ θ' . . .] King. ad h. l. scholia hic de metro manca sunt; ego igitur optimum cod. secutus sum.

P. 70. Schol. 308. Οἱ τούτων, κ. τ. λ.] Priora ista ex Aug. addidit Valck. Eadem sunt in Taurin. qui ab initio οἱ τούτων pro οἱ τούτου. Post πῶς, Valck. lacunæ signa posuit. Taur. πῶς ὅτι οὐδέν. εἰπουσῶν est a Valck. Codex εἰποῦσα. Ad finem Taur. ὥστε σημῆναι, ὅτι. et ἐμφαίνουσαι pro καὶ ἐμφαίνειν. In scholio edito Aug. εἰ γὰρ Ἑλλ. ἐλ. ἀλλ' οὐ. . . . τὴν πάτρ. ἔσωζον ἀπήχ. τῆς Φ. καὶ Σ. Ἑλένης ἀπαιτούσης· καὶ γὰρ χ. αὐτ. ἐν γλ. τί με παρηπ' Λάκωνος ὁρμᾶσθαι λόγος. Taur. προσηγορεῖ Λ. ὁρμᾶσθαι λ.

P. 70. l. 13. τη'.] Ita King pro ι'.

Ibid. l. 16. ἰαμβικὸν] Ita King. pro ἰωνικόν. sicut infra τὸ θ' ἰαμβικὸν pro ἰων.

P. 70. lin. penult. Versum Homericum addidit King. uncis inclusum, fort. e Barocc.

P. 71. l. 2. τῷ α′] Olim τῷ ια′. Corr. King. In Valck. ed. errore operarum nota 42. ad præcedens ἀκατάληκτον relata est.

Ibid. l. 3. ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ διϊάμβου.] Vulgo ἀκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου γ′, ἢ καὶ ἐκ παίωνος δ′, etc. illa ἐξ ἀντ. — ἢ καὶ delevit King. utpote e nota ad colon ιϑ′ repetita.

Ibid. l. 11. ἀντισπάστου καὶ διϊάμβου.] Sic King. correxit pro ἀντισπαστικοῦ καὶ ἰάμβου. Idem mox post ἀντισπάστου interseruit πεντασυλλάβου. et ad τὸ κζ′ post ἀκατάληκτον delevit εἰς δισύλλαβον.

Ibid. l. 19. Verba ἐκ παίωνος τρίτου — καταληκτικὸν e Barocc. 74. interseruit King. et delevit quod sequebatur post κρητικοῦ; τὸ λδ′ ὅμοιον.

P. 72. l. 4. ἀκατάληκτον,] Sic King. correxit vulgatum καταληκτικόν.

P. 73. l. 2. ἀπὸ] Μεταφορᾶς add. Gu.

Ibid. l. 5. ἔστι τὸ ἀμφίβαλλε] Aug. ἀμφιβάλλου, unde conj. Valck. τουτέστιν ἀμφιβαλοῦ. Μαστὸν] ἀπὸ μέρους, τὸ στῆθος τῆς μ. 'Ωλέναισι] ταῖς σαῖς χερσί. Mihi nihil nisi δὲ addendum videtur. ἔστι δὲ τὸ ἀμφ. μ. ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. gl. Gu. τὸ σὸν στῆθος ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν.

P. 74. l. 3. ὅτι μικρὸν ὕστερον ἐξυρῆσθαι αὐτὴν φησὶ διὰ τὸ πένθος.] Aug. ὡς μικρὸν ὕστερον φησὶν αὐτὴν ἐξυρῆσθαι διὰ τὸ πάθος. Taur. ὡς μικρόν· ὕστερον δέ φησι ἑαυτὴν ἐξυρῆσθαι διὰ τὸ πένθος. Hinc Valck. recepisse se dicit ἐξυρῆσθαι pro ἐξυρεῖσθαι, quod tolerarant Barn. et King.

P. 75. Schol. 328. Gu. m. 2. τὴν γὰρ τοῦ υἱοῦ ἀποδημίαν οἶεται ἐρημίαν τοῦ πατρώου οἴκου. Pro παντὸς οἴκου Barn. King. Valck. τοῦ πατρὸς οἴκου.

P. 76. l. 1. Par. ἀφ' οὗ, — σκότια τρύχη διαδέχομαι.] Gu. ἀμ. ἐνδυμάτων λευκῶν, ἀλλάσσω δὲ ἀντὶ τοῦ ἤλλαξα ταῦτα τὰ τριχηνὰ (τρίχινα) ἐνδύματα τὰ δυσόρφναια, τὰ σκότια, ἐκ παραλλήλου ἀντὶ τοῦ μέλανα. quæ e MS. Cantabr. primus Barn. cum præcedentibus dedit, King. ad v. 348. ἀμείβομαι seorsum posuit. Eadem singula singulis verbis suprascripta sunt; supra τρίχη (sic cod.) m. 2. rectius ῥάκη. King. paraphrasin Junt. Basil. recepit, nisi quod ea ἀνείμων habet pro ἀμέτοχος. Taurin. ἄπεπλος φαρ. ἀντὶ ἀμέτοχος ἄπεπλος διὰ λευκῶν φαρέων οὖσα τὰ δυσόρφν. καὶ σκ. τρ. διαδ.

P. 77. l. 1. πρὸς τὸ] Sic Taur. pro ἀντὶ τοῦ, ut conj. Valck. Idem codex antea pro ῥερυπωμένα habet ἐρητρωμένα.

Ibid. l. 4. 'Απήνας,] συζυγίας.] Ζεύγους συγγενικοῦ haud dubie e Cantabr. addidit Barn. qui reliqua ex eo cod. petita omisit. King. addit tantum ζεύγους. συγγενικοῦ sequenti scholio ad ὁμοσπόρου adjecit Valck. Hoc etiam scholion e Cant. primus protulit Barn.

Ibid. lin. ult. Ἄλλως. ὥρμησε μὲν] Ἄλλως. ὥρμησε, quod Valck. dedit pro ἀλλ' ὥρμησε, habet Taur. e quo μὲν adjeci.

P. 78. Schol. 343. Valck. hoc tanquam ex Aug. petitum dedit sic: ἄλλως. καὶ ἐπὶ ἀγχ. ὥρμ. τὰς ὑπὲρ τέραμνα καὶ εἰς τὰ ὑψηλότερα. τέραμνα δὲ λέγει τὰ ὀροφήματα.

Ibid. l. 4. κατὰ τῶν] Sic emend. Valck. pro μετὰ τῶν τ. Pro ultimis Gu. m. 2. μισεῖ γὰρ τοῖς παισὶ καταρασάμενος· τοῦτο γὰρ καὶ τοῦ χωρισμοῦ αἴτιον γέγονεν.

P. 79. l. 2. ὠσεὶ ἔλεγε μέγιστα δυστυχήματα ἐμοῦ τε καὶ τῶν σῶν προγόνων.] In his secutus sum cod. August. Vulgo post διὰ μέσου in scholio ad v. 350. statim sequitur: ὠσεὶ ἔλεγε δυστυχήματα ἐ. τε καὶ τ. σ. πρ.

P. 80. Schol. ad v. 354. Ἐγὼ δ' οὔτι σοὶ] Ἐγὼ δέ σοι οὐδαμῶς ἐν τοῖς γάμοις — λουτρῶν γαμικῶν.] Priorem hujus scholii partem usque ad εὐτυχεῖ King. in paraphrasi posuit, reliqua in notis, adscitis in paraphrasi iis, quæ infra ad v. 357. ex editis leguntur.

Ibid. l. 3. μετὰ λαμπάδων Taur. et Gu. prout King. etiam dedit haud dubie e cod. MS. pro μετὰ λαμπάδος, quod frustra defendit Valck.

Ibid. Schol. 357. Ἀνυμέναια δ' Ἰσμ. ἐκηδ. ἐπιγάμβρευσε δὲ τῷ Ἄργει ὁ Ἰσμηνὸς, — ἐκπέμψας ὁ Ἰσμηνὸς οὐ συνήσθη ἐπὶ τῇ πρὸς τὸν Ἄδραστον ἐπιγαμβρείᾳ· οὐ γὰρ ἐδέξατο τὰ παρ' αὐτοῦ λουτρά.] Hujus scholii priora usque ad ἐκπέμψας in paraphrasi, reliqua in notis posuit King. ὁ δὲ Ἰσμηνὸς, ut Junt. Basil. Barn. habent. Ego codicem Taurin. secutus sum, qui hæc conjungit, δὲ om. Ex eodem est ἐπιγαμβρείᾳ pro ἐπιγαμίᾳ.

Ibid. lin. penult. οἱ νυμφίοι τὸ παλαιὸν e Taurin. recepi pro οἱ παλαιοί.

P. 81. l. 1. Ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅτε ἔγημέ τις,] Gu. εἰωθὸς ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅταν ἔγημαν. Idem mox ἀπολούεσθαι cum Leid. ὑπολούεσθαι edidit King. Paulo post King. ἵνα κατὰ ῥοῦν τὰ πρὸς τὸν βίον αὐτοῖς δοκῇ (non δοθῇ, ut ait Valck.). Leid. χωρεῖ Gu. χωρῇ.

Ibid. l. 4. ἐτέρωθι, διὰ τοῦτο] Διὰ τοῦτο e Leid. et Gu. scripsi, ubi apud King. erat tantum τό. Tum Gu. ὅτι δὲ οὐ μετίδ. Baroc. ἔτι δὲ οὐ μετίδ.

P. 82. Schol. 360. Taur. ἐσιγάθη ἀντὶ οὐκ ἀνυμνήθη, ἢ ἀντὶ ἐσιωπήθησαν, γράφε ἐσιγάθησαν.

Ibid. l. 6. ὁ ex Aug. recepi pro ὡς. Idem om. ὅλ. τάδε ἀντὶ τοῦ τῶνδε, tum habet ὡς ἐν τῷ διά τ' ἐντ. denique εἴτις ποτὲ ἄρα ἐστίν.

Ibid. l. 8. γὰρ κακῶν τούτων] Γὰρ addidi et τούτων pro κώμων scripsi ex Aug. et Taur. tum in fine κατέσκηψεν pro ἔσκηψαν.

Ibid. l. 9. ἢ θαυμαστόν.] Ἢ ex Aug. interseruit Valck. dubito, an recte; neque enim diversa sunt hæc duo, ut e seqq. patet. Gu. a m. pr. habet θαυμαστὸν, a sec. m. τίμιον, et μέγα εἰς τὸ θέλξαι αὐτάς. Flor. 33. δεινὸν, τυραννικόν. Seqq. ἐν ἤθει — καθέστηκε sunt etiam in Gu. m. 2. et καίτοι τῶν γ. — αἱ γυν. In fine ἔχουσιν pro παρέχουσιν, et καίτοι τῶν γονῶν pro καὶ τὸ τῶν γ. ex Aug. recepit Valck. Hoc est etiam in Gu.

Ibid. lin. penult. πρὸς τὸ τικεῖν] Sic Gu. pro πρὸ τοῦ τικεῖν. Mox idem ἀλλ' αἶδε μεῖζον — ἴδοις pro ἴδῃς — καταφρ. παίδων — ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστιν αὐταῖς τὸ φιλότεκνον.

P. 83. l. 5. ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου καὶ τρίτου καὶ σπονδείου.] Sic dedit King. pro ἐξ ἐπιτρίτου α' ἐκ τρίτου γ' σπονδείου.

Ibid. l. 8. τὸ νς' δακτυλικὸν πενθημιμερές· εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν.] Junt. Basil. Barn. τὸ νέ' δακτ. δίμετρον καταληκτικόν. τὸ νς' δακτυλικὸν ὅμοιον. Correxit King. e Barocc. 74. qui tamen δίμετρον ἔπους pro δίμοιρον. Idem statim post corr. vulg. τὸ νζ' ἀντισπαστικὸν ἀκατάληκτον.

Ibid. l. 15. καὶ ἄνοιαν] Καὶ ἄγνοιαν Aug. et Taur. Corr. Valck. Idem in fine συγγ. ἐμαυτῷ dedit pro ἐμαυτόν. κοινὸν (ante ἔρωτα) e Taur. addidi.

Ibid. lin. penult. ὁ ante τῆς πατρ. deest in Junt. Basil. Barn. King. Addidit Valck.

Ibid. μαρτυρεῖ καὶ Ὅμηρος λέγων, οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων.] Gu. μαρτ. δὲ καὶ Ὅ. λ. οὐδὲν γλ. ἧς π. οὐδὲν οὐδὲ τοκ. In Barn. deerat prius οὐδὲν et οὐδὲ τοκήων.

P. 84. Schol. 374. Gu. a m. pr. Flor. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ξίφος ἠρμένον ἔχουσαν. Quod post hæc proxime sequebatur τῇδε κἀκεῖσε, monente Valck. et cod. Gu. ad κυκλῶν v. 375. retuli.

P. 85. l. 7. γίνοιντο·] Sic Gu. pro γίνονται.



P. 85. l. 8. ἀντὶ τοῦ διὰ μακροῦ χρόνου.] Διὰ e Gu. et Florr. addidi.

Ibid. l. 9. γυμνασίων, ἐν οἷς ἀνετράφην.] Ἐν οἷς ἀνετρ. e Gu. et Florr. accesserunt.

Ibid. Schol. 381. Aug. et Taur. δι' ὄσσων.] πεποίηται (Taur. ποιητικὴ) ἡ φράσις (Taur. ἡ περίφρασις) ἐκ παραλλήλου· τὸ αὐτὸ γὰρ σημαίνει (Taur. add. ὡς τὸ πολύπιστρα πολῶν· ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ σημαίνει) τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχω (Taur. ἔχων) δακρύοντας. Gu. ποιητ. ἡ περίφρ. ἐκ παρ. τὸ αὐτὸ τὸ δι' ὄσσων ὄμμα, ὡς τὸ πολ. πολ.

P. 86. l. 3. τουτέστι λύπῃ] Τουτέστι addidi et ἀπόστασιν scripsi pro ὑπόστασιν e Gu.

Ibid. Schol. 383. In editis priora tantum sunt: τὸ ξυρ. — τόνῳ. ἀκὴν (quod recepit Matth.) em. Valck. pro ἀκοήν.

Ibid. l. 7. κείρομαι] Sic Aug. et Taur. Vulgo κέκαρμαι.

P. 87. Schol. 395. Hoc scholion primus edidit King. Quia etiam in Gu. est, fidenter adscripsi e Barocc. petitum esse. Idem de scholio ad v. 405. dictum esto. In ant. edd. hæc legebantur: δέδοικα, φησὶ, μή πως ἔρωμαι ἃ χρήζω καὶ δάκω σου τὴν φρένα, ὅμως ἐπιθυμῶ σε ἐρέσθαι, κἂν λυπῶ σε. quod est etiam in Taur. et Flor. 33. nisi quod hi habent δέδ. μὴ ὅπως ἐρ. Flor. εἰ καὶ λ. σε. et addit: λυπεῖ δὲ δι' ὧν ἐξετάζει τὰ περὶ τῆς φυγῆς.

P. 88. l. 7. λέγειν τι τὰ δέοντα,] E Gu. addidi τι et scripsi νοήσεις — ἥξει. Ad finem idem cod. ὃ πάντ' ἀπολ. λ. ὑπερβ.

P. 89. Schol. 404. Aug. et Taur. inverso ordine: γράφουσί (om. A.) τινες, τὰς (A. τὰ) τῶν πολ. κρατοῦσι (A. κραταιοὶ) γὰρ οἱ πολ. τοῦτο δὲ ὡς 'Αθ. ὁ π. εἶπε· κἂν μὴ φυγὰς ἄν τις, ὅμ. φ. τὰς τῶν κρ. ἀμαθίας. unde ἀμαθίας pro vulg. ἁμαρτίας recepit Valck. In Gu. priora τοῦτο ὡς 'Αθ. ὢν (sic) ὁ π. εἶπε et posteriora locis discreta sunt, et legit κἂν μὴ φυγὰς εἴη τις.

P. 90. l. 1. Par. Aug. inter τοῦ et ἐπιβάσεσθαι habet χρῆναι ἀπολάβειν (ἀπολαύειν.) non item Taur. Gu. Flor. 33. tantum habent: (vid. Schol.) παροιμία· αἱ δ' ἐλπ. β. τοὺς κενοὺς βροτῶν. unde βροτῶν recepi pro βροτούς.

P. 90. l. 3. ἐπὶ μιτὸς πλέει,] MSS. πλέει τις hic et in fine scholii, quod King. correxit τις πλέει. Sed additum videtur a grammatico. Indidem ortum τῆς, quod in Arist. Pace 698. inter ἐπὶ et ῥιπὸς ante Brunckium legebatur. Mox Gu. κέρδους ἕνεκα χάριν.

P. 91. l. 1. Par. οὔσας κενὰς, ἤγουν ματαίας.] Κενὰς ἤγουν e Gu. addidi.

Ibid. δυστυχίας.] Sic Gu. pro συμφοράς.

Ibid. ἀπὸ ποίου δὲ πόρου ἐτρέφου πρὸ τοῦ διὰ τοῦ γάμου εὑρεῖν ζωάρκειαν.] Sic Gu. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. pro ἀπὸ π. δὲ π. ἐτρ. πρὸ τοῦ γάμου.

P. 91. l. 1. καλὰ — βραδύνουσι δέ.] Sic Taur. nisi quod τιθέμενα habet Aug. τιθέμεναι βραδύνουσιν, sine δέ. Gu. a m. 2. μάλλα (sic) πρὸ ὀφθ. τίθενται, βραδύνουσι δέ. In seqq. pro τιθέασι Taur. ἔχουσι.

Ibid. l. 4. 'Ηδονὴν ἡδεῖαν ἔχουσιν, ἀλλὰ βλαβερὰν] In Taur. erat ἡδ. ἡδ. ἔχουσιν. Ἄλλως. βλαβερὰν, ex quo feci ἀλλὰ βλ. Similiter Valck. corr. ἔχουσι, βλαβερὰν δέ. Idem post ἡδεῖαν interserendum putabat μέν.

Ibid. l. 7. εὔχου εὐτυχεῖν] Hæc etiam habet Gu. At Aug. Flor. 32. εὔχου σοι (Flor. σὺ) πράττειν καλῶς (καλῶς om. Flor.)· τὰ γὰρ τῶν φίλων οὐδέν ἐστιν (ἐὰν σὺ δυστυχῇς add. Aug.). Valck. pro εὔχου σοὶ conj. εὔχου σε. Librarius, qui Flor. cod. scripsit, ante oculos habuisse videtur, εὔχου εὖ πράττειν.

P. 92. l. 1. ἀνδρὸς γὰρ] Γὰρ est grammatici hunc versum ad nostrum explicandum adscribentis. Delevit Valck. quia in Aug. deerat. Sequentia miro modo confusa

sunt in Aug. ἢ τάχα πρὸ τοῦ γάμου δυστυχῶν, ὑπὸ τῶν ξένων, γήμας δὲ καὶ τῆς δυστ. ἀπ. ὑπὸ τῶν φίλων ἠλειμῦτο, i. e. ἠμελεῖτο.

P. 92. l. 6. τοῦ γάμου recte om. Taur. Probabiliter Valck. em. seqq. θηρὸς ὁ Ἄδραστος, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τὸ γένος συν. in quibus διὰ τὸν χρησμὸν θηρὸς jungo. ἔλεγεν λλέσθαι est e Taur. pro Ἑλένην ἐλ.

Ibid. Schol. 420. Aug. in his φησὶ πιστεύσ. τῷ θ. τὸν Ἄδρ. (quem genuinum verborum ordinem dicit Valck.) δυστ. τοιαῦτα. tum ἀρείου . . pro Ἀρείους, unde Ἀρείοις scripsi. vid. Valck. ad h. l. denique πρὸς οὓς ᾔτιον, ἐπὶ. πρὸς ι. τάξιν ὁ θ. τὴν θυγατέρα.

Ibid. lin. penult. ἡ μὲν τὴν αἰτίαν — ὁ δὲ τὴν αἰτίαν — ἐκεῖσε ἤγαγεν.] Aug. τὴν μὲν αἰτ. — αὐτὸν ἱερατῇ — καταμ. ἔλεγεν. (sic etiam Taur.) Tum Taur. μὴ (sine εἰ) γὰρ — γάμου ἐλθεῖν παρέμ. In fine Aug. ἐκεῖσε ἤγαγεν ἡμᾶς. Taur. ἐκ. ἡμᾶς ἤγ. Denique in utroque cod. Ἄλλως, τὸ εἱμαρμ. quæ ad v. 424. adscripsi.

P. 93. l. 1. Par. ἔχρησεν ὁ θεὸς ἑνῶσαι, κ. τ. λ.] Hoc est in Kingii paraphr. (ut schol. dedit Matth. ad v. κάπρῳ v. 422.) ἔχρησε habet etiam Gu. a m. pr. ἑνῶσαι a sec. tum supra παίδων γάμους-ἀντὶ τοῦ τὰς θυγατέρας εἰς γάμον.

P. 93. l. 3. κουράων δὲ γάμους.] Sic Aug. Taur. Baroc. 74. Gu. nisi quod hic κουράωνι γ. Junt. Basil. κούρα δὲ γαμβροῖν. Barn. κούρα μὲν γαμβροῖν, quod retinuit Valck. ζεῦξαι Aug. quod cum Valck. prætulissem, nisi reliquorum codd. et edd. vett. consensus adversaretur. οὓς κεν ἴδῃς e Gu. recepi pro ἴδοις. Ultimo v. ἡμετέρου (ὑμετέρου Junt. Basil.) στείχοντας codd. omnes et edd. pro quo recte Valck. ἐμοῦ στείχοντας. Seqq. sic leguntur in Baroc. 74. et Gu. καὶ οἱ μὲν λ. ὡς ἀπὸ τῶν ἀσπίδων συνέβαλλεν (συνέβαλεν Baroc.) ὁ Ἄδραστος. Τυδεὺς μὲν γὰρ τὸν Καλυδώνιον κάπρον εἶχεν ἐπίσημον, Πολυνείκης δὲ τὴν Σφίγγα, λέοντος στῆθος καὶ πόδας ἔχουσαν. οἱ δὲ, ὡς πρώτους γενομένου κατέφυγον εἰς τὸ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, καὶ δορὰς εὑρόντες λέοντος καὶ συὸς, (τινῶν add. Gu.) ἀναθήματα κυνηγετῶν, Τυδεὺς μὲν τὴν κάπρου, Πολυνείκης δὲ τὴν λέοντος εἰληφότες ἐνεδύθησαν. καὶ εἰς Ἄργος ἔπειτ' ἐλθόντες τοῦ κήδους τοῦ Ἀδράστου ἔτυχον. (τὸν χρησμὸν συμβαλόντης — leg. συμβαλόντος — add. Gu.) κρεῖττον δέ ἐστι τοῦτο, ὅτι εὑρὼν αὐτοὺς Ἄδραστος ἐν προθύροις μαχομένους (περὶ κοίτης add. Gu.), ὃ καὶ Εὐριπίδης φησὶν ἐνταῦθα, ἀπεικάσας τούτους θηρσὶ τὰς θυγατέρας ἔδωκεν· εἰ γὰρ ἦν τι τοιοῦτον ἂν ἀνωτέρω εἰρήκαμεν, ἐδήλωσεν ἂν Εὐριπίδης. γέγραπται δὲ (καὶ add. Bar.) αὕτη ἡ ἱστορία ὄπισθεν.

Ibid. l. 12. ἐποιήσαντο] In cod. Aug. legebatur tantum ἐπο . . . quod supplevit Valck. In fine καὶ τὴν μὲν Δ. ἔσχεν ὁ Πολυνείκης, τὴν δὲ Ἀ. ὁ Τυδεύς.

P. 94. l. 1. τέκνα Ἀργείου] Ἀργείου recte Taur. pro quo in Aug. Ἀρίου. Ἀλκάθουν καὶ Λυκωπέα est e Valck. corr. Aug. Ἀκάν . . . καὶ Λευκίππην. Taur. Ἄκανθον καὶ Λευκ. Verbis Τυδεὺς οὗτος Valck. præposuit Ἄλλως. Simile scholion est in Baroc. 74. et Gu. m. 2. ὃς (Gu. ὃν), φασὶ, διά τινα φόνον συγγενικὸν ἔφυγε τῆς πατρίδος.

P. 95. l. 2. κατακλίσεως.] Sic Aug. Flor. 33. et Gu. pro κατοικήσεως. In fine Flor. addit καὶ ὥσπερ θηρία ἐν ὕλῃ (an αὐλῇ?) ἰσχυρῶς καὶ καρτερικῶς ἐκοιμήθησαν.

P. 96. l. 1. ἀκολουθῆσαι add. King. haud dubie e Baroc. nam idem est in Gu.

Ibid. l. 3. ἀναγκαίαν δέ·] Δὲ Valck. addidit ex Aug. qui mox habet δίου πολέμου. Flor. 33. sequentia tantum habet: οὐκ ἐνεχώρει (sic) γὰρ ἄ. γ. χωρὶς π. et post ὁ λόγος addit: καὶ λυπροῦ δὲ διότι πολεμῆσαι κατὰ τῆς πατρίδος οὐκ ἤθελεν, ὅμως ἀναγκαζόμενος.

Ibid. lin. ult. ἀφίστασθαι ταύτης.] Ταύτης e Gu. recepi pro τῆς βασιλείας. In πορθεῖν τὴν βασιλείαν Junt. Basil. Gu. Taur. consentiunt. Valck. ex Aug. recepit

π. τὴν πόλιν. Præterea Aug. Flor. 33. γρ. τεκοῦσιν et pro ἑκὼν πορθεῖ Flor. ἐκπορθεῖ.

P. 97. l. 2. πάλαι — ὁ στίχος.] Flor. 33. Taur. ἐρῶ οὖν ῥῆμα πάλαι μὲν ὑμνηθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ. Aug. ἐρῶ μὲν ῥ. πάλαι ὑ. tum Flor. et Aug. παρ' Ὁμήρῳ (pro παροιμιώδης) δὲ ὁ στίχος. In seqq. Flor. 33. καὶ ὁ ῥ. δεῖται χρημ.

P. 98. l. 1. καὶ ὁ Ῥήτωρ·] Demosth. Olynth. I. p. 15, 2. Reisk.

Ibid. l. 4. ἐπάγει dedi pro ἐπείγει e Gu. qui bis hæc habet, ἅτε ἀδικοῦντα ἐπιστάμενος ἑαυτὸν ἐπ. τὴν κρ. semel inter versus 453. 54. tum in marg. ad v. 457. ἀρχέτω δέ τις λ. Idem bis φεύγων pro ἐκφεύγων. Ad v. 457. adscripta sunt etiam in Flor. 33. in quo hæc præfiguntur: ἑαυτὸν ὀργιζόμενος ἐνέφηνεν οὐκ εἰπὼν λέγεται (leg. λεγέτω) οὗτος, ἀλλὰ λεγέτω τις. κάλλιστα δὲ πάν.

P. 99. Schol. 460. Taur. ἐδ. δικαιότερα λέγων. Fortasse δι' ὧν ἑκάτερος αὐτῶν ἐδείκνυε δικαιότερα λέγων.

P. 100. Schol. 463. In Gu. priora οἱ μετὰ βρ. γιν. scripta sunt m. sec. et additum καὶ ἐπισκέψεως. seqq. μετὰ ἀν. λέγ. m. pr. Taur. hæc habet: οἱ μετ' ἐπισκέψεως καὶ μὴ σπουδάζοντες λόγοι πάνυ δοκοῦσι σοφόν.

Ibid. Schol. 464. στῆσον, κατάπαυσον, ἄνες·] Hæc ex Aug. et Taur. addidi, (ab initio scholii) in quibus Aug. καὶ παῦσον. Quæ ad ἐπίσχες v. 462. leguntur κατάπαυσον, ἄνες, ad vocem σχάσον explicandam pertinere, monuit Valck. Hinc in editis scholion ad v. 462. cum isto in unum coaluit. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. παῦσον, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρεσσόντων καὶ παυομένων τῆς εἰρεσίας. Priora παῦσον — ἐρεσσόντων habet etiam Gu. a m. pr. a sec. autem χαλάσον, στῆσον.

P. 102. l. 3. Ἐτεοκλέους legitur etiam in Gu. Deleri illud volebat Valck. Ceterum in Gu. verba διὰ τοῦτο προτίθησι (sic sine δὲ cod. et προσίθη) ad v. 477. adscripta sunt.

Ibid. Schol. 477. Gu. τοῦτο θεραπευτικὸν κατὰ τοῦ Ἐτεοκλέους.

Ibid. Schol. 478. Gu. tantum, ὀξυτόνως, ὡς τὸ κολ. ποιητ. καὶ τὰ ὅμ.

Ibid. lin. ult. γράφεται, — ἡ ἀλήθεια· ἔχει γὰρ αὐτὰ τὰ ἀληθῆ ἀφ' ἑαυτῶν τὸ εὔκαιρον. ἄνδιχα γὰρ, ἀντὶ τοῦ ἔξωθεν.] Junt. Basil. δεῖ τὰ ἄνδιχ. E seqq. Aug. ultima tantum habet ἄνδιχα ἀντὶ τοῦ τὰ δίκαια. Taur. omnia, quæ sequuntur, usque ad τὰ ἀληθῆ ἐφ' ἑαυτοῦ (sic) τὸ εὔκαιρον. tum ἄνδιχα γὰρ ἀντὶ δίκαια. τὸ δὲ χ διὰ τὴν δασεῖαν.

P. 103. l. 4. Pro εὐστοχ. Taur. καὶ εὐτυχίαν. In Gu. εὐκαιρίαν est a m. pr. εὐστοχίαν a sec. his additis: ἰσχὺν, τουτέστιν οἴκοθεν ἰσχύουσι καὶ οὐκ ἐκ ποικιλίας λόγων.

P. 104. l. 2. ἔξω] Sic Aug. Gu. pro ἀπό. Præterea Aug. τῶν πατρῴων δόμων. In fine τουτέστι τῆς ἐμῆς πατρίδος e Gu. addidi. In secundo scholio ὁ Οἰδίπους εἰς ἡμᾶς et ἑκὼν addidit King. quæ confirmantur Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. m. pr. θέλων ἐκφ. ἡμᾶς δηλονότι τὰς κατάρας, ἃς ὁ Οἰδίπους εἰς ἡμᾶς ἐφθ. ποτὲ, ἐξ. ἑκὼν (ἐγὼ add. Florr.) ἔξω τῆσδε τῆς χθονός. Taurin. ἃς Οἰδίποδος ἐφθέγξατο.

Ibid. l. 4. ἐρωμένην ἔχων,] Ἐξὸν καθεύδειν addidit Barn. ex Eustathio ad Il. β', p. 179, 12. seqq. ἀντὶ τοῦ ἔχ. Valck. ex Aug. Supra alterum λαβόντα non erat in Aug. neque in Gu. hic etiam in vv. ἀντὶ τοῦ λαβόντα αὐτὸν ἐμὲ subsistit.

P. 105. l. 1. Par. λαβόντα.] Taur. λαβὼν, minus solœce.

P. 105. l. 2. συγκαταθείς,] Legebatur συγκατατεθεὶς etiam in Gu. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

P. 106. l. 1. Par. Gu. ἄτοπα ἐπιχειρέων δρᾷν μὴ τυχὼν (m. 2. ἐπιτυχὼν) τοῦ δικαίου. Sic et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Aliter Taur. Flor. 33. ἄτοπα πειράσομαι δρᾷν μὴ κυρήσας τῆς δίκης. Aug. ἄτοπα πειρ. δρ. τὰ ἀπὸ τῆς δίκης.

P. 106. l. 1. διὰ πεπηγμένων] Valck. "Coalescant in διαπεπηγμένων." vix recte.

Ibid. Schol. 504. Taur. τῆς δίκης. Ἄλλως. καὶ λύεται ἡ εἰς, etc.

P. 106. l. 4. ἀναγκαιότατα] Aug. ἀναγκαιότερα. Gu. ἀναγκαιωδέστερα.

Ibid. l. 6. ἀνοήτους] Ἰδιώτας add. Gu.

Ibid. διακρῖναι] Sic Taur. et Gu. pro διακριθῆναι Aug.

P. 107. l. 3. ἡ μία ἀντ. scripsi ex eo, quod in Taur. est, καὶ μὴ μία ἀντ.

Ibid. Schol. 507. Taur. δοκεῖς μοι συν. λ. καὶ εἰ μὴ Ἔ. εἰμὶ et in fine δοκεῖς λ. pro δοκεῖ, quod bis habet Aug. Post μετίβη δὲ deesse εἰς πληθυντικὸν suspicabatur Valck. Quæ post καὶ ἄλλως sequuntur, habet etiam Gu. sed χώραν pro χθόνα.

Ibid. Schol. 509. In Aug. et Taur. hæc leguntur: Εἰ πᾶσι ταὐτὸ καλόν.] Ὥστε, εἴ σοι (εἴτε σοι Aug. εἴγε em. Valck.) τοῦτο τὸ (om. Aug.) δίκαιον φαίνεται, ἀλλ᾽ οὐκ (Aug. ἀλλ᾽ οὔτ᾽. Valck. em. ἀλλ᾽ οὔ γ᾽) ἐμοί. Seqq. ad vv. οὔτ᾽ ἴσον βροτοῖς v. 510. adscripta sunt in Aug. Taur. Gu. m. 2. quibus Aug. præfigit οὐδὲν ἴσον μέχρ. Taur. οὐδὲν οὐδὲ ἴσον μέχρι ἐν. In iis Aug. ἅπαντες Ἑλλ. — πάντες ὁμ. τροφ. Mox. Gu. περὶ τὴν δόξαν, sine τούτου. Pro αὐτὸν φάσκοντες Aug. ἀποφάσκοντες, quod genuinum videbatur Valck. καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἄ. Gu. Aug. καὶ ἐπὶ πάντων ἄ.

P. 108. l. 1. Νῦν δὲ οὔτε — ἤγουν ὅμοιον μὲν ὄνομα καὶ ἴσον] Hoc ordine MS. C. C. C. Mosq. et Gu. sed Barocc. ὁμ. μὲν καὶ ἴσον ὄνομά ἐστι. Mosq. ἤγουν om. et paulo post habet πλεῖον.

Ibid. lin. penult. κατορθῶσαί μοι] Sic Gu. Vulgo κατορθῶταί με, quod est a Barnesio. Junt. Basil. ἐπὶ τῷ κατορθώσαιμι τὴν θ. τ. Præterea Gu. ἐπὶ τὸ κατ. et ab initio εἰς οὐρανούς. In seqq. ἀνδρὶ πλ. est ex Aug. et Gu. pro οἱ λ. πρὸς πλεονεξ. δ. Paulo post idem codex κρατῆσαι pro κατακρατῆσαι.

P. 109. l. 2. πρὸς ἀνατολὰς, καὶ ἄστρων] Taur. πρὸς τὰς ἀν. καὶ τῶν ἄστρων.

Ibid. l. 4. φησὶν om. Aug. et Taur. Mox Aug. τῷ πρεσβυτέρῳ χρ. Taur. τῷ τοῦ πρεσβύτου. Pro ᾧ μᾶλλον ἐπίβ. ἡ ἀ. Aug. ὧν μᾶλλον ἡ ἀρχή. ἢ πλεονεκτεῖν sine φησὶν Gu. Aug. ἢ πλεονέκτην φησί. Vulgo εἰ πλεονεκτεῖν φησίν. Tum Aug. πρὸς ὃν ῥητ. — βουλομένου, quod pro βουλομένῳ jam dedit Valck., habet Gu.

P. 110. l. 4. ἀπώλειαν νομίζει,] Sic Gu. Mosq. pro ἀπολέσαι ν. Valck. vel ἀπώλεσε ν. Kingii. Quod post ὤφειλεν addidit King. εἰπεῖν, deest etiam in Gu. sed hic præfigit: ἀνανδρία γὰρ ὑπάρχει ἐκείνῳ, ὅστις ἀπολέσας — δοὺς ἀφ. Mosq. τὴν δοτικὴν pro τὴν δωρεὰν, et ὅταν δηλ. δώσει τὸ πλέον.

P. 111. l. 6. ἅπερ σίδηρος βίᾳ.] Ex Aug. ὅσπερ σιδ. βίᾳ ed. Valck. His præfixum in Aug. πάντα γὰρ ὁ λόγος κατορθοῖ. quod supra jam fuit in editis.

Ibid. lin. ult. ἐκτὸς τῆς βασιλείας,] Gu. m. pr. χωρὶς τοῦ ἄρχειν.

P. 112. l. 1. Par. οὐ χρὴ — τῷ δικαίῳ.] Huic scholio (sic in Matth. ad v. οὐκ εὖ λέγειν.) Taur. præfigit: Μὴ ᾽πὶ τοῖς ἔργοις κ.] Ἐπὶ τοῖς ἔργοις τοῖς μὴ καλοῖς. ὁ νοῦς· sequitur scholion August. post εἶναι, Ἄλλως. οὐ δεῖ τὰ φ. κ. τ. λ.

P. 112. Schol. 530. Taur. νῦν ἄρχειν, ἀλλὰ παραχωρήσω. Ἄλλως. ἄλλῳ δὲ παραχωρήσω καὶ δουλεύσω.

Ibid. l. 6. ἤγουν (K. ἤτοι) τὰ μὴ καλὰ ἔργα πειρᾶσθαι καλύπτειν κεκαλλωπισμένοις λόγοις.] King. dedit — λόγους οὐκ ἀγαθὸν, ἀλλὰ πικρὸν, ὅ ἐστιν ἀλγ.

P. 113. l. 1. ποιοῦσι — λέγοντας.] Hoc scholion in Gu. recte a schol. ad v. 536.

(Matth. ad ver. 537.) οὐ δεῖ — πράξεις disjunctum est, quod King. cum eo continuaverat. Idem de seq. valet.

P. 114. lin. ult. εἰ καὶ ἀλ. τ. quod pro monachi cujusdam emblemate habet Valck. desunt in Gu. et Mosq. Ex iisdem et Leid. paulo post recepi τὸ τοιοῦτο pro τοῦτο.

P. 115. Schol. 542. His præfigit Taur. φιλοτιμία, ἡ σπουδὴ, ἡ ἐπιθυμία περὶ τὰ ἄδικα καὶ τὰ δίκαια, quæ habet etiam Flor. 33. φιλοτ. ἡ σπ. π. τὰ ἄδ. καὶ ἐπιθυμία π. τὰ δίκαια.

Ibid. l. 3. ἐπιλειπόντων.] Gu. ἐπέλειπεν.

Ibid. l. 5. ἧς σὺ ἐρᾷς] Gu. ἤγουν σὺ ἐρ. sed inter ἧ et σὺ sec. m. scripsit ἧς.

Ibid. l. 9. γὰρ recepi pro οὖν e Gu.

P. 116. l. 3. ἐξ ὧν] Sic Gu. ὅτι King.

P. 118. l. 2. Aug. Ἄλλως. τί αὐτὴν τὴν τυρ. εὐδαίμονα νομίζεις, ἀδικίαν οὖσαν, ἴδε, φησὶ, δυσδαίμονα. Taur. Ἄλλως. τί τὴν τυρ. αὐτὴν τὴν τυρ. εὐδαίμονα ἀδικίαν φησὶ τὴν εὐδαίμονα ἀδικίαν.

Ibid. l. 4. ἀποστρέψῃ. διὰ μέσου δὲ μετὰ σχετλιασμοῦ τὸ ὑπέρφευ ἀναπιφώνηται.] Hæc διὰ μέσου — ἀναπιφώνηται, hoc loco posita in Junt. Basil. post scholion ad v. 560. ὑπέρφευ. ὑπεράγαν exhibet Aug. vitiose: διὰ μέσου σχετλιασμοῦ τὸ ὑπεράγαν ἀναπιφ. Rectius Taur. ὑπέρφευ, ὑπεράγαν διὰ μέσου. μετὰ δὲ σχετλιασμοῦ τὸ ὑπέρφευ ἀναπιφ.

P. 120. l. 2. Par. Paulo aliter Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. m. pr. ἤγουν ἂν (Gu. ἐάν) σε ἐρωτήσω, δύο ἅμα λ. προβαλομένη, οὕτως· ἄγε εἰπὲ, πότερον θέλ. βας. ἢ σῶσ. τὴν π. ἐρ. βας. εἰ δὲ νικήσει σε οὗτος, καὶ ἡ ἰσχ. τῶν Ἀργ. ἔλῃ τὴν ἰσχὺν τῶν Κ. (καὶ add. Florr.) θεάσῃ μὲν φθ. τὸ ἄ. τόδε τῶν Θ. θεάσῃ δὲ π. κ. αἰχμαλώτιδας παρὰ ἀνδρῶν πολ. σὺν βίᾳ αἰχμαλ. (τί ἐρεῖς δηλονότι add. Flor.)

P. 120. l. 1. εἰ οὖν ἐκ. τὰ ἀρχ., quæ jam dederat Barn., om. King. Mox Gu. οὐδὲν χρησιμεύων. Leid. οὐ. χρησιμεῦον. Verba ὀνόματι δηλονότι μόνον λέγεται exciderunt in Mosq. (post πλέον λέγεται.) Leid. ὀνόματι μόνῳ δηλ. λέγ.

P. 121. l. 3. Verba ἀντὶ τοῦ βούλονται et καὶ χρείαν ἔχειν ex Aug. interseruit Valck. καὶ χρ. ἔχ. habet etiam Flor. 33. tum τοῦ παρέχειν. παρασχεῖν est jam in Junt. Basil.

P. 122. l. 2. Gu. συλλογιστικὸς — ὁ ἄρα — ἀποφηματικός.

Ibid. l. 3. φιλόνικος erat etiam in editis. In Gu. hoc manu pr. reliqua secunda scripta sunt.

Ibid. l. 5. Τοιούτους γὰρ χρὴ τοὺς διαλλακτὰς εἶναι,] Sic Gu. In Bar. deerat χρὴ, pro quo δεῖ post διαλλακτὰς e conj. interjecit King. Gu. etiam in fine ἀγριάνοντων.

Ibid. l. 8. περιῆψατο ex em. Valck. pro παρῆψατο.

P. 124. l. 2. Verba τουτέστι — ἐᾶσθαι e Baroc. 74. add. King. Eadem sunt in Gu. addito insuper μὴ, μὴ νικ. π. ἐ. In eo εἶθε μάτ. ἄν, ὦ (sic) τέκνον, γέν. σοι λαβ. ὑπὸ sunt a m. pr. ὑπὸ τῶν Ἐ. — ἐᾶ. a m. sec.

Ibid. l. 3. ἀντὶ τοῦ, ὄνειδος. λόγῳ μὲν παραινεῖ αὐτῷ, τῇ δ' ἀληθείᾳ ἐπεύχεται] Ἀντ. τ. ὄν. In Aug. legebatur νομιστέος, e quo Valck. fecit ὄνειδός σοι εἴη. Nostrum est in Taur. om. σοι εἴη. Ex eodem sunt vv. λόγῳ — ἀληθείᾳ. Pro ἐπεύχεται probabiliter Valck. ἀπεύχεται.

P. 125. l. 3. ὁ κακὸν] Sic Gu. pro Bar. ὦ κακ. Idem mox ἐποίησε δὲ οὕτω, et ὅπερ, εἰ καὶ, quod recepi pro ὅπερ καί.

P. 126. l. 1. μήτι ταῦτα ἔχειν, ἤτοι] Taurin. ταῦτα ἔχων κάκιστον ον. In fine Aug. τὸ γὰρ ἐν μ. π. οὐ φησὶ πρὸ τοῦ ἀφ. etc. Valckenærio legendum videbatur τὸ γὰρ ἐν μ. πιστοῦ ἐστι τό. Ego conjeceram: τοῦτο γὰρ τὸ ἐν μέσῳ πιστοῦ φησὶ, τουτέστι πρὸ τοῦ ἀφ.

τρίποσιν κ. Taur. τήνδε σὺ ἡγεμόνος γε περὶ κ. Barn. ed. τήνδε σὺ ἡγεμόνα σχεῖν ἀτρίπτοιο κ.

P. 138. l. 15. ἐπ' ἀνθρώπους.] Sic Taur. Schol. Arist. quo proxime accedunt Junt. Basil. ἐπ' ἀνθρώπων. ἐν ἀνθρώποις ex Aug. ed. Valck.

Ibid. l. 16. Ταῦτα ἀκούσας — ἐκλήθη.] Παρ' οὗ ἀγ. βοῦν, ἡγεμόνα ταύτην ὁδοῦ π. ex Aug. edidit Valck. pro καὶ ἀγ. βοῦν καὶ ἡγ. ταύτην τῆς ὁδ. Ego nihil nisi παρ' οὗ inde assumsi. Rem hoc modo narrat scholion Guelph. Εὐρώπης ἁρπασθείσης ὑπὸ Διὸς ταύρου γεγονότος καὶ ἀπαχθείσης εἰς Δίκτιον (leg. Δικταῖον) ἄντρον τῆς Κρήτης, Ἀγήνωρ ὁ ταύτης πατὴρ ἀγνοῶν τὸ συμβὰν ἔπεμψε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς κατὰ ζήτησιν. ἄλλων οὖν ἀλλοσέ πη ἰόντων, Κάδμος ἐλθὼν εἰς τὸν Πύθιον, αἰτεῖται μαντεῖον περὶ τῆς ἀδελφῆς. καὶ ὅς αὐτῷ μὲν οὐδὲν περὶ τούτου ἔχρησεν, ἐξελθόντα δὲ ἕπεσθαι βοΐ, καὶ ὅπη ἂν ἐκείνη αὐτομάτως καὶ μηδενὸς δαμάσαντος πεσεῖται, πόλιν ἀνεγείρειν ἐκεῖ. ἀκούσας οὖν Κάδμος ἀφίκετο ἐς τὸ βουκόλιον τοῦ Πελάγοντος, ἀφ' οὗ πριάμενος βοῦν, καὶ ἡγεμόνα ταύτην τῆς ὁδοῦ ποιησάμενος, ἔνθα πέπτωκεν αὕτη, κτίζει τὰς Θήβας, ὁμωνύμους τῶν Αἰγυπτίων Θηβῶν· Αἰγύπτιος γὰρ ἦν τὸ ἀνέκαθεν Κάδμος. ἀπὸ δὲ τῆς βοὸς ταύτης καὶ ἡ Βοιωτία τοὔνομα ἔσχε.

P. 139. l. 1. Par. οὗ χάριν — ὁ χρησμὸς ἔχρησε,] Sic Gu. et haud dubie Barocc. 74. Florr. omnes. Junt. Basil. Barn. ὅπου οἰκεῖσθαι ἐποίησε πεδία τὰ σιτ. Quod post γεγονὸς addunt πτῶμα Junt. Basil. Barn. deest in marg. Gu. in quo continua hæc exhibentur, sed inter versus eadem manu scriptum est μὴ ὑπό τινος πληγῆς γεγονὸς πτῶμα. Hinc error natus.

P. 139. l. 6. τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν στροφῆς κ', καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα.] Vulgo: τὰ κῶλα δὲ τῆς μονοστροφῆς τοσαῦτα. Emendavit King.

Ibid. l. 13. τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον] Vulgo τροχ. ἐφθημιμερὲς δίμ. ἀκ. Vocem e versu præcedente repetitam delevit King.

Ibid. l. 18. τὸν δὲ δεύτερον ἐπίτριτον τρίτον.] Vett. tantum τὸν β' ἐπίτριτον. E Barocc. 74. supplevit King.

Ibid. l. 25. τὸ μέντοι — παράγραφος.] Hæc etiam K. supplevit e Barocc. 74. In vett. nihil erat, nisi τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς παράγραφος.

P. 140. l. 5. ἔβαλε τὸ σῶμα scripsit Valck. pro ἐβάλλετο σῶμα, vel, quod King. ed. ἐβάλλετο τὸ σῶμα. Aug. πέσημα τὸ πτῶμα ἀπὸ τοῦ παρ. Ἄλλως. ἀδάμ. ἀντὶ τοῦ αὐτ. ἐβάλετο πτῶμα ἐπὶ τὴν γῆν.

Ibid. lin. penult. ὅπου — τὴν πόλιν.] Ex Aug. Valck. edidit.

P. 141. l. 4. προσυπακουστέον ex Aug. addidit Valck. Gu. a m. pr. supra ἔχρησεν habet γενέσθαι δηλονότι. Taurin. πεδία δὲ τὸ θέσφατον ἔχρησε πυροφόρῳ ἔσεσθαι προσυπακούεσθαι.

Ibid. l. 6. τὰς γύας τῆς Δίρκης. Δίρκη δὲ ποταμὸς Θήβης, ὁμώνυμος τῇ πηγῇ. Ἄλλως. Τῆς δὲ πόλεως κτισθείσης, — ἐμφαίνει δέ τινα ποταμὸν ὑπὸ τῆς Δίρκης ἀποτελεῖσθαι ὁμωνύμως καλούμενον.] Aug. hæc tantum habet: ἐμφαίνει δέ τινα ὑπὸ τῆς Δ. ὁμωνύμως καλούμενος, pro quo Valck. conj. ἐμφ. τινὰ ποταμὸν τῇ πηγῇ τῆς Δ. ὁμωνύμως καλούμενον. Taur. ἐμφ. δέ τινα ποταμὸν ἀπὸ τῆς Δ. ἀποτελεῖσθαι ἀφ' οὗ ποταμηδὸν ῥεούσης ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Δίρκης ὁμων. καλούμενος. e quibus recepi, quæ sensu non carere videbantur.

P. 142. l. 8. Schol. ad ver. 660. ed. Matth. Κισσὸς ὃν περιστ.] Ὁ πανταχόθεν αὐτὸν περισκέψας·] Sic locum e cod. Aug. emendavi. Vulgo post ἔτικε statim sequuntur hæc: κισσὸς δὲ παντ. ἀ. περισκέψαι. Aug. etiam σκέψας pro περισκ.

ξυνῆψεν annotata sunt in edd. ἄνωσι τῇ προσφιλεῖ γῇ, ea supra jam dedimus ad v. 664—693.

P. 148. l. 4. λαμπραῖς, ἡλιώδεσιν.] Quæ his præfiguntur apud King. ταῖς εἰκόλως ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζομέναις, exstantia etiam in Gu. a m. pr. ea supra jam adscripsimus ad ver. 664—693.

Ibid. lin. ult. ὁ Ἔπαφος,] Sic edidi e Flor. 33. pro ὁ Ἐπάφου. Idem sic pergit: νῦν καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν ἔκτισεν ἐν τούτῳ τῷ τ. unde ἐν recepi, (ante τούτῳ, lin. ead.) addit et λέγεται post ἀνακαλυπτήρια. In Gu. et Florr. 5. 6. 9. 56. 59. 76. vv. ἀνακαλ. γὰρ ὑπὸ τοῦ Διός, ὥς φησιν Ἐφορίων (sic) ἐδόθησαν αἱ Θῆβαι τῇ Περσεφόνῃ ad v. 698. referuntur, præfixis etiam in Gu. ἐκτήσαντο, τὴν κτῆσιν ἔσχον. In fr. Euphorionis, v. 3. Junt. Basil. ἐγγαμετήν. Taur. ἐγγαμετῇ. Flor. γαμετῇ. Barn. dedit ἐς γαμετήν. Valck. ἐς γαμέτην, idem tamen sic scriptum fuisse existimans: ἐν γαμέτῃ, ut jungeretur ὅτε πρῶτον ὑποπτεύεσθαι ἔμελλεν γαμέτην. In versibus Euph. de Flor. In seqq. schol. Aug. quod separatim dedit Valck. γρ. τῷ νῦν ἐσγ. κτ. ἣν ἦ, ἐν τῷ ἐκγόνῳ Ἔπαφος τῷ Κ. ἔκτισαν, quod non diversum esse ab edito, e Taur. apparet, qui illud suo loco exhibet et Ἔπαφε legit. Felicissima conjectura Valck. restituit τὴν ἀρχαίαν γραφὴν pro τὴν ἀρχὴν, egregie illa confirmata cod. Taur. qui τὴν γραφὴν habet. Pro ἐπ' ἀρχ. Salmas. ad Herodis Att. Inscr. p. 232. corr. πρὸ ἀρχ. Valck. ἕως ἄρχοντος. Alterutrum necessarium, nisi error est ejus, qui hæc ex antiquorum grammaticorum notatis concinnavit. Post legebatur: τῷ ι ἀντὶ τοῦ η, καὶ τὸ ε ἀντὶ τοῦ ω ἔγραφον. ἔγραφον οὖν, etc. Corr. Salmasius et Valck.

P. 149. l. 4. Par. λιταῖς.] Τὸ δὲ ἰὼ διὰ μέσου add. Gu.

P. 149. l. 10. διὰ τὸ Φοίνικα ἀπ' Ἰοῦς κατευάγειν.] Sic Taur. pro διὰ τὴν Φ. Ἰοῦς κ. quod Valck. jam conjectura assecutus erat. Sed præterea cum V. legendum τὸ γένος κατάγειν.

P. 150. l. 2. Par. ἡ διὰ [ἡ] γῆ — τροφὸς, [ἐκτίσαντο καὶ κατῴκισαν, ἡ] Quæ uncis inclusi, desunt in Gu.

P. 150. l. 8. τὸ ἢ — νεωτέρα.] Ex Aug. addidit Valck. ἢ ὅτι δύο οὖσαι ἑνὶ ὀνόματι χρῶνται· ἑκατέρα γὰρ Δημήτηρ καλεῖται, ἡ μὲν πρεσβυτέρα, ἡ δὲ νεωτέρα. tum alia quæ e Taur. et Flor. infra exhibui.

P. 151. l. 9. πέμπει τὰς πυροφόρους — τοῦ φωτὸς ἐμφαίνοντος] Quod Valck. addendum censuit ad lacunam in Aug. explendam, φωτὸς, suppeditavit Taur. idem tamen cum Aug. ἐμφαίνοντες retinens. Ex eodem accessit τὰς ante πυροφ. 9.

P. 152. l. 2. βοηθῆσαι τῇδε χώρᾳ. ἢ οὕτως, ἄμυνε τῇδε γῇ ἀντὶ τοῦ ἀμείβειν. ὡς καὶ Θουκυδίδης· ἀξιοῦντα τοὺς ὁμοίους ἡμᾶς ἀμύνεσθαι. Τουτέστιν οἶδεν εὐχαριστεῖν ταῖς Θήβαις ἡ χώρα, εἰ εὐεργετήσουσιν αὐτήν. Γράφεται καὶ Ἀμύνεται τῇδε γῇ, ὅ ἐστιν ἱκανή ἐστιν ἡ πόλις ἀμείψασθαι ταῖς εὐεργεσίαις.] Aug. Taur. Dedi scholion e Taur. quum in Aug. lacunæ essent. Post ἢ οὕτως nonnulla deesse vidit Valck. Idem pro ἀμύνειν, quod est in Aug. legendum vidit ἀμείβεται. Taur. ἀμείβειν. Neque tamen omnia persanata sunt. Locus Thuc. est I. 42. in. In seqq. Aug. οἶδε εὐχ. ταῖς Θ. τὴν χώραν. et ἀμύνειν . . . δὲ γῇ, pro quo Valck. conj. ἀμύνεται δὲ γῇ.

Ibid. l. 6. Χώρει] Ἀντὶ τοῦ ἀπέρχου. Χωρεῖ, τὸ δέχομαι] ἀντ. τ. ἀπ. e Gu. accesserunt; ut et τὸ ante ἐγχωρεῖν. χωρῶ καὶ τὸ ἔχ. deerant in MS. C. C. C. et Baroc. addidit Valck. e Leid. quocum conspirat Gu. Pro ἐπαναστρέφου Bar. ἐπάνω στρ.

P. 153. l. 3. ἤγουν ἴδια ἐμοῦ, τουτέστι περὶ ἐμοῦ ἰδίως] Sic Gu. E Bar. King. dedit

τουτέστιν ἐμοῦ ἴδια καὶ κ. Mosq. οἰκεῖα ἤγουν ἐν ἰδίᾳ ἐμοῦ, τουτέστι περὶ τῶν ἐμοῦ ἰδίων καὶ κοινὰ τῆς χθ. ἤγουν ἐμοῦ καὶ περὶ πάσης χθ.

P. 154. Schol. 715. ἤγουν τὴν τούτων — πολιορκῆσαι.] King. dedit tantum: τούτων — ποιήσειν. Seqq. e Leid. addidit Valck. quæ eadem sunt in Gu. In eodem ab initio sunt hæc, ἤγουν τὴν, et deest ποιήσειν.

Ibid. Schol. 717. καὶ ἔστιν — αὖθις.] Notam interpolavit Barn. addito alio Homeri versu Od. π'. 129. ἀλλά νύ που καὶ ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται· καὶ 'Αλλ' ἤτοι, etc.

P. 155. Schol. 720. ἴσως κατάσκοπος ληφθεὶς, νύκτωρ σταλείς.] August. ἴσ. κατ. πεμφθεὶς, νυκτὸς ληφθεὶς, quod recepit Valck. Consentire videtur Taur.

P. 155. l. 5. πᾶσαν τὴν πόλιν — καθ' ὅλον καὶ μέρος.] Τὴν om. Gu. et habet καθ' ὅλον pro καθόλον Bar.

P. [illegible] l. 5. ἀπέδωκεν·] Gu. ἀποδίδωκεν.

P[illegible] l. 2. Par. εἰ συμπλακείημεν — σωθῆναι.] Hæc καλόν σοι — σωθῆναι sunt e MS. C. C. C. et Gu. a m. pr. In editis leguntur tantum εἰ συμπλ. — λόχου (quæ desunt in Gu.). His statim annexa sunt λείπει τὸ πειρασόμεθα. quæ cum Valck. ad sequens scholion retuli.

P. 157. l. 1. ἐκείνους] Τοὺς ἄνδρας add. Gu.

Ibid. l. 6. ἐν παντὶ τὸ νικᾷν γίνεται εὐβουλίας· — βούλει ἑτέραν μάθοιεν μετέλθω γνῶναι; — περὶ τοῦ νικᾷν σκόπησον, — ὅσον ἐν εὐβουλίᾳ καὶ συνίσει.] In Aug. erat ab initio, ἐν παντὶ τοῦ . . . . κἄν γε εὐβουλίας. Litterarum ductus assecutum esse Valcken. monstrat Taur. nisi quod ἐστιν habet pro γίνεται. Idem explet lacunam, quæ in Aug. in his ἐστὶ τὸ νικᾷν . . . ἑτέραν. Alia lacuna est in Aug. in verbis οὐ καθέξεις παρ . . . . τὸ νικᾷν, ubi Taur. habet quod edidi, quod tamen dubito, an verum sit. In fine Aug. tantum ὅσον ἐν συνίσει.

P. 158. l. 1. ὡς — αὐτόχρημα.] Hæc addidit Barn. haud dubie e MS. C. C. C. Eadem in Gu. a m. pr. scholio edito subjecta sunt.

Ibid. l. 3. εἰ νυκτὸς αὐτοῖς ἐπέλθωμεν,] Taur. εἰ νύκτωρ αὐ. ἐπέλθοιμεν.

Ibid. l. 5. ἐστὶ νυκτὸς] Sic perspicue Gu. King. inepte ἐστὶν ἐκτός. quod ne Valck. quidem offendit. Paulo post non intelligo, quid sibi voluerit Valck. ad ἀποτυχόντι monens, "positum pro ἀποτυχόντος." Mosq. D. supra scripta habet hæc: καὶ καλὸν δοκεῖ (hoc etiam Gu.) ὅσπερ (leg. εἴπερ) ἀποτυχὼν δυνατὸς ἔσῃ πάλιν δεῦρο σωθῆναι. Ibi Gu. τῆς κατ' ἐκείνων ἐγχειρήσεως pro τοῦ — — ἐγχειρήμ.

Ibid. l. 9. κατ' ἐκείνων Gu. quomodo scribendum esse pro κατ' ἐκεῖνον King. suspicabatur Valck.

Ibid. l. 11. εὐτρεπίσθαι.] Felici conjectura sic vulg. οὐ τρέπεσθαι emendavit Valck. auxilio cod. August. qui εὐτρεπίζεσθαι. Taur. aperte εὐτρεπίσθαι. Paulo ante Junt. Bas. τοῖς προσεστεῖθ., quod ex Aug. correxit Valck.

P. 159. l. 1. Verba καὶ Ὅμ. ex August. addidit Valck.

Ibid. l. 2. ἀλλὰ τὸ μὲν νυκτὸς] Τὸ μὲν ν. pro μὴ ν. et προσβαλεῖν pro προσβάλλειν sunt e Gu.

Ibid. l. 4. οὐ δεῖ] Sic ex Aug. rescripsit Valck. pro καὶ δεῖ. et sic Taur. qui paulo ante τοῦτο φησὶ καὶ αὐτὸ. et paulo post ante πειρᾷν addit φεύγοντες. In fine legebatur: τῇ κρήνῃ, βαθὺς, πλατύς. Gu. et Florr. Βαθὺς,] 'Αντὶ τοῦ πλατύς.

Ibid. l. 7. Cod. καὶ μάλλιστα ἐπειγομένου.

Ibid. lin. antepenult. Aug. post χεῖρον. ὁ νοῦς· πᾶν ὁτιοῦν φυλαττόμενον τοῦ φυλάττειν ἀκριβῶς χεῖρόν ἐστιν. ὅ ἐστι, φύλαττε σαυτόν· πᾶν γὰρ ὁτιοῦν φυλαττό . . . ἀσθεν ἐστερο

τοῦ φυλάττεσθαι καλῶς. In prioribus conspirat Taur. sed om. σαυτὸν et pergit: τοῦ γὰρ φυλάττεσθαι καλῶς πᾶν ὁτιοῦν ἀσθενέστερόν ἐστι.

P. 160. l. 6. ἐννοήσει et περὶ e Gu. scripsi pro ἐνόησει et πρός.

Ibid. l. 10. γράφε etiam Gu. perspicue, ut non scripturæ compendio deceptus King. ita ediderit. πρὸς τὸ ὄπισθεν, verbum quod præcessit interpretatur Valck.

Ibid. Schol. 754. Aug. πότερον, φησὶ, κρίνω τοὺς ἑπτὰ τῶν λόγχων (sic) ἄρχειν, ἢ διὰ μονοστόλου δορός· ὅ ἐστιν, εἷς πρὸς ἕνα, ὡς ἑπτὰ πρὸς τοὺς ἑπτά.

P. 161. l. 4. Par. φρονίμους ἄλλως] Ἄλλως om. MS. C. C. C. ἀλλ' ὡς Mosq. D.

P. 161. l. 5. Ἀμύνειν τειχέων,] Ὥστε βοηθεῖν — ἀναβαίνειν ἀνὰ τὰ τείχη. τοῦτο ἐστι τὸ βοηθεῖν — φυλακῆς, ὅπως μὴ γίνωνται. Οὕτω λέγε, καὶ μὴ λάμβανε τὸ εἰς ἔξωθεν. ἢ οὐ λαμβάνων ἔξωθεν πρόθεσιν, ἀλλὰ τὸ ἀμύνειν —] Baroc. 74. Gu. m. 2. Dedi scholion, ut in Gu. legitur; nam quod King. edidit, dubito an non interpolatum sit. Is duo fecit: ὥστε β. — ἀνὰ τείχη. (ἀνὰ τὰ τείχη Gu.) tum: τὸ ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις, τοῦτό ἐστι τὸ βοηθεῖν τῇ πόλει εἰς τὰς προσαμβάσεις καὶ ἀναβ. τῶν τειχ. In his dedit ὅπως ἔκπλεκται μὴ γίνωνται. Pro ἔκπλ. Valck. ἔκλεξαι, sed addens: "forte tamen scripserat, ὅπως μὴ κενῶνται id est κένανδροι γίνωνται· ut ad binas interpretationes quis adposuerit: ἔκλεξαι, elige harum quam volueris". Gu. nihil habet, nisi ὅπως μὴ γίνωνται sc. αἱ προσαμβ. Mox King. οὕτω λέγε καὶ λάβῃς τὸ εἰς ἔξωθεν, ἢ λαμβάνων ἔξωθεν πρόθ. ἀλλὰ καὶ τὸ ἀμ.

Ibid. Schol. 755. In Gu. a m. pr. sunt hæ glossæ: ἐκλεξάμενος ἐκείνους (a m. 2. add. τοὺς στρατηγοὺς) ἰσχυρότατοι εἰσίν.

P. 162. l. 1. μετὰ τῶν Aug. et Taur. pro μετ' αὐτῶν.

P. 163. l. 2. Gu. τιθ. τὸ ὄνομα αὐτῶν εἰπ. τῇ πόλει. et in fine omittit αὐτοῦ. Rectius ibi, ut in Barocc. hoc scholion ad v. 763. refertur, omisso δέ.

Ibid. l. 3. ἀργία.] Sic recte Gu. Florr. Edebatur ἀργεία. In seqq. Gu. οὐκ ἐφ. ἕκαστον κατ' ὄνομα λέγειν τοῦ πολ. ἐπ.

Ibid. Schol. 766. In Taur. hæc ad v. 768. adscripta sunt: Πάτρ. πορθ.] Ταῦτα κατ' εὐχὴν ἐγένετο καὶ γένοιτό μοι, etc. In sequenti scholio ἀντίπαλον est etiam in editis, in Gu. hoc a prima manu, reliqua a sec.

P. 165. l. 4. γίνηται,] Γενήσεται King. Valck. γεγένηται Taur.

Ibid. l. 6. παραλέλειπται Valck. scripsit ex Aug. pro περιλέλειπται, quod Taur. etiam servat. Gu. etiam a m. 2. ἐν μόνον παραλέλειπται τὸ π. τοῦ μ. ἀκ. π. τούτων.

P. 166. Schol. 781. Gu. m. 1. Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosq. D. ὁμ. τὴν αὐτὴν αὐτῷ ἐπωνυμίαν ἔχοντα.

P. 166. l. 8. μαντικὴν ὥστε μέμψασθαί μοι ἔχειν.] Barn. edidit ὥστε μέμψ. μοι καὶ μομφὴν ἔχειν. Gu. ὥστε μομφὴν ἔχειν ἐμοὶ, ἤγουν ὥστε μέμφεσθαι ἐμοί. e quibus ultima ἤγουν, κ. τ. λ. e Bar. 74. scholio ad v. 784. præfixit King.

Ibid. lin. ult. τὸ μέμφομαι — αἰτιατικῇ.] King. hoc scholion ad v. 785. retulit. (Matth. ad ver. 784. ad v. ἐμεμψάμην.)

P. 167. Schol. 786. ἐντέλλομαι, — προστάττω.] Ἐντέλλομαι est etiam in editis. Taur. addit: τὸ δὲ ἐπισκήπτω ἀπὸ κοινοῦ.

P. 167. l. 4. Gu. ἐὰν ἡ ἐμὴ δύν. κρατήσῃ καὶ νικήσῃ. Fl. 33. ἐὰν ἡ ἐμὴ δ. κρ. καὶ φονεύσῃ τὸν Πολυνείκην. Taur. ἐὰν ἡ ἐμὴ δύν. φονεύσῃ καὶ νικήσῃ τὸν Πολ.

Ibid. Schol. 789. Florr. 33. διὰ τούτων προαναφωνεῖ τὰ κατὰ τὸν ἀδελφόν.

P. 168. l. 1. Par. αἴτει. Sic Gu. αἴτιος Junt. Basil.

P. 168. Schol. 793. Gu. m. 2. ὑπὲρ γὰρ τῆς πατρίδος παραταξόμεθα. καὶ Ὅμ. εἷς οἰ. κ. τ. λ.

P. 168. l. 4. Δεῖμός τε Φόβος τε.] Aug. Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος τε, quod recepit Valck. lectum Il. Υ. 440. Suspecta mihi est hæc lectio propter additum τε. In fine ἐμβάλῃ, quod conjecit Valck., legitur in Taur.

Ibid. l. 8. ὦ πολύμοχθε Ἄρης. Ἀττικὴ δέ ἐστιν ἡ κλίσις.] Aug. ὦ πολύμοχθε. ἆρ' Ἀττική ἐστιν ἡ λέξις. Valck. conjic. ἀλλ' Ἀττ. ἐστιν ἡ λ. vel simile quid. Quod dedi, est in Taur. qui ἄρει, et Florr. qui Ἄρης habent; hi addunt etiam ὦ πολλῶν καμάτων μεστὲ Ἄρης.

Ibid. lin. antepenult. τὸ ιε' καὶ τὸ ις' ὅμοια τῷ α'. τὸ ιζ'. ἑφθημιμερές.] Legebatur τὸ ι' καὶ τὰ λοιπὰ ὅμοια τῷ α'. τὸ ιζ' ἑφθ. Quæ interjecta sunt, e Baroc. 74. addidit King.

P. 169. l. 2. Taur. — — μοῦσαν ἔχων ἐναντίως· τουτέστι — ἀσύμφωνος, ὡς καί, etc. oculis librarii ad eadem verba secundi scholii aberrantibus.

Ibid. ἔχων ἐκείνῳ. ὁ μὲν γὰρ χαρᾶς αἴτιος, τὸ δὲ λύπης καὶ φόνων. τουτέστι ταῖς τοῦ Βρομίου ἑορταῖς ἀσύμφωνος. Ἄλλως. ἀσύμφωνος, ὡς καὶ τὴν ἄνοιαν παράνοιαν φασίν· οὐ συνῳδὸς, ἀλλὰ ἀλλότριος.] Verba ἐκείνῳ — φόνων e Gu. addidi. In eo desunt verba τουτέστι ταῖς τοῦ Βρ. ἑ. ἀσύμφ. et in fine ἀλλὰ ἀλλότριος. Idem φασὶν perspicue, prout conj. Valck. pro φησίν.

Ibid. l. 5. ἀντὶ τοῦ ὡραίας ἀκμαίας, ὥραν ἐχούσης γάμου.] Ut edidi, est in Taur. pro Aug. ὡραίως (Valck. ὡραίαις), ἀκμαίαις, ὥρ. ἐχούσαις γάμων. In fine Aug. καὶ οἱ τούτου χωρ. ἀλλ' ἐπιπολέμιον ὁρᾷς· quæ recte emendata esse a Valck. monstrat Taur. nisi quod ἐπὶ πολέμους habet pro ἐπὶ πόλεμον.

Ibid. l. 16. γλυκύτητος γέμοντα,] Sic Gu. pro γλυκύ τι γ. quod dedit King. et paulo post κλάδους κισσοῦ, non κλάδους καὶ κισσοὺς, quod legitur in Barocc. E Gu. addidi etiam supra αὐτῶν ante βόστρυχον, et in seqq. μικροῦ post ἐλάφου, ὡς νεβρὸν post δορκάδα, σώφρονα post ὑποκρινόμεναι. Conf. scholion editum ad 803. νεβρίδων.

Ibid. l. 20. ἀναπείσας] Aug. ἐπαναπείσας. Indidem est ἡ κατὰ pro ἢ κατά.

P. 170. l. 2. χορείας.] Sic Taur. quod conjectura assecutus erat Valck. quum in Aug. scriptum esset χορο * * * Flor. χορείαις. In fine ποιητικοὶ εἰρ. est etiam e Taur. pro ποιητικὴν εἰρ. Aug. vel ποιητικὴν εἰρήνην Flor. In Taur. scholio præmissa sunt ista: οὐδ' ἐπὶ καλλιστεφάνοις ὡραίας νεάνιδος ἀπλώσας τὸν βόστρυχον κατὰ πνεύματος τοῦ λωτοῦ.

Ibid. l. 4. ὦ Ἄρες.] Sic Taur. pro ὦ Ἄραβις, quod miror non correxisse Valck. Paulo post Taur. ἄτοπον τοῦ τὸν Ἀργ. στρ. παροξύναι κατὰ τοῦ τῶν Θ. αἷ. unde alterum τοῦ adscivi.

Ibid. l. 7. τῷ αἵματι τῆς Θήβης,] Aug. Taur. σὺν τῷ αἵμ. τῆς Θήβας. Ex iisdem accessit Ὅμηρος. Tum Aug. addit αἵμ. εἷς ἀγ. φίλων, Taur. αἵμ. εἷς ἀγ. φίλον εἶναι. Gu. ἐπὶ φόνον a m. 1. supra quod sec. scripsit: ἢ ἐπὶ τῷ αἵματι καὶ τῷ γένει τῆς Θήβας. ὅτι δὲ αἷμα τὸ γένος, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ· αἵμ. εἷς ἀγ.

P. 171. Schol. 802. Aug. κῶμον ἀναυλότατον et om. ἀπὸ τοῦ αὐλὸς et in fine habet σάλπ. γάρ ἐ. ὁ πολέμιος αὐλός. In editis hoc scholion cum priore junctum erat: πόλεμον. ἄναυλον δέ, etc. Sic paulo post in editis ἡ δὲ πρὸ, etc. ubi in Aug. et Taur. novum scholion incipit.

P. 171. l. 6. ἡ ὑπὸ] Forte, ἢ ἡ ὑπό.

P. 171. l. 6. In editis nihil erat, nisi ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς τὸν, τὸν Θ. Δ. Reliqua ex Aug. addidit Valck.

Ibid. l. 9. ποικίλον αὐτὸ] Αὐτὸ e Taurin. additum.

P. 172. l. 9. ἰδὼ — πράττεις,] Sic Aug. Vulgo ἰδὼ μὲν οὐδ. εἰ καὶ χαρίεν πρ.

Ibid. l. 10. Aug. ἐπειπ. ἐπιπέμψας, παρεξ. τοὺς Θ. καὶ ἐξιν. αὐτοὺς στήσας τοὺς Θηβαίους.

P. 173. l. 2. περιλειφθέντες] Sic Taur. παραλειφθέντες Aug. Gu. a m. 2. hoc scholion habet: οἱ περιλειφθέντες ἐκ τῶν σπαρτῶν Γιγάντων, ὡς Αἰσχύλος φησὶν, ἦσαν οὗτοι· Χθόνιος, Οὐδαῖος, Πέλωρος (Πέλωρ), Ὑπερήνωρ, Ἐχίων, ὃς ἔγημεν Ἀγαυὴν τὴν τοῦ Κάδμου θυγατέρα, ἐξ ἧς παιῦ Πενθέα, οὗ Ὄκλασος, οὗ Μενοικεὺς, οὗ Κρέων καὶ Ἰοκάστη. quod infra ad ver. 956. in editis exstat, in nonnullis aliter scriptum.

Ibid. l. 7. συνθιασώτην] E Taur. hoc recepi pro συνθίασον. Idem codex post οὐ χαλκῷ κοσμήσας addit οὐ κατὰ τείχη. non male, modo additum esset ἀλλὰ κατ᾽ ὄρη. Ultima κατὰ τὰ λάϊνα τείχη suspecta mihi sunt.

P. 174. l. 2. Par. ὄντως — ὑπομεμνηκότων] Operæ pretium non erat, alteram paraphrasin Gu. m. 2. adscribere, quæ non nisi in paucis ab ista discrepabat, exhibens τάδε τὰ δυστυχήματα pro ταύτας τὰς βλάβας.

Ibid. ἄτις] Vulgo εἴτις.

P. 174. l. 6. Priora ὦ νάπος — — — πετάλων ex Aug. addidit Valck. Eadem sunt in Taur. sed paulo emendatius scripta. Nam νάπος πετάλων in Aug. deerat ante τὸ σύμφ. ἄ. et pro ὄρος Κιθ. erat νάπος Κιθ. Taur. addit etiam: Ἄλλως. ζαθέων, μεγ. etc. Quæ post hoc scholion sequuntur apud Valck. e MS. C. C. C. petita, ἄγαν θείων δένδρων πεπληρωμένον, quum jam in paraphrasi lecta sint, omisi, sicut etiam quæ ad ver. 815. χιονοτρόφον annotata sunt.

P. 175. l. 2. Par. περιεκτικὸν, τῶν χιόνων φυλακτικὸν,] Sic Gu. et King. nisi quod Gu. παρεκτικόν. Junt. Basil. ἀγρ. περιεκτικὸν τῶν χιόνων καὶ φυλ. Mosq. τῶν χιόνων παρεκτικόν.

P. 175. l. 6. τὸν — ἐπίσημον.] Sic Valck. em. scripturam codicis ἐπώνυμον τοῦτ᾽ ἐστι διὰ, etc. Taur. habet τοῦ διὰ τὰς πτερ. — — — εἶπε γὰρ ἤδη σφ. σιδ. κ. διαπ. μέσον. Simile scholion e Cantabrig. dederat Piersius, omissum a Kingio: δι᾽ ὧν δηλονότι ἐπέφλωσεν ἑαυτόν· αὗται γὰρ ἦσαν χρυσόδετοι. quod idem est in Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Gu. a m. pr. et in Mosq. D. In Gu. et Mosq. hæc præmittuntur: τὸν διάδηλον ταῖς χρυσοδέτοις περόναις.

Ibid. l. 9. μηδὲ ἡ Σφὶγξ] Sic Barnes. corr. vulgatum οὐδὲ ἡ σφὶξ. Adstipulatur Aug. e quo Valck. etiam dedit ἡ ἀρχὴ pro ἀρχὴ et διὰ γὰρ τὸ εὕρημ. pro διὰ τὸ εὕρ. γάρ. Pro ἐπιληλυθέναι Taur. ἐληλυθέναι.

P. 176. l. 5. ὄρει, οὔρειον] Οὔρειον ex Aug. addidit Valck. In Taur. deest, ut in editis. Ad finem πτερὸν οὔρειον δὲ ex Aug. dedit Valck. pro τέρας δέ. Satis erat πτερὸν δὲ, in quod inciderat etiam King. Ceterum in Aug. primo loco leguntur hæc: Πτ. οὔρ. τὴν Σφίγγα, ἐπειδὴ πτ. — — σῶμα. tum ἢ ἄγριον, ἴσως ἐπεὶ ἐν Κιθ. — — τῆς χθονός. Taur. ordinem vulgatum servat. Gu. a m. pr. supra τέρας, τὸ ξένως καὶ παρὰ φύσιν διαπλάσεως ζῶον (quæ eadem sunt in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.) et a m. 2. supra πτερὸν, ἢ ὡς διατωμένης ἐν Κιθαιρῶνι τῆς Σφιγγὸς, οὔρειον, ὀρεινὸν, ἄγριον λέγει.

Ibid. l. 9. Verba φδὴν κακόφ. — ἐλέγετο sunt etiam in Gu. m. 2. in margine

scripta, omissis tamen illis καὶ εὐρύθμως. In fine Aug. μὴ εὑρ. γὰρ λῦσαι τὸ αἴν. κατ-ασθ. ὑπ' αὐτῆς.

P. 177. l. 5. ἱστορεῖται,] Ex Aug. ἱστόρηται edidit Valck. et mox ἐπὶ τῆς γῆς pro ἐπὶ γῆς. Pro πρῶτον ἄνω διαστ. in Junt. et Basil. legebatur ἃ ἄνω διαστ. "Non intellectam litteram deinceps omiserunt, numeri compendium." Valck.

Ibid. l. 10. τὸ πρῶτον οὐ περιττόν ἐστιν.] Hæc e Taurin. adjeci, (ante οὐ γὰρ) e quo etiam in seqq. pro μὴ ἔλθῃ κακῶς scripsi μὴ ἔφυ κ. Præterea ille habet εἴπερ ἀντὶ τὴν ἀρχήν. Tum Aug. et Taur. τοῦτο δὲ διὰ τὸν Οἰδ. pro κατὰ τὸν Ο.δ. quamvis κατὰ eodem sensu nonnumquam usurpari monuerit Valck. ἐπαινέσομεν pro ἐπαινέσομεν est ex Aug. qui in fine ὅ ἐστι καλὸν, Taur. εἰ ἔστι καλόν.

P. 178. l. 8. νοῦς] King. ὁ νοῦς. Articulum om. Gu.

P. 179. l. 1. συντακτέον,] Aug. et Taur. συνακτέον. Paulo post Aug. ἐπίχθησαν. τάσσεται δὲ τὸ πρ. καὶ ἐπὶ τοῦ γεν. ἢ περὶ τοῦ αὐξ. καὶ ἀναδ.

Ibid. l. 6. τὸ pro τοὺς scripsi et εἰς ante ᾠδὰς γαμ. inserui e Gu.

P. 180. l. 5. Sic emendavit Valck. scripturam cod. ἐπεὶ οἱ ξένοι οἱ δ. ἀ.

P. 181. l. 2. E lectione cod. Aug. συνελόντι δὲ φασὶ φράσαι συντόμως Valck. legendum suspicatur: συνελόντι δὲ, φησὶ, φράσαι, deleto συντόμως. Fortasse nihil nisi εἰ δὲ δεῖ, φησὶ, φράσαι συντόμως. nam hæc notata grammaticorum alii aliis verbis concepisse videntur. Idem codex paulo post ἀνδραγαθ. καὶ νίκας συνάπτ. et intermedia omittit usque ad τοσαῦτα πλεονακτ. ubi Taur. ἢ δὴ τοσ. πλ. Tum Aug. καὶ ἄλλας ἄλλοις ἀμ. Valck. legendum suspicatur καὶ ἄλλα ἄλλοις ἀμ. vel ἄλλας ἄλλαις sc. εὐτυχίας. ἐπὶ ξυροῦ pro ἐπὶ ξηροῦ Junt. Basil. Aug. recte habet Taur. In seq. scholio Taur. διαδεξαμένη pro δεξαμένη.

P. 182. l. 1. Μαντὼ — Τειρεσίου.] Aug. addit: καὶ πρὸς ἐκείνην λέγει τοὺς Τειρεσίας. in quibus post τοὺς excidisse videtur λόγους. Taur. hæc addit: Πείσανδρος ἱστορεῖ, ὅτι Ζάνξη (vel Ξάνξη) Τειρεσίας ἐποίησε παῖδας δ', φαινόφιρ, σκίερδην, χλῶριν, μαντώ.

P. 183. l. 1. Par. σου χειρί.] Addidit Valck. ἃς ἔλαβον τὰς μαντείας τῶν ὀρνίθων νοήσας σκεψάμενος, ἐν τῷ θρόνῳ τῷ ἱερῷ ὅπου μαντεύομαι. quæ infra ad suum locum v. 853. e Gu. adponentur. In superioribus pro ἵνα μὴ προσπέσωμεν legendum suspicor ἵνα μὴ προσπταίσωμεν, quod est in Gu. m. 1. v. 851. supra σφαλῶμεν adscriptum.

P. 183. Schol. 854. Priora erant in editis sic scripta: οἱ δὲ θᾶκοι τόπος Θ. ὅπου ἐμ. ὁ Τ. Sequentia sic exhibet Gu. a m. 2. θᾶκος ὁ ἱερὸς σκίμπους, ἐν ᾧ καθ. ὁ Τειρ. ἐμ.

P. 184. l. 2. ὥστε ἐξορμίσαι] In cod. erat ὡς τὸ ἐξόρμισαι. Corr. Valck.

Ibid. l. 4. κινοῦντος αὐτὸ] Αὐτὸ e Gu. addidi.

P. 185. l. 2. ἀναλάμβανε] In cod. erat λάμβανε.

P. 186. l. 3. προὔχοντος e Taur. scripsi pro προὔχοντα, ad quod supplendum esset τὸν τοῦ Εὐμόλπου πόλεμον. Idem cod. τετράσι γυναιξί. Aug. corrupte τετράδι γυναῖς et om. προὔχ. In seqq. post 'Ερεχθέως μὲν γὰρ Barn. interseruerat Κέκροψ ὁ β. οὗ Π. nullis codd. addicentibus.

P. 187. l. 2. Par. 'Αγαθὸν σημεῖον ἐδεξάμην καὶ σημεῖον] Hæc verba ἀγ. σημ. ἐδ. καὶ addidit Barn. haud dubie e MS. C. C. C. petita: nam eadem habet Gu. a m. 1. nec quidquam præterea, nisi μαντείαν τοῦ καὶ ἡμᾶς νικῆσαι a m. 2. Aliud scholion ex Aug. Valck. σημεῖον ἐθέμην τοῦ καὶ ἡμᾶς νικῆσαι τὰ νικηφόρα σου στέφη. Idem habet Flor. 33. his subjunctis: καὶ στεφάνους ἔχειν ἐν τοῖς πολέμοις, ἵνα οἱ νικῶντες ἀναδῶνται. Hoc quidem, sicut sequens a Kingio editum, omitti poterat, quum ad verbum pæne in paraphrasi insit.

P. 187. l. 7. Ἀθηνᾶ] Bar. 74. Gu. m. 2. Valck. Ἀθηνᾶς. Paulo ante Bar. ἀμυνομένους.

Ibid. l. 11. Aug. ἵνα οἱ νικ. ἀναδύωνται ἢ ἀναδιδῶντο. Taur. ἀναδίδονται. Flor. ἀναδίδονται. v. not. seq. Inde recepi οἱ ante νικῶντες.

P. 188. l. 4. ἀντὶ τοῦ ἐξεφαύλισα. τὸ ἑξῆς· ἕνεκα μὲν τοῦ Ἐτεοκλέους κλείσας τὸ στόμα τοὺς χρησμοὺς ἐπίσχον· ποσὶ γὰρ ἤδη γῆ, τουτέστι ποσὶ ἡ πόλις, ἐξ οὗ ὁ Λάϊος ἐγεννήθη καὶ ὁ Οἰδίπους ἔφυ, καὶ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν τύφλωσις ἐγίνετο αὐτῷ. διαφθορὰν δὲ εἶπε τὴν τύφλωσιν.] Hæc a v. τὸ ἑξῆς e Taur. accesserunt.

P. 189. Schol. 884. Aug. nil nisi ἡμαγμέναι καὶ πεφυρμέναι τῶν ὀφθ. τυφλ. Quæ Barn. addidit διαφθοραὶ αἱματώδεις, ad hunc modum leguntur in Gu. et Florr. ἐξ οὗ ἐγ. αἱ διαφθ. τῶν ὀμμάτων τοῦ Οἰδ. αἱ αἱματώδεις. Taur. ἐφ' οὗ καὶ αἱ αἱματώδεις τῶν ὀφθ. διαφθοραί.

P. 190. l. 1. παραλογισμὸς ἢ ex Aug. interseruit Valck.

Ibid. l. 4. μέλλοντες] Vulgo μέλλοντος. Corr. King. prout legitur in Taur. Aug. μέλλοντας, in quo seqq. sic leguntur: μ. ἐκ τούτων θεῶν ἔρισιν ὑπερβαίνειν (Taur. κρίσιν ὑπερβῆναι). Ex eo στάσιν οἰόμενοι — — τοὺς θεοὺς Valck. recepit pro οἰόμ. στάσ. — — τοῖς θεοῖς. Tum Aug. περιτρέχοντας. Taur. περιτρέχοντες.

Ibid. l. 9. οὔτε προελθεῖν που] Sic Taur. et Gu. qui hanc particulam οὔτε — — συγχ. supra v. οὔτ' ἐξ. scriptam habet. Aug. παρελθεῖν. In fine προσηντίμασιν suppeditavit etiam Taur. pro προσηντίμασιν, pro quo Valck. conjiciebat προσηντίμασαν.

P. 193. l. 4. τῶν Οἰδιποδαγόνων,] Valck. em. τῶν Οἰδίποδος ἐκγόνων.

Ibid. Schol. 903. ἐπικρατέστερόν ἐστι τὸ κακὸν τοῦ ἀγαθοῦ, (καὶ Ὅμηρος — Il. α'. 756. — ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ)] Verba ἐπικρατ. τὸ κακόν. Ὅμ. — νικᾷ scholion per se constituunt in Aug. sicut ediderunt King. et Valck. In Gu. ἐπικρατέστερον est a m. pr. καὶ Ὅμ. αἰεὶ (sic) τὰ χερ. νικ. a m. 2.

P. 194. l. 2. Par. τὴν δυστυχίαν,] Diversa hic inter se confusa videntur. Certe Gu. a m. pr. et Florr. supra τὴν τύχην habent τὸ σύμβαμα, τὸν κλῆρον et Gu. a m. 2. τὴν δυστυχίαν ταύτην. In seqq. etiam φάρμακον explicatur adscripto θεραπείαν.

P. 195. l. 5. ἑορτὴν ἔκφερε] Ἔκφερε e Gu. addidi.

Ibid. Schol. 916. Hæc a v. ἢ περὶ τὸ σ. erant etiam in editis; reliqua ex Aug. adjecit Valck. In Taur. sic ea leguntur: ἀντὶ οὐδὲν μᾶλλον δεῖ πλείονα σε. ἔχ. ἢ περὶ τὸ σώζ. ἐκ. τὴν π. κακὸς γάρ, φησί, οἰωνὸς ἡμῖν καὶ σύμβολον οὐκ ἀγαθὸν τὸ μὴ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀμύνειν. Ἄλλως. ἢ περὶ τὸ σώζειν π. Ὅμ. κ. τ. λ.

P. 196. l. 7. τὸ κεχωρίσθαι μόνον,] Leid. τὸ κεχωρισμένον et paulo post διάστ. μακρὸν ἢ βρ. om. ὅτι.

Ibid. Schol. 923. Melius Aug. om. τὴν διήγησιν et ἤτοι. γενικὸν pro γενικὸν dedit Valck. Cum Aug. conspirat Flor. 33. qui hoc scholion ad v. 927. σφάξαι Μεν. adscriptum habet.

P. 197. Schol. 925. In Mosq. D. hæc ad v. 917. adscripta sunt.

P. 198. Schol. 932. In Junt. et Basil. erant tantum σοὶ μόνῳ κακά.

Ibid. Schol. 933. In Mosq. sunt tantum verba ὅτι ὡς θέλει — ἐᾷν.

P. 199. l. 6. τῆς σεβασμίου σου τριχός,] Sic Gu. et Florr. King. e cod. dederat σεβασμίου σου ὄστρυχος. e quo Valck. fecit σεσιβασμένου σου βοστρύχου. In Taur. superiora subjiciuntur post scholion ad v. 936. Τειρεσίας φησί. οὕτως δὲ ἡ γραφὴ διὰ τὸ μέτρον. Ὦ πρὸς σὲ γον. ὦ Τειρ. προσπ. σοι κατὰ τῶν γον. σου καὶ τῆς τιμ. τρ.

P. 200. Schol. 942. post φονευθῆναι δηλονότι et supra ἀποκτενοῦς pro ἀποκτενοῦ

suppeditavit Gu. Operæ pretium non erat addere paraphrasin Junt. et Bas. ταῦτ' ἄλλως ἔσται διὰ φροντίδος, τὸ κτανεῖν δηλονότι, ὑπ' ἐμοῦ δὲ λεχθήσεται.

P. 200. l. 4. Flor. ἐμβάλλεταί τινα ἀπ. καὶ εἰς γῆν τιθέντα.

Ibid. l. 5. λείπει ἡ κατὰ, κατὰ Κάδμου. ὁ δὲ νοῦς· διὰ τὴν παλαιὰν μῆνιν τοῦ Ἄρεως τὴν κατὰ τοῦ Κάδμου·] Τὴν κατὰ τοῦ Κάδμου. Vulgo καὶ τοῦ Κάδμου. Taur. τὴν κατὰ τοῦ Κάδμου. Secutus sum Gu. in quo hæc διὰ τὴν παλ. τοῦ Ἄρεως μῆνιν τὴν κατὰ τοῦ Κάδμ. supra v. Κάδμου manu sec. scripta sunt. Priora transposui, quum vulgo legeretur: λείπει ἡ κατά. ὁ δὲ νοῦς· κατὰ Κ. Paulo post scripsi ἤμυναν pro ἤμυνον tum propter sequens ἔμειναν, tum ob scholion in Florr. exstans: ἕνεκα τῶν μηνιμάτων τοῦ Ἄρεος τῶν παλαιῶν τῶν ἐκ τοῦ Κάδμου ἤγουν τῶν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Κάδμου, ὅς, ἤγουν ὁ Ἄρης, ἐκδικεῖν ζητεῖ τῷ γηγε[illegible]κοντι τὸν φόνον ἐν τοῖς Σπαρτοῖς δηλονότι, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ δράκοντος γεγονότες, οὐκ ἤμυναν αὐτῷ, ἀλλ' ἔμειναν φίλοι τοῦ Κάδμου καὶ σὺν αὐτῷ ἔκτισαν τὴν πόλιν. Desunt in iis, ut in Aug., verba οὔτι τοῖς ἀδελφοῖς, quæ unde orta sint, ex isto scholio Flor. 33. et Taur. intelligitur, ad v. γηγενεῖ δράκοντι adscripto: διὰ τοῦτο, (διὰ τί Taur.) φησὶν, ἐμήνιεν ὁ Ἄρης τοῖς Σπαρτοῖς, ὅτι οὐκ (οὐδὲ T.) ἐβοήθησαν αὐτῷ τῷ δράκοντι μετὰ ταῦτα, οἱ δὲ (οὐδὲ T.) ἐτιμώρησαν τοῖς ἀδελφοῖς, ἀλλ' ἔμειναν τοῦ Κάδμου φίλοι. αὐτοὶ γοῦν καὶ συνέκτισαν αὐτῷ τὴν πόλιν. In seqq. Junt. Basil. ὁ δὲ Ἐ. καὶ θυγ. K. ἐγ. Aug. ὁ δὲ Ἐ. τὴν θυγ. K. Utrumque conjunxit Valck. sed in articulo Aug. mihi latere videtur nomen Ἀγαυὴν, et leg. ὁ δὲ Ἐ. καὶ Ἀγαυὴν, θυγ. K. ἐγ.

P. 201. l. 2. Par. μηνίματα] Sic recte Junt. μνήματα Basil.

P. 201. l. 4. ἀλλαχοῦ δέ φησι ταῦτα ὑπὸ Διονύσου πεπονθέναι τὴν πόλιν. Ζητοῦσι δέ τινες, εἰ μὲν ὠργίσθη ἡ γῆ καὶ ὁ Ἄρης διὰ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος, διὰ τί πάλιν κελεύει ὁ μάντις ἀπ' ἐκείνου τοῦ γένους σφαγῆναι. πρὸς τοῦτο ῥητέον, ὅτι ἡ γῆ ἀνέδωκε τοὺς Σπαρτοὺς πρὸς τὸ ἐκδικῆσαι τὸν φόνον τοῦ δράκοντος, οὗτοι δὲ οὐκ ἐξεδίκησαν, ἀλλὰ τοῖς Θηβαίοις ἐκοινώνησαν· καὶ γὰρ Ἐχίων, εἷς ὢν τῶν Σπαρτῶν, ἔγημεν Ἀγαυὴν τὴν θυγατέρα Κάδμου. διὰ τοῦτο οὖν κελεύει ὁ μάντις ἐκ τοῦ γένους σφαγῆναί τινα, ἵνα τιμωρίαν παράσχωσι τῆς προδοσίας.] Aug. ἀλλαχοῦ δὲ τὰ ὑπὸ Διον. τιμωρηθῆναι. Taur. ἀλλαχοῦ δέ φησι τὰ ὑπὲρ Διον. πεπονθέναι τὴν πόλιν. Quæ sequuntur e Taur. addidi. Quæ ex Aug. subjecit Valck. (vid. l. 5.) ὁ μὲν Ἄρης, — γένος τοῦ Κάδμου. utpote nullius pretii, ipso Valck. judice, omittenda judicavi.

Ibid. l. 9. ἐλυπεῖτο γὰρ] Ante ἐλυπεῖτο γὰρ Valck. ex Aug. hæc interseruit: Χθ. δ. ἀντὶ κ. τοῦ δράκοντος ἢ τῶν γηγενῶν· καρπὸν δὲ πάλιν τὸν Μενοικέα, quibus hæc subdit Taur. ἐὰν ἡ γῆ ἀντὶ αἵματος τοῦ δράκοντος ἕτερον αἷμα λάβῃ, ἔσται τότε εὐμενὴς ἡμῖν. ἐλυπεῖτο δὲ ἡ γῆ, ὅτι γηγενὴς ἦσαν. δεξαμένη οὖν τὸ αἷμα ἀντὶ αἵματος, ὅ ἐστι καρπὸν ἀντὶ καρποῦ ἰδίου τοῦ φονευθέντος τοῦ ἀπὸ τοῦ δράκοντος.

P. 202. l. 4. χρυσαῖς περικεφαλαίαις κεκοσμημένους· οὕτω γὰρ ἀνεδέθησαν· ἢ ἀπὸ μέρους τῆς πήληκος πᾶσαν τὴν ὅπλισιν δεῖ νοεῖν.] Verba χρυσαῖς — ἀνεδέθησαν sunt etiam in Taur. et Flor. 33. Aliud e Baroc. 74. dedit King. τοὺς μετὰ χρυσῆς περικεφαλαίας ἀναδεθέντας γίγαντας. Ultima ἀπὸ μέρους — νοεῖν habet Gu. a m. 1.

P. 203. l. 3. Gu. hic et supra ad v. 805. ὄχλασος. Is codex post Κρέων καὶ Ἰοκάστη ita pergit: οὐ Μενοικεὺς ὁ νῦν σφαγησόμενος. καλῶς δὲ εἶπε τὸ βρότειον, ἐπειδὴ ὁ μὲν Μενοικεὺς ἐξ ἀνθρώπων ἦν, ὁ δράκων δὲ θεῖός τις, ὡς ἐξ Ἄρεος. Aug. ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Κάδμου πρὸς τοὺς Σπαρτοὺς παραλειφθῆναι πέντε μόνους, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα Αἰσχύλος λέγει, Οὐδ. Ὑπ. Ἀγήνωρ, Ἐχ. Χθ. ἐξ ἑνὸς οὖν τούτων κατήγετο ὁ πατὴρ τοῦ Μενοικέως ὁ Κρέων. Eadem sunt in Flor. 33. nisi quod is λέγεται ἐν τῇ μ. — — — περιλειφθῆναι ἵνα. ἐξ ἑνὸς οὖν τ. κατ. καὶ ὁ π. τοῦ Μ. ὧν καὶ τὰ ὀν. Αἰ. λ. — — — Ἀγήνωρ — — in

fine repetuntur verba ἐξ ἑνὸς οὖν, κ. τ. λ. In Taur. priora tantum leguntur: λέγεται δὲ ἐν τῷ μ. — — περιληφθῆναι πέντε. — ἐξ ἑ. οὖν τ. κατήγαγεν ὁ π. τοῦ Μ. Κρ.

P. 204. l. 5. λόγῳ δευτέρῳ] Sic Gu. pro λόγου δευτέρου.

P. 205. l. 1. Par. Puto ποιῆται, ut Gu. qui verba ἐπαχθεὶς et ἐκείνοις — ποιῆται a m. pr. supra adscripta habet, ut paulo post κρύπτων (om. τὸ ἀληθές) καὶ μὴ διάλ. — δωρεὰν in margine. Pro ψευδῆ δὲ — συμπαθείας Gu. a m. pr. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ψ. δὲ λ. τοῖς χρ. αὐτῷ, ἤγουν τοῖς μαντευομένοις, δι' οἴκτου ἀναπειθόμενος δηλονότι, Flor. 33. et Taur. ψ. λ. ὑπὸ τῆς ἐλεημοσύνης τούτοις μαντευομένοις.

P. 206. l. 7. King. addidit τουτέστι δηλοῖ. haud dubie e Baroc. vel C. C. C. nam Gu. etiam a m. pr. et Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. δῆλον τὸ πρᾶγμα, τουτέστι δῆλοι (sic). Hoc Valck. præposuit: τουτέστι δῆλοι, ἡ λείπει τὸ πρ. δ. τὸ πρ. nescio unde. In scholio Aug. προθεῖναι scripsi pro προσθεῖναι, quamvis hoc poëtæ sit.

P. 207. l. 4. ὅμοιον τῷ] Τῷ scripsi e Gu. et Florr.

Ibid. Schol. 981. In Gu. priora ἐπ. μεγ. λ. sunt a m. pr. supra quæ scripsit m. 2. ἐπαινείτω λέγων, ὡς σωτὴρ ἔσομαι τῆς πατρίδος, εἰ προείμην τὸν παῖδα. Taur. μή μ' εὐλ. ὡς δόξαν μέλλοντα ἔχειν τὸν υἱὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως δεδωκότα.

P. 208. l. 7. λύσεται] Sic Taur. pro λύσῃ. Aug. ὅπ. τ. π. παρασκευαζομένων λύσηται φ.

Ibid. Schol. 995. Cod. αἰτωλοὺς et ἐπὶ σκοπῆς. Emendavit Valck. ut urbs sub episcopatu Naupacti, tum temporis Bontiza dicta, designaretur.

P. 209. l. 2. εἰς τὴν — Δρυνόπολιν, εἰς τὸν τόπον, ἔνθα ἵδρυται ἡ σεμνὴ Δωδώνη. Θεσπρωτοὶ ἔθνος πλησίον τῆς Δωδώνης χώρας· τοῦτο, κ. τ. λ.] Ita hæc in Gu. leguntur, priora a m. pr., reliqua, uncis inclusa, a m. 2. Verba εἰς τὴν τῶν Θ. γῆν Valck. jam e Leid. addidit. In Δρυνόπολιν codd. consentiunt cum Flor. 59. qui εἰς τὸ ἔδαφος τὴν Δρυνόπολιν, sed margo Leid. veram nominis formam 'Αδριανούπολιν præbet: inde vulgare ejus ætatis nomen prava loquendi consuetudine factum esse dicas. Quæ sequuntur εἰς τὸν τόπ. — Δωδώνη King. jam e MS. C. C. C. in paraphrasi dedit.

Ibid. l. 3. θεμέλια] Sequebantur continuo ordine hæc: φύλαγμά μοι γεν. κ. τ. λ. quæ ad v. 997. referenda erant.

P. 210. l. 1. Par. Gu. a m. 2. ἡ σὴ ἀδ. σε τύχη.

Ibid. l. 2. Par. πρὸς — ζωήν.] In Gu. duæ sunt paraphrases hujus loci, altera m. pr. altera sec. scripta: prior est etiam in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. πρὸς τὴν σὴν ἀδελφὴν ἀπελθὼν, τὴν 'Ιοκάστην λέγω, ἥς πρῶτα τὸν μαστὸν εἵλκυσα (m. 2. ἥστινος πρῶτον εἵ. τὸν μ.) τῆς ἐμῆς μητρὸς στερηθεὶς καὶ ὀρφανὸς γενόμενος, χωρισθεὶς ἐκείνης (m. 2. στερ. τῆς μ. καὶ χωρ. ὀρφ.) συνταξόμενος (Gu. —άμενος) αὐτῇ, ἀπελεύσομαι καὶ διατηρήσω τὴν ἐμαυτοῦ ζωήν. (m. 2. προσηγορήσων καὶ χαιρετίσων αὐτὴν ἀπελ. καὶ σώσω τὸν βίον, τουτέστι μετὰ τὸ προσειπεῖν ἐκείνην φευξοῦμαι καὶ σωθήσομαι.) Seqq. ἐναντίως δὲ loco discreta sunt ab istis et m. 2. scripta: eadem sunt in Taur.

P. 210. Schol. 998. Scholion Taur. incipit a vv. αὐτὸς, φησὶ, ὁ δαίμων, ὅ ἐστιν ὁ Ζεὺς, παρών. Quæ ante ὁ ἐπ. θ. in Aug. legebantur, omisit Valck. in notam rejecta. Pro χρησμῷ δηλώσας Taur. Flor. χρησμῳδήσας. In fine Taur. ποῦ δέει σε σταλ. Aug. ὅπου δέοι (sic et Flor.) σταλ. σοι σωθῆναι. σοὶ vel σὲ om. Flor.

Ibid. Schol. 999. Taur. et Flor. 33. ad πορεύσω, σὺν σοὶ ἀποσ. ἀποστ. (Taur. tantum ἀποστείλω) εἴπου (Flor. εἴπῃ) δ' ἄν τις, ἕως οὗ ἀποστείλῃς (Flor. —στείλῃ) τὸν χρυσὸν, πόθεν ἕξω (Taur. ἕξει) τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια.

P. 210. l. 6. ἀνίθρεψε] "Αλλως et ἀνίθρεψε pro ἔθρεψε sunt e Taur.

P. 211. l. 3. Par. ἀποστερῶν με] Καὶ τὴν πόλιν addidit Barn. sed qui scholion scripsit, junxisse videtur: ὥς μ' ἐκκ. πόλιν, ἀποστ. τ.

P. 211. l. 2. In Gu. etiam voci βίον suprascriptum est m. 2. τὴν πόλιν. Idem supra vv. ἐξεῖλον φόβον ver. 1003. habet: οὐ γὰρ, ὡς ὁ πατὴρ προσέταξεν, οὕτως ἐποίησεν.

P. 213. l. 4. Par. τὸν αἴτιον τοῦ ἐμοῦ φόνου, (Ἄρη δὲ φόνιον, ἐπειδὴ οὗτος φονικὸς τῶν Σπαρτῶν, δράκοντα καταστήσας αὐτόθι φύλακα τῆς κρήνης, ἐξ οὗ τῶν ὀδόντων οἱ Σπαρτοί)] Quæ uncis inclusa sunt, omisit King. quippe paraphrasi non idonea. Ante parenthesin Junt. Basil. Barn. τὸν Ἥ. φ. τὸν αἴτ. τοῦ ἐμοῦ φ. Ἄρη δὲ φόν. King. Valck. μὰ τὸν μετ' ἄ. Ζ. τὸν Ἥλιον καὶ τὸν Ἄρη, τὸν αἴτιον τοῦ ἐ. φ. ὅστις ἀναλ. Pro ἐπειδὴ οὗτος φ. τῶν Σπ. rectius Aug. e quo scholion ad v. 1020. (1027.) apposuit Valck. ὁ γὰρ Ἄρης αἴτιος τῶν Σπ. δρακ. καταστ.

P. 214. l. 7. ἱδρύσατο.] Κατέστησεν add. Gu.

Ibid. Schol. 1023. Taur. κατεστήσατο. (quod pertinet ad ἱδρύσατο.] ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ οὐκ ἄτιμος ἔξω χθονὸς, ἀλλ' ἄτιμος θάνατον τῶν ἐξεπάλξεων ἄκρων. an θαν. ζητῶν ἐξ ἐπ.

P. 214. l. 10. ἐξ ἐπάλξεων] Τῶν τειχῶν add. Gu.

P. 215. l. 1. Par. ἐλευθερώσων. εἰ γὰρ ἕκαστος ὃ κατὰ δύναμιν εἶχεν ἀγαθὸν εἰσέφερε τῇ πατρίδι, ἐκτὸς ἂν ἦσαν πᾶσαι κακοῦ αἱ πόλεις.] Aug. Taur. hæc habent: λείπω ἡ διά· διὰ θανάτου μου δῶρον τῇ πόλει παρέξω οὐκ αἰσχρόν. Seqq. sunt etiam in Aug. sed ibi legitur μετὰ δύναμιν et ἐκτὸς ἦσ. ἂν κακ. αἱ πόλεις πᾶσαι.

Ibid. l. 3. Par. μέσον πάντων,] Sic Gu. m. 1. Florr. pro μέσον, πάντως. Idem in Gu. eadem m. scripsit supra ἐς κοινόν.

P. 215. l. 4. νομὴν] Sic Gu. Leid. Florr. pro νομόν.

Ibid. Ἦλθες — οἴκησιν] In Gu. duæ paraphrases sunt a pr. m. et a sec. In illa est: — — Σφίγξ, γένν. τῆς γῆς καὶ τῆς κατ. Ἐχ. in altera: — — Σφ. λόχευμα καὶ γέννημα τῆς γῆς τῶν Θ. ἐντ. γὰρ ἐγεννήθη, καὶ τῆς νερτέρου καὶ τῆς ἐν νεκροῖς Ἐχ. Tum m. 1. πολλῶν στ. αἰτ. πολλῶν μόχθων αἰτία, ἐκ θηρίου καὶ γυναικὸς συντιθεμένη, ζῶον ξένης καὶ παρὰ φύσιν διαπλάσεως πολέμιον. quæ statim sequitur ἥτις ποτὲ ἐκ τῶν τ. Eadem paraphr. est in Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. m. sec. θανάτου γὰρ αἰτία εἶ, μιξοπ. καὶ τὸ ἥμισυ παρθένου ἔχουσα, δάϊον καὶ ἀφανιστικὸν τέρας, δάϊον μὲν ὡς ἀφανιστικὴ, τέρας δὲ ὡς πρόσωπον μὲν παρθένου ἔχουσα, χεῖρας δὲ καὶ πόδας καὶ στῆθος λέοντος, πτερὰ δὲ ὄρνιθος, οὐραῖον δὲ δράκοντος, σὺ οὖν, ὦ Σφίγξ, ἦλθες, ἦλθες ἐν φοιτάσι καὶ μανικοῖς πτεροῖς, καὶ ἐν χηλαῖς καὶ ὄνυξιν ὠμοσίτοις καὶ φονικοῖς ἐπὶ ἁρπαγῇ τῶν Καδμείων, πολυφθόρος, πολύστονος, ἤτοι πολλὰς φθορὰς καὶ στεναγμοὺς ποιοῦσα ἐνταῦθα διὰ τῆς ἁρπαγῆς.

Ibid. l. 5. ἐξηγήσατο.] Junt. Basil. ἐξήγησιν. Barn. ἐξηγεῖτο. Valck. ἐξηγήσατο.

Ibid. l. 11. οἰκτίσασθαι τὸν θάνατον] Valck. ex Aug. οἰκτ. διὰ τὸν θάν. "lamentari Chorus debuerat, atque adeo spectatores ad commiserationem movere propter mortem Menœcei." Vix opus. Paulo post εὐψυχίαν est a Barn. pro εὐτυχίαν Junt. Basil. Illud etiam in Taur. esse videtur. Denique ἀλλὰ τὰ Taur. pro ἀλλὰ τὸ, quod etiam sine codice corrigendum erat.

Ibid. Schol. 1030. Taur. εἰς μέσον φέρει, τουτέστι διεξέλθοι καὶ μεταχειρίζοιτο.

P. 216. l. 10. τὸ ς' τροχ. — τετάρτου dedi, ut in codice legebantur, sed King. legendum monet: τὸ ς' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτων τετάρτων δύο καὶ συλλαβῆς. τὸ ζ' ὅμοιον ἐξ ἀντισπάστων πρώτου καὶ τετάρτου καὶ συλλαβῆς, quod recepit Valck.

P. 217. l. 6. παίωνος τετάρτου.] Lege π. πρώτου. King.

P. 217. l. 11. θρήνοις,] Sic Valck. ex Aug. dedit pro ὕμνοις. Taur. ἦδον τὸν θρῆνον.

P. 218. l. 2. Gu. et Florr. οὐδὲ μὴν ἐφ.

P. 219. l. 3. MS. ἐναντία λέγειν. Multo facilius est pravam integrare pronuntiationem, quam defectum supplere. Socrates apud Schol. ad v. 45. Sphinga mulierem fuisse tradit fatidicam, δυσγνωστὰ μαντευομένην, ἅπερ ἀγνοοῦντες οἱ Θηβαῖοι καὶ ἐναντίως αὐτοῖς χρώμενοι ἀπώλλυντο. Valck.

P. 220. l. 1. ss. Par. χρόνῳ δὲ ὕστερον — ἀμείβει δὲ καὶ διέρχεται (τὴν πόλιν add. Bar.) δι' αἱμάτων — καὶ ἀδελφοκτόνον, τουτέστι καταρασάμενος τοῖς παισὶ — δι' οὗ πολὺς φόνος γίνεται καὶ κινδυνεύουσιν ὑπ' ἀλλήλων καὶ αὐτοὶ φονευθῆναι ἀγάμεθα, ἀγάμεθα καὶ θαυμάζομεν — ὑπὲρ τῆς πατρῴας γῆς, λιπὼν μὲν καὶ καταλείψας τῷ αὐτοῦ πατρὶ Κρέοντι γόους, (ἀπαραμύθητα γὰρ στενάξεται δι' αὐτὸν) θήσων δὲ τὰ ἑπτάπυργα (ἑπτάπυλα Gu.) κλεῖθρα τῆς γῆς καλλίνικα, τουτέστι τὴν ἑπτὰ πύργους (πύλας Gu.) ἔχουσαν πόλιν τῶν Θηβαίων νικῆσαι ποιήσων, ὡς ἔφη ὁ μάντις. γενοίμεθα, γενοίμεθα καὶ ὑπάρξαιμεν — ἑκόντας διδόναι. γενοίμεθα, ὦ Παλλὰς καὶ Ἀθηνᾶ, ἥτις κατειργάσω καὶ διεπράξω αἷμα καὶ φόνον λιθόβολον καὶ διὰ λίθου βολῆς — τοῦ δράκοντος φόνον. ὅθεν καὶ ἀφ' ἧς αἰτίας, λέγω δὴ τῆς τοῦ δράκοντος ἀπωλείας, ἐπέσσυτο καὶ ὥρμησεν (ὥρμητο Gu.) εἰς τήνδε τὴν γῆν τις δαιμόνων ἄτη καὶ βλάβη ἐν ἁρπαγαῖς· τουτέστιν ὀργισθεὶς ὁ Ἄρης ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τοῦ δράκοντος, ἐπήγαγε τὴν Σφίγγα Θηβαίοις (ταύτην γὰρ ἄτην δαιμόνων λέγει add. Baroc.). Baroc. 74. Gu. m. 2.] Paraphrasin istam dedi maxime, ut in Gu. legitur. τουτέστι καταρ. τοῖς π. Barocc. καταρ. γὰρ τοῖς π. Post ἀγάμεθα, ἀγ. ante καὶ θαυμ. omittit sive King. sive MS. utrumque inepte. Paulo post pro στενάξεται Bar. στενάζει. — ὡς ὑπὲρ τῆς αὐτῶν π. Bar. om. αὐτῶν. — διεπράξω. Bar. ἔπραξας. — λέγω δή. Bar. λ. δέ. In editis manca est paraphrasis: μετὰ χρόνον δὲ ὁ ἄθλιος Οἰδίπους εἰς τήνδε τὴν γῆν τῶν Θηβαίων ταῖς τοῦ Ἀπόλλωνος παραπομπαῖς ἦλθε.

P. 220. l. 1. King. ἐπὶ τῷ ἀν. δὲ Σφ. Gu. hæc exhibet, ut Valck. emendavit, fortasse e Leid. nisi quod Gu. τὴν ante Σφ. omittit. Pro φονεύσειε codex habere videtur φονεύσειν.

Ibid. Schol. 1057. Huic scholio ista præmittit Taur. ἀντὶ ἀπὸ Πυθίου ὁ ἥλιος (an: ὁ ἄθλιος? Paulum certe discrepant in Gu. ἄθλιος et αἴλιος) ἀπεσταλμένος. κατὰ χρησμὸν γὰρ τούτου ἦλθεν εἰς Θήβας Οἰδίπους ὁ τλάμων. πυνθανόμενος γὰρ Οἰδίποδι, κ. τ. λ. Aug. præmittit ταῖς τοῦ Ἀπόλλωνος πομπαῖς, quæ recepit Valck.

P. 221. l. 6. ἤλλαξε, δευτέρῳ φόνῳ] Δευτέρῳ φόνῳ addit Taur. Etiam Aug. βῳ (i. e. δευτέρῳ) φόνῳ ἐμβ.

P. 222. Schol. 1069. Alia quoque præbebat Aug. cod. μετέβησαν ἐπὶ . . . ὑπακουστέον φόνον ἐκείνου (Taur. μετ. ἐπὶ τὸν Μενοικέως φόνον. Valck. corr. ἐπὶ τὸν ἑκούσιον φόνον ἐ.) θαυμ. φησὶ, καὶ ἐκπεπλήγμεθα τὸν παῖδα ἀνταλλαττόμενον ἐκ. θν τὴν εὐκλ. quæ eadem sunt in Taur. Sequenti scholio præfigit Aug. προσυπακουστέον τὸ ἐκεῖνον.

P. 223. l. 3. πεποίηκας.] Ita pergit cod. Aug. προνοίᾳ γὰρ Ἀθηνᾶς ἀνεῖλεν ὁ Κάδμος, ὡς ἀνώτερον (677.) Παλλάδος φρ. velut novum scholion sequuntur vulgata: δοκεῖ Ἀθ. in quo διὸ, quod deerat, et ἐπιγέγραπτο pro ἐπιγέγραπται recepit Valck.

Ibid. l. 5. Ἀθήνης,] In Junt. et Basil. est: Ὄγκας νηὸς, τουτέστιν Ἀθηνᾶς. Quod dedimus, est e Barn. emendatione, et sic Aug. Ὄγκας νηὸς, ὅ ἐστιν Ἀθηνᾶς, relicto inter Κάδμος et βοῦν spatio litteris 24 capiendis idoneo. Gu. ὄγκας ὁ νηὸς ὅδ' ἐστιν Ἀθήνης (Ἀθήνης etiam Taur.) ὅν ποτε Κ. δείματο, κ. τ. λ. Ceterum Gu. a m. 2. Ἀθηνᾶ συνέπραξε Κάδμῳ τὸν τοῦ δράκοντος φόνον· διὸ καὶ ἱδρύσατο ταύτῃ ἐν Θήβαις ἱερὸν, ἐπιγράψας

αὐτῷ τάδε· "Ογκας — Θήβας. "Ογκαν δὲ τῇ τῶν Φοινίκων διαλέκτῳ προσηγόρευσεν. Vers 2. Θήβης Taur. pro Θήβας.

P. 226. l. 1. *αἱ ἑπτάπυλοι σκέπαι τῆς πόλεως.*] Aug. horum loco: *σκέπη δὲ τῆς πό λεως αἱ ἑπτάπυργοι* (leg. *οἱ ἑπτὰ πύργοι*), *τὰ τείχη.*

Ibid. l. 5. *ἦλθον*] *Δὲ οἱ περίβολοι, ἀντὶ τοῦ οἱ ἐν τοῖς περιβόλοις, τουτέστιν* add. Gu Flor. Mosq. D.

Ibid. l. 7. *εἰς αὐτὴν τὴν τοῦ πολέμου ὀξύτητα, κ. τ. λ.*] In editis erat: *εἰς αὐτὴν ἦλθε τοῦ πολέμου τὴν σφοδρότητα.* et sic Taur. nisi quod *εἰσὶ* pro *ἦλθον*. Tum in Taur "Αλλως. *εἰς αὐτὸ ἀκμ. τοῦ πολέμου ἦλθεν.*

P. 227. l. 6. Taur. *τ. πύργους ἐπ' ἐκ.* om. *ἀ.* Gu. m. 1. *κυκλούμενοι, πολιορκούμενοι* quibus m. 2. adscripsit *ὑπ' ἐκείνων*, quod verum puto.

Ibid. l. 10. *ταξιάρχους*] *Ταξιάρχας* Gu.

P. 228. l. 6. *παλαίουσι.*] Valck. addidit scholion Aug. *ἐπικαθεζομένους ἄλλους ἐποίη σεν, ὅπως βοηθήσωσι τοῖς ἀσθενεστέροις.* quo carere poteramus.

Ibid. l. 9. *Τευμησσὸς, — πλέον ἑκατὸν σταδίους — καταλιπόντα.*] Aug. *Τιλμησσὸς ὄνομα τόπος Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ τὴν ἐν τῷ Τιλμ. χώραν παρακ. ἐπεὶ πῶς ὀρ. ἠδ. πλ. ἑκ. στ. τὸ Τιλμ. ἀφ. τῶν Θ.* Eodem ordine Taur. sed *Τευμησσοῦ ἀφέστηκε.* Inde Valck. *τὴν* re cepit ante *τῷ Τευμ.* Pro *καταλιπόντα* Taur. *καταλείποντα.* Fort. *ἐκλείποντα* (sic Taur in textu) *ἀλλ' ἤδη καταλ.* Simile ex Aug. dedit. Valck. *Τιλμ. τόπος ὀρεινὸς, ἀπέχων τῶν Θηβῶν ἑκατὸν σταδίους. λέγει οὖν οὐχ ὅτι Τιλμησσὸν κατέλιπον, (πολὺ γὰρ ἀφέστηκεν·) ἀλλ' ὅτι τὴν χώραν τὴν παρατείνουσαν τοῦ Τιλμησσοῦ μέχρι Θηβῶν.* aliud King. e MS C. C. C. *ὄρος Βοιωτίας, ἀντὶ τοῦ τὸν παρὰ τῷ Τιλμησσῷ τόπον, τὸν ἀφορῶντα πρὸς τὸν Τιλ μησσόν.* quod idem est in Gu. a m. 1. et Mosq. D. sed ii *τὸν* omittunt ante *παρὰ*, et Mosq. *παρὰ τὸν Τιλμησσόν.*

P. 229. l. 5. *καινῶς*] Sic recte Gu. pro *κοινῶς*.

Ibid. l. 8. *λοιμοῦ*] *Λιμοῦ* Barocc. Gu. Aug. sed recte Valck. *λοιμοῦ* e cod. Leid Hom. ad Il. α', 473. conf. schol. Flor. ad v. 1050. (viii. vol. p. 485.) Superior scholio, in quo habet *ὕμνος ᾠ. λεγόμενος*, Aug. hæc addit: *οἱ μὲν εὐχόμενοι παθῆναι καὶ ἐπὶ ἀφέσει λιμοῦ ᾀδόμενος*, in quibus oculi imperiti librarii ab altero ad alterum scho lion aberrarunt; Flor. 33. *οἱ μὲν εὐχ. παθ. οἱ δὲ σαλπίζοντες, τουτέστιν εὐχαὶ κα εὐφημίαι.* In seq. scholio inepte ad explicationem vocis *ἐκελάδουν* referebatur, quod ad *παιὰν* pertinebat.

P. 230. l. 3. *ἔφριξε μάχη φθισίβροτος ἐγχείησι.*] Verba *καὶ ἔφριξε — ἐγχείησι* e Gu et Mosq. addidi, in quibus M. *φθεισίβροτος ἐγχίεσιν.*

Ibid. l. 9. *σημεῖον ἔχει*] *Σημεῖον* addit Taur.

Ibid. l. 11. *ὀργιζομένης Οἰνεῖ*] Baroc. *ὀργιζομένην οἰονεὶ Θ.* Gu. etiam *οἰονεί.* Corr Valck.

Ibid. l. 14. *ὅθεν ἔσχηκεν αὐτῶν ἡ προσηγορία.*] Hæc Valck. ex Aug. addidit. Taur — *πυλῶν. λύπα δὲ Θηβῶν ἀπὸ Προίτου τοῦ ἄρχοντος, ὃς ἐξ Ἄργους φυγὼν ᾤκησεν ἐν Θήβαις* Pro illo aliud scholion e MS. C. C. C. dedit King. quod idem est in Gu. a m. 1. e Flor. 56. 59. 76. *ἐκβληθεὶς, φασὶν, ὁ Προῖτος ὑπὸ Ἀκρισίου εἰς τὰς Θήβας ἦλθε, καὶ αὐτό θι ᾤκησε πλησίον τούτων τῶν πυλῶν, αἳ δὴ καὶ Προιτίδες ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν.*

Ibid. Schol. 1126. Aug. et Taur. *σφαγὴν ἕτοιμα εἶχεν ἐν τῷ ἀ.* Gu. etiam *σφαγὰ ἕτ. εἶχεν ἐν τῷ ἀ.* et in fine *μαντεύσαιτο.*

P. 231. l. 1. *Τοιαῦθ' — κύκλῳ.*] Hi versus ante Barnes. sic legebantur: *τοίαν μάντις ἀσπίδ' ἔχων πάγχαλκον ἔρπει, σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ.* In Taur. sic scripti sunt

τρίων δ' ὁ μάντις ἀσπίδων ἔγκυκλον ἔχων πάγχαλκον ἔγραψε, σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κ. in quibus ἔγραψε fortassis non contemnendum.

P. 231. l. 7. ἀνεψιγμένους καὶ βλέποντας κεκτημένον,] Verba καὶ βλ. κεκτ. e Gu. accesserunt, qui præterea habet σὺν τῇ ἀνατολῇ et ἀνεψιγμένους.

Ibid. l. 14. κατεστιγμένα, ποικίλα] Hæc et paulo post καταστίκτους e Taur. scripsi pro κατεστιγμένος, ποικίλος — κατάστικτος. Valck. conjic. τοῖς γὰρ ὀφθαλμοῖς κατάστικτον γε. In Aug. præfixa erant hæc: ὁ πανόπτης κύων, ὃς ἐφύλασσε τὴν Ἰώ, ἅπας γὰρ ὀφθαλμὸς ἦν. in Taur. πεποικιλμένους (leg. πεποικιλμένοις, ut Flor. 59.), ἐγγεγραμμένοις.

Ibid. l. 16. δὲ τοῖς] Sic Taur. pro δὲ τά. Idem mox οἷς μὲν ἐξαγγ. οἷς δὲ, etc.

Ibid. lin. ult. ἀνατολὴ καὶ ἐπιτολὴ — οὐ διαχωρίζοντας, ὡς — θαυμάζειν τὴν γραφήν.] Τὴν γραφήν. Sic Valck. em. scripturam cod. τὴν τροφήν. Paulo ante Taurin. διαχωρίζοντας, recte: dicit, ἐπιτολαῖς idem esse quod ἀνατολαῖς, ut apud Hesiodum et Aratum vox occurrat, ut Πληϊάδων δ' —— ἐπιτελλομενάων, non utrumque inter se distinguendum, quod paulo ante monitum erat. Idem cod. τοῦ λοιποῦ pro τῷ. Præterea cod. καὶ τὴν τρόφ. ὥστε et in fine παρῆν ἀδεῶς καὶ λιπτότερον (hoc tamen incertum propter compendium scripturæ) θαυμάσεις τὴν γρ.

P. 232. l. 7. ἰδίως ex Aug. addidit Valck. et ejusdem cod. auctoritate totum hoc post scholion Aug. τουτέστιν — ἐκάμμυον posuit. Pro ἅμα δηλῶν ὅτι δύο ἐγ. Aug. ἅμα δὲ λβ. ἐγ. Taur. ἅμα δηλονότι δύο ἐγ. Verba γράφει δὲ οὕτως om. Aug. pro iis Taur. γράφουσι δὲ οὕτ. Tum Aug. om. Πυθὼ et habet Κρίσσης — Ἐρευθαλία — τοῦ δὲ γίνεται Ἄργος — ᾧ δὴ ὀφθαλμ. ἐν. Valck. conj. ᾧ Ἥ. ὁ. τ. ἐν τῷ ἰν. ᾧ δὴ τὸν ὕ. Quidni: ᾧ δὴ Ἥ. ὁ. τ. ἐν τῷ ἰ. καὶ τὸν ὕ. Pro ὑφίσταται φύλ. (in Junt. Bas. ὑφ. καὶ φ. καὶ om. Aug.) recte Valck. legendum monet ἐφίστησι.

Ibid. l. 13. ἐν τῷ πρώτῳ] Legebatur ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ, qui error natus erat e scriptura τῳα. Veram lectionem ex Aug. restituit Valck. Taur. ἐν τῷ αἴτου κύκλῳ. Paulo post in Junt. Basil. erat ὁ δὲ τὸν * πέμψας. defectum supplet Aug. αἰγίμ. Taur. αἴγιμον.

Ibid. l. 15. φυλακὴν δ' ἔχειν] Aug. et Taur. φυλακὴν δ' ἔχειν (Taur. ἔσχεν ἔμπεδος αἰεί. quod verum videtur. Paulo ante Aug. πίπτει ἐπὶ βλεφάρων. Taur. οἱ ὕπνοι ἐπιβλεφάροισι. Etiam Junt. Basil. βλεφάροισι.

Ibid. l. 17. Cod. λέγει ἐγγεγράπτῳ φησὶν ἐν τῇ ἀ. τ. Ἰ. ἔχων. Legendum videtur: Πανόπτην τὸν Ἄργον κύνα λέγει. ut supra in scholio edito. ἐγγέγραπται, φησὶν, ἐν τῇ ἀ. In fine Valck. ἐκ addidit ante κιλικίως.

P. 233. Schol. 1134. Simillimum scholion est in Aug. et Taur. ὥστε παρῆν ὕστερον τὴν ἀσπίδα οὕτως ἐγγεγραμμένην ὁρᾶν (Taur. ὥστε π. ὁρ. τὴν ἀσπ. ὕστ. οὕ. ἐγγ.) ἀποθανόντος Ἱππομέδοντος τοῦ αὐτὴν (Aug. αὐτὸς) βαστάζοντος.

Ibid. Schol. 1135. σὺν τοῖς παισὶ Valck. addidit ex Aug. qui sic: αἱ Ὁμολωΐδες ἀπὸ Ὁμολωΐως τοῦ Ἀ. τοὺς γὰρ π. Ἀμφίονας φησὶ σὺν τοῖς παισὶν ἅμα καὶ Κάδμῳ, τ. τ. π. In Junt. Basil. erat φασὶ * ἅμα Κ. In seqq. Aug. Ἀριστ. δὲ φ. οὕτως κληθ. διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ . . . . . . κατὰ δὲ τοὺς ψευδολογεῖν βουλομένους ἀπὸ μιᾶς τῆς Ν. θυγατρὸς Ὀμ. Lacunam ita explet Taur. εἶναι τοῦ Ὁμολώου ἥρωος, οὕτω τὴν ἐπίκλησιν ἔχουσι· κατὰ δὲ τοὺς ψ. β. ἀ. μ. τῶν Ν. θυγατέρων Ὀμ.

P. 233. lin. ult. τὸν πυρσὸν pro τὸ πλεὸν dedit Barn. Aug. Τυδεὺς λέοντος.] Τυδεὺς ἦν γεγραμμένος τῇ μὲν λαιᾷ τὸ δέρμα, τῇ δὲ δεξιᾷ τὸ πῦρ ἔχων. In primis cum editis conspirat Taur. in ult. τῇ δὲ δ. τὸ πῦρ ἔχων cum Aug. Pergit Aug. ἔχων, ἀντὶ (Valck.

em. ὃ ἀντὶ) δόρατος εἶχεν. Ὡς Τιτὰν, ὅπερ ἐδέξαντο τινὲς ἀπὸ τοῦ ἑξῆς, ἀλλ' οὐ τὸ χρῆμα Τιτὰν Προμηθεύς. τὸ ὡς προτακτέον τοῦ Τιτάν. εἷς καὶ οὗτος (οὗτος) ὁ Προμηθεὺς γέγονε πάντων τῶν θεῶν. (Flor. 33. τὸ δὲ ὡς πρὸς Τιτάν. ὁ γὰρ Προμηθεὺς εἷς γέγονε τῶν Τιτάνων θεῶν. unde corrigendum schol. Aug.) Taur. post ἔχων. Τιτὰν Προμηθεύς. τὸ ὡς προστακτέον (leg. προτ.) τοῦ Τιτὰν, ὡς ὁ Προμηθεὺς ὁ ἀπὸ τῶν Τιτάνων. τὸ δὲ Τιτὰν Προμηθεὺς οὕτως ἐξεδέξαντο τινὲς ἀντὶ δόρατος εἶχεν ὡς Τιτὰν, ὅπερ ἐξεδέξαντό τινες ἀπὸ τοῦ ἑξῆς, ἀλλ' αὐτὸ χρῆμα Τιτὰν Προμηθεύς. In his duo scholia confusa videntur, alterum τὸ ὡς προτακτέον τοῦ Τ. ὡς ὁ Προμ. ὁ ἀπὸ τῶν Τ. alterum huic oppositum, non jungenda esse ὡς Τιτὰν Προμ. sed Tydeum esse ipsum et verum Promethea, ἀλλ' αὐτόχρημα Τ. Προμ.

P. 234. l. 10. τὸν τῶν Π. scripsi e Taur. pro τούτων τῶν Π. Paulo post Πότνιαι δὲ π. Β. Taur. ποτνία Aug.

Ibid. l. 14. εὐστρόφως Gu. pro εὐστρόφῳ Leid.

Ibid. l. 17. Gu. hæc sola habet a m. 2. τοσοῦτο γὰρ ἦσαν φοβ. κατὰ τὴν γρ. ὡς δ. σκ.

Ibid. l. 18. δρόμου ἐν τῇ γραφῇ κυκλουμένων] Aug. τοῦ δρ. ἐν τῷ κυκλουμένῳ. Quod dedi, est in Taur. qui tamen vitiose κεκαυμένων αὐτ. τ. τρ. Ex eodem dedi ὡς νομίζ. τὸν βαστ. τὸ ὅπλ. καὶ τὰς ἡν. αὐτ. ὑπὸ τὸν πόρπ. κατέχ. quod conjectura jam assecutus erat Valck. pro ὡς νομ. τῶν ὅπλ. καὶ τῆς ἡνίας αὐτῶν τὸν βαστ. ὑπὸ τὸν πόρπ. κατ. Præterea idem cod. τῷ ὅπ. τοῦ ὅπλ. αὐτὴν κατ.

P. 235. l. 6. βαστάζεται Taur. pro βασανίζεται Aug. Antea pro τοῦ ὀμφαλοῦ Aug. τοῦ ὀφθαλμοῦ, sicut Taur. ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν κοίλωμα. Emendavit Valck. qui etiam in fine dedit κατὰ τὴν γρ. pro καὶ τὴν γρ.

Ibid. l. 13. οὐκ ἔλαττον τοῦ Ἄρεος, τοῦ θεοῦ δηλονότι.] Baroc. οὐκ ἔλ. τοῦ θεοῦ τοῦ Ἄρεος.

Ibid. l. 17. Aug. Γάργαρον, Ἡσ. ὃν καὶ ἡσιωνὰν ὠνόμασαν. Etiam Taur. ἡσίονα. Emendavit Valck. Paulo post Taur. Ἠλέκτρας πύλ. pro Ἠλεκτριάδας π. Aug. ὀνόμασαι, quod Valck. dedit pro ὠνόμασαν, — τῆς Θήβης pro τὰς Θ. Tandem Aug. ἀπὸ ἠλέκτας μιᾶς τῆς ἀμφίονος θυγατρός. Valck. conjicit μιᾶς τῶν Ἀ. θυγατέρων, et hoc ipsum est in Taur. conf. ad v. 1135. Aliud scholion e Barocc. dedit King. φασὶν Ἠλέκτραν τὴν Ἄτλαντος καὶ Ἡσιόνης θυγατέρα τρεῖς παῖδας κτήσασθαι, Δάρδανον, Ἠετίωνα, Ἁρμονίαν, ἣν ἔγημε Κάδμος, ἥτις ἀπὸ τῆς μητρὸς τὰς πύλας ἐκάλεσεν Ἠλέκτρας. quod idem est in Gu. a m. 2.

P. 236. l. 1. ἐν δὲ — χρυσεόνωτον δὲ τὴν πολυτελῆ, σιδηρόνωτον δὲ τὴν ἰσχ. ἀσπ.] Aug. ἐν δὲ τῇ Ἀντ. ἐπιχρυσεὸν νῶτον ἀσπίδα τὰν Καπ. et mox τὴν πολυτελῆ pro τὸν πολ.

Ibid. l. 4. ἐπὶ τῷ σιδηρῷ ν. Leid. et Gu. ut King. conjecerat pro ἐπὶ τῷ σ. νότῳ, C. C. C.

Ibid. l. 6. ἐπέκειτο] Ἐπέκειτο et ἐπὶ τῆς ἀ. Gu. pro ὑπέκειτο et ὑπὸ τῆς ἀσπίδος. Illud reponendum vidit Valck. hoc etiam Aug suppeditabat.

Ibid. l. 9. Verba ἢ τῷ ἐκ. ἐχρ. ἀορ. ex Aug. vulgatis interjecit Valck. ultima voce ἀρίστως emendata.

Ibid. l. 12. Gu. a m. 1. supra ἐχίδναις, κεφαλαῖς ὄφεις, λέγει δέ. tum in marg. ἑκατὸν ἀντὶ τοῦ πλείσταις. (ἀντὶ τοῦ πλείσταις κεφαλαῖς. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.) ἐχίδναις, ὅλον ἀντὶ μέρους τιθείς· ἐχιδνώδεις γὰρ ἦσαν. Verbo ὄφεσιν Leid. addit εἰπεῖν.

Ibid. l. 14. Λέρνῃ ἔν.] Τῇ πηγῇ τῇ ἐν τῷ Ἄργει add. Florr.

P. 236. lin. ult. προτείνουσαν e Gu. scripsi pro προάγουσαν, ut mox ἴφιςιν pro ἴφισιν. Post Gu. ἐγίγρ. δὲ καὶ ἡ π.

P. 237. l. 4. Valck. conj. Ἄδραστος βασ. ἐν τοῦ Ἀ. ἴφισι παρέδ. καὶ Ἀργεῖα αὐχήματα, μαινόμενος ἀναρπάζων τὰς Θ. simul tamen monens, illud μαινόμενος ἀναρπ. poëtam potius decere, quam grammaticum. Taur. καὶ, quod inter παρέδεξα et αὐχ. habet Aug. om. et plene habet ἀναρπάζοντα, quum in Aug. esset ἀναρπάζοντ. . . Paulo post Taur. καὶ πάλιν βλαστούσας ἐκὶλ. et in fine ἐκπλ. καταγραφουσῶν pro καταγραφούσαις, et ἀνήρπαζεν pro πανήρπαζεν.

Ibid. lin. ult. εἰς γνώριον ex emend. Valck. pro εἰ γινώσκουσιν. Flor. 59. annotat ὥσπερ εἶχεν εἰς γνωριμότητα. Corruptius etiam Aug. σύνθ. ἀντὶ τοῦ σημεῖον ἴδιον ὑπὸ μὴ τοῦ ἰδίους φον.

P. 238. Schol. 1161. In editis nihil erat, nisi ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρίων κατὰ μικρὸν (ξανθέντων addidit Barn.) τῇ ἐργασίᾳ. Eadem sunt in Flor. 33. qui τῆς ἐργασίας ἐξικνουμένων. Aug. τῇ ἐργασίᾳ ἐξικνουμένων, e quo Valck. fecit τῇ ἐργ. ξαινομένων. Priora ex Aug. addidit Valck. Gu. habet tantum αἱματωθῆναι, διαφθαρῆναι, κατὰ μικρὸν ἀφανισθῆναι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐρίων. Itaque in scholio Aug. scribendum suspicor, πρὶν κατὰ μικρὸν πληγαῖς αἱμ.

P. 238. l. 8. ῥοαῖς Junt. Basil. ῥοὰς dedit Barn. ex Euripidis loco.

Ibid. l. 10. μετεώρῳ Gu. μετρίῳ e C. C. C. dedit Piersius. Mosq. μετεώρῳ κιν. διηγηγερμένοι ὥστε ἐπιτίθεσθαι.

Ibid. lin. ult. ὄνομ. — σφενδόνῃ ex Aug. addidit Valck. quibus ego adjeci πεζοὶ e Taur. Is codex etiam ὀνόματα et χρώμενοι. In editis nihil erat, nisi οἱ σφ. ἢ οἱ τοξ.

P. 239. Schol. 1167. Mosq. D. gl. κατὰ κεφαλῆς πίπτοντας.

P. 240. l. 1. ἐπιτρέποντα,] Sic recte Aug. et MS. C. C. C. pro ἐν ἐπιτρέποντι Junt. vel ἐνεπιτρέποντι Basil. Totum scholion e MS. C. C. C. primus edere sibi visus est Barnes. Pro μέγ. ἐκτυφήσομαι Aug. ἐκτυφώσομαι, Taur. ἐκταφήσομαι, ille etiam μὰ τὸν Δ. Pro ἐξετύφην Aug. ἐξετύφχν, Taur. ἐξετύφου.

Ibid. l. 3. Aug. ἀνεβόησε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, πῦρ καὶ δίκελλαν αἰτῶν.

Ibid. l. 8. Junt. Bas. δυναμένῳ et ἐμβαίνων. Correxit Barn.

Ibid. l. 9. ἐν εἴπῃ — τοῦ οἰκοδομήματος.] Valck. corr. ἐν εἴπῃ λᾶαν, τοῦτο γ. λ. λίθον ὄντα τ. τ. Taur. post τὰ ἄκρα τῶν ἐπάλξεων, quæ et in illo codice et in Aug. post οἰκοδομήματος sequuntur, addit: λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ χειρῶν ἡ λέξις. ἁμαξοπλήθη γῦρα δυναμένην πληρῶσαι ἅμαξαν. In hac adnotatione desinit MS. Taur. nam quæ ad v. 1175. notata sunt, in illo codice ad v. 1165. sunt adscripta. Aliud scholion est in Gu. m. 1. et Mosq. ἐξέχουσαν πέτραν ἀπὸ τῶν προμαχεώνων, ut Gu. προμαχίων, ut Mosq. Lege προμαχιώνων, quod jam supra legitur in paraphr. ad v. 1173. — 1179.

P. 241. l. 1. Par. ἤγουν τὴν οὐ περὶ μακροῦ τὰς ξανθὰς] Sic Gu. King. dedit οὐ περὶ μικροῦ τὰς μακρὰς τρίχας. sed ad v. 1192. ubi idem scholion e Baroc. dedit, sic ut nos edidimus.

P. 241. l. 1. Taur. πόν. τὰς κρᾶτας εἶπεν ἢ τὰ κράτα. Valck. conjicit: τὸν κρᾶτα εἶπεν, ἢ τὸ κρᾶτα. Vulgatam veram puto: κρᾶτα enim pro feminino habitum esse, monstrat scholion Gu. a m. 2. ad ξανθὸν adscriptum, τὴν ξανθὴν Ἀττικῶς, ὥσπερ θεὸς ἀντὶ τοῦ θεά· In seqq. Junt. Basil. ἀναστρέψαι, quod correxit Barn. ad Eurip. Fr. Archel. p. 513. Taur. τὸ σὸν κρᾶτα ἀναστρέψαι θέλω (Aug. θέλων.) — κρατὸς

συντομένων — τύπτου τὰ αὐτοῦ κάρα. Aug. ἀμφίβολον — καὶ οἷον τύπτει τὸν αὐτοῦ κρᾶτα.

P. 241. l. 10. οὐδὲ κομίσει — τὴν μητέρα.] Quod his scholion subjecit Valck. e MS. C. C. C. idem jam dederat in paraphrasi cum Kingio. Hic tantum omisit τῇ τοξικῇ. Quod in fine legitur, ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Μαίναλον, est etiam in Gu.

Ibid. l. 13. τῇ ἀπὸ — ὡς φιλοκύνηγος δὲ — ἐπὶ τοῦ γυνή.] Φιλοκύνηγος e Flor. dedi pro φιλοκάρηνος. Ab initio Aug. τῇ (Valck. ἡ. quidni τῇ?) ἀπὸ μ. ὄρη — ἐν ὄρη διέτρ. Sequentia sic em. Valck. τὸ δὲ κόρη ἀδιαφόρως τ. καὶ ἐπὶ τοῦ γυνή.

P. 242. l. 4. τὸ ἀκοντίῳ] Hæc e Gu. et Mosq. recepi pro τῷ ἀκ. Mosq. etiam mox μόνον τὸ ἀκ. quod recepi.

Ibid. l. 8. εἴ τις οὖν] Οὖν etiam e Gu. et Mosq. addidi; Gu. præterea habet θέλει et ἀνάγκη ἔχει. Mosq. ἐπάγει αὐτό. Idem paulo ante τῆς μὲν οὖν λόγχ. om. γάρ. Mihi eo loco οὖν delendum videtur, et leg. τῆς μὲν γὰρ λόγχης.

Ibid. l. 10. τῶν ἐπάλξεων τὰ — φυγάδας γινομένους.] In editis tantum erat: τῶν ἐπάλξεων τὰ ἄκρα. ὥστε καταλεῖψαι τὰς ἐπάλξεις φυγάδας γινομένους ἡμᾶς. Gu. a m. 1. et Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. hæc habent: ὥστε λιπεῖν τοὺς ἐν τοῖς τείχεσι τὰς ἐριπνὰς τῶν ἐπάλξεων, ἤγουν τὰ μετέωρα τῶν τειχῶν, φυγάδας, γινομένους δηλονότι, ἤγουν φυγόντας.

P. 243. l. 13. Πρόσαμβασις.] Τὰς ἀναβάσεις.] Junt. Basil. ἀμβάσεις] πρὸς τὰς ἀναβ. Corr. Barnes.

P. 244. l. 2. Ἀττικόν.] Sic C. C. C. et Gu. ποιητικὸν Baroc.

Ibid. l. 8. ξεστὰς] Sic Gu. et Florr. pro ξυστάς.

Ibid. l. 11. περιφραστικῶς δὲ ἐνήλατα, — βάθρα τῆς κλίμακος.] Aug. καὶ ἀνάλλεται pro quo Valck. legendum suspicatur ἐμβάλλεται. Gu. a m. 2. hæc habet: ἐνήλατα τὰ σκέλη τῆς κλίμακος, ἔνθα αἱ βαθμίδες πήγνυνται προσηλούμεναι.

Ibid. l. 15. ὡς ὁ τροχὸς — τιμωρίαν ἐν ᾅδου.] Gu. m. 2. τροχὸς Ἰξ. περὶ ὃν ἀναστρέφεται καθ' ᾅδην ταρταρωθεὶς ὑπὸ Διός. nihil amplius.

P. 245. l. 1. Valck. corr. εἰς οὐρ. et post ὕβρεις interjecit τὴν, tum παρεικοίμησιν pro παρεικοίμησιν. Tandem pro προσίστησιν restitui vult προσίδησιν vel προσίπηξεν.

Ibid. l. 7. Scribendum ὄρυγμα γὰρ ποιήσας e Schol. Lucian. T. I. p. 216. (T. II. p. 17. Bip.) Valck. Mox idem scholion ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἠλέησεν αὐτὸν, καὶ λαβὼν ἰδίῳ ἱερῷ, etc. In nostro Valck. pro * βῶν conj. καθαίρων.

246. l. 1. Par. τὰς μὲν οὖν — φροντίδος ἐστίν.] In Gu. a m. 1. et Florr. 59. 76. sunt tantum hæc: τὰς μὲν οὖν κλτ. — ἡμέρας. reliqua in Gu. pro glossis supra versum scripta: κατὰ τὸ ἐπίλ. ἤγ. τὸ ἔμπρ. tum διὰ φροντίδος ἐστιν.

P. 246. l. 10. Gu. ἄνθρωπος ἀποπ. ἵππον, καὶ ἵππ. ἀπιρ. ἄνθρωπον. et paulo ante ἀποπώτατον, quemadmodum pro ἀτυπώτατον jam edidit Valck. Idem monuit, hoc alibi sic scriptum legi: ἵππος ἐρεύγεται ἄνδρα, βροτὸς δ' ἀποπέρδεται ἵππον.

P. 247. l. 2. Par. καλῶς ἡμῖν — μέλλουσι δράσειν.] Paraphrasis e glossis singulis conflata videtur, quæ eædem sunt in Gu. a m. 1. καλῶς — τῆς τύχης. τὸν κίνδυνον (supra πέφευγε adscriptum) φαίνεται. παρανομιῶν. τοῦ οἰκείου. ὅσον μὲν τὸ πρὸς τὴν πόλιν. τὸ εἰς ἑαυτόν. λυπηρῶς ἀλγεινῶς. ὡς — διήγησαι. τί — δράσειν.

P. 247. l. 3. ἄντυξ ἡ — ἀπὸ ἁρμάτων.] Mosq. ἐντ. δὲ ἀντ. ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ τῶν ἁρμάτων. e quibus δὲ et ἁπλῶς recipiendum puto.

Ibid. l. 6. καὶ παρὰ — Ποτνιῶ.] Ποτνιῶ Valck. ex Aug. addidit, in quo est ἐν Γ.

πιπτοῦ. Idem ejecit καὶ ab initio. Versus Æschyli in Aug. sic scripti erant: ἐφ' ἅρμασι γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῶν νεκροὶ, ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυγμένοι. Hoc Valck. mutavit in ἐμπεφυρμένοι. Possis etiam ἐμπεπλεγμένοι.

P. 247. Schol. 1211. In editis tantum erat: σωρηδὸν ἀλλήλοις ἐπέκειντο. Gu. a m. 2. σωρηδὸν ἔπιπτον, ἤγουν ἐκ τούτου εἰς ἕνα σωρὸν συνήγοντο, σωρηδὸν ἀλλήλοις ἐπέκειντο, ἀνεμ. ἀλλεπ. ἔπ.

P. 248. l. 4. ἀντὶ τοῦ — ὑποψίαν εἶπας.] Gu. a m. 1. τὸ ἀεὶ ἀντὶ τοῦ ἴσως, ἤγουν ἴσως γὰρ τοῦ δεῦρο εὐτυχεῖς. quorum ultima ἴσως γὰρ, etc. e MS. C. C. C. petita, et cum verbis μὴ περ. π. quæ in Gu. sunt a m. 2. in paraphrasin contulit King. Priora τὸ ἀεὶ ἀ. τοῦ ἴσως sunt etiam in Mosq. D. In scholio edito legendum puto, ἐπεὶ καλῶς πρ.

P. 249. Schol. 1228. 'Υπασπιστοῦ,] 'Ασπιδηφόρου, ἤγουν ἐμοῦ.] In edit[illegible] ὑπασπ. ἀντὶ τοῦ ἀσπιδηφόρου. ἔρημος καὶ μεμονωμένος ἐστὶ ἐμοῦ τοῦ ὑπασπιστοῦ ὁ σὸς παῖς.

P. 250. l. 4. Par. ὁποῖον μὴ ἄφιλον εἰπεῖν] Omisi, quod King. præterea dedit ex Baroc. 74. habet etiam Gu. a m. pr. οἷον λόγον μήποτε ἄφιλον ἐκεῖνοι δηλονότι εἰπεῖν.

P. 251. l. 3. Par. ἐκβαλὼν τὸν θάνατον μόνος συγκροτήσω τῷ ἀδελφῷ μου μάχην.] King. in paraphr. dedit: ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐκβαλὼν κίνδυνον ὑμῶν, μόνος συγκρ. alterum omisit. In Gu. nihil est, nisi ἐκβαλῶν a m. 1. suprascriptum v. μεθεὶς, et a 2. m. ἀφείς.

P. 251. l. 1. ἀπὸ τοῦ — ταῦτα λέγων. Aug. τῶν ἀπὸ τῆς γῆς τῆς 'Ελλάδος στρατηγοί.] MS. C. C. C. Gu. m. 1. Quæ dehinc tanquam e MS. C. C. C. petita adscripsi, King. cum iis quæ editiones scholiorum præbebant, in unam paraphrasin conjunxit.

Ibid. l. 2. τὴν ζωὴν ὑμῶν προδίδοντι.] Pro his Valck. ex Aug. dedit ἐκπαιεῖν, quod cur alteri præferendum sit, non video. Ex eodem paulo post est εἰς κίνδ. ἐκδίδοντι, quod est etiam in Gu. a m. 2. pro ἐνδιδ.

P. 253. l. 1. Legebatur: — στρατηγοὶ, ἢ τοὺς ἄλλους βασ. καὶ τὰ στρατ. νοοῦσιν ἐμμ. ταῖς ῥ. ὑπ' ἀμφ. Media ex Aug. interseruit, et ἀκούσωσιν pro νοοῦσιν scripsit Valck.

P. 253. Schol. 1256. Gu. a m. 1. et Fl. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. τὰ πρὸς τοὺς ὅ. ἐπιτ. συνάψαντες ὅρκους ἐποίησαν, ὥστε ἐμμένειν αὐτοῖς τοὺς στρατηλάτας.

P. 254. l. 2. Par. ἄλλος δὲ τῶν φίλων, ἤγουν ἀπὸ τῶν φίλων, διὰ λόγων εἰς θάρσος, ἤγουν εἰς ἀνδρείαν, ἐμβάλλοντες πρὸς αὐτοὺς ἔλεγον.] Ἤγουν ἀπὸ τῶν φ. et ἤγουν εἰς ἀνδρείαν e Gu. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. interjeci; ex iisdem dedi ἐμβάλλ. πρὸς αὐτ. ἔλ. pro προβάλλοντες προσηύδων ταῦτα. Iidem etiam θάρσος.

P. 254. l. 3. ἢ εὔκλειαν, λόγον καὶ φήμην καταλεῖψαι τῆς πατρίδος.] Aug. ἢ ἀντὶ τῆς εὐκλείας λ. κ. φ. καταλεῖψαι τῇ πατρίδι. unde Valck. scripsit: ἢ ἀντὶ τοῦ εὐκλείας λ. κ. φ. κ. τῇ πατρίδι. Vix opus. Gu. a m. pr. καὶ δοῦναι τῷ Ἄργει εὐκλεᾶ λόγον, ἀντὶ τοῦ φήμην, ἣν ἄλλοι δηλονότι φημίσουσιν ἐπὶ τῷ Ἄργει.

Ibid. lin. ult. τοῦτον] Gu. τοῦτο.

P. 255. l. 2. νῦν δὲ κρατεῖς εἶπε, — ἐνιστῶσαν θείς·] Sic Gu. Deerat κρατεῖς et θείς.

Ibid. l. 5. Gu. et Florr. ὁλοκαυτωμάτων, et post ἀναφερομ[illegible] subjiciunt: ἀφ' ὧν ἐσημειοῦντο οἱ μάντεις, ἐσκόπουν.

Ibid. l. 7. ἢ τὰς ὀξύτητας τὰς ἐμπύρους, ἤτοι τοὺς ὀβελίσκους τοὺς πεπυρακτωμένους· καὶ γὰρ τῷ πυρὶ ἔθος ἐστὶν ἄνωθεν ἐπιφέρεσθαι.] Verba ἢ τὰς ὀξύτ. κ. τ. λ. ex Aug. addidit Valck. qui codex ita habebat: τὰς ἀναδόσεις, τῆς φλογὸς τὰ ἄκρα. Ἄλλως. τὰς τῆς φλογὸς ἀναδ. κ. τ. λ. Pro. ὀβελίσκους habebat βελίσκους.

P. 256. l. 4. ἀκοντίσω ex Aug. restituit Valck. pro ἀκοντίζω. Idem recte in verbis

Soph. τὰς μαλλοδέτους κύστεις, *vesicas lana revinctas*, legendum monuit. Nihil tamen mutat Brunck. p. 645.

P. 256. l. 5. ἐναντίων καὶ] Sic Aug. Vulgo deest καί. Idem pro ἔχ. χ. ἀφ. habet εἰς τὴν χολὴν ἀφ. Post χολὴν sequebantur hæc: ἡ ἐναντίως (leg. ἐναντίων, ὡς) πρὸς τὸ πῦρ· ξηρὸν γὰρ τοῦτο. quæ in editis scholion sequens habet.

Ibid. l. 10. ἄκραν πιλαμπάδα] Τὸ ἄκρ. Recte hic novi scholii initium facit Aug. qui hæc sic exhibet: ἄ. π. λ.] Τουτέστιν τὸ ἄ. τ. π. ἐκκόπτουσι, ὃ καλ. κ.

Ibid. l. 12. τὴν οὐρὰν, κ. τ. λ.] Hoc scholion habent etiam Aug. Leid. Gu. Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Aug. ἦν γὰρ καὶ ἡ δι' αὐτῆς μαντεία, tum πυρὸς δυσχ. ἰδήλου πολέμου. Gu. et Florr. τὴν οὐ. τ. ι. ἦν, φασὶν, ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἐπιθεῖναι κἂν μὲν ἐκάμπτετο, δυσχ. αὐτοῖς ἰδήλου [illegible]λ. hoc recepi pro σημαίνει δυσχ. πολ. melius Valck. etiam visum. Mox κάτω [illegible]Leid. Florr. κ. νεύουσα Aug. Gu. κατανεύουσα Junt. Bas. e quo Barn. fecit κατανεύουσα. Pro νίκην Aug. ὑπέφερε νίκην. Verba οἱ δὲ ἄκρ. λαμπ. seqq. desunt in Gu. et Florr. In iis μαντικὸν ex Aug. interjecit Valck. In fine Aug. hæc addit: Ἄλλως. τὴν παρὰ τῶν ἐναντίων δηλοῦσαν. τὸ δὲ ἑξῆς· μάντεις et quæ sequuntur supra usque ad ἐνόμων, tum post ἐνόμων, τὸ ἄκρον τῆς λαμπάδος, ἡ δύο πραγμάτων ὅρους ἔχει μὲν (leg. ἔχει· εἰ μὲν) ὀξὺ τὸ πῦρ ἔρχεται, νίκην δηλοῖ, εἰ δ' εἰς πλατὺν (leg. πλάγιον), ἧτταν.

Ibid. lin. ult. οἱ μάντεις om. Gu. tum habet εἰλοῦντες πιμελῇ εἰς πῦρ ἀντιθέασι. Baroc. περιιλ. πιμελῆς ἐπεὶ πῦρ ἐπιτ. ἐπὶ corr. King.

P. 257. l. 11. Junt. Basil. ἃ ἐπάγ. δύναται. Correxit Barn. sed quum in Aug. esset, τῶν ἐπᾳδόντων ἀνδρῶν ἡ ἐπάδουσα δύναται εἰς φ. αὐτ. ἀγ., Valck. corrigendum censuit ἡ ἃ ἐπῳδὴ δύναται.

P. 258. lin. ult. καὶ παρθενίων] Sic Leid. et Gu. pro τὸ παρθενίων King. Mox etiam παρθενώματα sine articulo edidit Valck. e Leid. Pro τῆς ἐν π. διαγωγῆς Gu. τῶν ἐν π. διαγωγῶν.

P. 259. l. 5. νοῦς, ἔξωθι ἀπὸ τῶν οἴκων, ὦ τέκνον, οὐ γὰρ ἐν χορείαις καὶ παρθενῶσιν ἡ παροῦσα τύχη πρεσβαίνει σε,] Valck. ἔξωθι τῶν οἰκιῶν et om. ὦ τέκνον, ac πρεσβαίνει σε. nescio unde. Nostrum est in Junt. Basil.

P. 260. l. 3. καὶ ἡ Ἀντιγόνη σὺν ἐδοῦσα] Sic perspicue Gu. King. Ἴδη τί. Correxit jam Valck. Idem codex mox ὑπερβολῇ, quemadmodum pro ὑπερβολὴν Baroc. scribendum vidit King. Tum Gu. ταῦτα παρὰ τῶν ἀλ. ἀκ. mendose, et ἐνόταν τι παρὰ δόξαν ἐξ. ἀκ.

Ibid. l. 11. δηλονότι] Sic Gu. pro δὴ Leid.

P. 261. l. 3. In scholiis ipsis hæc posuit King. [Τὸ δ' ἀντισπαστικὸν — ἐκ τριῶν χορείων.] Sed in nota ad h. v. " Scholia, inquit, de metro hujus versiculi et partim sequentis in optimo codice desunt, ex eo quod hæc verba (τριῶν χορείων) bis venirent; unde librarius minus cautus in posteriora verba oculos injecit, et intermedia excidebant." Unde igitur petita dicas, quæ in textu leguntur? e codice, opinor: at deesse scholia narrat K. Ipse ita locum supplet: τὸ δ' παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δύο κρητικῶν. τὸ δ' ἰαμ[illegible] δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δύο χορείων καὶ πυῤῥιχίου διὰ τὴν ἀδιάφορον, quæ omittenda erant ei, qui veterum tantummodo annotationes exhibere statuerat.

P. 262. l. 2. Par. et Schol. 1308. Ἰώ μοι πόνων,] Φεῦ μοι — πότερον αἱμάξω ;] Baroc. 74. Gu. m. 2. Hujus scholii priorem partem, φεῦ μοι τῶν π. π. — συγγινωσκ.ψ. in paraphrasi, reliqua inter scholia posuit King. Secutus est Valck. In Gu. omnia cohærent.

P. 262. l. 3. Ultima πότερον ἄρα, etc. ex Aug. addidit Valck. deleto tamen οἶκτον, quod verbis πρὸς τὸν νεκρὸν (sic codex) adhæserat. Pro νῦν οὐδὲ rectius esset νῦν δὲ οὐ.

Ibid. l. 6. πότερος ἄρα — διὰ μέσου.] Hæc tamquam e Baroc. 74. petita dederunt King. et Valck. at erant etiam in Juſt. Basil. Barn. cum levi varietate: legebatur enim: ὁμογ. γὰρ σώματα τοῖς ἀδ. καὶ αἱ ψ. tum deerat οὖν post θέλουσαι, denique ὡς εἰ ἔλεγεν pro ἔλεγον. Ultima tantum τὸ δὲ ἰώ μοι π. etc. e Baroc. et Gu. ubi totum hoc est a m. pr. accesserunt.

P. 263. l. 6. In Gu. a m. pr. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. δὴ ἡ γῆ Δωρικῶς, ἀφ' οὗ Δημήτηρ, ἤγουν γῆ μήτηρ.

Ibid. ἀντὶ τοῦ φεῦ φεῦ. ἡ δᾶ συλλαβὴ — Ἄλλως. οἱ μὲν ἐν] Sic Aug. pro φεῦ γῆ. Quæ post ἄλλως sequuntur, habet etiam Flor. 33. cum Aug. Idem postea omittit οἱ δὲ, quod inter φεῦ δᾶ et ὡς ἐν παρ. legebatur. Ex August. ultima vox emendata est a Valck. quum legeretur παρὰ τὸ τὸ ὕδ. π. ἅμα. Flor. πηδή. γίνεται δὲ πηδὴ παρὰ τὸ πηδῶ, καὶ δημήτηρ παρὰ τὸ γῆ. Verba τινὲς δὲ — πηγὴ leguntur etiam in Gu. a m. 2. Verissimum fortasse, quod Flor. 33. habet: ἐπίῤῥημα βαρβάρων θρήνων.

P. 264. l. 3. αἱμάξουσι] Sic Aug. pro αἱμάζουσι. tum idem codex: πίσεα οὖν ἀντὶ τοῦ πισήματα σώματα, ἤγουν πτώματα.

Ibid. l. 5. φωνῇ] Sic Aug. pro φησί. idem in fine δακρύουσα θρηνήσω. Verba τὴν ἐπὶ τοῖς ν. σὺν στ. προσφ. β. sunt etiam in Gu. a m. 2.

P. 266. l. 1. Valck ex Aug. addidit τὸ αὐτὸ, quod alias cum ἐκ παραλλ. jungi non solet. Idem mox ὅσον οὐδέπω.

Ibid. l. 6. φιλόπατρις] Aug. φιλόπολις, quod prætulit Valck. Paulo post idem codex τοῦ παιδὸς ἢ τῆς π. pro καὶ τῆς π. quemadmodum legendum vidit King. Extrema εἰς τὸ λυπεῖν, κ. τ. λ. ex Aug. addidit Valck. sed addito διὰ ante πένθος.

P. 267. l. 7. ἐπιμελουμένην τῶν νεκρῶν] Sic Aug. pro μελλομένην τοῖς ν. Gu. m. 1. et Florr. νεκρῶν ἐπιμελουμένην ἤγουν νεκροῖς ἁρμοδίαν.

P. 268. l. 1. Par. θρηνεῖ δὲ — τιμὰς διδόντα τοῖς ἀποθανοῦσι. ἤγουν διὰ τοῦ διδόναι τιμὰς τοῖς ἀποθανοῦσι.] Verba ἀντὶ τοῦ — θρηνοῦσιν King. bis dedit, e Baroc. 74. in paraphrasi, ubi om. ἐμῷ, et e MS. C. C. C. in scholiis, ubi om. οἱ ante ἐν τῷ ἐ. Pro ἐπὶ θρόνῳ Gu. et Florr. ἐπὶ θρήνῳ. Ultima ἤγουν διὰ τοῦ δ. e Gu. et Florr. sumta, in quibus διὰ τοῦ e Florr. scribere malui, quam διὰ τὸ δ. e Gu.

P. 268. l. 4. ὑπὲρ] Sic Gu. quomodo legendum vidit King. pro ὑπό.

Ibid. lin. ult. κατακρημνίσαντος] Sic Valck. ex Aug. correxit vulgatum κατακρημνίσας. Gu. etiam a m. 2. ὡς τοῦ Μ. περὶ τὸν σηκὸν (hoc rectius), ἔνθα ἦν ὁ δρ. ἔσω τῶν τειχῶν κατακρημνίσαντος ἑαυτόν.

P. 269. l. 3. Par. ἀπῆλθεν — ἀπερχομένη.] In Gu. priori versui suprascripta sunt tantum ἀπῆλθεν et ἡ supra σή. In altero ver. King. habet ἀπῆλθεν post Ἀντιγόνη, et ὁδοιπορίᾳ.

P. 269. Schol. 1339. Præfigebantur in MS. ἐκκομίσῃ δὴ μόνα, quod quid sibi velit, intelligitur e Gu. in quo a m. 2. ἐκκομίσῃ, δημοσιεύσῃ, ἐνταφιάσῃ, δημόσια θάψῃ. Quod sequebatur in editis: εὐσεβεῖν] Τιμᾷν τὸν χθόνιον θεὸν, supra jam adfuit.

P. 270. l. 2. συντυχίαν ἁπλῶς] Ἁπλῶς e Gu. et Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76.

Ibid. lin. ult. μετὰ τοῦ φιλεῖν] Sic Gu. pro μετὰ φιλεῖν, quod King. de-

ante ἑκατὸς excidit apud Valck. In Flor. sequebantur hæc: οἱ τῆς τύχης αὐτοῦ διὰ τὴν τύχην, τουτέστι διὰ τὴν δυστυχίαν, ὑπόση αὐτοῖς περιίσταται. Leg. οἱ δὲ τῆς τ. αὐτ. διὰ τὴν τ.

P. 279. l. 2. τύχης, ἡλίκη] Ἡλίκη. Sic e conjectura dedi pro ἡ δίκη. Sed præterea scribendum videtur: λ. γὰρ τὸ ἴνεκεν. ἴνεκεν τ. τ.

Ibid. l. 4. Hæc quid sibi vellent, exputare nequibat Valck. Fortasse leg. ὑπὸ τῶν λεγομένων ὑπ' αὐτοῦ τ. δ. αὐτοῦ τὸ μ. ἰδ. In seq. dedi τῆς δυστυχίας pro αὐτῆς δυστ.

P. 280. l. 6. Ἀρχώνδας] Sic Valck. pro Ἀρχίδας. vid. Schol. Soph. Aj. 14. Suidas sub κώδων.

P. 282. l. 1. Gu. m. 1. Florr. 5. 6. 9. 21. 56. 76. Mosq. D. πυρφόροι ἦσαν (οἱ add. Mosq.) ἱεροὶ τοῦ Ἄρεος ἑκατέρας στρατιᾶς προηγούμενοι μετὰ λαμπάδων, ἃς ἀφ. εἰς τὸ μεταίχμιον ἀνεχ. ἐκινδ. ἅμα δὲ τῷ ῥιφῆναι τὰς λαμπάδας συνέβαλλον (—ίβαλον Mosq.) τὴν μάχην αἱ στρατιαί. διεσώζοντο δὲ οἱ πυρφόροι, ὡς ἱεροὶ τοῦ Ἄρεος, εἰ καὶ πάντες ἀπώλοντο· ὅθεν παροιμία ἐπὶ (Gu. ἐστὶ) τῶν ἀπολλυμένων δι' ὅλου στρατευμάτων, οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη. (οὐδὲ πυρφόροι ἐσώθησαν Mosq.) Hæc a v. ἅμα δὲ τῷ ῥ. vulgatis substituit King. sed edidit ῥιφθῆναι et post πάντες addidit οἱ ἄλλοι, quod merito ridet Valcken. Indidem μετὰ λαμπάδων, ἃς recepit King. pro μ. λαμπάδος, ἥν.

P. 283. Schol. 1396. Pro his Gu. a m. 2. ista habet: τὸ θήγοντες τὴν ἀγρίαν γένυν καὶ τὸ ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας πρὸς τὸ κάπροι, οὕτως· συνῆψαν δὲ ἀλλήλοις οὕτως, ὥσπερ κάπροι τὰ καὶ τὰ ποιοῦντες.

Ibid. l. 8. ἴδοι] Edebatur ἴδῃ. Gu. gl. m. 1. et Florr. ἀντὶ τοῦ ἴδοι. m. 2. ἔμαθεν, εἶδεν.

P. 284. l. 2. Valck. em. πρὶν ἐκ. αἰσθ. τῆς βολῆς (MS. βουλῆς) μεταδοῦναι. Mihi verius videtur καταδῦναι. Sed ista talia digna non sunt, quæ curatius exigantur, inquit Valck.

Ibid. l. 8. δι' ἐκείνων perspicue Gu. δι' deerat in Baroc. sicut paulo post δέ.

P. 285. l. 3. τὸ ψαύω.] Legendum videtur τὸ ψαίρω, ut Florr. qui ab initio, omisso μετακινῶν, habent μεταφέρων τῷ π. κατὰ τὸ λεΛ. quod etiam habet Aug. et rectius videtur. Paulo post Aug. ὅταν μὴ πολὺς ὁ ἄνεμος πνέῃ.

Ibid. Schol. 1411. In Gu. verba τῇ τοῦ ἔργ. περιχαρείᾳ (sic Gu. et Leid. pro περιχαρίᾳ King.) — πληγῇ sunt a m. 2. καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἰδ. — ὑμνούμενα a m. prim. Ex eodem τὸ ante ἐν τῷδε τῷ μ. et ἐν ante τῇ συμβάσῃ addidi.

P. 286. l. 1. Par. ἀντὶ τοῦ ἀπέδωκεν ἡδονάς] Sic Gu. m. 1. King. e C. C. C. dedit: καὶ ἔδωκεν ἡδονήν. ἡδονὴν in Gu. adscriptum est m. 2.

P. 286. l. 3. εἰς τὰ στέρνα βιαίως τὸ δόρυ καθῆκε.] Hoc est etiam in Gu. et Aug. ubi βιαίως recte pro βίᾳ ὡς. In editis paraphrasi versus 1414. adhæsit.

Ibid. l. 4. Schol. 1414. ἀπεκλάσθη — θώρακα· τὸ ἑαυτοῦ δὲ δόρυ ἀπέκλασεν, τῇ σφοδρᾷ ῥύμῃ τρώσας.] Hæc (τὸ ἑαυτ. — τρωσ.) non tantum in Aug. sed in editis etiam sevocem θώρακα, quæ ad paraphrasin retulit King.

P. 287. l. 3. Par. στρέψας.] A m. 2. additum λαβών.

P. 287. l. 3. In editis tantum erat: ἀμφ. ἀπεστ. τὰς χεῖρας τοῦ δόρατος.

Ibid. lin. ult. παροιμία, — σόφισμα,] Hæc ex Aug. præposuit Valck.

P. 288. l. 3. Εὐξάμενοι em. Barn. pro εὑράμενοι, et sic Aug. Mox καταιβασίῳ Ἀπ. Valck. quum Aug. haberet καταβασίῳ. Vulgo καταιβίῳ. Post legendum videtur cum Valck. ἐπὶ τῷ τὸν Π. σοφίσασθαι ὁ Ἐτεοκλῆς τὸ Θ. π. σ.

Ibid. l. 8. Aug. πολλοὶ γάρ εἰσιν, ἀλλ' ἄπιστοι Θεσσαλοῖς. et in versu Aristoph.

πᾶσα πλείστων. Ante alterum Aristoph. versum ἐν Νεφέλαις ex Aug. addidit Valck. Paulo post idem codex ἐκ συντυχίας — — Θετταλικὸν, unde καὶ recepi.

P. 289. l. 15. Aug. εὐρεθής. Gu. m. 2. εὑρεθείς. idem pro κατὰ τὴν πλευρὰν habet εὐμαρῶς. In Aug. post τρώσῃ hæc sequebantur: τουτέστι τὸ σόφισμα ἐναλὰξ ὡς (leg. τοῦτ' ἐστὶ τὸ σοφ., ὡς ἐναλλὰξ) τοὺς πόδας τιθέμεναι (leg. —μενος) καὶ τὸ ἀριστερὸν εἰς τὸ ἔμπροσθεν φέρειν, ὡς εἶναι πλάγιον καὶ μὴ βλάπτεσθαι τὰ κοῖλα τῆς γαστρὸς, ἐξ ἐναντίας ἱσταμένος, ὅ ἐστι πᾶσαν τὴν λαγόνα φυλάττων περὶ τὴν λεγόμενα. (an: περὶ τὰ λεγ. κοῖλα?)

P. 292. l. 2. ὑστέρα — παραγίγνονται] In codice Aug. ante hæc legebantur: βοηδρόμος, βοηθός. ἴδε καιρόν. ἄλλως· ἡ γὰρ ἔξοδος, etc. Flor. 33. post τελευτῆς addit: ἐξ ἴσου γὰρ ἡ λύπη ἐπὶ τίκνων οὐχ ἧσσων (sic) ἐπὶ τῷ ἀδικοῦντι. Leg. καὶ οὐχ ἧσσων vel οὐχ ἧσσων δὲ ἐπὶ τ. ἀ.

Ibid. l. 4. Gu. ἀνακαλοῦσα. conf. scholion ad v. 1449.

P. 298. l. 1. ἡμῶν.] Ἡμᾶς ἐπιόντας add. Gu. m. 2.

Ibid. l. 11. In editis legebatur: ὁ κατὰ τὴν πόλιν πόλεμος. οἱ ἀγῶνες, κ. τ. λ. Illud servavi, quum in Aug. esset ὁ πόλ. κατὰ τὴν π.

P. 299. l. 4. σχηματισμός.] Sic Barocc. et Gu. pro σχηματισμένος MS.-C. C. C.

P. 300. l. 1. Par. οἴκοις ἐν] Ἐν addidi e Gu. in quo a m. 1. adscriptum est, ἐνὶ a sec.

P. 300. l. 1. Aug. Ἀντ. ὀδυρομένη φησὶν, οὐ π. τ. π. οὐδὲ γὰρ τὴν πρέπ. παρθενίαν αἰδῶ ἀν. ἐξ. καὶ ἀναβακχιόω. Hinc articulum ante πρέπουσαν adscivit, ante στολὴν omisit Valck. In Gu. vv. Ἀντιγ. τραγῳδεῖ sola in interiore margine m. 2. adscripta sunt.

Ibid. l. 4. ἀπόρχομαι, κ. τ. λ] Aug. ἀπ. καὶ θρήνων τοῖς ν. οὐ γὰρ τοῦ τρυφᾶν καιρός. et paulo post ἀπρ. εἰσβίβληκα καὶ οὐ π. τίνι γὰρ ἀπολογίζεται. Paulo ante περιβαλλόμενον recepi e Gu. in quo hæc ad v. 1505. adscripta sunt.

P. 301. lin. penult. ἀντὶ τοῦ οὐδετέρου·] Articulum ex Aug. addidit Valck. Ex eodem τοὐπὶ ante βλεφάροις, effictum a Valck. e scriptura codicis τοῦτο, et οὐ ante τὴν ὑπὸ βλ. recepi.

P. 302. l. 1. βλεφάροις] Scribendum videtur βλεφάρων vel ἐπὶ βλεφάροις. Aug. οὐδὲ ὑπ' αἰδουμένη τὸ ὑπὲρ τοῖς βλεφάροις φοινίκιον ἐρ. προσώπου. Valck.

Ibid. l. 3. στολὴν] Junt. Basil. στολῆς. Emend. Barn.

P. 303. l. 1. Par. ἐγίνου ἄρα — τουτέστι φιλόνεικος.] Rectius Gu. m. 1. ἐγίνου ἄρα αὐτὸ ὃ ἐπωνομάσθης, ἤγουν φιλόνεικος, ἐριστικός. Junt. Basil. ὃ ἐπωνόμασας. Barn. ἐπωνόμασαι, nostrum King.

P. 303. l. 2. Cod. ψιλοῦνται καὶ περισπῶνται — βαρύνονται.

Ibid. l. 4. διελθοῦσα] Aug. προελθοῦσα. Ex eo Valck. ante φιλονεικία inseruit φιλονεικία.

P. 304. l. 1. Par. στοναχὴν] Hoc addidit King. haud dubie e cod. namsic Gu. in quo hæc a vv. τίνα δὲ στ. τρ. leguntur a m. 2.

Ibid. l. 2. Par. τάδε τὰ τρία σώματα, κ. τ. λ.] Gu. τὰ τρία σ. τάδε. et om. λέγω. Tum ἡδονὴν λέγω τῆς Ἐρ. ἣ παντελῶς ὤλεσε τὸν δόμον τοῦ Οἰδ.

P. 304. l. 2. πρὸς ἀναστρεπτέον] Cod. προσαναστρεπτέον, quod emendavit Valck. ut dixerit Gramm. πρὸς per ἀναστροφὴν postpositum esse.

Ibid. l. 6. ἀνακαλέσω,] Aug. ἀναβοήσω, et deerant sequentia.

P. 305. l. 1. Par. τῆς κατάρας τοῦ] Junt. Bas. τῆς κατά ρᾳστοῦ.

P. 305. l. 1. Par. Ἐριννὺς παντελῶς ὤλεσε τὸν οἶκον τοῦ Οἰδίποδος,] Gu. addit: τότε ὤλεσε — δυνάμει δὲ, οὐκ ἐνεργείᾳ — ὅτι ὦ π. ἔγν. τὸ αἰν. τῆς Σφ. τῆς ἀοιδοῦ τῆς ἀγρίας τῆς δυσξυνέτου. et δηλονότι addit post γινόμενος. Post φονεύσας in codice sequuntur ea, quæ ad v. 1522. adscripsi.

P. 305. l. 1. μουσικὴν,] Aug. μουσικὸν στεναγμόν. Flor. 59. μοῦσα γὰρ καὶ ὁ θρῆνος, ὡς τὸ ἀοιδὴ τὸ μέλος καὶ ὁ ὕμνος.

Ibid. l. 4. ἀπὸ τοῦ στένω στόνος ποιητικὸν] Ποιητικὸν e Gu. pro ποιητικῶς. Ex eodem locum aliter distinxi, quum King. dedisset — — ἀπὸ τοῦ στένω· στόνος ποιητ.

Ibid. l. 6. περιχαρῆ τῆς Ἐριννύος,] Scripserat fortasse: περιχάρειαν τῆς Ἐρ. Desunt hæc in Aug. Valck.

P. 306. l. 1. δυσξύνετον] Aug. δυσνόνεττον i. e. δυσν[illegible]ον et mox διὰ γὰρ τούτου σ. ἐπὶ τούτοις εὗρ.

Ibid. l. 7. Οἰδίποδος τὸ αἴνιγμα] Τὸ αἰν. e Gu. addidi, in quo solum hoc est, φασὶ γὰρ, etc.

Ibid. l. 16. Τὸ δ'] Sic King. quum in codice esset εἰ δὲ βούλει.

P. 307. l. 15. ποδί. τὸ λα' . . . . .] Versum, cujus descriptio hic desideratur, King. vocat Cleomachium ex Ionico majore et molosso, i. e. Ionicum dimetrum catalecticum. Sequentem lacunam ita explevit King. — ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου τρίτου καὶ συλλαβῆς. τὸ λγ' ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον Γλυκώνειον ἐξ ἀντ.

P. 308. l. 1. ἀμερίου,] Sic ex Aug. cod. Valck. pro vulg. ἀνθρωπείου. Sed antea etiam λύπης in λύπας mutandum erat.

P. 309. l. 1. Par. ἄρα] Frustra King. conj. καθά.

P. 309. Schol. 1533. In Gu. et Mosq. quamvis in textu μονομάτορος legitur, est tamen gl. ματρὸς μεμονωμένη, στερηθεῖσα τῆς μητρός.

P. 310. l. 2. Hæc ἄπερ — ἀναβοῶ ex Aug. addidit Valck. In editis post scholion μόναδ' αἰ. — ἔρημον. legebatur ἡ δὲ πρὸ, quod King. male mutavit in πρὸς, ut in contextu legebatur.

P. 311. l. 2. Par. τὰς ἀξίας ἀπωλείας] Gu. m. 1. τὰς ἀποτροπαίους καὶ ἀξίας ἀπωλείας, quod idem est in Mosq. D.

P. 311. l. 1. βάλλω] Imo βάλω, ut Gu. qui similem paraphrasin habet a m. 1. cujus singulæ partes inter versus pro glossis adscriptæ sunt.

Ibid. τὰς χεῖρας] Valck. em. τῆς χαίτης. Idem paulo post παλαιοῖς dedit pro πολεμίοις. Simile scholion est in Gu. a m. 2. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις τὰς κόμας ἀποκείρεσθαι.

P. 312. l. 3. Par. ἀνοίως] Sic King. et sic Gu. a m. 1. Vulgo αὖθις.

P. 312. lin. ult. αὐτὸ τὸ τοῦ οὐρανοῦ ὕψος,] Hoc ordine Gu. pro αὐτὸ τοῦ οὐ. τὸ ὕ. Priora ἀὴρ λέγ. — σκερατωνομένην Barn. jam dedit e MS. C. C. C. Eadem cum seqq. quæ King. addidit, sunt etiam in Mosq. D. A. vv. ἀερώδεις hæc exstabant etiam in Leid.

P. 316. l. 1. Par. ἀπέθανεν, λέγε.] Sic Gu. m. 1. MS. C. C. C. primo loco habet λέγε.

P. 317. l. 3. μειζόνως ἂν ἠδονήθης, εἰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ὁρῶντας καθεώρας τούτους κειμένους νεκρούς. τὸ γὰρ ἐπινώμας ἀντὶ τοῦ διέκρινας καὶ ἐπεσκόπεις.] Valck. ex Aug. præposuit: ἡ ἀνὰ, ἵν' ᾖ, δι' ὀδύνας ἀνέβης. Gu. a m. 2. μεγάλην περιωδυνίαν ἴσχεις, ἤτοι μειζόνως ἂν ἠδυνήθης. nihil amplius.

P. 320. l. 2. Unde τύχην fluxerit, non assequor. Paulo post scribendum suspicor

ἐλθοῦσα δ' εὗρε λοιβὴν, τουτέστιν αἵματι πέφυρμ. Supra in cod. erat: καταλειποῦσι δὲ τὸ εὗρεν.

P. 320. l. 6. Κοινὸν τὸ εὗρε· ὁ δὲ λόγος ἀσύνδετος·] Sic Valck. dedit ex Aug. pro ἀσύνετος et paulo post ὅστις αἷμα τῶν pro ἥτις αἱμάτων φον. Pro Ἅιδου in eodem erat τάφου, voce ᾅδου suprascripta.

Ibid. l. 9. ἥντινα λοιβὴν τοῦ αἵματος] Valck. ex Aug. dedit ἐξ αἵματος, de eodem codice addens, " mox pro προεξένει præbuit προεξένησε." At sic jam Junt. Basil. προεξένησε mendum est Barnesianæ et King.

P. 321. l. 7. Gu. Sic post νεκρόν· ψυχροὶ γὰρ οἱ νεκροὶ τοῦ ἐν α. Θ. ἐκλ. τῷ Θ. In eo hæc omnia (a εὗρε δὲ τὰ [sic Matth.] τέκνα, l. 1.) uno tenore continuantur.

P. 321. lin. ult. βουλομένη αὐτοὺς καταπαῦσαι τῆς μάχης καὶ αὐτὴ κατέπαυσεν ἐπὶ λύπῃ δηλονότι.] In Aug. præcedebant: ἐπεμψεν ἐπὶ δὲ τῶν τέκνων τῷ πένθει. ἐπεὶ βουλομένη ἀ. κ. τῆς λύπης καὶ ἀ. κ. ἐπὶ τῷ ᾅδῃ δηλον. Spectant hæc ad lectionem Aug. ἔπαυσ'.

P. 322. Schol. ad ver. 1593. Ὑπῆρξεν] Ἀντὶ τοῦ ἦρξεν, ἤγουν ἐπεστάτησεν, ἐξουσίασε κατὰ τῶν δόμων τοῦ Οἰδίποδος. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. Mosq. D.

P. 322. l. 6. ἀκηδευτον ἐαθῆναι] Ἐαθῆναι est e conj. Valck. pro καθῆναι. Aug. ἐκπεμφθῆναι λέγει.

Ibid. lin. ult. φερνὰς ex Aug. inseruit Valck.

P. 325. l. 1. ἐπιτηδείου Valck. haud dubie e Leid. in quo hæc legi monuit. Sic etiam Gu. pro ἐπιτηδείας. Ex iisdem ποιεῖν ante ποιήματα accessit.

P. 327. l. 3. ὅμοιον τῷ] Τῷ. Sic Gu. pro τοῦτο. Sub finem οὖν post ἴσως et τὸ inter συνδέσμου et ὥστε e Leid. addidit Valck. quæ eadem sunt in Gu.

P. 328. l. 2. Par. Leg. μὴ θέλειν τὰ ἐμὰ γόνατα χρώζειν, ἤτοι ἅπτ. τῶν ἐμῶν γον.

P. 331. l. 1. τῆς Ἰοκ. καὶ τῶν π. ἀ. addidit Valck. haud dubie e Leid. nam sunt etiam in Gu. a m. 1.

P. 334. l. 4. Par. ἐκπληκτικὰ] King. ἐκπληκτήρια. Gu. καταπληκτικά. Post δεσμὸν in Gu. m. 2. subjecit: δέσμους, περιβολὰς, ταινίας, ῥάκη, ἐπιδέσμους.

P. 334. l. 2. Χυτὴν δ' ἐπὶ γαῖαν ἔχειν. ἔστι δὲ ὑγρὰ ἡ νεοσκαφὴς γῆ.] Rectius Gu. a m. pr. cum Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. ἡ λιπτὴν, ἣν Ὅμ. χυτὴν λέγει. supra quæ in Gu. m. 2. adscripta sunt: πρὸς ἀντιδ. τῆς ἱερ.

Ibid. l. 3. Flor. 33. λείπει ὁ καί· ναὶ πρός σε καὶ τῆς μητρὸς Ἰοκ.

Ibid. Junt. Basil. Ἀριστ. καὶ ἐς τὰπ. ἀπ. ἐξ Ἀ. King. καὶ Ἀριστ. ἐς τὰπ. Flor. 33. ἢ τῶν ἀποῤῥήτων ἀποπ. ἐξ Αἰγ. Aug. Ἀριστ. ἢ μ' ἀπόῤῥ. quod Valck. correxit ita, ut in Arist. editur. Præterea post verba Arist. Flor. 33. addit: ἢ τῶν ἀπράκτων, τῶν ἀποκεκρυμμένων.

Ibid. l. 6. Gu. Florr. ἀπηγόρευσεν, ἵν' ᾖ τῶν ἀπηγ. ὑπὸ τῆς π.

Ibid. lin. ult. De voce ἐπιδέσμους agit Bernard. ad Theophan. Nonn. T. I. p. 101. laudante Boissonadio in notis MSS.

P. 335. Schol. 1686. Gu. m. 1. Flor. 5. 6. 9. 21. 56. 59. 76. οὐ μὴ κτήσῃ (ζητήσῃς Flor. 59.) συμφορὰν εἰς τὸν σὸν γάμον διὰ τῶν θρήνων.

P. 336. l. 1. Par. ἀντὶ τοῦ προθυμῇ ἀποθανεῖν τούτου τοῦ γάμου;] MS. C. C. C. Gu. m. 1. King. dedit τί δὲ προθ. et τοῦ αὐτοῦ τοῦ γάμου. In Gu. m. 2. supra τί δ' scriptum est παρέλκει, quod ad ἐκ in ἐκπροθ. pertinere puto.

P. 336. l. 2. ἀπολεῖται,] Sic plane Gu. in quo hæc tantum sunt, παρόσον — ἀπο-

λῦται. Vulgo ἀπολείπεται, quod eodem modo jam emendavit Valck. Ultima, ὡς οἱ Αἰγ. π. ex Aug. addidit Valck.

P. 336. l. 3. γινωσκέτω τοῦτο ὁ σίδηρος καὶ τὸ ξίφος, ὃ ὅρκον ἐγὼ ποιῶ.] Flor. 59. γιν. τοῦτο τὸ ξ. ὃ ποιῶν ὅρκον ἐγὼ ἔχω.

P. 337. l. 2. προσηκοντίον] Leg. προσηκοντίον.

Ibid. ἔχει] Add. εἰ.

Ibid. l. 3. τὸ ἑξῆς ex Aug. interseruit Valck. quo facto prius τὸ mutandum erat in τῷ. Vulgo εὐναττίον δὲ τὸ, ἀλλ' εἰ γαμ. τίς σε τ. ὁ. Θ. π. Videntur autem hæc duo diversa esse scholia.

Ibid. l. 5. Junt. Bas. ἐν ἤ. μ' ὤλβισεν ἡ δ' ἀπώλ. ὤλ' debetur Barnesio, ὤλβισ' Kingio. Aug. ἐν δ' ἀπ. quod ortum e vulg. ἐν δ' ἀπ.

P. 338. l. 5. Gu. a m. 2. τὸ οὐ πρὸς τὸ ἀ. συν. οὐκ αἰσχρὰ ὑπάρχει τῇ θυγατρὶ τῇ σωφρονούσῃ, ἀλλὰ γενναία καὶ ἀξία ἐπαίνου. In proximis πρὸς γυναικῆς ἐστι καὶ κ. Valck. dedit pro προσγινηστικ. . . καὶ κοσμίας.

P. 339. l. 3. παρεῖναι] Sic Valck. pro παρεῖναι. Idem mox τὸ ante δρᾶμα et ἡ Ἀντιγόνη ante τὸν Πολυν. ex Aug. addidit. In fine Aug. πλεονάζουσα δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ εἶδει ὁ Εὐρ. Quæ ab οὐ τηρεῖ sequuntur, in Gu. a m. 2. ad v. 1760. adscripta sunt.

Ibid. lin. ult. δή.] Sic Aug. et Gu. pro δέ.

P. 340. l. 2. τετράπολις] Sic Barn. pro τετράπυλος.

P. 341. l. 3. ἐξειργάσμεθα] Ἐξειργάσμεθα Aug. pro ἐξειργασάμεθα. E præcedentibus Gu. a m. 2. hæc habet: διχῶς καὶ πληθυντικῶς καὶ ἑνικῶς, δηλονότι δέξεται ἐμέ. Aliud est ab eadem m. Κολ. ὑψηλὸς τόπος, ἐν ᾧ ἦν ἱερὸν Ποσειδῶνος· ἐκεῖ γὰρ ἦν αὐτοῦ τὰ ἱπποστάσια. Flor. 59. ὑπεχεῖον γὰρ τοῖς ἵπποις ἔνθα ἦν τὰ ἱπποστάσια τοῦ Ποσειδῶνος. quæ duo videntur esse scholia sic distinguenda: ἱερὸς Κολ.] ἔνθα ἦν τὰ ἱππ. τοῦ Π. ἱππίου] ἐπωχεῖτο γὰρ τοῖς ἵπποις.

P. 342. l. 2. τί, φησίν, ἀεὶ λέγεις, ὅτι δεινὰ πλᾶς;] Valck. ex Aug. edidit: τί φησιν, ἃ λέγεις, δεινὰ πλάς.

P. 344. l. 5. πρότερον] Laud. Mosq. πρότερα. sed versus finem Mosq. ut Gu. πρότερον. Ab initio καὶ om. Mosq.

Ibid. l. 6. Διὰ τὸ] Quia in Aug. legebatur διατί μν. π. Valck. dedit διὰ τί τὸ μν. π. — σοφίας. Mox pro ἔπεχε Aug. ἐπίσχες et πλέον ἡ μνήμη pro πλείων ἡ λύπη, ex quo conj. Valck. ἐπεὶ οὐδὲν πλέον ἡ λύπη γίνεται, *quoniam ejus rei mentio nihil juvat.* In fine edita habebant παράλιπε τὰ εὖν. Ex Aug. παράλιπε λέγων dedit V. Gu. a m. 2. ἀποχώρει, σίπανσο καὶ παράλιπε αὐδῶν καὶ λέγων τὰ ἔμπροσθεν εὐτ. δυστ. ταρ. unde ἔμπροσθεν addidi. Post. λέγων τά.

P. 345. l. 3. μαντευμάτων·] Cod. Aug. μαντευμάτιύσιων. in quo Valck. latere videbatur μαντευμάτων ἢ μάντεων. Sed nihil aliud esse videtur, nisi duplex lectio confusa μαντευμάτων μαντεύσεων.

P. 346. l. 1. Par. Gu. a m. 1. φεῦ θαυμ. ἤγουν ἴυγκα τοῦ χρησίμου τῶν φρενῶν, e quibus posteriora, ἴυγκα, κ. τ. λ. sunt etiam in Flor. 5. 6. 9. 21. 56.

P. 346. l. 5. φρόνιμος] Sic Valck. ex Aug. pro φρονίμη.

P. 347. l. 3. ἐξιόντας] Sic Valck. pro ἐξιόντες. Aug. Διὰ. συμβ. αὐτοῦ τοῦτο ποιῆσαι διὰ ἐμφάσεων αὐτήν. οὐδὲ γὰρ λαμβάνουσα ἀξιόντες ἐφόδια. An λαμβάνουσιν ἐξιόντες? In hoc versu desinit cod. Aug.

Ibid. l. 4. δυστυχίαν] Gu. εὐτυχίαν.

P. 347. l. 6. ἵνα προσιύξῃ καὶ] Προσιύξῃ καὶ e Gu. addidi. Idem mox om. τῶν κακῶν et pro εἰς Ἀθήνας habet εἰς εὐθηνίας, quod verum puto.

Ibid. lin. ult. λιτὴ γὰρ βώμιος ἡ ἐν τῷ βωμῷ γινομένη.] Sic Gu. m. 1. Ultima λιτὴ γὰρ β. sunt etiam in MS. C. C. C. (qui γινόμενος) et Flòr. 6. 9. 21. 56. Priora habent etiam Junt. Basil. σὺ δὲ ἄπιλθε ἀμφὶ τὰς βωμίους λιτὰς, ἤτοι εἰς τὰς λ. τῶν β. τουτίστιν εἰς τὸ πρ. ἐν τοῖς β.

P. 348. l. 3. Par. εἰς τὸν ναὸν — ἤτοι Θηβαϊκὴν, νεβρίδα.] Legebatur νευρίδα etiam in Gu. in quo hæc sunt a m. pr. Idem codex et Mosq. pro στολ. καὶ ἐνδ. habet στεμλαμένη, et οὐκ ἔχουσαν pro μὴ ἔχ. Ab initio Mosq. ἐκεῖνον, om. δηλονότι, tum idem et Gu. om. ᾧ ἀντὶ τοῦ et habet Καδμ. νεβρίδα, ἤγουν Θηβ. tum om. καὶ χορόν.

P. 349. l. 4. ἐνδυσαμένη ex em. Valck. pro λουσαμένη. Paulo post e Gu. dedi αἱ Θηβαῖαι pro οἱ Θηβαῖοι et ad finem ex eodem καὶ inserui inter χάριν et ἀμοιβήν. Ibidem legitur — — οὐκ ἴσχον, ἐπεὶ τοιαῦτα πέπονθα. Sunt vero in eo hæc tantum a m. 2. ἐπιχωρίαν — φορεῖν et ἥς χάριν καὶ ἀμ. — πέπονθα.

P. 350. l. 6. δράκοντος,] Aug. in quo hæc Phœnissis præfixa statim post argumenta librarius vetus collocavit, δρακαίνης, quod recepit V.

SUPPLEMENTUM NOTARUM

AD

SCHOLIA IN MEDEAM.

NUMERI SCHOLIORUM LINEAS RESPICIUNT, NISI UBI PAR. AFFIXUM EST, ET VERBA QUIBUS UNCUS ( ]) SUBJICITUR SUNT EX EDITIONE MATTHIÆI.

P. 363. l. 3. In Junt. et Basil. erat *οὐκ ὄφιλεν* (Basil. *ὤφιλον* et mox *ὤφιλες*) — *κοτισσάμενος*. Corr. Barnes.

P. 364. l. 5. *ὡς ὄφιλεν*] Sic Junt. *ὡς ὤφιλεν* Basil. *ὡς ὄφ.* Barnes. Musg.

P. 366. l. 3. *Παρμενίσκος*] Vid. Heyne ad Apollod. I. 9. 28. p. 233. (ed. 1783.) Conf. infra ad 275. De Parmenisco vid. Vossium de Hist. Gr. p. 313.

P. 368. l. 1. *ὑπὸ Κυμαίων*] Sic Etym. M. p. 39, 15. qui verba *ἰδίως — λέγεσθαι* habet. Suid. in v. *τύραννος, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ τοὺς τυράννους φησὶ τὸ πρότερον αἰσυμνήτας καλεῖσθαι.* Sequentia explevit Barn. nam in Junt. et Basil. legebantur tantum hæc: *αἰσυμνῆται δὲ κριταὶ θ΄. τοὺς ἄρχοντας τ. ἀ.* Versus est Od. θ΄, 258. " Quæ tanquam de Creontis, regis Corinthi, filia dicta accepit Schol. de Erechthei videtur dixisse Clitodemus, *Κρέουσαν καλεῖσθαι, γήμ. δὲ Ξ.*" Kœn. ad Greg. p. 10. ed Schæf. v. Phanodemi, etc. Fragm. ed. Siebelis, p. 31.

P. 370. l. 4. Schol. ad ver. 35. ed. Matth. *Οἷον,*] *λείπει, κ. τ. λ.*] In Musg. est *κηρύξας ἔχει. οἷον λείπει,* ut in Basil. Paulo melius Junt. et Barn. *ἔχει οἷον λ.* In Junt. Basil. ex Homericis verbis Od. ι΄, 34. hæc tantum legebantur, *οὐδὲν γλύκιον.* Reliqua supplevit Barnes.

P. 371. l. 5. *Τύραννον,*] *τὸν Κρέοντα φησί.*] Junt. Barn. *τυράννους, τὸν Κρ. φ.* Barn. Musg. *τύραννον.* Elmsley in Mus. Crit. Cantabr. N. V. p. 4. " repone *τύραννον δὲ τὸν Κρέοντα φ.* Verba sunt a superioribus male divulsa, quod sæpissime huic grammatico accidit."

P. 376. l. 1. *προσποιούμενος*] Junt. Basil. *προσποιουμένῳ.* Correxit Barnes.

Ibid. l. 5. *τῷ Κορινθίῳ*] Junt. Basil. *τῶν Κορινθίων.*

P. 378. l. 1. *ἀπυίῃ.*] Junt. Basil. *ὀπύγη.* Barn. *ὀπυίει* ex Homeri exemplaribus, quæ mihi ex h. l. potius corrigenda videntur.

P. 380. l. 1. *ἡμᾶς.*] Leg. *ὑμᾶς.*

P. 382. l. 1. *ἀφιεῖσ' ἀλγηδόνι.*] Intactam reliqui lectionem Junt. Basil. quam Barn.

P. 407. l. 6. *τρόπους,*] Sic Heath. pro *τόπους.*

P. 410. l. 2. *εὐδαιμονεστέρους* recepi e Flor. 6. 15. pro *ἀδυνατωτέρους*, quod Barn. mutavit in *εὐξυνετέρους*. ex iisdem supra *ἀδελφὸν* pro *ἀδελφούς.*

Ibid. l. 6. *ταῖς δὲ Κορινθίαις οὐ βουλομέναις*] Barn. Musg. dederunt *τὰς δὲ Κορινθίας οὐ βουλομένας.* Non ausus sum imitari, quamvis nec ego, quid illi dativi sibi velint, assequar. Sed tuentur eos Flor. 6. 15. nec intelligi potest, quomodo locus tam expeditus, accusativis in dativos mutatis, tantopere depravari potuerit.

P. 411. l. 5. *ἐναντιοῦται τούτῳ*] *Τούτῳ* addit Flor. 15. pro quo 6. *τούτων.* Paulo post pro *καθιεῖν* scribendum suspicor *καθίσαι. καθιεῖν* e præc. *ἀκολουθεῖν* et seq. *φροντιεῖν* ortum videtur.

P. 412. l. 1. *ἐφ' ἡμᾶς,*] Sic Flor. 6. 10. 15. pro *πρὸς ὑμᾶς*, ut Junt. Basil. vel *πρὸς ἡμᾶς*, ut Barn. Musg. Paulo post pro *τοῦ ἀρτίμονος* Flor. 10. *τὸ ἄρμενον.* Puto *τὸν ἀρτίμονα.*

P. 413. l. 1. *ἀπάγεις.*] Flor. 10. pro gl. *ἐπεύγεις*, quod pro *ἀπάγεις* mendose scriptum videtur.

P. 414. l. 5. *οὐχ ὡς τῷ ὄντι ἀργῶν ὄντων τῶν σοφῶν. προφανὴς γάρ ἐστιν, ὅτι μέγιστος πόνος περὶ τὴν φιλοσοφίαν ἐστὶ καὶ σπουδή.*] *'Εστὶ καὶ σπουδὴ* e Florr. 6. 15. addidi. Iidem paulo post: *ἔθηκαν. "Αλλως. πολλῶν δ.* male: respondent sibi, *οὐχ ὡς* (Junt. Basil. Barn. *ὡς οὐχ ὡς.* Musg. *ὡς οὐχ*) *τῷ ὄντι ἀργῶν ὄ. τῶν σοφῶν, ἀλλ' ὡς πολλ. δ.* *non quo revera pigri sint sapientes, sed quod multi falso ita existimant.* Supra pro *προφανὴς* dedi *προφανής.* et paulo inferius *πρὸς τῷ δοξ. ἀ. ἔ.* pro *πρὸς τὸ δ. ἀ. ἔ.*

P. 415. l. 1. Schol. ad ver. 300. ed. Matth. *Σκαιοῖσι*] *'Ο σοφὸς, κ. τ. λ.*] Vulgo continuantur hæc: —*βλάπτεσθαι σκαιοῖσι, ὁ σοφὸς, κ. τ. λ.*

Ibid. l. 5. *ὃς οὐ πρὸς σοφοῦ.*] Sic Florr. 6. 15. Vulgo *ὃ οὐ πρὸς σ.* Sed præcedentia *ἀλλ' ἐπὶ τῇ τῶν*, etc. vix sana. Saltem *τῇ* delendum.

P. 416. l. 3. *δὲ καὶ ἀνόητος,*] Barn. *ἀνόητος.* et delevit *καί.* Sed hoc apud grammaticos sæpe significat *id est.*

P. 418. lin. ult. *λέγεται δὲ καὶ σιωπηρός.*] Sic Flor. 6. 15. pro *λέγει δὲ σιωπήλος.*

P. 419. l. 6. *ὑπὸ τῆς τύχης, καὶ παραστῇ ἡ τύχη πρὸς τὸ ἱερῷ.*] *Καὶ παραστῇ ἡ τ. πρὸς τὸ ἱ.* addit Flor. 6. qui etiam *ὑπὸ τῆς τύχης* pro *ὑπὸ ταῖς τύχαις.* Paulo post pro *ἐξέστη τῆς ἐλπ.* Flor. 6. 15. habent *ἐψεύσθη τῆς ἐ.*

P. 420. l. 3. Flor. 6. 15. *ἐφ' οἷς ἔχω. "Αλλως. οὐκ ἐν σπάνει.* male; cohærent enim *ἐγὼ γάρ εἰμι ἐν πόνοις οὖσα, ἀλλ' οὐκ ἐν σπ. κ.* e quibus hæc verbis poëtæ, *κοὐ πόνων κεχρήμεθα*, respondent. Illud vero *ἄλλως* libenter inter verba *ἐν κακοῖς τυγχάνεις* et *ἐπεὶ δὲ εἶπεν ὁ Κρ.* ponerem, ubi ad verbum fere repetuntur, quæ præcesserant. Certe quæ ibi leguntur, ex integriore codice sumta esse videntur. In iis verba *φησὶ, ποίων πόνων* exciderunt in edit. Musg. Ibidem Barn. et Musg. *ἄλλους πόνους ἀναδέχεσθαι πόνοις ἐφ' οἷς ἔχω.* Mihi potius alterutrum *πόνους* delendum videtur.

P. 421. lin. ult. *αὐτῇ*] *Αὐτῇ* est a Barn. Junt. et Basil. *αὐτήν.* Paulo ante *πρέπῃ* scripsi pro *πρέπει.*

P. 423. l. 3. *ταὐτὰ*] Sic Barn. Musg. pro *ταῦτα*, ut etiam paulo post *οὐ ταὐτὰ τὰ πρ. ἀλλὰ καλλ.* Iidem tamen in seq. post *"Αλλως*, ubi eodem recurrunt, reliquerunt *ταῦτα.* Ab initio Musg. *κακῶς ἔχειν*, errore, puto, operarum; nam Barn. *ἔχει* servat.

P. 425. l. 6. *ἰσχυρὰν*] Sic Junt. Bas. Barn. *ἰσχυρὰν* Musg. *ὀχυρὰν* Flor. 6. 10. 15.

P. 426. l. 2. αὐτὸ τὸ ἔμφυτον] Ἔμφυτον. Sic Flor. 6. 15. pro τὸ αἴτιον. Leg. εἶχεν ἂν αὐτὸ τὸ ἔμφ.

P. 428. l. 7. Flor. 6. 15. ἐπιψόγους φαίνεσθαι. ut supra ad v. 411.

Ibid. l. 11. καθ' ἡμῶν,] Sic Flor. 6. 15. pro καθ' ἡμᾶς. Ex iisdem paulo post ἐμπνεύσουσι dedi pro ἐμποδίσουσι, ὡς ἅπαντα post ἐν οἷς ποιήμασι διαβεβλήμεθα, et in fine παύσοντας pro παύσουσι.

P. 429. l. 4. καὶ] Legendum videtur ἢ.

P. 433. l. 1. κρατούντων.] Legebatur Κρατούντων. κρατεῖ γὰρ, etc. Correxit Barn.

P. 435. l. 4. οὐ θράσος ἐστὶ κακῶς φίλους δράσαντα ἐναντίον βλέπειν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀναίδεια. τινὲς δὲ ἐπιλαμβάνονται Εὐριπίδου, ὡς κακῶς εἰρηκότος] Verba οὐ θράσος ἐστὶ — — ἀλλὰ μᾶλλον ἀναίδεια — — εἰρηκότος e Flor. 6. 13. addidi. Iidem paulo post οἱ παλαιοὶ suppeditarunt pro οἱ ἀγαθοί.

P. 436. l. 2. πρῶται δὲ εὐεργεσίαι] Εὐεργεσίαι addunt Flor. 6. 15.

P. 437. l. 1. καὶ Εὔβουλος Διονύσῳ, Εὐριπίδου δ'] Flor. 6. 15. Εὐβ. ἐν Διονυσίῳ Εὐριπίδου δ' ἐν. quod recepi, pro Εὔβουλος ἐν δ' ἴσαυσι. sed pro Διονυσίῳ scripsi Διονύσῳ. vid. Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 442. ed. Harl. Præcedentia ad mentem Porsoni ad Med. 476. correxi, ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐρ. Eubuli Fr. prius ita corr. Markl. ex Diog. L. IV. 29. Suid. v. σίγη· καὶ, ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ' ἕξει μοι χάριν. Florr. καὶ παρθενεύεις ἕξεις μοι χ. Tum pro ἀγγιλοῦσι Por. l. c. em ἐγγιλῶσι. Pro τὰ σίγμα συλλέξαντες Barn. τὰ σίγματ' ἀλλέξαντες. Musg. τὰ σίγματα συλλέξαντες. E Florr. nihil enotatum est.

Ibid. lin. ult. ἐὰν δὲ φόβου γράφεται,] Γράφεται Florr. 6. 15. pro γάρ. De γράφεται et γὰρ confusis vid. Bast. Comment. Palæogr. p. 803. Scriptum invenisse videtur grammaticus, πάντα δ' ἐξεῖλον φόβῳ ἀντὶ τοῦ ἐπόρθησα.

P. 440. l. 2. συντυχία emendatio est Barnes. pro δυστυχία. Florr. 6. 15. δυστυχία.

Δ

Idem in Fr. Eupolidis pro πυράμου habent πυρανί et in fine ἰαμβεῖα δύο. Equidem in his tenebris nihil dispicio.

P. 441. l. 3. ἰσχύειν πλέον· τοῦτο γὰρ λείπει.] Πλέον addidi, et λείπει pro ἐστὶν scripsi e Florr. 6. 15. qui præterea pro τῶν ἄλλων habent μᾶλλον. Iisdem ab initio debetur ὑπὸ τῆς Ἀφρ. pro ἀπὸ τ. Ἀ.

P. 442. l. 3. οὕτως, λέγω δὲ] Junt. Basil. ὁ λόγος οὕτως. λέγῃ δέ. Barn. ὁ λόγος οὗτος (et sic Flor. 6. 15.) λέγει δέ. Florr. λέγω δέ.

Ibid. l. 7. διαδύεσθαι] Junt. διαδύνεται. Nostrum habet jam Basil. Ego neutrum intelligo.

P. 449. l. 1. ἐπὶ τῷ] Legebatur ἐπὶ τό.

Ibid. l. 4. Flor. 6. 15. τουτέστιν ἡ ἐμὴ μέχρι γήρως συμβίωσις ἀδοξίαν σοι προστρίβεται.

P. 450. l. 4. Flor. 6. 15. φανῆναι pro εἶναι. Iidem hoc scholion post schol. ad v. 600. habent, ut Junt. Bas.

Ibid. l. 7. λυπουμένη] Pro λυπουμένους Flor. 6. 15. et in fine προλαλ. τὸν τῆς Γλ. pro προλ. κατὰ τῆς Γλ.

P. 451. l. 4. παιῶνα] Sic Florr. 6. 15. quod melius convenit verbo γαμοῦσα, quam vulgatum παιάνισα, ἄρα in his verbis haud scio an e seq. v. huc aberraverit. Iidem mox λέγει pro ἔλεγε et μετέτρεψε pro μετέστρεψε.

P. 451. l. 9. ἐπεξιοῦσθαι] Sic Florr. 6. 15. pro ἐπεξιοῦσθαι, et mox ἀνακοῦντα pro ἀντικοῦντα. In versibus Eubuli corruptis iidem pro οὕτως Ἑλλάδος habent οὐ τὴν Ἑλλάδα.

P. 452. l. 2. ὀνόματα. μέμνηται] Μέμνηται addunt Florr. 6. 15.

Ibid. l. 3. ἀφιστηκὸς est ex em. Barn. pro ἐφιστηκός. Idem post τῆς κόρης ἂν addidit: οὕτως ἔφη προνόπτης ἀντὶ τοῦ προνόπτης.

P. 455. l. 1. Pro ἀπαύστους Flor. 6. 15. ἀκορέστους.

Ibid. l. 2. ἐν τῷ εἶναι ἀπόλεμος. Σιβύζοῦσα δὲ προσχρώμενα, προτιμῶσα.] Ἀπόλεμος — προσχρώμενα Flor. 6. 15. pro ἀπόλ. — προσχρώμενα. Iidem mox σιβύζ. τὰς εὐνὰς τὰς ἀπολέμους. Ex iisdem καὶ μὴ ἐᾶτω recepi pro καὶ ἐᾶτω.

P. 457. l. 1. Scripturam Junt. et Basil. ὡς ἡ γλ. γῆς π. ὁ δὲ τοιούτων correxit Barn.

P. 458. l. 3. λέγεται e Flor. 6. 15. recepi pro γίνεται. Ad ὥσπερ παραπλήσματι χρ. τῇ λέξει Valcken. adscripsit in marg. exempli Barnes. T. H. (Hemsterh.) ad Lucian. T. I. p. 99.

P. 459. l. 4. τῆς γῆς καὶ τῆς] Γῆς καὶ τῆς add. Flor. 6.

Ibid. l. 8. καὶ σημαίνεται.] Flor. 6. 15. καὶ σεσημείωται. Paulo ante legendum videtur: Εὐρ. ἐπὶ τόπου τάσσει.

P. 460. l. 2. ὁ ἐλθὼν e Florr. 6. 15. dedi, quum deesset articulus. Mox in Junt. Basil. legebatur, ὁ. τὸν πρεῦχ. πολιῶνα, quod etiam Florr. habent. Tzetzes ad Lycophr. 494. ὁ. τὸν πρεῦχ. πολιῶνα, φέρτατε λαῶν. unde Ægius interpolavit scripturam Apoll. I. 15. 6. ubi libri dant ὁ. τὸν πρ. πόλα, μέγα φέρτατε λαῶν, ut habet Plutarch. Thes. 3. Hoc ipsum h. l. dedit Barn. recte. nam πολιῶνα nihil est, et πολιῶνα, vocab. proprium, interpretandi causa aliquis ad πόλα adscripsit. E duabus lectionibus πόλα et πολιῶνα tertia concinnata est πολιῶνα, quæ metro melius convenire videretur. μέγα φέρτατε λ. in Florr. etiam legi videtur pro φίλτατε λ. certe nihil ex iis ad editionem Musg. quæ μέγα φέρτατε λ. habet, enotatum est. — V. 2. μὴ λύσῃς Plut. Apollod. Tzetz. λῦσαι e loco Eurip. irrepsisse videtur. Mox Plut. πρὶν δῆμον Ἀθηνῶν εἰσαφικέσθαι. Apollod. Tzetz. πρὶν ἐς ἄκρον Ἀθηναίων ἀφίκηαι. Mox ἐκεινοῦ οὖν Barn. pro αὐτοῦ οὖν et ἐπιβῆναι τῆς πατρίδος pro ἀποβῆναι.

P. 461. l. 3. καὶ ποιεῖ Δρήστην ἐπ' ἀσκὸν, κἀτὶ γαστρὶ γαστέρα μηρούς τε μηροῖς προσβαλεῖν,] Flor. 6. 15. δρήστην ἐπ' ἀσκὸν κἀτὶ γαστρὶ γαστέρα προσβάλλειν μηρούς τε μηροῖς. προσβάλλειν transposui, mutatum in προσβαλεῖν. Sed fortasse προσβάλλειν additamentum est Scholiastæ. Fragm. apud Liebelium est p. 210. Senariorum fragmenta in vulgata lectione jam detexit Jacobs Animadv. ad Anal. I. 1. p. 169.

P. 463. l. 1. ὅτι καὶ ἐν Πιλιάσιν ἐστὶν, ὧν ἀρχὴ, Μήδεα πρὸς μὲν δώμασιν τυραννικοῖς.] Legebatur: ὅτι καὶ ἐν πολιάσιν ἐστὶν, ὧν ἄρχει Μήδεια πρὸς μ. δ. τ. Et ἐν Πιλιάσιν quidem Florr. 6. 15. et sic citat Valck. Diatr. p. 200. B. ubi reliqua emendat.

P. 464. l. 1. ἡ δ' Ἀσίη τι] Flor. 6. 15. ὁ δ' Ἀσίη. Ante hoc scholion Barnes. inseruit ad v. 708. (703.) Πρὸς τοῦ,] Πρὸς τίνος; quod in Junt. et Basil. non legitur.

P. 466. l. 1. ὡς ἐγὼ αὐτὸς] Junt. Basil. ὡς ἑαυτός σε. Correxit Barn. cujus correctionem firmare videntur Florr. e quibus nihil enotatum est, nisi περὶ τὸν Κρέοντα, quum in Musg. esset περὶ τὸν Κρέοντα.

Ibid. l. 4. πρέφ.] Sic Junt. Basil. quod non video cur mutaverit Barn. in πρεπῆς.

A πρίασθαι enim conj. scribi solet πρίωμαι, πρίῃ, πρίηται. vid. Gramm. Gr. §. 208. 3. Flor. 6. 15. πρίῃ.

P. 466. l. 5. ἐμπεπλεγμένος,] Junt. Bas. ἐμπεπλησμένος. Corr. Barnesius. In seqq. turbatum est nonnihil. Legendum videtur: ἄγουσι δὲ ἀντὶ τοῦ μετὰ βίας ἄγ. τὸ δὲ ἑξῆς· τούτ. ἄγ. εὐ μισθῆς ἄν, ἐν ὅρκοις ζυγείς. ὁ νοῦς, κ. τ. λ. In his μισθώσω habent Junt. Basil. μισθώσων Flor. 6. 15. μισθῇς ἄν Barn. sicut in textu etiam dedit, quod etsi in Euripide ipso aperte falsum est, in scholiaste verum esse videtur. Sequebatur: τούτους δὲ τοῖς ζυγοῖς ἄγ. Quod dedi, est in Flor. 6. 15. qui antea etiam habent τούτους δὲ ὅρκοις ἱκανῶς.

P. 467. l. 2. εἰ δὲ διὰ λόγων] Sic Florr. 6. 15. pro καὶ διὰ λ.

Ibid. l. 6. διὰ τῶν κηρύκων Florr. 6. 15. pro διὰ τῶν κηρυγμάτων, sicut mox, ἐπὶ τῆς φιλίας pro ἀντὶ τοῦ τῆς φιλίας, et in fine τὴν διά, ἵν ᾖ διὰ τὰ ἔπη. ubi deerant vv. ἵν ᾖ.

P. 472. l. 3. Flor. 6. 15. ἐδυστυχοῦν (sic). οὐκ ἔχ.

P. 473. l. 2. ῥηθήσεσθαι.] Sic Flor. 6. 15. pro ῥηθῆναι. Mox legendum suspicor: ἔστι γὰρ ἀηδῆ μὲν εἰς ἀκοήν, deleto ἐλθεῖν, quod e v. 773. fortasse huc irrepsit.

P. 476. l. 1. ἱκανώτερος] Sic Flor. 6. cum Junt. Bas. Barnes. Musg. dederunt ἱκανώτερος.

Ibid. l. 3. οὐσῶν] Sic Flor. 6. 15. pro ὄντων, quod miror tamdiu tolerasse editores. Paulo post iidem βασιλέως θυγ. ἐστί, quod recepi pro ἦν.

P. 477. l. 4. τὸν τοὺς] Sic Flor. 6. 15. pro αὐτούς. In fine Barnes. operarum, puto, errore ὑποδέξεσθαι, quod fideliter repetiit Musg. (Matth. ὑποδέξασθαι.)

P. 479. l. 6. βιοτεύουσι λαμπροτάτῃ] Λαμπροτάτη. Sic Florr. 6. 15. pro τῇ. Iidem βιοτεύουσι pro βιοτεύειν, et supra καθαρ. τοῖς τῆς θείας ψ. ἱερ.

P. 480. l. 5. ἀρκεῖ τὰ Π.] Sic Flor. 6. 15. pro ἀρκῇ, quod etiam sine codd. corrigere debuerant Barn. et Musg.

Ibid. l. 12. Ἀφροδίτην ἀεὶ καὶ] Ἀεὶ additum e Flor. 6. e quo etiam paulo post scripsi: ἀεὶ δὲ ἔρωτας pro τοὺς δὲ ἔρ. et post περιτίθενται addidi οὗτοι.

P. 481. l. 7. κυμίνῃ] Sic Flor. 6. 15. quemadmodum Barn. corr. vulgatum κυμίνοις. Iidem paulo post: τῶν προτέρων δὲ διαζευκτικῶν συνδέσμων τῷ ἢ — — ἐξ. προστιθέν, i. e. προσθετέον.

Ibid. l. 12. εἰκῇ e conjectura scripsi. Junt. Basil. εἰκεῖ. Barn. Musg. ἐκεῖ, Flor. 6. ἔχει. Ex hoc codice deinde scripsi αἰνίξηται pro ἐνδείξηται, τὴν ὑπερβ. pro καὶ ὑπερβ.

Ibid. lin. ult. ὑποδεχομένη,] Sic Flor. 6. 15. pro ἐπιδεχ. In Flor. 10. simile scholion est: ἡ τὴν ἐπιτ. δεχομένη, οὐκ αὐτὴ ἐπιτέμπουσα ἡ χώρα.

P. 482. Schol. 847. δράσῃς Barn. pro δράσεις. Paulo ante τὴν τῶν τ. habet Flor. 6. pro τῶν τ. et in fine δράσαι σε χρὴ pro δράσαι σ' ἐχρῆν. εἰ τοῦτο est ex emend. Barn. pro εἰς τοῦτο.

P. 484. l. 1. παρεσκεύασεν.] Sic pro παρασκευάσαι scripsi e Flor. 6. Idem supra ἐν τῶν πάντων πλέον.

Ibid. l. 2. προσλήψῃ, σχήσεις.] Barn. dedit: προσλήψῃ, Σχήσεις] Παύσεις.

P. 486. l. 2. κελευσθεὶς] Flor. 6. κελευσθέντι.

Ibid. l. 4. τῆς πρότερον ἡμῶν φιλίας,] Flor. 6. τῆς προτέρας ἡμῶν συνηθείας.

P. 488. l. 4. ψυχῇ κακόν. λέγει δὲ τὴν τῶν παίδων φόνον. ἀπὸ δὲ τούτου φαίνεται τὸ



κατὰ προαίρεσιν αὐτὴν ἐρμᾶν ἐπὶ τὸν φόνον.] Verba λέγει δὲ τὸν — — — ἐπὶ τὸν φόνον e Flor. 6. accesserunt, leviter mutata: scriptum enim erat λέγει δὲ τούτων παίδων φ. Verba τὴν ἐμ. ψ. post τετάραγμαι transponenda videntur.

P. 489. l. 5. παρεγχωρεῖ] Flor. 6. παραχωρεῖ.

P. 490. l. 3. ἀναγκάζεται ταῦτα] Ταῦτα e Flor. 6. adjeci.

Ibid. l. 5. διαλλασσομένη,] Est emend. Barn. pro διαλλασσομένης.

Ibid. l. 7. παῖδας ὠφιλῆσαι, τοῦτον ὡς] Interpunctionem e Flor. 6. 15. mutavi, pro ὠφιλῆσαι τοῦτον, ὡς. Ita αὐτὸν et τοῦτον e more optimorum scriptorum (vid. Gramm. Gr. §. 467. 2.) ἐκ παραλλήλου posita sunt. Codd. etiam ἐκφαίνων et ὠφιλήσειν. In seqq. legebatur ἀλλὰ γάμους χρωμένου. Correxit Barnes. Florr. 6. χρωμένου, 15. χρωμένους habent.

P. 491. l. 2. εἴρηκε] Sic Flor. 6. 15. pro εἶπε. Cod. 6. etiam paulo ante ἐμπεπορευμένων καὶ περιπεπονημένων γ. ἑαυτῶν, οἷον δ. χρωμένου γ.

Ibid. l. 6. αὐτὸν] Sic Florr. 6. 15. pro αὐτοῦ.

P. 492. l. 1. ἔπεισεν ταῦτα.] Ταῦτα additum e Flor. 6. et mox οὐ γὰρ ante οἰκεῖον ex eodem et 15. Pro μηδὲ κλαίουσαν. Cod. 6. μηδὲ μέλλουσαν. Mox pro ἐκφέρεσθαι scripsi ἐκφέρεται, nim. poëta.

P. 493. l. 1. καὶ ἕτοιμον] Sic Flor. 6. 15. pro ὡς ἕτοιμον.

P. 494. l. 3. τὴν σὴν γυναῖκα] Σὴν addunt Flor. 6. 15.

P. 495. l. 1. ταῦτα] Flor 6. 15. πάντα.

P. 496. l. 2. φερνὴ ἡ προίξ.] Legebatur φερνήτης) ἡ προίξ. Corr. Barn. Flor. 6. 15. φερνή τις ἐστιν ἡ προίξ. Paulo post legebatur ἀποκομίζεται, quod correxit Barn.

P. 497. l. 2. νοητέον ἐπὶ τῆς Γλαύκης] Additum legebatur καὶ, νοητέον καὶ ἐπὶ τῆς Γλ. quod auctoritate Florr. 6. 15. delevi.

P. 498. l. 1. ἀπολαυσθῆναι.] Sic Flor. 6. 15. pro ἀπαντηθῆναι. Iidem δὲ addunt post καὶ τοῦτο. In seq. scholio Heath. μηδὲ ἐκ. recte.

P. 499. Schol. 979. τὸ ἑξῆς· αὐγὰ καὶ χάρις ἀμβρόσιος πέπλων πείσει περιθέσθαι χρυσότευκτον στέφανον.] Legebatur παραθέσεται. recte Flor. 6. περιθήσεται. at proximo superiore scholio Flor. 15. παραθήσεται, ubi Junt. Bas. περιθήσεται. Initio scholii legebatur αὐτὰ πέπλων] τὸ ἑξῆς αὐτὰ χάρις. quod idem est in Florr. 6. 15. Correxit Barn. χρυσοτεύκτου pro χρυσότ. est e Florr. iisdem.

P. 500. l. 2. συμφωνουμένου οὖν] Οὖν pro δὲ recepi e Florr. 6. 15.

Ibid. l. 4. Γινόμενοι Florr. 6. 15. pro γινόμενα. Ex iisdem in superiore scholio articulum ante Ἰάσονα addidi.

Ibid. lin. ult. τὴν ζωὴν] Sic Florr. 6. 15. pro τῇ βιοτῇ. Vitium ortum videtur e varia lect. βιοτάν γρ. βιοτᾷ. Elmsley Mus. Crit. Cant. V. p. 33. in schol. legendum suspicatur βιοτᾷ δὲ π. ἀντὶ τοῦ τῇ βιοτῇ τοῖς παισὶν, et inde conficit, in Eurip. leg. ὄλεθρον βιοτᾷ et in antistr. τὰ delendum. In Euripide verum eum vidisse existimo, præsertim quum ὄλεθρον habeant Flor. 2. et Victor. τὰ autem cum Lasc. omittant Florr. tres. Sed ineptissimus sit grammaticus, qui hanc explicationem addendam judicet: βιοτᾷ δὲ ἀντὶ τοῦ τῇ βιοτῇ. In nostra lectione vis esse videtur in articulo, et grammaticus ὀλ. βιοτ. προσάγ. accepisse pro τὴν ζωὴν ἀπολλύεις.

P. 501. l. 2. ἵνα φονεύσῃς τὰ τέκνα σου.] Hæc e Flor. 6. 15. recepi pro ἵ. φονεύσῃ τέκνα σου. Iidem τί δὲ πρὸς τ. M. servant pro τὸ δὲ πρ. τ. M. quod Barn. invexit. Sed totum scholion corruptum videtur. Initio Junt. Bas. καὶ τοῦτο πρὸς Ἰ. οὐ ποτιόνου. δὲ addunt Flor. 6. 15.

P. 501. l. 3. μοίρας τῇ Γλαύκῃ,] Τῇ Γλαύκῃ additum e Flor. 6. 15. qui sub finem δι' ἀγνοίας habent.

Ibid. l. 6. ἀντὶ τῆς ἐπί,] Sic Flor. 6. 15. pro ἀντὶ τοῦ ἐπί. Iidem sequentia sic exhibent: ἀντὶ τῆς ἐπί. καὶ τὸ σόν μοι, τουτέστι σε. δὲ καὶ ἐπὶ σοί, καὶ ἄλγος ἔχω. μεθ. δὲ καὶ ἐπὶ τὸ σὸν ἄ. et denique λέγει δὲ ἡμαρτηκέναι τοῦ 'Ι.

P. 502. l. 2. ἐποιοῦσα τὸν] Τόν. Sic Flor. 6. 15. pro τό. Ex iisdem recepi δι' αὐτὴν pro δι' αὐτόν, et post φόνον addidi τῶν παιδίων. Paulo post iidem ἐφ' οἷς ἀπήγγελε pro ἐπήγγ.

Ibid. l. 6. ὅτι] Sic correxit Barn. vulgatum ὅντι. Emendationem confirmant Florr. 6. 15. Ex iisdem paulo post recepi λείπει δὲ τὸ εἰ. pro τὸ δὲ τὸ εἰ. et ὑπό τε γὰρ τῆς ἐμ. α. pro ὑπότε γὰρ τῆς ἐμ. α. pro quo Heath. ὑπότι διὰ τῆς ἀ. Iidem mox ἀγνοίας — — — προσ. ἐ. καταγινώσκουσα, et in fine ὅτι φυγὰς αὐτὸς ἐμ. γέν. Pro προπιπτίας scripsi προπίπτειν.

P. 503. l. 7. τὸ ἴσον] Imo ἴσον τὸ ἐπὶ π. τ.

Ibid. l. 9. ὑπὸ] Leg. ὑπέρ.

P. 504. l. 2. πέμψω] Sic Barn. pro πέμψει. Mihi etiam vv. ἀλλοτρίους μου γενομ. ab hoc loco aliena videntur.

P. 506. l. 1. 'Αρτοπώλισιν,] Junt. Basil. ἄρτοις πώλοισιν. Flor. 15. ἀρτοπώλισι. Flor. 6. ἀρτοπώλιδι. Correxit Barn. prout hic idem locus citatur a Gramm. apud Bekker. Anecd. p. 328, 25. In Aristoph. legitur διαπαντὸς, ὦ δέσποτ', ἀγαλλοῦμεν ἀεί, nisi quod Kuster. ἀγ. ἡμεῖς ἀεί, Gramm. Bekk. l. c. διαπ. ὦ πότνι' ἀγαλλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Conf. Toup. ad Suid. T. III. p. 12. seq. Florr. addunt: δηλοῖ καὶ τὸ τιμῆσαι· ἄγειν γὰρ τὸ τιμᾶν φασίν.

Ibid. l. 3. καύτοῖς κατειχομένοις] Flor. 6. κάπτοις καταχθονίοις. Quid illud κάπτοις s. καύτοῖς i. e. καὶ αὐτοῖς sibi velit, non assequor. Fors. καὶ τοῖς.

Ibid. l. 5. ἀντινιζόντων] Sic. Flor. 6. 15. pro ἀνταγωνιζόντων.

Ibid. l. 8. λυπήσω] Sic Florr. 6. 15. pro κακώσω. Idem paulo post ἐργαζομένην μὲν τὸν θάνατον τοῖς φ. et ad finem ὑπὲρ τοῦ λυπεῖσθαι 'Ιάσονα.

P. 507. l. 6. ἀναζωπυροῦσα] Flor. 6. 15. ἀναζωπυρήσασα. Sed legendum τὸν κατὰ 'Ι. θυμόν. Tum pro ἐκπιεσοῦσα iidem codd. ἐμπιεσοῦσα — — — ἑαυτὴν pro ἑαυτήν.

P. 508. l. 1. φονεύουσαν τούτους λυπῆσαι τοῦτον.] Λυπῆσαι τοῦτον addidi e Flor. 6. 15. Vulg. φον. τούτους μόνον. Heath. ἐχθρὸν pro ἐξόν. Ante τὸν π. ἐμοὶ πολ. e mea, ἐμαυτὴν ex Heathii conjectura scripsi pro τῶν π. ἐμὸν πολ.

Ibid. l. 3. ᾧτινι pro ὅτῳ, et paulo post τοιαύτας θυσίας pro τοιαύταις θυσίαις recepi e Florr. 6. 15.

P. 509. l. 2. καταχθονίους θεούς.] Θεοὺς addidi e Florr. ex iisdemque ad finem ἐμῶν interserui in vv. ὑπὸ τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν.

P. 510. l. 3. ὡς εἰκός, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς] 'Επὶ τῆς κεφαλῆς e Flor. 6. accesserunt.

P. 512. l. 3. ἁμιλλωμένη] Sic Florr. 6. 15. pro λογιζομένη.

Ibid. l. 8. καλόν, εἴτε λυπηρόν] Εἴτε λυπ. suppeditarunt Florr.

P. 513. l. 4. θῦμιν haud dubitanter scripsi pro δῶμιν, ut et mox εὔξ. τοῖς θεοῖς pro εὔξ. τοὺς θεούς. προῆλθον οἱ παῖδες est e Florr.

Ibid. Schol. ad ver. 1086. Καὶ φημὶ] Τούτων μία οὖσα καὶ αὐτή. Flor. 10.

P. 514. l. 1. Flor. 6. 15. ἀποφ. τι περὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ibid. ἐπιμιλείᾳ συνεχεῖ] Sic Florr. quum vulgo legeretur nihil nisi συνεχεῖ.

P. 516. Schol. ad ver. 1120. Τύχην,] Τὴν τοῦ πράγματος ἀπόβασιν. Flor. 10.

P. 517. l. 2. ἐξέστηκας] Sic Flor. 6. Vulgo ἐξέστηκας. Mox idem κατ' ἐρώτησιν προσακτέον τὸν λόγον.

P. 518. l. 3. ἀντεισάγειν pro προσάγειν est e Flor. 6. qui mox etiam ἠδικῆσθαι pro ἀδικεῖσθαι.

Ibid. lin. ult. παρὰ σοῦ] Sic Flor. 6. pro ὑπὸ σοῦ. Idem mox διαβιβλῆσθαι pro διαλελύσθαι.

P. 519. l. 4. συνεισῆλθεν] Sic Flor. 6. pro συνῆλθεν. Idem mox εἰς στέγας pro τέκνα, quod jam e conj. reposuit Barn.

P. 520. l. 3. τοῦ θυμοῦ] Sic Flor. 6. Vulgo deest articulus. Ex eodem in sequenti scholio καὶ ante τοῦ θυμοῦ inserui.

Ibid. l. 6. ἐπί] Sic Flor. 10. pro ἔτι.

P. 521. l. 4. ἐν τῷ κατόπτρῳ] Sic e Flor. 6. dedi pro αὐτῷ κατ. Idem antea εἰκὼ pro μορφήν. Quæ sequuntur ἄψυχον οὖν εἰκὼ — φαινομένην Barnes. post superiora φαινομένην μορφὴν transposuit.

P. 522. l. 1. σωθῆναι] Sic Flor. 6. pro αἰσθῆναι, et præterea χόλον τοιοῦτον, πόξ. σ. Ex eodem in initio recepi τοὺς et οἱ ante ἄνθρωποι, tum λοιπὸν τὸ σῶμα pro λιπὼν τὸ σ. Idem ἐνστρέφουσαν pro ἐκστρέφουσαν.

Ibid. l. 2. δείματα, τουτέστι τὴν τῶν] Sic Flor. 6. pro δείματα οἱ μὲν τῶν ἀ. et in fine ἀνατιθεῖσαι.

Ibid. l. 6. ἡ δὲ est ex emend. Barnes. pro οἱ δέ.

P. 523. l. 1. ἵππος * ταχίως] Intercidisse videntur nonnulla, ut —— ἵππος, ἀνακουφίζων ἑαυτοῦ τὸν πόδα, ἵνα ταχ. ἀφίκ. In fine κῶλον οὖν ἐκτλ. e Flor. 6. dedi pro ἐκτλ. δέ. Ex eodem in initio addidi ὡς, ὡς καὶ ταχ.

Ibid. lin. ult. τὸ γινόμενον αὐτῇ est e Flor. 6. pro τὸ γινόμ.

P. 524. l. 3. λείπει τὸ πᾶσι,] Sic Flor. 6. pro διὰ τὸ π. qui etiam habet σφόδρα δ' ἐπίγνωστος ἦν, πρὶν τῷ τεκ.

P. 525. l. 2. κῆδος ἐπ' ἀλλότριον,] Flor. 6. κάλλος et ἐπαλλότριον una voce. E Pindaro addidi κραδία, ἐπ' ἀλλότριον autem non ausus sum mutare in ἀμφ' ἀλλ. quod in Pindaro legitur.

Ibid. l. 4. Flor. 6. δοτικὴ δὲ ἀντὶ γενικῆς γράφεται. Inde delevi τοῦ ante γεν., quod Barn. in τῆς mutavit.

Ibid. l. 5. Flor. 6. τὸ περὶ ταύτης π. et ἀπέστρεψεν.

P. 526. l. 1. ὠμογέροντα, τὸν πλησίον] 'Ωμογέροντα e Flor. 6. addidi.

Ibid. l. 7. Flor. 6. οἷον συμφορᾷ ὄντες ποθεινοὶ πρὸς δάκρυα καὶ τύμβον κεῖνται. Ex eo recepi ποθήσειε pro ποθήσει. δακρῦσαι pro δακρύσει jam Barn. correxit.

P. 527. l. 2. τὸ οὖν λόγου ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ λόγου] Verba ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ λόγου e Flor. 6. addidi, e quo etiam supra scripsi ἀρτίως pro ἀρτίου. et mox ὧν σοι ἀπήγγ. quod jam dedit Musg. pro ὧν ἀπήγγ. tum δέδρακας pro δέδρακε, καταληψομένην autem pro καταληψομένους e conj. Heathii.

P. 528. l. 5. ὑπέθεντο] Sic Flor. 6. pro παρέθεντο. In ver. Pind. Junt. Basil. ἀλλὰ τί προφέρομεν ἐπαμφυὰν —— νόου θνητοῖς. Flor. προσφ. ἐπ' ἐμφυὰν — νόου θνατοῖς.

P. 531. l. 1. ἀγνοῦσῃ] Sic Flor. 6. pro ἀλοῦσῃ Junt. Basil. quod Barn. mutavit in ἀλοῦσαν.

Ibid. δρωμένων] Imo δρομέων. In seqq. Flor. 6. δυσχεροῦς β. καὶ πρ. ἀτόπου.

P. 533. l. 2. καὶ ὅτι πάντ' ἐφορᾷ καὶ] Πάντ' ἐφ. καὶ addidi e Flor. 6. qui omittit verba ὡς πρόγ. Μηδ. Paulo ante Heath. θεοῦ δὲ μόνου τοῦτο. recte.

P. 534. Schol. 1255. Μηδείας omittit Flor. 6. Leg. videtur τὴν φον. τὴν τάλαιναν Ἐρ. τῶν ἀλ. Ἐριννὺν δέ φησι τὴν Μ. δαίμ. et in fine τὴν τάλαιναν ποιοῦσαν.

P. 535. l. 1. πάθη.] Sic Flor. 6. pro τέκνα.

Ibid. l. 3. κακῶς] Sic Flor. 6. pro σαφῶς.

Ibid. l. 5. εἰ φόνοι] Flor. 6. εἰ πόνοι et in fine πίπτοντ' ἄχη. Supra παρὰ τῶν θ. pro περὶ τῶν θεῶν, et προσπίπτοντα pro προσπίπτον dederunt Barn. et Musg. quod confirmare videtur Flor. nam nihil varietatis ex eo enotatum. Pro τούτοις σύμφ. legendum suspicor, τουτέστι σύμφωνα. Ultima scholii corrupta esse videntur. In iis Junt. Basil. πιτνοῦντ' ἄχη.

P. 537. l. 1. πρὸς ἀλλήλας κατ' ἐρώτησιν·] Κατ' ἐρώτησιν addit Flor. 6. et sic supra etiam legendum puto pro πρὸς ἐρώτ.

P. 538. l. 1. μανεῖσα et paulo post αὐτὴν recte Barn. adstipulante Flor. 6. pro μανεῖσαν — αὐτήν. In seqq. Flor. αὐτόχ. τῶν δισσῶν παίδων γεν. pro τῶν δύο π.

P. 540. l. 2. Flor. 6. 10. δεῖ γὰρ ἑαυτὴν ἢ ἀναστῆναι, omissis intermediis.

P. 542. l. 1. ἐπὶ τοῦ πύργου] Flor. 10. εἰς τὸν πύργον. Vid. ad v. 1306.

P. 543. l. 1. ἀντὶ τοῦ] Τοῦ addidit Barn.

Ibid. l. 3. δρακοντίνοις] Sic Junt. Basil. Flor. 6. 10. δρακοντείοις Barn. Musg.

P. 544. l. 1. ὡς * * Ἄψυρτον,] Leg. ὡς Εὐριπίδης, Ἄψ. Barn. dedit Ἄψ. τὸν ἀδελφὸν παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ τὸν βωμὸν ἀνεῖλεν, ὥς τινες.

P. 547. l. 1. ἀπώλεσθε.] Flor. 6. ἀπολώλατε.

Ibid. l. 2. ἐκείνη,] Junt. Basil. ἐκείνῃ. Post ἢ e conj. addidi ante οὐδὲν ἦδ.

P. 548. l. 3. καὶ τὰς τελετάς.] Flor. 6. καὶ τὰς ἑορτάς.

Ibid. l. 8. καταδαρθέντα] Junt. Basil. καταδρασθέντα. Emendavit Barn.

Ibid. lin. ult. Νεόφρων δὲ ξενικώτατον· ἀγχόνῃ γὰρ τελευτῆσαι· τὴν γὰρ Μήδειαν παράγει πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν·] Junt. Basil. Νεόφρων ξενικώτως τὴν παράγραφος (Basil. παράγραφον) πρὸς αὐτ. εἰπ. unde Barn. fecit: Ν. ξενικῶς μετὰ τὴν παράγραφον εἰσφέρει τὴν Μηδ. πρὸς ἀ. εἰπ. Quod dedi, est in Flor. 6.

P. 549. l. 1. Τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίστῳ μόρῳ φέρεις, Βρόχον τὸν ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρῃ. Τοῖά σε μοῖρα τῶν κακῶν ἔργων μένει. Διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέρους Θεῶν ὕπερθε μήποτ' αἴρεσθαι βροτούς.] Reliqui locum, ut in Junt. Basil. Flor. 6. legebatur. V. 1. Edd. αὐτιχθίστῳ μόρῳ φέρεις. Flor. αὐτὸς ἐχθίστῳ μ. φ. Barn. αὐτὸς ἐχθίω μόρον φέρεις, mediam vocis ἐχθίω syllabam brevem esse ratus. V. 2. Junt. Basil. βροτὸν ἀγχ. ἐπισπ. ἔρη. Flor. βρόχῳ τὸν ἀγχ. ἐπισπ. δέρην. Barn. βρόχιον ἀγχ. ἐπισπ. δέρην. V. 3. Junt. Basil. τοῖα τι μ. Flor. τοιά σε μ. Barn. τοία σε μ. V. 4. Barn. διδάξεις δέ τ' ἄ. μ. ἐ. V. 5. Junt. Flor. μήποθ' αἱρεῖσθαι. Flor. etiam βροτοῖς. Basil. μήποτ' αἱρεῖσθαι. Recepi Barn. μήποτ' αἴρεσθαι. Fortasse totum locum sic refingas: — — μόρῳ θανεῖ· (φέρεις ex ἔρῃ versus sequentis ortum videtur) βρόχον γὰρ ἀγχ. ἐπισπάσας (vid. Hipp. 768.) δέρῃ (τοία σε μ. τῶν κ. ἔ. μ.) ἄλλους διδάξεις μυρ. ἐφημ. κ. τ. λ.

FINIS NOTARUM AD SCHOLIA.

INDEX

AD

SUPPLEMENTUM SCHOLIORUM.

A

FINIS INDICIS AD SCHOLIA.

NOTÆ BARNESII INCURIA BECKIO ADSCRIPTÆ.

PRIOR NUMERUS VERSUM, POSTERIOR NOTÆ ORDINEM INDICAT.

Hecuba.

V. 1, 2. v. 4. v. 7, 2. v. 8, 2. v. 23, 2. v. 55, 2. v. 85, 1. v. 111, 1. v. 140, 3. v. 142, 1. v. 147, 2. v. 161, 3. v. 162, 2. v. 178, 1. v. 199, 1. v. 219, 2 verba tria priora. v. 225, 2 ab initio ad: est longa, l. 3. v. 232 ab initio ad: sequentem, l. 2. v. 263, 2 ab initio ad: τείνων retineo. v. 306. v. 327. v. 355, 2. v. 359. v. 399, 2. v. 457, 1. v. 467, 1. v. 509, 2. v. 512, 1. v. 554. v. 579, 2. v. 617, 1. v. 621, 1. v. 625, 2. v. 631, 2. v. 673, 2. v. 679, 2. v. 680, 1. v. 682, 2. v. 691 posteriores tres lineæ. v. 702, 2. v. 728, 2. v. 751, 1. v. 827, 2. v. 846, 2. v. 852, 2. v. 861, 1. v. 868, 3. v. 874. v. 878, 2. v. 885, 2. v. 898, 1. v. 900, 2. v. 903. v. 910, 2. v. 942. v. 978. v. 1038, 2. v. 1089. v. 1090, 2 ab initio usque ad: Καρπὸν—μεταξύ. p. 157. col. prim. v. 1098, 2. v. 1133, 2. v. 1135, 1. v. 1182, 1. v. 1197, 2. v. 1201. v. 1247, 2.

Orestes.

V. 18, 2. v. 29, 2. v. 51, 2. v. 94, 2. v. 103, 1. v. 107, 1. v. 119, 1. v. 124. v. 128, 2. 140, 2. v. 147, 2. v. 163, 1. v. 181, 1. v. 182, 1. v. 186, 1. v. 189, 1. v. 191, 1. v. 207. v. 217, 2. v. 218, 2. v. 245, 2. v. 269, 1. v. 271, 2. v. 278, 1. v. 293. v. 317, 1. v. 329, 1. v. 330, 2. v. 331, 2. v. 341, 1. v. 356, 1. v. 372, 2. v. 401, 2. v. 404, 2. v. 447. v. 549, 1. v. 583, 1. v. 590, 1. v. 599, 2. v. 606, 2. v. 618, 1. v. 679, 1. v. 692, 1. v. 703. v. 738, 2. v. 739, 2. v. 740, 1. v. 742, 1. v. 747, 2. v. 748, 2. v. 751, 2. v. 753, 1. v. 754, 2. v. 773, 2. v. 776, 2. v. 793, 2. v. 839, 1. v, 850, 1. v. 876. v. 914, 2. v. 932. v. 950, 2. v. 954, 2. v. 955, 2. v. 1016. v. 1018, 2. v. 1036, 2. v. 1154, 1. v. 1160, 2. v. 1168, 2. v. 1199, 1. v. 1256, 1. v. 1269, 2. p. 397. col. sec. per errorem pro 1268. v. 1269, 1. v. 1311. v. 1320, 1. v. 1324, 2. v. 1353, 1. v. 1354, 1. v. 1384, 1. v. 1405, 1. v. 1464, 1. v. 1507, 2. v. 1512, 2. v. 1541, 1. v. 1544, 1. v. 1550, 1. v. 1579, 1. v. 1586, 2. v. 1588, 1. v. 1604, 2. v. 1615, 2. v. 1707, 1. v. 1708, 1.

Phœnissæ.

V. 30, 2. v. 57. v. 71, 1. v. 119, 2. v. 130, 2. v. 139. v. 143, 1. v. 165, 1. v. 177, 2. v. 184. v. 194, 2 et 3. v. 205, 2. v. 254, 2. v. 261. v. 337, 2. v. 352, 1.

Præter hæc Hippol. v. 382, 4 Valck. deest. Alcest. 644, 1, quæ Monkii est, Musgravii videmus adscriptam; in Iphig. Taur. v. 412, 2. Markl. pro Seidl. irrepsit, et ultimæ Baccharum notæ Beckii nomen deest.

Excudebant Andreas et Joannes M. Duncan,
Academiæ Glasguensis Typographi.

